

Giới thiệu Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert

Một cái bị người gọi là kẻ ngu si cô nhi, dĩ nhiên là vạn năm trước thần giới Đế tôn chuyển thế! Phong thiên đại thuật dưới, quần ma loạn vũ! Huyền bảo huê loan sau cùng mười tám Đế phi, tìm về tam đại thánh bảo, bình ma loạn, quy nguyên một, thống nhất bạch loan, lại lên Đế vị! Đối mặt đến từ thần giới, linh giới, minh giới, nhân giới Tứ Giới chúng sinh đối với thánh bảo cùng thần Đế vị trí mơ ước cùng ngăn cản, huyền bảo huê năm đại binh đoàn, đương Huyền tôn đại kỳ, tung nam nhi nhiệt huyết. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cướp ngư

Tuy rằng thì đến buổi trưa, sắc trời lại âm trầm như hoàng hôn, đồng ruộng Lão Ngư tựa hồ cũng không chịu được khí hậu oi bức, không ngừng mà sủy ngư vĩ, lay động trên lưng lê bộ không muốn canh tác, một bộ nôn nóng đáng đập mắt an.

"Súc sinh! Hôm nay cái ngư vĩ là làm sao?" Mặt sau hán tử mắng một câu, vung lên ngư vĩ, lại không cam lòng đánh xuống, cắn giận nói: "Quên đi, không biết vì sao, trong lòng ta cũng hoảng vô cùng, không tâm tư làm việc! Không lẽ, về nhà!"

Thu thập xong lê cụ, nắm đại hoàng ngư hướng về trong thôn đi, đâm đầu đi tới ba tên thân mặc cẩm y hoa bào nam tử, mỗi người vẻ mặt nham hiểm, ánh mắt sắc bén. Hán tử không dám xem thêm, mau mau cúi đầu, nhưng trong lòng âm thầm sợ hãi.

Những người này là người nào? Toàn bộ Nguyên Dương thôn hơn năm trăm người, hán tử đều biết, làm sao xưa nay chưa từng thấy ba người này? Hán tử son ngoại lai khách mời chứ?

Từ phục sức của bọn họ đến xem hán tử son ở ngoài quan gia, là vạn vạn không dám trêu chọc người! Bất quá tức là son người ngoài, vì sao lại từ trong thôn đi ra? Trời vừa sáng liền đi ra, không thấy có người vào thôn a?

Nguyên Dương thôn bốn bề toàn núi, chỉ có này phía trước khe núi là duy nhất xuống núi con đường, hơn nữa son đạo cực không dễ đi, người trong thôn tự canh tự thực, rất ít người đi ra ngoài, cũng tiền có người ngoài đi vào!

Thôn sau là Nguyên Dương sơn, liên miên mấy trăm dặm, chính là Huyền Ngọc đế quốc đệ nhất đại giang Bàn Long giang khởi nguồn địa! Chỉ là phân lưu quá Nguyên Dương sơn tiến vào Nguyên Dương thôn thời điểm, nhưng đã biến thành một cái không đủ ba trượng dòng suối nhỏ.

Liên nước sông đều lưu không tới, hướng hồ là người! Vì lẽ đó ba người này không thể là từ Nguyên Dương trên núi đến, khẳng định là từ phía trước khe núi, chỉ là không biết khi nào tiến vào làng.

Hán tử cũng không phải nhiều chuyện người, nắm ngư vĩ cúi đầu cùng ba người kia đan xen mà qua. Mới vừa đi ra đi vài bước, ba người kia nhưng dừng bước, quay đầu nhìn con bò già, tụ lại cùng nhau xì xào bàn tán.

Một người xoay người lại, vuốt trên cằm một viên Đại hắc chí quay về hán tử kêu một tiếng: "Này, chờ một chút! Ngư vĩ con này ngư vĩ bao nhiêu tiền, bán cho chúng ta đi!"

Hán tử xoay người lại, khom người cười theo nói: "Quan gia, thảo dân trong nhà đất cần ba mẫu, dựa cả vào này một con ngư vĩ trông trọng, tự nhiên là không bán!"

Đại hắc chí lạnh rên một tiếng, đi tới trước mặt hán tử đưa tay đẩy một cái, ném hai khối miếng đồng trên đất, trách mắng: "Quá đông dài! Lão tử nói mua liền mua! Trên núi đợi ba ngày, trong miệng phai nhạt ra khỏi cái điều đến, con này phi ngư vĩ chính xong trở về cho các anh em bữa ăn ngon!"

Hán tử vừa nghe người này là muốn mua hán tử đầu cơ đánh tới ăn, nơi nào chịu đáp ứng! Một cái xả quả dây cương ôm vào trong ngực cầu xin: "Quan gia tha tiểu nhân: nhỏ bé đi! Này ngư vĩ nhưng là ta đại ngư vĩ sinh mạng! Ta cùng nhi tử gia hai liên hi vọng con này ngư vĩ cày ruộng nuôi sống đây! Ta ăn nhiều ăn ít không đáng kể, nhi tử mới mười hai tuổi, chính là đang tuổi lớn, không có ngư vĩ người muốn tươi sống chết đói hai người nhà ta mà!"

Đại hắc chí nghe thiếu kiên nhẫn, đột nhiên bỏ ra một chưởng, đánh vào đại ngư vĩ ngực, đem hán tử đánh miệng phun huyết tinh ngã trên mặt đất, chửi ầm lên: "Không biết phân biệt đồ vật! Lão tử thân phận gì người biết không? Ăn người ngư vĩ là tiểu tử người vinh hạnh! Lại thêm một cái miếng đồng, ngư vĩ để ta đất đi!"

"Nhiều hơn nữa tiền ta cũng không bán!" Đại ngư vĩ cũng gấp, liền khước miệng vết máu đều không sát, bò lên chăm chú ôm đầu trâu nói: "Van cầu quan gia tha ta gia một con đường sông!"

"Lão tử làm thịt người!" Đại hắc chí hất lên trường bào, dĩ nhiên từ trên người rút ra một cái dài hơn một thước chủy thủ, vừa định hướng về đại ngư vĩ trên người đâm, cánh tay lại bị một người kéo, một tên Bạch kiếm đồng bạn đối với hán tử lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Không cần nhiều gây phiền toái!" Ánh mắt lại nhìn phía trước phương hướng.

Đại hắc chí theo này Bạch kiểm hán tử ánh mắt nhìn, đã thấy có mấy cái mới vừa thu công thôn người đã thấy tình huống ở bên này, chính đang đi về phía bên này.

Bạch kiểm từ trong lồng ngực móc ra một tấm ngân phiếu, nhét vào đại ngu trong lồng ngực, âm cười nói: "Những này ngân phiếu có thể mua năm con ngu, nguoi cầm đi!"

Đại hắc chí đau lòng nói: "Nguoi này không phải lãng phí mà! Hần có mệnh nắm cũng mất mạng hoa a, quá đêm nay. . ."

Lời còn chưa dứt, vẫn đứng bất động Cẩm y nhân đột nhiên liền lắc mình đứng ở Đại hắc chí trước mặt, dương tay "Đùng" một tiếng liền cho hắn một cái tát!

Đại hắc chí trên mặt nhất thời sưng lên một cái dấu năm ngón tay, nhưng là liền ô cũng không dám ô, về mặt sợ hãi quỳ xuống trên đất, đối với cái kia Cẩm y nhân dập đầu: "Thuộc hạ biết tội, cầu đầu lĩnh trách phạt!"

Cẩm y nhân lạnh rên một tiếng, cũng không tiếp tục nhìn hắn, xoay người nhàn nhạt nói: "Miệng quan nghiêm một điểm! Cho hắn một ngàn lạng, không bán liền trực tiếp lôi đi!"

Không giống nhau: không chờ cái kia Bạch kiểm đem ngân phiếu móc ra, đại ngu gắt gao ôm lấy đầu trâu kêu to: "Mấy vị quan gia, này ngu là mạng của ta, liền coi như các nguoi ra nhiều hơn nữa tiền, ta cũng kiên quyết không bán!"

"Mạng của nguoi, không đáng giá một đồng!" Bạch kiểm lấy tay từ trong lòng lấy ra, âm cười nói: "Nếu nguoi không biết phân biệt, vậy ta cũng không cần lãng phí, ngu ta muốn định, nguoi muốn đem mệnh cùng liền lự, ta tác thành nguoi!"

"Àm!" Bạch kiểm xoay tay phải lại, đột nhiên liền nhấn ở đại ngu trên lồng ngực, trực tiếp bắt hắn cho đánh bay ra ngoài, không thèm quan tâm vẩy lên đến mấy thôn dân kia, đem dây cương đưa cho Đại hắc chí, cười nói: "Nắm đi thôi!"

Bốn, năm cái thôn dân xông lên, một người nâng dậy đại ngu, những người khác ngăn chặn cái kia Bạch kiểm hán tử lớn tiếng chỉ trích: "Tại sao đánh nguoi? Các nguoi là giặc cướp sao? Này ngu là đại ngu mệnh, các nguoi tại sao muốn cướp đi!"

Bạch kiểm xem thường nhìn này mấy cái thôn dân, đối với Đại hắc chí vung vung tay nói: "Nguoi nắm ngu đi thôi, ta đến quyết định!"

Vừa dứt lời, thân hình hắn đã chuyển động, nương theo từng trận kêu thảm thiết, mới vừa rồi còn đứng bốn cái thôn dân, giờ khắc này đã miệng phun huyết tinh ngã trên mặt đất!

"Không tự lượng sức!" Bạch kiểm nhẹ nhàng gầy gầy trên đùi tro bụi, đem trên đất miếng đồng cũng kiểm lên, xoay người đuổi theo Đại hắc chí, cười nói: "Nếu không biết cân nhắc, vậy thì không muốn lãng phí, ta Bạch Nhãn Lang có thể chưa bao giờ làm thâm hụt tiền chuyện làm ăn!"

Ba người cười ha ha, liền muốn nghênh ngang rời đi. Đại ngu chà xát một cái vết máu ở khóe miệng, con mắt đỏ chót từ dưới đất đứng lên đến, đẩy ra bên cạnh muốn kéo hắn tên kia thôn dân, gào thét một tiếng: "Các nguoi những cường đạo này, súc sinh, ta và các nguoi liều mạng!" Nói xong xông lên trên!

"Muốn chết!" Bạch Nhãn Lang cắn răng tức giận mắng một tiếng, xoay người liền đón đại ngu đi tới! Đại hắc chí cùng Cẩm y nhân liền cũng không quay đầu, bởi vì bọn họ biết đối phó một cái thôn phu, Bạch Nhãn Lang đã đầy đủ rồi!

"A!" Một tiếng tham gia từ phía sau truyền đến, Cẩm y nhân cùng Đại hắc chí đều nở nụ cười gằn, cũng không quay đầu lại, nhưng cảm giác phía sau đột nhiên phong thanh kéo tới, "Oành" một tiếng, một người rơi xuống ở bên cạnh, càng là Bạch Nhãn Lang!

Cẩm y nhân cùng Đại hắc chí thay đổi sắc mặt, rộng mở xoay người, đã thấy đại ngu nắm đấm còn thân ở mặt trước, chỉ là trên mặt vẻ mặt nhưng tràn ngập ngạc nhiên nghi ngờ, tựa hồ khó có thể tin tưởng được vừa nãy cú đấm kia là hắn đánh ra đến!

Cẩm y nhân cùng Đại hắc chí cũng khó có thể tin, nghiêng đầu hướng về đại ngu phía sau vừa nhìn, quả nhiên đứng một người, đang dùng hữu chưởng của chính mình, kẻ sát ở đại ngu lưng trên, chính là vừa nãy nâng dậy đại ngu người thôn dân kia!

Đại ngu cũng cảm giác được sau lưng hùng hực, quay đầu nhìn lại, kinh hi kêu to: "Phu Tử, nguyên lai nguoi hội vũ!"

Phu Tử ngẩng đầu lên, lộ ra một tấm tràn đầy nếp nhăn mặt, thở dài một tiếng nói: "Đại ngu, chuyện ngày hôm nay, không muốn cùng bất luận kẻ nào nói!" Nói đem hắn dẹp đi phía sau, chân phải hướng về trước đuổi một cái, một cước đá vào Đại hắc chí trên cổ tay!

Đại hắc chí nguyên vốn còn muốn dựa vào đại ngu thân thể tiến hành đánh lén, cũng đã bị Phu Tử nhìn thấu, này một cước bị đá vững vàng, thủ đoạn đau nhức, tiếng kêu thảm thiết còn không phát sinh, lại bị Phu Tử một cước đá vào ngực, thân thể lảo nhảo không mà lên, tầng tầng té rớt ở Bạch Nhãn Lang bên cạnh!

Đại ngu không nghĩ tới Phu Tử không riêng hội vũ, hơn nữa lợi hại như vậy, hưng phấn quả thực muốn vỗ tay bảo hay, nhưng nhìn thấy cái kia Cẩm y nhân đột nhiên động một cái, trước mắt xuất hiện một đạo tàn ảnh, tựa hồ có mười mấy cái Cẩm y nhân cùng nhau xuất hiện, đem Phu Tử cho hoàn toàn vây quanh!

Đại ngu chưa từng gặp qua như thế quý dị công phu, kinh sợ đến mức há mồm liền muốn kêu to, ngực nhưng lập tức đau xót, cũng không có gọi ra!

Vừa lúc đó, bị tàn ảnh vây quanh Phu Từ chân phải vừa nhấc, tầng tầng đi xuống giẫm một cái, nhất thời bụi bặm tung bay, lại như là quất nổi lên một trận gió to sa, mà quay chung quanh ở Phu Từ bên người tàn ảnh cũng chỉ có một chỗ bị gió cát bao vây, Phu Từ vuốt phải, cũng lập tức chộp vào chỗ này tàn ảnh tiến lên!

"Thử rồi!" Cẩm y nhân bên hông bị tóm ra một chùm huyết hoa, quần áo xé rách, lộ ra bên trong áo màu tím, tựa hồ còn có một cái hồ vẩn đái lưng.

Phu Từ thay đổi sắc mặt, khẩn nhìn chăm chăm Cẩm y nhân thất thanh kêu to: "Từ y Hồ vệ? !"

Cẩm y nhân bên hông bị thương, sắc mặt tái xanh đánh giá Phu Từ, cắn răng cố nén đau đớn, âm cười nói: "Ngu không muốn, ngân phiếu toàn bộ cho ngươi, thả chúng ta đi, làm sao?"

Phu Từ trong mắt sát khí lóe lên, mới vừa muốn nói chuyện, ngực nhưng như tào lồi phệ, khí tức bốc lên, mau mau xoay người, cố gắng mấy hơi thở, cắn răng nói: "Mau cút, không cần chờ ta thay đổi chủ ý!"

Cẩm y nhân trong lòng mừng thầm, nghĩ thầm chỉ cần lão tử có thể sống đi ra ngoài, còn sợ bảo đảm không được cứu? !

Cái kia Bạch Nhãn Lang cùng Đại hắc chí cũng cũng nghe được Phu Từ cảnh cáo, cố nén thương thế đứng lên đến, ném trên người ta ngân phiếu, đỡ lấy Cẩm y nhân chặt vật mà đi.

Đại ngu nhện đau chạy tới dắt dây cương, thuận tiện nhặt lên những ngân phiếu kia trở lại Phu Từ bên người, đem ngân phiếu nhét vào Phu Từ trong tay nói: "Phu Từ, ngươi cứu ta, những này đều cho ngươi!"

Ngươi trong thôn một ngày ba bữa tự sinh ra từ đâu, ra một chuyến sơn ở ngoài cũng không dễ dàng, tiền tài trái lại ở đây tác dụng không lớn!

Phu Từ cũng không có nhận trụ ngân phiếu, trái lại một phát bắt được đại ngu tay, há mồm phun ra một cái huyết!

"Phu Từ!" Bị đã thương các thôn dân cũng dồn dập lấy lại sức được, bò lên vi đến Phu Từ bên người. Đại ngu sốt ruột kêu: "Phu Từ bị thương rồi! Mau đưa hấn phù đến ngu trên lưng về thôn!"

Mọi người luống cuống tay chân đem đã hôn mê Phu Từ đặt lên ngu bồi, mặc dù mọi người cũng đều bị thương, bắt quá ý vào mỗi ngày canh tác, thân thể cường tráng, cũng không có gì đáng ngại.

Quá khê kiều liền vào thôn, kiều dưới suối nước muốn so với bình thường lớn hơn rất nhiều, hơn nữa con cá dồn dập nhảy ra mặt nước, thật không náo nhiệt! Chỉ là tất cả mọi người có thương tích tại người, không có tâm sự đi để ý tới những này rồi!

Đi ngang qua cửa nhà, đại ngu quay về ly ba trong viện mở rộng cửa phòng hô to: "Tiểu bảo!"

Thỏ trong phòng truyền đến một tiếng đáp lại: "Cha! Ta không đi ra ngoài!"

Đại ngu cau mày nói: "Phí lời, đi ra ngoài còn có thể ứng ta mà! Hiện tại có thể đi ra, đi xin mời diêm thúc lại đây, Phu Từ bị thương rồi!"

Một cái mi thanh mục tú, vóc người so với bạn cùng lứa tuổi gầy yếu nam hài từ thỏ ốc chạy đến, cũng không thèm nhìn tới mọi người, trực tiếp hướng về thôn tây chạy đi!

Đại ngu bên cạnh một người thở dài: "Đại ngu a, ngươi nói ngươi nuôi mười mấy năm con trai ngốc, đồ chính là cái gì a!"

Đại vênh vào não nhìn hấn: "Con trai của ta không ngốc! Từ ta ôm hấn trở về một ngày kia ta liền biết, con trai của ta không ngốc, cùng ta cũng như thế, là cái người đang hoàng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trên vách núi cheo leo hồng hoa

Tiểu bảo trực tiếp chạy đi thôn tây một nhà ly ba viện, nơi này chính là Diêm thúc gia.

Diêm thúc là mười năm trước ôm một cái nữ anh đi tới Nguyên Dương thôn an cư lạc nghiệp, hấn có một thân tình xảo y thuật, liền liền làm trong thôn đi

chân trần đại phu.

Nhà hần nóc nhà cùng trên đất đều sái đầy các loại thảo dược, mùi rất lớn, hơn nữa người lâu đã nghỉ uống nhiều rồi từ như thế say lòng người, vì lẽ đó hần bình thường đều yêu thích ra chân, không ở nhà tọa chân.

Một cái đúc từ ngọc bé gái chính ngồi ở trong sân đảo dược, nhìn thấy Tiểu bảo đi vào, hài lòng thả xuống dược bình chạy xuống, lôi kéo Tiểu bảo cánh tay nói: "Tiểu bảo ca ca, ngươi tìm đến Tiểu đệm chơi phải không?"

Tiểu bảo đứng ở trước mặt nàng lắc đầu nói: "Không phải, cha ta để cho ta tới xin mời Diêm thúc!"

Tiểu đệm lôi kéo tay của hần nói: "Diêm thúc lên núi, Tiểu bảo ca ca, ngươi trước tiên bồi Tiểu đệm chơi, chờ hần trở về có được hay không?"

Tiểu bảo lập tức lắc đầu: "Không được! Ta muốn tìm được trước Diêm thúc, mới có thể chơi với ngươi! Ta muốn đi trên núi tìm hần!"

Đối với cái này chân chất hủ bạn, Tiểu đệm xem ra là hiểu rõ vô cùng, vì lẽ đó cũng không cho rằng ngỗ, mở ra trên người tiểu tạp dề, nói với Tiểu bảo: "Vậy ta cùng ngươi cùng đi, ta biết Diêm thúc ở đâu!"

Lần này Tiểu bảo không có phản đối, xoay người liền muốn đi ra ngoài, con mắt đảo qua Tiểu đệm, đột nhiên gọi lại nàng: "Đừng nhúc nhích!"

Tiểu đệm lập tức không nhúc nhích, Tiểu bảo ở trên bả vai của nàng cấp lên một cái nhỏ như muỗi đủ sâu nhỏ, vừa định bóp chết nó, Tiểu đệm mau mau ngăn cản: "Không được!"

Cẩn thận từng li từng tí một đem sâu nhỏ từ nhỏ bảo trong tay nhận lấy, phúng ở lòng bàn tay, sau đó ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng thả ở bên cạnh Dược Thảo trên, mỉm cười nói với Tiểu bảo: "Đây là dược tằm, chuyên lấy dược làm thức ăn, không hại người! Diêm thúc nói, thế giới vạn vật, một chim một trùng, từng cọng cây ngọn cỏ, đều có mệnh số, không thể dễ dàng sát sinh!"

Tiểu bảo thật lòng gật gù, nói với Tiểu đệm: "Ta biết rồi!" Cúi đầu vừa nhìn chính mình giày rom trên cũng có một cái, cũng học Tiểu đệm đáng vẻ, cẩn thận đem dược tằm bóc lên đến, phúng ở lòng bàn tay, thả ở bên cạnh Dược Thảo trên.

Tiểu đệm nở nụ cười, lôi kéo Tiểu bảo tay nói: "Chúng ta đi thôi!"

Hai cái hài đồng tay cầm tay ra cửa, hướng về thôn sau Nguyên Dương sơn chạy đi. Bên cạnh thủy khê bên trong, trong thôn tiểu bá vương Đại Hồ chính đang dẫn một đám hài tử bắt cá, nhìn thấy Tiểu bảo cùng Tiểu đệm đi qua, nhặt lên một khối hòn đá nhỏ quăng lại đây, để suối nước tiên đến Tiểu bảo trên người, cười kêu to: "Kẻ ngu si, dẫn vợ của người làm gì đi!"

Tiểu bảo không nói tiếng nào, Tiểu đệm nhưng tu khuôn mặt nhỏ đỏ chót, trùng Đại Hồ biện bạch: "Tiểu bảo ca ca không phải người ngu, ta cũng không phải hần người vợ! Đại Hồ người là cái người xấu, khắp thiên hạ xấu nhất kẻ xấu nhất!"

Này Đại Hồ ý vào thân thể mình so với bạn cùng lứa tuổi cường tráng, cả ngày bắt nạt trong thôn hài tử, bắt nạt nhiều nhất chính là Tiểu bảo!

Mà Tiểu đệm thì lại bởi vì từ nhỏ sinh sống ở thảo dược trong thế giới, cả người đều có một loại nhàn nhạt mùi thuốc, chỉ là bị những hài tử này cảm thấy mùi khó nghe không chịu được, vì lẽ đó không muốn cùng với nàng cùng nhau chơi đùa, chỉ có Tiểu bảo tựa hồ người không thấy loại này mùi vị, cùng nàng đồng thời cùng Phu Tử biết chữ, cùng với nàng là nhất hợp ý!

Nghe được Tiểu đệm mắng hần, Đại Hồ cũng có chút náo, nhặt lên bên dòng suối đá cuội, dùng sức ném qua, trong miệng mắng: "Một cái kẻ ngu si, một cái ám sắc thuốc, hai cái tảng đá khe trong đựng tới con hoang! Ném bọn họ!"

Một đám hủ bạn thu đến lão đại mệnh lệnh, mỗi người nhặt lên cục đá dùng sức quăng lại đây! Tiểu đệm sợ hãi đến oa oa khóc lớn, Tiểu bảo nhưng đưa nàng ôm vào trong lòng ngực, dùng thân thể của chính mình ngăn trở nàng, vừa tẩu biên an ủi nàng nói: "Tiểu đệm không khóc, Tiểu bảo ca ca bảo vệ ngươi!"

Đi thẳng đến chân núi, Tiểu bảo mới đưa Tiểu đệm thả ra, dùng tay xóa đi vệt nước mắt trên mặt nàng, cười nói với nàng: "Tiểu đệm, không sao rồi!"

Tiểu đệm ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu bảo khoe mắt sưng lên thật lớn một cái bao, trên cổ còn có một đạo uốn lượn vết máu, biết đây là Tiểu bảo ca ca vì bảo vệ mình bị thương, "Oa" một tiếng lại khóc lớn lên, lôi kéo tay của hần chạy lên núi.

Tiểu đệm ở một tảng đá lớn sau tìm tới vài cây thảo dược, nhỏ xuống mặt trên lá cây bỏ vào chính mình trong cái miệng nhỏ tước nát, cẩn thận pho ở Tiểu bảo khoe mắt cùng trên ốt miệng vết thương.

"Ầm ầm ầm!" Vần bầu trời âm trầm truyền đến từng trận lôi minh, giọt mưa lớn như hạt đậu bắt đầu bay xuống, Tiểu đệm kéo Tiểu bảo tay nói: "Tiểu bảo ca ca, ngươi trên đầu bị thương không thể gặp mưa, chúng ta trở lại loại Diêm thúc đi!"

Tiểu bảo lắc đầu một cái nói: "Cha ta để ta xin mời Diêm thúc, không tìm được Diêm thúc ta không đi trở về!"

Tiểu đệm bắt đầu đi, chỉ phải tiếp tục với hần cùng nhau lên núi, dọc theo đường đi giảm không ít cỏ xanh, biên đình đầu mũ rom, cẩn thận từng li từng tí một dải ở Tiểu bảo trên đầu, cũng coi như nổi lên cái che mưa tác dụng.

Nguyên Dương sơn rất lớn, phong đầu đông đảo, hai người hiện tại phần, kỳ thực bắt quá là Nguyên Dương sơn một người trong đó phong đầu, gọi là

Quý nhân phong.

Điều này là bởi vì ở giữa sườn núi địa phương, có một chỗ hang, trở thành Quý nhân động. Mỗi cách mấy năm, hang sẽ phát sinh hồng quang, hơn nữa là thường thường ở ban đêm phát sáng, tia sáng cơ hồ đem toàn bộ thung lũng bầu trời đều ánh hồng, người trong thôn đều nói đó là Quý nhân.

Quý nhân vừa mở, tất có đại tai! Người trong thôn đem Quý nhân động coi là nơi chẳng lành, không cho phép bất luận người nào đi vào.

Trên đỉnh đầu chính là Quý nhân động, lướt qua Quý nhân động chính là thần thảo pha, cái kia một mảnh rộng rãi trên sườn núi sinh trưởng rất nhiều loại dược liệu, Diêm thúc thường thường ở nơi đó vật hái thảo dược.

Chỉ là sơn đạo nhưng càng ngày càng không dễ đi! Ngoại trừ thái thảo dược, thôn dân không quá thích Quý nhân phong, vì lẽ đó sơn đạo phi thường gồ ghề đơn sơ, hơn nữa hạt mưa càng lúc càng lớn, dưới chân phía trên tảng đá mọc đầy cỏ xanh thạch đài, hơi không chú ý sẽ bị trượt tới, lăn xuống dưới đi một đoạn dài!

Tiểu đệ đi cẩn thận từng li từng tí một, Tiểu bảo thẳng thắn ngồi xổm người xuống nói với nàng: "Tiểu đệ, ta cũng lấy người!"

Tiểu đệ cũng không chối từ, cắn miệng nhỏ e thẹn nói một tiếng: "Được!" Cúi người nằm nhoài Tiểu bảo trên lưng.

Mặc dù là công một người, Tiểu bảo ở này trơn trượt trên sơn đạo vẫn như cũ như gãi trên đất bằng. Tiểu đệ tựa hồ từ trước tới nay chưa từng gặp qua Tiểu bảo như thế giật mình đáng sợ, hai tay ôm chặt cổ của hắn hỏi: "Tiểu bảo ca ca, người có phải là sẽ công phu?"

Tiểu bảo gật gù, lại lắc đầu. Tiểu đệ có chút kỳ quái, kẻ tục hỏi hắn: "Là ai dạy người a?"

Tiểu bảo bật thốt lên nói rằng: "Phu Tử không cho ta nói!"

Tiểu đệ "Xi xi" một tiếng bật cười, rồi lại cố ý mân mê miệng nhỏ nói: "Còn nói phải bảo vệ Tiểu đệ đây, liền học công phu đều không nói cho nhân gia! Phu Tử cũng là bất công, tại sao chỉ đem công phu giao cho Tiểu bảo ca ca, không dạy cho Tiểu đệ?"

Tiểu bảo lúng túng gãi đầu, căng thẳng giải thích với nàng: "Kỳ thực Phu Tử chỉ là để ta mỗi sáng sớm sau khi đứng lên bế khí leo núi, xem một cái qua lại có thể thở mấy hơi thở, này không tính là công phu! Nếu như Tiểu đệ muốn học, sáng sớm ngày mai Tiểu bảo mang người đồng thời bỏ được rồi!"

Tiểu đệ biết Tiểu bảo xưa nay sẽ không nói khoác, lúc này mới trong lòng thoải mái, hai tay ôm Tiểu bảo cái cổ nói: "Tiểu bảo ca ca, Tiểu đệ đầu người đây! Nhân gia là cô gái, mới không thích học công phu đây!"

"Vèo!" Một đoàn bóng đen từ bên người chợt lóe lên, nhanh chóng biến mất ở bên cạnh vách núi, Tiểu đệ sợ hãi đến kinh hô một tiếng, hai tay chăm chú ôm Tiểu bảo cái cổ!

Tiểu bảo quay đầu an ủi nàng nói: "Tiểu đệ đừng sợ, là một con thỏ hoang!"

Tiểu đệ nhưng nhìn chăm chăm cái kia thỏ rừng biến mất địa phương, nói với Tiểu bảo: "Tiểu bảo ca ca, mau buông ta xuống, người xem nơi đó, đẹp quá a!"

Theo Tiểu đệ ngón tay út phương hướng, Tiểu bảo nhìn thấy trên vách núi cheo leo một cây hồng hoa chính đang chậm chậm tràn ra!

Nặng nhàng thả xuống Tiểu đệ, Tiểu bảo như một con con báo giống như vậy, nhanh nhẹn phàn lên vách đá, chậm rãi hướng về cái kia đóa hồng hoa tới gần!

Tiểu đệ tâm tư đều bị hoa nở mỹ cảnh hấp dẫn, loại phát hiện Tiểu bảo cử động thì, hắn đã đứng ở kề sát ở trên vách núi cheo leo!

Phía dưới chính là mấy trăm mét vách núi, một khi ngã xuống sẽ bị suất tan xương nát thịt! Tiểu đệ hầu như muốn kêu lên sợ hãi, nhưng là lại sợ dọa đến Tiểu bảo, vội vàng dùng hai tay che lại chính mình miệng nhỏ!

"Àm!" Một tia chớp qua đi, sấm sét từ bầu trời truyền đến, mưa rào tầm tã rót cục từ trên trời giáng xuống!

Tiểu đệ chăm chú che miệng mình, nhìn Tiểu bảo nhanh nhẹn ở trên vách núi cheo leo leo lên, từ từ đến gần rồi cái kia đóa hồng hoa.

Mà cái kia viên đỏ tươi đóa hoa, cũng như là cảm nhận được giọt mưa thoải mái, như lười biếng mỹ nhân, từ từ thư giãn mở toàn bộ dáng người, hoa tâm bên trong bê ra một viên đại như trứng gà, đỏ rực như lửa trái cây, bên trong óng ánh long lanh, bên ngoài yên khí lượn lờ, Tiểu bảo đem nắm ở trong tay, lại xoay người đi về tới.

Tiểu đệ một trái tim đã nhắc tới cuồng hống, ở Tiểu bảo nắm lấy cái kia trái cây trong nháy mắt, nàng tựa hồ nhìn thấy một đám lửa ở Tiểu bảo nhô ra, rồi lại lóe lên một cái rồi biến mất, tựa hồ chỉ là chính mình ảo giác!

Chờ Tiểu bảo lần thứ hai trở lại bên người nàng thời điểm, Tiểu đệ một trái tim mới rốt cục để xuống, vỗ một cái Tiểu bảo cánh tay nói: "Tiểu bảo ca ca, Tiểu đệ vừa nãy đều lừa chết rồi!"

Tiểu bảo cầm trong tay trái cây đưa đến Tiểu đệ trước nói với nàng: "Tiểu đệ, cho người ăn!"

Tiểu đệm trong lòng ngọt như mật đường, đem đầu nhỏ tựa ở Tiểu bảo trên bả vai nói: "Liên biết Tiểu bảo ca ca thương yêu Tiểu đệm!" Tay nhỏ đưa đến Tiểu bảo trên bàn tay phượng, vừa mới đụng chạm cái kia trái cây, đột nhiên kêu sợ hãi rút tay về: "Thật băng!"

Tiểu bảo không hiểu ra sao cầm trái cây nói: "Không băng a, còn có chút nắng đây!" Tiểu đệm lắc đầu một cái nói: "Vậy ta không ăn, ta nhỏ hơn bảo ca ca đem nó ăn đi! Đây chính là ca ca liều lĩnh nguy hiểm đến tính mạng trích trở về!"

Tiểu bảo cầm trái cây nói: "Cái kia một người một cái!" Nói cầm lấy trái cây liền cắn một cái, lại không nghĩ rằng vật này một khi bị cắn phá, lại vào miệng: lồi vào liền hóa, từ bên trong chảy ra một luồng mang chút mùi tanh chất lỏng, toàn bộ tiến vào Tiểu bảo miệng!

"Khắc khắc!" Tiểu bảo dùng tay khu miệng, nói cẩn thận một người một nửa, lại bị một mình hấn đều ăn!

Tiểu đệm nhưng khanh khách cười ôm lấy cánh tay của hắn, có chút cầu xin nói với hắn: "Tiểu bảo ca ca, vũ càng lúc càng lớn, chúng ta trước tiên tìm một nơi tránh một chút vũ được không?"

Tiểu bảo cũng biết vào lúc này lại đi tìm Diêm thúc thực sự là quá nguy hiểm, coi như hắn không sợ, Tiểu đệm cũng sẽ bị vũ xối ướt bệnh thương hàn, cũng là gặt gù, nhìn mặt trên Quỷ nhãn động nói: "Chúng ta đi nơi nào trốn vũ đi!"

Tiểu đệm có chút sợ hãi nhìn Quỷ nhãn động, hai tay ôm chặt Tiểu bảo cánh tay nói: "Được, cùng Tiểu bảo ca ca cùng nhau, Tiểu đệm không sợ!"

Quỷ nhãn động bên trong đen kịt một mảnh, trên đất rất hoạt, như là mọc đầy rêu xanh, trong không khí có loại kỳ quái mùi vị, Tiểu bảo cảm giác lại như vừa nãy chính mình ăn cái kia viên trái cây mùi vị như thế.

Tiểu đệm có chút run rẩy ôm Tiểu bảo cánh tay, cẩn thận đi về phía trước, trong miệng nhẹ giọng nói: "Tiểu bảo ca ca, nơi này lạnh quá a, ta rất sợ!"

Tiểu bảo đỡ Tiểu đệm ở trước vách đá ngồi xuống, cẩn dặn nàng nói: "Tiểu đệm không sợ, ta ôm ngươi!"

Nhưng vào lúc này, ngoài động đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang kinh thiên động địa, toàn bộ sơn động cũng lay động lên, Tiểu đệm phía sau vách đá đột nhiên đổ nát, theo một tiếng kêu sợ hãi, Tiểu đệm thân thể rơi vào một cái hố đen, mà ở ngàn cân treo sợi tóc, Tiểu bảo một phát bắt được cánh tay của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Quỷ nhãn động

Đổ nát chỉ là một phần vách đá, lộ ra một cái cửa động, to nhỏ chỉ cung cấp một người trưởng thành ra vào. Bên trong đen không gặp năm ngón tay, âm phong từng trận, ô ô tiếng vang kỳ quái, như gào khóc thảm thiết!

Tiểu Đệm toàn thân đều ướt sũng trong động, chỉ là cổ tay phải bị Tiểu Bảo nắm lấy, cả người rơi xuống giữa không trung, sợ hãi đến khóc lớn lên!

Tiểu Bảo một tay gắt gao nắm lấy Tiểu Đệm cổ tay phải, thân thể nằm trên mặt đất, xương sườn lại bị các ở thạch lăng trên, suýt chút nữa ngắt đi! Cổ nén đau đớn, nói với Tiểu Đệm: "Tiểu Đệm, nắm lấy tay của ta, không muốn buông ra!"

Tiểu Đệm khóc lớn nói: "Tiểu Bảo ca ca, ta rất sợ! Phía dưới lạnh quá, nơi này khẳng định thật cao!"

Tiểu Bảo dùng sức nắm lấy tay của nàng oản, thờ hồn hèn nói: "Tiểu Đệm không sợ, Tiểu Bảo ca ca sẽ bảo vệ ngươi! Ngươi không nên lộn xộn, ta đem ngươi kéo lên!"

Tiểu Bảo để tay trái cũng nắm lấy Tiểu Đệm thủ đoạn, hai tay dùng sức hướng về trên nhấc lên, "Rầm" một tiếng, dưới thân vách đá lần thứ hai đổ nát một đoạn, Tiểu Bảo nửa thân thể đều dò xét đi ra ngoài, sợ đến hắn mau mau dùng tay trái hướng về phía trước một nhóm, khu trụ một tảng đá lớn, lúc này mới ổn định thân thể!

"Tiểu Đệm!" Tiểu Bảo cảm giác xương của chính mình đều bị tảng đá các đứt đoạn mất, nhưng là tay phải nhưng vẫn là chết tử nắm lấy Tiểu Đệm thủ đoạn!

Tiểu Đệm đã sợ đến liền muốn khóc cũng khóc không được, rơi xuống giữa không trung gào khóc nói với Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo ca ca, không muốn bỏ lại ta!"

Tiểu Bảo cẩn thận từng li từng tí một buông ra tay trái, chậm rãi mở ra bên hông mảnh vải, sau đó quay chung quanh cổ tay phải của chính mình, chậm rãi triển xuống, nhần nhện ngực cùng lúc đau đớn nói với Tiểu Đệm: "Tiểu Đệm, đem cây này mảnh vải quấn vào trên cổ tay của ngươi, như vậy Tiểu Bảo ca ca rồi cùng ngươi quấn lấy nhau, chết cũng sẽ không buông ra!"

Tiểu Bảo buông ra tay trái, dùng sức khu trụ bên cạnh tảng đá, cảm thụ cổ tay trên càng ngày càng gấp, biết Tiểu Đệm đã dùng mảnh vải đem hai người trói ở cùng nhau, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, nằm trên mặt đất uể oải thở dốc!

Hắn dù sao còn là một mười hai tuổi hài tử, Phu Tử dạy cho hắn, bất quá là cơ bản nhất Luyện Khí phương pháp, cũng không phải công phu, vì lẽ đó sức mạnh của hắn phi thường có hạn, giờ khắc này chỉ dùng một cái cánh tay chịu đựng một cái cùng chính mình thể trọng không kém là bao nhiêu trọng lượng, thực sự là uể oải đến cực điểm!

"Àm ăm!" Lại là một tiếng vang thật lớn, theo chính ngọn núi lớn rung động, Tiểu Bảo từ mơ hồ bên trong tỉnh lại, theo bản năng hữu tay nắm chặt lại, lòng bàn tay hừng hực để hắn yên tâm lại, Tiểu Đệm còn ở phía dưới!

"Tiểu Đệm! Tiểu Đệm!" Tiểu Bảo liền gọi vài tiếng, phía dưới nhưng không hề đáp lại, Tiểu Bảo cuống lên, cảm giác chưa từng có như hiện ở sốt sắng như vậy quá, thẳng thẩn lo đầu xuống, lớn tiếng kêu gọi, "Tiểu Đệm, ngươi thế nào!"

Nếu không là trong lòng bàn tay truyền đến Tiểu Đệm thân thể bàn tay nhiệt độ, Tiểu Bảo thật sự cho rằng Tiểu Đệm đã. . . Một lát sau, Tiểu Đệm vô lực âm thanh ở phía dưới truyền đến: "Tiểu Bảo ca ca. . . Tiểu Đệm lạnh quá. . . Thật khát. . . Thả ra Tiểu Đệm đi, Tiểu Đệm mệt mỏi. . ."

"Không!" Tiểu Bảo kiên quyết đáp lại, bàn tay trái lại trảo càng chặt, cổ vũ Tiểu Đệm nói: "Tiểu Đệm chịu đựng, cha ta sẽ tới cứu chúng ta!"

Tiểu Đệm suy yếu nói: "Nhưng là ta đã không khí lực. . . Thật giống ở bị sốt. . . Tiểu Bảo ca ca, ta thật khát a. . ."

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, tay trái tìm thấy thân thể phía dưới tảng đá góc cạnh, cắn môi một cái, nói với Tiểu Đệm: "Tiểu Đệm, ngươi ngẩng đầu lên, đem miệng mở ra, để ta nghe được ngươi âm thanh!"

Tiểu Đệm bởi vì bị sốt, đầu óc hỗn loạn, nhưng vẫn là vẫn như cũ ngẩng khuôn mặt nhỏ, mở ra miệng nhỏ hỏi hắn: "Tiểu Bảo ca ca, ngươi muốn làm gì a?" Vừa dứt lời, cái trán một ôn, tựa hồ có thủy nhỏ xuống đến!

Tiểu Đệm trong lòng vui vẻ, nói với Tiểu Bảo: "Ca ca, tại sao có thể có thủy? Đi xuống một điểm. . . Đúng, đi phía trái một chút nhỏ. . . Được!"

Trong cái miệng nhỏ không ngừng có chất lỏng nhỏ vào, có chút sền sệt cảm giác, có chút tỉnh tỉnh mùi vị, Tiểu Đệm liếm vài giọt, kỳ quái hỏi: "Tiểu Bảo ca ca, đây là cái gì?"

Tiểu Bảo âm thanh có chút run, nói khẽ với nàng nói: "Tiểu Đệm, không cần nói chuyện, miệng lớn uống, uống no rồi liền có sức lực chờ ta cha tới cứu chúng ta rồi!"

Giọt nước mưa quả nhiên so với vừa nãy càng gấp gấp một chút, Tiểu Đệm mở ra miệng nhỏ uống, nhưng là cảm giác được Tiểu Bảo ca ca nắm lấy cổ tay nàng bàn tay kia, nhưng càng ngày càng lạnh, quả thực so với khối băng còn lạnh hơn!

"Àm!" Tiếng thứ ba sấm nổ truyền đến, toàn bộ sơn động lần thứ hai như địa chấn bình thường rung động lên! Cùng lúc đó, bốn phía đột nhiên hồng như lòng đỏ, Tiểu Đệm cũng nhờ vào đó rốt cục nhìn thấy chính mình vị trí!

Nàng cả người đều treo lơ lửng ở giữa không trung, phía dưới là một cái lỗ thủng to, thật là tốt đẹp đại một cái lỗ thủng to, khoảng cách nàng có cao năm, sáu mét phía dưới, là một phương đại đại hồ nước!

Một giọt chất lỏng màu đỏ sẫm qua thân thể của nàng, rơi xuống tiến vào trong đầm nước, Tiểu Đệm ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời kinh ngạc đến ngây người rồi!

Chỉ thấy Tiểu Bảo tay phải vẫn như cũ gắt gao nắm lấy tay của nàng oản, mà tay trái mạch môn, lại bị bên cạnh thạch lăng cắt vỡ, huyết tinh đã lượng lớn trào ra, nhỏ xuống đến trên người nàng, mà nàng cũng ý thức được, vì cho nàng giải khát, Tiểu Bảo ca ca dĩ nhiên dùng chính là chính mình huyết!

"Tiểu Bảo ca ca!" Tiểu Đệm tan nát cõi lòng đại khóc thành tiếng, nhưng cũng bởi vậy lệnh nghĩa gốc không chịu nổi gánh nặng vách đá lần thứ hai đổ nát, đã đã hôn mê Tiểu Bảo lại cũng vô lực ổn định thân hình, bị Tiểu Đệm lôi kéo, đồng thời đi xuống rơi rụng, mà tay phải của hai người, nhưng vẫn khấn quấn quýt, liều mạng không xa rời nhau!

"Phù phù!" Tiểu Bảo trùng, Tiểu Đệm khinh, hai người gần như cùng lúc đó lọt vào trong nước!

Tiểu Đệm ở đã hôn mê một khắc đó, hai tay ôm chặt lấy Tiểu Bảo thân thể, đem khuôn mặt nhỏ của chính mình trùng, kề sát ở Tiểu Bảo trước ngực, sau đó, trong thiên địa hết thảy đều đen xuống!

Chớp giật rọi sáng một phòng toàn người mặt, Đại Nguo đem một khối đuốc cành thông ném đến chậu than bên trong nhen lửa, nguyên bản liền oi bức gian phòng càng lộ vẻ nóng bức không thể tả, nhưng cũng sáng sủa rất nhiều.

Một tên vóc người thon gầy tóc bạc lão hán bùng lên một chén canh được đưa cho Đại Nguo nói: "Nhanh lên một chút sắn thuốc còn nóng uống! Như thể nham hiểm chương pháp, không có ba tháng, trái tim của ngươi phổi sẽ không khỏi phục! Trong vòng ba tháng không muốn làm việc nặng!"

Đại Ngu xoa ngực cười khỏ mà nói: "Vốn là là muốn mời Diêm thúc cho Phu Tử chữa thương, không nghĩ tới thành cho ta xem bệnh rồi!"

Phu Tử đỡ hần ngồi vào trên giường, nói với hần: "Thương thế của ta là cựa nhanh, điều tức một canh giờ là có thể rồi!"

Diêm thúc vẻ mặt nghiêm túc, thừa dịp Đại Ngu không chú ý cho Phu Tử liếc mắt ra hiệu, nói với Đại Ngu: "Đêm nay được ta trước tiên giúp nguoi rần được, sau ba canh giờ để Tiểu Bảo hâm lại một chút cho nguoi lại uống! Phu Tử, đến giúp đưa tay cho ta!"

Phu Tử đáp một tiếng, đem chậu than chuyển tới cửa, để trong phòng không phải như vậy nhiệt, theo Diêm thúc đi ra ngoài.

Trong viện có một chỗ hỏa tảo, mặt trên bày đặt một vị bình ngồi, bên trong ừng ục ừng ục ngao được. Diêm thúc đứng ở bên cạnh, nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân, đột nhiên khuỷu tay sau đảo, va về phía Phu Tử bụng dưới!

Phu Tử theo bản năng hấp phúc lùi về sau, tay phải thành trào hướng về Diêm thúc khuỷu tay chộp tới, rồi lại trong nháy mắt biến trào vì là chưởng, nhẹ nhàng vỗ vào Diêm thúc trữu rể : cái, hần cũng nhìn ra, Diêm thúc cũng không có đem hết toàn lực!

"Ai!" Hai người đều nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Diêm thúc thấp giọng nói: "Gạt mây long trào thủ, hóa ra là chín mệnh tướng quân Long Dực Long đại tướng quân!"

Phu Tử biến sắc mặt, ánh mắt sáng quắc khẩn nhìn chăm chăm Diêm thúc: "Các hạ là ai? Lấy y thuật của nguoi, lại sao vô duyên vô cớ trốn ở này thâm sơn cùng cốc Khi một tên xuất liên tục chân đều không có ngân lượng thầy lang!"

Diêm thúc thở dài một tiếng, dùng tay khuấy lên bình ngồi bên trong chén thuốc, nhàn nhạt nói: "Ta ở sơn ở ngoài tên gọi Diêm Hoan!"

Phu Tử hơi nhướng mày, tiện đà cả người chấn động, trợn mắt lên nhìn Diêm thúc bóng lưng thất thanh kêu lên: "Ngự y Diêm Hoan? Bí danh kéo dài tính mạng Diêm La Diêm Hoan? ! Nghe đồn nguoi đã. . ."

Diêm Hoan cười nhạt, cũng không quay đầu lại nói: "Nghe đồn ta đã chết rồi, thật sao? Dàn Hoàng để ta kế tục làm ngự y, ta không đồng ý. Suốt đêm chạy ra cung, đi tới nơi này Nguyên Dương thôn, một chờ chính là mười năm! Đúng là nguoi Long tướng quân, vốn là Huyền Ngọc đại tướng, sao ẩn cư ở chỗ này?"

Long Dực âm u thở dài: "Thần y cũng biết Long Nhân?"

Diêm Hoan biến sắc mặt, nói: "Thương Hoa nương nương thiếp thân nha hoàn Long Nhân?"

Long Dực chau mày, thăm thẳm nói rằng: "Cũng là thân muội muội của ta. Nàng ở trong cung đột nhiên phát rồ, ta thấy nàng thì, đã thành si ngốc, mỗi ngày chỉ hiểu nói vài chữ Nguyên Dương. . . Minh hồ. . ."

Diêm Hoan thăm thẳm thở dài: "Nàng là theo dàn Hoàng cùng thương Hoa nương nương đi tuần Nguyên Dương phía sau núi bị dọa dẫm phát sợ gây nên, không cách nào trị tận gốc , khiến cho một năm sau trượt chân Trụy nhai mà chết."

Nói tới chỗ này, Diêm Hoan trong mắt tràn ngập vẻ xấu hổ. Long Dực nhưng không trách hần, kéo dài tính mạng Diêm La không cách nào làm được sự, đổi làm ai cũng không làm được!

Long Dực lắc đầu một cái, song quyền nắm chặt, thấp giọng nói: "Xá muội cũng không phải là Trụy nhai mà chết! Có chuyện đêm đó xá muội dạ đắng loạn vẩn sơn, đó là thú kinh trọng địa, cũng là ta khu trục thuộc. Ta suy đoán con mắt khẳng định là đi tìm ta , nhưng đáng tiếc trên đường bị người chặn giết!"

Diêm Hoan hơi nhướng mày, còn muốn truy hỏi, lại nghe "Ầm ầm" một tiếng sấm vang, đậu mưa lớn điểm từ trên trời giáng xuống!

Diêm Hoan hơi thay đổi sắc mặt, kêu sợ hãi nói với Long Dực: "Hong rồi, mới vừa nghe Nhị Hồ cái kia mấy đứa trẻ nói, Tiểu Đệm cùng Tiểu Bảo lên núi tìm ta đi tới, ta kỳ thực là truy cái kia mấy cái từ y Hồ vệ, cũng không có lên núi!"

Long Dực thấp giọng nói: "Nguoi biết từ y Hồ vệ đến rồi? Là tìm nguoi hãy tìm ta?"

Diêm Hoan bung lên bình ngồi hướng về trong phòng đi, trong miệng nói: "Mặc kệ là vì ai, tìm được trước hai đứa bé kia lại nói!"

Đem được để lên bàn, Đại Ngu từ trên giường đẩy lên đến, có chút đầu óc âm đạm nói: "Diêm thúc, ta muốn đi Nguyên Dương sơn. . ."

Diêm Hoan đề lại bờ vai của hần nói: "Nguoi không nên cử động! Ta đi, một hồi ta liền đem hai đứa bé mang đến đến, nguoi an tâm dưỡng thương!"

Đại Ngu được bên trong có an thần thôi miên thành phần, giờ khắc này được kính đã tới, liền con mắt đều không mở ra được, chớ nói chi là lên núi, nghe xong Diêm Hoan cũng là nằm trở về trên giường.

Diêm Hoan đi tới cửa đem đuốc cảnh thông tiêu diệt, Long Dực với hần đồng thời đi tới cửa, trong miệng nói: "Ta cùng nguoi cùng đi tìm!"

Diêm Hoan cũng có rất nhiều sự hồi hần, vì lẽ đó cũng không có từ chối, hai người trở lại từng người trong nhà phủ thêm một cái áo to, lại cầm một cái có thương một bó dây dài, hướng về Nguyên Dương sơn chạy đi!

Trong thôn cầu đột nhiên liên tiếp chó sủa inh ỏi lên, theo hắc ám giáng lâm, liền ngay cả dê bò gà vịt cũng không dám cô quạnh, tất cả đều đưa cổ dài thét lên ầm ỉ!

Trên đỉnh đầu bầu trời không phải bình thường màu đen, mà là có chút đỏ lên, lại như là bị hòa thiêu hồng thiết.

Diêm Hoan cùng Long Dực đều không có tâm sự nói chuyện, nhưng là nhưng từ trên mặt của đối phương nhìn thấy nôn nóng cùng bất an, trong nội tâm đều ở mơ hồ linh cảm, có đại sự gì sắp phát sinh!

Vẫn chưa đi đến chân núi, mưa rào tầm tã liền rơi xuống, hai người đều gia tăng bước tiến, ngay khi vừa đến chân núi thời điểm, trên núi đột nhiên truyền đến "Ầm!" một tiếng vang thật lớn, toàn bộ đại địa đều run rẩy một thoáng!

Hai người nhìn nhau, đều nghĩ tới điều gì, sắc mặt đồng thời đại biến, bật thốt lên kêu to: "Oanh Thiên lôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hồng thủy đột kích

Oanh thiên lôi tức là Phá thành đạn! Hai viên Oanh thiên lôi đủ để đem khoan vượt qua cao mười hai mét, đỉnh khoan mười lăm mét tường thành nổ ra một cái lỗ thủng to!

Lớn như vậy uy lực công thành lợi khí làm như tướng quân Long Dực cùng ngư y Diêm Hoan đương nhiên quen tất, chỉ là không hiểu sao sẽ xuất hiện ở đây hoang dã sơn thôn

Nghe thanh âm hẳn là ở Nguyên Dương trong núi, sắc mặt của hai người đều có sự hiếu kỳ cùng nghiêm nghị, trong lòng lúc ẩn lúc hiện có loại linh cảm không lành!

Liều lĩnh mưa rào tầm tã bò lên trên Quý nhãn phong đỉnh, bốn phía tất cả đều là rậm rạp núi rừng, căn bản không có cái kia một đôi hải tử tung tích!

Long Dực vẻ mặt lo lắng nói: "Tiểu Bảo mỗi ngày nhiều nhất cũng là tới đây, ta đã từng cố ý đã thông báo hẳn, không thể vào núi lâm!"

Diêm Hoan gật gù, cũng có chút nóng nảy nói: "Tiểu Đệm cũng chỉ có thể đến Thần thảo pha, liền đỉnh núi đều không tới quá! Đây hai đứa bé đều là rất nghe lời, đoạn sẽ không đi trong rừng! Có thể này trên núi bên dưới ngọn núi đều không có bóng người, bọn họ là đi nơi nào?"

Long Dực mau mau an ủi hẳn nói: "Diêm thúc chớ vội! Ta xem này hai đứa bé thể chất cùng người thường khác biệt, nhất định không phải phạm vật, mấy lần gặp dữ hóa lành, lần trước Tiểu Bảo từ trên vách núi rơi xuống, tay chiết chân đoạn, chúng ta đều cho rằng không trụ trì, nhưng hẳn càng ở trên giường ngủ một đêm, sáng sớm ngày thứ hai liền xuống giường chơi đùa rồi!"

Diêm Hoan gật gù nói: "Ta lấy ra hẳn trong đan điền có đồ vật, chỉ là không phải đan không phải khí, nhìn như âm u đầy từ khí, nhưng có thể ở tính mạng hẳn du quan thời điểm chữa trị hẳn gân mạch, rất huyền diệu!"

Long Dực đang trầm tư gật gù: "Hon nữa hẳn không thể luyện công, ta thấy hẳn bản tính thuần lương, ở trong thôn tổng được bắt nạt, vốn định truyền cho hẳn một ít công phu phòng thân, nhưng là kinh mạch của hẳn tựa hồ cùng người thường rất khác nhau, khí huyết cất bước phi thường kỳ lạ, căn bản không thể tu tập bất kỳ công phu! Không thể làm gì khác hơn là dạy hẳn một ít đạo khí đích phương pháp. Đứa nhỏ này thường thường có thể học một biết mười, nhìn như ngu dại, kỳ thực tâm có đại tuệ!"

Ở Nguyên Dương thôn, Long Dực vẫn lấy thân phận của Phu Tử sinh hoạt, trong thôn hải tử đều cho với hẳn học tự chắc chắn, mà hẳn thích nhất, chính là Tiểu Bảo cùng Tiểu Đệm!

Này hai đứa bé năng khiếu rất cao, nhưng như là một khối không có đánh bóng ngọc thô chưa mài dũa, mọi người nhìn thấy đều là bọn họ ngốc bè ngoài, không nhìn thấy cái kia viên tâm!

Diêm Hoan đối với Long Dực rất là tán thành, một mặt vui mừng nói: "Năm đó ta nghe được Đại Nguru nói, nhìn thấy Tiểu Bảo đầu tiên nhìn thời điểm, chính là ở đây bên dưới ngọn núi dòng suối nhỏ, là từ trong ngọn núi xông lại! Đây chỉ ít đã ở trong nước phiêu lưu hơn tháng! Một cái vẫn còn tã lót bên trong Anh nhi lại có như vậy sức sống, thật là làm người tặc lưỡi!"

Long Dực cười nói với Diêm Hoan: "Vì lẽ đó ta yêu thích Tiểu Bảo, như gặp minh sư, người này tương lai tất thành đại khí, thành tựu không thể đoán trước!"

Diêm Hoan lẩm bẩm nói: "Ta hoài nghi thân phận của hắc liên không đơn giản, để ta nghĩ tới mười hai năm trước trong cung một việc huyền án!"

"Huyền án?" Long Dực kỳ quái nhìn Diêm Hoan nói: "Mười hai năm trước, cũng là dân Hoàng đăng cơ năm thứ nhất?!"

Diêm Hoan về mặt nghiêm túc gật gù nói: "Cũng là Sứ Hoàng mất tích năm đó J sau hạ lệnh xử tử phúc ninh cung ba mươi hai tên hầu gái cùng thái giám, hai tên tên ngự y, mười tên thị vệ!"

Long Dực thất thanh kêu lên: "Nơi chết rất nhiều người, hắc là hoàng hậu người khác phát hiện bí mật gì hay sao?"

Diêm Hoan khen ngợi nhìn Long Dực gật gù, không hổ là đại danh鼎鼎鼎鼎 Cừ mệnh tướng quân, đầu óc quả nhiên xoay chuyển nhanh, lập tức liền điểm trúng then chốt!

"Giết nhiều người như vậy, chỉ vì che giấu một chuyện!" Diêm Hoan trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ về mặt, "Quý em bé h phúc hoàng hậu sinh một cái quý em bé!"

Long Dực kinh sợ đến mức con mắt đều sắp trừng đi ra rồi! Hắc bản lĩnh Sứ Triều đại tướng, sau đó Sứ Hoàng không để ý tới triều chính, gian thần giữa đường, dẫn đến dân chúng lầm than.

Dân Hồ nguyên soái liền hợp tám tên Sứ Triều đại tướng ở phúc hồ cương cử binh mưu phản, đáp ứng sau khi chuyển thành công tất có đại phong, Long Dực được đầu độc, mới lên làm dân hướng đại tướng!

Vì lẽ đó Sứ Triều trong cung sự tình, hắc bao nhiêu cũng biết một chút. Sứ Hoàng một đời không con không tự, đã sớm bị truyền thuyết không thể sinh dục.

Hơn nữa hậu kỳ phụ chính Vương bách đồ cùng tể tướng Bách Nguyên huynh đệ hai người nắm giữ triều chính, Sứ Hoàng đã mất tung ba năm, Hồng Phúc hoàng hậu lại sao mang thai sinh tử? Hơn nữa sinh vẫn là một cái quý em bé!

Cái này cung đình gièm pha tự nhiên không thể để người ngoài biết, vì lẽ đó Hồng Phúc hoàng hậu đem hầu hạ nàng những này thái giám, cung nữ, thị vệ, thậm chí là biết được nàng mang thai ngự y hết thấy giết chết, mưu toan che giấu chuyện này!

Diêm Hoan thờ dài nói: "Nhưng là chỉ là bao không tôn J sau sinh hạ quý em bé ngày đó liền gọi người đem Anh nhi mang tới cung việc làm thêm chôn, không ngờ vừa vặn gặp phải dân hồ phản quân tấn công hoàng thành, việc này cũng là không thể nào biết rồi!"

Long Dực thấp giọng hỏi hắc: "Diêm thúc, ngươi là hoài nghi Tiểu Bảo chính là quý em bé?"

Diêm thúc gật gù, nhưng lại lắc đầu: "Hồng Phúc hoàng hậu ở hoàng cung bị công hãm ngày đó đã tự ải, đem quý em bé mang tới vùng ngoại ô người cung nữ kia cũng bị loạn ngựa đạp tử, trên đời đã không người gặp quý em bé, cũng không ai biết nam nữ, có thể là Tiểu Bảo, cũng có thể là Tiểu Đệm, hoặc là đều không phải!"

"Tiểu Đệm?" Long Dực kinh hô một tiếng, nhìn chăm chăm Diêm Hoan nói: "Ta biết Tiểu Đệm không phải con gái của ngươi, ngươi không phải nói nàng là con gái của cô nhân sao?"

Diêm Hoan lắc đầu một cái nói: "Đó là một cớ. Kỳ thực Tiểu Đệm là ta ở Hóa vân sơn nhặt được!"

Long Dực trợn mắt lên hỏi hắc: "Hóa vân sơn? Chính là cái kia một năm bốn mùa thường thường phun ra dung nham Hóa vân sơn? Nghe nói nơi đó nham thạch ban ngày có thể khoai nướng, buổi tối nhưng như là vạn niên hàn băng!"

Diêm Hoan gật gù nói: "Chính là chỗ đó! Vì tránh né dân Hoàng truy sát, ta nhiều lộ Hóa vân sơn, suýt chút nữa làm mất đi một cái mạng, nhưng nhặt được Tiểu Đệm đứa bé này, nhìn thấy nàng đầu tiên nhìn, ta còn tưởng rằng là cái tử anh, không nghĩ tới nàng lại vẫn quay về ta cười, thực sự là kỳ tích!"

Hai người mặc dù biết Tiểu Bảo cùng Tiểu Đệm sẽ không tiến vào vào núi rừng, nhưng vẫn là mang theo lòng chờ may mắn lý đi vào trong, hy vọng có thể tìm ra điểm tung tích, này vừa nói chuyện vừa đi lộ đã xoay chuyển hơn một canh giờ, nhưng vẫn không có nhìn thấy hai đứa bé hình bóng, hai người cũng không khỏi lòng sinh lo lắng!

Nhưng vào lúc này, phía trước lần thứ hai truyền đến "Âm!" một tiếng vang thật lớn, toàn bộ núi rừng đều run rẩy theo, đem hai người kinh sợ đến mức mặt tái mét, lúc này đã hoàn toàn có thể xác nhận, đây chính là Oanh thiên lôi tiếng nổ mạnh gây nên!

Nghe thanh âm là từ khe núi bên trong truyền tới, hơn nữa là Quý nhân phong cùng quý chi phong trong lúc đó khe núi. Nơi đó ít dấu chân người, tại sao có thể có Oanh thiên lôi tiếng nổ mạnh?

Diêm Hoan quay đầu nói với Long Dực: "Lẽ nào buổi sáng cái kia mấy cái tử y Hồ vệ chính là trốn ở này khe núi bên trong? Bọn họ đến đó có mục đích gì?"

Long Dực lắc đầu một cái, con mắt suơu tầm bên cạnh địa hình, muốn tìm một chỗ cao địa phương bỏ đi lên xem một chút tình huống, trong miệng nói: "Nguyên Dương thôn ở Nguyên Dương sơn chi bắc, mà Nguyên Dương sơn lấy đông người thì lại xưng nơi này là Ngọa long sơn! Dân Hoàng đã từng mang thương Hoa nương nương tự thủy lộ đi tuần Uyên ương sơn, nơi này khẳng định có bí mật không muốn người biết! Diêm thúc, ta trước tiên đi lên xem một chút, ngươi ở phía dưới chờ ta!"

Diêm Hoan trùng ở y thuật, võ kỹ chỉ là tập thể hình, cũng là gặt gù, ra hiệu Long Dực tự tiện, hần thì lại ở phía dưới suy tư Tiểu Bảo cùng Tiểu Đệm có thể sẽ đi đến địa phương.

Thần thảo pha liền lớn như vậy địa phương, lại rơi xuống mưa lớn như thế, hai đứa bé chắc chắn sẽ không ở nơi đó dừng lại, vậy bọn họ sẽ hướng về khe núi bên kia chuyển sao? Cũng không có khả năng lắm, bởi vì nơi đó có Đoạn nhai, liền viên hầu đều bỏ không qua đi!

Đúng vậy, nếu là trời mưa, bọn họ khẳng định trước tiên muốn trốn vũ! Nay Quý nhân phong có thể trốn vũ địa phương không nhiều, có khả năng nhất đi địa phương chính là Quý nhân động!

Chỉ vì Quý nhân động vẫn là thôn dân cấm địa, liền tối hài tử tướng binh đều sẽ không đi bên trong chơi đùa, vì lẽ đó Diêm Hoan vào trước là chủ, cảm thấy hai cái nghe lời hài tử không thể sẽ vào động.

Nhưng là mưa lớn như thế, Tiểu Bảo nhìn như đàn bản trong óc kỳ thực không có gì lo sợ, đối với Tiểu Đệm tựa hồ lại có loại trời sinh thân cận, vì chăm sóc Tiểu Đệm, bọn họ rất có thể sẽ vào động tránh mưa!

Chính là Quý nhân động! Diêm Hoan đoán được hài tử tâm tính, hưng phấn ngửa đầu muốn nói cho trên cây Long Dực, lại nghe mặt trên Long Dực đột nhiên kêu to một tiếng, sau đó lại như là mất đủ giống như vậy, từ trên cây nhanh chóng rút xuống!

Diêm Hoan giật nảy cả mình, ngay khi Long Dực nhanh rơi xuống đất thời điểm hai tay hướng về trên lưng hần nâng lên một chút, bồi xoay người sau này một dựa vào, đem hần đẩy ra trên cây, lợi dụng thụ lực ma sát yếu bớt hần truy xuống lực đạo.

Dù là như vậy, Long Dực thân thể cường tráng cùng truy xuống tốc độ cũng đem hần đập cho lưng đau đớn muốn chết, này một cái xương già suyết chút nữa liền tàn đi già!

Long Dực "Ầm" một thoáng suất dưới tàng cây, bắt quả lực đạo đã phần lớn bị trung hoà, cũng không có bị thương, chỉ là mặt của hần nhưng trắng xám không có một chút nào màu máu, một đôi mắt so với vừa nãy nghe được hai đứa bé lý kỳ thân thể còn khiếp sợ hơn, há hốc mồm chính là nói không ra lời!

Diêm Hoan biết hần là bởi vì chấn kinh quá độ mà hình thành ngẩn ngui hôn mê, với tính mạng không lo, mau mau bóp lấy hần người trong huyết! Trong lòng càng có chút kỳ quái, đường đường Cửu mệnh tướng quân, coi như thật sự gặp phải quỷ cũng không đến nỗi dọa thành bộ dáng này, hần đến tốt cùng nhìn thấy gì?

"A!" Long Dực lập tức tỉnh lại, một cái cá chép nhảy trạm lên, lôi kéo Diêm Hoan tay liền chạy xuống núi, trong miệng kêu to: "Chạy mau, nếu không chạy liền không kịp rồi!"

Diêm Hoan đến cùng là đã có tuổi lão nhân, nơi nào còn có thể chạy động, kéo Long Dực tay mắng hần: "Tiểu tử nguoi cùng trúng tà tự, đến cùng đang giờ trò quỷ gì!"

Long Dực thẳng thắn ngồi xổm người xuống, không nói lời gì đem hần thả ở trên lưng, vừa chạy vừa nói: "Thủy! Hồng thủy đến rồi! Không ra thời gian một nén nhang sẽ xông lại! Muốn mau mau thông báo người trong thôn!"

Nhưng vào lúc này, tiếng thứ ba nổ vang truyền đến, lần này nổ tung tựa hồ ngay khi dưới chân, mặt đất rung chuyển, núi đá nứt toác, Long Dực thu thế không được, ngã nhào trên đất!

Hai người ngơ ngác nghe được phía sau khe núi bên trong, tiếng sóng lớn rung trời, to lớn hồng thủy như bừa bãi tàn phá bạo long, trong chớp mắt nuốt hết toàn bộ khe núi!

Diêm Hoan sắc mặt cũng trắng, quay về Long Dực kêu to: "Tiểu Bảo cùng Tiểu Đệm ở Quý nhân động!" Long Dực trên mặt đã mất như màu đất, lôi kéo Diêm Hoan cánh tay đứng lên đến, chạy đến trên sơn đạo, quay về bên dưới ngọn núi cùng kêu lên hô to: "Các hương thân, chạy! Chạy mau i thủy đến rồi!"

Thiên lôi cuộn cuộn, hồng thủy cuộn cuộn!

Hai người tiếng la ở từng trận lôi minh cùng sóng lớn bên trong có vẻ như muỗi kêu! Long Dực nguyên bản dự liệu một nén nhang thời gian nhưng bởi vì này tiếng thứ ba nổ tung mà sớm rồi! Thật giống như có người vì là rồng nước ở mặt trước mở ra miệng cống!

Cao gần trăm trượng đỉnh lư hầu như đỉnh núi ngang hàng, Long Dực cùng Diêm Hoan hai người gất gao ôm lấy đại thụ, mới không còn bị hồng thủy đầu sóng cuốn đi!

Nhìn ngập trời đỉnh lư trùng xuống sừng núi, trong nháy mắt liền đem toàn bộ Nguyên Dương thôn nhấn chìm, hai người lệ rơi đầy mặt, ngửa mặt lên trời khóc rống!

Bạch Loạn đại lục chí: Dân Hoàng mười hai năm, Ngọa long sơn bạo phát rất núi lớn hồng, Bàn Long giang dựa thế bừa bãi tàn phá, ngọn núi chính sụp, chéch phong hãm, hủy phòng không kể, tử thương vô số, Nguyên Dương, tướng thái loại trấn tứ một đêm bình thôn, đào mạng giả miếu vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Long ấn đan bồi

Tiểu Bảo coi chính mình chết rồi! Toàn thân huyết tựa hồ đã chảy khô, liền hắt cuối cùng một tia thần trí cũng thuận theo trôi qua, hắt cảm giác mình lại như là trôi nổi ở hư vô phía chân trời, thân thể lại như là một mảnh lông chim, tùy ý bồng bềnh!

Mặt trời mọc rồi! Hắt cảm giác mình toàn thân đều ở ánh mặt trời bao phủ bên dưới, ấm áp phi thường thoải mái! Ánh mặt trời một chút thâm thấu tiến vào thân thể của hắt, hóa thành dòng máu màu vàng óng, ở trong cơ thể hắt vui vẻ chảy xuôi!

Tiểu Bảo thậm chí có thể nhìn thấy thân thể của chính mình đã biến thành sáng rực màu sắc, cái kia dòng máu màu vàng óng đang trở nên nóng rực mà mãnh liệt, xa xa không ngừng lưu kinh hắt toàn thân thậm chí đầu, hắt cảm giác được có chút không chịu được loại này nhiệt độ cùng tốc độ, hai mắt bắt đầu trở nên đậm nhòe!

Từng tia từng tia nhiệt khí ở trong kinh mạch bắt đầu bay lên, chậm rãi hướng về bụng dưới vị trí tụ tập. Nơi đó nguyên bản có một đoàn màu đỏ đỏ vật, lại như chính mình ở trên vách núi cheo leo ăn đi cái kia viên xích trái cây màu đỏ lưu lại tro cặn, từ từ bị nhiệt khí vây quanh hòa tan, cuối cùng càng đã biến thành một cái màu vàng Tiểu Long!

Hai mắt đau đớn để Tiểu Bảo hầu như khó có thể chịu đựng, cái kia nguyên bản dùng ánh mặt trời bao phủ chính mình Thái Dương cũng đã biến thành một cái hỏa cầu lớn, ánh sáng vạn trượng, đâm hắt hai mắt đau nhức, trước mắt một ánh đỏ, không nhìn được muốn quát to một tiếng!

Nhưng vào lúc này, cái kia màu vàng Tiểu Long dĩ nhiên từ trong cơ thể hắt bay ra ngoài, xoay quanh ở trên thân thể của hắt phương, miệng nói tiếng người: "Hong đồng ra, Đế tinh hiện, quy nguyên một, bình ma loạn. Huyền Đế, ngươi rốt cục đến rồi!"

Tiểu Bảo có chút mê man, không biết này Tiểu Long nói tới ai. Cái gì Đế tinh? Cái gì ma loạn? Ai lại là Huyền Đế?

Tiểu Long tựa hồ rõ ràng hắt suy nghĩ trong lòng, nói tiếp: "Ngươi nhớ không nổi kiếp trước, là bởi vì tam bảo chưa ra, tru ma chưa hiện ra. Tìm tới này ba cái bảo bối, ngươi mới có thể ngươi mới có thể duyệt tận nhân gian âm lạnh, lịch khắp cả thế gian, mới có thể mở ra thông Tiên môn, lại lên Đế ngôi vị hoàng đế, thống nhất Bạch Loan tinh!"

Tiểu Bảo đều nghe há hốc mồm, này đều cái nào cùng cái nào a! Chính mình chỉ có điều là một cái xa xôi sơn thôn, liền ngọn lửa chiến tranh đều xem thường lan đến gần thâm sơn cùng cốc bên trong con hoang, ở đâu là cái gì Đế tinh Đế Hoàng, này Tiểu Long có phải là nhận lầm người rồi!

Tiểu Long nhưng tựa hồ có hơi kích động, vừa giống như là thân thể bị trọng thương, thờ hồn hể nói với Tiểu Bảo: "Huyền tôn, mười hai năm trước ngươi hóa thai xuất thế, Thần Thức hiện tại còn chưa bị ngươi tiêu hóa. Ta đã dùng bản mệnh Nguyên Thần vì ngươi ngưng tụ thành linh đan, chỉ là lấy ngươi hiện tại năng lực căn bản là không có cách để linh đan vận chuyển, chỉ có thể trước tiên hình thành long ấn đan bồi.

Ngươi phải dùng năng lực của chính mình đến thúc đẩy nguyên thần của ta cùng ngươi linh đan dung hợp, biến thành linh long, trợ ngươi sớm ngày tu thành long mạch tâm đan!

Cũng may ngươi đã đã ăn long đàn quả, vậy cũng là thiên ý! Ngươi sống lại chuyển thế, loạn xong cùng Đế phi môn cũng khẳng định theo sát mà tới! Kiếp trước Huyền tôn chuyên nhất nhất quán, chỉ mê luyện loạn sau một người. Dẫn đến Thần Ma đại chiến, mười tám Đế phi tất bất công, ôm cánh tay quan chiến, cuối cùng lạc kết quả như thế. Kiếp này Huyền tôn ăn long đàn quả, chắc chắn hưởng hết diễm phúc, thu phục mười tám Đế phi, đến một đám cường trợ!"

Tiểu Bảo cũng không biết chính mình giờ khắc này là ở trong mơ vẫn là ở hiện thực, hắt muốn nói chuyện, nhưng mở không nổi miệng ba! Này Tiểu Long để hắt như trụ mây mù, căn bản nghe không hiểu, nếu như nói cho cha, thật bị hắt coi chính mình là bệnh thần kinh!

Nhưng là coi như hắt không nói lời nào, Tiểu Long tựa hồ vẫn là sẽ hiểu ý của hắt, kế tục nói với hắt: "Mười ngàn năm đến, ta ở đây trấn thủ thông Tiên môn, ngoại trừ ngủ say, chính là mở mắt ra nhìn chuyển thế Huyền Đế có hay không tới đến, ta biết nếu như chuyển thế Huyền Đế đã xuất thế, nhất định lại muốn tới nơi này."

Tiểu Bảo lần này nghe hiểu, nguyên lai Quý nhãn động cái kia thần bí hồng quang, càng là con rồng này tinh dậy mở mắt duyên cớ!

Tiểu Long hơi thờ mong manh nói: "Dần hồ vì cướp giật lão Long bản mệnh Nguyên Thần, sai người cắt đứt lão nô long mạch, dẫn Bàn Long giang nhập Nguyên Dương, đồ hại muôn dân, bức lão nô hiện thế. Đáng tiếc hắt người định không bằng trời định. Long đàn đã quy chủ, cùng sinh cùng diệt, hắt coi như nhìn thấy, cũng cướp không đi rồi! Ha ha ha. . ."

Tiểu Long càng nói âm thanh càng thấp, liền trên người kim quang cũng từ từ âm đạm xuống, chậm rãi trở lại Tiểu Bảo trong cơ thể, đứng ở hắt trong

đan điền, hóa thành một hạt màu nâu nguyên đan.

"Tiểu Bảo! Tiểu Đệm!" Mặt trên cửa động nơi đột nhiên truyền đến Phu Tử cùng Diêm thúc tiếng kêu. Tiểu Đệm trước hết tỉnh lại, phát hiện mình dĩ nhiên nằm nhoài Tiểu Bảo trên người, mà Tiểu Bảo dĩ nhiên là trôi nổi ở hồ nước mặt trên!

Hai người hai tay vẫn như cũ nắm thật chặt cùng nhau, Tiểu Đệm nhớ tới rớt xuống sơn động thì cảnh tượng, run lên trong lòng, lập tức dùng tránh ra hai tay nâng Tiểu Bảo khuôn mặt kêu to: "Tiểu Bảo ca ca! Ngươi làm sao? Không muốn hù dọa Tiểu Đệm a!"

Mặt trên Diêm Hoan cùng Long Dực nghe được Tiểu Đệm âm thanh, cũng biết mình tìm đối với địa phương, Diêm Hoan lớn tiếng kêu: "Tiểu Đệm đừng nhúc nhích, đừng sợ, Diêm thúc xuống cứu ngươi! Phía dưới có cái gì? Tiểu Bảo thế nào?"

Tiểu Đệm cảm giác được Tiểu Bảo ngực nhiệt độ, biết hẳn chỉ là hôn mê, này mới yên lòng, nghe được Diêm thúc âm thanh, càng là hoàn toàn yên tâm, nói với hắn: "Diêm thúc cẩn thận! Phía dưới này là hồ nước, rất sâu!"

Vừa nghe là hồ nước, Diêm Hoan cùng Long Dực trái lại yên lòng. Nghe thanh âm phía dưới động cao bất quá cao năm mét, như vậy độ cao rơi vào trong nước, hẳn là sẽ không bị thương! Nghe Tiểu Đệm âm thanh, tựa hồ cũng không có tổn thương quá lớn, chỉ là chịu đến kinh hãi, âm thanh có chút run.

Long Dực từ bên hông cúi xuống dây thừng, thuyền ở bên ngoài động trên một tảng đá, sau đó cùng Diêm Hoan hai người theo dây thừng leo xuống, đem Tiểu Bảo giúp ở Long Dực trên lưng đi lên trước, lại để cho Tiểu Đệm nằm nhoài Diêm Hoan trên lưng chậm rãi đem hai người kéo lên.

Tiểu Bảo rốt cục tỉnh rồi, ngồi dưới đất sững sờ suy nghĩ hồi lâu, mới cục cục nở nụ cười: "Nguyên lai ta còn sống sót!"

Tiểu Đệm nguyên vốn đã khóc mắt nhỏ sưng đỏ, nghe được hắn câu nói này cũng nín khóc mỉm cười, rồi lại đánh gục trong ngực của hắn, dùng hai tay ôm lấy cổ của hắn, riu rít gào khóc!

Diêm Hoan cùng Long Dực còn không dám đem chuyện bên ngoài nói cho bọn họ biết hai, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ngồi ở bên cạnh nhìn hai đứa bé.

Tiểu Đệm như là nghĩ tới điều gì, buông ra Tiểu Bảo cái cổ, một tay tóm lấy tay trái của hắn thủ đoạn! Làm nàng kinh ngạc chính là, vừa nãy cái kia nhìn thấy mà giật mình vết thương, bây giờ lại liền vết tích đều không có để lại!

Thực sự là kỳ quái rồi! Tiểu Đệm lại sẽ Tiểu Bảo cổ tay phải bắt tới mở ra một thoáng, vẫn như cũ là da dẻ trơn nhẵn, không hề vết tích! Chuyện gì thế này? Lẽ nào vừa nãy chỉ là chính mình một giấc mơ?

Cái kia tuyệt không phải là mộng! Tiểu Đệm cảm giác được trong miệng chính mình, vẫn như cũ lưu lại Tiểu Bảo trong cơ thể mùi máu tươi, khẳng định là cái kia trong đầm nước thủy có gì đó quái lạ, nói không chắc vẫn là thiên nhiên được trấp, không riêng chữa khỏi Tiểu Bảo vết thương, còn đem mình bệnh thương hàn chữa lành rồi!

Tiểu Đệm đang muốn đem cái kia hồ nước ảo diệu nói cho Diêm thúc, liền nghe bên ngoài "Răng rắc" một tiếng sấm nổ, vừa nãy rớt xuống sơn động thì cái kia dọa người tiếng nổ mạnh còn làm nàng lòng vẫn còn sợ hãi, giờ khắc này nghe được động tĩnh này sợ hãi đến hết lên một tiếng, ôm lấy Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nhưng nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng nàng, chờ nàng không run lên mới đỡ nàng đứng lên đến, nói với Diêm Hoan: "Diêm thúc, cha ta xin ngươi trở lại, cho Phu Tử xem bệnh! Ai nha, ta đi ra lâu như vậy, cha ta nhất định sốt ruột rồi!"

Tiểu Đệm vrun ngón tay trên trán Tiểu Bảo hơi điểm nhẹ, che miệng cười nói: "Ca ca ngốc, Phu Tử không phải ở đây mà, còn nhìn cái gì bệnh!"

Tiểu Bảo này mới phản ứng được, thật không tiện quay về Long Dực vò đầu: "Phu Tử, ngươi tốt như thế nào a? Ta còn không đem Diêm thúc mời về đi ni ngươi là tốt rồi. . . Ai u!"

Bên cạnh Tiểu Đệm lại bấm cánh tay của hắn một cái, Tiểu Bảo biết mình lời này nói cũng không đúng lắm, mau mau ngâm miệng, khả khả cười vài tiếng, đối với ba người nói: "Các ngươi chờ, ta xem một chút vũ nữ nhỏ không có, nhỏ liền nhanh đi về đi, không phải vậy cha ta lại muốn mắng ta rồi!"

Long Dực vừa nghe, cuống quýt muốn ngăn cản hắn, lại bị Diêm Hoan kéo lấy cánh tay, quay về hắn lắc lắc đầu.

Long Dực cũng biết việc này căn bản không che giấu nổi, luôn không khả năng cả đời ở chỗ này trong động không đi ra ngoài! Thở dài một tiếng trầm lên, cùng sau lưng Tiểu Bảo đi ra ngoài.

Đứng ở cửa động bên cạnh vách núi, trước mắt khắp nơi hoàn toàn trắng xóa, không nhìn rõ bất cứ thứ gì sờ, nhưng là Tiểu Bảo trong lòng, nhưng bay lên một loại cực kỳ dự cảm không tốt!

Cuồng phong gào thét, mưa rào xối xả, Tiểu Bảo đứng ở trong mưa gió, một mặt mờ mịt nhìn đi tới Long Dực, sững sờ hỏi hắn: "Phu Tử, tại sao không nhìn thấy trong thôn đèn đuốc? Này trắng xóa đều là cái gì?"

Tiểu Đệm cũng theo Diêm thúc đi ra, trong tai nghe được dưới chân tiếng nước như cụp lòi nổ vang, nhất thời dọa trắng khuôn mặt nhỏ, lúc này một tia chớp từ không đánh xuống, trước mắt trong nháy mắt sáng sủa, mọi người lúc này mới nhìn thấy bên dưới ngọn núi thủy như Cự Long bốc lên, hầu như muốn mận đến sườn núi!

Tiểu Đệm "Oa!" một tiếng khóc lớn lên, hướng về phía Diêm thúc hỏi: "Làm sao tất cả đều là thủy? Đại Ngưu thúc đây? Nhị Hổ bọn họ đây?"

Tiểu Bảo khó có thể tin tức đầu, lăm bắm đối với Long Dực hỏi: "Cha ta đây?" Xoay người đứng ở bên cạnh vách núi, hướng về phía bên dưới ngọn núi lớn tiếng kêu lên: "Cha!" Trả lời hần, chỉ có tùy ý trút xuống hồng thủy cùng đầy trời sấm vang chớp giật.

Long Dực khuôn mặt co giật mấy lần, trên mặt không biết là nước mắt vẫn là nước mưa, nửa ngày mới đem cảm lấy Tiểu Bảo kiết một thoáng, đem hần kéo về đến bên cạnh mình, lăm bắm nói rằng: "Gia không còn. . . Làng cũng không còn. . . Một cái đều không chạy mất. . ."

Diêm Hoan ôm Tiểu Đệm ngửa mặt lên trời khóc rống: "Ông trời! Ngươi tại sao đối với bọn hần như vậy! Bọn họ đều là người tốt a!"

Tiểu Bảo dùng sức giãy giữa thân thể, muốn chạy xuống núi, đóng chặt đôi môi nhưng là không tái phát ra bất kỳ thanh âm gì, Long Dực đem hần ôm lấy!

Hần hiểu rất rõ Tiểu Bảo tính khí, nếu như không ngăn cản hần, hần thật sự sẽ nhảy vào hồng thủy trung du về Nguyên Dương thôn!

Cũng không định đến một ngày không gặp, Tiểu Bảo sức mạnh để hần cảm giác dường như muốn không khống chế được, ở giữa giụa trong lúc đó, hần thỉnh thoảng nhìn thấy Tiểu Bảo tinh thần thấp xuống áo đã bị gỡ bỏ, trên ngực đột nhiên xuất hiện một cái cá người phun lửa long ẩn!

Long Dực ngẩn ra, Tiểu Bảo tránh thoát mà ra, tung người nhảy xuống!

Tiểu Đệm kinh hô một tiếng, Long Dực đã ở giữa không trung đưa tay chụp tới, ôm lấy Tiểu Bảo, đem hần kháng ở trên bả vai, đi trở về trong động!

Đem Tiểu Bảo thả xuống, Long Dực chăm chú đề lại Tiểu Bảo vai, không cho hần lên, lớn tiếng quát: "Tiểu Bảo, còn nhớ Phu Từ là làm sao dạy ngươi khống chế khí tức sao? Ngươi hiện tại hạ đi hữu dụng không? Ngươi đây là đi chịu chết!"

Tiểu Bảo choáng váng, vẫn cường tránh cánh tay chậm rãi xóp, cuối cùng ngồi xổm trên đất, ngây ngốc nhìn bên dưới ngọn núi, không nữa giãy dụa.

Long Dực móc ra hỏa thạch, từ trong động kiếm một chút Bắc Phong thổi tới củi khô xếp thành một đống đốt, đem Tiểu Bảo đẹp đi bên cạnh đống lửa.

Tiểu Đệm nhìn thấy Tiểu Bảo đau khổ đáng đáp, nhớ tới hần sau đó đem không chỗ nương tựa, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, đem hần ôm vào ngực mình, bồi tiếp hần đồng thời rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tử y Hổ vệ

Bốn người vây quanh ở bên đống lửa, trong lòng khổ sở, ai cũng không muốn nói chuyện. Long Dực đột nhiên đứng thẳng người lên, cời chính mình quần áo ướt sũng che ở trên đống lửa điện, sau đó thấp giọng nói với mọi người: "Đừng lên tiếng, có người đến rồi!"

Diêm Hoan vênh tai lên nghe xong nửa ngày, ngoại trừ phong thanh tiếng mưa rơi không còn gì khác, mới vừa còn muốn hỏi, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, quả nhiên nghe có người từ trên núi lớn tiếng cười lớn đi xuống!

"Ngươi buổi trưa thật sự nhìn thấy?"

"Tám chín phần mười là hần, phi thường như!"

"Không trách tìm nhiều năm không thấy, không nghĩ tới kẻ này càng trốn ở nơi này!"

"Lần đi mừng một tránh không khỏi mười lăm, hiện tại còn không là như thế bị thủy chết đuối N hướng mục đích của chúng ta không phải hần, mà là cái kia bảo vật!"

"Có thể hiện ở đây sao đại thủy, bảo vật làm sao sẽ xuất hiện?"

"Ngươi dám nói hoàng thượng ý chỉ không thích hợp?"

"Thuộc hạ không dám! Chính là không hiểu cứ như vậy, bảo vật chẳng phải là uổng phí hết ở đáy nước?"

"Các ngươi biết cái gì! Mật chỉ trên tả rõ ràng rằng, bảo vật ngộ thủy không trầm, đầu hỏa không dung, đao kiếm không ra, ngũ độc không ngâm. Bị

này hồng thủy vọt một cái, nhất định có thể hiện ra hình bóng, chúng ta chỉ cần khi đến du tìm chính là rồi!"

Long Dực ở trong động nghe đến mấy cái này người nói chuyện, mơ hồ cảm giác được cùng lần này hồng thủy có liên quan, trong lòng hoảng hốt, lẽ nào chính là vì tìm tìm bảo bối gì, những người này càng nhường đồ thôn?

Này táng tận thiên lương sự tình há lại là người bình thường có thể làm được? Đám người này đến tột cùng là người nào!

Đám người kia đã cách cửa động không xa, Long Dực nghe bước chân hỗn độn, đã biết đối phương có ít nhất bảy, tám người. Nhân không nắm chắc được những người này cùng hồng thủy có hay không có quan hệ, vì lẽ đó vẫn chưa xuất động hỏi dò, cũng không biết người bên ngoài là hữu là địch, cố vẫn chưa hết sức che giấu mình những người này hành tung.

Người bên ngoài tiến vào động, nhưng là cũng chưa hề hoàn toàn đi vào, trái lại lại lạng lẽ lui ra!

Long Dực chính cảm kỳ quái, đột nhiên từ ngoài động truyền đến vài sợi nhỏ bé tiếng xé gió, Long Dực chấn động trong lòng, nói thầm một tiếng "Không được!" Bay người lên, cấp tốc cỡi áo, trên không trung vung vẩy mấy lần.

Mấy mũi tên bị y phục của hắn quẫy đến trên đất, Long Dực quay về ngoài động gầm lên: "Các ngươi là người nào? Hỏi cũng không hỏi liền bắn cung giết người, thật là là thô phi sao?!"

Bên trong động đen kịt, Diêm Hoan còn không biết vừa nãy đã ở quỷ môn quan quay một vòng, nghe âm thanh đứng dậy đi tới Long Dực bên cạnh hỏi: "Huỳnh đệ, chuyện gì xảy ra?"

Long Dực đối mặt cửa, toàn thân căng thẳng tựa một cây cây lao giống như vậy, đối với Diêm Hoan thấp giọng phân phó nói: "Ngươi mang hải tử vào bên trong động, những người này không giống người tốt, ta tới đối phó!"

Diêm Hoan có chút bận tâm, mới vừa muốn nói chuyện, Long Dực vội la lên: "Đi mau! Bọn họ muốn bắn cung!" Diêm Hoan không còn dám nhiều lời, vội vả lôi kéo Tiểu Bảo cùng Tiểu Đệm đi vào bên trong.

Ngoài động người thả một vòng tiễn, liền lại không một tiếng động, Long Dực không dám khinh thường, như thép sắt bình thường lập ở trong động, phòng bị bên ngoài đánh lên.

Một lát sau, đột nhiên một ánh lửa từ ngoài động bay vào được, Long Dực lách mình tách ra, hỏa đoàn không trung nổ tung, vạn điểm tinh hỏa khắp cả tung trong động, Long Dực kinh hô một tiếng: "Oanh thiên lôi! Các ngươi là Từ y Hồ vệ!"

Đang khi nói chuyện, hắn đã lăn khỏi chỗ, yểm đến một tảng đá lớn mặt sau, làm như đối với cái kia hỏa tinh cực kỳ kiêng kỵ, không có chút nào đồng ý dính vào người.

Long Dực biết, Từ y Hồ vệ chúc hoàng thành cấm quân, phân công vệ, Binh vệ, ảnh vệ ba bộ, trực tiếp nghe lệnh của Dàn Hoàng.

Mà Oanh thiên lôi là công vệ nắm ngón bản lĩnh, công thành phá điện thuận buồm xuôi gió, năm đó Dàn Hoàng tấn công hoàng thành, Long Dực từng từng trải qua vật này lợi hại.

Hắn từng tro mắt nhìn trăm thước tường thành bị vật ấy nổ sụp đổ, thủ thành binh sĩ trên người mặc dù là dính lên một đóm lửa, cũng nhào chi bắt diệt, cuối cùng bị đốt chết tươi, quá trình sự khốc liệt, kêu rên sự thê thảm, khiến người ta đừng nói đến xem, thậm chí ngay cả chính mình lỗ tai đều muốn liều mạng ngăn chặn!

Làm người ngạc nhiên nghi ngờ chính là, bức này bá đạo lợi khí bay vào trong động, rơi xuống đất ánh lửa nhưng trong nháy mắt trở nên âm đạm, không tới một chút thời gian, liền dư quang đều chậm rãi tắt, trong không khí liền một tia mùi khét đều nghe ngóng không tới!

Người bên ngoài tựa hồ cũng cảm thấy kinh ngạc, lần thứ hai ném vào đến một ánh lửa. Long Dực đã sớm chuẩn bị, toàn thân đều trốn ở tảng đá lớn mặt sau.

Oanh thiên lôi lạng không mà nổ, bên trong hang núi đá vụn thúc thúc rơi xuống, từng đoá từng đoá tinh hỏa đem toàn bộ sơn động đều rọi sáng, nhưng chỉ là nháy mắt, loại rơi xuống đất hoặc là trên vách động thời điểm, lại như là bị dội lên một chậu nước lạnh, liền yên đều không mạo tất rồi!

Long Dực lúc này đã nhìn rõ ràng, là những kia rêu xanh! Động này bên trong rêu xanh càng là không sợ hỏa thiêu!

Có tảng này bảo vệ, Long Dực cũng an tâm xuống, chỉ cần trốn ở nham thạch mặt sau, không bị lôi hỏa dính vào người, người bên ngoài cũng không làm gì được hắn.

Ngoài động người cũng phát hiện điểm này, một người "Ồ" một tiếng, cái kia thống lĩnh âm thanh tiếp theo truyền đến: "Sét đánh, không muốn lao lực, ta mới vừa cảm giác được động này bên trong có người sinh hỏa, quả nhiên là quái lại!"

, một người đi vào, từ trong lòng ngực móc ra hộp quẹt, thấp sáng trong tay cây đuốc, sau đó cùng theo vào bảy, tám người, giơ cây đuốc, đem trong động chiếu sáng như ban ngày.

Cái kia lúc trước người tiến vào nhìn một chút bốn phía, quay về Long Dực ẩn thân tảng đá lớn cười nói: "Cửu mệnh tướng quân, có thể đúng là ngươi?"

Long Dực một nhìn đôi phương là vì hấn mà đến, cũng không lại trốn, từ tảng đá lớn mới xuất hiện thân, đứng ở đó người trước mặt mười mét khoảng cách, ngẩng đầu nói rằng: "Ta là Long Dực, các người những này Từ y Hồ vệ tại sao tới nơi này?"

Người kia cười ha ha, phát tay bỏ đi chính mình bên ngoài áo toi, liền trên đầu đầu bông cũng ném tới trên đất, lộ ra một tấm nham hiểm khuôn mặt, đối với Long Dực cười nói: "Tướng quân không nhận ra ta? Tại hạ có thể tìm tướng quân ba năm rồi!"

Long Dực vừa nhìn thấy mặt của người kia, chấn động trong lòng, bật thốt lên nói rằng: "Bình Vệ thống lĩnh Liên Mi!" Người kia khuôn mặt Phở thông, duy nhất chỗ bất đồng chính là hai cái lông mày lại là nối liền cùng nhau. Tên của hấn cũng gọi là Liên Mi.

Long Dực biết người này cực khó đối phó, Bình vệ là Hồ vệ đứng đầu, võ công cũng là cao cấp nhất cao thủ, chủ yếu phụ trách hoàng thượng đi dạo thi thiếp thân cảnh giới.

Công vệ nhưng là chuyên về chế tác hộ Hoàng vệ khí, võ công phương diện ngược lại không hiện ra cường.

Đương nhiên đáng sợ nhất vẫn là ảnh vệ, cái bóng mười vệ là Từ y Hồ vệ bên trong sâu không lường được nhất, không ai gặp đáng đáp của bọn họ, thế nhưng có Dân Hoàng địa phương, nhất định sẽ có bọn họ ở, chỉ là người không nhìn thấy.

Không nhìn thấy bọn họ không có nghĩa là bọn họ cũng không nhìn thấy người, như có lòng bất chính, mặc dù Dân Hoàng đứng ở trước mặt người, chết trước cái kia cũng tuyệt đối là người.

Bắc Hồ vương được Sứ Hoàng on trọng, không phục Dân Hoàng. Ở bên ngoài nhưng giả ý trá hàng, tùy thời yêu Dân Hoàng ở vương cung hiến vật quý, trong tay áo nhưng ẩn giấu lưỡi dao sắc, muốn giết Dân Hoàng, vì là Sứ Hoàng báo thù.

Dân Hoàng lệnh thị vệ bên ngoài chờ đợi, cả người vào vương cung, bắc Hồ vương mượn Dân Hoàng bối thân xem bảo thời cơ động thủ, lưỡi dao sắc còn chưa ra tụt, toàn bộ cánh tay phải liền rơi xuống đất.

Bắc Hồ vương chỉ ở gần ra trong lúc đó, cánh tay trái, đùi phải, chân trái cùng nhau đứt rời, trước mắt ngoại trừ Dân Hoàng nhưng không có người nào!

Chờ đến cùng cũng đứt rời thời điểm, Dân Hoàng mới thân nhiên xoay người, quay về lần xuống trên đất còn ở trường lớn hai mắt bắc Hồ vương đầu lâu nói rằng: "Ái khanh chi bảo trầm thật là yêu thích, ái khanh chi tâm ý trầm cũng biết, ái khanh chi trung có thể cảm thiên địa, lấy quốc hiếu hậu táng!"

Bắc Hồ vương quả nhiên bị chờ lấy quốc táng, đương nhiên theo hấn cùng hưởng thụ loại này đãi ngộ, còn có nhà hấn bên trong lão mẫu, sáu cái thê thiếp, tám cái tử nữ, hấn thúc thúc, thúc thúc thê thiếp, tử nữ. . . Triêm thân mạng cổ hơn hai trăm người, không một đào mạng, đều bị xử trảm, bắc Hồ vương diệt môn!

Bất quá dưới mắt đến xem, ảnh vệ không thể rời đi Dân Hoàng tới chỗ này, cái kia trước mặt những người này chính là Bình vệ cùng công vệ.

Long Dực nhìn nhóm người này: "Ta này điều mạng già còn đứng là quý giá a, Dân Hoàng càng phái thiếp thân thị vệ tìm đến ta!"

Liên Mi cười híp mắt nói: "Tướng quân sai rồi. Người không quý giá, bảo bối quý giá, gặp phải người chỉ là ngoài ngạch niềm vui!"

Long Dực hừ một tiếng, lắc đầu nói: "Dân Hoàng cùng bảo bối vô duyên, không xứng đáng đến!"

Liên Mi vẫn là cười cợt, hấn nở nụ cười, hai cái nối liền cùng nhau lông mày dường như đã biến thành ba cái. "Chuyện của hoàng thượng, chúng ta những này làm ra người có thể không tư cách bình luận! Bất quá nếu nhìn thấy tướng quân, kính xin tướng quân theo chúng ta về kinh đô phúc mệnh, hoàng thượng những năm này có thể vẫn ghi nhớ người đây!"

Long Dực trừng hai mắt nổi giận quát: "Các người trở lại nói cho Dân Hoàng, xá muội trước khi chết, cũng không có nhìn thấy ta, cũng căn bản chưa kịp nói với ta cái gì, ta đã cưỡi giáp về quê, vì sao còn ỏi chao ép sát!"

Liên Mi cười lắc đầu một cái nói: "Lời này Long tướng quân vẫn là cùng hoàng thượng tự mình đi nói đi, chúng ta những này làm ra người, chỉ để ý vâng theo hoàng thượng thánh chỉ!"

Long Dực mắt lạnh nhìn hấn hỏi: "Nếu như ta không đi với các người đây?"

Liên Mi nhếch miệng cười nói: "Cái kia hạ quan không thể làm gì khác hơn là muốn đỡ Long tướng quân trở lại rồi!"

Long Dực nộ rên một tiếng: "Bằng các người cũng phối động thủ cho ta?"

Liên Mi nhưng cũng không khí, như trước cười nói: "Năm năm trước tại hạ thật là không dám cùng tướng quân ganh đua cao thấp, bất quá hiện tại mà. . ."

Liên Mi nhìn Long Dực thẳng tắp thân thể, xem thường cười nói: "Tướng quân trúng rồi sự phụ ta Quý Vương một chiêu ác quý đao, có thể sống đến hiện tại đã chúc không dễ, càng khó nói năm đó dũng mãnh chứ?"

Long Dực run lên trong lòng, trên mặt nhưng vẫn phong bất động nói với Liên Mi: "Ác quý đao cũng chỉ đến như thế, Bôn tướng quân còn được lên. Đúng là Quý Vương cùng ta một cái Toàn long trảm, không biết chưa chết?"

Liên Mi biến sắc mặt, Kiền ho khan vài tiếng, cười nói: "Thác tướng quân thao niệm, Quý Vương công lực thâm hậu, đương nhiên sẽ không chết, chỉ là tướng quân xem ra muốn khó thoát hôm nay. Không bằng tướng quân bé ngoan đem cái kia cùng nữ nói cho lời của người nói cho tại hạ, tại hạ ở trước mặt hoàng thượng cầu xin tha, tướng quân hoặc có thể bảo toàn một mạng. . ."

Long Dực "Phi!" một tiếng, chửi ầm lên: "Trước tiên bắt luận người tính là thứ gì, có thể bảo toàn ta? Coi như ta thật sự từ muội muội cái kia cầm món đồ gì cũng không sẽ giao cho Dàn Hồ, bởi vì, hấn không xứng!"

Liên Mi sắc mặt rốt cục thay đổi, cắn răng nói với hấn: "Nếu người ngu xuẩn không thay đổi, vậy thì đừng trách ta không khách khí, năm đó người ở lạc long nhai bị Quý Vương đánh một chương ác quỷ đao, làm mất đi Long văn thương, bây giờ còn có cái gì binh khí?"

Liên Mi nhìn Long Dực ngực, cười lạnh một tiếng nói: "Vừa nãy người ngực huyết nhũ trung có một thoáng, định là quý khí chiếm giữ ở đây, người muốn phá tan nhưng không được, công lực tổn thất lớn, chúng ta lại cảm không được người, còn tính là gì Hồ vệ! Các huynh đệ, lên cho ta, sinh tử bất luận!"

Phía sau một đám mọi người đáp một tiếng, "Ào ào ào" rút ra trên người mang theo binh khí, đồng thời vọt lên.

Long Dực thẳng thân thoát áo, tỉnh ở trần, trước ngực bấp thịt thâm hậu, có thể thấy được thân thể cường tráng không giống người thường.

Kỳ thực chỉ có mình mới rõ ràng, nội phủ sớm bị quý khí xâm nhập, đục khoét không đỡ nổi một đòn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Quỷ nhãn động cuộc chiến

Long văn thương cũng ở năm đó mất, không có tiện tay binh khí, hôm nay thật sự khả năng là chạy trời không khỏi nắng. Bất quá muốn để cho mình bó tay chịu trói, vậy cũng là mơ hồ!

Mắt thấy trước tiên một thanh trường đao từ đầu khảm lạc, Long Dực hạ thân bắt động, trên người xoay một cái, tay phải một cái bắt khiến đao tay của người nọ oằn, thuận thế quét ngang mà ra, trường đao ôm theo tiếng gió vun vút về phía sau quét qua.

Người phía sau chợt thấy ánh đao bó sát người, vội vã giờ lên trong tay binh khí, trong lúc nhất thời leng keng thanh không ngừng, trường đao đã đứt thành mấy đoạn, rơi xuống trên đất.

Khiến đao người cũng bị Long Dực đại lực kéo xoay chuyển nửa vòng, một giao ngồi sập xuống đất, sợ hãi đến cả người run rẩy, trong tay còn cầm nửa đoạn tàn đao, nhưng là trong khoảng thời gian ngắn không dám đứng dậy rồi!

Bảy người vây công, bị Long Dực một chiêu bức lui, Liên Mi giờ cây đuốc như trước đứng ở cửa động, trên mặt biến ảo không ngừng, gượng cười nói: "Tướng quân quả nhiên thần dũng!"

Long Dực hừ một tiếng, nhưng không đáp lời, cũng không cách nào trả lời. Trong lòng khí huyết sôi trào, trong miệng dĩ nhiên phẩm đến một tia ngọt ngào mùi tanh.

Liên Mi nhìn thấy Long Dực vẻ mặt, tựa hồ nhận ra được cái gì, sắc mặt kinh hãi: "Cũng không biết tướng quân còn còn lại bao nhiêu khí lực?"

Liên Mi vung tay lên, mọi người cấp tốc áp sát quá khứ, Liên Mi tuy rằng môi không ngừng mấp máy, ánh mắt lại thâm độc khăn nhìn chăm chăm Long Dực.

Long Dực không nghe được hấn đang nói cái gì, nhưng mơ hồ cảm giác thấy hơi không thích hợp.

Một chút thời gian, những người kia cười gằn chậm rãi đi tới, Long Dực toàn thân đề phòng, thấy bọn họ đem mình vi lên, nhưng không có một hồng mà lên, tâm trạng hiểu rõ, nguyên lai bọn họ muốn dùng xa luân chiến!

Quả nhiên, phía sau có tiếng xé gió truyền đến, Long Dực cũng không quay đầu lại, đuôi phải một cái long vẩy đuôi đá tới, người kia nhưng căn bản không tiếp, lập tức thu tay lại!

Mặt bên lại có một cái cảm kiếm người vèo đâm ra một cái, góc độ vô cùng xảo quyết, tốc độ cũng nhanh chóng như điện, Long Dực chân phải không rời, quét ngang qua, thân thể theo lực bán chuyển, kiểm kia còn không đâm trúng quần áo, cảm kiếm tay sẽ bị đá trúng, có thể cảm kiếm tới đâm nhanh, tay cũng nhanh, bá một thoáng liền mất tung ảnh!

Long Dực một cước đá không, thân thể còn không ổn định, ngay phía trước một người đã công ra một quyền, Long Dực cho rằng lại là lặc, tiện tay đánh ra một chưởng, không ngờ người kia càng là không né không tránh, như to bằng cái bát nắm đấm xông thẳng Long Dực bàn tay phải, "Đùng!" một tiếng giao tiếp, Long Dực ngực đau xót, thân thể lùi về sau hai bước, "Oành!" một tiếng, hậu vệ bị một côn đâm bên trong!

May mà trong cơ thể cương khí chất phác, bị tập kích tự nhiên hộ xoay người, chỉ là nội phủ sớm đã bị thương, Công Pháp lưu chuyển sớm không giống năm đó tùy ý, cú đâm này một côn coi như năm đó chịu đựng cũng tuyệt không dễ chịu, huống hồ là hiện tại!

Long Dực "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, phủ ngực cười to: "Quả nhiên là ý đồ xấu Liên Mi, Quỷ Vương đệ tử đắc ý. Mưu kế coi là thật nham hiểm. Hừ hừ thật thật, dẫn trong cơ thể ta quỷ khí phát tác, chưa ra toàn công đã làm cho ta tự tổn, lại sẵn ta bất cẩn đánh lên, thực sự là khó lòng phòng bị a!"

Liên Mi càng thân nhiên mà được giống như vậy, đối với Long Dực cười cợt: "Đối xử tướng quân, tại hạ thực sự là không dám khinh thường, bức này bọn đạo chích mưu kế tuy khó đăng phong nhĩ, không vào các ngươi bang này tướng quân, hiệp sĩ chi nhân, nhưng giới nhất có hiệu quả. Tướng quân bây giờ hối hận vẫn còn kịp, chỉ cần giao ra bảo vật, ta bảo đảm lại không làm khó dễ."

Long Dực ha ha cười nói: "Vừa biết ta là Cửu mệnh tướng quân, còn dám nhiều lời phí lời? Hôm nay ta hồ lạc Bình Dương, nhưng cũng không tiếp thu, chỉ cần ta Long Dực một hơi ờ, ngày khác nhất định mấy lần xin trả!"

Nói tới chỗ này, Long Dực thân thể ưỡn lên, như thiên thần bình thường lập ở trong động, mọi người cây đuốc chiếu vào hán cương nghị trên mặt, mắt hồ trợn trừng đáng vẻ thật là uy phong凛凛, rất nhiều một người giữ quan vận người phá khí thế!

Liên Mi biết người này cực khó đối phó, quát tháo sa trường uy danh tất nhiên là không uổng, trong lòng có chút ý sợ hãi.

Cái khác quay chung quanh Long Dực một đám Hồ vệ, bị hán tử kia lớn tiếng hét một tiếng, sợ hãi đến binh khí đều cơ hồ rơi xuống đất, không khỏi lùi về sau một bước.

Liên Mi vừa nhìn, âm thanh kêu to: "Chó cùng rút giậu, còn dám ngôn dũng J trên dưới quá ý chỉ, ai bắt được Long Dực, tiền thưởng ngàn lạng, thêm tăng ba cấp!"

Vừa nghe lời ấy, mọi người con mắt đều sáng. Năm binh khí kiết một thoáng, bước chân lập tức bước về trước một bước.

Long Dực hào khí can vân kêu to: "Đều một đứng lên đi!" Nói, càn chủ động xuất kích, một quyền hướng về phía trước một người trước mặt phóng đi.

Người kia chính là vừa nãy đánh Long Dực một quyền gia hỏa, sinh lưng hùm vai gấu, hai tay trắng kiện như người thường bấp dùi giống như vậy, vừa nhìn đã biết thể lực vô cùng lớn.

Mắt thấy Long Dực vọt tới, nắm đấm trong nháy mắt liền đến lỗ mũi mình phía dưới, sợ hãi đến vội vã quay đầu né tránh, đồng thời song quyền cùng xuất hiện, trực tạt Long Dực lồng ngực. Đáng tiếc hán rơi vào khoảng không.

Bởi vì Long Dực bỗng nhiên không gặp rồi!

Chỉ nghe "Oành!" một tiếng vang trầm thấp, Long Dực phía sau khiến côn người kia dĩ nhiên trúng chiêu, bị đánh một cùi chỏ chặt chẽ vững vàng nện ở bụng, thống hán muốn gọi đều không có khí lực, ngoác miệng ra mờ, liền hôm qua ăn cơm đều phun ra ngoài, ngã trên mặt đất thời điểm trong tay đồng côn đã bị cướp đi, gấp hán há mồm lại thò một cái, bất quá lúc này thò đã không phải com, mà là huyết!

Liên Mi sắc mặt thay đổi, cường cười nói: "Tướng quân cũng thật là thông minh, nhanh như vậy liền học được ta mưu kế! Lấy tiền làm lùi, một chiêu liền tổn thương huynh đệ của ta!"

Long Dực hừ lạnh nói: "Hừ thực bất định vốn là binh gia thường thức, cần gì dùng người đến giảo!" Trong miệng nói, trong tay thế tiến công cũng không ngừng, một côn quét ngang, vây công người dồn dập lui về phía sau né tránh, cũng không ai dám chiếm anh phong.

Liên Mi cười gằn: "Ta xem ngươi có bao nhiêu khí lực!" Long Dực đề nén tâm đầu huyết khí, cũng không đáp lời, chỉ là cầm trong tay đồng côn vũ nước chảy không lợt, không người dám tiến lên một bước.

Hán vốn định lao ra ngoài động, để ngửa kẻ địch phát hiện bên trong động, bên trong ngoại trừ hải tử chính là vô kỹ lư là Diêm Hoan, ai rơi vào bang này tặc tử trong tay đều không chiếm được chỗ tốt.

Nhưng là cửa động có Liên Mi canh gác, quyết không tốt lao ra. Liên Mi vẫn chưa ra tay, nhưng khả năng ngồi trên Bình Vệ thống lĩnh chức vị này, cũng không phải chỉ là hư danh.

Huống hồ người này quỷ kế đa đoan, thực sự không thể xem thường. Trước mắt kẻ sách chính là có thể bảo vệ bên trong động, không cho tặc tử phát hiện, tha đến nhất thời toàn nhất thời rồi!

Liên Mi xem mọi người công không gần người, cũng không vội vã, thân nhiên nói: "Tướng quân quả nhiên thần dũng! Động này bên trong cũng là kỳ quái, hóa trên không trung liền có thể nhiên, rơi xuống đất liền tức, không biết dòng nước đi vào sẽ như thế nào?"

Long Dực nghe không hiểu ra sao, không hiểu hán trong lời nói ý tứ. Chẳng lẽ tiểu tử này muốn đem bên dưới ngọn núi hồng thủy dẫn tới này sườn núi

đến? Vậy cũng quá không thể tưởng tượng nổi đi!

Khóe mắt đột nhiên phiến đến một người thoát ly chiến đoàn, từ trong lồng ngực lấy ra một con màu đen trường đồng, trong miệng kêu lên: "Tránh ra!"

Bốn phía xúm lại người vừa nhìn thấy này đồng, lập tức như thấy bùa đòi mạng bình thường đổi sắc mặt, từng người lùi tới Liên Mi bên người!

Long Dực Ám đạo không được, vừa định né tránh, người kia đã tới động cơ quan, từ trong ông bắn ra một luồng chất lỏng màu đen, thẳng đến Long Dực trước mặt mà đến!

Long Dực quát to một tiếng: "Diệt thần thủy!" Thân hình sau này gấp triệt, trong tay đồng còn cũng vũ thành một đạo kim sắc bình phong, bất quá vẫn bị tiên đến vài giọt, kêu thảm một tiếng, đồng còn âm một tiếng rơi trên mặt đất, bị tiên đến địa phương bốc lên một luồng khói xanh.

Long Dực khuôn mặt co giật, tro mắt nhìn tay phải của chính mình bị diệt thần thủy độc thực lộ ra trắng xóa bạch cốt, lớn tiếng kêu sợ hãi: "Các ngươi đem Oanh thiên lôi cùng diệt thần thủy đều gom lại Nguyên Dương sơn, đến tột cùng vì cái gì!"

Liên Mi âm cười nói: "Không cần Oanh thiên lôi, làm sao nổ tung tây sơn ao? Không cần diệt thần thủy, làm sao thanh trừ loạn thạch?"

Long Dực trợn lên giận dữ nhìn hai mắt, khó có thể tin rằng to: "Nguyên lai đúng là các ngươi đưa tới Bàn Long giảng! Vì tìm tới cái gọi là bảo vật, các ngươi dĩ nhiên làm ra như vậy nhân thần cộng phản làm ác?!"

Liên Mi xem thường nói: "Này tính là gì, Dân Hoàng muốn có được đồ vật, trả giá to lớn hơn nữa hi sinh cũng có thể, huống hồ là chỉ là một đám người miền núi!"

Long Dực nổi giận gầm lên một tiếng, hai mắt tự muốn thối ra máu, muốn đâm này Kiền súc sinh, nhưng nhân bị thương nặng, mới vừa đi một bước liền "Oa!" một tiếng phun ra một ngụm máu lớn!

Liên Mi cười nói: "Cuối cùng hỏi một lần, cái kia cung nữ đến cùng nói cho ngươi cái gì?"

Long Dực giương miệng máu, lớn tiếng kêu to: "Ta chết rồi cũng sẽ không cho các ngươi! Dân Hồ tàn bạo như vậy, còn muốn vọng nhập Tiên môn, tu thành tiên thể lấy đến trường sinh bất lão? Nằm mơ đi thôi!"

Liên Mi cười gằn: "Vậy ngươi không thể làm gì khác hơn là chết rồi. Ngược lại chúng ta có chính là nhân thủ cùng thời gian, luôn có thể tìm được!" Nói, làm thủ hiệu, bên cạnh đám người lần thứ hai xông tới.

Long Dực tự biết hôm nay khó thoát khỏi cái chết, trái lại nén lại khí, con mắt thoáng nhìn, đột nhiên phát hiện vừa này hơn nửa diệt thần thủy tung rơi trên mặt đất, lại một chút động tĩnh đều không có.

Phải này diệt thần thủy bá đạo cực kỳ, kim ngân đồng thiết một xúc vừa dung, bằng không cũng sẽ không dùng đến thanh lý núi đá, có thể rơi vào động này bên trong nhưng liền cái khanh đều không lưu lại, chẳng lẽ động này bên trong rêu xanh thật sự thần kỳ như thế? Cũng không sợ Oanh thiên lôi cũng không sợ diệt thần thủy?

Hắn không biết này động chính là Xích long trấn thủ thông Tiên môn vị trí, rêu xanh được long diên tắm bổ mà sinh, đã cụ Linh Khí, phạm trần tục vật há có thể phá hoại!

Long Dực lăn khỏi chỗ, dùng tay trái nắm lên một cái rêu xanh hướng về trên tay phải một phụ, quả nhiên ăn mòn tức tiêu, chỉ là đã dung đi huyết nhục nhưng không cách nào tái sinh.

Long Dực đã không rảnh bận tâm, đứng dậy oán hận quay về bang này Từ y Hồ vệ hét lớn: "Ta các ngươi phải vì là toàn thôn già trẻ hương thân đền mạng!" Nói tay trái nắm lên đồng còn, hướng Liên Mi vọt tới.

Liên Mi lạnh rên một tiếng, đối với những khác người kêu to: "Giết hắn!" Chúng Hồ vệ lập tức xông tới, ngăn cản Long Dực.

Long Dực giống như điên cuồng, nghĩ năm năm qua các hương thân đối với mình chăm sóc, Đại Nguu huynh đệ cùng chính mình nâng chén nói chuyện vui vẻ cảnh tượng, càng bị trước mắt này quần súc sinh cho trong một đêm đoạt tính mạng, trong lòng bi phần khó tự kiềm chế, cũng không muốn sống chui nhủi ở thế gian, vì vậy vừa lên đến chính là sát chiêu, đồng còn tự trên đi xuống toàn lực đập một cái, đón đầu hướng về ngay phía trước một tên cầm kiếm Hồ vệ công tới.

Cái kia Hồ vệ thấy đồng còn thế tới hung mãnh, mà lại nhanh chóng như điện, né tránh không kịp, ngánh ngắc đầu lên bị giờ kiếm trên chặn, đồng còn nện ở kiếm trên nhật lên một vết hỏa tinh, thế đi liên tục, trực tiếp rơi vào người kia trên bả vai. Người kia thân hình một ả, kêu thảm một tiếng liền nằm ở trên mặt đất, lại không một tiếng động. Cảm tình này một còn đem cái kia Hồ vệ nửa người đều tạt co quắp rồi!

Cái khác Hồ vệ thấy Long Dực như vậy dừng mãnh, trong mắt cũng có vẻ hoảng sợ.

Giữa trường ngoại trừ khiến đồng còn Hồ vệ ngã xuống đất không nổi, sử dụng kiếm hán từ một chiêu mất mạng, còn còn lại một cái tay không hán tử, cũng là vừa này đánh Long Dực một quyền người kia.

Một cái khiến trường đao, vừa này Long Dực đoạt hán đao, lúc này hắn không ngờ rút ra một cái, người này càng theo mang hai cây trường đao!

Còn có một người cầm song chùy, người này không nắm chùy thời điểm càng thêm làm người đau đầu, bởi vì hắn sẽ cầm Oanh thiên lôi, hắn chính là sét đánh. Bên cạnh hắn đứng một người, thủ phạm tàn nhẫn nhìn Long Dục, trong tay cầm một cái phân thủy đầm, đây chính là dùng diệt thần thủy người!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nổi giận Tiểu Bảo

Long Dục một chiêu giết một tên Hồ vệ, tinh thần đại chấn, trong tay đồng côn liên tục, trong nháy mắt liền hướng nắm phân thủy đầm Hồ vệ công tới.

Long Dục tay phải trọng thương, tất cả đều là người này ban tặng, cho nên đối với hận thấu xương, thế đem người này giết với côn dưới.

Người kia thấy một côn quét tới, kinh hãi đến biến sắc, vội vã lẩn khỏi chỗ, tránh sang một bên. Long Dục còn muốn lại trùng, bên tai chợt nghe phong thanh kéo tới, đồng côn thiếp mặt quét ngang, "Leng keng" hai tiếng, song chùy nện ở côn tiến lên!

Long Dục giận dữ, đang chờ đem đồng côn vung ra, trước ngực nữ bên trong đột nhảy một cái, nội lực nhất thời một trận hỗn loạn, trong tay đồng côn cũng hầu như buông tay mà đi!

Nhưng vào lúc này nhưng cảm thấy bên hông mát lạnh, trường đao đã đâm vào, Long Dục vội vã hấp khí, dùng bắp thịt kẹp lấy thân đao, đồng côn từ trên trời giáng xuống, ở giữa cái kia khiến đao Hồ vệ đầu lâu, chỉ nghe "Phốc!" một tiếng, làm như đập trúng một đồ dưa hấu, màu trắng óc hỗn hợp dòng máu màu đỏ trực tiền trượng cao, cái kia Hồ vệ cũng thẳng tắp nằm xuống!

Long Dục trên mặt bị huyết tương một mảng, còn chưa cùng lau chùi, ngực đột nhiên đau xót, Liên Mi nhưng lại không biết khi nào vọt tới, trong tay một cái đoạn nhận đâm vào Long Dục ngực trái!

Mà cái kia tay không Hồ vệ cũng công ra một quyền, ở giữa Long Dục ngực phải, một trận "Kèn kệt" tiếng vang, bên trong xương sườn ngực khuếch vẫn như cũ bẻ gãy!

Long Dục hét lớn một tiếng, đồng côn vung lên, càng lại eo ôm lấy cái kia tay không Hồ vệ, kiên quyết hắn đẩy ra trước người mình, thân thể uốn một cái, người kia bên hông xương cốt khanh khách vang lên vài tiếng, người liền xụi lơ đến trên đất.

Tiếp theo đồng côn càng bình thân mà ra, như quét ngang ngàn quân bình thường hướng về còn lại ba người quét tới, thân thể dường như bị côn thể kéo, cũng theo xoay tròn lên!

Liên Mi sắc mặt đại biến, buột miệng kêu lên: "Mau tránh, Toàn long trăm!" Lời còn chưa dứt, đã liên tục lăn lộn ngã ra ngoài.

Sét đánh cùng khiến phân thủy đầm Hồ vệ nhưng không có may mắn như vậy, căn bản liền tránh đều không kịp, trực tiếp bị đồng côn quét trúng, hai người hanh cũng không hừ, liền bị va hạ ở vách động, cụt hứng ở mặt đất trên. Mà Long Dục cũng khí lực toàn tiêu, tuy cách Liên Mi chỉ có mấy thước, nhưng vô lực tiến lên trước một bước.

Liên Mi không nghĩ tới Long Dục sẽ như vậy dừng mãi, trọng thương bên dưới lấy bảy người lực lượng cũng không thể đem giết chết, kinh sợ đến mức là trợn mắt ngoác mồm.

Có thể nhìn thấy Long Dục lão đã lão đảo thân hình, cũng biết hắn đã đến cận đầu, cười ha ha: "Tướng quân này lại là tội gì? Lấy thân trúng kiếm, tạm phong ngực đại huyết, cường chế quý khí, sử dụng Toàn long trăm, coi như ta không động tay, ngươi cũng sống không lâu rồi!"

Long Dục trong lòng đau xót, khóe miệng chảy ra một luồng dòng máu, nhưng cũng không sát, hận nhiên nói rằng: "Chính là cái chết, ta cũng các ngươi phải đảm sức sinh này cho toàn thôn bách tính nợ máu trả bằng máu!"

Liên Mi xoạt một tiếng, xem thường nói: "Ngươi bây giờ còn có khí lực sát ta sao?"

Long Dục trừng lớn hai mắt, vừa định tiến lên, nhưng "Oa!" một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra thật xa.

Liên Mi cười ha ha: "Tướng quân không muốn lại gắng chống đối, vẫn là bé ngoan chịu chết đi!" Nói chậm rãi hướng về Long Dục đi tới.

Mới vừa đi rồi hai bước, Liên Mi đột nhiên đứng lại, kỳ quái nhìn Long Dục phía sau, nơi đó dĩ nhiên truyền ra một cái mấy người tiếng nói chuyện!

Núp ở phía sau động Tiểu Bảo cùng Liên nhi vẫn bị Diêm Hoan che miệng lại, súc ở một góc bên trong không nhúc nhích. Phu Tử cùng Từ y Hồ vệ chiến

đầu từ vừa mới bắt đầu liền bị bọn họ nhìn ở trong mắt, nghe vào trong tai.

Khi biết được bên dưới ngọn núi hồng thủy, dĩ nhiên là đám người này đưa tới thời điểm, Tiểu Bảo thân thể chấn động, liều lĩnh vận dụng ra Diêm Hoan dụng miệng cắn tay.

"Tiểu Đệm, ngươi đã từng nói cho ta biết, thời gian vạn vật đều có mệnh số, không thể tùy ý sát sinh! Nhưng là tại sao, những người này nhưng nhẫn tâm hại chết cha ta, hại chết chúng ta Nguyên Dương thôn nhiều như vậy hương thân?"

Tiểu Đệm không nhìn thấy Tiểu Bảo con mắt, nhưng là nghe tiếng nói của hắn, nhưng là để nghe đều lòng chưa xót bi thống. Đối mặt vấn đề của hắn, Tiểu Đệm không cách nào trả lời, bởi vì đơn thuần thiện lương năng, hiện tại còn không thể nào tiếp thu được như thế đáng ghê tởm nhân tính!

Diêm Hoan biết cũng không cách nào trốn giấu đi, huống hồ mặc kệ Long Dực trước thân phận, giờ khắc này hắn cũng là cùng chính mình ở Nguyên Dương thôn đồng thời sinh hoạt năm năm lâu hữu, sao bỏ lại một mình hắn ở chiến đấu!

Diêm Hoan xoa xoa Tiểu Bảo đầu, từng chữ từng câu nói với hắn: "Tiểu Bảo, phải nhớ kỹ, quý trọng sinh mệnh là cho những kia người hiền lành nói, hiện tại ngươi thấy này một ít, căn bản là không phải là người, bọn họ là ăn thịt người hại người súc sinh, đối xử như vậy súc sinh, nhất định phải có bao nhiêu liên sát bao nhiêu!"

Tiểu Bảo lập lại Diêm Hoan: "Bọn họ là súc sinh, là ăn thịt người hại người súc sinh, muốn đem bọn họ toàn giết sạch!" Sau đó quay đầu nhìn Tiểu Đệm hỏi: "Tiểu Đệm, Diêm thúc nói rất đúng sao?"

Tiểu Đệm nhìn trên mặt hắn chưa bao giờ có bị thương về mặt, trong lòng cũng hận cực kỳ những Từ y đó Hồ vệ, quay về Tiểu Bảo gật gật đầu!

Tiểu Bảo cũng theo gật đầu, ngực đột nhiên mơ hồ phát sáng, hiện ra một bộ long hình đồ án, mà hai mắt cũng biến thành đỏ rực như lửa, chậm rãi xoay người, nhìn cửa động cái nhóm này Từ y Hồ vệ!

"Đi ra! Đó là vật gì!" Liên Mi ngờ ngạc kêu to, khẩn nhìn chằm chằm Long Dực phía sau.

Long Dực còn chưa loại quay đầu lại, một cơn gió mạnh từ bên cạnh xẹt qua, mang theo gào lên giận dữ, hướng về Liên Mi phóng đi. Lấy Long Dực chỉ nhãn lực, càng cũng chỉ có thể nhìn thấy một cái màu đen cái bóng mà thôi!

Liên Mi căn bản chưa kịp chống đỡ, liền bị ngã nhào xuống đất, cánh trên đau xót, mạch máu càng bị cái kia vật miễn cưỡng cắn đứt!

Trong tay cây đuốc cũng rơi trên mặt đất, trong nháy mắt tắt, trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy cái kia vật mờ to đỏ như máu hai mắt, đánh gục ở Liên Mi trên người lại xé lại cắn, phát sinh dọa người sói tru!

"Tiểu Bảo!" Tiểu Đệm âm thanh từ cửa động truyền đến, Long Dực kinh hãi quay đầu lại, hét to: "Ai để cho các ngươi đi ra? Trở lại!"

Tiểu Đệm khóc ròng nói: "Phu Từ, ngươi thế nào?"

Diêm Hoan chạy đến Long Dực bên cạnh, đỡ lấy Long Dực thân thể thuận lợi một màn, nhất thời lấy làm kinh hãi, run rẩy nói: "Huynh đệ, ngươi. . ."

Long Dực sốt sắng: "Ta không có chuyện gì, mau đỡ trụ Tiểu Bảo, hắn không đấu lại Liên Mi!"

Mà lúc này Liên Mi đã tỉnh táo lại, chỉ là căn cổ không ngừng chảy máu, trên người người cũng như một con sói đói bình thường ở trên người mình lại trào lại cắn, tăng thêm mấy chỗ vết thương, không khỏi vừa tức vừa vội, dẫm sẽ một cái bóp lấy Tiểu Bảo cái cổ, giọng cảm hận nói rằng: "Tiểu súc sinh, ngươi là muốn chết!"

Ai biết Tiểu Bảo người tiểu thân hoạt, chỉ vừa nghiêng đầu liền từ trong tay hắn tránh ra, ôm chặt lấy thân thể của hắn, "Hùng hực" đẩy ra ngoài động.

Ngoài động chính là vách núi!

Diêm Hoan kinh hô một tiếng, vừa định lao ra, Tiểu Đệm đã trước tiên hắn một bước chạy tới.

Long Dực trong lòng quỳnh lên, vừa muốn nhắc bộ, trước mặt đột nhiên một cái bóng đen đập tới, Long Dực hoàn mỹ suy nghĩ nhiều, đem Diêm vương hướng về phía sau chặn lại, trước ngực lại bị hai con búa lớn bắn trúng, "Oánh oánh" hai tiếng vang trầm, trước ngực xương cốt tận nát tan, liền cảm ở ngực đau đều bị đập cho thâm không gặp chuỗi!

Sét đánh ách thanh cười nói: "Lão tử còn chưa có chết!" Đang tự cường cười, bên tai vù một tiếng, Long Dực trong tay đồng côn quét ngang mà rơi, trực tiếp đánh vào trên đầu hắn, sét đánh kêu thảm một tiếng, ngã xuống, cổ tận chút sức lực cuối cùng, từ trong lồng ngực móc ra một vật, hướng về cửa động ném một cái!

Liên Mi tuy có một thân võ nghệ, nhưng khổ nỗi trước mắt tiểu tử tức tàn nhẫn như sói đói, lại hoạt như cá chạch, trào đều không bắt được, thêm vào cái kia một đôi trong bóng tối đỏ như máu con mắt ánh chính mình sợ mất mặt, căn cổ máu chảy ồ ạt, công lực đã đánh rất lớn chiết khấu, trong khoảng thời gian ngắn càng không thể nắm này hiểu từ bán triệt!

Một mực tiểu tử này khí lực cũng lớn, bị hắn một trận cắn xé xô đẩy, càng bị định xuất động ở ngoài, thật vất vả bắt được một cơ hội nắm lấy cánh tay của hắn, tiểu tử kia dĩ nhiên tránh cũng không tránh, một con đánh tới.

Liên Mi không thể làm gì khác hơn là lui một bước, có thể bước chân hơi động, liền Âm đạo không được, dưới chân một trận huyền không, Liên Mi từng lớn hai mắt, không thể tin tưởng nhìn Tiểu Bảo, tựa hồ tất cả những thứ này đều là hư huyền, chính mình càng bị một cái thò lò mũi xanh hài từ bức rơi vách núi!

Thế nhưng thân thể huyền không nhưng nói cho hẳn tất cả những thứ này đều thật sự là, hẳn chỉ có thể phát sinh một tiếng khó có thể tin kêu thảm, nhanh trí nhanh chóng rút ra bên hông vật áo hướng về trên ném đi, thân thể nhưng đi xuống rơi xuống.

Tiểu Đệm thấy tặc nhân đã truy vách núi, ôm Tiểu Bảo ngồi chồm hổm trên mặt đất oa oa khóc lớn! Tiểu Bảo tránh thân thể đã ngã bỏ qua nằng, có thể nhìn thấy Tiểu Đệm nước mắt mắt, nhất thời sùng sốt. Con mắt hồng quang từ từ mất đi, chậm rãi ôm Tiểu Đệm: "Tiểu Đệm đừng sợ, Tiểu Bảo sẽ bảo vệ ngươi!"

Diêm Hoan chạy đến cửa động, thấy hai đứa bé cũng không có sự, yên lòng, mới vừa muốn nói chuyện, lại đột nhiên bên cạnh vách núi bay lên một bóng người lao thẳng tới Tiểu Bảo!

Diêm Hoan không kịp suy nghĩ nhiều, động thân che ở phía trước, "Ầm!" một chương trúng ngay ngực, Diêm Hoan kêu thảm một tiếng, há mồm phun ra một ngụm máu, nhưng cúi đầu hướng về Liên Mi phóng đi!

Hắn là ngự y, tự nhiên biết Liên Mi lợi hại, mặc dù mình võ công thấp kém, nhưng cũng đánh bạc này điều mạng già, liều mạng vừa chết, cũng phải bảo vệ thật hai đứa bé!

Trên trời còn tại hạ vũ, một cái chớp giạt đánh tới, chiếu vào Diêm Hoan phần lộ khuôn mặt cùng dính máu chòm râu, Liên Mi ánh mắt sáng lên, cổ nện cần cổ đau đớn, chỉ vào Diêm Hoan cười to: "Nguyên lai ngươi cũng ở nơi đây! Ngự y, ngươi mang đi trong cung thần thảo bách bệnh, hoàng thượng nhưng là tức giận khản!"

Diêm Hoan nơi nào còn nghe hắn ở đây nói vậy, hiện tại đã là ngươi từ ta vong mức độ, mặc kệ Liên Mi có nhận biết hay không đến ra hắn, hắn cũng phải làm cho Liên Mi từ!

Đáng tiếc công phu của hắn thực sự lơ là, hơn nữa tuổi đã lớn hơn, mới vừa xông tới, liền bị Liên Mi một cước đá vào ngực, chưa kịp hắn thở dốc lại đây, Liên Mi đã thân thể Đẳng không, hai chân quay về hắn ngực đá liên tục mười mấy chân!

"Ầm!" Diêm Hoan tầng tầng đánh vào cửa động trên vách đá, trong miệng không ngừng mà ra bên ngoài từng ngụm từng ngụm phun dòng máu, mấy lần muốn đứng lên đến, đều cụt hứng ngã xuống đất!

Tiểu Bảo con mắt trong nháy mắt lần thứ hai biến hồng, đem Tiểu Đệm hướng về Diêm Hoan phương hướng đẩy một cái, lần thứ hai hướng về Liên Mi phóng đi!

Liên Mi đang tự cười gằn, đã thấy một vết bóng đen đập tới, ở hắn trên bụng va chạm, Liên Mi nụ cười trong nháy mắt đã biến thành sợ hãi, này hiểu tốc độ quả thực khó mà tin nổi!

Hắn muốn một chương đẩy ra cơ hội đều không có, liền bị Tiểu Bảo ôm eo người, sau này mãnh lực, vừa định sử dụng Thiên can trụ công phu dừng lại, dưới chân hết sạch, trong lòng quát to một tiếng không được! Lần thứ hai suýt xuống vách núi!

Lần này, Tiểu Bảo không có buông tay, ôm Liên Mi đồng thời hướng về bên dưới ngọn núi rơi rụng. Tiểu Đệm cầm lấy Diêm Hoan tay khóc lớn kêu lên: "Tiểu Bảo!"

Vừa dứt lời, phía sau "Ầm ầm!" Một tiếng vang thật lớn, nằng cảm giác thân thể bị đại lực đẩy một cái, Diêm thúc đã nằm ngoài trên lưng của nằng, ôm hướng về bên dưới ngọn núi rơi xuống, cửa động nổ tung rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Mạc Tiên Lâm

Tuy đã đến trưa, giọt sương trên đường nhỏ vẫn là một mảnh râm mát. Tiểu đạo một con là tịnh thủy đại diện, một đầu khác nhưng là Mạc Tiên Lâm. Hai bên đại thụ hầu như chặn lại rồi hết thấy ánh mặt trời, đem tiểu đạo che lấp không chỉ râm mát, hơn nữa còn có chút âm u.

Úy nhưng không sợ. Ngoại trừ Mạc Tiên Lâm, này trên núi hết thấy địa phương nằng cũng đã chơi khắp cả!

Cái nào một chỗ hoa tươi nở rộ, các sư tỷ đều sẽ yêu nàng đến xem. Nơi nào sơn quả thành thực, các sư huynh đều sẽ trích lại đây đưa cho nàng ăn, ai để cho mình cha mẹ là sư phụ của bọn họ sư nương đây!

Kỳ thực nàng cũng biết các sư huynh đối với nàng được, không chỉ là bởi vì cha mẹ duyên có, nàng biết mình sinh đẹp đẽ, hơn nữa không phải bình thường đẹp đẽ, các sư huynh thường thường tìm như vậy như vậy có ở bên người nàng, biến đổi trò gian lấy lòng nàng, chỉ vì có thể xem thêm nàng một hồi.

Có thể nàng lại không thích với bọn hắn chơi. Đại sư huynh dữ dằn, các sư đệ ai làm chuyện sai lầm, hắn so với cha còn muốn nghiêm khắc, nàng không thích.

Tam sư huynh quá kẻ dối trá, nàng chỉ cần con mắt hơi chuyển động, Tam sư huynh cũng đã đoán được, này nhiều vô vị, cũng không thích.

Tứ sư huynh liền biết luyện võ, thuần túy mê võ nghệ, không một điểm tình thú, không thích.

Ngũ sư huynh cái gì đều nghe cha, để hắn làm cái gì thì làm cái đó, không cho làm cái gì liền kiên quyết không làm, không thích.

Lục sư huynh nhìn thấy chính mình liền thoái cũng sẽ không nói, liền biết trưởng đồ mặt chảy mồ hôi, quá thành thật, càng không thích!

Cái khác những kia ở ngoài thất đệ tử càng chán, nàng lý đều không muốn lý. Chỉ có một người chơi vui nhất, làm sao bắt nạt đều sẽ không tức giận, trường cũng tối tuần tú, với hắn chờ một ngày đều sẽ không cảm thấy muộn.

Đáng tiếc tên kia đàn độn, là sáu năm trước cha Liễu Như Phong từ bên ngoài cứu trở về, đầu được quá thương, chỉ nhớ rõ chính mình gọi Tiểu Bảo, cái gì khác đều không nhớ rõ.

Chỉ là cái này Tiểu Bảo có điểm lạ, hắn chưa bao giờ cùng cha học võ, cũng không thích chờ ở đại điện cùng các sư huynh sư tỷ cùng nhau, hắn chỉ thích đi Mạc Tiên Lâm.

Có lúc vừa đi chính là chừng mấy ngày, cha mẹ cũng mặc kệ, mặc hắn chạy loạn.

Úy liền hỏi cha: "Tại sao không cho tiểu sư đệ chờ ở đại điện? Ngài cũng không dám tiến vào Mạc Tiên Lâm, tại sao yên tâm chính hắn đi?"

Liễu Như Phong cười ha ha, thương yêu vuốt đầu của nàng, nói ra lại làm cho người nghe không hiểu: "Hắn lại không phải chúng ta tính thủy nhị sen đệ tử, cha có thể quản không được!"

Úy lại không hiểu, vụt sáng hai con mắt đen thật to, nhìn cha hỏi: "Cha không phải đã dẫn hắn lên núi sao? Tại sao không phải ngài đệ tử? Ngài bắt đầu không phải cũng giáo võ công của hắn sao? Làm sao sau đó không dạy?"

Liễu Như Yên triu mến ngắt một thoáng nàng đáng yêu mũi, cười nói: "Gia gia ngươi nói người này xương cốt kinh ngạc, chưa từng nhìn thấy, ngày khác tất thành đại khí, tiền đồ không thể hạn lượng. Cha nơi nào có tư cách làm sư phụ của hắn, hắn muốn học cái gì, cha dốc túi lấy thụ, nhưng không thể áp đặt thầy trò danh phận. Hắn muốn đi nơi nào, liền để hắn đi thôi, người này phúc lớn mạng lớn, Bàn Long nước sông vẫn còn không làm gì được hắn, còn có cái gì có thể thương hắn?"

Úy cong lên miệng nhỏ nói: "Nhưng là Mạc Tiên Lâm cha cũng không vào được, hắn tại sao luôn yêu thích chờ ở bên trong? Không sợ có sơn quái sao?"

Mẫu thân Thủy Luyến Nguyệt che miệng nở nụ cười, ôm lấy Úy, ở nàng mặt non nớt dâng hương một cái nói: "Đứa ngốc, Mạc Tiên Lâm là tịnh thủy nhị sen cấm địa. Cha ngươi không vào được, không phải là người khác cũng không vào được, ngươi không phải cũng tới lui tự nhiên sao? Tiểu Bảo có thể đi vào Mạc Tiên Lâm, liền nói rõ hắn cùng nơi đó hữu duyên, nói không chắc có thể tìm tới thần tiên, cũng không phải gặp gỡ cái gì sơn quái! Chúng ta hà tất ngăn cản?"

Úy ôm mẫu thân cái cổ, đem mình bóng loáng khuôn mặt kè sát ở mẫu thân đồng dạng mỹ lệ tron mềm trên mặt, hỏi nàng: "Cái kia mẫu thân ý tứ là, Úy cũng cùng Mạc Tiên Lâm hữu duyên sao? Cùng Tiểu Bảo có phải là cũng hữu duyên?"

Thủy Luyến Nguyệt nhìn một chút Liễu Như Phong, cười khổ một cái, nhưng không đáp thoại.

Liễu Như Phong thở dài một hơi, vuốt đầu của nàng nói: "Úy còn nhỏ, loại chừng hai năm nữa, liền biết cùng cái kia tiểu tử ngốc có hay không duyên phận. Cha biết ngươi yêu thích tiểu tử kia, bất quá hiện tại còn không phải lúc, trước tiên phải đợi hắn khôi phục thần trí. Cha đem hắn mang về sơn, chính là sợ hắn bị người xấu kiếm đi, lấy hắn tài năng, ngày sau nếu không là trở thành đại anh hùng, chính là một cái đại nã đầu, Úy yêu thích người như vậy, cũng là giữa lúc."

Úy vừa nghe, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt liền dường như uống tửu giống như vậy, đỏ cái thấu triệt, từ mẫu thân trong lòng hạ xuống, vừa hướng ra phía ngoài chạy một bên gọi: "Ta mới không thích thằng ngốc kia đây! Ta này liền đi đánh hắn!"

Nghĩ tới những thứ này, Úy mặt cười lại đỏ, nhìn phía trước lập tức liền muốn đi vào Mạc Tiên Lâm, oán hận nói: "Xú Tiểu Bảo, ta mới không thích ngươi lý!" Trong miệng vừa mắng, dưới chân nhưng tăng nhanh bước tiến, hận không thể liền muốn gặp được Tiểu Bảo.

Mạc Tiên Lâm bên trong có một gốc cây rất thô rất thô đại thụ, cũng không ai biết cây này là lúc nào trồng xuống, cũng không biết nó là cái gì thụ.

Cao vút trong mây trên cây khô chạc cây đầy trời, chạc cây trên lại duỗi ra có vài cành cây bám rễ sinh chồi, như vậy sinh sôi, càng hình thành một mảnh rộng lớn rừng cây.

Tĩnh thủy nhị sen vẫn có cái truyền thuyết: Mạc Tiên Lâm ở đây một vị thần tiên, cây đại thụ kia chính là hần chỗ tu luyện.

Mỗi ngày sáng sớm, trong rừng cây tổng hội yên vụ tràn ngập, vậy thì là tiên khí, phạm nhân ngộ chi nhẹ thì ngã xuống đất hôn mê, nặng thì nguy hiểm cho sinh mệnh.

Chỉ có buổi trưa qua đi, tiên khí mới tiêu tan, lúc này cũng chỉ có thể vào đến cánh rừng biên giới, bên trong cánh cây um tùm, căn bản không đường có thể đi, mặc dù phá cảnh mà đi, không bao lâu cũng sẽ trở lại tại chỗ, không thể thâm nhập.

Vì lẽ đó tĩnh thủy nhị sen tuy đệ tử hơn một nghìn, cách nơi này gang tấc, nhưng không người dám nhập Mạc Tiên Lâm, ngoại trừ Liễu Úy.

Úy tựa hồ không sợ tiên khí tập thân, từ nhỏ sẽ theo liền ra vào Mạc Tiên Lâm, chỉ là trong rừng âm u, bản thân nàng cũng không dám xâm nhập quá sâu, cũng sẽ không nguyên lại đi.

Hiện tại thật vất vả có cái làm bạn, sáu năm qua hai người chuyển khắp cả trong rừng mỗi một góc.

Lúc này hầu như mười người ôm hết trên cây to, chính bò một cái mặc áo xanh thanh khổ thiếu niên. Mây kiếm mắt sao, ngọc chất kim tương, đoạn đến đẹp trai phi phàm, chỉ là ánh mắt lưu chuyển bên trong hơi có chút trệ đốn.

Trước mặt của hần có một viên to bằng nắm tay nụ hoa, con mắt của thiếu niên chính không chớp một cái khấn nhìn chăm chú nụ hoa, thân thể cũng là không nhúc nhích, nếu như không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện trên cây còn nằm úp sấp một người!

"Người quả nhiên ở đây!" Chuông bạc giống như âm thanh từ thụ dưới đột nhiên truyền đến, thiếu niên sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, Liễu Úy chính cười híp mắt ngẩng lên khuôn mặt nhỏ hướng về trên nhìn, nũng nịu hô: "Tiểu Bảo, người hạ xuống tiếp ta đi tới!"

Tiểu Bảo ừ một tiếng, cẳng đầu dưới chân trên, dụng cả tay chân, như mảnh hồ hạ son giống như vậy, từ hơn mười trượng cao trên cây khô chạy đi.

Loại thân pháp này nếu như bị Liễu Úy phụ thân "Xuyên Vân Kiếm" Liễu Như Phong nhìn thấy, nhất định giật nảy cả mình, cảm thấy không bằng.

Úy nhưng là không cảm thấy kinh ngạc, loại Tiểu Bảo vừa rơi xuống đất, vừa chạy tới ôm Tiểu Bảo cái cổ cười nói: "Trời cao đi!" Nói cẳng toàn thân bái ở Tiểu Bảo trước ngực, liền tỉnh tề hai chân cũng bàn ở Tiểu Bảo phía sau.

Tiểu Bảo cũng không gặp có động tác gì, đứng dưới tán cây hướng về trên một thoan, cẳng nhảy lên cao hơn hai trượng, hai tay vững vàng nắm lấy vỏ cây trên hoa văn, sau đó như mau lẹ con báo, hai tay hai chân luân phiên trên bò, cẳng so với người bên ngoài ở trên đất bằng cát bước còn nhanh chóng hơn.

Úy đem vàng trán chôn ở Tiểu Bảo trong lồng ngực, toàn thân kề sát ở thiếu niên trước ngực.

Mỗi khi vào lúc này, trong lòng tổng hơi khác thường. Cảm giác trước mặt thiếu niên này lồng ngực, chính là trên thế giới yên tĩnh nhất chỗ an toàn nhất, thật muốn vĩnh viễn liền như thế ôm, cả đời không buông tay.

Nhưng là theo tuổi tác không ngừng lớn lên, thân thể của chính mình cũng có rất khó lường hóa. Trước đây ôm Tiểu Bảo thuần túy là chơi vui, cũng không biết khi nào thì bắt đầu, cái cảm giác này thay đổi.

Càng là lớn lên, liền càng cảm thấy Tiểu Bảo trên người có một luồng đặc biệt mùi vị, loại này mùi vị làm nàng mê, tình nguyện một đời một kiếp đều y ôi tại hần trong lòng, hô hấp này lệnh cô gái mê muội nam tử mùi thơm, vĩnh viễn không buông tay!

Mỗi khi vào lúc này, Úy đều là cảm giác e thẹn khó nhịn, trong cơ thể có một loại không tên căng thẳng cùng kích động, bản năng muốn buông tay ra, nội tâm nhưng không muốn, mấy lần đều suýt chút nữa từ trên người Tiểu Bảo rơi xuống!

Lần này cũng không ngoại lệ, ngay khi Úy hơi thở thờ phỉ phò, hương thở liên tục thời điểm, Tiểu Bảo đã dừng lại thân thể, nhẹ nhàng đem nàng đẩy ngã ở trên nhánh cây.

"Cho!" Tiểu Bảo từ trong túi áo móc ra một đem đồ vật, đưa tới khuôn mặt nhỏ đỏ bừng Úy trước mặt. Úy vừa nhìn, hai mắt híp thành một cái khe, cười nói: "Hạt thông! Ta thích ăn!"

Tiểu Bảo cười hắc hắc, ngồi ở bên cạnh nhìn nàng dùng Thiên Thiên ngọc thủ cầm lên một hạt hạt thông, bỏ vào đỏ bừng môi anh đào, tiểu răng bạc hợp lại, "Ca" một tiếng, màu trắng xác ngoài liền nứt ra rồi.

Úy dùng tay nhỏ đem trong miệng hạt thông lấy ra, dài nhỏ trắng mịn ngón tay dùng sức một ninh, lấy ra bên trong không công nhân hạt thông, đưa tới Tiểu Bảo miệng, nói: "Cho người ăn!"

Tiểu Bảo bé ngoan nẩy nở miệng, Úy nắm bắt nhân hạt thông hướng về Tiểu Bảo trong miệng buông lỏng, Tiểu Bảo vừa mới hợp miệng, đôi môi ngay khi Úy hai ngón tay trên hàm một thoáng.

Úy khuôn mặt đỏ lên, cấp tốc đánh ra ngón tay, cầm lấy một hạt hạt thông bỏ vào chính mình đàn khẩu.

Đó là Úy dùng miệng phá tan hạt thông, Tiểu Bảo dùng đầu lưỡi cuốn lấy nhân hạt thông, như ăn kẹo bình thường không đánh lòng cắn phá, trên mặt cộc cười: "Thật ngọt!"

Úy ngẩng đầu một nhìn đáng vẻ của hắn, khanh khách nở nụ cười, trắng Tiểu Bảo một chút, sân mắng: "Tên ngốc!"

Tiểu Bảo cũng không đáp lời, chỉ là cười hắc hắc nằm xuống, ánh mắt lại còn nhìn chằm chằm cái kia nụ hoa.

Úy theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trong miệng hỏi hắn: "Làm sao toàn bộ trong rừng chỉ có này một đóa hoa?"

Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Ta không biết, này nụ hoa ba ngày trước thì có, nhưng là vẫn không mở!"

Úy ngạc nhiên nói: "Người liền ở ngay đây giữ ba ngày?" Tiểu Bảo gật đầu.

Úy cong lên miệng nhỏ nói: "Ba ngày không trở về đại điện, hai nhân gia còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện gì, nếu không là ta đọc thuộc lòng xong cha dặn dò bài tập khu ma chú, mới có thể chạy đến, người có phải là đời này cũng không chịu trở lại?"

Tiểu Bảo tao da đầu hàm cười nói: "Ta hái được hoa liền trở về!"

Úy khí nói: "Người tại sao muốn cái kia hoa?"

Tiểu Bảo mỉm cười nói: "Cho người cùng sư tỷ các nàng!"

Úy nghe xong, trong lòng rất là cao hứng, lời kéo Tiểu Bảo tay nói: "Tại sao muốn tặng hoa cho Úy a?"

Tiểu Bảo nhưng chỉ là cười hắc hắc, cũng không trả lời. Úy lời kéo Tiểu Bảo tay để hắn ngồi dậy đến, cười nói: "Có phải là ta đối với Tiểu Bảo được, Tiểu Bảo cũng đối với Úy thật?"

Tiểu Bảo dùng sức gật gật đầu, nói: "Chỉ có người cùng Thất sư tỷ, Bát sư tỷ gọi ta Tiểu Bảo, bọn họ cũng gọi ta kẻ ngu si. . ." Nói khổ sở cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tịnh Thủy Liên Tọa

Úy biết Tiểu Bảo nói bọn họ, là chỉ Đại sư huynh bọn họ. Mặc kệ là nội viện đệ tử vẫn là ngoại viện đệ tử, đều đối với cái này ngọc bên trong ngu dân tiểu tử mang trong lòng khinh bỉ.

Bất quá Tịnh Thủy Liên Tọa môn quy nghiêm ngặt, đồng môn trong lúc đó quyết không cho phép xuất hiện ý thế hiếp người hiện tượng, vì lẽ đó đại gia chỉ là đối với Tiểu Bảo xa lánh, cũng không có bắt nạt hắn.

Không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Bảo không vui, Úy trong lòng tổng thu chăm chú, lúc này vội vã đem Tiểu Bảo ôm vào trong ngực, như mẫu thân an ủi nàng bình thường xoa xoa Tiểu Bảo đầu nói: "Tiểu Bảo mới không phải người ngu, bọn họ mới là! Tiểu Bảo là hảo đệ đệ của ta, mỗi ngày đều sẽ hổng ta hài lòng."

Tiểu Bảo nhưng ngẩng đầu lên, đang hoàng trịnh trọng nhìn Úy nói: "Sư phụ nói, ta là ca ca của người!"

Úy lập tức kéo xuống mặt, nàng sợ nhất lại có thêm ca ca, Tịnh Thủy Liên Tọa bên trong có hàng trăm hàng ngàn cái ca ca, nàng gọi đều phiền, thật vất vả đụng tới một cái cùng chính mình tuổi tác gần như, làm sao có khả năng còn muốn cho hắn làm ca ca của chính mình!

Có thể tiểu tử này tuy rằng suy nghĩ không quá linh quang, nhưng cực nhận lý lẽ cứng nhắc, Úy với hắn biện luận vô số lần, hắn chính là cắn chặt hàm răng: "Cha người nói ta lớn hơn người, chính là ca ca người!"

Làm Úy đều sắp muốn nổi khùng, lại không đành lòng đối với hắn nổi nóng, không thể làm gì khác hơn là mỗi lần đều thỏa hiệp, "Được rồi, cái vấn đề này không cãi. Tiểu Bảo, đêm nay chúng ta về đại điện được không? Quá ba ngày chính là gia gia sáu mươi đại thọ, cha không cho ta chạy loạn rồi!"

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, ngoẹo cổ hỏi: "Gia gia đại thọ, theo ta ở đây có quan hệ gì?"

Úy khí đích dùng sức ở Tiểu Bảo trên đầu tạc một thoáng, mắng hân: "Gia gia đại thọ, sẽ có rất nhiều khách mời lên núi mừng thọ! Có khách ở, cha sẽ mang theo chúng ta gặp khách, nói đây là lễ nghi! Ta muốn bồi cha gặp khách, liền không có thời gian đến Mạc Tiên Lâm tìm người chơi, vậy không bằng theo ta đồng thời trở lại, chúng ta ở đại điện chơi không vui sao? Người không muốn đi cùng với ta chơi à?"

Tiểu Bảo gật đầu nói: "Muốn! Nhưng là ta vẫn không có trích đến hoa. . ."

Úy vừa nghe Tiểu Bảo là vì cái này không muốn trở lại, trong lòng nhất thời ngọt, lời kéo Tiểu Bảo tay nói: "Liên biết Tiểu Bảo tốt với ta! Úy đáp ứng người, loại gia gia ngày mừng thọ vừa qua, mỗi ngày đến tiếp người trích hoa, được không?"

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, rốt cục gật đầu nói với hân: "Được rồi!" Hân tâm niệm ngay thẳng, nếu như muốn làm một chuyện, có rất ít bỏ dở nửa chừng thời điểm, lần này đã quyết định phải chờ tới hoa nở, có thể lại không muốn phát Úy tâm ý, có thể thay đổi chủ ý đúng là không dễ.

Úy hài lòng nói: "Vậy chúng ta hiện tại liền trở về đi!" Tiểu Bảo ngăn người một chút: "Hiện tại liền đi?"

Úy nhìn thấy Tiểu Bảo có chút do dự đáng vẽ, nhất thời hiểu được, ôn nhu nói với hân: "Tiểu Bảo đừng sợ, hiện tại là luyện công thời gian, Đại sư huynh bọn họ không sẽ thấy người. Kỳ thực bọn họ tâm rất tốt, chỉ là yêu thích đùa giỡn. Gia gia cùng tước Vũ sư tỷ cũng nhớ người, người không muốn bọn họ sao?"

Nói rằng câu cuối cùng, Úy trong giọng nói rõ ràng có chút chua xót mùi vị, con mắt cũng khẩn nhìn chăm chăm Tiểu Bảo. Tiểu Bảo ồ một tiếng, đứng dậy nói: "Vậy chúng ta hiện tại liền đi đi!"

Úy nhất thời khí đích mặt cười trắng bệch, quyết miệng mắng hân: "Mới vừa rồi còn không muốn trở lại, vừa nghe đến tước Vũ sư tỷ liền lập tức không kịp đội, người cái này tiểu sắc quỷ!"

Nói âm thanh lại có chút nghẹn ngào, trong đôi mắt thật to cũng biến thành thủy sương mù mông lung, một bộ ta thấy mà yêu đáng đáp.

Tiểu Bảo默默 nhìn Úy nói: "Ta nghĩ gia gia!" Úy ngăn người một chút, hai con hai mắt thật to nhất thời lại hí thành một cái tuyến, đứng dậy ôm Tiểu Bảo cái cổ nói: "Liên biết Tiểu Bảo ngoan, chỉ thích cùng Úy một người chơi, chúng ta đi thôi!"

Đều nói lòng của cô bé tư sáu tháng thiên, nói thay đổi liền thay đổi ngay, Tiểu Bảo cũng bị Úy này nói khóc liền khóc, muốn cười liền cười đáng vẽ bị dọa cho phát sợ.

Cũng may hân từ lâu lĩnh giáo qua vô số lần, một lát sau cũng là thích ứng, ôm Úy thân thể mềm mại liền xuống thụ, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: "Tước Vũ sư tỷ, người cất chút sao?"

Duyên giọt sương tiểu đạo tiến lên 500 mét, chính là Tịnh Thủy đại điện tiền điện.

Đại viện là Tịnh Thủy Liên Tọa ngoại vi đệ tứ luyện công địa phương, rộng rãi sân luyện võ chính tề đứng mấy trăm thân mặc đồ trắng quần áo luyện công thiếu niên nam nữ.

Một cái vóc người khôi ngô thanh niên đứng ở phía trước nhất, chính đang tự thân dạy dỗ, từng chiêu từng thức đã ẩn có phong cách quý phái.

Úy vừa vào cửa điện liền tránh thoát Tiểu Bảo tay, lời kéo Tiểu Bảo quần áo muốn từ góc tường lén lút lưu quá khứ, không ngờ vẫn bị cái kia to lớn thanh niên phát hiện ra, thanh niên kia một cái được, đã tới đến trước mặt hai người, đối với Úy nói rằng: "Tiểu sư muội, sư phụ tìm người đây!"

Úy cúi đầu đáp một tiếng, vừa định lời kéo Tiểu Bảo đi về phía trước, thanh niên kia đột nhiên quay về Tiểu Bảo hét lớn: "Liên hoa lạc!" Cánh tay phải đuổi một cái, một chương ẩn hướng về Tiểu Bảo trước ngực!

Úy giật nảy cả mình, thấy Tiểu Bảo cũng kinh ngạc sững sờ, há mồm muốn hô, thanh niên bàn tay đã "Ầm!" một tiếng đánh vào Tiểu Bảo lồng ngực.

Tiểu Bảo bị đánh về phía sau trực lui năm, sáu bước mới đứng vững, sắc mặt sợ hãi nhìn thanh niên kia. Úy chạy như bay đến Tiểu Bảo bên người, nhìn hân cũng không có bị thương, mới đỏ mắt lên trừng thanh niên hô: "Đại sư huynh, người làm gì!"

Thanh niên kia đánh qua một chương liền đã ngừng tay, ôm cánh tay đứng tại chỗ cười: "Yên tâm, đánh không chết. Kẻ ngu si, người càng ngày càng kinh đánh, lần trước ta dùng ba phần mười lực người ngã ba cái té ngã, lúc này mới quá một tuần, người lại chỉ lùi năm bộ!" Một đám sư huynh đệ đều ở bên cạnh cười ha ha.

Úy giẫm chân khí mắng: "Đại sư huynh, người tại sao đều là bắt nạt Tiểu Bảo? Ta nói cho cha đi!"

Thanh niên vừa nghe, lập tức đổi sắc mặt, xoay người năn nỉ nài: "Ta là ở cùng Tiểu Bảo luận bàn, nơi nào xem như là bắt nạt!"

Úy nộ rên một tiếng: "Lộ vô hình! Một mình người vũ vệ cao thủ, biết rõ Tiểu Bảo không biết võ công, còn dùng Liên hoa lạc chương đánh hân, này toán cái gì luận bàn?"

Thanh niên ngượng ngùng cười: "Được rồi, sau đó ta không cần tiếp tục phải Liên hoa lạc chương đánh hân, tiểu sư muội không nên tức giận, sư phụ tìm người hơn nửa ngày rồi!"

Úy hừ một tiếng, lời kéo Tiểu Bảo liền đi vào trong. Thanh niên loại Tiểu Bảo ở bên người trải qua, mới nói khê với hân nói: "Lần sau ta dùng Ngự thủy

thần quyền, người cũng phải cẩn thận rồi! Nhớ kỹ, người nhưng là ta chuyên môn bao cát, người khác muốn dùng còn không cho đây!"

Tiểu Bảo giật cả mình, theo Ủy phi cũng tự chạy.

Chưa kịp vào bên trong điện, một cái nhỏ gầy bóng người từ bên cạnh vọt ra, đối với Ủy cung kính gọi: "Tiểu sư tỷ!"

Ủy quay đầu nhìn lại, vui vẻ nói: "Tiểu Đan Cung!"

Này Tiểu Đan Cung bản cùng Ủy cùng tuổi, hơn nữa còn đại nàng mấy ngày, nhưng đáng tiếc thân thể gầy yếu, cái đầu so với Ủy còn thấp hơn mấy phần, thêm vào học võ tổng vào không được môn, ở Tịnh Thủy Liên Tọa đợi sáu năm còn chỉ là võ sư trình độ, chỉ có thể làm cái ở ngoài thất đệ tử, tư chất bình thường.

Trước đây Tiểu Bảo không có tới thời điểm, Ủy liền thường với hắn cùng nhau chơi đùa, buộc hắn gọi mình sư tỷ, Tiểu Đan Cung tuy 10 ngàn cái không tình nguyện, rồi lại sợ cái này liền Đại sư huynh cũng không dám đắc tội tiểu sư muội tức giận, không thể làm gì khác hơn là ủy khúc cầu toàn, bé ngoan gọi sư tỷ.

May là Tiểu Bảo đến rồi, hắn mới không đến mức ở chính mình sư huynh đệ trước mặt quá mức mất mặt.

Tiểu Bảo đầu óc mất linh, cùng Tiểu Đan Cung nhưng là hợp ý.

Này Tiểu Đan Cung võ công không được, chơi cung nhưng là nhất tuyệt, chỉ cái nào đánh cái nào, không phát nào trượt, ba người thường thường trộm đi đến sơn thượng đánh món ăn dân dã, ở Mạc Tiên Lâm bên cạnh khảo đến ăn.

Tiểu Đan Cung kéo lại Tiểu Bảo tay, hi hi cười nói: "Ngốc bảo, chúng ta đi phía sau núi đánh thỏ rừng có được hay không?"

Tiểu Bảo còn chưa trả lời, Ủy trừng mắt hạnh, trừng mắt Tiểu Đan Cung mắng hắn: "Ta không phải nói với người, không cho đánh con thỏ nhỏ sao?"

Tiểu Đan Cung về mặt đau khổ nói: "Người không cho đánh thỏ rừng, Thất sư tỷ không cho đánh sơn tước, này trên núi vốn là không cái gì món ăn dân dã, điều này cũng không cho vậy cũng không cho, chúng ta thêm ăn làm sao bây giờ?"

Ủy lạnh rên một tiếng: "Ăn tảng đá! Tước Vũ sư tỷ nói cái gì ta mặc kệ, người dám làm tổn thương con thỏ nhỏ, ta liền để người ăn tảng đá!"

Tiểu Đan Cung sợ hãi đến le lưỡi một cái, lắc đầu nói rằng: "Vậy ta không đánh! Ngược lại buổi chiều ta còn muốn đi tuần sơn, không thời gian chơi."

Ủy xoạt một tiếng: "Đại sư huynh làm sao sẽ làm người làm sơn vệ? Thật sự có kẻ địch, người chuẩn cái thứ nhất nằm xuống!"

Tiểu Đan Cung sắc mặt đỏ chót, muốn tranh luận, có thể vừa nghĩ tới công phu của chính mình thực sự là qua quyết bình bình, không khỏi xì hơi.

Tiểu Bảo lại nói: "Tiểu Đan Cung nhãn lực tốt. Tiểu Đan Cung con mắt nhất thời phát sáng, cười ha ha nói: "Vẫn là ngốc bảo biết hàng, ta đánh không lại sẽ không chạy sao? Ta sớm tiến vào điện báo tin, để đại gia sớm một chút phòng bị, chẳng phải là càng tốt hơn?"

Ủy lườm hắn một cái, lôi kéo Tiểu Bảo nói: "Lại nói cho người, ta muốn đi tìm cha rồi!" Nói cùng Tiểu Bảo cùng đi tiến vào bên trong điện.

Bên trong điện trong nhà cũng là một mảnh bận rộn. Sau ba ngày chính là Tịnh Thủy Liên Tọa chương môn nhân Liễu Phiến Hải sáu mươi đại thọ.

Tịnh Thủy Liên Tọa là Bạch Loan đại lục số một số hai môn phái, đã tồn tại mấy trăm cái niên đại.

Nhân rất ít nhưng tay chuyện giang hồ, vì lẽ đó cực nhỏ cùng người kết oán. Cũng không có một môn phái dám lơ là Tịnh Thủy Liên Tọa sức mạnh.

100 năm trước, võ lâm ba mươi môn phái tụ hội Tịnh Thủy đại điện, trên danh nghĩa là vì là quan sát ngay lúc đó Tịnh Thủy Liên Tọa trong phái luận võ giải thi đấu, kỳ thực là muốn cướp đoạt Tịnh Thủy Liên Tọa chương kinh quyền phổ.

Chương môn Liễu Cuồng Nhân tất nhiên là không cho, lấy kỷ lực lượng độc đầu ba mươi phái chương môn nhân, đại chiến một ngày một đêm, ba mươi chương môn nhân toàn bộ bên trong quyền chương ngã xuống đất không nổi!

Trải qua trận chiến này, ba mươi vị chương môn nhân tâm phục khẩu phục, lại cảm Liễu Cuồng Nhân từ bi không giết chết hoại, lại không cướp đoạt chi tâm, bé ngoan rồi đi. Sau lần đó Tịnh Thủy Liên Tọa càng là thanh danh đại chấn, không có người nào dám lên sơn gây chuyện.

Chỉ vì tự đòi thứ nhất chương môn lên, liền hạ lệnh Tịnh Thủy Liên Tọa các đệ tử chưa xuất sư trước cửa không được bước vào giang hồ, vì lẽ đó danh tiếng theo cao, nhưng càng hiện ra thần bí.

Bây giờ trên giang hồ rất nhiều môn phái, truy tìm tổ nguyên, càng ít nhiều gì cùng Tịnh Thủy Liên Tọa có chút liên quan.

Nắp nhân Tịnh Thủy Liên Tọa tuy lấy quyền chương nổi danh, kỳ thực trong phái võ học phức tạp, đao thương kiếm côn không một không thiệp, mà lại chỉ cần học được Tịnh liên tâm pháp, thì lại một trận bách thông, mười tám môn binh khí không gì không giỏi, cổ trừ nội thất đệ tử ở ngoài, không được truyền thụ Tịnh liên tâm pháp.

Các đời chương môn tâm từ niệm hậu, cho rằng quyền chương chính là tập thể hình, mà binh khí không có mất, hơi một tí hại người. Chỉ khi nào học

thành bất luận một loại nào, hành tẩu giang hồ liên tung hoành ngang dọc, khó gặp địch thủ, mặc dù là tự lập cửa, thành tựu chứa tể một phương, cũng là thừa sức.

Chỉ là Tịnh Thủy Liên Tọa luôn luôn tập võ trước tiên tu tâm, xuất ra đệ tử cũng bình tĩnh lập thế, có rất ít tự nghĩ ra môn hộ, tranh bá giang hồ hạ người, chỉ là dạy đệ tử nhưng vàng thau lẫn lộn, nhưng cũng là ba phúc đã ra, không có quan hệ gì với Tịnh Thủy Liên Tọa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tĩnh tâm chú

Úy mới vừa vào bên trong điện, một tên thanh niên mặc áo trắng đã phát hiện nàng, cười nói: "Sư muội, tôi xem một chút này con sư đầu làm làm sao?"

Úy nhảy nhót chạy đến thanh niên bên người, nhìn trên đầu một con mới vừa trút thật sư đầu cười nói: "Tam sư huynh tay nghề định là sẽ không có sai lệch rồi! Đây là loại gia gia ngày sinh trên muốn dùng sao? Vì sao không có sư thân?"

Tịch thủy lang dưới một người đáp: "Không phải ở đây lạc?"

Úy vừa nhìn, nguyên lai có một người thanh niên chính cầm một cái đại châm, đem từng mảng từng mảng vàng chói lọi mảnh kim loại may ở sư thân đáng vẻ vào vải trên, trong miệng kêu lên: "Sư phụ nói, đến lúc đó muốn tới cái kim sư được hải, vì lẽ đó ta cùng lão lục đã ở đây phùng vừa giữa trưa kim mảnh rồi!"

Úy cười nói: "Ngũ sư huynh, cái gì là kim sư được hải?" Ngũ sư huynh cười nói: "Đến lúc đó người liền biết rồi! Đại sư huynh cùng Tứ sư huynh đồng thời vũ, đến lúc đó người có thể muốn xem cẩn thận rồi! Ngốc bảo người đến rồi, vừa vặn! Mau tới đây theo ta đồng thời phùng kim mảnh!"

Tiểu Bảo chính muốn qua đi, Úy cản vội vàng kéo tay của hắn nói rằng: "Các người không cho để hắn làm! Gia gia muốn gặp hắn lý!"

Vừa nghe chương môn nhân muốn gặp Tiểu Bảo, Ngũ sư huynh đương nhiên không dám ngăn trở, le lưỡi một cái lại cúi đầu, kế tục trong tay công tác.

Lục sư huynh nhưng sững sờ nhìn Úy lôi kéo Tiểu Bảo tay, run lên nửa ngày, loại Tứ sư huynh thúc dục một tiếng, mới âm u cúi đầu làm việc.

Úy đem Tiểu Bảo lĩnh đến hậu viện đến bãi tiền các, còn chưa loại gỗ cửa, bên trong đã truyền tới một lão nhân hiền lành âm thanh: "Là Úy cùng Tiểu Bảo sao? Vào đi!"

Không có Liễu Phiến Hải mệnh lệnh, cũng không ai dám tiến vào phòng của hắn, ngoại trừ cái này cực được hắn sủng ái tôn nữ.

Úy le lưỡi một cái, dẫn Tiểu Bảo đẩy cửa đi vào. Bên trong đàn hương quanh quẩn, một vị thân hình cao to lão nhân đang đứng ở điện thờ phía trước, quay lưng cửa.

Chờ hắn xoay người lại, Úy mới cười duyên nhào tới, nhảy đến lão nhân trong lòng ngực, bám vào hắn râu dê sảng giọng: "Gia gia, tại sao mỗi lần ta còn không gõ cửa liền bị người phát hiện? Muốn dọa một thoáng người cũng không được!"

Lão nhân cười ha ha, ôm Úy, ngắt một thoáng nàng trong nháy mắt có thể phá khuôn mặt nhỏ nói: "Người cái này quý nha đầu! Mỗi ngày tịnh muốn chút đùa cợt ta lão già sự tình!" Ngũ khí tuy rằng trách cứ, trong ánh mắt nhưng dật đầy thương yêu.

Ngẩng đầu nhìn đến Tiểu Bảo sững sờ đứng ở cửa, thở dài một hơi, thả xuống Úy nói: "Cha người tìm người, đi thôi, ta cùng Tiểu Bảo nói chuyện phiếm."

Úy nữu nữu nắm không muốn đi, lão nhân cười ha ha nói: "Gia gia liền chiếm dụng tên tiểu tử này một khứ, người cũng không nỡ a?"

Úy nhất thời tu bên tai đều đỏ, ở lão nhân trên cảm khinh cần nhẹ: "Mới không có lý! Gia gia hại từ rồi! Không để ý đến các người, ta đi tìm cha!"

Mim cười nhìn Úy yếm môn đi ra ngoài, lão nhân đi tới Tiểu Bảo trước mặt, kéo tay của hắn, càng một tay trói lại hắn mạch môn.

Tiểu Bảo biết đây là mỗi lần thấy lão nhân cố định tiết mục, cũng không tránh né, chỉ là đứng tại chỗ cũng không nhúc nhích.

Một lát sau, lão nhân buông tay ra chừng, một mặt kinh hi nói: "Không nghĩ tới ba ngày nay không gặp, người đan khí lại chất phác mấy phần, liền ngay cả những kia nội thất đệ tử đều không có ngưng tụ thành như vậy đan khí!"

Tiểu Bảo nói đàng hoàng: "Gia gia, Đại sư phụ dạy cho khẩu quyết của ta không có tác dụng, ngài cho ta liền đề ta vác lên đến rất thoải mái!"

Tịnh Thủy Liên Tọa tổng cộng có bốn vị sư phụ. Đại sư phụ là quyền chương đường chương giáo Liễu Phiên Sơn, nhị sư phụ là đao kiếm đường chương giáo Liễu Phiên Vũ, tam sư phụ là Phi Vân đường chương giáo Lưu Phiên Vân, tứ sư phụ là văn võ đường chương giáo Liễu Phiên Thành.

Bốn vị chương giáo vừa là Liễu Phiên Hải dòng họ, cũng là hần phụ tá đắc lực. Phụ trách toàn viện đệ tử văn tu võ tập. Mà một khi có tư cách tiến vào nội viện, vậy thì do chương môn nhân tự mình chỉ điểm công phu!

Liễu Phiên Hải nghe được Tiểu Bảo, cười ha ha, nhưng có thờ dài một tiếng nói với hắn: "Đã có dùng, gia gia liền nhiều truyền cho ngươi một ít! Ta dùng Tịnh Thủy Tâm Pháp quan sát quá ngươi trong đầu, cũng không tụ huyết, trên người cũng không có vết thương, có thể mạch tượng nhưng như vậy hỗn loạn, nhưng là vì sao?"

Tiểu Bảo cúi đầu khổ sở nói: "Gia gia, ta là không phải người ngu?"

Lão nhân biến sắc nói: "Ngươi tướng mạo đại quý, vàng trán cao, tất chúc để vương hình ảnh, người như vậy làm sao có khả năng sẽ ngốc? Ngươi chỉ là đầu huyết Bách hội từng bị trọng thương, cái này cũng là ngươi toàn thân duy nhất có thể bị thương địa phương, dẫn đến ngươi cách thần mất trí nhớ, cũng không phải ngốc!"

Lão nhân đi tới bên cạnh trên ghế thái sư ngồi xuống, chỉ chỉ cái ghế một bên nói: "Đến, tọa!"

Tiểu Bảo nhưng đứng chưa động, con mắt nhìn điện thờ, trong ánh mắt hơi nghi hoặc một chút không rõ về mặt.

Lão nhân cười ha ha, nói: "Tiểu Bảo, ngươi có biết ở trong đó người là ai?"

Tiểu Bảo mờ mịt lắc lắc đầu.

Điện thờ bên trong có một toà ngọc sứ tượng thần. Là một người mặc trường bào năm màu nữ nhân, khuôn mặt cực đẹp, tướng mạo nhưng thần thánh trang nghiêm, tay trái nâng một vị màu trắng trường bình, trong bình cắm vào một cái dương liễu cành, tay phải nhưng cầm một cái phát trần.

Tiểu Bảo cảm giác người này thật là quen thuộc, nhưng nhớ không nổi ở nơi nào gặp.

Lão nhân đứng dậy đứng ở điện thờ bên, cung kính nói: "Đây chính là chúng ta Tịnh Thủy Liên Tọa khai sơn tổ sư, quan doanh đại tiên! Truyền thuyết nàng đã từng là Huyền Ngọc đại đế người hầu, sau đó Thần Ma đại chiến, nàng liều mình xả thân. Nay Tịnh Thủy Liên Tọa chính là năm đó nàng chỗ tu luyện. Chúng ta tu tập võ công, cũng là đại tiên năm đó tu tiên pháp môn diễn biến mà tới."

Tiểu Bảo trong đầu một trận hỗn độn, Thần Ma đại chiến, người hầu, tu tiên những từ ngữ này như từng cây từng cây kim thép, không ngừng tiến vào đầu óc của hắn, đau nhức không có dấu hiệu nào kéo tới, muốn hết to, nhưng gọi không lên tiếng âm!

Trước mắt đột nhiên bóng người loáng một cái, đỉnh đầu huyết Bách hội bên trong một luồng huyền môn chính tông nội lực như "thể hồ quán đỉnh" bình thường trút xuống hạ xuống, trong đầu nhất thời khôi phục lại sự trong sáng, mờ mắt thấy lão nhân chính thu tay lại thân thiết đứng trước mặt của hắn, loan hạ thân tử hỏi hắn: "Hải tử, ngươi thể nào rồi?"

Tiểu Bảo lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói rằng: "Ta không sao rồi gia gia, ta có phải là lại phát bệnh?"

Lão nhân lời kéo Tiểu Bảo tay ở cái ghế bên cạnh trên ngồi xuống, thờ dài nói: "Sáu năm qua, ngươi tổng cộng phát bệnh mười bảy lần, mỗi lần đều cùng ta vừa này nói tới chuyện này có quan hệ."

Tiểu Bảo, ta không biết ngươi đến từ nơi nào, phía sau có cái gì ngọn nguồn, ta chỉ biết là, Tịnh Thủy Liên Tọa cùng ngươi hữu duyên.

Mà ngươi xương cốt tinh kỳ, làm như tập võ kỳ tài, vừa giống như căn bản không thể tập võ. Loại thể chất này trăm năm hiếm có cũng vạn người chưa chắc có được một, vì lẽ đó ta đề như gió không cần giáo công phu của ngươi, bởi vì bất luận võ công gì đều không phải ngươi tốt nhất tu luyện kỹ xảo, hết thầy tất cả chỉ có thể nhìn vận mệnh của ngươi.

Bất quá mạng ngươi lắm tai nạn, nhưng cũng phúc lớn mạng lớn, kim lân thuẫn trì, chỉ đợi trùng thiên! Tịnh Thủy Liên Tọa có thể đưa cho ngươi, bất quá là cái tu tâm vị trí, ngươi thiết không thể trụ nhập ma đạo, bằng không thiên hạ có thể chế phục người của ngươi, chỉ sợ là không có rồi!"

Tiểu Bảo mờ mịt nhìn lão nhân, thấy hắn một mặt vẻ ưu lo nhìn mình chằm chằm, bất giác có chút mờ mịt: "Gia gia, ta không hiểu."

Lão nhân thờ dài một hơi, nói: "Tổng hội hiểu! Xem vận mệnh của ngươi đi! Ta ngày hôm nay tìm ngươi đến, là thấy ngươi gần nhất phát bệnh số lần dần xu nhiều lần, nghĩ đến là tuổi tác càng lớn, tư tưởng ngày càng thành thực nhưng không thoát được trong đầu lồng chim cầm cổ gây nên, rất đưa ngươi Tịnh tâm chú."

Ngươi cảm thấy thấp thỏm khí loạn thời gian có thể trên lưng nẩy lần, nên có công hiệu. Bên trong cơ thể ngươi gân mạch kỳ lạ, nội công cường thua đối với ngươi có tệ không lợi, chỉ có thể dựa vào tự thân hóa giải bệnh hiểm nghèo, ngươi hiểu chưa?"

Lão nhân đứng lên, từ dưới điện thờ diện của nọ bên trong lấy ra một phương khăn trắng, đưa tới Tiểu Bảo trên tay.

Tiểu Bảo hai tay tiếp nhận khăn trắng, trịnh trọng sủi trong ngực bên trong, nhìn lão nhân nói: "Gia gia yên tâm, ta sẽ thường thường đọc."

Lão nhân gật gù, nhưng không có ngồi trở lại cái ghế, mà là ở dưới điện thờ điện trên bờ đoàn ngồi khoanh chân, nhắm mắt lại nói: "Tình tâm chú học thuộc lòng sau khi thiêu hủy liền có thể, không thể để người ngoài được. Người đi tìm Ủy đi, ta muốn nghỉ ngơi. Sau ba ngày sẽ có chút không bình tĩnh, ta phải nuôi thật tinh thần đối phó một thoáng!"

Tiểu Bảo có chút kỳ quái, sau ba ngày không phải lão nhân ngày mừng thọ sao? Tại sao hắn sẽ cảm giác không bình tĩnh?

Nhưng là hắn không có mở miệng hỏi, chậm rãi lui ra gian phòng, nhẹ nhàng che đi môn. Bên trong nhất thời như vắng lặng một cách chết chóc hạ xuống.

Bái tiên các bên trái 100 mét, là Ủy cùng cha mẹ ở lại tiểu lâu, hữu trước nhưng là các đệ tử nghỉ ngơi lâu gỗ, tổng cộng chia làm ba tầng.

Phía dưới hai tầng là các sư huynh phòng ngủ, tầng thứ ba nhưng là sư tỷ phòng ngủ. Tiểu Bảo che một thoáng ngực, quay đầu hướng về lầu gỗ đi đến.

Lúc này các đệ tử đều đang luyện công luyện công, bận rộn bận rộn, lầu gỗ trên rất là yên tĩnh.

Tiểu Bảo quen cửa quen nẻo lên tới tầng thứ ba, đứng ở tận cùng bên trong cửa một gian phòng trước, nhắc tay gõ vài cái lên cửa.

"Ai vậy?" Bên trong truyền đến một tiếng oanh đề, lạnh lạnh dễ nghe.

Tiểu Bảo mau mau trả lời: "Bát sư tử, ta là Tiểu Bảo."

Cửa gỗ mở ra, một cái xinh đẹp bóng người đứng ở trước mặt, mái tóc màu đỏ rực dưới, tròn tròn trên khuôn mặt tròn tròn mắt to chính nhìn hắn cười: "Thực sự là nói quý định tới quý, mới vừa rồi còn cùng Tước Vũ sư tỷ nói đến người, lập tức liền xuất hiện rồi! Vào đi."

Tiểu Bảo đi vào gian phòng, trong mũi nghe thấy được một luồng như lan mùi thơm, không nhận được dùng sức người mấy lần.

Nữ hài khuê phòng vốn là nam đệ tử dừng lại, nhưng nhân Tiểu Bảo đầu óc không minh bạch, hơn nữa đến đó cũng có mục đích khác, vì lẽ đó Diệp Hiền cũng chưa từng phòng bị quá hẳn.

Song dưới trên giường nhỏ đang nằm một người, nhìn thấy hắn đáng vẻ "Xi" một tiếng bật cười, há mồm hỏi hắn: "Tiểu Bảo, có từng thấy sư phụ?"

Tiểu Bảo ứng năng: "Còn chưa từng thấy, trước tiên cho tước Vũ tỷ tử đưa." Nói từ trong lòng lấy ra một cái Diệp tử bao vây bọc nhỏ, thả ở bên cạnh trên bàn, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn trên giường người ngọc.

Cô gái kia nhiều lắm hai mươi chưa tới, mặt mày như đại, hai mắt dật thái, xinh đẹp tuyệt trần làm người không dám cửu coi, sợ sẽ này đường đột giai nhân.

Nhưng là giữa hai lông mày nhưng ẩn có màu xanh, cũng biết thân thể có bệnh, hành động bất tiện.

Bên cạnh mở cửa nữ tử cười nói: "Ai nói ngọc bảo ngọc? Liên tiểu tử này thông minh, hiểu như thế nào lấy lòng tước Vũ tỷ tử!"

Tiểu Bảo nhất thời mặt đỏ, cúi đầu thừa dạ không dám trả lời.

Tước Vũ ôn nhu sân mắng: "Diệp Hiền, người lại muốn nói vậy, ta có thể không để ý tới người rồi!"

Diệp Hiền che miệng cười khê: "Được được được, ta không nói lời nào, ta đi ngao du. Các người tán gẫu đi!" Nói bước nhanh đi tới, cầm lấy Tiểu Bảo để lên bàn bọc nhỏ, lại hấp tấp đi ra ngoài.

Tước Vũ đứng dậy ngồi dậy đến, đối với Tiểu Bảo vẫy vẫy tay: "Tiểu Bảo, lại đây ngồi vào bên cạnh tỷ tử."

Tiểu Bảo đáp một tiếng, đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn Tước Vũ có chút trắng xám mặt cười, có chút đau lòng, nhẹ giọng hỏi nàng: "Tỷ tử, người ngày hôm nay còn tốt hơn chút nào không?"

Tước Vũ giẫy giụa ngồi dậy đến, Tiểu Bảo vội vàng đi phủ, có thể hai tay vừa tiếp xúc với Tước Vũ áo lót bên trong băng cơ ngọc da, nhưng như là cho nóng giống như vậy, sợ hãi đến vội vã buông lỏng tay ra.

Tước Vũ cười cợt, cũng không để ý lắm, nói với Tiểu Bảo: "Sáng sớm sư nương đã tới, cho ta vận công chữa thương, hiện tại thoải mái hơn nhiều. Tiểu Bảo, tỷ tử có phải là rất vô dụng hay không? Tổng liên lụy đại gia!"

Chương 12: Tước Vũ Diệp Hiên

Tiểu Bảo vừa nghe, gấp liền vội vàng lắc đầu, nhưng sẽ không nói quá nhiều an ủi người, chỉ là không ngừng mà lặp lại: "Tỷ tỷ không phải, người mới sẽ không liên lụy người, người nhất định sẽ tốt lên!"

Tước Vũ dịu dàng nở nụ cười, lôi kéo Tiểu Bảo tay nói: "Đừng lo lắng, tỷ tỷ không có việc gì. Có Tiểu Bảo hóa thảo loại, tỷ tỷ muốn chết đều từ không được đây!"

Tiểu Bảo tay phải bị Tước Vũ nhu di nắm chặt, trong lòng run lên một cái, nhưng là không nỡ lòng bỏ tránh thoát, bẽ ngoan mặc nàng nắm, cúi đầu không dám nói lời nào.

Tước Vũ than nhẹ một tiếng: "Nếu như đệ đệ còn sống sót, cũng như Tiểu Bảo bình thường tuổi tác rồi!" Nói, ánh mắt cũng có chút lờ mờ.

Tiểu Bảo kỳ quái hỏi: "Vậy hẳn chết rồi sao?"

Tước Vũ trong mắt óng ánh, ảm nhiên muốn khóc: "Năm đó Tuyết ma hủy quê hương của ta, đồ ta người thân, ta cũng bị hấn đánh một chưởng, nếu không là sư phụ vừa vận chạy tới, tỷ tỷ hiện tại cũng không thể cùng Tiểu Bảo nói chuyện rồi!"

Tiểu Bảo mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn nàng hỏi: "Cái kia Tuyết ma tại sao muốn đối với tỷ tỷ một nhà hạ độc thù như vậy?"

Tước Vũ lắc đầu một cái nói: "Thật giống cũng cùng Tịnh Thủy Liên Tọa có quan hệ. Cha cùng sư phụ là bằng hữu, năm đó từng được yêu đồng thời chống đỡ quá Cực Địa tông tiến công Trung Nguyên võ lâm, cùng Tuyết ma kết oán. Sau đó tham dự việc này tám đại cao thủ có năm vị chết oan chết uổng, mãi đến tận cha ta có chuyện mới rõ ràng tất cả đều là Cực Địa tông gây nên! Cái bên trong căn do ta cũng không phải hiểu rất rõ, hỏi sư phụ hẳn cũng không nói."

Tiểu Bảo ồ một tiếng, thuận miệng hỏi nàng: "Cái này Cực Địa tông, so với chúng ta Tịnh Thủy Liên Tọa còn lợi hại hơn sao?"

Tước Vũ có chút run rẩy nói: "Không nên xem thường Cực Địa tông, bọn họ có phong tuyết lôi băng tứ đại Thiên Ma, võ công gần với ma đạo, phi thường khó có thể đối phó! Năm đó nếu không là tám đại cao thủ liên thủ, căn bản ngăn cản không được sự tiến công của bọn họ, bất kỳ môn phái nào đều độc không phải địch."

Nhìn Tiểu Bảo thần sắc mờ mịt, còn tưởng rằng hẳn đối với Cực Địa tông xem thường, lại bổ sung một câu: "Coi như là Tịnh Thủy Liên Tọa, muốn thắng đối phương cũng nhất định trả giá tương đương đánh đổi nặng nề! Năm đó Tuyết ma chỉ là nhẹ nhàng một chưởng, phần lớn chưởng lực đều đánh vào đệ đệ trên người, nhưng hạ xuống ta cái này chung thân bệnh gì, hàng năm càng là khô nóng thời điểm, hàn độc càng là dễ dàng phát tác! Đáng thương ta đệ đệ, năm đó chỉ có điều mới sáu tuổi, liền bị một chưởng quét thành người tuyết, rơi xuống Già vân gian!"

Nói tới chỗ này, Tước Vũ cũng chịu không nổi nữa, đậu đại nước mắt châu theo bóng loáng gò má hoạt rơi xuống, một giọt một giọt rơi vào áo ngủ bằng gấm trên, trong phút chốc liền thấm ướt một đám lớn.

Tiểu Bảo hoảng hồn, muốn giơ lên tay áo vì đó lau chùi nước mắt, nhưng phát hiện mình cả ngày ở Mạc Tiên Lâm bò lên trên bò dưới, quần áo từ lâu tạt loạn không thể tả, vừa vận một bên vừa không có khăn tay loại hình, không thể làm gì khác hơn là trực tiếp dùng tay xóa đi Tước Vũ nước mắt trên mặt, trong miệng không ngừng mà nói: "Tỷ tỷ đừng khóc!"

Hắn bản thì sẽ không an ủi người, lúc này càng là tay chân luống cuống.

Đúng là Tước Vũ, ôm chặt lấy Tiểu Bảo, đem đầu chôn ở hán trước ngực, lên tiếng khóc lớn, thỏa thích phát tiết một phen.

Tước Vũ tuổi đã đem gần mười chín tuổi, nếu như ở dưới chân núi, cũng là gã phu sinh từ thời điểm, thân thể tất nhiên là phát dục thành thực.

Tiểu Bảo cũng là mười tám tuổi mới vừa mãn, đứng lên đến cao hơn Tước Vũ đầy đủ một đầu, chính là máu nóng thời điểm, ôm một cái cả người mềm mại không xương nữ tử, trong lòng tuy rằng hoảng loạn, nhưng không đành lòng đẩy ra, không thể làm gì khác hơn là giương hai tay, không biết làm sao.

Tước Vũ khóc một trận, không có tiếng động, Tiểu Bảo đang muốn ngồi thẳng, trong lòng Tước Vũ lại nói: "Đừng nhúc nhích, Tiểu Bảo! Trên người người rất nóng, ta ôm thật thoải mái!"

Tiểu Bảo lúc này không dám lộn xộn, thùy hai tay tùy ý Tước Vũ ôm. Cả người thân thể cương trực, giống như một khối gỗ.

Tước Vũ cảm giác được hắn cứng ngắt tư thế, "Xi xi" một tiếng cười khê, đang chờ nói chuyện, cửa đột nhiên một trận gấp hường, một người đã bước hoa sen tiểu bộ khăn đi tới, trong miệng hô: "Tránh ra tránh ra, thật nặng a! Tỷ tỷ mau mau uống lúc còn nóng đi!"

Diệp Hiên bụng một chén canh được đi vào gian phòng, nhìn thấy trong phòng hai người tư thế, ngăn người một chút, đột nhiên quát to một tiếng, đem chén thuốc hướng về trên bàn một thả, hai tay nắm bắt lỗ tai của chính mình không ngừng mà xoa nắn, tần mi kêu to: "Bóng chết ta rồi! Tước Vũ tỷ tỷ, người làm gì thể ôm ngực bảo a?"

Tước Vũ mặt trắng mặt hồng hào, buông ra Tiểu Bảo ngồi ngay ngắn người lại: "Không cái gì, ta nghĩ lên mất đệ đệ, coi Tiểu Bảo là thành hân."

Điệp Hiên cũng là biết Tước Vũ thân thể, nghe vậy ồ một tiếng, ngữ khí âm trầm nói: "Tỷ tỷ, quá khứ không muốn lại nghĩ, loại học được rồi công phu lại đi báo thù cũng không muộn a, đến thời điểm Diệp Hiên cũng phải cùng tỷ tỷ cùng đi!"

Tiểu Bảo mau mau gật đầu nói: "Ta cũng bồi tỷ tỷ cùng đi!"

Điệp Hiên xem thường cười hân: "Người kẻ ngu này, liên vũ sinh đều không phải, Tịnh Thủy Liên Tọa Nhập môn công phu đều sẽ không, đi tới cũng là cái trời buột!"

Tiểu Bảo âm u cúi đầu, con mắt ngơ ngác nhìn dưới chân, mình quả thật không biết võ công, đi tới coi là thật là liên lụy đại gia.

Tước Vũ sân mắng: "Điệp Hiên, người tại sao nói như thế Tiểu Bảo, sư phụ nói thân thể hân không thích ứng luyện võ, cho nên mới không có dạy hân công phu, điều này cũng không phải hân bản ý a!"

Điệp Hiên nhìn thấy Tiểu Bảo thất lạc đáng vẻ, tâm trạng cũng là không đành lòng, hối hận chính mình nhất thời nhanh miệng, tổn thương trái tim của hân, vội vàng chạy tới kéo Tiểu Bảo tay nói: "Ngốc bảo, tỷ tỷ sai rồi, không nên nói như vậy người. Yên tâm đi, người không biết võ công, chạy so với ai đều nhanh, nói không chắc ngày khác tỷ tỷ còn muốn dựa vào người đến thoát hiểm đây!"

Tiểu Bảo lúc này mới nở nụ cười, hân này nở nụ cười, Tước Vũ cùng Diệp Hiên dường như cảm giác được mùa xuân đến giống như vậy, diệp lục hoa nở, cả phòng đều trở nên sáng ngời.

Điệp Hiên lẩm bẩm nói: "Tiểu tử ngốc này, cười lên thật đúng là đẹp đẽ!"

Tước Vũ nắm chặt nhìn Diệp Hiên, nhẹ nhàng hoán nàng: "Điệp Hiên muội muội, người như yêu thích, để Tiểu Bảo mỗi ngày quay về người cười."

Điệp Hiên vẫn còn ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo khuôn mặt tươi cười, nghe vậy đáp một tiếng: "Tốt, nhìn hân cười, cái gì buồn phiền đều đã quên. . . Ai nha, tước Vũ tỷ tỷ, người nói những gì đấy! Cái nào muốn mỗi ngày nhìn thấy kẻ ngu này! Uống nhanh được!"

Tước Vũ che miệng nở nụ cười, nhưng cũng không tiếp tục nói nữa, bé ngoan tiếp nhận Diệp Hiên đưa tới chén thuốc.

Bát còn chưa gần người, cũng đã nghe thấy được bên trong tung bay nồng đậm cay đắng.

Hỏa thảo chỉ ở sau núi nhai, hành lá đỏ hồng, ngay cả rễ đều là màu đỏ, thật giống là một đóa thiêu đốt ngọn lửa, vì vậy mà được gọi tên.

Một mực loại hắc như than hạt, hơn nữa đều rải rác ở nhai khe trong, cực dễ khó lấy.

Cỏ này loại đảo nát sau Thanh Thủy đun sôi uống xong, có thể khử hàn độc. Tuy không thể trị tận gốc Tước Vũ Hàn băng chương độc, cũng có thể áp chế độc phát, giảm bớt thống khổ.

Trước đây Liễu Như Phong dựa vào tuyệt thế thân pháp hái quá mấy lần, nhưng dù sao cũng là Tịnh Thủy Liên Tọa các đệ tử sư phụ, trong phái sự vật đa dạng, tổng không được bứt ra.

Tiểu Bảo sau khi đến, tuy không thể tập võ, phi diêm tẩu bích nhưng như giẫm trên đất bằng, thực thảo loại nhiệm vụ cũng là một mình gánh chịu đi.

Này hỏa thảo liên sơn linh đều không ăn, chỉ vì mùi vị kỳ khổ cực kỳ, loại càng là khổ càng thêm khổ, người thường khó có thể nuốt xuống.

Tước Vũ nhân thân thể có bệnh, cần vật ấy áp chế hàn độc, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt ăn vào, mỗi lần cũng như đại hình gia thân, mặt mày ử rử.

Tiểu Bảo nhìn Tước Vũ bụng chén thuốc dường như nâng một bát độc được, Liên Mi đầu đều khăn khóa lại, thật lâu không dám tiến đến bên mép, vội vàng từ trong lòng móc ra một viên hỏa thảo, quay về Tước Vũ cười nói: "Tỷ tỷ, ta trước tiên cho người ăn cái này!"

Điệp Hiên mắng hân: "Người kẻ ngu này! Cái kia được vốn là khổ không thể tả, người trả lại tước Vũ tỷ tỷ quấy rối!"

Tiểu Bảo sốt ruột nói: "Không phải! Không phải!" Nói từ hóa cây cỏ trên nhỏ xuống một tia sợi rễ, đưa tới Diệp Hiên trên tay, nói: "Người ném thử."

Điệp Hiên xua tay nói rằng: "Ta mới không ăn, khổ chết rồi!"

Tiểu Bảo càng thêm sốt ruột, rồi lại không hiểu ngôn nói, không thể làm gì khác hơn là đem cái kia cắn bỏ vào miệng mình, xoắn mấy lần, trên mặt lộ ra hương thụ giống như về mặt, trong miệng nói: "Ăn ngon!"

Tước Vũ cùng Diệp Hiên đều có chút kinh dị, Tiểu Bảo lại vuốt dưới một cần đưa cho Diệp Hiên, Diệp Hiên chần chờ tiếp nhận, chậm rãi đặt ở bên mép, môi anh đào hơi mở ra, một cái phần hồng con rắn nhỏ vào một cái thoan đi ra, ở sợi rễ trên nhẹ nhàng một liếm, lại rút trở về.

Một lát sau, Diệp Hiên trên mặt càng thêm kinh ngạc, đỉnh hương cái lưỡi lần thứ hai đưa ra ngoài, lần này so với chi cương mới liếm lâu, trên mặt cũng hiện ra vui vẻ nụ cười, cuối cùng thẳng thần đem sợi rễ hương về đàn khẩu đưa tới, nhai hai lần đối với Tước Vũ cười nói: "Tỷ tỷ, thật ngọt a!"

Tước Vũ cũng tiếp nhận Tiểu Bảo đưa tới sợi rễ ăn một miếng, trên mặt nhưng kinh ngạc nói: "Người người đều biết hỏa thảo khô, cũng không biết gốc rễ ngọt như mật đường, Tiểu Bảo người là sao lại biết?"

Tiểu Bảo cười hắc hắc nói: "Sự phụ nói, càng khô hỏa thảo đối với tỷ tỷ bệnh càng hữu dụng!"

Điệp Hiên tròn mắt lên: "Tiểu Bảo, người sẽ không là mỗi lần đi tìm thảo loại, đều trước tiên đem bên cạnh hỏa thảo cho thường một lần chứ?"

Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi nàng: "Không hưởng qua sao biết cái nào rễ : cái là khô nhất?"

Tước Vũ tay nhỏ run lên, con mắt ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo.

Chính mình chỉ biết thuốc này khô, có thể Tiểu Bảo vì tìm tới tốt nhất thảo loại, liệu lĩnh nguy hiểm bỏ tới trên vách núi đem mỗi cái hỏa thảo đều ném một lần, loại này liền sơn lĩnh đều không ăn khô thảo, Tiểu Bảo dĩ nhiên không biết ăn bao nhiêu!

Niệm đến đến đây, Tước Vũ con mắt có chút mộng lung, trong tay chén thuốc cũng không cảm thấy có cái gì khô, bưng lên bát đến một hơi uống sạch sành sanh!

Này không chỉ là chính mình thánh dược chữa thương, càng là Tiểu Bảo một mảnh tình ý!

Nhìn Tước Vũ đem dược uống xong, Tiểu Bảo hài lòng nở nụ cười, vội vàng đưa lên một sợi sợi rễ, bỏ vào Tước Vũ đàn khẩu, nhìn nàng nhai mấy lần, sốt sắng hỏi nàng: "Ngọt à?"

Tước Vũ trong mắt chất chứa, cầm lấy Tiểu Bảo tay phải đặt ở trước ngực mình, lệ quang dịu dàng nhưng cười tươi như hoa nói: "Ngọt!"

Điệp Hiên một đôi mắt to cũng có chút ướt át, quay về Tiểu Bảo nhẹ nhàng thán: "Gốc bảo, người cũng thật là cái gốc bảo a!"

Bị Tước Vũ ôm chặt trong ngực, Tiểu Bảo lần thứ hai đã biến thành một cái cứng ngắc gỗ. Bên cạnh Diệp Hiên đã thấy Tiểu Bảo sắc mặt càng ngày càng hồng, không khỏi có chút kỳ quái, đi tới bên cửa sổ nói: "Tiểu Bảo, người làm sao, sắc mặt tại sao như thế hồng?"

Nói đuổi ra Thiên Thiên tay ngọc, ở Tiểu Bảo trên trán một mần, trong miệng kêu to: "Oa, làm sao như thế nóng!"

Tước Vũ vừa nghe, cũng lấy làm kinh hãi, buông ra Tiểu Bảo tay, ở Tiểu Bảo trên mặt một mần, quả nhiên có chút phỏng tay, không khỏi lo lắng hỏi hắn: "Tiểu Bảo, người là sinh bệnh sao? Nhưng là vì tỷ tỷ, ở nhai thượng chịu phong hàn?"

Tiểu Bảo có nỗi khổ không nói được, cũng không hiểu nói thế nào, hắn đã mười tám tuổi, tuy rằng không hiểu chuyện nam nữ, nhưng là thân thể bản năng phản ứng vẫn để cho cũng cảm giác xấu hổ vạn phần, chỉ biết là việc này mất mặt, không thể để cho người khác biết.

Chính liều mạng áp chế, trên trán trên mặt bị hai con trăn mềm bàn tay phát một cái, càng là khó nhịn trong lòng ý nghĩ đẹp đẽ, thật có thể nói là khổ không thể tả.

Cái kia hai cái đầu ngón tay, Diệp Hiên hừng hực, Tước Vũ lạnh lẽo, lạnh lẽo nóng lên lại như Tiểu Bảo giờ khắc này tâm cảnh, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Tước Vũ nhìn thấy Tiểu Bảo sắc mặt càng ngày càng hồng, hơi thở thở phì phò, chỉ nói hắn quả thật là trúng rồi phong hàn, đối với Diệp Hiên sốt ruột nói: "Muội muội, cái kia hỏa thảo loại người toàn dùng tới sao? Có thể có còn lại?"

Điệp Hiên cũng đáng vẻ nóng nảy: "Đều dùng a, ai nghĩ đến hắn cũng bị bệnh!"

Tước Vũ đôi mi thanh tú nhíu chung một chỗ, hỏi hận nói: "Đều do ta! Có thể lưu lại một cái chén thuốc cũng là thật! Tiểu Bảo, người có lạnh hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Băng tuyết lệnh

Điệp Hiên từ trước đến giờ không gì kiêng kỵ, đối với Tiểu Bảo cũng căn bản không đề phòng, kỳ thực nàng cùng Tiểu Bảo cùng tuổi, vẫn nắm Tiểu Bảo xem là là tỷ muội, trong đầu vẫn không có nam nữ quan niệm

Nghe được Tước Vũ, đau lòng nhìn Tiểu Bảo nói: "Đến, tỷ tỷ ôm một cái, Tiểu Bảo sẽ tốt lên!"

Tiểu Bảo nhưng là sắc mặt càng thêm đỏ lên, đành một thoáng từ trên giường trộm lên, chạy vội chạy ra ngoài cửa!

Tước Vũ liền gọi vài tiếng cũng không làm nên chuyện gì, tai nghe Tiểu Bảo hỗn độn bước chân hùng hục hướng về dưới lầu chạy, đột nhiên lại truyền đến một tiếng "Ai ư!" kêu gào, là đồ vật lăn xuống cầu thang tiếng vang, nghĩ đến tên kia chạy quá nhanh, càng lại trên thang lầu té ngã rồi!

Sau trong núi có một chỗ thủy giản, ráng màu sơn thác nước xung kích mà thành. Thủy giản tràn ra chỉ thủy thuận vách núi trút xuống, lần thứ hai hình thành đạo thứ hai thác nước.

Xa xa nhìn tới, chỗ này sườn núi xanh biếc như ngọc, thủy quang dịu dàng, ngàn thước luyện không từ đỉnh núi đánh xuống, ở chỗ này tụ tập ngưng thế, lại càng thêm bàng bạc bay vào bên dưới ngọn núi, khiến cho du khách bay lên tất cả hào hùng.

Thủy giản chỉ địa nhìn như hung hiểm, kỳ thực người ở giản bên trong muốn bò đến bên cạnh vách núi đều không phải chuyện dễ, chỉ vì này giản kinh thác nước vạn năm xung kích, sâu không thấy đáy, người ở giản bên trong du lịch không có gì lo lắng, không cần phải lo lắng bị thủy vọt tới bên dưới ngọn núi.

Trên dưới vạn trượng phi bộc, tiếng nước ầm ầm, độc nơi này gió êm sóng lặng, bằng như mặt kiếng, coi là thật là thiên hạ nhất tuyệt, có thể kỳ quan.

Tiểu Bảo đứng ở giản bên trong, đỉnh đầu phi bộc dĩ nhiên không ngã, mặc cho ngàn thước luyện không từ đầu dội xuống.

Chỗ này vốn là thường thường cùng Úy cùng Tiểu Đan Cùng tới chơi sái, địa hình tất nhiên là quen thuộc.

Giản thâm bộc dừng, Tiểu Bảo ở bên trong nước càng là không trầm, như một vị tượng Phật bình thường nhắm mắt mà đứng, như tỉnh té quan sát, càng phát hiện thân thể bốn phía bay lên sương sương hơi nóng, ngàn quân lực phi bộc dĩ nhiên trùng trùng không tiến vào này hơi nóng bình phong bên trong!

Mà này hơi nóng, lại vẫn sẽ mơ hồ hướng ra phía ngoài khuếch tán, đã rời khỏi người khoảng một tấc, màu sắc cũng bắt đầu do bạch chuyển hoàng, tuy chỉ là nhàn nhạt mờ nhạt, nhưng cũng không phải bắt đầu nãi bạch về.

Quá thời gian một nén nhang, Tiểu Bảo mới chậm rãi mở mắt ra, trong lòng chỉ hóa rồi cực mực phi bộc lực lượng đè xuống, Tiểu Bảo cười khổ một cái, du hướng về bên bờ, cả người... đứng trên mặt đất, ngửa đầu nhìn sắc trời một chút, phi cũng tự chạy.

Úy đứng ở trong sân, đỏ thắm tiểu ngoa dùng sức đá đánh trên đất hòn đá, trong miệng không ngừng mà chửi nhỏ: "Từ Tiểu Bảo, xấu Tiểu Bảo, cho người đi xem gia gia, nhưng chính mình chạy! Chờ người trở về, xem ta không đánh người xin tha!"

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, một bóng người tiễn bình thường vọt tới, ở trước mặt mình đứng lại, tựa như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm nàng xem.

Úy sợ hết hồn, ngưỡng một hạ thân tử này mới thấy rõ người tới, không phải là cái kia đàn độn xấu tiểu tử là ai?

Úy khí hẩn âm thầm chạy mất, xẹp miệng mắng hẩn: "Người chạy đi nơi nào?"

Tiểu Bảo sợ nhất Úy không vui, mau mau từ trong túi áo lấy ra một khối đủ mọi màu sắc tảng đá, đưa tới trước mặt nàng nói: "Cho!"

Úy cúi đầu vừa nhìn, mừng rỡ tiếp nhận tảng đá vừa thương thức một cái hỏi: "Người làm sao âm thầm chạy đi Thái hà giản? Nhưng là vì ta tìm này hòn đá nhỏ đi tới?"

Tiểu Bảo chỉ là cười hắc hắc, cũng không đáp lời.

Úy trong lòng một ngọt, lời kéo Tiểu Bảo tay nói: "Tiểu Bảo đối với Úy thật tốt!" Cái kia ngọt ngào đáng đáp hẳn nhiên đã quên vừa nãy chính mình còn nói phải cố gắng giáo huấn trước mặt tên tiểu tử hư hỏng này.

"Nhưng là Tiểu Bảo đến rồi?" Trong phòng truyền đến một người đàn ông trung niên sang sảng âm thanh.

Úy lớn tiếng ứng hẩn: "Ừm! Tiểu Bảo trở về rồi!" Nói dứt Tiểu Bảo tay đi vào trong nhà.

Liễu Như Phong nhìn thấy Tiểu Bảo, kinh dị hỏi hẩn: "Ồ, trên người làm sao như thế thấp?"

Úy cướp đáp: "Cho ta Tầm Thạch đầu đi tới!" Nói khoe khoang giống như giờ lên Tiểu Bảo đưa nàng tảng đá.

Liễu Như Phong cười ha ha, cung chiêu quát một thoáng ái nữ tiểu tị: "Người a, trong phòng đều chất đầy những tảng đá này, còn muốn!"

Úy nhú một thoáng đáng yêu mũi: "Đều là Tiểu Bảo tìm, như vậy đẹp đẽ, vì sao không được!"

Liễu Như Phong cười lắc lắc đầu, lời kéo Tiểu Bảo ở bên cạnh trên ghế dưới trướng: "Có thể bắt được Tinh tâm chú?" Tiểu Bảo gật gật đầu.

Liễu Như Phong quay đầu đối với Úy nói: "Úy, đi tìm mẫu thân, nhìn Tiểu Bảo quần áo làm xong chưa, đem ra cho hẩn đổi, này cả người ướt nhẹp, có thể đừng phong hẩn!" Úy đáp ứng một tiếng, xoay người hướng vào phía trong đường chạy đi.

Liễu Như Phong loại Ủy bóng người không gặp, mới tức lên nộ cười, nhìn Tiểu Bảo nói: "Tiểu Bảo, người ta tuy không có thầy trò danh phận, nhưng người tổng cùng các đệ tử gọi sư phụ ta, ta cũng bất cần, không ngược lại bác. Hiện tại sư phụ có kiện việc cực kì trọng yếu cầu người hỗ trợ, hi vọng người có thể đáp ứng!"

Tiểu Bảo rộng mở cả kinh, vội vàng từ chỗ ngồi đứng lên đến, kinh hoàng nhìn Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong khoát tay áo một cái, lời kéo hẳn một lần nữa ngồi xuống, nói khẽ với hắn nói: "Tiểu Bảo, người quý nhân thiên tượng, tuy khó khăn trùng trùng, nhưng dù sao có thể gặp dữ hóa lành. Gia phụ quan người thuật hướng về chưa từng ra chỗ sơ suất, vì lẽ đó lần này chỉ có người có thể đảm đương này mặc cho, mà bọn nhỏ đi cùng với người, cũng mới an toàn! Tiểu Bảo có thể đáp ứng sư phụ sao?"

Tiểu Bảo vội vội vã vã gật đầu, tuy rằng còn không biết Liễu Như Phong giao cùng mình chính là ra sao nhiệm vụ, nhưng cũng biết trách nhiệm trọng đại, bằng không lấy Tịnh Thủy Liên Tọa này nhóm thế lực, Liễu Như Phong không cần vì thế ưu hoạn, nhưng là chính mình liên võ công đều sẽ không, có thể giúp cái gì đây?

Liễu Như Phong thấy Tiểu Bảo đáp ứng, sắc mặt vừa chậm, thấp giọng nói rằng: "Ta muốn người ở sau ba ngày mang theo Ủy, Tước Vũ, Diệp Hiền tiến vào Mạc Tiên Lâm một tránh, bất luận bên trong cung điện xảy ra chuyện gì, cũng không muốn đi ra!"

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Bảo như bị sét đánh bình thường chính lập tại chỗ, miệng mở lớn, thật lâu không nói ra được một câu.

Liễu Như Phong nhìn Tiểu Bảo ngồi yên đáng đáp, vội hỏi: "Đáp ứng sư phụ được không?"

Tiểu Bảo ngạc nửa ngày, phản ứng lại, nhìn Liễu Như Phong hỏi: "Tại sao? Sau ba ngày không phải gia gia ngày mừng thọ sao?"

Liễu Như Phong nhẹ nhàng thở dài, từ trong lòng lấy ra một khối thiết phiến bỏ vào trên bàn: "Bởi vì chúng ta thu được cái này."

Tiểu Bảo nhìn cái kia thiết phiến, toàn thân đen thui, chính giữa có khắc một mảnh hoa tuyết tiêu chí, hút đi là từng đạo từng đạo băng văn.

Tiểu Bảo cau mày hỏi hắn: "Đây là cái gì?"

Liễu Như Phong thở dài một tiếng: "Đây là Cực Địa tông tín vật, Băng tuyết lệnh!" Băng tuyết vừa đến, ăn cừu đến báo! mình ngày mai ta sẽ khiến các đệ tử hạ sơn, toàn bộ các người an toàn, ta cùng gia phụ mới có thể chuyên tâm ứng đối!"

Tiểu Bảo kinh hãi: "Là phong tuyết lời băng tứ đại Thiên Ma?"

Liễu Như Phong kỳ quái nhìn hắn: "Người sao biết được?"

Tiểu Bảo vội vàng nói: "Ta nghe tước Vũ tỷ tỷ giảng quá."

Liễu Như Phong "Ồ" một tiếng, gật đầu nói: "E sợ không chỉ là bọn họ, đối phó Tịnh Thủy Liên Tọa, chỉ có tứ đại Thiên Ma là không đủ, ta phỏng chừng Âm Xà vương cũng phải đến, chỉ có hắn mới có tư cách cùng gia phụ một trận chiến!"

Nói tới chỗ này, Liễu Như Phong nhìn Tiểu Bảo, trịnh trọng nói: "Tiểu Bảo, sư phụ thỉnh cầu, người có chịu không?"

Tiểu Bảo do dự nói: "Các người có thể bị nguy hiểm hay không?"

Liễu Như Phong gật đầu: "Biết, cho nên mới muốn buông tay một kích. Trước đây tám đại cao thủ liên thủ, mới có thể chống lại trụ Cực Địa tông, hiện tại còn lại cao thủ đều bị bang này tiểu nhân hèn hạ trực vừa đánh tan ám sát."

Đệ nhất kiếm thánh vân du tứ phương, hành tung bất định. Xạ nhật cung Vương cũng bế quan nhiều năm. Tịnh Thủy Liên Tọa thành Trung Nguyên võ lâm duy nhất có thể chống lại cực địa phái cuối cùng trận địa!

Chúng ta nhất định phải đàm này chức trách lớn, bằng không Trung Nguyên võ lâm khí số đã hết, hưởng hờ Âm Xà vương cùng Dân Hoàng sớm có cấu kết, hai người một khi liên thủ, bách tính tháng ngày sẽ rơi vào nước sôi lửa bỏng, người hiểu chưa?"

Tiểu Bảo gật gật đầu, chính muốn nói chuyện, Thủy Luyến Nguyệt đã lôi kéo Ủy từ giữa thất đi ra, Liễu Như Phong thấp giọng căn dặn hắn: "Nhớ kỹ lời của ta nói, không cần nói cho bất luận người nào!"

Tiểu Bảo liền vội vàng gật đầu, ngậm miệng không nói. Bên tai nghe được Thủy Luyến Nguyệt cười nói: "Đến, Tiểu Bảo, thử xem bộ y phục này có vừa người không?"

Ráng màu trên núi lâm nhiều diệp thịnh, lượng lớn hơi nước bốc hơi lên lên không, hình thành mây trắng.

Thái Dương sơ thăng, kim quang bắn thẳng đến tầng mây, chiếu ra đầy trời ánh bình minh, đủ mọi màu sắc, Thất thái rực rỡ. Theo Thái Dương lên cao, ánh bình minh cũng tùy theo truy đuổi mà lên, xem xét người có thể nhìn thấy mặt trời đỏ bị ánh bình minh chặt chẽ vây quanh như hình với bóng huyền mỹ kỳ cảnh, đây chính là tên "Ráng màu từng ngày".

"Đẹp quá a!" Ủy cùng Tước Vũ, Diệp Hiền ba nữ đồng thời hít một tiếng, ba tấm xinh đẹp tuyệt trần tuyệt luân khuôn mặt nhỏ đều đều bị ánh bình minh

ánh đỏ hồng hồng, bên cạnh Tiểu Đạn Cung si ngốc nhìn ba người, cũng chảy ngum nước nói: "Đẹp quá a!"

Điệp Hiên vừa nghiêng đầu, khi thấy Tiểu Đạn Cung một mặt si như, mặt trắng nghiêm, chớp một cái bạo lật đánh vào Tiểu Đạn Cung trên trán, lớn tiếng mắng chửi: "Xem làm sao! Hướng về trên xem!"

Tiểu Đạn Cung ai u một tiếng ôm lấy đầu, đầu to cấp tốc nhấc lên, hai mắt quan thiên, làm si mê hình.

Úy dựa vào Tước Vũ trên người, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn bầu trời lâm lâm nói: "Thật muốn cả đời liền ngồi ở đây quan nhật nham trên, xem ngày hôm đó ra mặt trời lặn, gió cuốn vân thư."

Tước Vũ cười quát một thoáng nàng đáng yêu mũi: "Chỉ cần nguoi đồng ý, tỷ tỷ mỗi ngày đến tiếp nguoi."

Úy hài lòng nói: "Được! Liền biết ba sư tỷ thương ta nhất!"

Điệp Hiên không cao hứng, cách Tước Vũ hỏi nàng: "Ta đây? Ta liền không đau nguoi sao?"

Úy mau mau ói ra một thoáng đầu lưỡi: "Bất sư tả đương nhiên cũng đau Úy rồi!"

Điệp Hiên lúc này mới nở nụ cười, kể tục hỏi nàng: "Vậy ai thương nguoi nhất?"

Úy không chút nghĩ ngợi nói: "Tiểu Bảo!"

Mọi người lúc này mới nhớ tới Tiểu Bảo tự ngồi ở quan nhật nham trên sẽ không có hàng quá thanh, liền đồng thời quay đầu nhìn hấn.

Tiểu Bảo khoanh chân ngồi ở trên nham thạch, nhắm hai mắt, không nhúc nhích. Mọi người thấy đi, dường như cảm thấy hấn đã thành này trong núi một thạch một mộc, cùng thiên địa đung vào nhau, liền thành một khối.

Điệp Hiên thờ phỉ phò nói: "Tiểu tử ngốc này! Gọi hấn đi ra xem mỹ cảnh, dĩ nhiên ngủ rồi!"

Tước Vũ thờ dài một tiếng, thấp giọng nói: "Hấn không ngủ!"

Úy kỳ quái hỏi: "Vậy hấn đang làm gì?"

Tước Vũ mờ mịt lắc lắc đầu: "Không biết. Bất quá tay của hấn chỉ ở động!"

Mọi người con mắt nhìn tới, quả nhiên thấy Tiểu Bảo đặt ở hai đầu gối trên hai tay ở hơi rung động, hơi nhấc ngón tay vừa rơi xuống, như đang khảy đàn.

Một lát sau, Tiểu Bảo nhắm mắt cúi đầu, thân nhiên nói rằng: "Tần mác rồi!"

Mọi người sững sờ, vội vã ngừng đầu lên, quả nhiên thấy mây trên trời hà chính đang chậm chậm tản đi, vạn đạo kim quang khắp cả rơi xuống dưới, mọi người một trận hoa mắt, đảo mắt đến xem Tiểu Bảo, nhưng càng là lấy làm kinh hãi.

Tiểu Đạn Cung kêu to: "Tiểu Bảo sẽ phát sáng!"

Chỉ thấy Tiểu Bảo quanh thân đều tắm rửa ở dưới ánh mặt trời, càng ở xung quanh cơ thể ba tác bay lên một vòng vàng sáng, phối hợp hấn ngồi khoanh chân tư thế, thật là là đoan trang nghiêm túc, bảo tượng uy nghiêm, Tiểu Đạn Cung lại có một loại dập đầu quỳ lạy cảm giác.

Tiểu Bảo trong lòng càng có chút hơn kích động, mấy ngày nay luôn cảm giác bụng dưới trung khí lưu dâng trào, tựa hồ có món đồ gì muốn từ bên trong khoan ra như thế, lẽ nào là long ấn đan bồi muốn khôi phục như cũ sao?

Ồ? Chính mình làm sao sẽ biết trong bụng có long ấn đan bồi đây? Chưa kịp hấn nghĩ rõ ràng, trong đầu một thanh, trong mũi tựa hồ nghe thấy được một luồng như có như không mùi thơm, đột nhiên mở mắt ra nói: "Hoa muốn mở ra!" Nói càng vèo một cái từ trên nham thạch bính lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thất Hà bảo đàm

Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, Tiểu Bảo không ngờ đến trên sơn đạo, phi cũng tự đi xuống núi.

"Này! Ngươi muốn đi đâu?" Diệp Hiên đứng dậy hướng về Tiểu Bảo bóng lưng kêu to, cũng đã không kịp, chỉ được giậm chân khí mắng: "Cái này tiểu tử ngốc, bất chuyện đều không đánh liền chạy! Thực sự là điên điên khùng khùng, cũng không biết hán muốn đi đâu!"

Úy suy nghĩ một chút, vỗ tay nói: "Tiểu Bảo ca ca mới vừa nói hoa muốn mở ra, ta biết hán đi nơi nào rồi!"

Diệp Hiên thấy kỳ lạ: "Tiểu tử ngốc đi đâu?"

Úy cười nói: "Mạc Tiên Lâm!"

Mọi người cũng lập tức đứng lên đến, chạy tới Mạc Tiên Lâm, Tiểu Đạn Cung lẻ lười nói: "Các ngươi vừa nãy thấy không? Ngốc bảo chạy đi thật là nhanh a! Cùng như một làn khói tự!"

Tước Vũ cười nói: "Là rất nhanh, ta phiên vân độ hải cũng chưa chắc cùng trên."

Tiểu Đạn Cung có chút lú lười, nãy nội đường Thất sư tỷ công phu nhưng là vũ vệ cấp bậc, khinh công so với sư nương cũng không kém là bao nhiêu, liền vũ sinh đều không phải ngốc bảo dĩ nhiên có thể nhanh quá nàng, quả thực khó mà tin nổi!

Mạc Tiên Lâm bên trong sương mù quanh quẩn, năm bộ ở ngoài không nhìn thấy bất luận là đồ vật gì, tất cả đều là một mảnh bạch mang.

Như ai coi thường những sương trắng này, bước đi đăng nhập, bảo quản người ngã xuống đất không nổi, mê man ba ngày. Như không ai cứu giúp, vậy cũng muốn ngủ trên cả đời rồi! Nhiều võ công của người cao cường, gặp phải này chướng khí, cũng hoàn toàn vô dụng.

Nhưng là ở này mẩn lăm sương độc bên trong, một bóng người tựa như tia chớp qua lại ở cây cối bên trong, trong chớp mắt liền đến đến một gốc cây thô nhất thân cây dưới đây, nhưng là đình cũng không đình, cang một con hướng về trên cây đánh tới!

Chỉ là chỉ lát nữa là phải va vào đại thụ, đột nhiên thân thể bắn ra, nhào vào trên cây, dụng cả tay chân, trong nháy mắt liền đến vẫn thô to thụ nha bên trên! Loại kia tốc độ, liền thiện quán leo cây mi hầu đều xa kém xa!

Thụ nha trên có đóa nụ hoa muốn thả nụ hoa, Tiểu Bảo liền tồn ở bên cạnh, thân thể còn duy trì leo cây tư thế, xa xa nhìn tới, như là một con nghe thấy được con mồi mùi lang, thật giống bất cứ lúc nào cũng sẽ nhào tới.

Một tia ánh mặt trời xuyên thấu qua trong rừng khoảng cách, bắn thẳng đến ở nụ hoa mặt trên. Tiểu Bảo biết, đây là trong rừng duy nhất có ánh mặt trời chiếu thời khắc, thời gian cũng là quá ngắn, thoáng qua liền qua. Vì lẽ đó hán căn bản chưa từng chớp mắt, chăm chú nhìn chăm chăm cái kia nụ hoa.

Ánh mặt trời lại như là một cái tuyệt thế lợi kiếm bổ vào Thần khí ma bình trên giống như vậy, vừa mới chiếu đến nụ hoa đình, cái kia vẫn đóng chặt diệp biện liền bắt đầu từng chuyển động, bên trong lộ ra huyền quang lưu thái, theo diệp biện từ từ tràn ra, trên đóa hoa cang tỏa ra muôn màu muôn vẻ tia sáng, khiến cho Tiểu Bảo hầu như không thể nhìn thẳng!

Tiểu Bảo con mắt híp lại, nhìn bảy cánh hoa hiện hồng, lam, lục, hoàng, tử, chanh bảy loại màu sắc đồng thời tỏa ra, Thất thái tràn đầy, khắp nơi rực rỡ, nhất thời cang để hán xem có chút ngây người rồi!

Nhưng trong nháy mắt, ánh mặt trời một tà, đã dời hào thốn, vậy vừa nãy tràn ra đóa hoa lệch đi, tự hướng về thụ dưới rơi xuống, Tiểu Bảo tay mắt lạnh lẽ, hai ngón tay phải duỗi một cái, một thoáng kiếm chuyên rề : cái, trong lòng thâm than nguy hiểm thật, suýt chút nữa bỏ mất cơ hội tốt!

Tiểu Bảo thở ra một hơi dài, vui mừng chính mình phản ứng đúng lúc. Không ngờ này hít một hơi, cái kia đóa hoa cang từ trong tay tránh thoát, trực tiếp phi vào trong miệng!

Tiểu Bảo cả kinh, muốn lời ra đến cũng đã không kịp, đóa hoa vào miệng : lồi vào sau, một luồng cam lộ theo Tiểu Bảo yết hầu thẳng vào tỳ phổi, tứ chi tám hải đều hình như có ánh mặt trời chiếu khắp, cả người đều xụi lơ ở thụ nha mặt trên.

Cái kia cổ cam lộ từ nhỏ bảo toàn thân lưu chuyển một lần, cuối cùng ở đan điền nơi chậm rãi tụ tập, Tiểu Bảo cảm giác nó tựa hồ chính ngưng kết thành đoàn, kinh sợ đến mức mở miệng muốn hô, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm: "Ai dám ăn bèo ta Thất Hà bảo đảm? !"

Tiểu Bảo kinh hãi, vội vã bốn phía đánh giá, nhưng cũng không có phát hiện một người, có thể vừa rõ ràng nghe có người kêu gào, nãy một cái nháy mắt sao biến mất không còn tăm hơi cơ chứ?

Đang tự kinh ngạc, dưới chân đại thụ đột nhiên một trận lay động, suýt chút nữa để Tiểu Bảo té xuống thụ đến!

Tiểu Bảo mau mau cúi người bò tới thụ nha trên, ôm chặt lấy, không để cho mình rơi xuống, trong miệng rít gào: "Địa chấn rồi!"

Ai biết lời vừa ra khỏi miệng, vô số chạc cây cang bao trùm tới, trong nháy mắt liền đem chính mình trói cái chặt chẽ, liền miệng đều không thể mở ra, một người giọng cảm hận kêu to: "Đưa ta lời cây đến!"

Tiểu Bảo sợ hãi đến hồn phi phách tán, nhưng chỉ có thể trừng lớn hai mắt. Chỉ có điều là thời gian một cái nháy mắt, cái kia bó ở trên người cành cây cang "Đùng đùng" nổ tung, trên người khăn trời buộc biến mất, một người lại kêu thảm kêu to: "Món đồ gì? Dĩ nhiên thương ta tay chân!"

Tiểu Bảo thân thể mới vừa hoạch tự do, cũng không dám nữa ở trên cây dừng lại, tay chân hơi động, đã từ trên cây khô nhanh chóng bò đi!

"Người đến cùng là ai? Vì sao thân ta Thất Hà bảo đảm?" Tiểu Bảo vừa muốn chạy trốn, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đạo cành cây biến thành vòng lớn, ngăn trở chính mình đường đi, phía sau cũng truyền đến thanh âm của một người, vội vàng quay người lại, nhưng chưa phát hiện bóng người.

Thanh âm kia còn nói: "Mau đưa lỗi cây trả lại ta! Không phải vậy ta muốn mạng của ngươi!" Nói vô số cành cây ôm theo tiếng gió vun vút gào thét mà đến, Tiểu Bảo kinh hô một tiếng, hai tay ô đầu tòn ở trên mặt đất.

Nửa ngày vẫn chưa cảm thấy trên người đau đớn, không khỏi kinh ngạc mở mắt ra, lại phát hiện cành cây tại thân thể bên cạnh lẫn nhau Triền Nhiều, chỉ là không dám gần người.

Tiểu Bảo run giọng nói: "Người là người là quý?"

Thanh âm kia tựa hồ đang cường ức thống khổ, âm thanh cũng có chút run: "Ta đường đường thụ tinh há có thể cùng người quý sánh vai!"

Thụ tinh? Tiểu Bảo kinh ngạc liếc mắt nhìn trước mặt đại thụ, quả nhiên nhìn thấy trên cây khô mới có một cái rộng rãi hang lớn, càng như người miệng bình thường ở gấp gấp thở hổn hển.

Tiểu Bảo nhất thời sợ hãi đến cái trợn mắt ngoác mồm, chỉ vào hốc cây nói rằng: "Người làm sao sẽ nói chuyện?"

Cái hang lớn kia lạnh xoạt một tiếng, nói: "Ta là thụ tinh, Huyền Ngọc đại đế năm đó tự tay trồng, vì sao không thể nói chuyện! Người là ai? Vì sao có thể ăn vụng lỗi cây? Người bình thường liên không thể tiến vào được, ngươi lại vì sao có thể tùy tiện xuyên qua thụ chương? Lại dễ dàng đạt được Thất Hà bảo đảm?"

Tiểu Bảo che ngực nói: "Người đừng có giết ta! Ta không biết! Cái gì là lỗi cây? Cái gì là Thất Hà bảo đảm?"

Thụ tinh giận dữ: "Người vừa nãy ăn chính là Thất Hà bảo đảm, cũng là ta lỗi cây! Huyền Đế gieo xuống ta bù thiên dong, chính là phải đợi ngày sau sống lại Kết Đan tác dụng, lại bị ngươi tiểu tử này cho ăn vụng rồi! Nhanh lên một chút phun ra, bằng không ta liền đào ra ngực của ngươi thang, đem Thất Hà bảo đảm lấy ra!"

Tiểu Bảo sợ hãi đến vội vã tay ô ngực, sợ hãi đến liên tục kêu to: "Không được! Không phải ta muốn ăn, là chính nó bay vào ta trong miệng!"

Thụ tinh giận dữ: "Nói hươu nói vượn! Thất Hà bảo đảm là Huyền Đế phân tâm, làm sao có khả năng nhập ngươi khẩu! Người tiểu tử này nếu không thành thật, cũng đừng trách ta nhân tâm rồi!" Nói vô số chạc cây nhất thời nắm chặt, ở giữa một chỉ trên bốc lên một cái gai nhọn, nhanh chóng hướng về Tiểu Bảo ngực xuyên đi!

Tiểu Bảo quát to một tiếng, hai tay chăm chú hộ vói trước ngực, đã thấy cái kia gai nhọn mới vừa tới gần thân thể, liền "Phốc!" một tiếng nổ bẻ ra đến, thụ tinh đau kêu thảm một tiếng, kêu to: "Trên người ngươi có cái gì? !"

Tiểu Bảo mất thấy mình không ngại, ngạc nhiên làm lên thân thể, nói: "Không có thứ gì a? Đây có thể không trách ta!"

Vừa dứt lời, ngực quần áo tán ra địa phương đột nhiên phát sinh một ánh hào quang, chớp mắt liền diệt.

Hốc cây mở lớn nửa ngày, cuối cùng càng chậm rãi nhếch thành một đạo tuyến, tựa hồ đang cười to giống như vậy, tiếp theo mừng đến phát khóc kêu gào: "Long ấn đan bồi? ! Hóa ra là bệ hạ! Quả nhiên là ngươi! Ta liền nói ai sẽ dễ dàng ra vào bù thiên lâm! Ai có thể đạt được Thất Hà bảo đảm! Đúng là bệ hạ sống lại rồi! Lão tinh nhiệm vụ hoàn thành, cuối cùng cũng coi như không phụ năm đó sứ mệnh!"

Tiểu Bảo không hiểu ra sao nhìn thụ tinh, lén lút đứng dậy, cảm giác chu vi cành cây cũng không động tác, hơi có chút an lòng, chính muốn chạy trốn, cái kia thụ tinh còn nói: "Bệ hạ, Thất Hà bảo đảm chỉ có thể trợ ngươi tái tạo Thất thái nguyên đan, nếu muốn khôi phục Pháp Lực, ngươi còn muốn mượn mười tám âm hoa sức mạnh."

Tiểu Bảo há to miệng, quá đến nửa ngày mới thấp giọng hỏi: "Người là đang gọi ta sao?"

Thụ tinh tựa hồ vẫn rất hưng phấn: "Đương nhiên là gọi ngươi! Trừ ngươi ra, còn ai có tư cách để ta quỳ xuống?"

Tiểu Bảo nhìn chung quanh, quả nhiên thấy vừa nãy ngăn cản chính mình những kia cành cây đều kẻ sát tới trên mặt đất, nghĩ đến đây chính là thụ tinh nói tới quý xuống.

Tiểu Bảo cân vội vàng nói: "Người không muốn quỳ ta, ta không phải cái gì bệ hạ, ta là Tiểu Bảo!"

Thụ tinh tỉnh một thoáng, ngữ khí run rẩy nói: "Bệ hạ, nhưng là lão tinh đã làm sai điều gì? Để bệ hạ tức rồi, không chịu quen biết nhau?"

Tiểu Bảo sốt ruột nói: "Ta thật sự không là cái gì bệ hạ, ngươi nhận lầm người, bọn họ cũng gọi ta ngốc bảo, ngươi cũng gọi ta như vậy đi!"

Thụ tinh vừa nghe, đầy đất cành cây đều bay lượn lên, kích động hô to: "Ai dám nói bệ hạ ngốc? ! Ta đi giáo huấn bọn họ!"

Tiểu Bảo nhìn cành cây bay đầy trời vũ, đáng vẻ quý dị khủng bố, sợ hãi đến oa oa kêu to: "Người vì sao lại động!"

Đầy trời cành cây đột nhiên lập tức đồng thời dừng lại, nửa ngày thụ tinh mới chậm rãi nói: "Ta nhanh không thể động. Bệ hạ đã ăn Thất Hà bảo đàm, nhiệm vụ của ta cũng hoàn thành, cũng nên khôi phục phạm mộc thân."

Tiểu Bảo nghe ngữ khí bi thương, nội tâm có chút không đành lòng nói: "Là không phải là bởi vì ta ăn nguoi lõi cây, nguoi mới sẽ biến thành như vậy?"

Thụ tinh đành hoảng đáp: "Phải!"

Tiểu Bảo nóng ruột nói: "Vậy nguoi đem lõi cây lấy về đi, ta không muốn, càng không muốn hại chết nguoi!" Nói đứng trên mặt đất, hai tay hướng về trước ngực kéo một cái, nhắm mắt lại xé ra quần áo, lộ ra bên trong gầy yếu lồng ngực.

Thụ tinh nhưng kinh hoàng nói: "Bệ hạ nói chính là nói cái gì! Lão tinh sinh tồn ở đây, vốn là vì chờ đợi bệ hạ mà đến, lấy đi Thất Hà bảo đàm! Đây là lão tinh mệnh, nhất định như vậy! Hiện tại đã hoàn thành số mệnh, lão tinh chết cũng không tiếc!"

Tiểu Bảo nọ nọ nói rằng: "Nhưng ta không phải nguoi bệ hạ. . ."

Thụ tinh dường như không nghe thấy, lần thứ hai hưng phấn nói: "Bệ hạ, có Thất Hà bảo đàm, lại hoạch mười tám âm hoa, ngài là có thể một lần nữa hiệu lệnh thiên hạ rồi!"

Tiểu Bảo cau mày hỏi nó: "Cái gì là mười tám âm hoa?"

Thụ tinh há to miệng nói: "Mười tám âm hoa chính là bệ hạ mười tám cái Đế phi nguyên hồng, bệ hạ các lấy một trong số đó, lại do loan sau quy nguyên nhất thông, liền luyện thành có một không hai Huyền Đế nguyên đan - chí tôn linh thân! Đến thời điểm, ngài là có thể vô địch khắp thiên hạ rồi! Ha ha ha. . ."

Tiểu Bảo nhìn thụ tinh kích động bay lượn đầy trời cành cây, liền lá cây đều phát sinh tiếng tai ào ào tiếng vang, bắt đầu đi lác lác đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Người người nói ta ngốc, này thụ tinh so với ta còn ngốc! Ta đều nói mình không phải cái gì bệ hạ, hán chính là không nghe. Xem ra mọi người thường nói bốn cùng gỗ như thế, thật là có đạo lý!"

Lời này lại bị thụ tinh nghe được, tội nghiệp nói với Tiểu Bảo: "Bệ hạ, lão tinh đều là thân thể sắp chết, ngài còn không chịu biết nhau sao?"

Tiểu Bảo nghe nó ngữ khí thê lương, tâm trạng không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là nói rằng: "Cái kia. . . Được rồi, làm sao chiếm lấy mười tám âm hoa?"

Thụ tinh lập tức hưng phấn nói: "Đương nhiên là giao hợp! Bệ hạ tìm tới mười tám Đế phi chuyển thể thân, cùng với giao hợp nhân luân, liền có thể đạt được âm hoa."

Ba nữ một điệp, loan sau độc hồng! Bệ hạ yên tâm, loan xong cùng mười tám Đế phi cùng bệ hạ là mệnh trời tức duyên, người khác không cách nào gần người thân cận, các nàng nhất định sẽ vì là bệ hạ thủ thân đến gặp lại!

Bệ hạ thân thể dị bẩm, sẽ tự động hấp thụ Đế phi xử nữ huyết tinh, cái kia chính là âm hoa rồi! Sau đó bệ hạ liền có thể cùng Đế phi điên loan đảo phượng. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ba nữ một điệp

Lời nói này đem Tiểu Bảo nghe mặt đỏ tới mang tai, tu không nén được, xem thụ tinh thế tựa hồ còn phải tiếp tục giải thích cận kề, vội vã trưởng đồ mặt kêu to: "Được rồi được rồi, nguoi nói nói thế nào tìm tới mười tám Đế phi đi, ta luôn không khả năng đụng tới cô gái liền theo người ta. . . Cái kia cái gì đi!"

Thụ tinh lại dựng thẳng lên một chi làm thiện tay hình, đành hoảng trịnh trọng nói: "Duyên! Nên gặp phải thời điểm, các nàng tự nhiên sẽ xuất hiện. Không đúng, hiện tại cũng đã xuất hiện, chỉ là nguoi không biết mà thôi!"

Tiểu Bảo kinh ngạc nói: "Là ai?"

Thụ tinh hang lớn một nhếch: "Chính là cùng nguoi đồng thời đã tới tên tiểu nha đầu kia thôi! Các nguoi như vậy thân mật, chính là thiên duyên gây nên!"

Tiểu Bảo tròn to hai mắt, nửa ngày nói không ra lời, Ủy càng là Đế phi? Xem ra này thụ tinh nói vẫn đúng là như vậy một chuyện! Có thể nghĩ lại vừa nghĩ, chính mình cùng Ủy như vậy thân mật động tác đều bị này lão tinh nhìn ở trong mắt, thực sự là giận dữ và xấu hổ muốn chết rồi!

Cũng may nó chỉ là cái thụ tinh, không phải là người, bằng không Tiểu Bảo liền về đại điện dùng khí đều không có rồi!

"Cái kia. . ." Tiểu Bảo nuốt một thoáng ngụm nước, hẳn cũng không muốn được nghe lại cây già tinh như thế tiếng cười, không thể làm gì khác hơn là dẫn ra sự chú ý của nó, "Cái kia những người khác nên làm gì nhận biết? Có hay không khá là rõ ràng đặc thù?"

"Chuyện này. . ." Cây già tinh quả nhiên trở nên trầm tư, một lát sau mới nói: "Có! Năm đó Huyền Đế cùng loạn sau loại ta thời gian đã từng nói, chúng phi chúng thân chính là thác thể mà sinh, chỉ mượn mẫu mang thai, không cần mẫu dục. Hấp thụ chính là thiên địa linh khí, cũng không cưỡng rón cùng cơ thể mẹ liên kết, vì lẽ đó bất kể là mười tám Đế phi vẫn là bệ hạ thân thân, có một cái điểm đặc trưng chung chính là không có rón!"

"A!" Tiểu Bảo trừng lớn hai mắt, ngạc nhiên nhìn thụ tinh nói rằng: "Làm sao có khả năng? Người vì sao lại không có rón?"

Cây già tinh cười nói: "Bệ hạ nếu không tin, xin mời xốc lên chính mình quần áo vừa nhìn liền biết rồi!"

Tiểu Bảo nghi hoặc thân tay nắm lấy vẩy một cái, hướng về trên hất lên, quả nhiên thấy mình trên bụng tròn nhẵn một mảnh, liền một hạt vết tích đều không từng có.

Lần này Tiểu Bảo há hốc mồm, chẳng lẽ chính mình đúng là Huyền Đế chuyển thế? Thật giống từ đâu nghe nói nhân vật này, là ai nói đây?

Tiểu Bảo nhũ mảy, trong đầu lưu manh độn độn, cửu tư không được kỳ giải, có thể càng nghĩ càng loạn, trước mắt đột nhiên xuất hiện di thiên hồng thủy phá vào mặt cảnh tượng, Tiểu Bảo sợ đến quất to một tiếng, ngã ngồi ở mặt đất trên, sắc mặt tái nhợt một mảnh!

"Tâm như tĩnh thủy, bất động như núi; niệm như phù liên, thanh bản cố tâm. . ." Thời khắc nguy cấp, Tiểu Bảo nhớ tới Liễu Phiến Hải giao cho hắn cái kia bản Tĩnh tâm chú trên câu, hai ngày nay thường thường lật xem, đã bối thuộc lâu!

Tiểu Bảo liền bối hai lần, mới ngừng lại trong đầu tạp niệm, người cũng chậm chậm yên tĩnh lại. Mở mắt ra nhìn một chút bốn phía, đều là âm u khắp chốn, trong tai cũng không nghe được nửa điểm âm thanh.

Tiểu Bảo quay về đại thụ khinh khê gọi: "Này, thụ tinh, người vẫn còn chứ?"

Thụ tinh suy yếu nói rằng: "Liễu lão đầu đối với người còn thật là khá, dĩ nhiên đem Tĩnh Thủy tâm quyết truyền thụ cho người. Có này tâm quyết, bệ hạ cũng là có thể coi rẻ thiên hạ võ công. Bất quá lấy bệ hạ ngày sau thành tựu, thiên hạ này bất luận võ công gì cái nào so với được với bệ hạ một đầu ngón tay! Có thể hiện tại thần kỳ chưa thành, dùng này Tâm Pháp vì là long đan Trúc Cơ ngược lại cũng không tồi!"

Tiểu Bảo nghe rơi vào trong sương mù, mê mê hoặc hoặc, này bản không phải Tĩnh tâm chú sao? Làm sao thành Tĩnh Thủy tâm quyết?

Tiểu Bảo biết, Tĩnh Thủy tâm quyết nhưng là Tĩnh Thủy Liên Tọa bí mật bất truyền, không phải các đời chưong môn không thể nghiên tập. Liên ngay cả Liễu Như Phong cũng tạm thời cùng với vô duyên, chưong môn gia gia vì sao lại giao cho mình?

Mới vừa cần hỏi, thụ tinh nhưng nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, lão tinh đi tới. Bệ hạ vào đời tin tức ta đã báo cho cái nhóm này lão bắt từ, tin tưởng sau đó ngại gặp phải cự thần sẽ càng nhiều.

Đại phong ấn cầm cố đại tiên môn Pháp Lực, nhưng đối với những kia cấp thấp tiên vật không có quá to lớn ảnh hưởng. Chỉ là quá này hơn vạn năm, thấp hơn loại tiên vật cũng tu luyện nhất định thực lực, bất quá những thực lực này còn không bằng một ít cao cấp vô giả, vì lẽ đó thế gian cũng không tiên pháp làm loạn.

Bệ hạ như giải trừ phong ấn, còn muốn dựa vào những này cấp thấp tiên vật cùng cao cấp vô giả trợ giúp, cảm lại ba thánh bảo. Lão tinh chỉ biết hiểu những này, còn lại, liền do cái khác lão bắt từ chuyển cáo đi!" Nói xong, hốc cây hợp lại, lại không một tiếng động.

Tiểu Bảo mờ mịt đứng ở xa, liền gọi vài tiếng, cũng không có trả lời, mà đây trời lá cây cũng dần dập rớt xuống, không lâu lắm, nơi này dĩ nhiên ánh mặt trời bắn thẳng đến, lại không nửa điểm râm mát.

Tiểu Bảo lúc này mới tin tưởng thụ tinh thật sự chết đi, trong lòng một trận bi thương.

Nghĩ đến này thụ tinh cái chết, còn toàn nhân vì chính mình ăn lời cây nguyên cố, chỉ trong nháy mắt, vạn năm cây già thành một đồng cây khô, thật có thể nói là biến ảo Vô Thường a!

Có thể tưởng tượng lên thụ tinh, trong lòng lại có chút mê man. Cõi đời này thật sự có thần tiên? Chính mình đến tột cùng có phải là Huyền Ngọc đại đế chuyển thế? Đại phong ấn lại là cái gì? Ba thánh bảo lại là cái gì?

Trong đầu càng nghĩ càng loạn, vừa khôi phục thanh minh lại bắt đầu hỗn độn, Tiểu Bảo mau mau đọc thầm tâm chú, không còn dám đi muốn những thứ đồ này, ngược lại cây già tinh cũng đã nói là mệnh trời nhất định, vậy hãy để cho thời gian đi chứng minh tất cả đi!

"Tiểu Bảo!" Ngoài rừng có người kinh ngạc thốt lên một tiếng, nghe thanh âm là Ủy cùng Diệp Hiền hai người.

Tiểu Bảo mau mau đi ra khỏi rừng cây, mới vừa vừa hiện thân, trước mắt một bóng người đập tới, chính là Ủy."Tiểu Bảo, dọa chết ta rồi!"

Tiểu Bảo ôm Úy nhu kiên, ngẩng đầu nhìn Tước Vũ, Diệp Hiên cùng Tiểu Đan Cung chính tỏ rõ vẻ sợ hãi nhìn mình, không khỏi hỏi các nàng: "Các người làm sao?"

Tước Vũ nhìn mãi lâm cây khô: "Tiểu Bảo, vừa nãy bên trong phát sinh cái gì? Vì sao này mãi lâm lá cây trong chớp mắt liền rơi mất không còn một mống?"

Diệp Hiên cũng trừng hai mắt nói: "Chúng ta mới vừa muốn đi vào, thật lớn một cơn gió thổi qua đến, thổi chúng ta không thể động đậy, thật là khủng khiếp!"

Tiểu Đan Cung một mặt ngờ ngạc nói: "Cái kia đại gió vừa thổi, liền bên dưới ngọn núi rừng cây đều đi theo hướng ứng, chúng ta ở sườn núi nhìn thấy phạm là có thụ địa phương, cũng bắt đầu lay động, lại như là đang phát run giống như vậy, hơn nữa hết thấy cảnh cây đều dựa vào hướng về Mạc Tiên Lâm bên này, cái kia tình cảnh ta lớn như vậy đều chưa từng thấy!"

Nhìn bốn người kinh hồn bất định sắc mặt, Tiểu Bảo muốn đem vừa nãy nghe thấy nói cho các nàng biết, lời chưa kịp ra khỏi miệng nhưng mạnh mẽ nuốt xuống.

Trong đầu nhớ tới thụ tình trước khi chết những câu nói kia, cảm thấy vẫn là không nên nói cho các nàng biết tốt, chỉ là hẳn sẽ không nói khoác thoại, liền dứt khoát ngậm miệng không nói chuyện, cúi đầu không nói.

Mọi người cũng đều hiểu rõ tính tình của hắn, cũng liền không hỏi thêm nữa, chỉ cần người không có chuyện gì là tốt rồi.

Úy lời kéo Tiểu Bảo tay nói: "Tiểu Bảo, người nhưng là lại muốn đi vì là Úy loại cái kia hoa nở? Đây cánh rừng hiện tại đã biến thành đáng sợ như vậy, cái kia hoa định là cũng khô héo chứ?"

Tiểu Bảo gật gù, cũng kéo Diệp Hiên tay nhỏ nói: "Ta nghĩ hái xuống tặng cho các người, nhưng đáng tiếc hiện tại đã không có."

Diệp Hiên bị Tiểu Bảo lôi kéo tay, phản mặt đỏ lên, cúi đầu e thẹn nói: "Nhân gia mới không tức. . ." Nhưng không có tránh ra Tiểu Bảo tay.

Tước Vũ còn mắt một hồi nhìn Úy, một hồi nhìn Diệp Hiên, trên mặt có loại thất lạc vẻ mặt.

Tiểu Đan Cung cũng chạy đến Diệp Hiên bên cạnh, lặng lẽ đưa tay ra, hướng về cái kia trắng như tuyết nhu di tìm kiếm, trên mặt ngưng ngưng cười: "Chúng ta về đại điện đi, đi ra lâu như vậy rồi, Đại sư huynh nên. . ."

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng quát mắng: "Hóa liên phản đàn!" cái mông trên một trận hỏa thiêu điểm chúc giống như đau nhức truyền đến, đằng một thoáng bình ra xa một trượng, hai tay vừa đánh cái mông vừa hướng về đại điện chạy đi, trong miệng kêu thảm thiết: "Ai nha không được a, Bát sư tả dùng hỏa liên chưởng đánh người a! . . ."

Tước Vũ nhìn Tiểu Đan Cung chạy trốn chết đáng sợ, bật cười, trắng Diệp Hiên một chút sân: "Đang yên đang lành, vì sao đánh hắn?"

Diệp Hiên oán hận nói: "Ai kêu tay của hắn hạnh kiểm xấu!"

Tước Vũ nhìn một chút Diệp Hiên còn cùng Tiểu Bảo kéo cùng nhau tay nhỏ, lại cười nhạt, không tiếp tục nói nữa.

Chính trực nóng bức, khí trời nóng bức làm người khó có thể ngủ.

Tiểu Bảo gian phòng ngay khi Liễu Như Phong một nhà phòng ngủ sát vách, là chương môn gia gia đặc biệt vì chuẩn bị.

Chỉ có điều gian phòng oi bức khó chịu, Tiểu Bảo rất ít ở bên trong ngủ, bò lên trên đỉnh, đi tới một chỗ bình ao địa phương nằm xuống đến, nhìn đỉnh đầu sao lốm đốm đầy trời, thổi từ từ gió mát, đúng là thích ý rất!

Nơi này là Tịnh Thủy Liên Tọa kho lúa nóc nhà, vì phòng ngừa vật dễ cháy, khoảng cách trụ người nhà lầu rất xa, vô cùng yên tĩnh.

Nằm một hồi, Tiểu Bảo ngồi xếp bằng lên, nhắm mắt lại bắt đầu luyện tập Tĩnh tâm chú.

Chương môn gia gia từng nói với hắn, không muốn tính toán đây là Tĩnh tâm chú vẫn là Tịnh Thủy tâm quyết, chỉ cần đối với mình trong đầu vọng niệm hữu dụng là có thể nhiều tu tập. Chỉ cần có thể khuyên người hướng thiện, miễn trừ ma đạo, cái gì Tâm Pháp kinh thư đều sẽ không có môn phái hạn chế.

Nhắm mắt lại ngồi trên mái hiên bên trên. Ánh trăng bắn thẳng đến ở trên người hắn, bay lên một vòng vàng sáng.

Hắn vẫn không hiểu nổi, chính mình mặc dù nhắm hai mắt lại, vì sao cũng có thể cảm giác được đỉnh đầu nhật nguyệt trao đổi, đầu chuyển tinh di?

Hiện tại cái cảm giác này càng thêm rõ ràng, thậm chí có thể nhìn thấy trong cơ thể mình huyết dịch tuần hoàn, toàn thân đều bao vây ở một tầng mỏng manh dưới da.

Hắn nhìn thấy chính mình trong bụng, hóa ra là long ấn đan bởi địa phương, hiện tại đã biến thành một đóa hoa đáng sợ, như nắm đấm một kích cỡ tương đương.

Mà đóa hoa kia chính là bị chính mình ăn nhầm Thất Hà bảo đảm đáng về, lúc này lại không có lúc trước nở rộ thì rực rỡ sắc thái, không có bất kỳ màu sắc, không nhúc nhích.

Bên tai đột nhiên nghe được bên cạnh hình như có người khinh công trên diêm, chậm rãi hướng mình đi tới. Tiểu Bảo sững sờ, bình tá hấp mở mắt ra.

Vào lúc này ai sẽ đến nóc nhà? Hẳn là Cực Địa tông sản hắc mò lên núi đến rồi? Tiểu Bảo mau mau bình thần, cũng nhìn người tới đại khái đáng đáp, lại là một người phụ nữ. Chờ nàng đi vào, Tiểu Bảo hi há mồm muốn gọi, biểu hiện nhưng là ngần ngại.

Dưới ánh trăng, một người đẹp thân mang quần trắng, khoan thai hướng mình đi tới. Cái kia thanh lệ thoát tục đáng đáp, thật như tiên nữ hạ phàm giống như vậy, Tiểu Bảo xem đều có chút ở lại : sững sờ.

Mỹ nhân dịu dàng ngồi trên Tiểu Bảo bên người, lườm hấn một cái, sân cười đụng vào hấn một thoáng: "Làm sao? Không quen biết tỷ tỷ?"

Tiểu Bảo thật lòng gật đầu nhìn nàng nói: "Nhận ra, tước Vũ tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp!"

Tước Vũ cười ở trên đầu hấn nhẹ nhàng vỗ một cái, ôn nhu nói: "Ngươi a, lúc nào học như vậy dẻo mồm? Không ngủ chạy đến này trên nóc nhà tới làm cái gì?"

Tiểu Bảo lắc đầu một cái nói: "Ngủ không được. Tỷ tỷ lại làm sao mà biết ta ở nóc nhà?"

Tước Vũ vì cười nói: "Ta cũng ngủ không được, muốn tìm ngươi nói chuyện phiếm, lại phát hiện ngươi chưa ở gian phòng. Ngươi tiểu tử này, mỗi lần về đại điện tổng không thích nằm ở trên giường, càng muốn đến nóc nhà trũng gió, không ở nơi này có thể đi đâu?"

Tiểu Bảo đi xuống một nằm, xa xôi nói: "Nơi này thật mát mẻ! So với trên giường thoải mái có thêm!" Nói dùng tay áo quạt mấy lần bên cạnh đất trống, nói với Tước Vũ: "Tỷ tỷ cũng nằm xuống đến."

Tước Vũ nghe lời sát bên Tiểu Bảo nằm xuống, hai người đầu chống đỡ đầu, kiên sát bên kiên.

"Đẹp quá a!" Tước Vũ nhìn trong màn đêm một vòng trăng tròn cùng ánh sao lấp lánh, nhẹ nhàng than thở.

Tiểu Bảo nhìn chăm chú nghiêng đầu lại, nhìn Tước Vũ vô cùng mịn màng mặt trắng nói: "Nhưng không bằng tỷ tỷ mỹ."

Tước Vũ lườm hấn một cái: "Ngươi hôm nay cái có thể đúng là ăn mật? Vẫn nói những này hống tỷ tỷ hài lòng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đệ nhất âm hoa

Tiểu Bảo sững sờ, cũng kỳ quái những câu nói này vốn là thường ngày chính mình sẽ không nói, cũng không biết đêm nay liền bản nháp đều không đánh hạ bút thành văn, nói như vậy lưu loát, nhưng là vì sao? Chẳng lẽ đúng là cái kia Thất Hà bảo đảm duyên cớ?

Tước Vũ nhìn bầu trời đêm, nhẹ nhàng thở dài: "Tiểu Bảo, ngươi yêu thích tỷ tỷ sao?"

Tiểu Bảo dùng sức gật gù nói: "Yêu thích!"

Tước Vũ khẽ mỉm cười, hỏi tiếp hấn: "Cái kia Úy cùng Diệp Hiến muội muội đây, ngươi có thích hay không?"

Tiểu Bảo lần thứ hai gật đầu: "Yêu thích."

Tước Vũ mân mê miệng nhỏ, xoay người lại, ở Tiểu Bảo trên mặt quét qua: "Ngươi a, thật là một quý phong lưu, đa tình loại!"

Tiểu Bảo có chút thẹn thùng, lại có chút ngạc nhiên hỏi nàng: "Tỷ tỷ, như vậy. . . Có phải là không tốt hay không?"

Tước Vũ thờ dài một tiếng, thân tay sờ xoạc Tiểu Bảo khuôn mặt, nói: "Chương môn sư tổ nói, ngươi tuyệt đối không phải vật trong ao, ngày khác công đại Kinh Thiên. Tự ngươi nhân vật như vậy, lại há có thể chuyên tình với một cô gái đây? Tỷ tỷ cũng muốn cho Tiểu Bảo tâm hệ ta thân, cũng không dám độc hưởng. Chỉ cầu ngày khác Tiểu Bảo chúng mỹ trong ngực, còn nhớ lúc trước vì tỷ tỷ cam thường bách khổ tình. . ."

Tiểu Bảo một phát bắt được Tước Vũ tay nói: "Tỷ tỷ, ta không biết ta là hạng người gì, ta đã quên rất nhiều chuyện, cũng gặp phải rất nhiều chuyện, thế nhưng tỷ tỷ đợi ta tốt, ta cả đời đều sẽ khắc trong tâm khảm!"

Tước Vũ vàng trán chôn ở Tiểu Bảo trước ngực, nhắm mắt lại nhẹ nhàng nói: "Tỷ tỷ có ngại câu nói này, liền được rồi!"

Hai người ôm nhau mà ngoa, nếu không nói, nhưng trong lòng bay lên ngọt tình mật ý, ở này nguyệt quang bên dưới, trong tinh không, như thần tiên quyến lữ giống như vậy, chăm chú ôm nhau.

Khóe mắt đột nhiên có một tia sáng lóe qua, Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại, hưng phấn kêu to: "Tỷ tỷ mau nhìn, Lưu Tinh!"

Bên tai nhưng chưa truyền đến Tước Vũ theo tiếng, cúi đầu vừa nhìn, nhất thời giật nảy cả mình! Chỉ thấy Tước Vũ trên mặt trắng xám một mảnh, trên lồng ngực của chính mình cũng lọt vào từng tia từng tia khí lạnh!

Tiểu Bảo ôm lấy Tước Vũ thân thể mềm mại gọi nài: "Tỷ tỷ ngại làm sao? Nhưng là hàn độc lại phát tác? Ngươi chờ, ta đi giúp ngươi tìm hỏa thảo loại!"

Tước Vũ ôm chặt Tiểu Bảo thân thể, run giọng nói với hắn: "Không cần đi, Tiểu Bảo! Ôm tỷ tỷ, trên người ngươi thật là ấm áp!"

Tiểu Bảo nghe vậy vội vã ôm chặt Tước Vũ, trong miệng không ngừng mà hỏi nài: "Như vậy khá hơn chút nào không? Ngươi lấy tay đặt ở ta dưới nách, như vậy có phải là ấm áp một chút? Tốt như thế nào đoán quả thực hàn độc lại phạm vào? Có phải là để gió thổi lương? . . ."

Thoại chỉ một nửa, liền dừng lại, một trận hương thơm đập tới, Tước Vũ mềm mại mà lạnh lẽo môi anh đào đã che lại Tiểu Bảo đôi môi, Tiểu Bảo trừng lớn hai mắt, khó có thể tin nhìn trước mắt mỹ nhân, trong đầu nhất thời trống rỗng, đây là hắn lần thứ nhất như vậy thân mật cùng cô gái hôn môi!

Một lát sau, Tước Vũ nhẹ nhàng buông ra Tiểu Bảo cái cổ, mặt trắng đỏ chót nhìn Tiểu Bảo eo hẹp con mắt, mắc cỡ mau mau đẩy ra hắn ngồi xong, cúi đầu nói: "Tiểu Bảo, tỷ tỷ có thể có dọa đến ngươi? Chớ nên trách tỷ tỷ được không? Tỷ tỷ cũng không biết vì sao, nghe thấy được Tiểu Bảo khí tức trên người, có chút không kìm lòng được rồi!"

Tiểu Bảo lắc đầu một cái, hai tay vẫn như cũ ôm Tước Vũ vai đẹp, đưa nàng ôm vào trong lồng ngực của mình, cẩn thận hỏi nài: "Còn lạnh không?"

Tước Vũ lắc đầu một cái, trong ánh mắt vừa tu lại kỳ, đem vàng trán chôn ở Tiểu Bảo trong lồng ngực nói: "Bị Tiểu Bảo ôm, tỷ tỷ trong cơ thể hàn khí lại như là bị bốc hơi rồi như thế, một điểm đều không cảm giác được rồi! Tiểu Bảo, tỷ tỷ thật muốn vĩnh viễn bị như ngươi vậy ôm, thật thoải mái!"

Tiểu Bảo nghe vậy đem hai tay càng thêm ôm chặt, hầu như phải đem Tước Vũ vò tiến vào trong thân thể của mình đi. Miệng dán vào Tước Vũ óng ánh lỗ tai nói: "Tước Vũ tỷ tỷ, không biết tại sao, Tiểu Bảo như vậy ôm ngươi, cũng thật thoải mái. . . Nhưng là cũng rất khó chịu! Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?"

Tước Vũ dịu dàng nở nụ cười, vừa định xoay người tu hắn, nhưng cảm giác được Tiểu Bảo thân thể biến hóa, nhất thời thân thể mềm mại run lên, phương tâm hoảng loạn tung lên!

Nàng dù sao cũng là thành thực nữ tử, đối với việc tuy rằng xa lạ, cũng không phải không chút nào hiểu, vì lẽ đó tự nhiên rõ ràng Tiểu Bảo biến hóa có gì mà tới.

Đối với cái này duy vừa đi vào chính mình nội tâm nam tử, Tước Vũ từ lâu tiếp nhận rồi hắn tất cả, chỉ là tu với biểu đạt. Có thể nàng biết, nếu như mình không chủ động, Tiểu Bảo là mãi mãi cũng sẽ không đi đâm thủng tầng này, bởi vì hắn tâm tư quá mức đơn thuần, căn bản là không hiểu!

Bên người nam tử này, thật sự chính là mình chờ đợi mười chín năm tình duyên sao?

Nhìn Tiểu Bảo ánh mắt trong suốt, sắc mặt nhưng bởi vì thân thể biến hóa mà tu so với con gái gia còn muốn hồng, nhưng vẫn là cố nén không dám lộn xộn, chỉ là chăm chú ôm ấp nàng, Tước Vũ phương tâm một ngọt, môi anh đào khẽ hôn Tiểu Bảo khóe miệng, trong lòng ám hạ quyết tâm, môi anh đào thiếp với Tiểu Bảo bên tai nhẹ giọng nói với hắn: "Tiểu Bảo, nhắm mắt lại, thả lỏng chính mình, để cảm giác của chính mình cùng bản có thể làm chủ đi!"

Tiểu Bảo nghe được Tước Vũ giáo huấn, quả nhiên nhắm hai mắt lại, hai tay nhưng vẫn là ôm chặt Tước Vũ thân thể mềm mại.

Đang lúc này, trong cơ thể tựa hồ có cỗ chân khí màu trắng bắt đầu bay lên, hội hợp một luồng phân hồng liệt khí ở đan điền tụ tập.

Tiểu Bảo chỉ cảm thấy đầu óc "Oanh" một thoáng, như là điên mất rồi giống như vậy, đem Tước Vũ đè ở phía dưới, hai mắt ứng hồng, lôi kéo người ngọc quần áo.

"Tiểu Bảo, thông!" Tước Vũ kêu một tiếng, ôm chặt trên người nam hài, mà Tiểu Bảo cũng trong nháy mắt này, đột nhiên cảm giác được trong đan điền long ẩn đan bồi phá nát, một đoá do Thất cá cánh hoa tạo thành tâm đan từ từ tràn ra, tuy rằng cũng không có bất kỳ sắc thái, nhưng vẫn là cảm giác được khí lưu phun trào!

Chân khí màu trắng cùng một luồng phân hồng liệt khí đồng thời xuất hiện, ở hắn trong đan điền tụ tập, chân khí màu trắng tiến vào cái kia như hoa như thể tâm đan bên trong, phân hồng liệt khí nhưng tiến vào Tước Vũ trong cơ thể.

Tiểu Bảo trong lòng hơi động, tay kéo Tước Vũ chặt đóng ở bên hông lần vấy hướng về trên hát lên, bàn tay phải nhẹ nhàng xoa xoa người ngọc bóng loáng cái bụng, trên mặt chậm rãi hiện ra thần sắc hưng phấn, trong miệng lầm bầm nói rằng: "Nguyên lai tước Vũ tỷ tỷ cũng là Đế phi, đây chính là đệ

nhất âm hoa chứ? Ta rõ ràng rồi!"

Tước Vũ thân thể còn đang rung động, ánh mắt lại mờ mịt nhìn Tiểu Bảo, không nhận được hỏi: "Tiểu Bảo, ngươi đang nói cái gì? Cái gì Để phi? Cái gì âm hoa?"

Tiểu Bảo hôn Tước Vũ khoe mắt nước mắt nhỏ, hồ thẹn nói với nàng: "Trên người ta có chút kỳ quái, thế nhưng ta không biết nên nói như thế nào, chỉ là hi vọng tỷ tỷ chớ có trách ta đêm nay lỗ mãng, ta đồng ý cùng tỷ tỷ quá một đời một kiếp!"

Tước Vũ than nhẹ một tiếng, néo một cái Tiểu Bảo lỗ tai nói: "Tỷ tỷ hôm nay cái không biết lên con điên gì, chạy đến trên nóc nhà cùng ngươi làm như vậy ngượng ngùng sự tình! Sau đó Tiểu Bảo định sẽ không chỉ có tỷ tỷ một người, tỷ tỷ sợ đến lúc đó Tiểu Bảo sẽ đã quên tỷ tỷ. . ."

Tiểu Bảo liền vội vàng lác đầu, ngồi dậy đến giờ tay lên chỉ quay về mặt trăng nói rằng: "Ta xin thề! Ta nhất định sẽ đối với tước Vũ tỷ tỷ bảo vệ một đời một kiếp, như làm trái bói. . ."

Trên môi đột nhiên một ôn, Tước Vũ đã hôn hân, nửa ngày mới buông ra nói: "Tỷ tỷ không muốn ngươi xin thề, tỷ tỷ tin!"

Dưới ánh trăng Tước Vũ bạch y tung bay, bán trình... Thánh khiết vô luân, nhìn kỹ đến, càng ẩn có ánh bạc.

Tiểu Bảo đưa tay hướng về Tước Vũ trên vai một màn, nhưng xúc tu (chạm tay) lạnh lẽo. Lúc này sợ hết hồn, ôm chặt lấy Tước Vũ, hai tay ở ngọc trên thân thể người một trận xoa xoa.

Tước Vũ hơi một tránh, chột điệu ngoạn y ôi tại Tiểu Bảo trong lòng, sân mắng: "Xấu tiểu tử, còn chưa đủ sao?"

Tiểu Bảo nhưng là không đáp, hai tay ở Tước Vũ trên người sờ soạng toàn bộ, mới giờ tay lên, quay về nguyệt quang hỏi: "Tỷ tỷ, đây là cái gì?"

Tước Vũ vừa nhìn, Tiểu Bảo trên bàn tay như là độ một tầng sương, dùng tay một màn, càng là một tầng tinh tế băng hạt, biến sắc, hai tay ở thân thể mình trên cũng tham sờ soạng một tuần, âm thầm vận may, nửa ngày mới kinh hi nói với Tiểu Bảo: "Đệ đệ, tỷ tỷ hàn độc đã thanh trừ rồi! Ngươi chữa khỏi tỷ tỷ bệnh gì!"

Còn có một ngày chính là mình ngày mừng thọ, nhìn mãn viện đệ tử chạy trốn bận rộn bóng người, đứng ở bãi tiên các bên trong Liễu Phiên Hải thờ dài một hơi, đối với phía sau Liễu Như Phong hỏi: "Võ sư trở xuống đệ tử có thể đều khiến phá hạ sơn?"

Liễu Như Phong trầm giọng đáp một tiếng: "Hôm qua đã nói cho bọn họ biết, đều đi rồi."

Liễu Phiên Hải gật gù: "Hiện tại bên trong điện đệ tử cộng có bao nhiêu người?"

Liễu Như Phong không chút nào suy tư nói: "Quyền chương đường 120 người, đao kiếm đường 100 người, Phi Vân đường hai mươi người. Thêm vào bốn tên hộ toà, tổng cộng 244 người!"

Liễu Phiên Hải trầm ngâm một hồi, nhân nhạ nói: "Chờ chút để bọn họ cũng xuống núi thôi!"

Liễu Như Phong ngạc nhiên nhìn hân nói: "Cha ý tứ là, do hai người chúng ta tới đối phó Cực Địa tông?"

Liễu Phiên Hải cười nói: "Vốn là ta nghĩ chính mình tới đối phó, nhưng biết rõ ngươi bản tính, giờ khắc này là quyết không sẽ rời đi, vì lẽ đó cũng chưa từng mở mệnh. Ngươi cảm thấy các đệ tử lưu ở trên núi, sẽ chống lại Âm Xà vương tiên công sao? Bọn họ đều là Trung Nguyên vô lâm huyết mạch, không thể không công trời đi. Tàn đi đi!"

Liễu Như Phong cúi đầu theo tiếng: "Phải!"

Liễu Phiên Hải thờ dài một tiếng, xoay người lại nhìn Liễu Như Phong nói: "Phong nhi, cha vốn định quá xong lần này ngày sinh, liền đem chức chương môn truyền cho ngươi, nhưng không ngờ. . . Ai!"

Liễu Như Phong sốt sắng: "Cha, Như Phong chưa bao giờ nghĩ tới việc này! Như Phong chỉ muốn vì là cha đa phần đam một ít, không muốn thấy cha như vậy vất vả."

Liễu Phiên Hải nhìn Liễu Như Phong trong ánh mắt tràn ngập từ ái, vì cười nói: "Nếu như lần này Tịnh Thủy Liên Tọa có thể tránh được một kiếp, cha liền giao nó cho ngươi, ngươi cùng Luyện Nguyệt lại cho ta sinh cái tôn tử, ta thoái ẩn giang hồ, chẳng phải là thần tiên giống như tháng ngày?"

Liễu Như Phong hơi đỏ mặt, chậm chậm nói: "Cha, hài nhi bất hiếu, để ngài phán nhiều năm như vậy cũng không có thể toại nguyện. . ."

Liễu Phiên Hải vung vung tay: "Đây là chúng ta Liễu gia mệnh. Uy ngậy thơ đáng yêu, nhưng là thác dục mà sinh, không thực mẫu nhũ, mười bốn chính là thành. Năm nay nàng vừa vận đã là mười bốn tuổi, chúng ta Liễu gia nhất định sẽ lại có thêm dòng dõi."

Liễu Như Phong cau mày hỏi hân: "Cha, tổ tiên tiên đoán chỉ là truyền thuyết, e sợ. . . Không đủ vì là tin."

Liễu Phiên Hải đột nhiên lớn tiếng mắng chửi: "Không thể nói vậy!"

Liễu Như Phong rộng mở biến sắc, cúi đầu nói: "Phải!"

Nhưng lại có chút không cam lòng ngẩng đầu nhìn phụ thân nói: "Cái kia nếu tổ tiên sớm có tiên đoán Tịnh Thủy Liên Tọa có này một kiếp, vì sao không báo cho phương pháp phá giải? Tiểu Bảo đúng là trong truyền thuyết Huyền Đế sống lại, cái kia cha cũng rõ ràng hấn chưa khai thần trí trước chính là tại tinh chuyển thế, đến mức gia hỷ người vong, phải tán tông diệt, vì sao cha còn muốn mang bên trên son, dẫn hỏa trên người?"

Liễu Phiến Hải nghiêm nghị nói với hấn: "Năm đó quan doanh đại tiên đem Tịnh Thủy Liên Tọa giao cho tổ tiên, chính là tin tưởng Liễu gia có thể đảm này trọng trách. Mười hai phó nô, quan doanh đại tiên là nhất lòng dạ từ bi, năm đó được ngọc Đế đầu độc giam cầm Huyền Đế, cũng là không muốn hoá chiến tranh phát sinh.

Chỉ là hấn đối với chuyện này cũng là cực kỳ hối hận, cố dùng tịnh trong bình một mảnh liễu điệp, làm thành một người đáng đáp, truyện tiên kỹ khâu quyết, thác thanh thân Huyền Đế sống lại thân. Đây là chúng ta Liễu gia chức trách, tuyệt không từ chối đạo lý!"

Nói tới chỗ này, Liễu Phiến Hải trên mặt hiện ra một luồng ngạo sắc, làm như vô cùng vinh quang một!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đông chết kê

Liễu Như Phong mau mau nói: "Cái kia truyền thuyết Liễu gia cũng bởi vậy trọng trách phi thăng tiên gia, quang tông diệu tổ, vì sao hiện tại thật là muốn đổi mặt cửa nát nhà tan cục diện?"

Liễu Phiến Hải phát động râu dài: "Sau khi phá rồi dừng lại! Liễu gia chân chính vinh quang không ở các đời tổ tiên, cũng không ở người ta, mà là ta đây còn chưa sinh ra Tôn nhi trên người! Ngày sau ta tôn sinh ra, tên Khi gọi theo vân, ghi nhớ kỹ!"

Liễu Như Phong khom người đáp lại: "Vâng, cha!"

Liễu Phiến Hải gật gù nói: "Được rồi, người đi thông báo bọn nhỏ đi!"

Liễu Như Phong do dự nói: "Cha, đệ tử tất cả đều phân phát, ngày mai các lộ hào kiệt đến chúc thọ, chỉ hai người chúng ta, sao có thể ứng phó đến?"

Liễu Phiến Hải cười ha ha: "Người nói Băng tuyết lệnh xuất hiện ở Tịnh Thủy Liên Tọa, còn có người nào dám lên núi mừng thọ?"

Liễu Như Phong thờ dãi: "Cũng đúng thế thật. Cha, người chắc chắn đối phó Âm Xà vương sao?"

Liễu Phiến Hải lắc đầu một cái: "Âm Xà vương nắm giữ tài nghệ, đã thoát ly võ công cảnh giới, xưng là yêu pháp cũng không quá đáng. Vì phụ xác thực không nửa điểm tự tin."

Liễu Như Phong kinh hãi: "Vậy chúng ta chẳng phải là chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ?"

Liễu Phiến Hải hừ một tiếng: "Phong nhi, người phải nhớ kỹ, tà bất thắng chính! Tịnh Thủy Liên Tọa bí truyền phương pháp Càn Khôn hao nhiên chừng người cũng luyện được năm, sáu phần mười hỏa hầu, đã tiếp cận vi phụ trình độ. Mang trong lòng Hạo Nhiên Chính Khí, không sợ yêu ma Tà Thần! Hiểu chưa?"

Liễu Như Phong động thân trả lời: "Hài nhi ghi nhớ!" Nói đang muốn lui đi ra cửa, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, muốn hỏi phụ thân, đã thấy Liễu Phiến Hải đã xoay người ngồi trên bồ đoàn bên trên, thì có chút do dự.

Lại nghe Liễu Phiến Hải an nhưng bất động hỏi hấn: "Phong nhi, còn có chuyện gì?"

Liễu Như Phong nói khẽ với hấn nói: "Như Phong đột nhiên cảm thấy, Cực Địa tông tiền công Trung Nguyên vô lâm, không phải đơn giản như vậy sự. Luôn cảm thấy bọn họ chân chính mục tiêu, kỳ thực chính là chúng ta Tịnh Thủy Liên Tọa!"

Bởi vì lần trước cũng là bằng ma trước tiên tìm tới hài nhi, mới gây nên tám đại cao thủ cùng Cực Địa tông tứ đại Thiên Ma quyết đấu, lần này bọn họ trước tiên đem năm đại cao thủ từng cái ngoại trừ, vì là chính là chuyên tâm đối phó Tịnh Thủy Liên Tọa, vì lẽ đó. . ."

Liễu Như Phong không hề nói tiếp, bởi vì hấn tìm không ra Cực Địa tông cùng Tịnh Thủy Liên Tọa kết thù động cơ.

Tịnh Thủy Liên Tọa luôn luôn không vấn giang hồ sự, nếu như Cực Địa tông muốn xâm lấn Trung Nguyên vô lâm, hoàn toàn có thể trước tiên đem mục

tiêu thả ở trong võ lâm các đại môn phái mặt trên, loại thần phục hết thấy môn phái, Tịnh Thủy Liên Tọa đã là không đủ sức xoay chuyển đất trời. Bọn họ cũng quả thật có thực lực này.

Nhưng là bọn họ tại sao vừa lên đến liền muốn cùng đệ nhất đại phái, hơn nữa là thoát trần qua đời Tịnh Thủy Liên Tọa quyết đấu đây? Lấy Âm Xà vương tâm cơ như vậy cần mật, đoạn sẽ không ra hạ sách này. Vậy bọn họ đối phó Tịnh Thủy Liên Tọa mục đích lại là cái gì đây?

Liễu Phiến Hải quay lưng Liễu Như Phong, thở dài một tiếng nói: "Người nói đúng, mục tiêu của bọn họ chính là chúng ta, Tịnh Thủy Liên Tọa!"

Suy đoán bị chứng thực, dù là Liễu Như Phong trong lòng đã sớm chuẩn bị, cũng là ngẩn ra.

Liễu Phiến Hải trầm lên, xoay người nói với hắn: "Tịnh Thủy Liên Tọa có khác biệt bảo bối, người cũng biết."

Liễu Như Phong giật nảy cả mình: "Bọn họ muốn cướp đoạt Tịnh Thủy tâm quyết?"

Liễu Phiến Hải lắc đầu: "Cực Địa tông võ công so với Tịnh Thủy Liên Tọa bất tương trọng bá, Tịnh Thủy tâm quyết đối với bọn họ tới nói, sức mê hoặc không lớn, mục tiêu của bọn họ là Tịnh liên tâm đan!"

Tịnh liên tâm đan? !

Liễu Như Phong chính lập tại chỗ, thật nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại hỏi phụ thân: "Này Tịnh liên tâm đan chỉ là truyền thuyết, cũng không có người thấy tận mắt. Vì như thế một cái truyền thuyết, Âm Xà vương dĩ nhiên đồ tăng nhiều như vậy giết chóc! Lại nói, trong truyền thuyết Tịnh liên tâm đan chính là thần vật, phạm nhân căn bản dùng chỉ vô hiệu, Âm Xà vương muốn nó làm chi?"

Liễu Phiến Hải hạo nhiên than thở: "Số một, truyền nói không chắc đều là giả, đến thiếu có người từng thấy Tịnh liên tâm đan, người sớm muộn cũng có một ngày cũng sẽ thấy. Các đời chương môn chỉ có thể ở gần chết thời gian mới nhưng làm Tịnh liên tâm đan chuyển giao đời tiếp theo chương môn, cái này cũng là ta vẫn không cho người xem nguyên nhân.

Thứ hai, phạm nhân dùng chỉ vô dụng, Tiên Nhân nhưng có thể tăng lên pháp lực mình. Âm Xà vương muốn lấy tâm đan, tất là muốn tu luyện thành tiên rồi!"

"A!" Hai người này tin tức thật là quá mức để Liễu Như Phong khiếp sợ, Tịnh liên tâm đan nguyên lai vẫn là tồn tại, truyền thuyết dĩ nhiên thật sự là.

Âm Xà vương cướp đoạt tâm đan, dĩ nhiên muốn tu thành thần tiên, cõi đời này thật sự có thần tiên sao? Liễu Như Phong có chút mờ mịt, nhưng lại không tốt quấy rầy nữa phụ thân, chỉ được chậm rãi lui ra.

Mới vừa tới cửa, một cái bóng đen bước nhanh chạy tới, còn chưa tới cửa cũng đã hô to: "Chương môn sư tổ, sư phụ, việc lớn không tốt rồi!"

Liễu Như Phong xoay người lại vừa nhìn, hóa ra là Ngũ đệ tử phòng vô định chính thần sắc hoang mang chạy tới, không khỏi trầm mặt quát lớn: "Vô Định, chuyện gì như vậy kinh hoàng? Xem người này giống kiểu gì!"

Phòng Vô Định vuốt mồ hôi trên trán, thở hổn hển nói với Liễu Như Phong: "Xin lỗi sư phụ, đệ tử thất lễ rồi! Nhưng là. . . Sư tổ, sư phụ, các người vẫn là theo đệ tử đi nhìn một chút đi!"

Ở ngoài điện chếch viện, là Tịnh Thủy Liên Tọa khai khẩn đất hoang, trồng một ít rau dưa khâu phần lương thực, dường chút gà vịt súc vật loại hình địa phương.

Lúc này chuông gà trước bu đầy người, một tên thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi ôm một con chết cứng gà trống, khóc rống tỏ rõ về lưu thế, trong miệng không ngừng mà khóc gọi: "Đại tướng quân, người làm sao liền chết như vậy a! Người đây là bị bệnh gì a!"

Liễu Như Phong đi tới bên cạnh hắn, thấp giọng hỏi hắn: "cầm, để ta xem một chút!"

Thiếu niên kia nhưng còn chìm đắm ở trong đau buồn, ôm chặt gà trống: "Không cho! Ai cũng không được nhúc nhích ta Đại tướng quân!"

Bên cạnh lộ bất bình măng một tiếng: "Du Tử Cầm, làm càn! Đây là sư phụ!"

Du Tử Cầm ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Liễu Như Phong chương môn, vội vã dùng ống tay áo chà xát một cái nước mắt trên mặt, đối với Liễu Như Phong gào khóc: "Sư phụ, Đại tướng quân chết rồi! Tiểu Giao Long cũng chết, chúng nó tất cả đều chết rồi, không chừa một móng!"

Liễu Như Phong chau mày, tiếp nhận Du Tử Cầm trong tay gà trống, vừa mới xúc tu (chạm tay), một luồng thấm tâm lạnh lẽo truyền đến!

Này gà trống ở Du Tử Cầm trong lòng ôm lâu như vậy, thậm chí ngay cả một tia nhiệt khí đều không có!

Liễu Như Phong xem trong tay gà trống, thấy nó tuy tử, ánh mắt lại chưa nhắm lại, toàn thân mao sí màu sắc sáng rõ, trông rất sống động, ngoại trừ lạnh cả người ở ngoài, không nhìn thấy có bất kỳ phát bệnh dấu hiệu, cũng không có bất luận cái gì thương thế.

"Chương môn sư tổ đến rồi!" Có người hô một tiếng, mọi người dồn dập nhường ra một con đường, Liễu Phiến Hải đối với thi lễ các đệ tử vi khoát tay, mọi người chỉ cảm thấy một luồng nhu hòa lực đạo đi ra, cong xuống thân thể cũng bị nhẹ nhàng nâng lên.

Liều Như Phong cầm trong tay gà trống hướng về Liễu Phiến Hải trước mặt một đệ: "Cha, ngài xem!"

Liều Phiến Hải tiếp nhận gà trống, nhủ mày một cái, xoay người đi tới chuồng gà bên vừa tra xét một phen. Ngơ ngác phát hiện, những này sinh cầm đi nhiên toàn bộ đều là bị đông cứng tử!

Du Tử Cầm nước nở nói: "372 con gà, 146 con vịt, tất cả đều chết rồi! Một con đều không dư thừa!"

Liều Phiến Hải nhìn Du Tử Cầm nói: "Lúc nào phát hiện?"

Du Tử Cầm lau nước mắt nói: "Sáng sớm hôm qua ta đến cho ăn thời điểm, liền phát hiện tiểu Giao Long đã chết rồi, ta cho rằng nó là bị bệnh gì, liền đem nó chôn ở cây kia dưới, sáng nay vừa đến, tất cả đều chết rồi! Ngay cả ta Đại tướng quân cũng chết rồi!" Nói lần thứ hai đau khóc thành tiếng

Liều Như Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Đừng khổ sở. Cái này cũng không trách người!"

Tiểu Giao Long là một con vịt. Những này gà vịt đều là Du Tử Cầm bình thường phụ trách nuôi nấng, cùng với chúng thời gian so với cùng sư huynh đệ thời gian còn nhiều hơn, không muốn trong một đêm, hết thảy gà vịt tất cả đều chết rồi cái không còn một móng, có thể nào không lệnh hắn đau lòng?

Liều Phiến Hải hỏi hắn: "Gần nhất có người nào ở đây qua lại sao?"

Du Tử Cầm lắc đầu một cái nói: "Người đứng là không có. Bất quá trước muộn nhưng thật giống như nhìn thấy một con lang xuất hiện ở đây, ta chạy tới thời điểm, nó đã ngậm một con gà chạy!"

"Lang?" Liều Như Phong cùng Liều Phiến Hải đồng thời hỏi một tiếng, liếc mắt nhìn nhau.

Liều Phiến Hải trầm giọng hỏi: "Cái kia lang nhưng là toàn thân bạch mao?"

Du Tử Cầm hoảng vội vàng gật đầu: "Thật là như vậy! Chỉ nhìn thấy bóng trắng lóe lên, cái kia lang động tác thật nhanh! Nếu không là nó trong đôi mắt ánh huyễn quang, ta còn thực sự nhận biết không ra là một con sói!" Liều Phiến Hải nhìn một chút Liều Như Phong, không nói gì.

Hồi lâu, Liều Phiến Hải mới thở dài một tiếng, trầm giọng kêu lên: "Như Phong!"

Liều Như Phong khom người tiến lên, cúi đầu nghe lệnh.

Liều Phiến Hải nói rằng: "Triệu tập các đệ tử, ở bên ngoài điện sân luyện võ tập hợp!"

Liều Như Phong thân hình chấn động, tiện đà khom người đáp lại: "Phải! Vô Biên, người mang năm tên đệ tử lưu lại vui lắp những này tử cầm, những người khác mau trở về sân luyện võ!" Trong nháy mắt, các đệ tử đều đi một đám mà tĩnh.

Liều Như Phong liếc mắt nhìn xa xa chính đang bận bịu nhai Vô Biên mấy người, thấp giọng nói với Liều Phiến Hải: "Cha, hiện tại liền muốn nói với bọn họ sao?"

Liều Phiến Hải nhìn ra trong mắt hắn không muốn, khe khẽ thở dài: "Phong nhi, ta biết ngươi không nỡ những hài tử này, nhưng là lúc này không nữa để bọn họ đi, liền vĩnh viễn đi không xong rồi! Cực Địa tông đã tìm tới cửa, gà vịt chết hết, tuyệt lang hiện thân, chính là cho chúng ta một cái cảnh cáo, muốn Tịnh Thủy Liên Tọa người sống không để lại!

Những hài tử này là vô lâm hi vọng, chúng ta tại sao có thể để bọn họ theo chúng ta đồng thời mạo hiểm đây! Hữu duyên thời gian thì sẽ gặp lại, không cần quá mức khổ sở!"

Liều Như Phong gật gù, âm u gật đầu: "Cha giáo huấn chính là, Như Phong rõ ràng rồi!"

Sắc trời đã hôn, Liều Như Phong chậm rãi trở lại trong phòng, Ủy bưng tới một chén trà phóng tới Liều Như Phong bên cạnh trên khay trà nói: "Cha xin mời dùng trà!"

Liều Như Phong yêu say đắm ôm lấy con gái, dùng cằm ở Ủy mềm mại trên khuôn mặt nhỏ nhắn mà sát nói: "Cười nhỏ bi làm sao không đi theo Tiểu Bảo chơi rồi? Nhưng chạy tới cha nơi này lấy lòng?"

Ủy hơi nhỏ mặt đỏ lên: "Ta mới không thích với hắn chơi đây!"

Liều Như Phong cười ha ha: "Ngươi cái này quý nha đầu, đều là nói một đằng làm một nẻo!"

Ủy hồng khuôn mặt nhỏ ngồi ở Liều Như Phong trên đùi không nghe theo nói: "Cha tịnh oan uổng Ủy! Ta nơi nào nói một đằng làm một nẻo rồi? Chỉ là buổi tối không thể bởi cha nói chuyện, vì lẽ đó hiện tại mới lại đây, cha nếu như không thích Ủy bởi tiếp, ta đi là được rồi!" Nói mân mê miệng nhỏ.

Liều Như Phong cười ha ha, thân mật xoa xoa Ủy đầu nói: "Cha sao không thích Ủy! Chỉ là Ủy buổi tối tại sao không thể bởi cha nói chuyện?"

Ủy cúi đầu lúi kéo chính mình góc áo, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ nói: "Tiểu Bảo nói, buổi tối muốn đi trên đỉnh ngọn núi xem Lưu Tinh, sáng sớm ngày mai còn muốn đi rừng màu bực xem cầu vồng. . . Tước Vũ tỷ ty cùng Diệp Hiền tỷ ty cùng cùng đi! Ủy. . . Ủy cũng muốn đi. . ."

Liều Như Phong cười ở Úy trên mặt hôn một cái: "Ta nói cười nhỏ bì hôm nay cái sao ân cần như vậy, hóa ra là có việc cầu cha a!"

Úy đầu nhỏ nhanh thấp đến trước ngực, lén lút nhìn Liều Như Phong năn nỉ: "Cái kia cha hứa Úy đi sao?"

Liều Như Phong quát một thoáng mũi của nàng nói: "Hứa! Cha nào dám không cho chúng ta Tiểu công chúa! Không qua đi trước trước tiên đến đi xem xem gia gia, để hắn cũng ôm ngươi một cái đi!"

Nói tới chỗ này, Liều Như Phong sắc mặt đột nhiên lông xuống, Úy vừa nhìn, càng giác tựa hồ có hơi bị thương, mau mau nói: "Cha nếu không để Úy đi, Úy liền không đi, ở nhà bồi tiếp cha cùng gia gia!"

Liều Như Phong lắc đầu nói với nàng: "Đi thôi, nhớ tới còn muốn cho ngươi nương mang một khối nguyệt quang thạch trở về, mẹ ngươi thích nhất rồi! Đứng rồi, ngươi để Tiểu Bảo trước khi đi trước tiên đi tìm một thoáng tứ sự phụ, hẳn thật giống có chuyện tìm hắn."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Lời hứa đáng giá nghìn vàng

Nhìn Úy nhảy nhảy nhót nhót đi ra khỏi phòng, Liều Như Phong trong mắt lộ ra sâu sắc không muốn.

Chi đi Úy, vốn là hắn cùng Tiểu Bảo định ra kế sách, có thể con gái thật sự rời đi, hắn rồi lại có một loại trống rỗng cảm giác, này từ biệt, có thể còn có cơ hội tạm biệt?

Thủy Luyến Nguyệt dịu dàng đi tới bên cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi hắn: "Các đệ tử đã phân phát?"

Liều Như Phong gật đầu nói: "Ừm. Thật vất vả mới nói phục, vì phu này nửa đời, nhưng là vào hôm nay lần thứ nhất nói rồi lời nói dối lừa bọn họ!"

Thủy Luyến Nguyệt khinh khê tựa vào Liều Như Phong trên người, thăm thăm nói rằng: "Ngày sau bọn họ rõ ràng nổi khổ tâm của ngươi, cũng sẽ không trách ngươi hôm nay đuổi bọn họ hạ sơn rồi!"

Liều Như Phong than nhẹ một tiếng, không nói gì. Thủy Luyến Nguyệt há miệng ba, muốn nói cái gì nhưng tựa hồ có hơi muốn nói lại thôi.

Liều Như Phong kỳ quái hỏi nàng: "Phu nhân có thể có sự?"

Thủy Luyến Nguyệt nhìn cửa, thân thể có chút run rẩy, nửa ngày mới nói: "Tướng công thật sự tin tưởng Tiểu Bảo có năng lực chăm sóc tốt Úy các nàng?"

Liều Như Phong thở dài: "Tiểu Bảo còn chỉ là đứa bé, liền võ công đều không biết. . ."

Thủy Luyến Nguyệt khòck không ra tiếng: "Vậy ngươi còn đem Úy giao phó cho hắn? Vạn nhất có cái sơ xuất, ta. . . Ta cũng không muốn sống rồi!"

Liều Như Phong đem ái thê kéo vào trong lồng ngực, kiên quyết nói với nàng: "Đi theo chúng ta bên người, càng là nguy hiểm! Ta không tin Tiểu Bảo một đứa bé con sẽ đối phó Âm Xà vương, thế nhưng ta tin tưởng cha ánh mắt, hắn nói Úy theo Tiểu Bảo an toàn, liền nhất định không có việc gì!

Ta biết ngươi mẹ con liên tâm, ta làm sao không phải là? Chỉ là ngày mai cuộc chiến vạn phần hung hiểm, ta cùng cha đều không có niềm tin tất thắng, thì lại làm sao phân tâm chăm sóc các ngươi?

Luyến Nguyệt, nghe lời của ta, sáng sớm ngày mai, liền đến hậu sơn tìm Tiểu Bảo Úy bọn họ đi, để vì phu buông tay một kích, không lo lắng!"

Thủy Luyến Nguyệt nhìn hắn, khê ním cười, tiện đà lắc đầu: "Phu quân ít đi Luyến Nguyệt, thì lại làm sao triển khai phiên vân phúc vũ kiếm pháp? Yên tâm đi, ta sẽ không liên lụy phu quân, ta sinh là người nhà họ Liều, chết là Liều gia quý, Tịnh Thủy Liên Tọa ngộ này đại kiếp nạn thời gian, ta sao có thể lâm trận. . ."

Lời còn chưa dứt, Thủy Luyến Nguyệt đột nhiên một tay che miệng lại, từ Liều Như Phong trong lồng ngực tránh thoát, bước nhanh đi tới ống nhỏ trước ngực, ô ngực nôn khan.

Liều Như Phong trong lòng căng thẳng, đi tới ái thê bên người vội vàng hỏi nàng: "Luyến Nguyệt, ngươi làm sao? Nhưng là ăn hỏng rồi cái bụng? Nơi nào không thoải mái? Ta đi nhà thuốc cho ngươi trào mảy phó dược đến!"

Thủy Luyến Nguyệt đẹp loạn trong lồng ngực úc khí, nhìn yêu lang một mặt sốt ruột căng thẳng đáng dấp, dịu dàng nở nụ cười, duỗi ra ngón tay ngọc ở Liễu Như Phong trên trán hơi điểm nhẹ, oán hận nói: "Người cái này tên gốc! Đều do người, hại ta như vậy!"

Liễu Như Phong sững sờ, tự lẩm bẩm: "Trách ta cái gì?" Nghĩ lại vừa nghĩ, trên mặt đại hi, ôm chặt lấy Thủy Luyến Nguyệt thân thể mềm mại hô to: "Nuơng tử, người nhưng là có thai?"

Nhìn thấy ái thể xấu hổ gật đầu, Liễu Như Phong hưng phấn ôm Thủy Luyến Nguyệt trên đất xoay mấy vòng, mừng như điên hô to: "Quả nhiên bị cha nói trúng rồi! Liễu gia có sau rồi! Ta muốn đưa cái này tin vui nói cho cha đi, để hân cũng hài lòng hài lòng!"

Nói thả xuống Thủy Luyến Nguyệt, ở trên trán của nàng tăng tăng hôn một cái, sau đó chạy vội chạy ra ngoài phòng.

Thủy Luyến Nguyệt xì một tiếng bật cười, nhìn yêu lang bóng lưng lác đầu: "Người lớn như thế, làm sao còn cùng hài tử bình thường không cái chính hình!"

Phía sau núi trên đường nhỏ, Tiểu Bảo vung vẩy xềng, dùng sức trên đất đào ra một cái hố.

Điệp Hiên ôm một đồng lớn cảnh khô đi tới khanh trước, tăng tăng hướng về trên đất một thả, cong lên miệng nhỏ khí mắng: "Từ gốc bảo, xú gốc bảo 9 nói muốn xem Lưu Tinh, này cảnh tối lửa tắt đèn nhưng là lừa gạt chúng ta tới đây bên trong làm lao động!"

Tiểu Bảo cũng không trực eo, hân làm việc thời điểm nếu như không có thành công, liền sẽ không bỏ dỡ nửa chừng, chỉ là ở trong miệng giải thích với nàng: "Là tứ sư phụ đề ta ở này đào động làm chút cơ quan, còn nói muốn bắt lấy chim trĩ, liền đề chúng ta ăn đi!"

Bên cạnh Tước Vũ che miệng cười khê: "Điệp Hiên, mỗi lần đều là người ăn nhiều nhất, hiện tại làm điểm hoạt có thể làm sao?"

Tước Vũ từ khi tới hôm qua cùng Tiểu Bảo có tiếp xúc da thịt, một trái tim liền vững vàng thuyên ở yêu lang trên người, Tiểu Bảo làm cho nàng làm cái gì thì làm cái đó, dịu ngoan như một cái tiểu thê tử.

Điệp Hiên nghe Tước Vũ vừa nói như thế, mặt trắng đỏ bừng nói: "Tiểu Đan Cung mới là giỏi nhất ăn, mỗi lần đều cùng trư như thế! Đáng tiếc, chương môn nhân không biết phát ra cái gì thần kinh, muốn tạm thời giải tán Tinh Thủy Liên Tọa ba tháng, bằng không tiểu tử kia nếu như ở, chúng ta những cô bé này tội gì muốn làm những này khổ sai!"

Úy thổi mạnh mặt trắng cười nàng: "Điệp Hiên tỷ tỷ thật đúng, Tiểu Đan Cung ở, người thiêu cái mộng người ta, không ở, lại muốn nhân gia. . ."

Điệp Hiên tung người một cái nhảy đến Úy bên người, đưa tay liền muốn đi nính khuôn mặt nhỏ của nàng mắng nàng: "Người cái tiểu nha đầu này, chuyện ma quỷ cái gì! Ta nơi nào sẽ muốn cái kia con sên! Ta chỉ là không muốn ôm những này cảnh khô, tặng chết rồi, lấy ta một thân!"

Úy cười khanh khách chạy đến Tước Vũ phía sau, trốn tránh không cho Diệp Hiên tóm lại.

Tước Vũ nhưng xa xôi thờ dài: "Hai người chúng ta đều là không nhà để về người, cho nên mới được báo cho không cần điều về, này xem như là một niềm hạnh phúc, vẫn là một loại bị ai?"

Điệp Hiên vừa nghe, thân hình đốn đi, đứng ở Tước Vũ bên người, trên mặt cũng xuất hiện chưa bao giờ có ưu thương về mặt, thấp giọng nói: "Năm năm trước, cha mẹ đem ta đưa đến Tinh Thủy Liên Tọa, một năm sau khi, bọn họ bị Dân Hoàng giết chết. Tinh Thủy Liên Tọa lại như nhà của ta, nếu như rời khỏi nơi này, ta có thể hướng đi nơi nào đây?"

Úy nhìn thấy hai vị tỷ tỷ về mặt đau thương đáng về, trong lòng đau xót, nhẹ nhàng đi tới một tay lôi kéo Tước Vũ tay phải, một tay lôi kéo Diệp Hiên tay trái, nhần nhện tự muốn đoạt mục mà ra nước mắt nhỏ nói: "Tước Vũ tỷ tỷ, Diệp Hiên tỷ tỷ, nơi này chính là nhà của chúng ta, ba người chúng ta người cả đời cũng không muốn tách ra!"

Tước Vũ cùng Diệp Hiên nhìn nhau nở nụ cười, Diệp Hiên kéo Úy tay nói: "Được, chúng ta cả đời không xa rời nhau!"

Tước Vũ nói tiếp: "Nơi này chính là nhà của chúng ta, ai cũng đừng nghĩ đến phá hoại nó!"

Điệp Hiên hừ một tiếng: "Chính là! Ai muốn tới quấy rối, trước hết để cho hân ném thù ta hóa liên thân chương!"

Nhưng vào lúc này, Tiểu Bảo đã đi tới, đối với ba nữ nói: "Các người đang làm gì? Bây giờ nhìn xem có thể phát hiện ra có cái gì tình huống khác thường sao?"

Ba nữ đồng thời xoay người lại, chỉ thấy dưới ánh trăng trên đường nhỏ cảnh khô tán loạn, ở này nóng bức kim thu thời tiết chính là sẽ tìm thường bắt quá, ba người vừa này có thể đều nhìn thấy Tiểu Bảo ở quyết thạch đào động, lúc này lại chút nào không nhìn ra có gì không thích hợp.

Úy cười chạy đến Tiểu Bảo trước mặt duỗi ra ngón tay cái tán hân: "Tiểu Bảo mạnh thật! Này liền người cũng không thấy, hướng chỉ là những kia đầu óc chậm hiểu chim trĩ rồi!"

Điệp Hiên cũng bữu môi cười nói: "Không nghĩ tới người cái này tiểu tử gốc, còn thật sự có một tay, người cạm bẫy này để hai sư huynh tới làm, đều không nhất định có thể làm như vậy phân không phân rõ được!"

Tước Vũ nhưng là cau mày hỏi hần: "Tiểu Bảo, đây là tứ sư phụ bản lĩnh chứ? Hần có thể tịch thu người làm đệ tử a? Chỉ có Nguyên cứu học hần một hai thành, có thể người này làm cạm bẫy càng so với Nguyên cứu còn như, ngược lại có tứ sư phụ bảy, tám phần giống nhau rồi! Lẽ nào tứ sư phụ thu người?"

Tiểu Bảo khe khẽ lắc đầu, : "Lần trước phía sau núi giao du, ta cùng tứ sư phụ đi chung với nhau, nhìn hần làm một lần, cũng là nhớ kỹ một chút!"

Ba nữ nhất thời tròn to hai mắt, phải biết văn võ đường chương giáo Liễu Phiến Thành tuy rằng võ công không ra sao, nhưng là trên thông thiên văn dưới rành địa lý, đối với cạm bẫy cơ quan càng là bản lĩnh sò trường!

Chỉ có điều tứ sư phụ chỉ dạy các đệ tử biết chữ chắc chắn, đọc thuộc lòng kinh thư, đối với cơ quan cạm bẫy loại hình, từ trước đến giờ không dễ dàng truyền thụ.

Bởi vì tứ sư phụ cơ quan không phải là Phổ thông đi săn tác dụng, tất cả đều là phức tạp chín tác liên hoàn cạm bẫy, mẫu âm dương tiền giáp loại cao thâm kỹ xảo, trừ phi rất có năng khiếu người mới có thể học được tứ sư phụ những này kỳ môn xảo kỹ!

Có thể này bị người gọi là kẻ ngu si Tiểu Bảo dĩ nhiên vén vén là nhìn qua một lần, nhưng lấy rõ ràng trong đó bí quyết, làm ra cái bảy, tám phần tương tự, hần đến cùng là kẻ ngu si vẫn là thiên tài!

Người yêu như vậy ưu tú, Tước Vũ cũng trong lòng ngọt ngào, móc ra khế khăn lụa trắng, sát Tiểu Bảo mồ hôi trên mặt châu nói: "Xem người một thân mồ hôi bản, chúng ta cùng đi Thái hà giặt phơi đi thôi!"

Điệp Hiên cùng Úy vừa nghe cao hứng vỗ tay hô to: "Thật nhếch!"

Bốn người lúc này lên đường (chuyển động thân thể), Úy nhìn phía sau tiểu đạo, có chút bận tâm hỏi: "Người cạm bẫy này như vậy bí ẩn, có thể hay không bị người giám trên?"

Điệp Hiên cười duyên: "Này trên núi ngoại trừ chương môn, sư phụ, sư nương, liền còn lại người ta bốn người, nơi nào còn có người khác? Nếu như thật sự có người giám lên, cũng là muốn đến thu đồ vật mao tặc, ngã vào đi đáng đời!"

Úy vừa nghe, cười khanh khách nói: "Cũng đúng!"

Liền không tiếp tục đề ý, nhảy nhót nhót nhót lôi kéo Diệp Hiên tay một đường tiến lên.

Tước Vũ nhưng lặng lẽ chậm lại, cùng Tiểu Bảo đi tới song song, thấp giọng hỏi hần: "Tiểu Bảo, thành thật cùng tỷ tỷ nói, những cạm bẫy này cơ quan là dùng làm gì?"

Tiểu Bảo sững sờ, quay đầu nhìn nàng nói: "Đãi chim trĩ dùng a!"

Tước Vũ mặt trắng nghiêm: "Cùng tỷ tỷ cũng phải ăn giầu? Đãi chim trĩ không cần dùng đến cạm bẫy? Chỉ cần thả mấy cái cái cặp là có thể, cạm bẫy là dùng để trao đại động vật, người lại ở bên trong thả cây thảm bằng trúc, người nếu như rơi vào đi, tuy rằng bắt tử, nhưng cũng bị thương!"

Tiểu Bảo sững sờ, trên mặt hiện ra thần sắc mờ mịt, trong miệng lẩm bẩm nói: "Nhưng là tứ sư phụ nói với ta chính là muốn đãi lợn rừng cùng chim trĩ dùng a?"

Tước Vũ biết hần sẽ không nói khoác, trong lòng rõ ràng hần cũng là bị mộng ở cổ bên trong, nhưng là đối với tông môn chuyện sắp xảy ra lại thực sự quan tâm, ngữ khí lo lắng hỏi hần: "Tiểu Bảo, chương môn cùng sư phụ đến cùng cùng người đã nói cái gì? Vì sao tôi nay người có ý muốn mang ba người chúng ta trên phía sau núi? Trong phái vì sao phải giải tán ba tháng? Tịnh Thủy Liên Tọa đến cùng gặp phải chuyện gì? Có phải là Cực Địa tông chuẩn bị muốn tấn công nơi này?"

Tiểu Bảo bị liên tiếp vấn đề cho hỏi đứng chết trân tại chỗ, đến nửa ngày mới nhớ ra cái gì đó, nọ nọ nói rằng: "Tỷ tỷ, đừng hỏi ta được không? Ta đã đáp ứng chương môn gia gia cùng sư phụ, quyết không sẽ tiết lộ việc này!"

Tước Vũ ản nhiên muốn khóc: "Tỷ tỷ đều là người của người, chẳng lẽ có sự còn muốn gạt tỷ tỷ sao?"

Tiểu Bảo vừa nhìn thấy Tước Vũ thương tâm đáng vẽ, nhất thời hoảng hốt, cũng không để ý bị phía trước hai nữ nhìn thấy, giờ lên ống tay áo nhẹ nhàng lau chùi Tước Vũ mặt cười cầu xin nói: "Tỷ tỷ, người thật sự nhỏ hơn bảo nói sao? Nhưng là chương môn gia gia cùng sư phụ không cho nói, vậy ta muốn không cần nói cho người đây?"

Tước Vũ nghe được Tiểu Bảo nóng ruột ngữ khí, trong lòng một thanh, biết rõ yêu lang tính tình, tuổi tuy nhỏ, nhưng cực trọng cam kết, lập tức tự trách không ngọt, Tiểu Bảo vốn là đầu bị thương, sao có thể ép hần làm ra như vậy quyết đoán, lúc này lôi kéo Tiểu Bảo tay nói: "Tỷ tỷ không hỏi rồi! Tiểu Bảo, người làm đúng, nam nhi đại trượng phu, nói đến liền muốn làm được, lời hứa đáng giá nghìn vàng!"

"Lời hứa đáng giá nghìn vàng!" Tiểu Bảo không tự chủ được lặp lại một lần Tước Vũ, sau đó tăng tăng đối với nàng gật gật đầu, chăm chú ngậm miệng lại!

Tước Vũ không truy hỏi nữa, nhưng trong lòng kiên định hơn chính mình suy đoán, nói với Tiểu Bảo: "Tịnh Thủy Liên Tọa trừ phi tai vạ đến nơi, quyết sẽ không trục xuất trong phái đệ tử! Tiểu Bảo, đáp ứng tỷ tỷ, nếu như mình Thiên chương môn cùng sư phụ thật sự có khó, hai người chúng ta tách ra Diệp Hiên cùng Úy, về đại điện trợ bọn họ một chút sức lực!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tước Vũ chết chìm

Tiểu Bảo nghĩ thầm, chính mình chỉ là đáp ứng sự phụ không cho Úy các nàng mấy người có chuyện, cũng không hứa hẹn không thể trở về đại điện hỗ trợ, liên đới với Tước Vũ gật đầu nói: "Được!"

Tước Vũ lúc này mới giải sầu nở nụ cười, lặng lẽ lùi một thoáng Tiểu Bảo tay.

Tiểu Bảo cảm giác được trong lòng bàn tay một mảnh trắng mịn, trong lòng nhảy một cái, lập tức căng thẳng tay phải, đem Tước Vũ tay nhỏ vững vàng trao ở lòng bàn tay, không được tránh thoát.

Tước Vũ trái tim thổn thức, nhìn lên xem phía trước hai nữ chính vừa nói vừa cười đi tới, cũng yên lòng, mặc cho Tiểu Bảo cầm lấy, phương tâm ngọt ngào phi phàm.

Hai người chính hướng thụ này nguyệt dưới đất tay lẳng mạn, lại nghe phía trước Diệp Hiên kêu lên: "Tốt, các ngươi dĩ nhiên công lấy chúng ta tay trong tay! Lần này có thể bị ta tóm lại đi!"

Diệp Hiên hô to một tiếng, để hai cái chìm đắm ở nùng tình mật ý bên trong thiếu nam thiếu nữ nhất thời thức tỉnh.

Tước Vũ khuôn mặt trong nháy mắt đã biến thành đỏ chót một mảnh, thất kinh bỏ qua Tiểu Bảo tay, đối với Diệp Hiên sân mắng: "Tỷ tỷ thân thể không được, này son đạo lại khó đi, để Tiểu Bảo lôi kéo ta không thể được sao?"

Diệp Hiên ngăn người một chút, lời giải thích này ngược lại cũng hợp tình hợp lý, dù sao nàng còn không biết Tước Vũ trong cơ thể hàn độc đã bị Tiểu Bảo loại trừ, dù sao tỷ muội tình thâm, lập tức le lưỡi một cái nói với Tước Vũ: "Hóa ra là như vậy, vậy cũng tiện nghi cái kia tiểu tử ngốc rồi!"

Tước Vũ thoáng thở phào nhẹ nhõm, đã thấy Diệp Hiên bên cạnh chính lập Úy một bộ thương tâm đáng đáp, có chút không đành lòng, nghĩ tới đi khuyên lon vài câu, nhưng lại không biết từ đâu mở miệng, mau mau dùng tay đung một cái bên cạnh Tiểu Bảo, muốn cho hắn đi giải thích một chút.

Tiểu Bảo mới vừa đi tới Úy bên người, Úy nhưng thái cũng không thái hân, đi thẳng tới Tước Vũ bên người nói: "Tỷ tỷ, Úy nắm ngươi đi đi." Nói kéo Tước Vũ một cái tay, cúi đầu yên lặng ở Tiểu Bảo bên người đi qua.

Diệp Hiên nhìn Úy âm u rồi đi bóng lưng, ở Tiểu Bảo trên cánh tay mạnh mẽ nắm một cái, thấp chửi một câu: "Ở trong phòng cũng là thôi. Này ban ngày ban mặt cô gái tay cũng là tùy tiện khiên sao?"

Tiểu Bảo thống suất chút nữa gọi ra, ngửa đầu nhìn đầy trời sao, một mặt mê hoặc lầm bầm: "Này toán cái gì ban ngày ban mặt a!"

Nhưng trong lòng cũng hừ một tiếng, ta không riêng khiến tước Vũ tỷ tỷ tay, trên người nàng mỗi một nơi ta có thể đều xem qua rồi!

Nhớ tới tối hôm qua một đêm kiều diễm, Tiểu Bảo lại cảm thấy có chút tâm thần đập dòn, mùi vị đó, thật là cái... Vô cùng a!

Ráng màu bực dưới, hai cái Mỹ Nhân Ngư tới lui tuần tra ở lạnh lẽo nước trong đầm. Qua mấy ngày gián thủy tràn đầy, chảy về phía hạ du, lại sẽ hình thành một đạo thác nước, rơi vào phía dưới trầm liễu đầm. Nơi đó là ráng màu son cấm địa, ngoại trừ tế tở, trong ngày thường cấm chỉ có người tới gần!

Tước Vũ tựa ở bờ đầm, ước ao nhìn Diệp Hiên cùng Úy tự do tự tại ở nước trong đầm qua lại, thỉnh thoảng trông các nàng gọi: "Không muốn đi bên cạnh vách núi, nguy hiểm!"

Tước Vũ thuơ nhỏ thân thể có thương tích, mặc dù tam phục sáu tháng ở trong phòng, cũng cần che lên chăn bông, nơi nào sẽ có bơi cơ hội, vì lẽ đó căn bản không rành kỹ năng bơi.

Diệp Hiên cùng Úy cũng chưa từng gặp nàng đã tới ráng màu bực, đêm nay lại là lần đầu tiên, tự nhiên mới mẻ hưng phấn, không nhịn được muốn đùa cợt nàng một thoáng, lại kiêng kỵ thân thể của nàng, vì lẽ đó chỉ là không ngừng mà dùng thủy triều chọc nàng, cười khanh khách: "Tỷ tỷ ngươi tới a, trong này chơi vui rất!"

Hai người bơi tới Tước Vũ bên người, một người kéo nàng một cái cánh tay.

Diệp Hiên cười nói: "Tỷ tỷ chớ sợ, ta cùng Úy đỡ ngươi, chúng ta nước vào bên trong vui đùa một chút."

Tước Vũ liền vội vàng lắc đầu, trong ánh mắt tất cả đều là sợ hãi.

Úy cười nói: "Tỷ tỷ còn chưa tin Úy sao? Không có chuyện gì, theo chúng ta đến đây đi!"

Nói lời kéo Tước Vũ tay nhỏ hướng về trung gian du lịch, mà Diệp Hiên cũng đồng thời sau này một năm, Tước Vũ chỉ cảm thấy dưới chân hết sạch, kinh sợ đến mức đang muốn hô to, nhưng phát hiện mình cũng không có chìm vào trong nước, mà là bị Úy cùng Diệp Hiên lôi kéo, ở bên trong nước trôi nổi lên.

Nguyệt quang như ngân, xa xa nhìn tới, ba cái mỹ lệ Tinh Linh chính đang quay chung quanh nước trong đầm một vầng minh nguyệt hải lòng nô đùa, làm như chính đang tắm tiên nữ.

Tước Vũ cẩn thận trượt đi cánh tay, nhẹ giọng nói: "Nguyên lai bơi lội là tốt như vậy chơi!"

Úy lôi kéo Tước Vũ cánh tay, ánh mắt lại khẩn chăm chú vào Tước Vũ trước ngực, ước ao nói: "Tỷ tỷ, người này thật là lớn!"

Tước Vũ khuôn mặt đỏ lên, trắng Úy một chút, nói: "Ta mới không lớn, người xem Diệp Hiên, nàng mới lợi hại, ngày sau định có thể có thể mê chết nam nhân!"

Úy đảo mắt nhìn lại, quả nhiên thấy Diệp Hiên trước ngực sóng nước phun trào bốc lên, không nhịn được duỗi tay tới, trong miệng than thở: "Sao sẽ như vậy đại? Úy nhưng là nhỏ nhỏ. . ."

Diệp Hiên bị Úy hơi nhỏ tay một màn, trong lòng run lên một cái, lúc này vỗ bờ Úy tay nhỏ tu mắng: "Xú nha đầu, không cho sờ loạn! Ta cũng không biết nó làm sao liền lớn như vậy, hại ta mỗi ngày đem quần ngực lặc chăm chú, khí đều thở không ra đây, khó chịu chết rồi!"

Tước Vũ cười duyên: "Cái nào muốn người khóa khăn? Người mà lại thả ra nó, xem không đem nam nhân ngậm nước đều dẫn chảy ra!"

Diệp Hiên mặt đỏ hờn đỏ: "Thất sư tỷ nói cái gì đó C không biết tu! Thiên tài tức để những nam nhân xấu kia xem! Bất quá sư tỷ, ta xem người hai người này làm như so với trước đây lớn hơn, nhưng là làm cho nam nhân chảy qua ngậm nước? Là à?"

Tước Vũ cùng Diệp Hiên vốn là cùng ở một phòng, đối với thân thể đối phương cũng là quen thuộc vô cùng, tình cờ cũng như đêm nay như vậy lẫn nhau trêu đùa vài tiếng.

Có thể hiện tại Tước Vũ nhưng có chút có tật giật mình, chẳng lẽ tối hôm qua cùng Tiểu Bảo làm cái kia mất mặt sự tình bị Diệp Hiên nhìn thấy? Cái kia nên làm thế nào cho phải? Sau đó cũng lại không mặt mũi lại các nàng trước mặt ngẩng đầu rồi!

Diệp Hiên thấy Tước Vũ vẫn cúi đầu không nói lời nào, dưới ánh trắng sắc mặt cũng nhìn không rõ ràng, còn tưởng rằng nàng là tức rồi, mau mau cười làm lành: "Nhìn người, ta chỉ là đùa giỡn thôi, Thất sư tỷ là nhất lòng cao hơn trời, tầm thường nam tử sao có thể nhập pháp nhãn của người!"

Tước Vũ nghe nàng nói chỉ là đùa giỡn, lập tức thanh tĩnh lại, hai tay hướng về Diệp Hiên trước ngực một trào, sân mắng: "Thật người cái Diệp Hiên, sư tỷ chuyện cười người cũng dám mở, cũng thật là ngực lớn nhưng không có đầu óc nhưng có đảm a!"

Diệp Hiên cười khanh khách đi khắp né ra, trong miệng hô to: "Còn nói ta lớn, người cũng không so với ta nhỏ hơn a, người cũng là ở chửi mình. . ."

Úy vỗ tay cười nói: "Đúng đây, tước Vũ tỷ tỷ cùng Diệp Hiên tỷ tỷ bình thường lớn, chỉ có Úy nhỏ nhất! Hai người các người cái đều là ngực lớn nhưng không có đầu óc người!" Sợ sệt Tước Vũ trả thù, cười duyên bơi tới phía trước.

Tước Vũ mới vừa nghĩ đuổi theo kịp đi giáo huấn hai người bọn họ cái, đột nhiên nhớ tới, chính mình không biết bơi! Trong lòng hoảng hốt, há mồm kêu to: "Các người đừng. . ." Lời còn chưa dứt, một luồng lạnh lẽo đầm nước quán tiến vào trong miệng, thân thể gãy giữa chìm xuống dưới đi!

Úy cùng Diệp Hiên cũng phản ứng lại, đồng thời kêu sợ hãi: "Tước Vũ tỷ tỷ!" Vội vã lên vào trong nước đi cứu Tước Vũ.

Hai nữ tiếng la đã kinh động bên bờ trên một cây đại thụ chính đang thông khí Tiểu Bảo, ba nữ để cho thông khí, hần liền ở trần ngồi xổm ở trên cây nghiêm túc cẩn thận nhìn bên dưới ngọn núi, thật là cũng không quay đầu lại.

Ba nữ cũng không sợ hần quay đầu lại, này ánh sao dưới ánh trăng, cách này sao xa căn bản cái gì đều không nhìn thấy. Lúc này nghe được Úy cùng Diệp Hiên đồng thời gọi tên Tước Vũ, trong lòng căng thẳng, lập tức từ trên cây bốn chạy xuống, đem trên vai đắp áo tiện tay vung một cái, "Phù phù!" Một tiếng nhay vào trong nước!

Ba người hợp lực đem Tước Vũ từ trong nước kéo dài tới bên bờ, Tiểu Bảo ở Tước Vũ vi cổ trên bụng dùng sức nhấn một cái, "Oa!" một tiếng, Tước Vũ phun ra một đại ngụm nước, mở mắt ra nhìn Tiểu Bảo khẽ mỉm cười, nhưng là không nói ra được một câu.

Tiểu Bảo hai tay ở Tước Vũ bóng loáng ngực bụng trên ấn lại, đem nàng bụng nước động tất cả đều sắp xếp ra đến.

Úy vành mắt đỏ chót tồn ở bên cạnh, tiếng khóc gọi nàng: "Tỷ tỷ, xin lỗi. . ."

Diệp Hiên muốn đưa tay lau chùi một thoáng Tước Vũ trên mặt vết nước, chưa kịp tiếp xúc được liền nghe Tiểu Bảo gầm nhẹ: "Đừng nhúc nhích!"

Này một tiếng đem Diệp Hiến cùng Úy đồng thời dọa thân thể run lên, đã thấy Tiểu Bảo nhặt lên bên cạnh ném xuống đất quần áo, ôn nhu vì là Tước Vũ sát trên đầu cùng trên mặt giọt nước mưa, một bộ đau lòng tận xương đáng vẽ.

Tước Vũ khẽ mỉm cười, nắm lấy Tiểu Bảo tay nhẹ giọng nói: "Không nên trách các nàng, là tỷ tỷ tự mình nghĩ đến bên trong chơi."

Tiểu Bảo chỉ là lắc đầu một cái, cũng không nói lời nào, chỉ là cầm quần áo, nhẹ nhàng lau khô Tước Vũ trên người vệt nước. Sau đó đi tới bên cạnh, đem ba nữ quần áo ôm tới.

Diệp Hiến lúc này mới tỉnh ngủ chính mình còn để trần thân thể, kêu lên một tiếng sợ hãi, từ nhỏ bảo trên tay đoạt lấy quần áo, chạy qua một bên mặc lên.

Úy nhưng vẫn như cũ ngồi chồm hổm trên mặt đất, con mắt ngây ngốc nhìn Tiểu Bảo vì là Tước Vũ mặc quần áo tử tế, trong mắt chảy ra bi thương về mặt.

Diệp Hiến mặc quần áo xong, đi tới nhìn thấy Úy đáng vẽ, trong lòng đau xót, cầm lấy trên đất màu xanh quần lụa mỏng, chụp vào Úy trên người, ôn nhu nói với nàng: "Muội muội, đem y phục mặc được, đừng lương."

Úy cũng không nói lời nào, mặc cho Diệp Hiến đem váy chụp vào trên người mình, ánh mắt lại vẫn là khản nhìn chằm chằm Tiểu Bảo, không nhúc nhích.

Ra chuyện như vậy, mấy người cũng không có tâm sự lại chơi, lấy ra mang theo lương khô tùy tiện ăn một điểm, mấy người mang tâm sự riêng, cũng không tâm tình lại chơi, sư tôn lại bàn giao mấy ngày nay có thể không cản trở lại, mấy người đều ở Thái hà giản bên cạnh trên đất băng nằm xuống.

Sắc trời từ từ đêm đen đến, Tiểu Bảo kiếm một chút cành khô, ở bờ đầm bay lên một chỗ lửa trại, lấy ra từ lâu bị thật bị thảm, ngay khi bờ đầm tìm một chỗ đất trống nằm xuống.

Tước Vũ tỉnh lại sau giấc ngủ, cảm giác trên người đè lên một cái cánh tay, quay đầu nhìn lại, nhưng là Tiểu Bảo, vội vã xoay người lại liếc mắt nhìn, thấy Diệp Hiến cùng Úy đều đã ngủ say, mới thả xuống hạ xuống, nhìn Tiểu Bảo vẫn như cũ ánh mắt sáng ngời khẽ mỉm cười, nhẹ giọng hỏi hân: "Ngươi làm sao còn chưa ngủ?"

Tiểu Bảo lắc đầu một cái: "Ta không yên lòng ngươi."

Tước Vũ trong lòng một ngọt, ở Tiểu Bảo trên môi thom một thoáng, vui đầu ở yêu lang trước ngực, nói khẽ với hân nói: "Ngủ đi, ta không sao rồi, chỉ là uống hết mấy ngụm nước mà thôi, không cần sốt sáng thái quá."

Tiểu Bảo cúi đầu, hôn Tước Vũ môi anh đào: "Tỷ tỷ là người đàn bà của ta, ta muốn tại mọi thời khắc bảo vệ ngươi!"

Tước Vũ dịu dàng nở nụ cười, oán trách nói: "Liên ngươi đeo mồm!" Nhưng là đuổi ra đình hương đầu lưỡi, cùng Tiểu Bảo đối với hôn lên.

Hai người đều là mới nếm thử tư vị, ngươi đây y ta nông hôn môi cũng càng ngày càng là tình nùng, nhìn bên cạnh còn đang ngủ say hai vị nữ tử, Tiểu Bảo chỉ chỉ bên cạnh rừng cây nhỏ, tiến đến Tước Vũ bên tai nói: "Tỷ tỷ, chúng ta đi bên kia. . ."

Tước Vũ lại sao không biết theo tiểu tử này đi tới bên kia sẽ có chuyện tốt gì, có thể một cái không đành lòng phát yêu lang tâm ý, thứ hai chính mình cũng là động tình, nghĩ đến cái kia... Tư vị, vì lẽ đó chỉ là hồng khuôn mặt nhỏ hôn dỗi dùng ngón tay ngọc khinh điểm một cái Tiểu Bảo cái trán, sân nắng một tiếng: "Ngươi tên bại hoại này!"

Tiểu Bảo biết nàng là đáp ứng rồi, mừng rỡ trong lòng, một unction liền bỏ lên, nhưng đem Tước Vũ sợ hết hồn, cẩn thận nhìn phía sau hai cái muội muội, thấy các nàng cũng không dị động, lúc này mới vỗ bộ ngực lấy lại bình tĩnh, oán trách đối với Tiểu Bảo cắn môi dưới, làm cái tức giận đáng dấp.

Này xinh đẹp về đẹp để Tiểu Bảo yêu sát, tay vượn đuổi một cái, đem Tước Vũ ôm lên, hôn môi nàng vành tai, ở bên tai nàng thấp giọng ní non: "Tỷ tỷ, Tiểu Bảo ôm ngươi qua, tỷ tỷ ngày hôm nay bị kinh sợ dọa, cũng không nên luy rồi!"

Chờ Tiểu Bảo bóng người mới vừa vừa rồi đi, nằm ở bên cạnh Úy lại đột nhiên mở mắt ra, nhìn Tiểu Bảo rồi đi phương hướng, trên mặt tràn ngập đau thương về mặt!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Úy tan nát cõi lòng

Trên đầu sao lốm đốm đầy trời, bên tai giòn thủy rách rách, nghe trong rừng chim hót trùng minh, Úy nhưng ngủ không yên.

Sáu năm qua, Tiểu Bảo là lần thứ nhất đối với nàng tỏ ra thân thiện, nhìn hần đang chăm sóc tước Vũ tỷ tỷ thì loại đau này cực yêu cực ánh mắt, Úy cảm giác được trong lòng dĩ nhiên thống co giật!

Tiểu Bảo sao có thể đối với nữ hài tử khác như vậy thương tiếc? Hần không phải đã nói thích nhất chính là Úy sao? Hần cùng tước Vũ tỷ tỷ đi nơi nào?

Kỳ thực Úy đã sớm biết Tiểu Bảo yêu thích tước Vũ tỷ tỷ, hơn nữa tước Vũ tỷ tỷ cũng đối với Tiểu Bảo tâm có tương ứng.

Phóng tầm mắt Tịnh Thủy Liên Tọa, ai sẽ sáu năm như một ngày mỗi ngày liều lĩnh nguy hiểm đến tính mạng đến hậu sơn nhai hái hóa thảo loại? Cũng chỉ có tâm tư đơn thuần, tâm cứng rắn như một Tiểu Bảo mới làm được đến! Như vậy nam tử, lại sao không bị nữ tử ưu ái!

Úy biết mình sẽ không tính toán cùng những cô gái khác chia sẻ Tiểu Bảo yêu, huống hồ vẫn là chính mình tình đồng thủ túc tỷ muội. Nhưng là Khi Tiểu Bảo vì tỷ muội mà đối với hần tỏ ra thân thiện thời điểm, Úy yếu đuối tâm lại như là bị dao mạnh mẽ đâm một cái, thống hầu như đang chảy máu!

Bọn họ đi tới làm cái gì? Cái ý niệm này như là ma chinh như thế dẫn vật Úy, làm cho nàng khó hơn nữa ngủ. Thẳng thắn nghiêng người, xóc lên trên người chần mông, vừa định đứng lên đến lạng lẽ theo tới, cánh tay căng thẳng, bên cạnh Diệp Hiên đã giữ nàng lại.

"Úy, ngươi muốn đi nơi nào?" Diệp Hiên cũng ngồi dậy đến, kéo Úy lạnh lẽo tay nhỏ.

Úy cắn chặt môi, không dám nhìn Diệp Hiên con mắt, hạ thấp xuống vầng trán nhỏ giọng nói: "Diệp Hiên tỷ tỷ, Tiểu Bảo cùng tước Vũ tỷ tỷ không gặp, ta nghĩ đi tìm bọn họ!"

Diệp Hiên vừa nghe, trên mặt lộ ra căm giận vẻ, hừ một tiếng nói: "Tìm bọn họ làm chi! Bọn họ lớn như vậy người, cũng mê không được lộ, đi nơi nào đều sẽ trở về!"

Úy cúi đầu ỳ ỳ nói: "Nhưng là, Úy ngủ không được! Nghĩ đến Tiểu Bảo cùng tước Vũ tỷ tỷ cũng lấy chúng ta đi chỗ khác, Úy trong lòng rất khó chịu!"

Diệp Hiên thờ dài một tiếng, trong lòng biết Úy đối với Tiểu Bảo tình cảm thâm chủng, chuyện đêm nay phát sinh quá mức đột nhiên, Tiểu Bảo đối với Thất sư tỷ quan tâm, lại khác thường lợi hại, đừng nói đối với đơn thuần Úy tới nói là một cái đã kích, coi như mình cũng có loại hạp thổ tư vị!

Phi! Phi! Phi! Mới sẽ không đối với thẳng ngực kia tiểu tử hạp thổ! Chỉ là khí bất quá tiểu tử thói kia dựa vào cái gì liền cho là mình có thể chăm sóc tốt Tước Vũ? Lẽ nào chúng ta nhiều năm như vậy tỷ muội còn không bằng một mình ngươi suy nghĩ đều không bình thường tiểu tử ngực sao?

Nhưng là không phải không thừa nhận, Úy cũng nói ra chính mình ý nghĩ trong lòng. Cái kia tiểu tử ngực mang theo Thất sư tỷ đi nơi nào? Lẽ nào hai người bọn họ thật sự đã. . .

"Úy, có thể có thể đợi lát nữa muốn nhìn thấy, cũng không phải ngươi hi vọng nhìn thấy!" Diệp Hiên lời kéo Úy tay nhỏ, như là đang an ủi nàng, kỳ thực nhưng là hi vọng nàng có thể nói ra tự mình nghĩ nghe được đáp án!

Úy nhưng chỉ là hơi gật gù, cũng không ở găm thanh, theo Diệp Hiên trên đất trạm lên, hai người rón ra rón rén hướng về thủy giản bên cạnh rừng cây nhỏ đi đến.

Vẫn không có đi vào rừng cây, hai nữ cũng đã nghe được bên trong truyền đến một trận kỳ quái thờ gấp cùng cười duyên, này không thể nghi ngờ lại như là từng tiếng sấm sét, bỏ vào Úy trong đầu!

Diệp Hiên trong lòng cũng là giận dữ, coi như nàng chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ, nhưng là loại thanh âm này chỉ cần không phải kẻ ngu si, ai nghe xong đều sẽ biết đang làm gì!

Nhìn Úy gương mặt tái nhợt, ở nguyệt quang bên dưới hầu như trở nên trong suốt, trên mặt óng ánh một mảnh, Diệp Hiên cũng biết, tiểu sư muội lần này là chân chính thương thấu tâm!

Diệp Hiên trong lòng thương tiếc, một phát bắt được Úy cánh tay, không cho nàng càng đi về phía trước. Nhưng là Úy nhưng khẩn nhìn chăm chăm phía trước rừng cây, từng cây từng cây đẩy ra Diệp Hiên ngón tay, cố chấp đi về phía trước.

Tỷ muội tình thâm nhiều năm như vậy, Úy tính khí luôn luôn là dịu ngoan lối lớn với nghịch ngợm, ngoan ngoãn nhiều hơn với tùy hứng, Diệp Hiên vẫn là lần thứ nhất thấy nàng như vậy chấp nhất làm một việc, tựa hồ không cho hần tận mắt nhìn, sẽ hoành đao lập vẫn ở trước mặt mọi người!

Cho nên nàng chỉ được buông ra Úy cánh tay, tùy ý nàng từng bước từng bước đi về phía trước, vẫn tiến vào vào trong rừng cây, xuyên thấu qua yếu ớt nguyệt quang, nhìn cái kia trốn ở phía sau cây quần quýt lấy nhau hai người!

Hai hàng thanh lệ từ Úy trong mắt chảy xuôi hạ xuống, nàng dùng sức lắc đầu, từng bước từng bước lui về phía sau, lui ra bảy, tám bộ sau khi, rốt cục xoay người che mặt mà đi.

Diệp Hiên cũng đỏ mắt, oán hận nhìn Tiểu Bảo cùng Tước Vũ hai người, âm thanh run rẩy nói rằng: "Các ngươi. . . Hừ!"

Đang chờ xoay người muốn chạy, Tước Vũ đã phản ứng lại, cũng không cố trên mặc vào quần áo, tung người một cái nhào tới nắm lấy cánh tay của nàng, trắng xám mặt nói rằng: "Muội muội đừng đi, ngươi nghe ta nói!"

Quay đầu rồi hướng còn ở sững sờ Tiểu Bảo kêu to: "Nhanh đi kéo Úy, buổi tối trong núi nguy hiểm!"

Tiểu Bảo lúc này mới tỉnh táo, nắm lên quần hướng về trên đùi một bộ, hai đầu gối bắn ra, vèo một cái vọt ra ngoài, mới vừa chạy vài bước, càng thẳng thân ngã xuống trên người, hai tay cũng chống đỡ ở trên mặt đất, như là dã thú tứ chi đan xen chạm đất bắt đầu chạy!

Động tác như thế nhưng càng thêm nhanh chóng vô số lần, giống như là một tia chớp biến mất ở Tước Vũ cùng Diệp Hiên trong tầm mắt sao, đem hai nữ kinh sợ đến mức trở mặt ngoác mồm, nửa ngày nói không ra lời!

Úy khinh công cũng xem là tốt, lúc này tâm khổ khí thịnh, càng hơn bình thường nhanh hơn gấp đôi không thôi.

Đáng tiếc mới ra ráng màu bộc, phía sau một con gió thanh đuổi theo, chưa kịp nằng phản ứng lại, bên cạnh đột nhiên có thêm một cái bóng, liền bị hai cái cánh tay chầm chú ôm, cả người bị ôm chặt lấy, bên tai truyền đến Tiểu Bảo hổ thẹn âm thanh: "Úy, xin lỗi! Đừng rời bỏ ta được không?"

Úy đã là lệ rơi đầy mặt, nhìn trước mắt cái này đã từng là chính mình thân mật nhất đồng bọn, không biết khi nào đã lặng yên xông vào chính mình thiếu nữ nội tâm nam hài, ngay khi mới vừa rồi còn ôm nữ nhân khác, làm cái kia ngưng ngưng gièm pha, trong lòng như đao giáo bình thường đau đến không muốn sống, nhưng chỉ là ngờ ngác nhìn Tiểu Bảo, mặc cho nước mắt trút xuống hạ xuống, một câu nói đều không nói ra được.

Nhìn thấy Úy dáng dấp như vậy, Tiểu Bảo đau lòng hầu như co giật, lôi kéo Úy tay nhỏ ở trên mặt chính mình đánh: "Thật Úy, ngươi đánh ta đi, không muốn bộ dáng này!"

Úy trường khắp một tiếng, trở tay cầm lấy Tiểu Bảo tay phải, nhẹ nhàng kéo đến chính mình trước ngực, đau thương nói rằng: "Tiểu Bảo ca ca, Úy nơi này đau quá, thật sự đau quá a!"

Đây là Úy lần thứ nhất ngay mặt gọi hấn Tiểu Bảo ca ca, nhưng là nhưng chút nào nghe không ra một tia cảm tình.

Tiểu Bảo đau lòng đem Úy rút ngắn chính mình trong lòng, hôn môi trán của nàng nói: "Úy, ngươi trách cứ Tiểu Bảo đi! Nhưng là Tiểu Bảo yêu thích Úy, cũng yêu thích tước Vũ tỷ tỷ, bởi vì số mệnh an bài, ngươi cùng tước Vũ tỷ tỷ đều là người đàn bà của ta, ai cũng không thể rời đi ta!"

Úy nước mắt lần thứ hai chảy xuống, riu riu gào khóc: "Tiểu Bảo ca ca, ngươi sao có thể như vậy lòng tham? Có tước Vũ tỷ tỷ, còn muốn lại có thêm Úy?"

Tiểu Bảo nghe ra Úy cũng không tin hấn nói tới tất cả, trong lòng sốt sắng, bật thốt lên kêu to: "Ta không có nói láo! Cây già tình nói cho ta, ngươi cùng Tước Vũ đều là ta tần phi!"

Úy ngăn ra, trên mặt còn mang theo hai hàng thanh lệ, nhưng nghi ngờ hỏi hấn: "Cây già tình?"

Tiểu Bảo trong lòng biết hôm nay nếu không đem sự tình nói ra, Úy định là sẽ cách hấn mà đi tới! Quyết tâm liều mạng, toại đầu đuôi đem Mạc Tiên Lâm bên trong phát sinh hết thảy đều nói cho Úy, đem Liều Úy nghe chính là trọn mắt ngoác mồm!

Chờ Tiểu Bảo nói xong, Úy sững sốt thật nửa ngày mới tần mi đối với hấn oán giận: "Ngươi muốn giữ lại Úy, định là biên những này nói dối lừa gạt ta rồi! Cối đòi này nào có cái gì thụ tình thần tiên!"

Tiểu Bảo tuy rằng nghe nàng vẫn như cũ hoài nghi, khẩu khí nhưng không giống vừa nãy như vậy lạnh lẽo, tâm tình trên cũng có chút hòa hoãn, yên lòng. Dán vào lỗ tai của nàng nói: "Úy, ngươi nhưng là không có ròn?"

Úy ngăn ra, lập tức hỏi ngược lại hấn: "Ngươi sao sẽ biết? !" Tiệp đà nhớ tới vừa nãy hấn giảng giải, cái kia cây già tình việc, lẽ nào thật sự là?

Tiểu Bảo đem Úy tay nhỏ kê sát ở trên mặt của chính mình, dùng hai tay của chính mình nhẹ nhàng đem Úy nước mắt trên mặt lau khô, thương yêu nhìn nàng nói: "Úy, mặc kệ ngươi có tin hay không, Tiểu Bảo đối với tâm ý của ngươi, ngươi cũng biết!"

Úy tu đỏ mặt, nhớ tới hai người sáu năm qua hai đứa nhỏ vô tư, tuy hai mà một tình nghĩa, trong lòng cũng rất là ngọt ngào, xoa xoa Tiểu Bảo khuôn mặt nói: "Úy biết, nam nhân gia có cái tam thê tứ thiếp, cũng không tính là gì! Chỉ là Úy tâm đã sớm cho ca ca, nhìn thấy ca ca cùng những cô gái khác ân ái, tự nhiên. . . Tự nhiên là ăn vị khổ!"

Tiểu Bảo thẳng thân hai tay giương ra, đem Úy ôm vào trong ngực, dùng khuôn mặt của chính mình dán vào người ngọc kiều nhan, thương yêu nói: "Úy, Tiểu Bảo đáp ứng ngươi, bất luận vào lúc nào, đều sẽ không thất lễ cho ngươi!"

Úy vốn là đối với Tiểu Bảo tình cảm thâm chủng, chỉ là nhìn thấy người yêu cùng người khác hoan hảo, trong lòng ghen tuông cường thịnh, khó có thể tiếp thu.

Lúc này nghe được Tiểu Bảo lời thề, khí cũng tiêu hơn một nửa. Hai tay ôm chặt yêu lang cái cổ, trong mũi hô hấp một luồng chỉ có ở Tiểu Bảo trên người mới có mùi thơm!

Mỗi lần nghe thấy được này cổ mùi thơm, đều làm nàng tâm thần đều túy, đêm nay phát sinh tất cả làm cho nàng đối với Tiểu Bảo có loại mất mà lại được mừng rỡ, hồi mùi vị này đến càng là mê say trong đó!

"Ca ca, trên người ngươi là mùi vị gì, Úy thật thích!" Úy cái mũi nhỏ hầu như tiến vào Tiểu Bảo cánh oa, tham lam hô hấp.

Tiểu Bảo bị sợi tóc của nàng cọ xát bên tai ngứa, thậm chí ngay cả thân thể cũng theo lên, vây quanh Úy hai tay càng chặt, hôn môi nàng man mát vành tai nói: "Là long đàn hương! Úy yêu thích, ca ca mỗi ngày cho người ngửi!"

Vừa dứt lời, nhưng trong lòng có chút kỳ quái, tại sao trên người mình sẽ có long đàn hương? Loại này mùi vị là làm được việc gì? Long đàn hương có phải là cùng long có quan hệ? Rồng? Xích long? Phát sáng Quỷ nhân?

Trong đầu đột nhiên đau nhức, các loại ý nghĩ như vỡ òa hồng thủy, bài sơn đảo hải xông tới, trong nháy mắt đem đầu óc của hắn nhồi vào, còn đang không ngừng đi vào trong nhét, hầu như muốn đem hắn toàn bộ đầu nhét vào nổ tung!

Phát sáng Quỷ nhân động, lượn vòng Thân Long, giọt : nhỏ máu cánh tay, gào thét lũ bất ngờ, cái kia mờ mắt sợ hãi hai mắt nữ hài là ai? Cái kia mưa rào tầm tã dưới, đứng ở nhai ngoài động điện những người đàn ông kia là ai?

"A!" Tiểu Bảo thống khổ ôm lấy đầu, thân thể ngã trên mặt đất! Tất cả mọi người cách hắn đi xa, hắn đã ngã rơi vào vực sâu vô tận, duỗi dài hai tay, nhưng không vớt được một sợi dây thừng.

Rớt xuống đến liền là tan xương nát thịt! Nhưng là như vậy cũng là giải thoát rồi!

Tiểu Bảo cảm giác được chính mình toàn thân đều bị Liệt Hỏa vây quanh, có thể phân thạch luyện thiết lửa lớn rừng rực như dao cắt chém thân thể của hắn, chẳng mấy chốc sẽ đem hắn hoàn toàn thiêu!

Nhiều năm qua đây đưa chính mình nào nhanh, lần này rốt cục triệt để đại bạo phát rồi! Liền ngay cả Tịnh Thủy tâm quyết cũng đã không cách nào giảm bớt trong đầu hắn đau nhức, loại kia nóng rực đau đớn, đã để thân thể hắn cứng ngắc, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc!

Mà cùng lúc đó, trong cơ thể long ấn đan bồi mặt trên cũng xuất hiện lượng lớn quy văn, lại như là nhiều năm khô cạn thổ địa, theo đau đớn tăng lên, quy văn cũng đang không ngừng lan tràn!

Lẽ nào long ấn đan bồi muốn nổ tung sao? Tiểu Bảo rất rõ ràng, nếu như long ấn đan bồi nổ tung phá diệt, vậy cũng là tính mạng của hắn tang thời gian!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ba phi cùng hiện

Một tia mát mẻ đột nhiên từ trong miệng tiến vào Tiểu Bảo thân thể, thật giống như ở cực nóng liệt dương dưới đột nhiên thổi tới một trận gió mát, càng như là một cái Trụy nhai người, đột nhiên nắm lấy cứu mạng dây thừng!

Úy hai tay nâng Tiểu Bảo nóng lên khuôn mặt, nhìn hắn nhắm đen hai con mắt, gào khóc nói: "Ca ca, Úy cũng không biết có nên hay không, thế nhưng Úy biết, yêu nhau người là muốn vĩnh viễn cùng nhau, mặc kệ ca ca sau đó sẽ thích bao nhiêu thiếu nữ, chỉ cần là lẫn nhau chân tâm yêu nhau, liền hắn là cùng nhau!"

Trong cơ thể Long ấn đan bồi đã khôi phục yên tĩnh, Tiểu Bảo như là mới từ sinh tử huyền quan trên giấy dựa đi ra, cả người mờ mờ hồ hồ đầm đìa.

Bên tai nghe được Úy, trong đầu không ngừng lặp lại: Chỉ cần lẫn nhau yêu nhau, liền hắn là cùng nhau!

Cần nhắc Úy, rốt cục sắc mặt một khoan, sâu sắc hôn Úy môi anh đào, một lúc lâu ở tách ra, yêu say đắm nhìn Úy nói: "Cảm tạ người Úy, người để ta biết rồi yêu cùng bị yêu! Úy, Tiểu Bảo yêu người!"

Úy trong đôi mắt lệ quang hiện lên, từ câu nói này bên trong liền có thể thấy được đây là Tiểu Bảo lần thứ nhất đối với người nói yêu, liền ngay cả tước Vũ ty ty đều không có nghe hắn chính mồm đã nói!

Phương tâm bên trong đã hoàn toàn bị hạnh phúc dật mẫn, ôm chặt Tiểu Bảo cái cổ si ngốc nói: "Ca ca, Úy cũng yêu người! Muốn Úy đi, hết thấy đều là ca ca!"

Theo Úy một tiếng gào lên đau đớn, Tiểu Bảo trong cơ thể cái kia nguyên bản khép kín Thất Hà bảo đàm từ từ thư giãn ra, chân khí màu trắng cùng phần hồng liệt khí lần thứ hai bốc lên, ở đan điền bên trong bắt đầu hội hợp, theo Tiểu Bảo bảy kinh tám mạch đi khắp một phen, sau đó dọc theo phân ra một luồng tiến vào Úy trong cơ thể.

Úy ưm một tiếng, nhìn Tiểu Bảo e thẹn nói: "Ca ca, thật giống có đồ vật đi vào. . ."

Tiểu Bảo nhắm mắt lại lĩnh hội chân khí trong cơ thể phun trào, nhẹ giọng nói: "Đây chính là đệ nhị ánh trắng rồi! Úy, không muốn ngăn cản, để nó ở lại bên trong cơ thể ngươi, thử để bản thân nguyên khí cùng với kết hợp."

Úy tuy là không hiểu, nhưng vẫn là nghe lời ừ một tiếng, nhắm mắt lại cảm thụ trong cơ thể ba động kỳ dị, mặt cười cũng từ từ khôi phục màu máu, thậm chí càng ngày càng hồng hào, khoe miệng lộ ra một nụ cười, nhẹ giọng nói: "Hào ca ca, Úy đã cảm giác không phải như vậy đau đớn."

Tiểu Bảo loại chân khí ở trong người vận chuyển ba vòng sau khi, mới mở mắt ra cười nói: "Úy, hiện tại tin tưởng ngươi ta là trời cao nhất định duyên phận chứ?"

Úy lườm hần một cái, hờn dỗi nói: "Đây chính là có thể đại biểu a!" Lại ôm Tiểu Bảo cái cổ, nhẹ giọng thở dài: "Mặc kệ Úy cùng ca ca có phải là trời cao nhất định, hiện tại Úy đã là ca ca người, chỉ盼 ngày sau ca ca sẽ không phụ lòng cho ta. . ."

Tiểu Bảo hôn môi Úy gò má, trịnh trọng nói: "Trừ phi Tiểu Bảo bỏ mình, bằng không sinh thời tuyệt không cùng Úy tách ra!"

Úy tay nhỏ che đôi môi của hần, con mắt chảy ra một luồng thanh lệ, nhưng là hải lòng ôm lấy Tiểu Bảo cái cổ nói rằng: "Úy cũng không sẽ rời đi ca ca, coi như là chúng ta chết rồi, đời sau, Úy vẫn như cũ sẽ làm ca ca nữ nhân!"

Tiểu Bảo trong lòng cảm động, thân ôm Úy thân thể mềm mại nói: "Thật Úy, ngươi vừa hư thân, trước tiên nghỉ ngơi một hồi, đợi lát nữa Tiểu Bảo ôm ngươi trở lại Thái hà gian!"

Nhưng vào lúc này, bên tai đột nhiên nghe được một trận sần sật tiếng bước chân, tốc độ thật nhanh! Hiện nhiên là dùng khinh công thân pháp!

Hai trong lòng người cả kinh, Tiểu Bảo theo bản năng trước tiên xả quá Úy quần áo, muốn thế nàng che chắn thân thể, hai cái bóng người đã nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt, một người kêu sợ hãi: "A 9 lấy cho các ngươi đi nơi nào, dĩ nhiên ở đây. . . Tiểu tử ngốc, ngươi thật là một nên bầm thây vạn đoạn khốn nạn!"

Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn lên, chính diện đứng, nhưng chính là Tước Vũ, còn bên cạnh cái kia chống nạnh mà đứng, không phải Diệp Hiên là ai?

Tước Vũ ngờ ngạc nhìn hai người y quan không chỉnh đàng vẻ, trong khoảng thời gian ngắn nhưng là không có nói chuyện.

Tiểu Bảo lúng túng từ Úy trên người bò lên, đang muốn mặc vào quần, lại nghe Úy tại người dưới ôn nhu hô một tiếng: "Diệp Hiên tỷ tỷ!"

Diệp Hiên nắm chặt nắm đấm nói với nàng: "Em gái, ta ở! Yên tâm đi, ta sẽ giết tiểu tử này, báo ngươi hôm nay chịu đựng chi nhục!"

Úy nhưng nhẹ nhàng nở nụ cười, kể tục nói với nàng: "Diệp Hiên tỷ tỷ, là Úy chính mình đồng ý, tại sao chịu nhục câu chuyện?"

Diệp Hiên ngăn ra, lát sau nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Định là muội muội chịu này kẻ ngu si dâm nhục, mới nói ra bức này trái lương tâm!"

Úy hít một tiếng, ngẩng đầu nhìn nàng nói: "Diệp Hiên tỷ tỷ nhưng là không có rón?" Này vừa nói, giữa trường người đều kinh ngạc đến ngây người.

Úy nói tiếp: "Vừa nãy ở ráng màu bực, ta liền nhìn thấy Diệp Hiên tỷ tỷ trong bụng cũng không rón, vừa nãy cùng ca ca nói chuyện, mới biết tất cả những thứ này đều là thiên ý!"

Tước Vũ ngờ ngạc nghe Úy từng nói, nguyên bản còn tưởng rằng là Tiểu Bảo hống Úy lý do, nhưng là vừa nghĩ tới thân thể của chính mình, nhưng cùng Úy cùng Diệp Hiên giống nhau như đúc, thế mới biết Úy nói không uổng!

Úy đã mặc quần áo vào, biểu hiện tuy rằng e thẹn, giữa hai lông mày nhưng tràn trề hạnh phúc, đi tới Diệp Hiên bên người lôi kéo tay của nàng nói: "Diệp Hiên tỷ tỷ, Úy biết ngươi kỳ thực cũng yêu thích Tiểu Bảo, điều này là bởi vì chúng ta nhân duyên, thật là ông trời tác hợp cho, trong số mệnh đã được quyết định từ lâu! Không tin, hai vị tỷ tỷ có thể mở ra quần áo, sẽ chứng thực Úy nói tới."

Diệp Hiên nghe xong cái trợn mắt ngoác mồm, đối với với thân thể của chính mình, nàng đương nhiên biết đến rõ ràng, dùng sức lôi kéo vạt áo, về mặt phần nhiên nói: "Đây là trùng hợp, không tính là cái gì! Úy, ngươi không muốn được cái kia tiểu tử ngốc đầu độc, kỳ thực. . ."

Lại nghe bên cạnh Tước Vũ thân nhiên thở dài: "Diệp Hiên, trùng hợp cũng được, thiên hợp cũng được, nam nhân cái nào không có ba thể sáu thiếp? Ta biết ngươi trong lòng yêu thích Tiểu Bảo, vì sao nhưng mạnh mẽ ngọt ngọt? Ngươi ta còn có Úy thuở nhỏ tình cùng tỷ muội, hiện tại hai người chúng ta đã theo Tiểu Bảo, ngươi hẳn tâm cách chúng ta mà đi không?"

Diệp Hiên ngăn ngo, nửa ngày mới trừng Tiểu Bảo một chút, thừa dịp nói rằng: "Ta mới không muốn cùng thằng ngốc kia tiểu tử. . ."

Tước Vũ dụ dằng nở nụ cười, nắm chặt Diệp Hiên tay nói: "Muội muội ngốc, hôm nay tỷ tỷ vì ngươi làm một lần chủ, ngày sau nhất định sẽ cảm kích tỷ tỷ!" Nói ngọc vuốt tay một cái, càng ở Diệp Hiên trên người gặt liên tục mấy lần.

Diệp Hiên nhất thời cương trực thân thể lung lay muốn ngã, về mặt kinh hoàng nhìn Tước Vũ nói: "Thất sư tỷ, ngươi đả như hà?"

Tước Vũ đỡ thân thể của nàng đi xuống một thả, trừng Tiểu Bảo một chút, mắng to: "Tên ngốc, còn không mau lại đây? !"

Tiểu Bảo trong đầu lại nhất thời còn chưa quay trở lại, có chút do dự nhìn Tước Vũ nói: "Tỷ tỷ, như vậy thích hợp sao?"

Tước Vũ nhẹ nhàng thờ dài, kéo Úy tay nói: "Ba người chúng ta từ nhỏ như hình với bóng, bây giờ ta cùng Úy đều đã thành người của người, lại sao có thể bỏ xuống Diệp Hiên mặc kệ?"

Úy hơi nhỏ mặt ửng đỏ ôm Tước Vũ cánh tay nói: "Người như không yên lòng, có thể nhìn Diệp Hiên tỷ tỷ thân thể, nàng cũng là không có rón! Vừa nãy người thể nào thương yêu Úy, hiện tại liền thể nào thương yêu Diệp Hiên tỷ tỷ đi!"

Diệp Hiên quặm mặt lại sốt sắng: "Kẻ ngu si, người dám động ta, ta liền muốn mạng của người. . . A. . . Người xấu, đem người đến xử miện lấy ra. . . A. . ."

Tiểu Bảo lúc này đã không có nửa điểm lo lắng, phủ ở Diệp Hiên trên người, hai tay nâng nàng mặt cười, dùng đôi môi của chính mình ngăn chặn nàng môi anh đào!

Diệp Hiên huyết đạo bị phong, trong miệng nhưng vẫn như cũ mắng to: "Xử kẻ ngu si! Căn mau thả ta ra, cô nãi nãi không đánh người răng roi đầy đất. . . Ai nha. . . Người cái bại hoại. . . Không cho sờ loạn. . . Ai nha gốc bảo ta sai rồi, người buông tha tỷ tỷ được chứ. . ."

Lại nghe bên cạnh Tước Vũ cười nói: "Sợ là loại hoan hảo qua đi, nhưng là liền mỗi ngày quần quít lấy hần!"

Lôi kéo Úy cánh tay, cười nói: "Chúng ta tỷ muội ba người từ trước đến giờ tuy hai mà một, chính là phu quân cũng cộng thị một người đi! Diệp Hiên, mặc kệ sau đó người có hay không trách cứ ta cùng Úy hai người, hôm nay cái, coi như tỷ tỷ xin lỗi người, thể người nganh làm cái này môi rồi!"

Tước Vũ hai tay mở ra Diệp Hiên quần áo, Úy cũng tới tay hỗ trợ, đem Tiểu Bảo trên người nguyên bản liền không nhiều quần áo thoát sạch sành sanh!

Theo một tiếng tiếng rít chói tai, Diệp Hiên hai tay đột nhiên gắt gao ôm lấy Tiểu Bảo thân thể, khoe mắt bên trong chảy ra nước mắt trong suốt, việc đã đến nước này, nàng đã không cách nào quay đầu lại, nguyên bản băng thanh ngọc khiết thân thể, đã đánh tới nam nhân dấu ấn!

Mà Tiểu Bảo nhưng cảm thấy hai lỗ tai bên trong đột nhiên ầm một tiếng nổ vang, trong cơ thể Thất Hà bảo đảm đột nhiên ánh vàng rừng rực, trong nháy mắt xoay tròn lên.

Nguyên bản bảy cánh hoa bên trong một mảnh cũng bắt đầu hiện ra màu vàng óng màu sắc.

Chân khí màu trắng cùng phần hồng liệt khí hỗn hợp, chân khí màu vàng óng trong nháy mắt ngay khi kinh mạch toàn thân đi khắp một vòng, một tiểu cổ chân khí cũng chảy vào Diệp Hiên trong cơ thể, cùng với vốn có chân khí hỗn hợp.

Diệp Hiên kêu to ngược lại không là thân thể có bao nhiêu thống, mà là... khiếp sợ lớn với cảm giác của hần, giờ khắc này phẩm đến, thân thể đúng là kỳ quái khản, đau cảm nhưng không mãnh liệt.

Hơn nữa trong cơ thể tình huống khác thường cũng bị nàng cảm giác được, không khỏi há to miệng, cảm thụ trong cơ thể mình chân khí phun trào, đến nửa ngày mới phản ứng được, khản nhìn chăm chăm Tiểu Bảo hỏi: "Là món đồ gì đi vào?"

Tiểu Bảo lắc đầu một cái, cảm thụ cái kia mảnh màu vàng óng cánh hoa càng ngày càng sáng, chân khí càng ngày càng đậm tình huống khác thường, vì cười nói: "Ta không biết! Ta chỉ biết là, ta hiện đang nghĩ kỹ đau quá yêu người một phen!"

Diệp Hiên tu đỏ mặt, nhìn Tiểu Bảo nói: "Đem ta giải khai huyết đạo!"

Tiểu Bảo bắt đầu đi lắc đầu một cái: "Ta sẽ không!"

Diệp Hiên đỏ mặt nhìn bên cạnh trợn mắt ngoác mồm Tước Vũ cùng Úy, đối với các nàng thật ngôn muốn nhờ: "Đem ta giải khai huyết đạo C tỷ tỷ muội, ta sẽ không làm thương tổn gốc bảo!"

Tước Vũ do dự một chút, nhìn Diệp Hiên ánh mắt cầu khẩn, thờ dài một tiếng, đưa tay mở ra huyết đạo của nàng.

Thân thể một khi khôi phục tự do, Diệp Hiên lập tức song chương in lại Tiểu Bảo trước ngực, chỉ nghe "Ầm ầm" hai tiếng, Tiểu Bảo bị chặt chẽ vững vàng đánh hai chương, thân thể một phen, nằm ở trên mặt đất.

Tước Vũ cùng Úy đồng thời kêu lên một tiếng sợ hãi, đang muốn tiến lên, đã thấy Diệp Hiên vươn mình ngồi dậy, vượt ở Tiểu Bảo trên người, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: "Tiểu tử ngốc, dám bắt nạt tỷ tỷ! Ta cũng bắt nạt bắt nạt người, xem người sau đó còn mấy chuyện xấu! Để người bắt nạt ta! Để người bắt nạt ta!"

Tước Vũ cùng Úy nhìn cái trợn mắt ngoác mồm, không nghĩ tới Diệp Hiên càng là cường hãn như vậy, vừa hư thân liền dám chủ động xuất kích, đối làm chính mình, thực sự là không làm được.

Bất quá nhìn dáng dấp nàng cũng theo đó nhận mệnh, cuối cùng không có lo lắng chi ưu, toại yên lòng, nhân thể hướng về trên đất một nằm, lẫn nhau ôm thân thể của đối phương, khanh khách cười duyên lên.

Một buổi tối hoang đường, mới quen tư vị các thiếu nam thiếu nữ đã hoàn toàn dứt bỏ rồi khúc mắc, lẫn nhau hoàn chỉnh dung hợp lại cùng nhau, từ nay về sau, bốn người một thể, lập xuống vĩnh không xa rời nhau lời thề.

Tiểu Bảo mặc dù ngay cả ngư ba nữ, nhưng không chút nào giác mệt mỏi, trái lại càng đánh càng hăng, mãi đến tận canh tư thiên thời điểm mới buông tha ba nữ, đem ra túi ngủ động viên các nàng ngủ dưới, chính mình liền ở bên cạnh đã tọa, đọc thầm Tịnh Thủy tâm quyết, dùng để bình phục trong cơ thể càng ngày càng khuấy động chân khí!

Tiểu Bảo đã cảm giác được rõ rệt trong cơ thể biến hóa, trước kia Long ấn đan bồi đã vỡ tan, bị từ cây già tinh cái kia được Thất Hà bảo đảm thay thế.

Mà đêm nay liền thu hai hoa, thêm vào đêm qua tước Vũ tỷ tỷ đệ nhất âm hoa, Thất Hà bảo đảm lại khác thường biến, ở Tịnh Thủy tâm quyết không ngừng tịnh hóa bên dưới, biến thành một viên mọc ra bảy cánh hoa nguyên đan, Thất thái nguyên đan!

Mà giờ khắc này, Thất thái nguyên đan hoàng diệu đã trán lượng, Tiểu Bảo cảm giác được chân khí trong cơ thể phun trào, trên trời đầy sao tựa hồ đang ở trước mắt, đường vân nhỏ trùng mình cũng hầu như ngay khi bên tai, mười mấy trượng ở ngoài Thái hà gần bên trong phiên thiên ngư nhảy ra mặt nước động tĩnh cũng giống như liền hưởng ở bên người!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chiến chiến chiến

Mặt trời mới mọc lơ lửng chân trời, ánh mặt trời đem toàn bộ Tịnh Thủy Liên Tọa đều bao lung lên, như máu bình thường đỏ tươi.

Liễu Như Phong mới vừa đã đẩy cửa phòng ra, cảnh sắc trước mắt liền để hấn choáng váng. Chỉ thấy trước cửa mái hiên bên dưới, dĩ nhiên buông xuống từng cái từng cái dài hơn một trượng băng!

Kim thu nóng bức, khí trời oi bức, tại sao băng!

Liễu Như Phong ngửa đầu nhìn trời, lạnh rên một tiếng, ngang nhiên hét lớn: "Băng ma, muốn tới cũng sắp điểm tới đi, không cần giả thần giả quỷ, ta đã chờ chực đã lâu rồi!" Dứt lời, hai tay một phụ, cất bước hướng về bái tiên các đi đến.

Bái tiên các cửa chính mở ra, nghênh môn trên bờ đoàn ngồi xếp bằng một vị ngân nhâm lão nhân, sắc mặt thành kính, chập tới lễ bái quan doanh đại tiên.

Ngoài cửa đứng bốn cái ăn mặc trường bào màu xanh người trung niên, bọn họ chính là Tịnh Thủy Liên Tọa các đệ tử văn võ chương giáo! Mà võ công của bọn họ, cũng đã cùng Liễu Như Phong công phu ngang hàng, đạt đến Võ vương cảnh giới!

Bạch Loan đại lục hết thấy người luyện võ tuần hoàn một cái nghiêm ngặt chế độ đẳng cấp, từ ban đầu vũ sinh cảnh giới, lần lượt vì là võ sư, vũ vệ, Võ vương, Võ thánh, Võ hoàng.

Truyền thuyết công phu một khi luyện đến Võ hoàng, nguyên đan đã biến thành Nguyên Thần, là có thể lấy vũ thông thần, biến thành thần tiên! Chỉ là có chút người nóng lòng cầu thành, thậm chí vọng tưởng tìm kiếm đường tắt, nguyên đan căn cơ bất ổn, lợi dụng các loại bàng môn tà đạo xúc hóa Nguyên Thần, đến nỗi tẩu hỏa nhập ma, đã biến thành vũ ma!

Lần này phát sinh Băng tuyết lệnh, tạo thành Tịnh Thủy Liên Tọa nguy cơ kẻ cầm đầu Âm Xà vương, chính là vũ ma!

Liễu Như Phong đứng thẳng ở cửa, khom người nói: "Cha, kẻ địch hấn là đã đến."

Liễu Phiên Hải ừ một tiếng, nhắm mắt lại nói: "Bọn nhỏ đều đi rồi chứ?"

Liễu Như Phong gật đầu đáp: "Hiện tại phỏng chừng đã đến quan hà trấn, đều an toàn."

Liễu Phiên Hải hít một tiếng: "Luyện Nguyệt đây?"

Liễu Như Phong âm u nói: "Ta đã điểm nàng huyệt ngủ, nấp trong dưới giường mật đạo bên trong."

Liễu Phiên Hải gật gù nói: "Được! Mặc dù nàng tỉnh lại, cái kia mật đạo cũng là có thể đi vào không thể ra, chỉ có thể đi về ráng màu bực! Chờ nàng trở lại, tin tưởng Âm Xà vương một nhóm, từ lâu đi rồi. Luyện Nguyệt tính tình nhu thuận, nội tâm nhưng quật cường, không như vậy lắm, chúng ta hai cha con rất khó buông tay một kích."

Liễu Như Phong khom người đáp lại: "Ừ" biết được." Chỉ là trong ánh mắt toát ra vô hạn không muốn.

Liễu Phiến Hải thờ dài: "Vì bảo vệ ta cái kia chưa xuất thế Tôn nhi, trận chiến ngày hôm nay, Khi đem hết toàn lực! Âm Xà vương nửa người nửa ma, vì phụ cùng đối chiến thực sự không nửa điểm phần thắng, tứ đại Thiên Ma như đơn đã độc đấu, người có thể địch lại bất luận một ai, nhưng nếu bốn người liên thủ, người đoạn không phải địch!"

Ngoài cửa trong bốn người, lão đại quyền chương đường chương giáo Liễu Phiến Sơn khom người nói: "Chương môn, còn có chúng ta bốn cái!"

Liễu Phiến Hải lạnh rên một tiếng nói: "Bốn người các người? Bốn người các người là món đồ gì? Một tháng qua, các người lữ phạm môn quy, hai ngày trước đã bị trục xuất Tịnh Thủy Liên Tọa! Lượng các người ở bên trong cửa gian lao nhiều năm, cho các người thời gian thu dọn đồ đạc, sáng nay nói đến theo ta chào từ biệt, hiện tại đều cắt đi!"

Ngoài cửa bốn người nhìn nhau cười khổ, vẫn vô đường chương giáo Liễu Phiến Thành khom người nói với Liễu Phiến Hải: "Được, nếu chúng ta đã không phải Tịnh Thủy Liên Tọa người, cái kia làm cái gì cũng cùng nhị sen không quan hệ rồi! Chúng ta dù sao vẫn là bổn gia thân thích, người tuy đã không phải ta chương môn, nhưng vẫn là huynh trưởng ta, hải ca, hôm nay chào từ biệt, ta đi trước một bước!"

Nói, hắn dĩ nhiên xoay tay phải lại, lấy ra một cái dài một thước đao nhọn, đối với mình ngực mạnh mẽ đâm!

Liễu Như Phong thay đổi sắc mặt, ra tay như điện, một phát bắt được Liễu Phiến Thành thủ đoạn, kinh hô một tiếng: "Thành thúc, người đây là tội gì!"

Liễu Phiến Thành nhưng bị thăm nỡ nộ cười, quay về Liễu Như Phong nói: "Ta đã bị trục xuất nhị sen, người còn quản ta làm chi!" Nói tay phải nhún một cái chuỗi đao, lưỡi đao càn đột nhiên tăng vọt một đoạn, mũi đao đã xen vào Liễu Phiến Thành trong lòng da thịt!

Liễu Như Phong tâm thần đều chiến, hắn biết này tứ thúc thuở nhỏ thân thể có bệnh, không thể luyện vũ, nhưng thông tuệ hơn người, trận pháp thao lược, cơ quan cạm bẫy không gì không giỏi, mà cây đao này hắn là chính là hắn phát minh mới đạn đao, không nghĩ tới cái thứ nhất lấy đi, càn là hắn mạng của mình!

Ngay khi này ngàn cân treo sợi tóc, "Keng" một tiếng vang giòn, đạn lưỡi đao nhận từ bên trong mà đứt, một giọt nước rơi trên mặt đất, thoải mái thổ bên trong biến mất không còn tăm hơi!

Đánh gãy lưỡi đao, dĩ nhiên chỉ là một giọt nước! Liễu Phiến Hải thờ dài một tiếng, ngón cái tay phải cùng ngón trỏ một niết, trong tay vệt nước liền đã bốc hơi lên hong khô, đi tới Liễu Phiến Thành trước mặt, lấy xuống trong tay hắn nửa đoạn đạn đao, ném với một bên, nhìn con mắt của hắn nói: "A thành, người khó nói không rõ hải ca tâm?"

Liễu Phiến Thành hai mắt đỏ chót, lồng ngực nhưng ưỡn lên cao cao, nhìn Liễu Phiến Hải nói: "Chính là bởi vì rõ ràng, mới sẽ không đi! Liễu gia huyết thống, đã có ta cái kia chưa sinh ra cháu trai kéo dài, vô lâm một mạch, tự có Tịnh Thủy Liên Tọa mấy trăm năm qua đồ từ đồ tôn! Lão Liễu gia còn chưa bao giờ từng xuất hiện không đánh mà chạy kẻ nhu nhược, ta Liễu Phiến Thành tuy rằng không hội vũ, nhưng cũng sẽ không Khi Liễu gia trối buộc! Ta từ, bọn họ chiến!"

"Chiến!" Ba người khác đồng thời hét lớn, mỗi người đều là mắt tia đỏ như máu, sống lưng thẳng tắp, không một người lùi bước!

Liễu Phiến Hải nhìn bọn họ, rốt cục hét lớn một tiếng: "Thật 0 đã đến nước này, ta nói thêm nữa càng hiện ra lập dị! Hôm nay liền để chúng ta lão Liễu gia sáu một hán tử, cùng Cực Địa tông đấu một trận! Bất quá ta từ thô tục nói ở mặt trước, trận chiến này, ta không chắc chắn, các người sợ là không sợ?"

Liễu Như Phong trong lồng ngực dâng trào, ưỡn ngực kêu to: "Cha, hải nhi không sợ! Có thể cùng cha cùng bốn vị thúc thúc kẻ vai chiến đấu, là hải nhi vinh hạnh! Mặc dù hôm nay chết trận, hải nhi cũng lập lời thề không cho Cực Địa tông chiếm được thật đi!"

Liễu Phiến Hải cười ha ha, bóng người loáng một cái, đã đến Liễu Như Phong trước mặt, vỗ bờ vai của hắn nói: "Được! Không hổ là Liễu gia ta hậu nhân! Hôm nay liền để ta hai cha con kẻ vai chiến đấu, vì là Trung Nguyên vô lâm tận một lần cuối cùng miễn lực đi! Mở cửa, đón khách!"

Liễu Như Phong không khỏi có chút ngờ ngạc, cha Càn Khôn hạo nhiên thần công lại tinh tiến rất nhiều, ngay cả mình đều không thể thấy rõ động tác của hắn, phóng tầm mắt vô lâm, có thể cùng đánh một trận thực sự là có thể đếm được trên đầu ngón tay rồi!

Nhưng hắn dĩ nhiên nói không chắc chắn đánh thắng Âm Xà vương, mà đầu kia, đến cùng là người vẫn là quý?

Liễu Như Phong chậm rãi đi tới bên trong cửa điện trước, chậm rãi duỗi ra hai tay, này cửa vừa mở ra, Tịnh Thủy Liên Tọa liền lại thả bằng nhật, hay là hết thấy trước mắt đều sẽ biến mất không còn tăm hơi.

Chính mình mỹ lệ thê từ Luyến Nguyệt, đáng yêu con gái Úy, chưa xuất thế nhi tử theo vân, đều sẽ là vĩnh biệt.

Còn có hơn một nghìn đệ tử, loại sau ba tháng lên núi, hay là nhìn thấy chính là một vùng phế tích, Tịnh Thủy Liên Tọa từ đây ở Bạch Loan trên đại lục biến mất!

Đang do dự, phía sau truyền đến Liễu Phiến Hải hùng tráng âm thanh: "Phong nhi, nam nhi lập thế, nghĩa vị trí, biết rõ không thể làm mà thôi! Khó đến phủ đầu, biết rõ không thể khi mà bỏ đi, thật là anh hùng!"

Liễu Như Phong thân thể chấn động, thẳng tắp lồng ngực đáp lại: "Hải nhi ghi nhớ!" Lập tức không do dự nữa, một tay đẩy môn xuyên, hai tay dùng sức lôi kéo, "Kẹt kẹt" một tiếng, đã mở ra cửa điện!

"Sư phụ!" Điện cửa vừa mở ra, rung trời gió một tiếng gọi đột nhiên truyền đến, Liễu Như Phong nhất thời ngây người.

Chỉ thấy cửa điện ở ngoài trên đất trống, chính tề quỳ mấy trăm người, tất cả đều là hôm qua chính mình đã phân phát hạ sơn đệ tử!

Liễu Như Phong mặc dù là Thiếu chương môn, nhưng là hắn cũng là các đệ tử truyền công sư phụ, đối với các đường công phu hắn đều tay lấy tay đi giáo viên, vì lẽ đó rất được trong ngoài đường đệ tử kính yêu, miệng nói sư phụ.

"Các ngươi. . ." Liễu Như Phong chỉ vào quỳ trên mặt đất các đệ tử, nhất thời càng nói không ra lời!

Một tên màu xanh lam trang phục người trẻ tuổi quỳ trên mặt đất, ưỡn ngực hô to: "Sư phụ, Tịnh Thủy Liên Tọa gặp nạn, vì sao nhưng muốn đệ tử môn hạ sơn tránh né? Sư phụ thường dạy chúng ta tôn sư như tôn phụ, tu thân lại tu võ, hiện tại lại làm cho chúng ta trốn họa tránh loạn, trí sư môn đại nghĩa với không để ý, làm sao có khả năng!"

Liễu Như Phong yết hầu một ngạnh, run giọng hỏi hắn: "Vô Biên, ngươi sao biết. . ."

Nhai Vô Biên nói tiếp: "Hai ngày này trên núi phát sinh nhiều chuyện như vậy, chúng ta sớm có lòng nghi ngờ, thêm vào quãng thời gian trước chương môn sư tổ thu được Băng tuyết lệnh, tự nhiên biết Cực Địa tông đem tấn công Tịnh Thủy Liên Tọa.

Sư phụ khiến các đệ tử hạ sơn, tuy là hữu tâm bảo toàn chúng ta, thế nhưng các đệ tử được ân sư giáo huấn nhiều năm, sư ân lớn như núi, quyết không thể vào lúc này khi sư môn với không để ý, cố kháng mệnh lưu này hắn vệ sư môn. Sư phụ như lại can đệ tử hạ sơn, đệ tử kia liền đi Cực Địa tông trụ sở, bình hắn cái một mất một còn!"

Bên cạnh Đại sư huynh Lộ Vô Hình ngang nhiên nói rằng: "Quyền chương đường đệ tử tuyệt không làm con rùa đen rút đầu! Chúng ta, chiến!"

Lộ Vô Hình vừa dứt lời, phía sau 120 tên màu xanh lam trang phục thanh niên đồng thanh hô: "Chiến!"

Hai tên màu vàng trang phục thanh niên cũng động thân hét lớn: "Đạo kiếm đường đệ tử cũng không hạng người ham sống sợ chết! Chúng ta, chiến!" Lời còn chưa dứt, 120 tên hoàng trang thanh niên cùng hô lên: "Chiến!"

Liễu Như Phong trong mắt ẩn ẩn lệ, nhìn hai tên thanh niên lâm bẩm nói rằng: "Không một hạt bụi, Vô Định, các ngươi cũng vi phạm sư mệnh. . ."

Một tên màu trắng trang phục thiếu nữ, quỳ trên mặt đất, một mặt kiên nghị nhìn lục Như Phong nói: "Sư phụ, vẫn thường cuộc đời chưa bao giờ vi phạm quá sư mệnh, đây là lần thứ nhất, cũng là một lần duy nhất! Ta cùng sáu sư đệ cộng tu Phi Vân đường, nội đường bốn mươi tên nam đệ tử, hai mươi tên nữ đệ tử, không một người hạ sơn thoát thân. Phi Vân đường thế cùng sư môn cùng chết sống! Chúng ta, chiến!"

Lời này vừa nói ra, phía sau sáu mươi tên nam nữ đệ tử cũng cùng hô lên: "Chiến!"

"Ha ha ha!" Liễu Như Phong phía sau tứ đại chương giáo đồng thời cười to lên, trong đôi mắt nhưng tràn ra kích động nước mắt!

Liễu Phiên Sơn vừa cười, vừa chỉ vào ngoài cửa quỳ những đệ tử kia mắng to: "Các ngươi mấy tên khốn kiếp này tiểu tử, đều cùng lão tử là một cái tính khí! Thực sự là ra sao sư phụ mang ra sao đồ đệ C! Tiểu tử thói môn, sư phụ lấy các ngươi vì là ngạo!"

Các đệ tử mỗi người thân tình kích động nhìn hắn cùng sư phụ hắn, sau đó đồng thời tăng tăng đập đầu xuống, trong miệng hét lớn: "Chiến! Chiến! Chiến!"

Liễu Như Phong chính lập bất động, ngơ ngác nhìn quỳ rạp xuống trước mắt một đám đệ tử, mắt hỏ bên trong nước mắt rốt cục chảy xuôi hạ xuống, đang muốn nhẫn tâm đem bọn họ đánh đuổi, chỉ nghe phía sau có người hô to: "Phong nhi, để bọn nhỏ vào đi, hôm nay chúng ta Tịnh Thủy Liên Tọa trên dưới đồng lòng, cộng đồng đối phó Cực Địa tông!"

Tịnh Thủy Liên Tọa nội thất đệ tử võ công tu tập bốn đường, đại đệ tử Lộ Vô Hình cùng Tam đệ Nhai Vô Biên cộng tu quyền chương đường, nội đường đệ tử 120 người.

Tứ đệ nhan không một hạt bụi cùng Ngũ đệ tử phòng vô định cộng tu đạo kiếm đường, nội đường đệ tử 120 người.

Hai sư tỷ vẫn thường cùng Lục đệ Phong Vô Ảnh cộng tu Phi Vân đường, nội đường nam nữ đệ tử cộng sáu mươi người.

Có khác hai tên sư muội chúc đệ tử nhập thất, phân biên ở vẫn trong vô đường, phân biệt là thất đệ Tước Vũ, Bát đệ Diệp Hiền.

Chỉ bởi vì các nàng hai cái thể chất đặc thù, tuy rằng nắm giữ nguyên khí, nhưng không cách nào ngưng đan, vì lẽ đó do Liễu Phiên Thành giáo viên văn hóa vũ lý.

Đệ tử nhập thất ngoại trừ Tước Vũ cùng Diệp Hiền ở ngoài, toàn bộ đều là đã ngưng khí hóa đan vũ vệ cấp bậc cao thủ, đây là Tịnh Thủy Liên Tọa vì là Huyền Ngọc đế quốc bồi dưỡng một đời mới võ lâm huyết thống!

Này ba trăm tên đệ tử hôm qua đã bị Liễu Như Phong phân phát hạ sơn, vì là chính là sợ ở hôm nay Cực Địa tông tấn công Tịnh Thủy Liên Tọa thời gian có sơ xuất!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Có địch xâm lấn

Tam đệ Nhai Vô Biên luôn luôn túc trí đa mưu, từ lâu nhìn ra Tịnh Thủy Liên Tọa nguy cơ, cùng người khác đệ tử nhập thất thương thảo một phen, giả ý đáp lời sư mệnh, sau đó ở dưới chân núi tập kết hết thầy nội thất đệ tử, báo cho đại gia trong lòng suy đoán.

Cực Địa tông ác danh chiêu, cực khó đối phó, Đại sư huynh Lô Vô Hình đề đại gia mình lựa chọn đi ở, sau đó suốt đêm lên núi, ai biết ba trăm tên đệ tử quần tinh sục sôi, không một đảo binh, mọi người dạ trên Thái Hà sơn, quỳ ở cửa điện trước, thề cùng sư môn cộng chống đỡ ở ngoài xâm.

Liễu Phiến Hải nhìn đứng trước mặt lập như từng cái từng cái cây lao bình thường các đệ tử, lạnh lùng nói với mọi người: "Các người cũng biết Cực Địa tông công phu, cũng không thể so Tịnh Thủy Liên Tọa thua kém?"

Các đệ tử cùng kêu lên trả lời: "Biết!"

Liễu Phiến Hải hỏi tiếp: "Vậy các người một khi đánh với, chắc chắn tử thương, hiện đang hồi hận trả lại cùng!"

Lô Vô Hình ngẩng đầu đáp: "Chưông môn, ta đã ở dưới chân núi hỏi qua hết thầy sư đệ, không một người sợ chết, xin mời chưông môn nhân hạ lệnh đi!"

Liễu Phiến Hải nhìn mọi người từng cái từng cái kiên nghị sắc mặt, ngửa mặt lên trời thét dài: "Tịnh Thủy Liên Tọa có các người bang này đệ tử, coi như Thiên Ma đột kích, lại có gì sợ!"

Ba trăm tên đệ tử cùng kêu lên rống to: "Xin mời chưông môn hạ lệnh!"

Liễu Phiến Hải đứng trước điện, bạch nhiệm ở trong gió nhẹ từ từ bông bênh, âm thanh tuy rằng không cao, nhưng rõ ràng truyền vào mỗi người trong tai: "Vân Thường cùng Phong Vô Ảnh, suất Phi Vân đường đệ tử phụ trách tiểu vệ! Ngộ có đột kích, liễu địch vì là tấn!"

Này Thái Hà sơn nhiều nhất chính là cây liễu, lúc này chính là đầy cành diệp thịnh thời gian, lấy một đoạn cành liễu, đánh đi độc nhất, chỉ chừa vỏ ngoài, thổi bay đến tựa như trúc địch giống như vậy, các đệ tử luyện công nhân hạ liền thường thường vui đùa, tất nhiên là người người sẽ thổi.

Vân Thường cùng Phong Vô Ảnh đồng thời khom người đáp lại: "Phải!" Vung tay lên, sáu mươi tên đệ tử áo trắng như một con gió bình thường biến mất ở cửa điện sau.

Liễu Phiến Hải nói tiếp: "Nhan Vô Cấu, Phòng Vô Định, đem sáu mươi danh đao Kiếm đường đệ tử, thủ vệ ở trước sau lên núi trên đường, để ngừa kẻ địch đánh lên!"

Nhan Vô Cấu cùng Phòng Vô Định chấp tay: "Phải!"

Nhan Vô Cấu xoay người đối với phía sau màu vàng trang phục các đệ tử phát tay: "Trung gian cắt ra, bên trái sáu mươi người đi với ta phía trước núi, bên phải sáu mươi người cùng Ngũ sư đệ đến hậu sơn, lấy binh khí, xuất phát!"

Phòng Vô Định há miệng, muốn nói cái gì, chung quy vẫn là thở dài một tiếng, xoay người đi rồi.

Phải biết Cực Địa tông lần này trắng trợn đến đây công tập, tất nhiên là dựa dẫm tám đại cao thủ đã qua thứ sáu, Trung Nguyên võ lâm lại không có mấy người có thể cùng tứ đại Thiên Ma sánh vai nhân vật, vì lẽ đó kiêu ngạo hung hăng, căn bản là không cần lấy đánh lên, phía sau núi dù sao tương đối an toàn một ít.

Phòng Vô Định biết Tứ sư huynh đem nguy hiểm lưu cho mình, tuy có chút không cam lòng, muốn lấy thân thế chỉ, nhưng hẳn cũng rõ ràng này Tam sư huynh từ trước đến giờ nói một không hai, võ công cũng là sư huynh đệ bên trong xuất sắc nhất, cũng chỉ đành không thể làm gì linh mệnh mà đi.

Liễu Phiến Hải đối với còn lại 120 tên màu xanh lam trang phục thanh niên nói: "Nhai Vô Biên, suất bốn mươi tên đệ tử trấn thủ Tịnh Thủy đại điện. Lô Vô Hình suất tám mươi đệ tử thủ Mạc Tiên Lâm, dù như thế nào, không thể để bất luận người nào bước vào Mạc Tiên Lâm cùng Thái Hà Bộc nửa bước!"

Lời này vừa nói ra, Lô Vô Hình thất thần, thừa dịp hỏi một tiếng: "Chưông môn, Mạc Tiên Lâm đã thành một đồng cây khô, vì sao còn muốn thủ vệ?"

Liễu Như Phong than khẽ: "Tiểu Bảo ở nơi đó 9 có Tiểu sư muội người, Thất sư muội, Bát sư muội!"

Lộ Vô Hình "Ồ" một tiếng, há miệng ba, nhưng không nói gì thêm.

Hắn biết chương môn cùng sư phụ luôn luôn đối với đệ tử cùng hài tử đều là thương yêu rất nhiều, chỉ là không hiểu ở này sống còn thời khác, chương môn tại sao còn muốn rút ra nhiều người như vậy lực đi bảo đảm bảo vệ bọn họ?

Mặc dù bên trong có tiểu sư muội, thế nhưng lấy chương môn cùng sư phụ làm người, chỉ sợ sẽ không coi trọng như vậy, lấy bốn mươi tên thủ điện, nhưng muốn tám mươi người bảo đảm bảo vệ bọn họ, này chương môn cùng sư phụ đối với Tiểu Bảo, cũng thực sự quá mức bất công rồi!

Bất quá lộ vô hình trong lòng tuy có oán giận, đối với sư mệnh từ trước đến giờ là nói gì nghe nấy, lập tức lệnh tám mươi tên đệ tử áo lam chạy tới chéch sơn Mạc Tiên Lâm.

Thái hà sơn cước quái thạch đá lồi chồm, to lớn nhất hòn đá đủ có chiều cao hơn một người. Cái kia viên tảng đá lớn liền đứng ở duy nhất một cái leo núi tiểu đạo bên cạnh.

Tảng đá mặt sau ngồi xổm hai cái thân mang bạch y mỹ nhân, một người trong đó thấp giọng nói rằng: "Thập tứ tử, ngươi đoán kẻ địch sẽ có bao nhiêu người?"

Bên cạnh nữ tử chính là Phi Vân đường đứng hàng thứ 14K sư tỷ Hà Phi, lúc này nàng trắng nõn trên khuôn mặt hiện ra chế nhạo nụ cười, nhìn bên cạnh trên mặt mang theo anh khí nữ tử nói rằng: "Quản hử bao nhiêu người, định gọi bọn họ có đi mà không có về! Tiểu Cửu, ngươi sợ là không sợ?"

Tiểu Cửu như nam nhân bình thường giọng cao bộ ngực đầy đặn cười ha ha: "Thập tứ tử, ngươi thấy ta Nguyên Cửu sợ quá ai tới! Ta chỉ sợ bọn họ đến người không đủ, ta sát khó chịu lý!"

Vừa dứt lời, bên cạnh Hà Phi đột nhiên khẽ quát một tiếng: "Cấm khẩu! Có người!"

Nguyên Cửu hướng về trên tảng đá lớn nhảy một cái, quả nhiên thấy phía trước hiện ra một cái nhỏ gầy bóng người, chính nhanh chóng hướng về bên dưới ngọn núi chạy tới.

Nguyên Cửu chống nạnh hô to: "Người nào? ! Đứng lại!"

Bóng người kia tựa hồ sợ hết hồn, loại đến gần mới kinh hi hô to: "Cửu muội muội!"

Nguyên Cửu khí đích mắng to: "Muội cái đầu ngươi! Phải gọi sư tỷ! Tiểu Đan Cung, ngươi không phải đi rồi chưa? Tại sao lại trở về?"

Tiểu Đan Cung vừa nghe, vẻ mặt có chút hoảng loạn nói: "Ta không nhớ đi! Hiện tại cũng đi không được, con đường đã bị phong tỏa, trên trấn ở thật nhiều người xa lạ!"

Hà Phi vừa nghe, vội vàng hỏi hân: "Đại khái có bao nhiêu người?"

Tiểu Đan Cung trắng mặt nói: "Không biết! Khách sạn đều trụ đầy, ngoại thành còn có rất nhiều lều vải, ít nói cũng có 800 người!"

Hà Phi biến sắc mặt, tiếp theo lắc đầu nói: "Không nhất định là chạy Tịnh Thủy Liên Tọa đến, Cực Địa tông không dám trắng trợn xua quân tiến vào Trung Nguyên!"

Tiểu Đan Cung sốt sắng: "Làm sao không phải! Khi ta tới, bọn họ đã đứng dậy, chính là bốn Thái hà sơn đến!"

Lần này liền Nguyên Cửu sắc mặt đều thay đổi, vội vàng nói với Tiểu Đan Cung: "Ngươi mau tới sơn, đem tình huống báo cùng chương môn!" Nói lấy ra liểu dịch, đặt ở bên môi thổi vài tiếng.

Chỉ chớp lát, trên núi truyền đến đáp lại tiếng, Hà Phi nói với Tiểu Đan Cung: "Lên đi!" Tiểu Đan Cung đáp một tiếng, xoay người chạy lên núi.

Hà Phi mặt lạnh nói với Nguyên Cửu: "Xem ra Cực Địa tông là dốc hết toàn lực a! Làm càn như vậy xâm lấn Trung Nguyên, Dân Hoàng lễ nào liền mặc kệ sao?"

Nguyên Cửu hừ lạnh: "Dân Hoàng vốn là với bọn hắn là có cùng ý tưởng đen tối! Chỉ là bị vương bởi Trung Nguyên vô lâm thanh thế, không dám để cho Cực Địa tông nhập quan mà thôi, hiện tại dựa vào trong chốn vô lâm đầu, vừa vặn có thể mở một mắt nhắm một mắt rồi!"

Hà Phi khen ngợi nhìn Nguyên Cửu nói: "Tiểu Cửu, ngươi cân nhắc vấn đề càng ngày càng thành thực, không trách sang năm sư phụ muốn thu ngươi làm đệ tử nhập thất."

Nguyên Cửu lại có chút mặt đỏ nói: "Thập tứ tử liền mặc lại chế nhạo ta."

Hà Phi đang muốn sẽ cùng nàng nói giỡn vài câu, đột nhiên thần sắc cứng lại, hai tay phủ ở tảng đá lớn bên trên.

Nguyên Cửu nhỏ giọng nói: "Thập tứ tử. . ."

Tước Vũ cánh tay ngọc vung lên, nói với Nguyên Cửu: "Trên thạch!"

Nguyên Cửu không dám thất lễ, tung người một cái đã nhảy lên tảng đá, mà Hà Phi càng không để ý bùn đất, toàn thân đều bò ở trên mặt đất, tai phải tiếp ở mặt đất, Nguyên Cửu từ trên xem dưới, dường như một con nằm yên hồ điệp.

Hà Phi nghe xong một hồi, ngẩng đầu hướng về Nguyên Cửu gọi: "Thật là nhiều người mã! Có từng nhìn thấy?"

Nguyên Cửu đưa mắt nhìn tới, rốt cục phát hiện xa xa chân trời bay lên một vệt đen, hắc tuyến từ từ mở rộng, như mây đen bình thường hướng về Thái hà sơn vọt tới.

Nguyên Cửu kinh sợ đến mức trở mắt ngoác mồm, lắp bắp nói: "Thật nhiều! Thật sự có thật nhiều a!"

Hà Phi đứng dậy sốt ruột hỏi nàng: "Có bao nhiêu người? Có thể tính toán đi ra không?"

Nguyên Cửu lại tựa hồ như liền đứng cũng đứng không vững, chậm rãi ngồi xổm ở thạch trên nói: "Không thấy được, quá hơn nhiều, sợ là có một hai ngàn đi!"

Hà Phi sắc mặt xoạt bạch đi, gật đầu nói: "ta nghe cũng có nhiều như vậy!" Lập tức móc ra liễu địch, đặt ở trong miệng gấp gấp thổi lên.

Đại điện trong viện, Liễu Như Phong một mặt kinh dị nhìn Vân Thường hỏi: "Hà Phi có từng báo sai?"

Vân Thường lắc đầu: "Mười bốn mươi nghe thuật cùng Nguyên Cửu cực mực không ai bằng, các nàng nói có ít nhất hai ngàn người, cái kia thì sẽ không thiếu!"

Liễu Phiến Hải đứng chấp tay, sáng sủa nói rằng: "Gọi Phi Vân đường toàn bộ lên núi, khí chân núi, thù sườn núi!"

"Phải!" Vân Thường chấp tay lui ra đại điện, thả người lên một viên đại cây liễu, móc ra liễu địch quay về bên dưới ngọn núi thổi lên.

Chỉ chớp lát, liền mơ hồ nhìn thấy mấy vệt màu trắng cái bóng từ bên dưới ngọn núi bay vọt tới. Toại yên tâm hướng về cảnh trên một dựa vào, ần dật với bóng cây bên trong.

"Cực Địa tông toàn phái bắt quá bốn, năm trăm người, làm sao đột nhiên bốc lên nhiều như vậy!" Liễu Như Phong cau mày nói: "Huống hồ hơn ngàn người nhập quan, trấn Biên tướng quân lại không nhìn thấy?"

Liễu Phiến Hải không có xoay người lại, bùi ngùi thở dài: "Sợ chỉ sợ, trấn Biên tướng quân không phải không nhìn thấy, mà là không thêm quan tâm!"

Liễu Như Phong thân thể chấn động, nhìn phụ thân bóng lưng nói: "Cha ý tứ là. . . Cực Địa tông tấn công Tịnh Thủy Liên Tọa, là chịu Dàn Hoàng chống đỡ?"

Liễu Phiến Hải xoay người lại, nhìn Liễu Như Phong nói: "Người có nhớ mười mấy năm trước đảng giáp mặt khi?"

Liễu Như Phong sắc mặt rộng mở biến đổi, nhìn Liễu Phiến Hải nói: "Cha là nói năm đó chúng ta không giúp đỡ Dàn Hoàng làm phản, vì lẽ đó hấn muốn mượn ky diệt trừ Tịnh Thủy Liên Tọa?"

Liễu Phiến Hải gật đầu nói: "Dàn Hoàng tâm trá niệm ác, nhai tí tất báo. Năm đó phái trong quân đảng giáp mặt sử ra yêu chúng ta đồng thời tham dự binh biến, nhiên Tịnh Thủy Liên Tọa liên giang hồ tranh đấu đều không muốn liên quan đến, chớ nói chi là triều đại thay phiên.

Vì lẽ đó ta từ chối hấn, hấn liền ghi hận trong lòng, ngồi trên ngôi vị hoàng đế sau liền đối với Tịnh Thủy Liên Tọa có diệt trừ chi tâm. Chi là bị vướng bởi Tịnh Thủy Liên Tọa ở trong vô lâm địa vị, không dám vọng động, lần này Cực Địa tông cùng Tịnh Thủy Liên Tọa cuộc chiến, hấn vừa vặn có thể mượn tay giết người!"

Liễu Như Phong hỏi: "Đây chính là cha không muốn để cho đệ tử liên lụy trong đó duyên cớ chứ?"

Liễu Phiến Hải thờ dài một tiếng, nhưng không có trả lời.

Đối kháng Cực Địa tông, một bầu máu nóng có thể gặp thần sát thần, gặp ma đồ ma, nhưng là cùng triều đình đối nghịch, liền không giống giang hồ tranh đấu, liên lụy tất nhiên rất rộng, sau đó quả cũng không phải một khang hào hùng liền có thể tiêu nặc trong vô hình.

Chính vào lúc này, Phong Vô Ảnh đột nhiên lác mình đi vào, đứng ở Liễu Như Phong trước mặt khom người nói: "Sư phụ, kẻ địch đã ở chân núi tập kết!"

Liễu Như Phong hơi nhượng mày: "Có thể có quan binh?"

Phong Vô Ảnh lắc đầu: "Vẫn chưa gặp quan Binh. Kẻ địch đều là trang phục màu đen, liền trên đầu đều mũng hắc sa!"

Liễu Phiến Hải gật đầu nói: "Đúng là Cực Địa tông trang phục. Cực thấp phong tuyết lớn, người ở đó chỉ cần ra ngoài đều sẽ bị kín mặt."

Liễu Như Phong nhưng kinh ngạc nói: "Cực Địa tông sao triệu tập như vậy đông đảo môn đồ? Bọn họ thật sự muốn mượn lần này tấn công Tịnh Thủy Liên Tọa cơ hội cùng toàn bộ Trung Nguyên vô lâm là địch sao?"

Liễu Phiên Hải đối với Phong Vô Ảnh dặn dò: "Mật thiết quan sát kẻ địch hướng đi, thông báo các đường làm tốt chuẩn bị nghênh chiến!"

Phong Vô Ảnh chấp tay: "Phải!" Đã phi thân lên ra ngoài.

Lúc này kiêu dương giữa trời, mây tía đầy trời, Liễu Như Phong giương mắt nhìn lên, toàn bộ bầu trời cũng như cùng bị máu nhuộm đỏ một mảnh.

Này rắng màu từng ngày cảnh sắc coi là thật cũng là huyền mỹ hoá mắt, Ủy các nàng, hẳn là đều ở quan nhậ nham trên ngắm phong cảnh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Võ công tiến nhanh

Tiểu Bảo ngồi trên nước trong đầm, mặc cho vạn tượng luyện không gào thét bên trong trực trụ trên người.

Bên bờ ngồi ba cái khuôn mặt khác biệt, nhưng đều xinh đẹp tuyệt trần như tiên nữ hải, si ngốc nhìn ngồi đằng hoàng ở bọc bên trong nam tử.

Điệp Hiên trước hết dễ kích động, lạnh rên một tiếng: "Này tính là gì? Sáng sớm liền trốn vào thác nước bên trong, thí đều không tha một cái! Đêm qua như vậy. . . Như vậy lãng phí chúng ta, cũng không có giao cho sao?"

Nhớ tới đêm qua cùng tiểu tử ngốc này điên cuồng, một vết Hồng Hà in lại Diệp Hiên mặt cười, tu nàng suýt chút nữa nói không ra lời.

Tước Vũ quay đầu trắng Diệp Hiên một chút, dịu dàng cười nàng: "Ngươi muốn cho hắn giao cho cái gì?"

Điệp Hiên ngần ngại, trương trương miệng nhỏ, lẩm bầm nói: "Ít nhất cũng cùng chúng ta tỷ muội nói một chút thoại mà, dù sao cũng tốt hơn trốn đến trong nước làm con rùa đen rút đầu!"

Tước Vũ xì một tiếng bật cười, nhún một thoáng Diệp Hiên cái trán sáng giọng: "Ngươi a, đều là nói một đằng làm một nẻo! Chúng ta hiện tại có thể đều là người đàn bà của hắn, cái nào không muốn cùng hắn nhiều chờ một hồi? Hắn hiện tại là đang luyện công, chúng ta lẳng lặng nhìn là được, không muốn quấy rầy hắn."

"Luyện công?" Ủy nghi ngờ hỏi một tiếng, nhìn Tước Vũ hỏi: "Tước Vũ tỷ tỷ, Tiểu Bảo không phải sẽ không võ công sao? Tại sao ngươi nói hắn đang luyện công?"

Điệp Hiên cũng kỳ quái hỏi: "Đúng đấy, tiểu tử ngốc này luyện chính là công phu gì thế? Tịnh Thủy Liên Tọa bên trong cũng không có cái trò này trốn ở bên trong nước Công Pháp. Nha, ta biết rồi, hẳn là đang luyện thiết học thuộc lòng!"

Ủy hiểu kỳ hỏi: "Điệp Hiên tỷ tỷ, cái gì là thiết học thuộc lòng?"

Điệp Hiên che miệng cười trộm: "Chính là mai rùa thôi! Bao lớn thùy đến trùng cũng không sợ!"

Ủy vừa nghe, cười duyên lại đây tao Diệp Hiên nách, trong miệng sân mắng: "Không cho như ngươi vậy cười nhạo chúng ta tướng công!" Đây vừa nói, ba nữ trên mặt đều đỏ hồng hồng như bầu trời này rắng màu.

Điệp Hiên cong lên miệng nhỏ nói: "Tiểu tử ngốc này mới không là của ta. . . Tướng công. . ."

Tước Vũ tuy rằng cũng tu, nhưng vẫn là đối với Diệp Hiên trêu ghẹo nói: "Tốt lắm a, sau đó ta cùng Ủy liền mỗi ngày cùng với Tiểu Bảo, sau đó du sơn ngoạn thủy, liền không quấy rầy muội muội rồi!"

Điệp Hiên sốt sắng: "Các ngươi dám không mang tới ta!"

Ủy cười duyên: "Đó là chúng ta tướng công, lại không phải ngươi, tại sao muốn dẫn trên ngươi? Chẳng lẽ ngươi muốn làm cái đại ngọn nến, gây trở ngại chúng ta cùng tướng công thân thiết a!"

Điệp Hiên gấp bên tai đều có chút đỏ lên, có thể thoại là tự mình nói, lại không tốt đối giọng, chỉ có thể lẩm bầm nói: "Hãy cùng các ngươi! Để cho các ngươi chuyện gì đều không làm được _ , hẳn tới hôm qua đáng đáp kia bắt nạt ta, ta nơi nào còn có mặt mũi đi nơi khác. . ."

Tước Vũ tần mi nhần cười: "Tôi hôm qua thật giống là người bắt nạt Tiểu Bảo chứ? Loại kia cuồng thái. . . Chà chà. . . Ta cùng Ủy muội muội thực sự là cảm thấy không bằng. . ."

Lần này Diệp Hiên khuôn mặt nhỏ thật là như dễ chảy ra máu giống như vậy, vươn mình hướng Tước Vũ nhào tới, trong miệng kêu to: "Ta để người nói! Dùng tảng đá tắc lại miệng của người!"

Tước Vũ cười khanh khách, chưa từng đứng dậy, thân thể càng đột nhiên sau này co rút lại, tron nhần ra hơn trượng, đã thoát ly Diệp Hiên "Ma trảo", không ngờ Diệp Hiên cũng theo nhảy lên, thân thể càng sát mặt đất mà đi, trượt ra mấy trượng!

Mà lúc này Tước Vũ đã lui đến một thân cây dưới, hai chân bắn ra, thân hình loáng một cái, đã dán vào trên cây khô phi với đầu cành cây, đứng ở thụ nha trên ngó nhìn Diệp Hiên.

Diệp Hiên chậm rãi thu hồi hai tay, ngửa mặt nhìn từ trên cây chậm rãi bay xuống Tước Vũ nói: "Thất sư tỷ, người phiền vận độ hải sao tinh tiến như vậy?"

Tước Vũ từ thụ bên trên xuống tới, đi tới Diệp Hiên trước mặt: "Người lăng ba đỉnh lạc cũng thật giống tinh thâm không ít! Hơn nữa nội tức cũng đã thuận thông!"

Hai người đồng thời quay đầu, nhìn phi bộc dưới nam nhân, trăm miệng một lời nói: "Lẽ nào là hần? !"

Ủy nhưng vào lúc này hô một tiếng: "Thất sư tỷ, Bát sư tả, mau đến xem!"

Hai người thân hình hơi động, đã tới đến Ủy bên cạnh người. Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, không khỏi hít vào một hơi.

Chỉ thấy Tiểu Bảo ngồi ngay ngắn thân thể bốn phía, càng mơ hồ dựng lên một vòng màu vàng óng vòng sáng.

Cái kia phi bộc tầm tích lực lượng, nặng hơn vạn cân, nhưng trùng không ra vòng sáng này phòng hộ, ở Tiểu Bảo thân thể bốn phía tung toé ra.

Cái kia vòng sáng mơ hồ hướng ra phía ngoài mở rộng, Tiểu Bảo sắc cũng tựa hồ có hơi vẻ thống khổ. Vòng sáng một tấm co rút lại, Tiểu Bảo sắc mặt cũng thuận theo một hoàng nhất bạch.

Diệp Hiên nắm chặt Tước Vũ tay vội hỏi: "Tỷ tỷ, tiểu tử ngốc làm sao?"

Tước Vũ nắm thật chặt nàng tay nhỏ, nội tâm cũng lo lắng yêu lang, nhưng cố gắng khuôn mặt tươi cười: "Đừng lo lắng, tướng công không có chuyện gì, hần là đang luyện công!"

Ủy nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn Tiểu Bảo, hai tay chăm chú nắm lấy, đột nhiên xả nước bên trong Tiểu Bảo hô một tiếng: "Tướng công cố lên!"

Nhưng vào lúc này, trong nước ánh vàng rùng rục, Tiểu Bảo thân thể bốn phía màu vàng óng vòng sáng càng tăng một thoáng khuếch tán ra đến, như thiên quân vạn mã bình thường phi bộc dĩ nhiên ở giữa không trung bất động một thoáng, chỉ là trong chớp mắt một thoáng, sau đó càng trực tiếp nghịch lưu bay lên, như là đánh rơi ở vòng sáng trên đàn hồi đi tới như thế, toàn bộ phi bộc huyền bí chảy ngược!

Đáng tiếc chỉ có ngăn ngắn hô hấp một cái, nghịch lưu bộc thủy bị mặt sau dòng nước xiết vọt một cái, lần thứ hai trút xuống hạ xuống, đem nguyên bản ngồi ngay ngắn ở bộc dưới Tiểu Bảo cho trùng trực trụ đáy nước, đến nửa ngày mới nổi lên mặt nước, chặt vật bò đến trên bờ, thờ hồn hần nói: "Thật là lợi hại là không đầu lại này bộc lưu!"

Diệp Hiên cũng đã nhào tới, nắm quả đấm nhỏ dùng sức nên đánh Tiểu Bảo lồng ngực, ngậm lấy nước mắt mắng hần: "Người cái này tiểu tử ngốc, nào có người cùng thác nước phân cao thấp! Người hù chết ta rồi!"

Tiểu Bảo khẽ mỉm cười, tay phải kéo một cái, đem Diệp Hiên ôm đầm với trong lòng, ở nàng môi anh đào trên hôn một cái, thấp giọng hồng nàng: "Đừng lo lắng, ta có Thất thái nguyên đan hộ thân, không chết được."

Tước Vũ cùng Ủy nhưng vẫn là một bộ trọn mắt ngoác mồm đáng dấp, Ủy xả một thoáng Tước Vũ tay nhỏ, nột nột nói rằng: "Tỷ tỷ, ta vừa nãy thật giống nhìn thấy thác nước chảy ngược?"

Tước Vũ ừ một tiếng, tương tự ngây ngốc nhìn phi lưu trực dưới phi bộc: "Ta cũng nhìn thấy. Thật giống là tướng công làm."

Hai người đồng thời xoay người, nhìn Tiểu Bảo trăm miệng một lời hỏi: "Tướng công, chuyện gì thế này?"

Tiểu Bảo đối với hai người vẫy vẫy tay, chờ các nàng đến gần, mới hai tay một tấm, đem ba mỹ đều kéo vào trong lòng ngực, lắc đầu nói rằng: "Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Bất quá vừa nãy ở bên trong nước, thật giống có thể cảm giác được ta có thể khống chế này nói thác nước, muốn cho nó chảy xuống là có thể chảy xuống, muốn cho nó hướng về thượng lưu là có thể hướng về thượng lưu, nhưng đáng tiếc sau đó không lực, cho nên mới bị biến thành ướn sùng."

Diệp Hiên kinh ngạc: "Tướng công, người không biết võ công, vì sao có thể ngăn cản này phi bộc vạn cân xung kích?"

Nàng vào lúc này thừa nhận Tiểu Bảo vì là tướng công, Tước Vũ cùng Ủy nhưng lại không chế nhạo chi niệm, chỉ vì vừa nãy tình cảnh quá mức không thể tưởng tượng nổi, chứng tâm tư người đều bị cái kia vi phạm tự nhiên cảnh tượng cho chấn động, hoàn mỹ cái khác.

Tiểu Bảo nhún vai một cái nói: "Ta cũng không biết. Chỉ là ta chỉ coi mình là này phi bặc bên trong một giọt nước, tự nhiên là không sợ chảy xiết."

Úy còn cần hỏi, mới vừa một cái miệng, bên tai nhưng truyền đến một trận la lên tiếng, Tiểu Bảo lúc này đổi sắc mặt: "Có người rơi vào cạm bẫy!"

Tước Vũ thấy kỳ lạ: "Giọt sương tiểu đạo rất ít người tới đây, tối hôm qua cạm bẫy cũng là bộ thú tác dụng, người cho dù đi đến bên trong cũng có thể tự mình bò ra, làm sao có thể là lên nửa ngày?"

Điệp Hiên cười nói: "Đi xem xem chẳng phải sẽ biết?" Nói xong, bốn người một cùng lên đường, hướng về giọt sương tiểu đạo chạy đi.

Bọn bốn người hướng về giọt sương trên đường nhỏ dừng lại, một người mới nghe rằng nhếch miệng từ một cái bẫy bên trong mặt này xám xịt bò đi ra.

Bốn người vừa nhìn, đều dờ khóc dờ cười hỏi: "Tiểu Đan Cung, tại sao là người?!"

Liệt dương phủ đầu, đại địa như là một cái lồng hấp, sinh dựng lên từng luồng từng luồng nhiệt khí.

Chân núi trên đất trống, chính tề đứng thẳng mấy ngàn người mặc áo đen, trên người tựa hồ bị ướt đẫm mồ hôi, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Bốn cái người mặc áo đen giờ lên đỉnh đầu hoa lệ cổ kiêu, từ trong đám người chậm rãi đi ra, phàm là trải qua chỗ, mọi người càng cảm giác cả người lạnh run, bốn người này lẽ nào nhắc chính là một tòa băng sơn hay sao?

Cổ kiêu đến leo núi đại đạo bên, cũng không gặp có người phát lệnh, bốn người không hẹn mà cùng dừng bước, thả xuống cổ kiêu, thật giống thương lượng được rồi.

Lúc này mấy ngàn người trong tai cũng nghe được một luồng âm lãnh âm thanh: "Liễu lão nhi, có khoẻ hay không a!" Âm thanh nghe tới chất phác, lại làm cho người có loại khó chịu nói không nên lời cảm, thật giống là từ trong địa ngục truyền tới.

Mọi người có chút kỳ quái, này trong kiêu người là ở với ai nói chuyện? Sẽ không là này trên núi chủ nhân chứ? Nhưng là nhân gia ở trên đỉnh ngọn núi, này sơn ít nói cũng có ngàn trọng cao, hẳn sẽ nghe thấy?

Mọi người còn đang nghi hoặc, trong tai đột nhiên lại truyền đến một trận sang sảng tiếng cười: "Ha ha ha, Âm Xà vương không ở cực địa hưởng phúc, ngàn dặm chạy tới Thái hà sơn, vì chuyện gì?"

Mọi người kinh hãi, thanh âm này lại như ở bên tai truyền ra như thế, này trên núi người cùng trong kiêu người đến cùng là người là quý?

Mà không ít người trong mắt nhưng hiện ra óng ánh ánh sáng, võ học chi đồ, mệnh mông như vậy! Võ công luyện đến cực hạn, liền như hai người này như thế, thiên lý truyền âm, như ở phụ cận!

Âm Xà vương lạnh rên một tiếng: "Liễu lão nhi cũng không cần xếp vào, ta đến mục đích ngươi cũng biết, bé ngoan giao ra vật của ta muốn, có thể miễn tao đồ linh, bằng không hôm nay đem tàn sát Thái hà sơn!"

Trên núi người cũng lạnh rên một tiếng: "Âm Xà vương mang đại quân đến đây, xem ra là tình thế bất buộc rồi! Đáng tiếc lão hủ mặc dù đem bảo vật cho ngươi, cũng miễn không được hôm nay họa sát thân. Huống hồ thứ ngươi muốn, là Tịnh Thủy Liên Tọa bí truyền chỉ bảo, lão hủ coi như buông tha này điều mạng già, cũng chỉ đành tiếp tới cùng rồi!"

Hai người lại không nói chuyện.

Kiêu một người đứng đầu kiêu phu về phía sau vung tay lên, một tên người mặc áo đen vờn mình hạ xuống, chạy tới, người còn chưa tới, trước tiên rung mình một cái, mới chấp tay nói rằng: "Xin hỏi có gì. . ."

Cái kia kiêu phu còn chưa chờ hẳn nói xong, lạnh lùng nói rằng: "Tham!"

Nhắc theo trường đao người mặc áo đen cung kính đáp: "Phải!" Xoay người hướng về đại quân trước vung tay lên, lập tức có hai mươi mệnh người mặc áo đen thoan đi ra, biến mất ở leo núi đại đạo bên trong.

Người mặc áo đen một đường đi lên trên, càng tới gần sườn núi, cây cối càng nhiều, con đường cũng là càng hẹp.

Đi tới một chỗ tiểu bình đài nơi, nhìn một tòa tiểu chòi nghỉ mát sau một mảnh hoa rừng cây, một người cầm đầu đột nhiên dựng thẳng lên cánh tay phải, tất cả mọi người ngừng lại.

Cái kia người cầm đầu giờ lên hai cái ngón tay quơ quơ cánh tay phải, mọi người lập tức nhào tản ra đến, hai người một tổ, xếp hàng ngang, chậm rãi tiến vào vào trong rừng cây.

Một tên người mặc áo đen nhắc theo trọng hai trường thương, chậm rãi chuyển qua một cây đại thụ. Trong rừng cành lá sum xuê, ánh mặt trời chỉ có thể xuyên thấu qua rừng cây khoảng cách chiếu vào bên trong, nhưng là không nhiều, cảm giác thấy hơi âm u.

Người mặc áo đen này nắm thật chặt trong tay thiết thương, mới vừa muốn tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên dưới chân trượt đi, người nhưng phản ứng nhanh chóng, trực tiếp đem thiết thương hướng về bên cạnh trên cây to cắm xuống, ổn định thân thể!

Đồng bạn bên cạnh nghe được dị hưởng, rộng mở quay đầu lại, người mặc áo đen này đã một thoáng dưới chân còn tàn có nước sương rêu xanh, lúng túng hướng tên kia đồng bạn cười cợt, đang muốn ra hiệu không có chuyện gì, đột nhiên khuôn mặt đại biến!

Mà cái kia đồng bạn cũng vào lúc này trùng lớn hai mắt nhìn đỉnh đầu của hắn, hắn bản năng muốn ngừng đầu hướng về trên xem, cảnh sau huyết Phong Trì đầu xót, trước mắt liền đen kịt một màu.

Ở hắn ngất đi trước, còn có thể nhìn thấy đồng bạn của chính mình đỉnh đầu bị một vệt màu trắng cái bóng cho vỡ một cái, cái kia đồng bạn đã cụt hứng ở mặt đất trên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Dẫn Hoàng quân đội

Một tên nhắc theo lờn búa người mặc áo đen cẩn thận qua lại ở trong rừng.

Nhiều năm kinh nghiệm chiến đấu để hắn đối với nguy hiểm có bản năng phản ứng. Từ nhìn thấy cánh rừng cây này bắt đầu, hắn liền biết bên trong không an toàn!

Nhưng là tiến vào bên trong, ngoại trừ đồng bạn của chính mình, nhưng không nhìn thấy bất luận người nào. Nói như vậy, trong rừng mai phục, đều là nấp trong trên cây, hắn cũng vẫn lưu ý trên cây động tĩnh, ngoại trừ tình cờ truyền ra vài tiếng chim hót, căn bản không phát hiện bóng người.

Hắn biết, có chim hót trên cây là an toàn, bởi vì một khi có người, điều sẽ bị kinh phi.

Hắn nhìn bên trái đồng bạn cái kia đáng dấp sót sáng liền có chút buồn cười. Trên chiến trường, người có thể cẩn thận, nhưng không thể căng thẳng. Cẩn thận có thể cho người cẩn thận, căng thẳng nhưng dễ dàng phạm sai lầm.

Đánh trận là sợ nhất phạm sai lầm, bởi vì một khi ra một lần sai lầm, rất có thể thì sẽ không có lần thứ hai rồi!

Bất quá hắn cũng không trách cái kia đồng bạn, bởi vì con kia vẫn còn con nít, mới vừa gia nhập bỏ câu doanh không lâu.

Bỏ câu doanh chính là hắn vị trí cơ cấu, ở đại quân tác chiến thời gian phụ trách dò hỏi quân tình, có thể đi vào bên trong đều là trong quân hảo thủ, phản ứng cùng thân thủ nếu so với những binh lính khác cao hơn một bậc.

Đồng bạn có thể ở mười bảy tuổi tiến vào bỏ câu doanh, tự nhiên là đáng giá biểu dương cùng cổ vũ sự, chính là nộn một điểm, huống hồ bây giờ đối phó, cũng không phải quân đội, mà là một đám không hiểu việc quân tác chiến người giang hồ, tuy rằng mỗi người võ công cao cường, nhưng căn bản không hiểu bài binh bày trận.

Trên chiến trường, võ công cao đến đâu, cũng không chống cự nổi thiên quân vạn mã. Đối phó bang này người giang hồ còn muốn ở bỏ câu doanh sai nhân thủ, hắn đều cảm thấy tướng quân khó tránh khỏi có chút chuyện bé xé ra to.

Vì lẽ đó hắn muốn nhắc nhở cái kia đồng bạn, không cần phải sợ, chỉ cần nhìn trên cây là được, có động tĩnh hắn sẽ hỗ trợ.

Liền hắn hướng về bên cạnh bước ra một bước, muốn đi kéo đồng bạn tay, để hắn cách mình gần một điểm. Chân vừa xuống đất, hắn lại đột nhiên cảnh giác, thỏ nhường rất nhanh, có mai phục!

Hắn mới vừa muốn hét to lên tiếng, hai chân đã bị người trói lại, thân thể bá một thoáng đã không thấy tâm hơi, thật giống như biến mất không còn tâm hơi.

Hắn không có biến mất, chỉ là rơi vào trong đất, ngoác miệng ra, thỏ nhường liền quán tiến vào, hắn không thể làm gì khác hơn là câm miệng, huyết Ngọc chăm trên tê rần, người đã hôn ngủ thiếp đi.

Hắn không biết, ngay khi hắn rơi thỏ bên trong đồng thời, đồng bạn của hắn cũng trải qua với hắn như thế tao ngộ, bị người chế phục ở mặt đất huyết bên trong.

Còn có bách bộ liền vượt qua hoa rừng cây.

Hắn mới vừa vì quay người lại, thân thủ thân cây bên trong đột nhiên hiện ra một cái lỗ thủng to, hai bàn tay đột nhiên xuất hiện, hai cánh tay hấn huyết Kiên tinh đau xót, trường đao đi ở mặt đất trên, hắn vừa định hô to, nhĩ sau huyết tê rần, người đã ngất đi!

Tĩnh Thủy trong đại điện, Liễu Như Phong khản nhìn chăm chăm Vân Thường hỏi: "Người thật sự nhìn ra người cũng không hoàn toàn là Cực Địa tông đệ tử?"

Vân Thường vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu nói: "Khẳng định không phải!"

Phong Vô Ảnh cũng lập tức nói với Liễu Như Phong: "Hai sư tỷ phân tích không sai, loại này tấn công núi trước tiên dò đường đầu pháp, không thể là Cực Địa tông gây nên. Cũng tuyệt không là bình thường môn phái võ lâm tranh đấu sách lược."

Vân Thường nói: "Hơn nữa ta xem những người kia, có chút quần áo căn bản không vừa vặn, khẳng định là lâm thời căn chế!"

Liễu Như Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Không trách một cái nho nhỏ Cực Địa tông, có thể kéo hai ngàn nhân mã tấn công Tĩnh Thủy Liên Tọa, nguyên lai đều là từ nơi khác điều đến! Nhưng là ai cùng Tĩnh Thủy Liên Tọa có cừ oán? Ai lại có này thực lực có thể tùy ý điều động ngàn người mã?"

Liễu Phiến Hải lo lắng lo lắng nhìn hắn hỏi: "Người vừa nhưng đã đoán được, vì sao nhưng không muốn thừa nhận đây?"

Liễu Như Phong ngăn ra, nửa ngày mới thở dài một tiếng: "Dần Hoàng đúng là muốn đối với Tĩnh Thủy Liên Tọa đuổi tận giết tuyệt rồi! Không trách từ đại Thiên Ma từ lâu đi tới Thái hà sơn, nhưng chỉ là cảnh báo đe dọa, vẫn chưa ra tay, hóa ra là loại quân đội chạy tới!"

Vân Thường không rõ hỏi: "Nếu là Dần Hoàng phái binh, vì sao nhưng phải thay đổi trên Cực Địa tông trang phục?"

Liễu Phiến Hải lạnh rên một tiếng: "Dần Hoàng tàn bạo, nhưng dù sao muốn làm ra một bộ miễn thiên yêu dân tư thái, nếu như công khai phái quân công trên Thái hà sơn, trong chốn võ lâm sẽ làm sao đối xử? Người người tự nguy bên dưới, giang hồ chắc chắn đại loạn, ngày đó dưới cũng đem đại loạn rồi!

Lấy Dần Hoàng chi giả dối, đoạn sẽ không làm bức này việc ngược. Nhiên Tĩnh Thủy Liên Tọa ủng hơn một nghìn đệ tử, lại chưa bao giờ được triều đình sai khiến, trước sau là hắn một cái họa lớn, lúc này mượn giang hồ tranh đấu phát binh, lại cải trang che giấu, liền có thể diệt tâm hoạn, lại để cho người giang hồ rõ ràng trong lòng, nhưng lại không lời nào để nói, nhất cử lưỡng tiện, sao lại không làm?"

Phong Vô Ảnh lạnh rên một tiếng: "Khá lắm giả dối Dần Hoàng! Thật sự Khi Tĩnh Thủy Liên Tọa là mặc người xâu xé sao?"

Liễu Như Phong cau mày căn dặn: "Vô ảnh, không thể động khí, phân phó, tận lực thiếu tăng giết chóc, để tránh khỏi cùng triều đình kết thù quá sâu!"

Phong Vô Ảnh sững sờ, tiện đà sốt ruột khuyên hắn: "Sư phụ, nhân gia đã đánh tới cửa, thù này cũng là đã thành chắc chắn. Chẳng lẽ chúng ta muốn mặc người xâu xé hay sao? Ngài cũng quá. . ."

Mặt sau Phong Vô Ảnh không có nói tiếp, Liễu Phiến Hải nhưng nở nụ cười, nhìn Phong Vô Ảnh nói: "Lòng dạ đàn bà? Đúng không? Vô ảnh, ta biết các người đều là con ngoan, đối với Tĩnh Thủy Liên Tọa một mảnh trung tâm, nhưng là một khi giết chóc mở ra, liền không ngừng không nghĩ!"

Liễu Như Phong thở dài một tiếng, vỗ Phong Vô Ảnh vai nói: "Chuyện này liên lụy rất rộng, một khi Dần Hoàng then quá thành giận, mặc dù Tĩnh Thủy Liên Tọa có năng lực bảo toàn các người 250 tên đệ tử, cũng không có năng lực bảo vệ người nhà của các người! Đến lúc đó đã không còn là chuyện giang hồ, mà là quốc chính, Dần Hoàng tùy tiện một cái phản loạn tội danh, là có thể áp đặt với trên đầu chúng ta!"

"Chuyện này. . ." Phong Vô Ảnh trở mặt tại chỗ, nhất thời nói không ra lời.

Vân Thường hỏi: "Vậy chúng ta nên làm sao làm? Chẳng lẽ muốn bó tay chịu trói?"

Liễu Phiến Hải khẽ mỉm cười: "Âm Xà vương không phải người ngu, chắc chắn trước tiên dùng binh sĩ hao ta tinh lực, sau đó sẽ phái đệ tử tinh nhuệ tiêu diệt tàn cục. Vì lẽ đó gặp phải binh sĩ, không muốn hao đầu, đi khắp tóm lại liền có thể. Một khi phát hiện có Cực Địa tông võ công, có thể giết chết! Đây là Tĩnh Thủy Liên Tọa sống còn thời khắc, Khi nhân từ thì không niệm sát, Khi Tu La thì không nương tay!"

Vân Thường cùng Phong Vô Ảnh lập tức khom người đáp: "Phải!" Xoay người đi ra ngoài.

Chờ hai người đi xa, Liễu Phiến Hải mới hai tay một phụ, ngửa đầu đưa mắt, nhìn bầu trời thở dài: "Thật một vầng mặt trời chói lóa a!"

Bên dưới ngọn núi trước trận, một tên ngồi trên lưng ngựa người mặc áo đen phát tay gọi tới một tên tùy tùng, thấp giọng hỏi hắn: "Bỏ câu doanh có từng có tin tức?"

Cái kia tùy tùng đứng ở mã trước khom người: "Báo tướng quân, không!"

Lập tức người cau mày tự nói: "Tại sao lâu như thế còn chưa tìm rõ? Chẳng lẽ là xảy ra chuyện?"

Lại nghe trong kiệu người cười to: "Tĩnh Thủy Liên Tọa quả nhiên tàng long ngoạ hổ! Đồng Hồ tướng quân bỏ câu doanh nói vậy đã để người ta cho giết sạch rồi."

Lập tức người lạnh rên một tiếng, đối với trong kiệu người nói: "Không nhọc Vương gia nhọc lòng, trượng còn không đánh, hươu chết vào tay ai còn chưa biết được!"

Âm Xà vương là Dàn Hoàng sắc phong cực địa Vương, đồng hồ gọi hán một tiếng Vương gia cũng coi như chuyện đương nhiên.

Đồng Hồ tướng quân từ trong lồng ngực móc ra một mặt màu đỏ rực lệnh kỳ, cầm trong tay vung lên, phía sau lập tức tuôn ra bách mười người, mỗi người gánh vác một cây cung tiễn, xếp hàng ngang, giương cung cài tên, núp với chân núi bên dưới.

Đồng Hồ tướng quân lệnh kỳ đi xuống vạch một cái, chỉ nghe "Vèo vèo" không ngừng, trăm nghìn mũi tên ôm theo phong thanh hướng về không trung bay đi, hạ xuống trong núi rừng rậm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ngự thần yên

Cổ kiêu tả một người đứng đầu kiêu phu lạnh rên một tiếng: "Núi cao rừng rậm, đám ngu xuẩn này uống phí hết mũi tên!"

Trong kiêu người nhàn nhạt đáp lại: "Tuyệt nhi, ngươi xem cái kia tiễn!"

Kiêu phu đưa mắt vừa nhìn, đã thấy mỗi một mũi tên trên đều mang theo một cái phình túi da, túi da bên trong không biết chứa vật gì, tiễn một lên không, trong túi liền tung xuống một đạo chất lỏng màu đen, mấy ngàn mũi tên cùng phát, trong chớp mắt liền đem non nửa mảnh sườn núi cho thấm ướt.

Đồng Hồ tướng quân trong tay lệnh kỳ lần thứ hai vung lên, lần này nhưng là từ dưới đi lên vừa nhấc, trăm tên núp với chân núi hắc y binh sĩ đồng thời móc ra trên người mang theo hỏa điệt, đại hỏa hùng hực mà lên, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ chân núi!

Lúc này chính là kim thu, điệt hoàng thảo khô, một xúc tức nhiên, đại hỏa như từng đạo từng đạo hung ác trường xà, khí thế hùng hổ hướng về trên núi bao phủ mà đi.

Trong kiêu người cười ha ha nói: "Quả nhiên là Dàn Hoàng dòng chính, thân kinh bách chiến, điều hành có cách, Phong nhi, ngươi đi trợ trên một chút sức lực."

Kiêu trước phía bên phải kiêu phu đáp một tiếng, đi tới bên dưới ngọn núi, làm như rất e ngại hùng hực, rất xa liền dừng lại thân thể, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt lên tảng đá.

Đồng Hồ tướng quân quay đầu hỏi cái kia tùy tùng: "Ngươi cũng biết hán đang làm gì?"

Tùy tùng lắc đầu: "Tướng quân cũng không biết, thuộc hạ ngu dốt, càng thêm xem không hiểu."

Đồng Hồ lại quay đầu đối với một người khác người mặc áo đen nói: "Quân sư, ngươi có thể rõ ràng?"

Người quân sư kia cẩn thận nhìn người kia trên đất động tác, chần chờ nói: "Thật giống ở bãi một cái trận thế, nhưng lại không biết có tác dụng gì."

Lúc này cái kia người đã đứng dậy, đứng ở một đồng trống trong tảng đá, sau đó hai chân đi khắp, ở trong trận xoay quanh, thân thể mang theo một luồng phong thế.

Người kia càng chạy càng nhanh, phong thế cũng càng lúc càng lớn, liền trong trận tiểu hạt cát cũng bị theo bước tiến tung bay lên.

Cuối cùng mọi người chỉ nhìn thấy một cái bóng màu đen ở chạy trốn, đều có chút buồn cười, ngày này chính là khô nóng, người đứng còn cháy mồ hôi, người này còn như giống như bị điện liêu mạng chạy trốn, thực sự là bệnh thần kinh!

Chậm rãi, nụ cười cương ở trên mặt của mỗi người.

Một luồng gió mạnh ở thân thể người nọ bốn phía gào thét, hạt cát bụi bặm cơ hồ đem hán toàn bộ thân thể đều vờn quanh lên. Đột nhiên người kia ngừng lại thân thể, hai tay hướng về trên gió lên, trong miệng quát to: "Lên!"

Mọi người trơ mắt nhìn một con lốc từ dưới chân hán mang theo điên cuồng rít gào đánh về phía sơn hỏa!

Hỏa mượn phong thế, càng thấy bừa bãi tàn phá, dài mấy chục mét ngọn lửa mang theo không kiên không phần khí thế hướng về trên núi nhào tới! Liền rời xa chân núi đại quân đều cảm giác được này phong thế hùng vĩ, người người lui về sau một bước, ngoại trừ cái kia đỉnh cổ kiêu, cùng đứng ở kiêu

trước ba tên kiêu phu.

Đồng Hồ tướng quân trở mắt ngoác mồm nhìn trước mắt, đối với quân sư kinh hãi: "Chuyện này. . . Người này đến cùng là người là quý? Sao có thể hồ mra gọi gió?"

Quân sư chà xát một cái mồ hôi trên trán, cũng không biết là bởi vì nhiệt, vẫn là cái khác, run rẩy nói: "Mặc kệ là người là quý, cũng may là minh hữu của chúng ta, không phải kẻ địch!"

Sườn núi có nơi dừng vũ đình, là vì là chăm sóc lớn tuổi ông lão đến nhà báisơn tạm làm nghỉ chân tác dụng.

Lúc này trong đình đang đứng một tên thân mang màu vàng trang phục người trẻ tuổi, chính đứng chấp tay, con mắt nhìn từng luồng từng luồng do bên dưới ngọn núi phiêu tới khối đen, anh tuấn trên mặt hiện ra một tia coi rẻ thiên hạ về mặt.

Có khác một tên thanh niên mặc áo vàng đứng ở bên cạnh hắn, khuôn mặt hàm hậu, như là cái trung thực nông dân, tên của hắn cũng gọi là Trương Thiện.

Bất quá người như cho rằng hắn như nông dân bình thường dễ ức hiếp, vậy coi như là mười phần sai.

Hắn trên eo một cái chém quý đao có thể ở trong nháy mắt ở trên thân thể người lưu lại hơn ba mươi xuất huyết tào, nhưng quyết sẽ không để cho người đoạn thẳng thần mạch!

Trương Thiện đối với chấp tay đứng thẳng người trẻ tuổi vì cười nói: "Tứ sư huynh, có muốn hay không thông báo sư phụ, kẻ địch đã phóng hỏa tấn công núi?"

Nhan Vô Cầu hừ lạnh một tiếng: "Chút chuyện nhỏ này không cần phiền phức sư phụ! Những này ngu xuẩn vừa biết chúng ta là Tịnh Thủy Liên Tọa, còn muốn lợi dụng hòa công, thực sự là ngu như lợn! Nói cho các anh em, mở kênh hoa tiêu, đội tức sơn hỏa!"

Tịnh Thủy Liên Tọa đối với sơn hỏa có một bộ đặc biệt xử lý phương pháp. Sơn đường ống cấp nước rắc rối quay quanh, vòn quanh với mỗi một nơi.

Này dùng vũ đình sau nhiều sơn đường nhỏ chính là một chỗ. Chỉ là bình thường như không cần thời điểm, liền ngăn chặn phòng đề, một khi ngộ có hiểm tình, có thể đào ra cái kia nơi đề đập, Thái Hà Bộc lưu thì sẽ thuận đề mà xuống.

Này Thái hà sơn lên núi con đường chỉ có trước sau hai cái, phía trước núi chính là đại đạo, phía sau núi là đường nhỏ, cùng với khó đi.

Bất quá từ sườn núi đến trên đỉnh ngọn núi nhưng có vô số đường nói, vì lẽ đó như có kẻ địch đến phạm, từ thủ sườn núi là mấu chốt nhất.

Trương Thiện gật đầu đáp lại: "Phải!" Móc ra liễu địch, đặt ở trong miệng liền thổi mấy lần.

Chỉ chớp lát, một luồng ào ào ào tiếng nước chảy truyền đến, trong khoảnh khắc đã ở trước mặt mãnh liệt trải qua, mang theo vui vẻ tiếng kêu nhào tới bên dưới ngọn núi, rất nhanh bên dưới ngọn núi liền bốc lên từng trận khói đen.

Nhan Vô Cầu cười gằn: "Đồ ngu!" Trương Thiện cũng cười nói: "Xem ra này Cực Địa tông cũng chỉ đến như thế, muốn một cây đuốc là có thể diệt chúng ta. . ." Đột nhiên, sắc mặt của hắn nhưng thay đổi, chăm chú nhìn chăm chăm phía trước, trên mặt hiện ra ngơ ngác về mặt!

Chỉ thấy cổ cổ khói đen cũng không tiêu tan xu thế, trái lại càng ngày càng đậm, ở hai người dưới chân lượn lờ bay lên, đem dùng vũ đình nhấn chìm giống quỷ thành động phủ!

Nhan Vô Cầu che kêu to: "Đây là lửa gì? Làm sao tất sẽ có lớn như vậy yên!"

Trương Thiện cũng dùng ống tay áo che lại miệng mũi nói: "Hỏa bên trong đình là sấm đồ vật p loại đã tức, yên nhưng bừa bãi tàn phá!"

Nhan Vô Cầu nhìn khói đen càng ngày càng đậm, không đi nữa hai người rất có thể sẽ bị hun chết ở này dùng vũ đình, liền tục phát tay hét lớn: "Lùi! Thông báo mặt trên toàn lực đề phòng!"

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ trên núi truyền đến một trận liễu tiếng địch, Nhan Vô Cầu kinh hi hô to: "Sư phụ đã biết rồi! Gọi các anh em rút về hoa rừng cây, sư phụ có biện pháp đối phó!"

Đồng Hồ tướng quân nhìn từng đạo từng đạo màu đen khói đặc như từng cái từng cái ô long bình thường vòn quanh Thái hà sơn, không khỏi cười ha ha: "Ngư thần yên há lại là dễ dàng tiêu diệt! Bang này vô tri người miền núi, mặc dù thiếu bắt từ các người, huân cũng hun chết rồi!"

Nguyên lai mũi tên này bên trong dầu hỏa tất cả đều là dùng ngư ngao chế mà thành, một khi tất, sẽ sản sinh nồng đậm khói đen, hỏa tuy dịch tức, yên nhưng khó tiêu.

Đồng Hồ tướng quân đắc ý nhìn phía trước cổ kiêu nói: "Vương gia, ta nói không cần mang nhiều người như vậy đến, người thiên không tin. Nho nhỏ một ngọn núi, cái nào dùng ta hai ngàn binh mã, một cái thần yên doanh liền được rồi! Chờ chút. . ."

Lời còn chưa dứt, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng sấm rền vang tiếng, con mắt hướng về trên núi vừa nhìn, nhất thời sợ hãi đến cái hồn phi phách tán!

Còn chưa chờ hấn có hành động, trước mắt bóng đen lóe lên, cái kia bốn tên kiêu phu đã giờ lên cổ kiêu từ trước mặt bay qua.

Quân sư kêu to: "Tướng quân mau lui lại!" Đồng Hồ tướng quân này mới phản ứng được, gấp gáp hô to: "Lui về phía sau trăm trượng! Hướng về cao thấp đi!" Trong lúc nhất thời người hô ngựa hý, hai ngàn đại quân loạn tung lên.

Thái hà son trên, một đạo trường bọc bàng bạc mà xuống, lấy thế như vạn tấn trút xuống hạ xuống, chạy chồm Cự Long trong chớp mắt đã đến dưới chân, đại quân chen ở một chỗ phạm vi không tới mấy dặm nho nhỏ thạch cương bên trên, trợn mắt ngoác mồm nhìn dưới chân rít gào mà qua lũ bất ngờ!

Đồng Hồ tướng quân xanh mặt hỏi: "Có thể có nhân viên thương vong?"

Quân sư môi run rẩy nói: "Có bộ phận binh sĩ nhân không kịp lui lại, bị hồng thủy cuốn đi, không rõ sống chết. Bất quá nhìn thủy thế, hấn là sẽ không sinh mệnh chi ưu, va vào nam thạch vậy thì khó nói. . ."

Đồng Hồ tướng quân lườm hấn một cái, rống to: "Bao nhiêu người?!"

Quân sư liền vội vàng xoay người kiểm kê nhân số, quá đến nửa ngày mới thấp giọng nói: "Tướng quân, bị trùng đi có hơn ba trăm người!"

"300 người!" Đồng Hồ tướng quân con mắt tựa hồ muốn trừng đi ra, nắm chặt nắm đấm hô: "Bóng người cũng không thấy một cái, liền đề ta tổn thất 300 người? Người người quân sư này là làm gì ăn!"

Quân sư vội vã cúi đầu bồi tội, nhưng trong lòng mắng thầm: "Quân ta chuyện gì, mệnh lệnh đều là người bỏ xuống, ai biết những này son phi muốn thả lớn như vậy hồng thủy, nếu không là ta nhắc nhở, cái kia hơn ba trăm người bên trong thì có người rồi!"

Có thể lời này hấn cũng không dám nói ra khỏi miệng, hấn cũng không muốn mơ mơ hồ hồ roi mắt đầu, liền vội vàng khom người nói rằng: "Tướng quân bớt giận. Ty chức phòng chừng này dòng nước tuy lớn, nhưng là không có thể dài lâu, trong núi mặc dù có đập chứa nước, cũng khó sức quá nhiều. Như thế son thủy, chỉ là lâm thời đổi đường, cái kia càng thêm khó lâu dài chống đỡ, phân lưu phân lực, dòng nước vừa chậm, liền không trở ngại ta quân hành động rồi!"

Quả nhiên, sau một nén nhang, dòng nước bắt đầu dần dần thu nhỏ lại, lại quá nửa nén hương thời gian, lại không nước chảy dấu hiệu.

Đại quân từ thạch cương bên trên xuống tới, đứng ở tràn đầy lầy lội bên dưới ngọn núi, nhìn cả tòa son làm như bị một lần nữa tẩy quá bình thường xanh tươi mon môn, nguyên lai hỏa công vết tích sớm bị gội rửa không còn một mống, không khỏi có chút trợn mắt ngoác mồm.

"Tướng quân có thể lại có thêm coi khinh Tịnh Thủy Liên Tọa chi tâm?" Cổ kiêu chẳng biết lúc nào đã tới đến Đồng Hồ bên người, trong kiêu người có chút trêu chọc hỏi hấn.

Đồng Hồ tướng quân lạnh rên một tiếng, tâm mắng người vừa nãy không phải cũng trốn còn nhanh hơn thỏ! Cũng không để ý tới hấn, xoay người kêu to: "Quân sư!"

Quân sư giục ngựa lại đây: "Ty chức ở!"

Đồng Hồ tướng quân quay đầu hỏi hấn: "Trước mắt kẻ sách nên làm gì tiến công?"

Quân sư trầm ngâm nửa ngày, tay phải một cách tự nhiên thả ở trên cằm, theo thói quen muốn nếp động đây chính mình chòm râu, nhưng phát hiện lúc này chính mình đã bịt kín hắc sa, không thể làm gì khác hơn là xoa một thoáng sa giác: "Tướng quân, ty chức cho rằng, hiện tại chính là tấn công núi tốt nhất cơ hội tốt!"

Đồng Hồ tướng quân sững sờ: "Hiện tại tấn công núi? Người không sợ bọn họ lại nhường sao?"

Quân sư lắc đầu: "Lấy vừa nãy thủy thế đến xem, bọn họ định là dẫn trong núi phi bọc hàng ngũ. Đây thủy đưa tới dễ dàng, đưa đi nhưng khó. Đề đập địch quyết không dễ đổ. Huống bọn họ vừa đưa tới son bọc, chính mình cũng chỉ cần từ bỏ sườn núi, lui giữ trên đỉnh ngọn núi. Chúng ta lúc này mạnh mẽ tấn công, chính là thời cơ tốt nhất!"

Trong kiêu người cũng nói: "Quân sư nói rất có lý!"

Đồng Hồ tướng quân tung người xuống ngựa, đứng ở trên một tảng đá lớn đang muốn hạ lệnh, một tên người mặc áo đen lão đạo chạy tới hô: "Báo -- tướng quân, bị thủy trùng đi binh sĩ tất cả đều trở về rồi!"

Tướng quân quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy hơn ba trăm binh sĩ cả người ăn mặc tràn đầy bùn nhão hắc y vô cùng chật vật chạy trở về, có người trên đầu lại còn đầy một đồng loạn thảo, không khỏi tức giận đến hét lớn một tiếng: "Rác rưởi! Từng người về đơn vị!"

Cái kia hơn ba trăm người thoại cũng không dám nói, cúi đầu đứng ở đội ngũ của chính mình trước, những đồng bạn nhìn thấy đáng đáp của bọn họ, đều dùng sức đình chỉ cười, không dám lên tiếng.

Đồng Hồ tướng quân vung vẩy lệnh kỳ hô to: "Cung Tiến doanh!"

Một tên người mặc áo đen chạy như bay mà đến, quỳ ở thạch dưới: "Ồ!"

Đồng Hồ tướng quân nói: "Hai trăm người bắn tên đôi dao bầu mở đường, bỏ câu doanh toàn quân bị diệt, do người bộ phụ trách quân tình triệu tập! Ngộ có phục binh, Cung Tiễn không xá!"

"Phải!" Người mặc áo đen đáp một tiếng, xoay người lại vung tay lên: "Cung Tiễn doanh đi theo ta!"

"Thuần giáp doanh!" Đồng Hồ tướng quân lại hô một tiếng.

Một tên người mặc áo đen khom người đáp: "Ồ!"

Đồng Hồ tướng quân nói: "Hôm nay chưa mang thiết thuẫn, nhưng mặc vào (đám qua) đăng giáp. Người bộ sau điện, cùng Cung Tiễn doanh hồ làm yểm hộ, mạnh mẽ tấn công sườn núi! Trên núi lắm nhiều thụ mật, không dễ trường thương, đôi dao kiếm búa ri!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Phiên thiên ngư

Người mặc áo đen này nhưng không có như trước mấy vị như vậy đáp lại như vậy thẳng thắn, sừng sốt nửa ngày, chung quy vẫn là không thể làm gì đáp một tiếng: "Phải!"

Nhưng trong lòng rất là oán giận: "Nhân gia mặc áo đen, chúng ta cũng xuyên, nhân gia trên người nhẹ nhàng sáng khoải sáng khoải, chúng ta ngày nắng to còn muốn mặc vào đăng giáp, cùng phụ nữ có thai. Nay trên núi vừa không có quân đội, tại sao Cung Tiễn? Không có Cung Tiễn này đăng giáp thì có ích lợi gì? Lại nói, tiện tay trường thương đều đổi thành đoản đao đoản kiếm, sử dụng tới đã không có khí thế loại này, cuộc chiến này đánh như thế nào?"

Bất quá quân lệnh đã dưới, hẳn có thể không làm cãi lời, vẫn là mang theo huynh đệ của chính mình đi rồi.

Đồng Hồ tướng quân kể tục hô: "Kỵ binh doanh xuống ngựa, nhập vào bộ binh doanh! 300 người làm một đội, các đội khoảng thời gian mười trượng, tấn công núi!"

"Tuân lệnh!" Dưới thân hơn một ngàn người cùng hô lên. Lập tức như một luồng màu đen gió xoáy vọt tới dưới chân núi.

Giữa trường còn còn lại hai, ba trăm người mặc áo đen, những này mới là Cực Địa tông chủ lực. Chỉ nghe trong kiệu người nói rằng: "Này đồng Hồ tướng quân thật là khinh thường không, đánh với tác chiến, giờ tay nhắc chân đều có pháp luật, không hổ Dàn Hồ dưới trường thường thắng tướng quân."

Hữu trước kiệu phu nói: "Đáng tiếc vẫn là cho sự phụ dùng để làm người chết thể, người của chúng ta chỉ để ý ngồi mát ăn bát vàng." Còn lại ba tên kiệu phu cũng cười khằng khặc quái dị lên.

Trong kiệu người từ tốn nói: "Phong nhi, mặc còn coi khinh hơn Tịnh Thủy Liên Tọa, nếu như bọn họ dễ đối phó, các người năm đó cũng sẽ không thất bại tan tác mà quay trở về."

Cái kia kiệu phu kinh hoàng nói: "Sự phụ, năm đó các đồ nhi học nghệ chưa tinh, có nhục sự tôn. Hiện tại tám đại cao thủ đã qua thứ sáu, đệ nhất kiếm thánh không biết tung tích, sinh tử không biết, Trung Nguyên cũng chỉ còn dư lại này Liễu lão đầu mà thôi, không đáng sợ."

"Người sai rồi!" Trong kiệu người lẳng nhiên nói rằng.

Cái kia kiệu phu liền vội vàng khom người đáp: "Xin nghe sự phụ giáo huấn!"

Trong kiệu người thở dài: "Người Trung nguyên cũng không phải người tưởng tượng yếu ớt như vậy, không sợ chúng ta Cực Địa tông có khối người, chỉ là bị Dàn Hoàng kẹt ở những nơi, không kịp cứu viện. Cái này cũng là sự phụ thỉnh cầu Dàn Hồ hỗ trợ nguyên nhân."

Thiết mặc coi khinh bất kỳ kẻ địch nào, chỉ là một cái Tịnh Thủy Liên Tọa, hai ngàn đại quân cũng khó có thể ăn, thêm vào chúng ta này hơn ba trăm người, coi như muốn thắng, cũng là lưỡng bại câu thương! Tịnh Thủy Liên Tọa tồn đã trăm nghìn năm, căn cơ quá sâu, liền Dàn Hoàng đều muốn kiêng kỵ, ba phần, hướng hồ chúng ta! Xem thường kẻ địch, chính là diệt thị chính mình, các người ghi nhớ kỹ!"

Bốn tên kiệu phu lập tức quỳ xuống đất đáp: "Đồ nhi ghi nhớ!"

Trong kiệu người cười ha ha: "Được rồi, chúng ta lên núi sẽ đi gặp Liễu lão đầu. Dem các người bảo bồi đều triệu trở về đi thôi, chúng nó cũng cùng với

ta một đường rồi! Chúng ta từ phía sau núi tiến lên!"

Vừa dứt lời, màn kiệu vừa mở, một con màu trắng Đại Điều bay ra, hữu trước kiệu phu kêu lên: "Phong chí!"

Cái kia Đại Điều tợ hiệu nhân ngôn giống như vậy, trên không trung lượn vòng một vòng, hạ xuống cái kia kiệu phu vai trái.

lại thoát ra một đạo bóng trắng, hướng về tả trước kiệu phu phóng đi, cái kia kiệu phu trốn cũng không né, loại cái kia bóng trắng vọt vào, mới cung kính một hạ thân tử, kêu lên: "Tuyệt lang!"

Càng đem cái kia bóng trắng ôm với trong lòng, quả nhiên là một thốt lang, cả người trắng như tuyết lang, đuôi ra đầu lưỡi đỏ thắm, ở kiệu phu trên mặt liếm mấy lần.

Lại có nhất bạch ảnh nhưng là từ sau song bay ra, thể tích so với vừa nãy cái kia điều nhỏ rất nhiều, "Lú lo" kêu hai tiếng, càng đạp ở kiệu sau bên phải kiệu phu trên đỉnh đầu, cái kia kiệu phu khẽ mỉm cười, thanh như hồng lông kêu lên: "Lôi yến!"

Cuối cùng chậm rãi đi ra, là một con quái vật khổng lồ, thể tích so với vừa nãy tuyết lang lớn hơn gấp đôi còn chưa hết, cũng là toàn thân bạch mao. Nó lưỡi biêng quết mọi người một cái, chậm rãi hướng về kiệu sau đi đến.

Sau bên trái kiệu phu cười to: "Băng báo, ngươi còn chưa tỉnh ngủ sao?" Cái kia con báo chậm rãi đặc đến dưới chân của hắn, trong cổ họng nghẹn ngào vài tiếng, làm như làm nũng.

Bốn tên kiệu phu lúc này mới nâng kiệu lên, đối với phía sau hơn 300 người mặc áo đen nói: "Các anh em, chúng ta lên núi!"

Thái Hà Bộc bên trong thủy giản bên trong, có một loại ngư, tuy rằng thể tích không lớn, nhưng thịt phi vị đẹp, tên là phiên thiên.

Nấp nhân con cá này ở bên trong nước là ngưỡng du mà động, cái bụng hướng lên trời. Còn nữa người ăn con cá này sau khi chi lo vị đẹp, không để ý có hay không đã ăn no, thường thường chống đỡ cái bụng hướng lên trời nguyên có.

Tiểu Bảo cùng Tiểu Đan Cung tiềm ở bên trong nước, không ngừng mà hướng về trên bờ quảng bộ đến phiên thiên ngư, Diệp Hiên vừa đem ngư nhặt lên đến, vừa thông thạo bác lân đi ướ, đối với hai người nói: "Đủ rồi đủ rồi, chúng ta mấy người này nơi nào ăn nhiều như vậy!"

Úy ngồi xôm ở bên cạnh đồng lửa, chuyển động trong tay xuyên thật ngư, chảy ngụm nước nói: "Thơm quá a! Các ngươi lại không ra đây ta có thể không nhìn được ăn trước rồi."

Tước Vũ đem một bao gia vị chiếu vào ngư trên người, cười nói: "Nơi này có nhiều như vậy, ngươi có thể ăn dưới mấy cái?"

Úy kêu rên một tiếng: "Toàn ăn xong! Ai gọi bọn họ phiên thiên nhiều nhiều không chịu tới!"

Tiểu Bảo lôi kéo Tiểu Đan Cung lên bờ, hai người đều là chỉ mặc vào (đâm qua) một cái đại đại quần lót.

Ba nữ cùng Tiểu Bảo đã từng có tiếp xúc da thịt, đối với thân thể của hắn tất nhiên là không lại xa lạ, hơn nữa còn thỉnh thoảng nhìn lên hắn một thoáng, nhưng lại sợ bị cái khác tỷ muội phát hiện, liếc mắt nhìn lại mau mau cúi đầu.

Tiểu Đan Cung nhưng là không kiêng dè gì, chăm chú nhìn chăm chăm Tiểu Bảo cùng thực tế tuổi tác cũng không tương xứng cường tráng trên người, không chớp một cái nhìn.

Tiểu Bảo bị hắn nhìn chăm chăm cả người lạnh lẽo, vừa nhanh chóng ăn mặc quần áo vừa cau mày nói: "Ngươi lão nhìn chăm chăm ta nhìn cái gì!"

Tiểu Đan Cung tao da đầu nói: "Tại sao quần áo ngươi đều ướt đầm, trên người nhưng Kiên làm ra không có một giọt nước?"

Tiểu Bảo sờ sờ chính mình lồng ngực, quả nhiên không có một tia từ trong nước đi ra thấp lặc cảm, lắc đầu nói rằng: "Ta cũng không biết vì sao lại là như vậy. . ."

Tiểu Đan Cung đang muốn hỏi lại, lại nghe Úy kêu lên: "Mau tới ăn đi, ta đều chết đói rồi!"

Mọi người ăn cá nướng, Tước Vũ ngẩng đầu nói với Tiểu Đan Cung: "Ngươi nói rằng màu đỏ ép thật nhiều người xa lạ?"

Tiểu Đan Cung một cái đại nhai hiệp đáp, vừa gật đầu nói: "Là rất nhiều! Ta ban ngày nhìn cả ngày làm xiếc, quên tìm khách sạn, đến buổi tối lại toàn bộ đầy ngập khách, không thể làm gì khác hơn là suốt đêm trở lại."

Diệp Hiên cười duyên: "Ngươi ngốc a, còn chạy về làm chi, tùy tiện chấp nhận một đêm hôm nay không liền có thể lấy trở về sao?"

Tiểu Đan Cung nhìn một chút Diệp Hiên, há miệng ba, nhưng không lên tiếng, chỉ là khẩn nhìn chăm chú cá trong tay.

Tước Vũ hơi nhướng mày: "Tiểu Đan Cung, ngươi thật giống như có việc gạt chúng ta!"

Tiểu Đan Cung hoảng vội vàng nói: "Không có! Ta chính là không muốn trở về, cùng với các ngươi chơi nhiều hài lòng! Ngươi nói là đi, Tiểu Bảo?"

Tiểu Bảo nhưng là mặt không hề cảm xúc ăn trong tay cá nướng, không kêu một tiếng.

Điệp Hiên hỏi hần: "Vậy ngươi trở về sư phụ biết không?"

Tiểu Đan Cung lắc đầu nói rằng: "Không biết, ta ai cũng không thấy, sắp tới liền tới tìm các ngươi rồi!"

Điệp Hiên đem trong tay ăn còn lại xương cá bỏ vào Tiểu Đan Cung trên người, mày liễu dựng thẳng, há mồm mắng to: "Còn nói ngươi không nói dối! Sư phụ không biết ngươi sao hiểu cho chúng ta ở Thái Hà Bộc? Chúng ta vừa nãy hỏi ngươi thì ngươi còn nói là Đại sư huynh để ngươi tới đây tìm chúng ta! Nói, đến cùng xảy ra chuyện gì!"

Tiểu Đan Cung về mặt đau khổ năn nỉ: "Các tỷ tỷ đừng hỏi được không? Sư phụ cùng Đại sư huynh không cho ta nói!"

Tước Vũ vừa nghe, đôi mi thanh tú cũng cau lên đến, con mắt nhìn Tiểu Bảo nói: "Có thể còn nhớ đêm qua ta đối với lời của ngươi nói?"

Điệp Hiên kỳ quái nhìn Tước Vũ, lại liếc nhìn nhìn Tiểu Bảo, vừa định hỏi bọn họ có cái gì ước định, nhưng nhìn thấy Tiểu Bảo thả xuống ngư xoa, con mắt trực nhìn mình chăm chăm phía sau Thái Hà Bộc, còn lại mấy người cũng nghe được âm thanh, vội vã quay đầu đến xem.

Chỉ nghe "Phù phù" một thanh âm vang lên, một người còng từ phía sau thác nước nhảy vào giếng bên trong!

Chờ người kia từ trong nước lộ ra đầu đến, Ủy kinh hi hô to: "Mẹ!"

Ngươi kia vừa nhìn đã biết là trong nước hảo thủ, chỉ là một cái xoay người đã bơi tới bên bờ, thân thể một nhing, đã nhẹ nhàng đứng trên mặt đất.

Ủy nhào tới trong ngực của nàng, kỳ quái hỏi nàng: "Nương, ngươi làm sao từ phía sau thác nước đi ra a?"

Tước Vũ mấy người cũng mau mau đứng lên đến, khom người gọi nàng: "Sư nương!"

Thủy Luyến Nguyệt nhưng là diện có vẻ ưu lo thờ dài, lẩm bầm nói rằng: "Nguyên lai long tuyền bí đạo là đi về Thái Hà Bộc!"

Ủy tần mi hỏi nàng: "Nương, ngươi đang nói cái gì? Cái gì long tuyền bí đạo? Ngươi còn không nói cho Ủy vì sao từ phía sau thác nước đi ra đây!"

Thủy Luyến Nguyệt đột nhiên khuôn mặt căng thẳng, khẽ vuốt Ủy đầu nói: "Ủy, nương phải về đại điện tìm ngươi cha đi, các ngươi cứ đợi ở chỗ này, thiết mặc trở lại!"

Nói bỏ lại một mặt không tên Ủy, đang muốn bước đi, trước mắt đột nhiên bóng người lóe lên, Tước Vũ gọi được trước mặt, khom người hỏi nàng: "Sư nương, xin ngươi nói cho đồ nhĩ, bên trong cung điện đến tột cùng xảy ra chuyện gì!"

Điệp Hiên cũng sốt ruột kéo Thủy Luyến Nguyệt tay phải nói: "Sư nương, ngươi nói a! Đến cùng xảy ra chuyện gì? Tiểu Đan Cung, ngươi nói, Đại sư huynh tại sao không cho phép ngươi nói cho chúng ta?"

Tiểu Bảo sừng sờ nói: "Các ngươi đừng hỏi, sư phụ gọi ta hôm nay bởi các ngươi ở đây du ngoạn, trong vòng ba ngày không được về đại điện! Hỏi ai cũng sẽ không nói cho ngươi!"

Điệp Hiên chống nạnh hô to: "Thật ngươi cái gốc bảo, nguyên lai ngươi đã sớm biết! Ta thiên phải đi về, ngươi làm khó dễ được ta!" Nói quay đầu đi ra ngoài.

Tiểu Bảo thân hình hơi động, đã ngăn cản Diệp Hiên, trong miệng gọi nàng: "Hiên nhi, đừng nghịch!"

Điệp Hiên nghe hần như thế một gọi, trong lòng một ngọt, nhưng vẫn là quay đầu nói: "Tránh ra, sư môn khẳng định là có đại sự xảy ra, ta nơi nào còn có tâm sự chơi đùa!"

Tước Vũ cũng vì hơi thờ dài: "Tiểu Bảo, ngươi ngăn được Diệp Hiên một người, còn có thể ngăn được chúng ta bốn người sao?"

Tiểu Đan Cung cũng gạt đầu nói: "Đứng đây Tiểu Bảo, chúng ta liền trở về xem một chút đi, ta biết mình võ công thấp kém, không giúp được đại gia gấp cái gì, thế nhưng ta bảo đảm không thoát đại gia chân sau, còn không được sao?"

Tiểu Bảo nhìn một chút Thủy Luyến Nguyệt, Thủy Luyến Nguyệt vành mắt đỏ lên, nhìn mọi người nói: "Con ngoan, không trách các ngươi sư phụ gạt các ngươi, thực sự là Tịnh Thủy Liên Tọa hôm nay xác thực tao trăm năm hao kiếp, Tước Vũ thân thể có bệnh, Diệp Hiên luyện công quá mau, lại xóa nội tức, Ủy cùng Tiểu Đan Cung đều là võ công thường thường, các ngươi đi tới thực sự nguy hiểm, vì lẽ đó các ngươi sư phụ mới để cho các ngươi ở Thái Hà Bộc tránh họa. . ."

Tước Vũ nhưng không đáp thoại, thân thể đột nhiên loáng một cái, đã xoay người nhảy vào thủy giếng, nhưng chưa chìm xuống, còng từ trên mặt nước thường thường bay qua!

Đến đến trung gian, mắt thấy cũng đã thoát lực rơi vào trong nước, Thủy Luyến Nguyệt không khỏi thở nhẹ một tiếng, đã thấy Tước Vũ chân sen ở thủy trên một điểm, thân thể lần thứ hai bắn lên, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất bên bờ, sau đó lại lần nữa lướt trở về, thật là giống như Thiên Tiên hạ phàm.

Tước Vũ không thờ không vội đứng ở Thủy Luyến Nguyệt bên người, dịu dàng cười nói: "Sư nương, ngươi có từng thấy ta còn có nửa điểm hàn độc tập

kích cái bóng?"

Thủy Luyến Nguyệt ngây người, lẩm bẩm hỏi nàng: "Vũ, người phiên văn độ hải so với sư nương mạnh hơn mấy phần! Sao như vậy?"

Điệp Hiền nhưng vào lúc này kêu to: "Sư nương, xem ta!" Nói cũng thả người nhảy vào thủy giản, hai chân gầy liên tục, càn như là ở trên mặt nước chạy trốn giống như vậy, trong chớp mắt đã đến bờ bên kia, sau đó lại chạy trở về!

Thủy Luyến Nguyệt đôi mắt đẹp không chớp một cái, nhìn Diệp Hiền nói: "Lăng ba đình bộ tăng thứ năm, thiệp Thủy Vô Ngân?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Yêu pháp

Điệp Hiền gật đầu nói: "Đại sư tỷ mới luyện tới tầng thứ ba! Đồ nhi hiện tại khả năng chia sẻ sư phụ chi ưu?"

Úy cũng là lần thứ nhất nhìn thấy hai vị sư tỷ như vậy tinh diệu thân pháp, cao hứng vỗ tay nhỏ nói: "Tước Vũ tỷ tỷ, Diệp Hiền tỷ tỷ, các người cũng thật là lợi hại. . ."

Vừa dứt lời, bên cạnh Thủy Luyến Nguyệt đột nhiên như là bị cuồng phong thổi qua, mái tóc hô một tiếng lay động lên, thân thể cũng lập tức sau này liền lùi lại ba bước, nhìn Úy cả kinh kêu lên: "Liên hoa lạc chương?!"

Úy ngơ ngác nhìn hai tay của chính mình, cũng là nửa ngày chưa kịp phản ứng, nàng vừa nãy vỗ tay thời khắc cảm thấy trong cơ thể có vô hạn chân khí tụ tập, không kìm nén được, tiện tay liền phát ra, không nghĩ tới song chương giao kích, chương phong càn đem mình mẫu thân cho đẩy lui ba bước!

Thủy Luyến Nguyệt một mặt kinh ngạc nói: "Tiểu Bảo, có phải là người làm cho các nàng võ công một đêm tinh tiến như vậy?"

Tiểu Bảo mờ mịt gãi đầu, nói: "Không phải chứ? Sư nương vì sao lại nghĩ đến là ta nguyên nhân, sư tỷ các nàng nguyên bản liền thông minh nhanh trí, võ công tinh tiến cũng là có thể thông cảm được a!"

Này cũng không phải Tiểu Bảo cố ý rụt rè, hắn cũng không nghĩ tới ba nữ trong một đêm công lực đại tiến, dĩ nhiên toàn bộ đều là với hắn từng có hoan hảo, chân khí hỗn hợp duyên có!

Thủy Luyến Nguyệt kinh hi xoa xoa đầu của hắn nói: "Cha nói người thiên phú dị bẩm, tước các nàng đi cùng với người hữu ích vô hại, ta còn không tin, hôm nay gặp mặt, quả thực như vậy! Đêm qua người đối với các nàng làm cái gì? Lễ nào người đã nắm giữ truyền công pháp quyết?"

Tiểu Bảo gãi gãi đầu, hắn nơi nào sẽ cái gì truyền công pháp quyết, trưởng đỏ mặt nọ nọ nói: "Đêm qua. . . Đêm qua chúng ta cũng không làm gì sao a?"

Lời này vừa nói ra, ba nữ đều đều mặt đỏ như gấc, Diệp Hiền thấp giọng mắng hắn: "Xú kẻ ngu si, vậy còn gọi không làm cái gì!"

Thủy Luyến Nguyệt nhìn thấy ba nữ e thẹn thần thái, nhìn lại một chút Tiểu Bảo, trong lòng đã rõ ràng ba, bốn phân, nhoen miệng cười, nói với Tiểu Bảo: "Cha cùng Như Phong nói không sai, người quả nhiên là Tịnh Thủy Liên Tọa quý nhân!"

Tiểu Đan Cung nhìn mấy người công phu lớn như vậy tiến vào, muốn đêm qua bọn họ ở Thái Hà Bộc bên trong đợi một đêm, định là này giản thủy có tăng cường công lực công hiệu, chính mình vừa nãy cũng phao quá, khẳng định cũng tài nghệ đại thành, liền nói với Thủy Luyến Nguyệt: "Sư nương, Tiểu Đan Cung hiện tại cũng không phải chỉ là hư danh!" Nói học Tước Vũ cùng Diệp Hiền đáng về hướng về giản trong nước nhảy một cái, chỉ nghe "Phù phũ" một tiếng, người đã ở giản bên trong biến mất không còn tăm hơi.

Tiểu Bảo sợ hết hồn, đang muốn đi cứu hắn, hắn đã ở bên trong nước nâng lên, về mặt đau khổ nói: "Không đạo lý a! Ta làm sao liền không được chứ!"

Mọi người tuy tâm hệ đại diện, lúc này cũng bị hắn đầu cười ha ha, Tiểu Bảo đưa tay đem hắn từ giản trong nước kéo tới, Diệp Hiền duỗi ra ngón tay cái khen: "Người mạnh hơn chúng ta, chúng ta khinh công là dùng ở trên mặt nước, người nhưng có thể ở đáy nước triển khai!"

Tước Vũ sau khi cười xong, nhìn Tiểu Bảo nói: "Tiểu Bảo, chúng ta về đại diện hỗ trợ, được không?"

Thủy Luyến Nguyệt nhìn nàng không hỏi mình, nhưng là quay đầu hỏi Tiểu Bảo, hiển nhiên đã khi hắn là chính mình nam nhân, trong lòng càng là rõ ràng mấy phần, cũng rõ ràng liền nữ nhi mình ở bên trong, những cô bé này đều đã tâm hệ cái này tiểu trên thân nam nhân, vì lẽ đó cũng không tiếp tục nói

nữa, con mắt nhìn về phía Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo suy ngẫm một hồi, mới từng từng gạt đầu một cái: "Được, chúng ta về đại điện!"

Mọi người xoay người đi ra Thái Hà Bộc, Tiểu Bảo nói với Tiểu Đạn Cung: "Chờ chút bất luận xảy ra chuyện gì, đều muốn đi theo chúng ta bên cạnh!"

Tiểu Đạn Cung gật gật đầu: "Yên tâm đi, coi như chết cũng cùng đại gia chết cùng một chỗ!"

Điệp Hiên tức giận giơ lên tay phải nói: "Ngươi lại muốn ăn hỏa liên chương? Miệng xui xẻo, không cú lời hay!"

Tiểu Đạn Cung le lưỡi một cái, rụt cổ lại trốn sau lưng Tiểu Bảo.

Mạc Tiên Lâm bên trong, cây già tinh đã thành khô héo gỗ. Nhìn trước mắt tuy rằng chạc cây vẫn như cũ đa dạng, nhưng không hiện ra sinh cơ cây cối, Tiểu Bảo có chút thổn thức.

Mấy ngày trước nơi này vẫn là đầy cảnh điệp thịnh, xanh um tươi tốt, nhưng bởi vì chính mình ăn nhầm Thất Hà bảo đàm mà trở nên tàn tạ khắp nơi.

Cây già tinh chết rồi, nếu không là trước mắt thê lương cảnh tượng, Tiểu Bảo còn coi chính mình mơ một giấc mơ.

Đang muốn xoay người đi qua, lại nghe bên tai truyền đến một tiếng hô quát: "Đứng lại!" Lộ Vô Hình đã từ trong rừng đi ra, cản ở trước mặt mọi người.

"Sư nương!" Lộ Vô Hình đối với Thủy Luyến Nguyệt khom người cúi chào, đứng dậy nói rằng: "Sư phụ có lệnh, các ngươi không thể vào lúc này trở lại!"

Thủy Luyến Nguyệt sốt sắng: "Vô hình, đại điện nguy hiểm, ngươi không ở trước điện chờ đợi, vì sao tới nơi này?"

Lộ Vô Hình lo lắng lo lắng hướng về trên đỉnh ngọn núi liếc mắt nhìn, nhưng vẫn là ngữ khí kiên quyết nói: "Vô hình xin nghe sư mệnh, từ thủ Mạc Tiên Lâm, không để cho kẻ địch bước vào một bước!"

Tiểu Bảo biết hẳn là vì bảo vệ mình một đám người, tâm trạng cảm kích, đến gần một bước nói: "Đại sư huynh, Mạc Tiên Lâm đã thành tử lâm, lại thủ vô dụng. Không bằng theo chúng ta đồng thời về đại điện giúp sư phụ đi!"

Lộ Vô Hình lại đột nhiên hét lớn một tiếng: "Ngự thủy thần quyền!"

"Oành!" một tiếng, Tiểu Bảo trên lồng ngực đã bên trong một quyền, nhưng chỉ là thân hình loáng một cái, chưa lùi nửa bước, không hiểu ra sao nhìn Lộ Vô Hình.

Lộ Vô Hình vẻ mặt biến đổi, tiểu tử ngốc này sức đề kháng tựa hồ lợi hại hơn, chính mình dùng năm thành công lực nhưng chỉ đánh hấn lung lay một thoáng, chưa lùi nửa bước!

Bên tai lại nghe vài tiếng khê kêu, Tước Vũ, Diệp Hiên, Úy ba nữ đã tề thân hộ đến Tiểu Bảo trước người, phượng mi dựng thẳng, trùng hấn quát mắng: "Đại sư huynh, ngươi làm cái gì!"

Thủy Luyến Nguyệt cũng sắc mặt không dự, tuy rằng nàng đã nhìn ra Lộ Vô Hình Vô Tâm thương tổn Tiểu Bảo, còn là cau mày hỏi hẳn: "Vô hình, ngươi điên rồi sao?"

Lộ Vô Hình thổi một tiếng huyết sáo, lập tức từ trong rừng thoan ra bảy mươi, tám mươi quyền chương đường đệ tử, ngăn ở trước mặt chúng nhân.

Lộ Vô Hình nói với Tiểu Bảo: "Ngươi ngay cả ta một quyền đều tránh không khỏi, làm sao giúp sư phụ? Sư nương, đồ nhi được sư môn ơn trọng nhiều năm, lúc này duy nhất báo đáp chính là nghe theo chương môn cùng sư phụ chỉ lệnh, chăm sóc tốt sư nương cùng các vị sư huynh sư muội, sư nương mời về!"

Bảy mươi, tám mươi tên đệ tử áo lam đồng loạt khom người nói rằng: "Sư nương mời về!"

Tiểu Bảo hít một hơi, vẻ mặt thành thật nhìn Lộ Vô Hình nói: "Đại sư huynh, không phải ta tránh không khỏi, là ta không muốn tránh, bởi vì ngươi không có thương ta tâm ý!"

Lộ Vô Hình xem thường nhìn Tiểu Bảo nói: "Liên ngươi còn muốn thương ta? Ngươi lấy cái gì thương? Dùng nha cần ta sao? Tiểu Đạn Cung ít nhất còn có thể luyện đến vũ sinh, ngươi cần bản liền vũ sinh đều không phải!"

Tiểu Bảo nghe ra Lộ Vô Hình trong lời nói châm chọc ý vị, nhưng cũng không khí, lắc đầu một cái nói: "Ta đã đáp ứng sư nương muốn dẫn nàng trở lại, ngươi còn muốn nghe theo sư nương, ta không thể nghe ngươi!"

Lộ Vô Hình nghe thiếu kiên nhẫn, đưa tay vỗ một cái, trong miệng quát một tiếng: "Liên hoa lạc chương!" Một chương liền đem Tiểu Bảo đánh ngã xuống đất!

"Vô hình! Ngươi làm cái gì!"

"Đại sư huynh, ngươi điên rồi?!"

Lộ Vô Hình nắm chặt nắm đấm cười ở Tiểu Bảo trên người nói: "Sư nương chớ trách! Chương môn cùng sư phụ đã đối với vô hình rơi xuống từ lệnh, để cho các người lưu ở sau núi! Nếu như này kẻ ngu si lại từ bên trong quấy rối, liên lụy sư nương cùng sư muội, ta liền thật sự giết hấn!"

Lộ Vô Hình trong mắt lộ ra một tia hàn mang, trong lòng sôi ruột đại diện thế cuộc, rồi lại vây ở chỗ này không thể động đậy, thực sự là nén giận đến cực điểm, trong nháy mắt này, đối với chỉ hiểu được hổng những sư muội này rồi lại chịu đến cường điệu bảo vệ Tiểu Bảo thật sự nổi lên sát cơ!

Cũng chính là vào lúc này, Tiểu Bảo đột nhiên thân hình loáng một cái, từ trên người hấn trôn, đứng ở trước mặt hấn, khẩn nhìn chăm chăm con mắt của hấn!

Lộ Vô Hình sửng sốt, không nghĩ tới tiểu tử ngốc này càng sẽ chạy trốn, vừa định động thủ nữa, cảm giác mình cả người nhiệt không nén được, đỉnh đầu liệt dương làm như chuyển môn chỉ đối với mình một người chiếu rọi, mồ hôi từ mỗi một cái lỗ chân lông bên trong thẩm thấu ra, chỉ là thời gian nháy mắt liền thấm ướt toàn thân!

Lại nhìn sư đệ của chính mình môn, cũng là mỗi người mồ hôi đầm đìa, một bộ khô nóng khó nhịn đáng vẽ! Nhưng là sư nương cùng sư muội trên người, nhưng không nhìn thấy bất kỳ hấn tích!

Lộ Vô Hình chà xát một cái trên cằm hấn, con mắt liếc mắt nhìn trước mặt Tiểu Bảo, nhưng ở ở trong chớp mắt dĩ nhiên phát hiện con người của hấn lại là màu vàng óng, rồi cùng con này đỉnh liệt dương bình thường khiến người ta không dám nhìn gần!

Tiểu Bảo trong miệng nhẹ nhàng phun ra một hơi, Lộ Vô Hình chợt cảm thấy cả người cực nóng tản đi không ít, gió lạnh thổi qua, để toàn thân hấn cực kỳ vui sướng, trên mặt nhưng đại biến màu sắc, ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo kêu sợ hãi: "Người biết. . . Yêu pháp. . .!"

Tiểu Bảo lắc đầu một cái, lui về sau một bước, khoảng cách Lộ Vô Hình ba bước ở ngoài: "Ta không biết, ta chỉ biết là, nếu như người đối với ta có sát cơ, ta liền có thể trước một bước hạn chế người! Đại sư huynh, chúng ta đồng thời về đại điện, trợ giúp sư phụ đối kháng ngoại địch!"

Lộ Vô Hình không nghĩ tới Tiểu Bảo lại có bản lĩnh như vậy, nói không chắc vẫn đúng là có thể giúp đỡ sư phụ bọn họ chăm sóc rất lớn, cắn răng chà xát một cái trên mặt chảy xuống mồ hôi, lớn tiếng nói: "Các anh em, về đại điện!" Mọi người tề rống lên một tiếng, xoay người hướng về đại điện đi đến.

Tiểu Bảo nhưng cản ở trước mặt mọi người nói: "Không phải đi đường này, chúng ta từ phía sau núi đi vòng qua về đại điện!"

Mọi người nghi hoặc nhìn hấn, Tiểu Bảo nói tiếp: "Tin tưởng ta, ta cảm giác phía sau núi sẽ có việc, bên kia rất lạnh. . ."

Lộ Vô Hình nghi hoặc nhìn trước mặt cái này đột nhiên khiến người ta nhìn không thấu tiểu tử ngốc, tự dung bay lên một loại tín nhiệm, nhấc tay nói với mọi người: "Phía sau núi đi vòng!"

Đi đến giữa đường, Lộ Vô Hình chuyển qua Tiểu Bảo bên người, cũng không thém nhìn hấn, lạnh lùng nói với hấn: "Mặc kệ người có bản lĩnh gì, trước sau chỉ có ta biết đánh nhau người, người khác đừng nghĩ chạm người!"

Tiểu Bảo cũng không nhìn hấn, cúi đầu rầu rĩ nói: "Người cũng trước sau là Đại sư huynh ta." Nói đã xuất hiện ở Tước Vũ cùng Úy, Diệp Hiên bên người, chỉ lo Đại sư huynh muốn động thủ đánh hấn.

Lộ Vô Hình kiên trì ngực, nhanh chân đi về phía trước, khoe miệng lại lộ ra một tia nụ cười như có như không.

Leo núi đại đạo kỳ thực là chỉ có thể dung bốn, năm cái song song thêm đá, bên phải là vách đá, bên trái nhưng là vách núi.

Hồng thủy vừa vọt qua, đầu đầu cũng có vệt nước, thạch quang lộ hoạt.

Hai trăm danh cung tiền doanh binh lính một phần ở trên sơn đạo tiến lên, một phần thì lại vung vẩy nhìn thấy, từ sườn núi vách núi nơi mở đường.

Một tên người mặc áo đen ngẩng đầu nhìn trên đỉnh đầu đám người, không khỏi nhẹ giọng thở dài. Bên cạnh một người hỏi hấn: "Đầu lĩnh, này sơn đạo như vậy khó đi, thật không biết khi nào mới có thể công lên đỉnh núi!"

Đầu lĩnh khe khẽ thở dài: "Vẫn còn may không phải là cùng quân đội tác chiến, bằng không chỉ cần ở sườn núi lấy lẫn thạch phòng ngự, liền có thể làm ta quân tử thương hơn nữa. Đối phương chỉ là giang hồ vũ phu, không hiểu bài binh bày trận, chúng ta lấy đại quân ép chế, thực sự là thắng mà không về vãng gì."

Hấn nhưng lại không biết cũng không phải là Tịnh Thủy Liên Tọa không hiểu dùng núi đá ngăn địch, mà là không đành lòng đồ tạo giết chóc mà thôi.

Phía trước đoàn người đột nhiên tăng nhanh động tác, đầu lĩnh hướng về trên vừa nhìn, nguyên lai đã leo lên một chỗ bình đài, trên bình đài có một toà tiểu đình, mặt trên viết: "Dừng vũ đỉnh" ba chữ lớn.

Đầu lĩnh lắc đầu nói rằng: "Bang này vũ phu, dễ dàng như thế từ bỏ cửa thứ nhất, đại quân chỉ cần lướt qua đình sau rừng cây, liền có thể quân chia thành nhiều lộ, thế không chỗ nào cản!"

Trong rừng cây, mấy chục tên màu vàng trang phục người trẻ tuổi chính ẩn giấu ở trên cây hoặc là bụi cỏ.

Trương Thiện một tấm hiền lành trên mặt nhưng không che giấu nổi ánh mắt hưng phấn, dù sao cũng là lần thứ nhất cùng quân đội tác chiến, liền tay cầm

đao đều hơi có chút run rẩy.

Hắn quay đầu đối với đồng dạng nằm ở trên một cái cây Nhan Vô Cấu truyền âm: "Tam sư huynh, kẻ địch đã đến dừng vũ đỉnh!"

Nhan Vô Cấu "Ừ" một tiếng, truyền âm dặn dò: "Toàn bộ ẩn thân! Tối hôm qua chúng ta ở đây bận việc hơn nửa đêm, hiện tại rốt cục có thể phát huy được tác dụng rồi!"

Mọi người cấp tốc tránh né, có người nhảy đến trên cây, có người tiến vào thỏ bên trong, lại còn có người tàng đến thân cây bên trong.

Trong rừng cây nhỏ nhất thời yên tĩnh lại, liền điều trũng tiếng kêu đều không có.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Máu tươi hoa lâm (trên)

Hắc y đầu lĩnh đứng ở trong đình ở ngoài, nhìn trước mắt diện tích tuy rằng không lớn, nhưng càng hiện ra âm u khủng bố rừng cây chậm rãi giờ tay lên.

Hai trăm tên người bắn tên chia làm bốn tổ, giương cung cái tên nhắm ngay rừng cây.

Đầu lĩnh tay phải tầng tầng đi xuống vùng lên, một loạt mưa tên vèo vèo lướt qua cây cối, hướng về trong rừng bay đi! Tổ thứ nhất sau khi bắn xong lập tức lui ra, do tổ thứ hai bù đắp kể tục phóng ra.

Đầu lĩnh nghe trong rừng "Phốc phốc" mũi tên bắn trúng thân cây âm thanh, khẽ mỉm cười, cánh tay phải lần thứ hai dương lên. loại bốn bánh Cung Tiễn xạ xong, mới hướng về trước giương lên: "Vào rừng!"

Hai trăm tên người bắn tên lấy mười người một tổ, phân tán tiến vào rừng cây.

Thân cây trên cắm đầy vĩa nãy bắn vào mũi tên, có chút còn hầy còn hoảng động không ngừng.

Đầu lĩnh cười gằn: "Liền nơi này đều không tuân thủ, những này vũ phu thật sự dự định bó tay chịu trời sao?"

Còn chưa loại trên mặt hắn nộ cười biến mất, thỉnh lĩnh nghe bên tai mấy người kêu sợ hãi, sợ đến hắn vội vã quay đầu đến xem, lại phát hiện không tên lĩnh càng bị một cái lưới lớn điều trụ, cho kéo đến giữa không trung!

Hắn há mồm muốn la, một bên khác cũng truyền đến kêu thảm thiết, mấy người ôm hai chân lẫn tới ở một bên, không ngừng mà kêu thảm, nguyên lai đã giẫm lên một đầm!

"Có mai phục! Cẩn thận dưới chân! Co rút lại đội hình! Hướng về trên cây bắn tên!" Đầu lĩnh rốt cục hô to một tiếng, mọi người bắt đầu hướng về bên cạnh hắn dựa vào, cũng không ngừng mà hướng về trên cây phát tiễn.

Lại có mấy người kêu to, nguyên lai bị một cái then chặn ngang đánh tới, năm, sáu người né tránh không kịp, bị va bay ra ngoài, nửa ngày bò không đứng lên!

Đầu lĩnh kêu to: "Tìm yểm hộ!" Nói yểm thân đến một cây đại thụ sau.

Bên tai cũng không ngừng nghe có người kêu thảm, nguyên lai cái kia xạ lên cây sao mũi tên càng quay đầu hạ xuống, quay về phía dưới binh lính thể càng gấp bay tới, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng là cực chuẩn, mỗi một tiễn phát tới, đều có người trúng tên đến cùng.

Đầu lĩnh sốt sắng: "Đình chỉ phát tiễn; trường đao!" Chính mình không phát tiễn, xem các người lấy cái gì đối với trả cho chúng ta!

Nhưng hắn nhưng đã quên vừa nãy vào rừng trước dĩ nhiên phát ra bốn đợt mưa tên, lúc này trên cây người tựa hồ đạn được sung túc, mặc người trốn ở nơi nào, đều giống như có một đôi Quỷ nhãn nhìn chăm chăm, chuẩn xác không có sai sót bắn trúng. Binh sĩ hoảng không chọn lộ, lại có một ít người trong cơ quan, tiếng kêu rên liên hồi.

Chính vào lúc này, ngoài rừng một trận tiếng reo hò, một người kêu to: "Lão phi, ta đến trợ ngươi!"

Hắc y đầu lĩnh lão phi đại hỉ, bật thốt lên kêu to: "Đầu ngựa lĩnh, cẩn thận cơ quan!" Hắn hiện tại mới rõ ràng đồng Hồ tướng quân thấy xa tên, vì sao còn

muốn thuận giáp doanh kẻ tục thân mang đẳng giáp, càng ngày là đề phòng kẻ địch này một chiêu!

Đầu ngựa lĩnh suất lĩnh thuận giáp doanh 400 người cấp tốc tiến vào rừng cây, như cuộn cuộn dòng lũ bình thường xông về phía trước đi.

Rất nhiều cơ quan mới vừa vừa mở ra, liền bị bên người đồng bạn phát hiện, cho dù bỏ cứu, lại bị phá hỏng hầu như không còn, tuy rằng cũng có người tiết Trung Phục, nhưng người bị thương rất ít.

Đầu ngựa lĩnh cười lớn: "Chỉ là trò mèo, cũng dám ngăn trở ta thuận giáp gót sắt!" Vừa dứt lời, mũi tên phóng tới, đầu ngựa lĩnh căn bản không thèm để ý, lấy thân ngăn đỡ mũi tên, cái kia tiễn bắn ở hân trên cánh tay, tuy đã xuyên bên trong, nhưng không thấy huyết quang.

Đầu ngựa lĩnh cười lạnh một tiếng, tiện tay nhỏ mũi tên, dặn dò: "Quảng thương!" Mấy trăm người cây trường đao xen vào vô đao, từ phía sau mọc ra hai cái thiết bổng, sau đó toàn nình mấy lần, dĩ nhiên tạo thành một cây trường thương!

Theo đầu ngựa lĩnh ra lệnh một tiếng, mấy trăm trường thương ôm theo tiếng gió vun vút, hướng về trên cây bay đi.

Trường thương thế mãnh, thuận binh giáp quanh năm chinh chiến, dùng đều là trường thương, khí lực cũng so với đùng binh lính muốn lớn hơn nhiều.

Trường thương làm Cung Tiễn, uy lực tự nhiên cũng so với Cung Tiễn muốn bá đạo, một cây trường thương xuyên thấu thân cây, một tên thanh niên mặc áo vàng né tránh không kịp, "A!" một tiếng hét thảm, càng bị tươi sống đóng đinh ở trên cây!

"Thắng!" Trương Thiện bị tê một tiếng, nhìn bên cạnh bị đóng đinh thanh niên, con mắt một đỏ, đang muốn nhảy xuống cây đi cùng kẻ địch đánh nhau chết sống, lại nghe bên tai Nhan Vô Cầu kêu lên: "Không muốn manh động! Chui xuống đất tổ, yểm mộc tổ, xuất kích!"

Tiếng nói vừa dứt, thuận giáp doanh binh sĩ bốn phía đột nhiên hiện ra mười mấy đạo nhân ảnh, theo vèo vèo tiễn thanh, lập tức ngã xuống mấy chục người.

Nguyên lai trên người bọn họ tuy rằng ăn mặc đẳng giáp, nhưng chỉ là bảo vệ trên người, mà những mũi tên tất cả đều là hướng về hai chân mà đến, có chút càng bị bắn trúng cái mông, tuy rằng không chí tử, nhưng là đau đớn khó nhịn, khó hơn nữa cất bước.

Này một đột biến, thuận giáp doanh nhất thời rối loạn trận tuyến, đại gia người đẩy ta ta táng người, tránh né mura tên tập kích.

Một mực những kẻ địch kia hành tung quý dị, một chỗ hiện thân sau mới vừa muốn nhào tới vây quét, hân đã biến mất không còn tăm hơi, rồi lại ở một bên khác xuất hiện, ngược lại trên cây mũi tên khắp cả lâm đều là, tiện tay có thể chiếm được, như vậy xuất quỷ nhập thần tập kích có thể dễ quen thuộc với hai quân đối chọi cứng đối cứng thuận binh giáp nhưc đầu không thời.

Hoảng loạn, lại có rất nhiều người trúng rồi cơ quan, hơn nữa nghe thanh âm trên cây kẻ địch cũng dồn dập xuống tới thụ dưới, gia nhập vào công hàng ngũ, đầu ngựa lĩnh xanh mặt, hô lớn: "Bí mật!"

Lão phi đưa mắt nhìn một chút chính mình bị thương huynh đệ, chậm rãi nhú mày.

Những binh sĩ này mặc dù nhiều người trong tiễn đến cùng, nhưng không một người bị bắn trúng trí mạng vị trí, tất cả đều là tay chân, chỉ là tạm thời mất đi năng lực tác chiến.

Là kẻ địch không hiểu tài bán cung, chính xác nợ giai, hay là bọn hân rề : cái vốn không muốn lấy chúng ta tính mạng?

Còn đang nghi hoặc, bên tai thỉnh lĩnh nghe đầu ngựa lĩnh nổi giận kêu to: "Cung Tiễn yểm hộ, khoảng năm mươi người cánh bổ phòng, những người còn lại chính trước mạnh mẽ tấn công!"

Lão phi mau mau thu hồi tâm tư, trùng đầu ngựa lĩnh hô: "Được! Cung Tiễn doanh, gỡ xuống túi đựng tên, phía trước Vô Định vị phóng ra!"

Nhất thời đầy trời mưa tên ở trong rừng phô thiên quỳ bình thường trút xuống hạ xuống, chỉ nghe trên cây, mộc bên trong, thậm chí là trong đất đều truyền ra một trận dày đặc kim thiết tấn công tiếng, thỉnh thoảng có mấy tiếng kêu đau đớn, xem ra kẻ địch dĩ nhiên có người trúng tên!

Chờ đến túi đựng tên hết sạch, thuận binh giáp lập tức hò hét xông lên phía trước, căn bản không cho kẻ địch rút tiền cơ hội, mắt thấy bộ đội đem lao ra rừng cây nhỏ, đã thấy mấy chục đạo bóng người màu vàng loạch xoạch cản ở trước mắt.

Một người cầm đầu vùng kiếm mà đứng, quay về mọi người lạnh lùng nói rằng: "Muốn lên núi, từ ta trên thi thể bò qua đi thôi!"

Đầu ngựa lĩnh trừng mắt một đôi mắt to, nhìn trước mắt đứng mấy chục người, âm thầm kiểm lại một cái, lại còn không tới năm mươi!

Có trên thân thể người còn cắm vào mũi tên, một thân vết máu, nhưng là một mặt lửa giận nhìn mình, cái kia ánh mắt phần hận làm mình những này trên quán chiến trường binh lính đều có chút không cam lòng cùng với đối diện.

Đầu ngựa lĩnh đảo mắt lại nhìn chung quanh cây cối, chỉ nghe cái kia cầm đầu thanh niên mặc áo vàng nói: "Người không cần tìm, nơi này chỉ chúng ta những người này!"

Lão phi trừng hai mắt kêu to: "Chỉ là bốn mươi lăm người, dám chặn ta hai ngàn đại quân! Coi như hiện tại chỉ là chúng ta này bốn, năm trăm người, cũng là các người gấp mười lần! Niệm tình người tuổi còn trẻ, không cùng tính toán, mau chóng tránh ra, đừng chặn đại quân con đường!"

Thanh niên mặc áo vàng gắt một cái, lồm liệt nói rằng: "Chính là 20 ngàn đại quân thì lại làm sao? Tịnh Thủy Liên Tọa không rất sợ chết người! Ta không quân các người là ai, nhưng Âm Xà vương mơ ước ta Trung Nguyên vô lâm, các người thân là người Trung nguyên không chỉ có không ngăn trở, trái lại trợ Trụ vi ngược, với tín nghĩa lễ pháp không để ý, lại cùng cầm thú sài lang có gì khác nhau đâu? Người há sẽ sợ cầm thú sài lang!"

Lời nói này nói quang minh lồm liệt, mà lại đối phương tuy chỉ có chỉ là hơn bốn mươi người, nhưng mỗi người trên mặt không có gì lo sợ, ưỡn ngực vùng kiêu đứng ở đại quân trước, con khí thế này coi là thật là như sơn nhạc ép đỉnh, khiến cho mỗi một tên binh lính đều có chút khó có thể chịu đựng.

Trước đây hành quân đánh trận, trước trận chém giết, cái kia đều là chống đỡ ở ngoài xâm, bình loạn an bên trong. Khí thế trên tự nhiên chiếm một chữ lý.

Có thể hiện tại là phụng quân lệnh đối phó môn phái võ lâm, cái môn này phái còn vẫn thậm chí có hiệp danh, thực đối với thực sai tự nhiên nhận biết thanh, khí thế trên đã là thấp hơn một đoạn.

Trong quân nặng nhất: coi trọng nhất sĩ khí, sĩ khí một khi mê, cuộc chiến này cũng sẽ không dùng đánh!

Vì lẽ đó đầu ngựa lĩnh đương nhiên rõ ràng này lý, lập tức hét lớn: "Nhóc con miệng còn hôi sữa, chó ở tin khẩu thư nói, mau chóng tránh ra, để tránh khỏi sát họa gia thân!"

Thanh niên mặc áo vàng mắng chửi: "Câm miệng! Nếu muốn ra lâm, từ chúng ta huynh đệ trên người bước qua đi thôi!"

Nói cầm kiếm hướng về nhảy tới một bước dài, phía sau hơn bốn mươi tên thanh niên mặc áo vàng cũng theo bước ra một bước dài. Bốn, năm trăm thuẫn giáp doanh cùng Cung Tiến doanh binh sĩ càng mặt lộ vẻ vẻ sợ hãi, dồn dập lui một bước nhỏ.

Đầu ngựa lĩnh sắc mặt chìm xuống, trường đao trong tay giơ lên, chỉ phía xa thanh niên mặc áo vàng, dùng sức vùng lên, la lớn: "Sát!"

Tịnh Thủy trong đại điện, Liễu Phiến Hải ngồi ở ở giữa trên ghế, nhắm hai mắt, tựa hồ đã ngủ.

Liễu Như Phong đứng ở trong sảnh, chậm rãi qua lại tản bộ bước chân. Một đạo bóng trắng thềm vào, khom người nói rằng: "Chưởng môn, sư phụ, Tứ sư huynh đã cùng kẻ địch tiên phong bộ đội đấu với nhau rồi!"

Liễu Như Phong khản giọng hỏi hần: "Vân Thường, có thể có thương vong?"

Vân Thường vẻ mặt buồn bã, thấp giọng nói: "Tôn trưởng thắng cùng Vương bá luân ế, ba người thương."

Liễu Như Phong ngăn ra, trong mắt ảm đạm, lồm bồm nói rằng: "Trưởng thắng, bá luân, sư phụ hại các người a!" Liễu Phiến Hải cũng là ngón tay run lên, nhưng chưa mở mắt.

Vân Thường lớn tiếng nói: "Hai vị sư đệ vì sư môn quyền khu, tử quang vinh, sư phụ không cần áy náy. Các đệ tử hôm nay liền không một người muốn an thân trở ra!"

Liễu Như Phong thờ dài một tiếng: "Thông báo không một hạt bụi, kẻ địch thế tiến công như khó có thể chống đối, thối lui về đại điện."

Vân Thường trầm mặc nửa ngày, mới khom người nói: "Phải!" Xoay người lùi ra.

Liễu Như Phong nhìn bên ngoài kiêu dương như máu, chậm chậm nói rằng: "Ta làm như vậy, đến cùng là có đúng hay không?"

Phía sau truyền đến phụ thân thờ dài: "Hôm nay kiếp nạn, chính là số trời, Tịnh Thủy Liên Tọa không thể lảng tránh, Phong nhi không cần quá mức tự trách. Trước mắt kẻ sách nên đem Vô Định cũng triệu hồi đại điện, từ thủ đại điện cùng Mạc Tiên Lâm là được!"

Liễu Như Phong kinh kinh hãi: "Vô Định nếu như trở về, phía sau núi như có đánh lén, chúng ta làm sao phòng bị?"

Liễu Phiến Hải nói: "Địch nhiều ta ít, không thích hợp lại phân tán binh lực. Như có đánh lén, lấy Vô Định năm mươi đệ tử, cũng đoạn khó chống đối, không bằng cùng Vô Biên hội hợp, bảo vệ Tịnh Thủy đại điện."

Liễu Như Phong trầm tư nửa ngày, gật đầu nói: "Cha, ngài nói rất đúng, ta cái này kêu là Vô Định trở về!"

Suốt núi hoa lâm, tiếng hô "Giết" rung trời. Gần năm trăm tên người mặc áo đen cầm trong tay đao kiếm búa rìu, một lần lại một lần hướng về ngoài rừng phát động công kích. Bốn mươi lăm tên thanh niên mặc áo vàng, tay cầm đao kiếm, như giống như tường đồng vách sắt sừng sững ở bìa rừng, đánh đuổi kẻ địch một lần lại một lần tiến công.

Đầu ngựa lĩnh có vẻ hơi táo bạo, càng có chút hơn hoảng sợ.

Những người giang hồ này quả thực không phải kẻ tầm thường, chính mình đường đường năm trăm tiên phong Binh, dĩ nhiên trùng không ra chỉ là bốn mươi lăm người phòng hộ, sau đó truyền ra ngoài, còn không bị trong quân huynh đệ khác cho cười chết!

Hần cây trường đao hướng về trên đất cắm xuống, trầm giọng mệnh lệnh: "Nghe lệnh: Khí đao phủ, đối trưởng thương, liệt trận!"

Lão phi chấn động, đây là hai quân giao chiến thì liều mạng trận thế, lấy thuẫn binh giáp không sợ đao kiếm, anh dũng có đi không có về khí thế hung mãnh mạnh mẽ phá tan kẻ địch phòng tuyến, là dùng huyết nhục mạnh mẽ xé ra kẻ địch kiên cố phòng thủ, xem ra đầu ngựa lĩnh đã thật sự nổi giận, muốn tàn sát này rừng cây nhỏ rồi!

Mấy trăm tên người mặc áo đen nghe được mệnh lệnh, lập tức ném đến vũ khí trong tay, đem vừa này kiếm về thiết thương cầm ở trong tay, chỉ nghe từ thiên một tiếng gọi: "Sát!"

Mấy trăm người đồng thời tiến lên trước một bước. Lại hô một tiếng "Sát", lại tiến một bước!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Máu tươi hoa lâm (dưới)

Tại nghe mấy trăm người cùng kêu lên hò hét, Nhan Vô Cầu sắc mặt càng thêm nghiêm nghị lên.

Theo bọn họ từng bước từng bước tới gần, tiếng giết điếc tai, mỗi một lần đi tới, chính tề đặt chân thanh tựa hồ để cả tòa Thái hà sơn đều run rẩy một thoáng.

Không ít đệ tử trên mặt đều hiện lên ra thần sắc kinh khủng, dù sao chiến trường như thế này trên di thiên sát ý không phải là mình những người giang hồ này có thể nhìn thấy, cũng không phải người giang hồ có thể chịu đựng.

Có chút đệ tử hai chân đã có chút run rẩy, hầu như muốn co quắp ngồi dưới đất.

Có thể vừa nhìn thấy Nhan Vô Cầu cái kia lạnh lùng ánh mắt, cứng như Bàn Thạch hai tay, dừng khí đột nhiên sinh ra, không khỏi nghĩ đến: "Tứ sư huynh có thể không sợ, ta cũng không cần sợ! Quá mức chính là chết một lần mà thôi!" Nghĩ như vậy, hai chân liền không run lên.

Trương Thiện cúi đầu nhìn bên cạnh một tên sư đệ: "Thuận, còn nhớ sư ca đẳng mã tượng gỗ sao? loại sau khi trở về liền đưa cho người có được hay không?"

Thuận mới vừa tròn mười sáu tuổi, vẫn còn con nít, thiên tính thông minh chơi vui.

Có một lần ở Trương Thiện trong phòng nhìn thấy một cái dùng hoa tượng gỗ thành tuần mã, thật là yêu thích, yêu cầu mấy lần, đều nhân Trương Thiện không nhớ mà không có kết quả, lúc này nghe hắn nói muốn tặng cho chính mình, lập tức cao hứng hô: "Thật sự? Nói chuyện giữ lời?"

Trương Thiện xem tay cầm đao của hắn không lại run lên, vì cười nói: "Thật sự! Bất quá muốn trước tiên đánh bại những người trước mắt này, không thể để cho bọn họ bước vào đại điện, nếu không sẽ một cây đuốc đem chúng ta âu yếm đồ vật cho đốt rụi!"

Thuận con mắt híp lại, từ nhìn chòng chọc từng bước từng bước đạp tới được người mặc áo đen, tay cầm đao quán rồi một thoáng, trầm giọng nói rằng: "Ta sẽ không để cho bọn họ bước vào đi!"

Khoảng cách song phương đã không đủ hai trượng, người mặc áo đen mũi thương đều tựa hồ muốn đâm bên trong đệ tử áo vàng, Nhan Vô Cầu đột nhiên hô to một tiếng: "Thầy liên cũng mở, đao liên kiếm trận!"

Bốn mươi lăm tên đệ tử áo vàng đột nhiên chia làm chín tổ, mỗi tổ năm tên đệ tử, ba thanh trong đao mang theo hai cái kiếm, cùng nhau chỉ vào đẳng giáp trận.

Hắc y mọi người chỉ cảm thấy đối phương tuy chỉ có chỉ là bốn mươi lăm người, chỉ khi nào biến ảo ra loại này trận hình, liền dường như đối mặt giống như tường đồng vách sắt, bất kể là cái nào phương vị, đối mặt đều là trường đao lưỡi dao gió cùng lạnh lẽo mũi kiếm, tựa hồ chính mình đi lên trước nữa bước vào một bước, liền sẽ tự động đem lồng ngực nhân gia đao kiếm trên đưa.

Đặc biệt hàng đầu binh sĩ, đều bị này vô cùng sát ý sợ đến bước chân hơi ngưng lại, liền đối phía sau binh sĩ một cái thu thế không kịp, liền tiếp đụng vào, may mà thường ngày huấn luyện tác chiến đều có hiểu ngầm, mũi thương tất nhiên là hướng về giữa hai người khe hở, bằng không khả năng liền đâm tổn thương người mình cũng khó nói.

Đầu ngựa hơi nhướng mày, con mắt nhìn chăm chăm đao liên kiếm trận mỗi tổ trong lúc đó một thước khe hở, hô to: "đâm liền, bên trong môn đâm thẳng!"

Hàng trước người mặc áo đen vừa nghe, lập tức đồng thời giờ súng, trong miệng hô: "Sát!" Mấy chục cây thương đồng thời đâm ra!

Trường thương đối với đao kiếm, khoảng cách xa chiếm ưu thế, đánh nhau tay đôi thì lại hiện ra trói buộc.

Nhan Vô Cầu vẫn loại người mặc áo đen tới gần đến trước mặt mới liệt xuất đao liên kiếm trận, chính là lấy kỳ ngắn, bác địch Sở Trường.

Hắn tuy không hiểu việc quân bày trận, thế nhưng thường ngày cùng các sư đệ cùng nhau chơi đùa sái, cộng đồng sáng chế đao liên kiếm trận.

Trận thế này vốn là lấy ít thắng nhiều, đao kiếm kết hợp, liền có thể phòng thủ lại nghỉ tiến công.

Năm người một tổ, từng người vì là chiến, lại có thể lẫn nhau trợ giúp. Trung gian khe hở nhìn như là mất trận sơ hở, kỳ thực là tối đại sát chiêu, một khi có người từ này đột nhập, đối mặt một cái trận thế phòng ngự liền sẽ biến thành hai cái trận thế, áp lực tự nhiên tăng lớn.

Nhan Vô Cầu không hiểu trong quân liệt trận, đầu ngựa lĩnh tự nhiên cũng không biết vũ nhân trận pháp lợi hại, vì lẽ đó bị giả tạo mê, sai dưới quân lệnh.

Chỉ nghe "Leng keng" không ngừng, hàng trước binh sĩ công ra trường thương đều bị phong trụ, sau đó theo "Phốc phốc" tiếng vang, binh sĩ trước ngực dĩ nhiên trúng rồi vô số đao kiếm.

Tuy rằng mặc trên người đẳng giáp, đao kiếm không cách nào xuyên thấu trong đó, thế nhưng mặt trên kinh đạo nhưng khó có thể tiêu trừ, mọi người "Ai u" một tiếng, dồn dập sau, mấy trăm người nhất thời loạn tung lên.

Đầu ngựa lĩnh mặt đều đen!

Này hoa lâm cây cối san sát, địa phương chật hẹp, vốn là bất lợi cho quân đội tiến công, bốn mươi lăm tên thanh niên mặc áo vàng từ thủ bìa rừng, hai bên vừa là vách núi, vừa là vách núi cheo leo, không cách nào hình thành vây kín tư thế!

Chính mình đồ có mấy trăm binh lực, có thể trực tiếp cùng đối phương giao phong cũng bất quá là hàng trước mấy chục người mà thôi.

Hôm nay đến những binh sĩ này, đều là từ trong quân lấy ra đến đứng lúc tay, phản ứng cùng thân pháp đều là tinh bên trong chi tinh, nhưng trùng không ra mặt trước bốn mươi lăm người phòng tuyến, thực sự là hoạt thiên hạ chi đại kê!

Hắn đang muốn tổ chức lần thứ hai tiến công, lão phi đột nhiên đưa tay kéo hắn lại, bám vào bên tai thấp giọng nói rồi vài câu.

Đầu ngựa lĩnh về mặt biến đổi, nhìn lão phi nói rằng: "Chuyện này. . . Sẽ sẽ không thái quá mạo hiểm?"

Lão phi lắc đầu cười khổ: "Tuyệt đối sẽ không! Tin tưởng ta, bọn họ không dám giết người!"

Đầu ngựa lĩnh cười gằn, hô to một tiếng "Ba liên đâm, trùng!" Tân đối hàng trước hắc y binh sĩ ngẩn ngơ, nhưng cũng vèn vèn là ngăn ra, lập tức liền giơ tay lên bên trong trường thương, tăng nhanh dưới chân bước tiến, hò hét hướng đệ tử áo vàng môn phóng đi.

Nhan Vô Cầu thấy lần này xung phong tựa hồ không có chương pháp gì, rồi lại lẫm mà không loạn, người của mình ở nơi nào, kẻ địch trường thương liền đâm về nơi nào, căn bản không nhìn trận pháp tồn tại, không khỏi lạnh rên một tiếng, một chiêu kiếm đẩy ra trước mặt ba thanh trường thương, sau đó lại tấn như chớp giạt, hướng về ba tên người mặc áo đen trước ngực đâm tới.

Không ngờ ba người kia lại trốn cũng không né, trái lại ưỡn ngực hướng về hắn trên mũi kiếm đánh tới, trường thương trong tay từ đầu đập xuống!

Nhan Vô Cầu kinh hãi, thân thể xoay tròn, lắc mình tách ra, kinh nộ nhìn hắc y binh sĩ.

Những đệ tử khác cũng tao ngộ tương đồng, người mặc áo đen dường như hắn không sợ chết giống như vậy, đem thân thể trực tiếp hướng về mũi kiếm, lưỡi đao trên tập hợp đi!

Nếu không là sư phụ đã đã phân phó không muốn lấy những binh sĩ này tính mạng, liền toán trên người bọn họ ăn mặc đẳng giáp, lấy chúng đệ tử công lực, muốn phá vỡ tâm mạch của bọn họ cũng tự không phải việc khó!

Nhưng là liền bởi vì sư mệnh đã dưới, công lực của chính mình chỉ phát huy bình thường một nửa, bị người mặc áo đen như thế liều mình bỏ một cái, mọi người hốt hoảng không kịp bên dưới, đao liên kiếm trận trong nháy mắt bị phá!

Trương Thiện sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển tập trung đầu ngựa lĩnh oán hận mắng: "Đê tiện!"

Đầu ngựa lĩnh lạnh rên một tiếng, hô: "Cho ta trùng!"

Nhan Vô Cầu hô to một tiếng: "Quyết không thể để bọn họ vọt qua hoa lâm!" Vừa dứt lời, đã trước tiên bay vọt nhập người mặc áo đen trong trận!

Trương Thiện cũng vung vẩy trường đao trong tay hô: "Các anh em, liều mình rừng phòng hộ!" Bốn mươi lăm tên thanh niên mặc áo vàng, như bốn mươi lăm chỉ mãnh hổ hạ sơn giống như vậy, hò hét vọt vào kẻ địch trường thương trong trận.

Nhan Vô Cầu ở Tịnh Thủy Liên Tọa các đệ tử bên trong võ công cao nhất, Đại sư huynh Lộ Vô Hình đều so với hắn thua kém một đoạn, vì lẽ đó hắn một khi tiến vào trận địa địch, liền một người độc đấu hai mươi mấy tên người mặc áo đen.

Dựa vào hoa thụ yểm hộ, Nhan Vô Cấu trong tay thanh lăng kiếm giống như quỷ mị đâm hướng về người mặc áo đen thủ đoạn, trúng kiếm giả hoàn toàn dòn dập triệt tay, trường thương đi ở mặt đất tiến lên!

Những binh sĩ này tuy ở trên chiến trường dũng mãnh thiện chiến, nhưng toàn bằng tập thể tác chiến, như muốn đơn đã độc đấu, nơi nào sẽ là giang hồ võ giả đối thủ!

Đầu ngựa lĩnh mắt thấy phe mình bị ép liên tiếp lui về phía sau, tức giận đến sắc mặt càng hắc, lớn tiếng chửi bậy: "Mười người trận s lui giả chém!"

Hắc y binh sĩ vừa nghe, trong lòng tất cả đều đánh một cái đột, lập tức cấp tốc tở đội, mỗi mười người vây nhốt một tên đệ tử áo vàng, rất trường thương trong tay hướng về kẻ địch công tới.

Mười người này trận vốn là trong quân rơi vào trùng vây sau chống lại trận pháp, còn có trăm người trận, ngàn người trận, đều là liều mạng phản kháng, không chết không thôi đấu pháp.

Lợi dụng cục bộ ưu thế binh lực, cùng liều mình liều mạng tinh thần, phân cách kẻ địch vây quanh, phun ra trùng vây.

Lúc này đầu ngựa lĩnh càng giáo đại gia liệt ra trận này, xem ra đối với này hoa lâm đã là nhất định muốn lấy được.

Nhan Vô Cấu chỉ cảm thấy quay chung quanh chính mình người mặc áo đen chỉ ít giảm một nửa, thế nhưng áp lực càng càng lúc càng lớn, chỉ vì kẻ địch lấy mười người một tổ, cộng cùng tiến lui, như cổ tay phải bị đâm bên trong, trường thương thì lại giao cho tay trái, song oản không thể nắm thương, càng đón ánh kiếm đánh tới, mở ra hai tay muốn đem hân ôm lấy!

Mắt thấy một tên kẻ địch hướng mình đập tới, Nhan Vô Cấu thanh lăng kiếm rung động, đã đâm hướng về người kia cản cổ!

Phải này đẳng giáp có thể bảo vệ trên người cùng hai tay, nhưng không cách nào bảo vệ đầu. Vốn là bọn binh sĩ còn có mũ giáp trang bị, chỉ là sợ Tịnh Thủy Liên Tọa nhận ra thân phận, vì lẽ đó chỉ dùng khăn che mặt.

Người kia thấy một chiêu kiếm thứ đến, trong lòng biết hân phải chết, nhưng vẫn là bay nhào mà đến, muốn giăng Nhan Vô Cấu ôm chặt lấy, cho đồng bạn sáng tạo cơ hội, Nhan Vô Cấu sững sờ bên dưới, cuồng quật biến chiêu, xoay cổ tay một cái, "Dùng!" một thoáng, thân kiếm vỗ vào người kia gò má, người kia gào lên đau đớn một tiếng, lao đảo hướng về bên cạnh hạ đi.

Chỉ là này vừa chậm công phu, bên người đã có sáu, bảy cây trường thương đâm tới, Nhan Vô Cấu lạnh rên một tiếng, không né không cản, thanh lăng kiếm trong chớp mắt đâm ra, chỉ nghe "Leng keng" không ngừng, trường thương đều bị thanh lăng kiếm đứng vững mũi thương, cho đang trở lại!

Nhan Vô Cấu một cái phi thân nhảy lên, hai chân đá liên hoàn, ở mọi người trên lồng ngực các đập hai chân, vây quanh hân người nhất thời "Ai u" kêu to, người ngã ngựa đổ nằm ở trên mặt đất!

Nhưng là những người kia một khi đứng lên đến, liền cấp tốc tụ lại cùng nhau, lại thành vây kín tư thế. Đây chính là mười người trận tác dụng, chỉ cần bắt từ, liền muốn tái chiến!

Đám người này lại không thể sát, gần người vật lộn lại không dễ khống chế lực đạo, nếu như muốn đem đập ngất, khó tránh khỏi mạnh tay tạo thành sai lầm, Nhan Vô Cấu cảm thấy đau đầu, không thể làm gì khác hơn là lên dây cót tinh thần, một lần lại một lần đem bọn họ đánh bại.

Chỉ là càng đánh hân càng kỳ quái, những người mặc áo đen này nhìn như hân không sợ chết, thế tiến công hung mãnh, cũng rút cuộc không lấy lấy tính mệnh của hân vì là mục đích, mà là bao quanh vây nhốt hân, không cho hân đi cứu những đệ tử khác.

Nhan Vô Cấu con mắt quét qua mọi người, đã thấy mới vừa rồi bị chính mình một chiêu kiếm đập trúng gò má người mặc áo đen con mắt tự do, nhìn hân thì ánh mắt mềm nhẹ, tự có vô hạn cảm kích, có thể quay đầu xem đầu mình lĩnh thì nhưng có rất nhiều bất đắc dĩ!

Nhan Vô Cấu tâm trạng hiểu rõ, nguyên lai mình đối với thủ hạ bọn hân lưu tình, bọn họ cũng không muốn đối địch với chính mình, chỉ là bị vương bởi quân lệnh, không thể không chiến, chờ mình uể oải, bọn họ cũng là có thể lướt qua hoa lâm.

Nhưng là lướt qua hoa lâm, đại quân là có thể nhiều lộ tiến công, ép thẳng tới đại điện, dù như thế nào, chính mình này quan không thể làm mất! Có tinh thần phấn chấn, thấy chiêu sách chiêu, nghĩ thầm chính mình chính là một chết, cũng không thể để cho bọn họ bước ra hoa lâm một bước!

Những người khác cũng đều như vậy tâm thái. Những binh sĩ này quanh năm chinh chiến, nặng nhất : coi trọng nhất nghĩa khí. Đối mặt kẻ địch cũng là hung ác tàn bạo, người không giết hân, hân liền lấy mạng của người.

Là lấy một khi lên chiến trường, tính mạng mình sớm ném chi sau đầu, chỉ cầu giết nhiều, không cầu an phận.

Nhưng là từ khi cùng bang này vũ nhân đưa trước tay, đối phương vẫn là nhiều mà không giết, mặc dù người mình đã giết đối phương hai người, bọn họ vẫn là không muốn lấy kỳ tính mạng.

Binh sĩ cũng là người, tự nhiên rõ ràng như đối phương nổi lên sát tâm, chính mình này 500 người căn bản trùng bắt quá này bốn mươi lăm người phòng tuyến, toàn cũng có thể an nghỉ với này hoa trong rừng.

Mặc dù là lão phi cùng đầu ngựa lĩnh, cũng nhìn ra điểm ấy, vì lẽ đó lão phi hiển kế để binh sĩ từ bỏ phòng thủ, toàn lực tiến công. Hân đã nhìn ra đối

phương cũng không thương tổn chi tâm

Hoa lâm cuộc chiến vừa bắt đầu, đối phương liền đã chết hai người, trọng thương ba tên, mà phía bên mình ngoại trừ mấy chục người vết thương nhẹ, không một người mất mạng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Một bước cũng không nhường

Đầu ngựa lĩnh cùng lão phi cô nhiên rõ ràng, nếu thật sự tính mạng vật lộn với nhau, phía bên mình không một người là đối phương địch thủ, mặc dù dùng mười người trận, sợ cũng khó đã có hiệu quả.

Những này giang hồ đệ tử võ công thực sự là quá cao, coi như Đại tướng quân đến, cũng không nhất định có thể thắng quá một người trong đó!

Phía bên mình không người tử vong, thực sự là đối phương trạch tâm nhân hậu, không muốn cùng mình đối chiến mà thôi.

Phía bên mình làm sao không phải là không muốn đối địch với bọn họ! Quân nhân, liền hẳn là ở trên chiến trường, cùng quân đội chém giết, mà không phải dùng để tiêu diệt bang này người giang hồ, hướng hồ là một đám khá cụ hiệp danh người giang hồ!

Nhưng là quân lệnh đã dưới, chính mình lại nào dám cãi lời? Đây hoa lâm nhất định phải quá, có thể muốn quá này hoa lâm, nhất định phải đánh đuổi bang này thanh niên mặc áo vàng, những người trẻ tuổi này nhưng mỗi người quang minh lẫm liệt, một bước cũng không nhường, cuộc chiến này nên làm gì đánh?

Mọi người mỗi người một ý, vũ khí trong tay tuy không ngừng tiến công, cũng đã không sát khí.

Trương lão thành thực bên trong một khoan, thăm nghĩ lòng người dù sao cũng là thịt xương, lại tha chút thời gian, những người mặc áo đen này tự cảm vô vọng tiến quân, cũng có thể hạ lệnh lui binh chứ?

Nhưng vào lúc này, chỉ nghe ngoài rừng một trận dày đặc tiếng bước chân truyền đến, một người la lớn: "Mã người sáng suốt, thời gian dài như vậy người lại còn ở này trong rừng cây! Để chúng ta đến thể các người đánh hạ nơi đây đi!"

Đầu ngựa lĩnh trong lòng căng thẳng, thở dài một tiếng nói: "Đồ Thiên Nhân, chúng ta trong doanh trại sự, không cần người đến nhúng tay!"

Đồ Thiên Nhân lạnh rên một tiếng: "Tướng. . . Đại đầu lĩnh có lệnh, buổi trưa nhất định phải đánh vào trên đỉnh ngọn núi, lúc này thần lập tức tới ngay, các người những này mở đường Bình nhưng vẫn là rửa rứt cô ở này sườn núi, chặn đại quân ta con đường, đến trễ thời cơ, người đem gánh vác được sao? Các anh em, giết cho ta!"

Chỉ nghe ngoài rừng gọi tiếng hô "Giết" rung trời, vô số người mặc áo đen cầm trong tay trường mâu tiến vào hoa lâm, trong nháy mắt liền đem thuận giáp doanh cùng Cung Tiến doanh binh sĩ lần qua một bên, hướng về đệ tử áo vàng môn rất mau liền gai.

Mã người sáng suốt nhìn một chút lão phi, hai người đồng thời thở dài một tiếng.

Này bộ binh doanh đầu lĩnh Đồ Thiên Nhân, là xưng tên phần tử hiếu chiến, thích giết chóc thành tính, đúng là danh xứng với thực! Bộ binh doanh một khi tham dự, những này thanh niên mặc áo vàng chỉ sợ hôm nay lạc không được được rồi!

Quả nhiên, Nhan Vô Cấu một đôi trên trường mâu, trong lòng liền một trận kích khiêu.

Mâu trên truyền đến nồng đậm sát ý là ở trên chiến trường thẳng ngày tích lũy mà hình thành, một thanh trường thương không biết đã dính bao nhiêu người huyết tính!

Dù là chính mình võ công cao cường, cũng bị này cỗ sát ý xâm có chút thất thần.

Này sừng sò trong lúc đó, đã có mấy thanh đầu mâu gần người, Nhan Vô Cấu hét lớn một tiếng: "Liên tiền thưởng đăng, bách Trần kiếm pháp!"

Mười tám tên cầm kiếm thanh niên thân thể đồng thời xoay tròn, ở kẻ địch vây quanh dưới như trong nước Bạch Liên binh thường phá vì mà ra, lợi kiếm trong tay kèn kẹt chém đứt tấn công tới chỉ mâu, không lùi mà tiến tới, trường kiếm bá một tiếng, bức một đám người mặc áo đen liền tiếp lui về phía sau.

Trương Thiên cũng lớn tiếng kêu lên: "Thủy mạn liên hà, tể nhật đào quyết!"

Hai mươi bảy tên khiến đao thanh niên đột nhiên đồng thời không gặp. Kỳ thực cũng không phải không gặp, mà là trong tay bọn họ vung vẩy trường đao quá thân thiết tập, toàn thân đều bao phủ ở một mảnh ánh đao màu bạc bên trong!

Vây công bọn họ người mặc áo đen chỉ cảm thấy trong tay nhẹ đi, mắt thấy ánh đao kéo tới, sợ hãi đến liên tục nhanh chóng thối lui, loại ánh đao biến mất rồi mới phát hiện, trong tay mình càng chỉ còn dư lại một đoạn bông gỗ!

Này một vòng phản công, để Đồ Thiên Nhân mấy trăm bộ binh doanh binh sĩ loạn tung lên, cùng sau đó tràn vào một nhóm người lớn đụng vào nhau, vô cùng chật vật.

Mã người sáng suốt cùng lão phi cười lạnh một tiếng, người Đồ Thiên Nhân không cũng trùng bắt quá này hơn bốn mươi người phòng tuyến!

Trong lòng cũng âm thầm có chút sợ hãi, những này thanh niên võ công thực sự cao thái quá, liền vừa này hai loại kiếm pháp đao pháp, dùng ở trên người mình, không chết thì cũng trọng thương!

Bộ binh doanh ý vào người đồng thể mạnh, thân khinh chân nhanh, giỏi về du chiến vây kín, lúc này mới may mắn không có chuyện gì, chỉ là binh khí gặp khó mà thôi.

Đương nhiên cũng là nhân gia có ý phóng sinh, không hạ sát thủ, kẻ ngu si đều có thể nhìn ra nếu như kiếm kia đâm chính là trong lòng, cái kia đao khảm chính là đầu người, này một phen công kích, bộ binh doanh ít nhất đến năm xuống gần trăm người!

Bốn mươi lăm tên thanh niên mặc áo vàng như một đạo kim sắc đồng tường, hãy còn sừng sững ở bia rừng, lạnh lùng nhìn càng ngày càng nhiều người mặc áo đen.

Nhỏ nhỏ này hoa lâm, trong chớp mắt chen vào hơn ngàn người, nếu không là liệt trận chính tề, người liền chỗ đứng đều không có.

Bất quá nhiều người hơn nữa, cũng chỉ có thể dựa vào gần bia rừng, không một người có thể đột phá rừng cây, bởi vì chỉ cần tiến lên trước một bước, sẽ bị bốn mươi lăm người kiên cố phòng tuyến bức cho lùi!

Đồ Thiên Nhân mặt tối sầm lại, tuy rằng không nghe thấy mã người sáng suốt cùng lão phi châm chọc thanh, lại tựa hồ như vẫn là cảm giác được bọn họ cái kia cười nhạo ánh mắt.

Không trách lão Mã cùng lão bay ở này làm lỡ nửa ngày, nguyên lai những này vũ nhân quả thực không phải dễ dàng đối phó như thế!

Trên chiến trường, hai quân đối chọi, binh chính là dũng khí chiến chí, bây giờ này chỉ là bốn mươi mấy người ý chí càng như hữu hình tường thành bình thường đứng lạng trước mặt, chính hấn một trên quán chiến trường, trong tay đứng đầy huyết tinh người đều có chút khiếp sợ, vô luận Phổ thông binh sĩ rồi!

Nhưng là hải khẩu đã khoa dưới, này hoa lâm lại là lên núi tắt kinh con đường, bất luận trả giá loại nào đánh đổi, đều muốn bắt rơi xuống. Liền không tin này bốn mươi mấy người có thể sát bao nhiêu binh sĩ!

Niệm đến đến đây, Đồ Thiên Nhân quát một tiếng: "Trảm chu trận, người thối lui chém!"

Trảm chu trận, là lấy đập nổi chìm thuyền liễu chết đến cùng tâm ý, lấy thịt người thân thể làm tiến công chi nhận, phía trước binh sĩ chết rồi, phía sau binh sĩ lập tức trên đỉnh, mãi cho đến công phá kẻ địch phòng tuyến mới thôi.

Mấy trăm người mặc áo đen nghe được mệnh lệnh, lập tức tề bước tới bia rừng đi đến.

Nhan Vô Cấu biến sắc mặt, bách Trần kiếm pháp lần thứ hai triển khai, mũi kiếm cắt đứt hàng trước binh sĩ mũi mâu, nhưng vẫn như cũ nhìn thấy kẻ địch trong ánh mắt như phó giống như chết chiến ý, tâm trạng xoay ngang, thanh lăng kiếm liên tục múa, mấy tên người mặc áo đen hai chân vẫn như cũ trúng kiếm, mới vừa nằm trên đất, liền bị mặt sau người mặc áo đen nhấn chìm, có người khác bù đắp không vị, tiếp tục hướng phía trước vọt tới.

Không ít đệ tử sắc mặt thay đổi. Bất luận chính mình làm sao ngăn cản, cũng không thể ngăn trở những người mặc áo đen này bước chân, nhưng là chính mình đã không có đường lui, lui nữa, sẽ lui ra ngoài rừng, đến thời điểm đại quân trực khu trên đỉnh ngọn núi, chính mình làm sao đối mặt sắp chịu nhục sự môn huynh đệ tỷ muội!

Bốn mươi lăm tên thanh niên mặc áo vàng lẫn nhau thâm liếc mắt một cái, đều nhìn ra trong mắt đối phương liễu mạng tâm ý. Đại gia cùng phát một tiếng gọi, vung kiếm cầm đao nhảy vào địch trong trận!

Lấy bốn mươi lăm đánh với ngàn người, vốn là một hồi binh lực cách xa, không thể nghi ngờ tự sát chiến đấu. Thêm vào chúng đệ tử không đành lòng lạnh lùng hạ sát thủ, đối phương chỉ là nhất thời bị lợi dụng hộ quốc binh sĩ, vì lẽ đó đại chiến bắt đầu, cũng đã là ngàn cân treo sợi tóc.

Chúng binh sĩ như từng binh sĩ tác chiến, không một người là Tịnh Thủy Liên Tọa đệ tử chi địch, thể nhưng nhiều năm chinh chiến luyện tập thành bất khuất đầu chí, thêm vào nghiêm ngặt quân pháp quân lệnh, khiến cho bọn họ cũng bỏ đi tất cả lo lắng, giống như là thủy triều bao phủ hoa lâm.

Chiến đấu bên trong, tâm từ giả vĩnh viễn là bại phương. Vì lẽ đó chúng đệ tử một khi nhẹ dạ, dấu hiệu thất bại liền hiện.

Trương Thiện một cái chém quý trên đao dưới tung bay, chém nhưng là kẻ địch trường mâu, không một đao chém vào trên thân thể người. Nhưng là kẻ địch trường mâu đứt đoạn mất, hay dùng mâu bằng công kích, mâu bằng cùng đoạn, liên tay không tiến lên.

Chém quý đao liên hoa mấy người thủ đoạn, huyết tinh tung một chỗ, kẻ địch càng không hề ý lui, mặc dù là bị thương giả, cũng là dữ tợn hò hét, duỗi ra hai tay hướng mình đập tới!

Trương Thiện ngẩn ra, trong lòng biết như không nặng tay, đám người này rất khó lòng sinh sợ hãi, lúc này quyết tâm liều mạng, trường đao cắt ngang một người cổ, tên kia quân sĩ trong tay trường mâu đã đứt, lại không binh khí chống đối, coi như có binh khí ở tay, trước mắt người áo vàng Lôi đình nhất kích cũng không phải chính mình có khả năng chống đỡ được, thẳng thắn đem mất một bề, trong miệng gào lên đau xót một tiếng, mò hai tay ra hướng về người áo vàng phóng đi.

Chỉ nghe "Keng!" một tiếng, Trương Thiện trường đao trong tay bị một chiêu kiếm giả trụ, bên tai truyền đến Nhan Vô Cầu kinh ngạc âm thanh: "Mười hai đệ không thể!"

Trương Thiện trong lòng mềm nhũn, trường đao quay lại, càng dùng chuôi đao hướng về người binh sĩ kia đánh tới. Người binh sĩ kia trở về từ cõi chết, cũng là chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, vừa định dừng tay, lại bị phía sau đồng bạn va chạm, lần thứ hai vọt tới, lập tức ôm lấy Trương Thiện!

Chỉ là thời gian một cái nháy mắt, mấy chi trường mâu dĩ nhiên đánh tới, người binh sĩ kia sốt sắng, há mồm hô to: "Hắn Vô Tâm sát ta. . ."

Cũng đã không kịp, Trương Thiện hai tay bị hấn ôm lấy, không triển khai được, mắt thấy trường mâu đâm tới, không thể tránh khỏi, không thể làm gì khác hơn là đem hai mắt hợp lại, nhắm mắt chờ chết.

Thình lình nghe bên tai quát to một tiếng: "Hưu thương ta mười hai ca!" Một người phi thân đập tới, cũng đã thất bại chặn, một thân bảo hộ ở Trương Thiện cùng người binh sĩ kia trước người, chỉ nghe "Phốc phốc" vài tiếng, trường mâu đã sâu đâm vào hán ngực dưới sườn!

"Thuận!" Trương Thiện bị tê một tiếng, đẩy ra trước ngực binh sĩ, đỡ lấy thuận thân thể.

Thuận khoe miệng chảy máu, nhìn Trương Thiện cường cười một thoáng, thấp giọng nói rằng: "Mười hai ca, cái kia đằng mã tượng gỗ, ta là không nhìn thấy. . ."

Trương Thiện mắt hồ bên trong tràn ra lệ quang, hai tay che thuận vết thương trên người nói: "Nhìn thấy, trở lại mười hai ca liền đưa cho người, người chống đỡ!"

Thuận tăng hăng một cái, huyết tinh tiên Trương Thiện một mặt, lẩm bẩm nói rằng: "Nhớ kỹ lời của sư phụ, không thể giết người. . ." Đầu lệch đi, đột ngột đã qua đời.

"Thuận!" Trương Thiện ngửa mặt lên trời thét dài, hai mắt căm tức hắc y binh sĩ, chúng đệ tử đã nhìn thấy bên này tình hình trận chiến, tất cả đều liều lĩnh tụ lại lại đây, bao quanh vây nhốt thuận thi thể, cùng kêu lên rên rĩ!

Hắc y binh sĩ trong khoảng thời gian ngắn cũng choáng, dồn dập che lại chính mình lỗ tai, mấy chục người tè khiếu, như rồng gầm giống như vậy, chấn động đỉnh đầu lá cây đều dồn dập bay xuống!

Một đám binh sĩ thay đổi sắc mặt, trong tay trường mâu đều cơ hồ rơi xuống trên đất, đã thấy bốn mươi bốn tên đệ tử áo vàng đứng ở bìa rừng, trong ánh mắt phun ra khiếp người hàn mang!

Đồ Thiên Nhân biết lúc này không thể lui bước, lùi lại bên dưới quân tâm tránh tán. Toại trầm giọng kêu lên: "Phá phủ trận, sát!"

Hơn một nghìn binh sĩ trong mắt một trận do dự, nhưng không được không ngạnh lên tâm địa, giờ trường mâu hô to một tiếng: "Sát!" Hướng về thanh niên mặc áo vàng như nước thủy triều tuôn tới.

Thái Dương đã đến lâm đỉnh, trong rừng chiến đấu đã tiếp cận kết thúc, trên đất nằm đầy bị thương binh lính, ở kêu rên rên rĩ, nhưng là vẫn không có một người có thể đột phá hoàng y phòng tuyến.

Hai mươi mấy tên thanh niên mặc áo vàng cả người đầm máu cùng đệ tử áo đen chém giết cùng nhau, thình thoảng có một tên đệ tử áo vàng bị đâm bên trong thân thể, nuy ngã xuống đất.

Lão phi trong đôi mắt ẩn hàm nhiệt lệ, nhìn hầy còn anh dũng kháng địch người áo vàng lẩm bẩm nói rằng: "Đừng đánh rồi! Vạn cầu các người đừng đánh rồi!"

Nhưng là không có ai nghe được tiếng nói của hắn, mọi người đã rơi vào điên cuồng cảnh giới. Nhan Vô Cầu trường kiếm lần thứ hai đâm bên trong một người lồng ngực, nhưng ở tiến vào vào thân thể chớp mắt lại thu kiếm trở lại, người binh sĩ kia vốn là da thịt vết thương, cũng kêu thảm một tiếng, ngã trên mặt đất ánh mắt lại nhìn Nhan Vô Cầu, lộ ra cảm kích cùng hồ thẹn ánh mắt.

Lại có mấy người vọt tới, Nhan Vô Cầu đang muốn vung kiếm nghênh chiến, bên tai thình lình nghe trên đỉnh ngọn núi truyền đến một trận liễu tiếng địch, về mặt biến đổi, lập tức nhảy ra vòng chiến, đối với các sư đệ nói rằng: "Sư phụ có lệnh, triệt!"

Đệ tử áo vàng môn vừa nghe, trong tay hơi ngưng lại, không thể tin tưởng quay đầu nhìn hắn, đã thấy hắn tuy có không cam lòng, biểu hiện nhưng rất là kiên quyết, không khỏi cùng kêu lên quát lên: "Tứ sư huynh, không thể triệt a!"

Nhan Vô Cầu khuôn mặt nghiêm, trầm giọng nói rằng: "Mang theo hi sinh huynh đệ, triệt!" Ngữ khí kiên quyết, không nửa điểm chỗ thương lượng.

Trương Thiện loại người thờ dài một tiếng, con mắt mạnh mẽ nhìn chăm chăm hắc y binh sĩ, cúi người ôm lấy trên đất bị thương huynh đệ, phi thân bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Phía sau núi có địch

Đồ Thiên Nhân thở một hơi dài nhẹ nhõm, chà xát một cái mồ hôi trên mặt châu, lẩm bẩm nói rằng: "Hoa lâm đã phá!" Nhưng trong lòng nhưng không nửa điểm thắng lợi vui sướng.

Lão bay đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng hỏi hắn: "Các binh sĩ có thể có tử vong?"

Đồ Thiên Nhân nhìn dĩ nhiên từ trên mặt đất đứng thẳng đứng dậy bị thương binh sĩ, âm thầm kiểm lại một chút, than thở: "Không một người vong!"

Lão phi hừ một tiếng: "Nhu đối phương không lưu tay, có thể có như thế chiến tích?"

Đồ Thiên Nhân run lên nửa ngày, ngửa mặt lên trời thở dài: "Lão phi, ngươi làm sao khổ đến si nhục ta, đây là quân lệnh, ngươi dám không từ?"

Lão phi choáng váng, nửa ngày mới xa xôi thở dài: "Không dám! Chỉ là một đời một kiếp, ta đều không muốn đón thêm loại này quân lệnh rồi!"

Đồ Thiên Nhân cũng âm u nói rằng: "Ta làm sao không phải là! Liệt trận! Tiến quân trên đỉnh ngọn núi!"

Úy sam Thủy Luyến Nguyệt cánh tay, vừa lòng như lửa đốt hướng về Tịnh Thủy đại điện đi, vừa hỏi nàng: "Nương, gia gia cùng cha sẽ không xảy ra chuyện chứ?"

Thủy Luyến Nguyệt trong lòng tuy rằng cũng gấp, trên mặt nhưng cường cười nói: "Gia gia ngươi cùng cha ngươi võ công cao cường, không có việc gì!"

Điệp Hiên nhưng ở một bên tức giận: "Từ Tiểu Bảo, bày đặt gần lộ không đi, không phải muốn chúng ta từ phía sau núi đi vòng đại điện!"

Tiểu Bảo liếm môi một cái, đột nhiên xoay người lại, nói với mọi người: "Bởi vì ta không muốn như vậy mau trở lại đại điện."

Mọi người nghe xong đều là sững sờ.

Điệp Hiên sốt sắng: "Ngươi không lo lắng, chúng ta sốt ruột! Muốn lưu chính ngươi lưu!"

Tiểu Bảo lắc đầu một cái nói: "Ta không phải không lo lắng, mà là không muốn để cho Đại sư huynh bọn họ cũng đồng thời trở lại."

Lần này Lộ Vô Hình cũng sững sờ: "Tiểu Bảo, ngươi đến tột cùng là có ý gì?"

Tiểu Bảo ngửa đầu nói với mọi người: "Các ngươi nhìn bầu trời tiến lên!"

Mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn thiên, lại phát hiện liệt nhật giữa trời, ánh mặt trời đem người chiếu hàu như không mở mắt nổi, Diệp Hiên khí nói: "Mặt trời lớn như vậy, có gì đáng xem!"

Lúc này mọi người đã đi trở về Thái Hà Bộc, đang chuẩn bị từ chéch một bên vòng qua, Tiểu Bảo nhưng chỉ tay đầm nước nói: "Các ngươi xem nơi đó!"

Mọi người ở trên cao nhìn xuống nhìn dưới chân đầm nước, nhưng không nhìn thấy bất cứ dị thường nào.

Điệp Hiên vội la lên: "Từ kẻ ngu si, có chuyện liền nói, đừng đều là thừa nước đục thả câu!"

Tiểu Đan Cung nhưng ở một bên nói: "Vừa nãy, thật giống chiếu ra một cái bóng. . ." Nói đem ngửa đầu lên, khẩn nhìn chăm chăm bầu trời, đột nhiên lấy tay chỉ một cái: "Các ngươi xem nơi đó!"

Mọi người đồng thời ngẩng đầu, theo Tiểu Đan Cung thủ thế, quả nhiên thấy giữa bầu trời có một vệt màu trắng cái bóng ở quay chung quanh Thái hà son

không ngừng nán nã. Nếu như không nhìn kỹ, còn thật không dễ dàng bị phát hiện.

Điệp Hiên lạnh quất: "Bất quá là một con chim, có gì đáng xem! Đây cùng chuyển lớn như vậy vòng tròn về đại điện có quan hệ gì?"

Lộ Vô Hình hí hóp mắt, nhìn giữa bầu trời màu trắng Đại Điện lẩm bẩm nói: "Cái gì điều lớn như vậy cái, vẫn là màu trắng?"

Tước Vũ đột nhiên thân hình chấn động, chỉ vào bầu trời nói: "Đó là phong chí! Điện cuồng phong chí!"

Mọi người sắc mặt đại biến, Diệp Hiên nhưng nhìn Tiểu Bảo nói: "Ngốc bảo, tại sao phong chí ở trên trời, ngươi lại làm cho chúng ta đi vòng phía sau núi?"

Tiểu Bảo cau mày nói rằng: "Ta luôn cảm giác phía sau núi lạnh buốt, thật giống có người."

Tước Vũ giật nảy cả mình: "Ý của ngươi là Cực Địa tông là muốn từ phía sau núi tấn công đại điện? !"

Tiểu Bảo mờ mịt nói: "Ta có như thế một loại cảm giác."

Tước Vũ tự nhiên là tin tưởng cảm giác của hắn. Từ khi hai người hôn xác giao hòa, phát sinh ở Tiểu Bảo cùng nàng trên người mình hết thấy đều làm nàng khó mà giải thích.

Hợp thể sau chân khí trong cơ thể biến hóa, võ công tăng cường, hơn nữa tận mắt nhìn Tiểu Bảo nhắm chặt hai mắt cũng có thể biết tàn máu Hà Phi đi năng, năng đối với mình yêu lang hết thấy đều vô điều kiện tin tưởng.

Úy cũng là có này ý nghĩ, lôi kéo Thủy Luyến Nguyệt cánh tay nói: "Tiểu Bảo nói phía sau núi có kẻ địch, vậy thì là nhất định rồi! Chúng ta liền ở đây kháng địch đi!"

Điệp Hiên trong lòng cũng là cực tín nhiệm Tiểu Bảo, chỉ là ngoài miệng không muốn chịu thua, trừng mắt Tiểu Bảo nói: "Chỉ mong cảm giác của ngươi là đúng, bằng không làm lỡ đại sự, ta không phải giáo huấn ngươi một trận không thể!"

Lộ Vô Hình trầm giọng nói với mọi người: "Sur phụ đã triệu lão tứ về thủ đại điện, phía sau núi không phòng, kẻ địch nhưng quả nhiên ở đây leo núi, vậy chúng ta liền với bọn hắn đấu một trận đi!"

Mọi người lúc này đã đến Thái Hà Bộc đỉnh, cúi người nhìn tới, quả nhiên thấy trên sơn đạo mờ hồ có mấy trăm cái bóng người lay động.

Lộ Vô Hình quay đầu hô to: "Các anh em, chúng ta liền ở đây loại bang này Thát tứ tới, giết hắn cái không còn manh giáp, khỏe không?"

Tám mươi tên đệ tử áo lam cùng kêu lên rống to: "Được!"

Tiểu Bảo nói với hắn: "Ngươi có thể dẫn bọn họ đi giọt sương tiểu đạo, nơi đó có ta thiết trí thật cơ quan. Bọn họ nhân số đông đảo, không thể liều mạng, để tránh khỏi đồ tăng thương vong. Nhớ kỹ, xem chuẩn tiểu đạo cái khác ngã thảo đối ứng vị trí, nơi đó là an toàn."

Lộ Vô Hình ánh mắt sáng lên, nhìn Tiểu Bảo nói: "Nguyên lai ngươi đã sớm chuẩn bị!"

Tiểu Bảo khẽ mỉm cười: "Thái Hà Bộc nhìn như tối tăm khản yếu, kỳ thực là Tịnh Thủy Liên Tọa cuối cùng trận địa, đây là chương môn gia gia hôm qua nói cho ta. Kẻ địch người đồng thể mạnh, Âm Xà vương cùng tứ đại Thiên Ma võ công lại cao, chỉ bằng vào Tịnh Thủy Liên Tọa hiện hữu thực lực, không dễ đối phó, nhất định sẽ lui giữ Thái Hà Bộc. Đây mới là Tịnh Thủy Liên Tọa võ công khởi nguồn địa! Tịnh Thủy Liên Tọa võ công chỉ có ở này, mới có thể phát huy uy lực lớn nhất!"

Thủy Luyến Nguyệt bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Không trách long tuyền bí đạo nói thẳng Thái Hà Bộc, hóa ra là như vậy!"

Lộ Vô Hình ưỡn ngực cười to: "Được! Ta liền dẫn như vậy bọn đạo chích đi Thái Hà Bộc, để bọn họ nếm thử sự lợi hại của chúng ta! Âm Xà vương tính là gì, tứ đại Thiên Ma lại đáng là gì, ta để bọn họ không thấy được chương môn cùng sư phụ, trước hết hao binh tổn tướng, diệt kiều ngao!"

Tiểu Bảo lắc đầu một cái: "Chỉ sợ bọn họ đã nhìn thấy, phía dưới chỉ có điều là Cực Địa tông đệ tử mà thôi!"

Mọi người vừa nghe, nhất thời thất sắc nói: "Ngươi nói cái gì?"

Tước Vũ kinh hãi: "Lại là cảm giác?"

Tiểu Bảo gật gù: "Mới vừa mới vừa cảm giác được trên đỉnh ngọn núi có một luồng khí tức âm lãnh, rất mạnh!"

Thủy Luyến Nguyệt sốt ruột nói: "Vậy chúng ta mau mau về đại điện đi!"

Tiểu Bảo ừ một tiếng: "Vì lẽ đó ta để Đại sư huynh lưu lại, chúng ta trở lại."

Lộ Vô Hình qua lại tàn bộ bước chân, trói chặt lông mày, trầm ngâm một hồi, nói: "Được, các ngươi về! Ngươi có chắc chắn hay không trợ giúp chương môn đối phó Âm Xà vương?"

Tiểu Bảo đành hoảng hốt lắc đầu: "Ta liền võ công đều sẽ không!"

Mọi người cười ngất!

Lộ Vô Hình nhưng trực theo dõi hần nói: "Có thể ngươi sẽ phép thuật! Ngươi nhất định hành, ta tin ngươi!"

Tiểu Bảo tăng tăng gặt đầu một cái: "Nói thật, ta cũng không biết chính mình có thể hay không phép thuật, sẽ pháp thuật gì, ta chỉ là nghĩ đến cái gì, thân thể hãy cùng làm cái gì. Nhưng không biết đối phó Âm Xà vương sẽ có hay không có dùng."

Lộ Vô Hình một phát bắt được tay của hần nói: "Ta tin ngươi hành!" Tiểu Bảo cũng trở về nắm hần một thoáng: "Ta đem hết toàn lực." Hai người đồng thời gặt gặt đầu.

Tiểu Bảo đoàn người vừa định rời đi, Lộ Vô Hình đột nhiên há mồm gọi hần: "Này!"

Tiểu Bảo xoay người lại, kỳ quái nhìn hần: "Cái gì?"

Lộ Vô Hình theo dõi hần hỏi: "Ngươi đến cùng là không phải người ngu?"

Tiểu Bảo vừa nghe, mờ mịt vô vô đầu: "Ta cũng không biết, ngươi nói là chính là đi." Nói như quá thân, mang theo Thủy Luyện Nguyệt cùng Tước Vũ loại người cũng không quay đầu lại đi rồi.

Lộ Vô Hình nhìn bóng lưng hần rời đi, lẩm bẫm nói rằng: "Không quân ngươi có đúng hay không thật khờ, trong thiên hạ người nào muốn động ngươi, trước tiên phải hỏi hỏi ta! Ngươi chỉ có thể bị ta một người đánh!"

Tịnh Thủy tiền điện bên trong, năm mươi tên đệ tử áo vàng chính mỗi người nắm đao kiếm, ngăn ở đình đầu cổ kiệu trước, những này đệ tử áo vàng chính là bị Liễu Như Phong triệu hồi Phòng Vô Định mọi người.

Phòng Vô Định trong tay đoạn hồn đao cuốn một cái, chỉ vào cổ kiệu nói ngang nhiên nói rằng: "Người đến lui ra! Tiến thêm một bước nữa, giết không tha!"

Hữu một người đứng đầu kiệu phu lạnh rên một tiếng: "Chỉ bằng ngươi?" Nói rồi phải xoay tròn, trên đất tìm một cái hồ, lẳng không hướng về Phòng Vô Định đá ra một cước.

Hai người cách nhau có tới năm trượng, này một cước đá ra, Phòng Vô Định lúc đầu còn không để ý, có thể trong chớp mắt một luồng gió mạnh đập vào mặt, thoắt chính mình hầu như liền đoạn hồn đao đều nắm chỉ không được!

Phòng Vô Định biết gặp gỡ kinh địch, lập tức hai chân một phần, gặm thực địa dưới, hai tay nâng đao lướt qua đình đầu, hét lớn một tiếng, nghênh không đánh xuống, chỉ nghe "Ba!" một tiếng, như là chém tới một đoàn khí nang mặt trên, chu vi các anh em góc áo tung bay lên, nửa ngày mới trở nên bình lặng.

Kiệu phu lạnh rên một tiếng: "Không sai, có chút đạo hạnh! Đón thêm ta một cước thử xem?"

Phòng Vô Định đã biết đối phương công lực cao hơn chính mình cùng mấy lần, chỉ là này lẳng không một cước, liền để cho mình dùng bảy phần mười công lực, lập tức đem công lực đề đến cực hạn, trong tay đoạn hồn đao cũng phát sinh "Ong ong" tiếng vang.

Lại nghe trong kiệu người đột nhiên nói: "Tiểu hữu, lão phu tới đây, chỉ là vì là hướng về Liễu lão nhi mượn một thứ, không muốn đồ tăng giết chóc, ngươi làm sao khổ chán ngang không tha đây?"

Phòng Vô Định cũng rõ ràng những người này là ai, quay đầu "Phì!" một tiếng, trùng hần mắng to: "Ngươi thiếu ở này giả mù sa mưa! Ngươi lĩnh đại quân tấn công núi, mưu toan cướp giật Tịnh Thủy Liên Tọa chí bảo, còn nói cái gì đồ tăng giết chóc! Nếu muốn tiến vào điện, trừ phi trước hết giết ta!"

Trong kiệu người cười ha ha: "Liễu lão nhi thực sự là càng già càng nhát gan, tận bài một ít bồi đi tìm cái chết!"

"Không cho nhục ta chương môn!" Phòng Vô Định giận dữ, "Đối phó các ngươi bang này gian tặc, chúng ta đám huynh đệ này như vậy đủ rồi!"

Trường đao trong tay một vũ, đang muốn xông về phía trước, lại nghe phía sau trong đại điện một thanh âm truyền đến: "Vô Định, ngươi không phải bọn họ địch thù, thả bọn họ vào đi!"

Phòng Vô Định không cam tâm, nhưng vẫn là bắt đắc dĩ thu đao chế thế, oán hận nhìn chăm chăm chuỗi này cổ kiệu nói: "Phải!" Phía sau đệ tử áo vàng tránh ra một con đường, bốn tên kiệu phu giờ lên cổ kiệu nghênh ngang tiến vào trong đại điện.

Phòng Vô Định hướng về bóng lưng của bọn họ tàn nhẫn gặt một cái, thấp giọng mắng: "Thất cầu, thần khí cái rắm! Chương môn thì sẽ để cho các ngươi chịu nhiều đau khổ. . ."

Lời còn chưa dứt, thỉnh linh nghe bên cạnh huynh đệ kinh ngạc thốt lên một tiếng: "Món đồ gì! Từ sư huynh cẩn thận!"

Sau đầu một cơn gió mạnh kéo tới, Phòng Vô Định vội vã quay đầu lại, trong tay đoạn hồn đao đón gió thanh hoành khảm mà tới, nhưng không ngờ bị một chương võ mờ, vài đạo kinh phong ôm theo một luồng tanh hôi phả vào mặt, Phòng Vô Định hít một hơi dài, ngăn cản treo sợi tóc thân thể về phía

sau liền súc một trượng, tách ra đánh lén, chỉ nghe "Đâm này!" Một tiếng, trước ngực quần áo đã bị xé khỏi tiếp theo!

Mọi người lập tức xúm lại lại đây, sợ hãi không thôi nhìn giữa trường một con màu trắng cự vật, dồn dập kêu sợ hãi: "Đây là vật gì?"

"Cẩn thận một chút, vật này đao thương bất nhập!"

"Ta chém nó hai đao liền bì cũng không phá!"

Phòng Vô Định nhìn phủ ở giữa sân, trong đôi mắt càng mang một tia xem thường màu trắng cự thú, thất thanh kêu to: "Là băng ma băng báo! Đại gia cẩn thận!"

Cái kia băng báo bị mọi người vây nhốt, nhưng tự không có chút nào sợ sệt, lười biếng vẫy vẫy đuôi, quét mọi người một cái, đột nhiên há to mồm: "A ô!" Kêu to một tiếng, nghênh ở mặt trước đệ tử chỉ cảm thấy một trận âm lãnh tanh hơi kéo tới, vội vã che miệng lại tị.

Nhưng vào lúc này, băng báo chuyển động, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, cái kia băng báo đã nhắm phía che trở ra mấy tên đệ tử.

Phòng Vô Định la lớn: "Trảm một bên, đừng dừng, cẩn thận!" Cũng đã là không kịp, này băng báo thể tích to lớn, động lên nhưng nhanh quá chớp giật, hai tên đệ tử mới vừa giơ lên trong tay đao kiếm, báo trảo đã trước mặt kéo tới!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cự địa tứ thú

Trảm một bên mắt thấy không thể tránh khỏi, duỗi một cái chân đạp đi ra ngoài, cũng không phải đá hướng về Băng báo, mà là đem Đẳng Dững cho đạp đến một bên, chính mình cố sức chân khí hướng về Băng báo trong lòng đâm một cái, chính mình cũng lập tức lùi về sau.

Băng báo thống tê một tiếng, thân thể vẫn như cũ nhào tới. Vuốt phải dưới Đẳng Dững đã bị trảm một bên đá đi, tất nhiên là nhào hết sạch, vuốt trái nhưng đem trảm một bên từ đầu đến chân tìm vũng vàng.

Nhưng trong lòng cũng bị trảm một bên một chiêu kiếm bắn trúng, tuy rằng da dày thịt nhiều, mũi kiếm chỉ ở ngực lưu cái kế tiếp bạch ban, nhưng nội lực công tâm, cũng đau toàn thân nó co giật, móng vuốt cũng theo co rút lại. Dù là như vậy, cũng đem trảm một bên bắt được cái da tróc thịt bong!

Băng báo phục rơi xuống đất trên, trong lòng đau nó liên tục đánh hắt xì, trong thời gian ngắn không thể động dậy.

Mọi người nhưng Vô Tâm công kích, tất cả đều tụ lại ở trảm một bên trước mặt, Đẳng Dững vừa định ôm lấy trảm một bên thân thể, phủ vừa tiếp xúc, lập tức đạn tay cả kinh nói: "Hắn lạnh quá!"

Phòng Vô Định mắt thấy trảm một bên từ đỉnh đầu đến trước ngực có hai đạo vết cào, tuy không đến thấy cốt, nhưng ngưng huyết không lưu, miệng vết thương càng từ từ ngưng kết thành băng, toàn thân cũng bắt đầu chậm rãi cứng ngắc lên, liền ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu ngưng trệ.

Đẳng Dững khóc lớn ôm lấy trảm một bên, không để ý trên người hần hàn ý, tiếng khóc hô: "Biên ca, đều là ta hại ngươi a! Ngươi né tránh mình là được, vì sao còn muốn mở ra ta!"

Phòng Vô Định xem trảm một bên dĩ nhiên khí tuyệt, vành mắt đỏ lên, vỗ vỗ đã đông sắc mặt trắng bệch Đẳng Dững nói: "Nén bi thương! Nhắc trảm một bên về điện!"

Đẳng Dững chậm rãi thả xuống trảm một bên thi thể, con mắt nhìn phục trên đất Băng báo, trên mặt sát ý hiện lên, một cái cầm lấy mặt trời kiếm hướng về Băng báo phóng đi, trong miệng thấp giọng hô: "Ta giết ngươi tên súc sinh này!"

Mọi người cũng dồn dập giọng binh khí hô: "Đứng, giết tên súc sinh này vì là trảm một bên báo thù!"

Lúc này Đẳng Dững đã xông đến Băng báo bên người, vừa muốn rất kiếm đâm tới, chợt thấy Băng báo trên người càng bay ra một vệt màu trắng điện quang, Phòng Vô Định hô lớn: "Cẩn thận!"

Lại nghe Đẳng Dững một tiếng kêu thảm, quăng kiếm yểm mực, máu tươi từ tay phùng bên trong chảy ra, thân thể về phía sau lao đảo hai bước, ngồi trên trên đất, kêu thảm không thôi.

Phòng Vô Định quát to một tiếng: "Đó là lời ma lời yểm! Tuyệt lang định ở phụ cận, đại gia cẩn thận!"

Vừa dứt lời, lại một đạo bóng trắng hướng về ngòi trên trên đất Đằng Dững nhào tới, chính là nghe thấy được mùi máu tanh tuyết lang!

Mọi người hô to vì tiến lên, Phòng Vô Định một cái ban trụ Đằng Dững trên người, tách ra tuyết lang chi khẩu, tuyết lang nhưng thuận thế ngâm Đằng Dững chân phải!

Đằng Dững kêu thảm một tiếng, chúng đệ tử vung vẩy đao kiếm dồn dập công hướng về tuyết lang, tuyết lang răng bạc hợp lại, đầu sói một nín, "Răng rắc!" Một tiếng, càng đem Đằng Dững chân phải oằn miễn cưỡng kéo xuống, sau đó khiêu đến một bên! Đằng Dững lại là một tiếng hét thảm, người đã hôn mê bất tỉnh.

Chúng đệ tử nộ quát một tiếng, dồn dập cầm kiếm hướng về tuyết lang đuổi theo, lại nghe đình đầu một tiếng kêu to, cuồng phong từ bầu trời kéo tới, một đệ tử né tránh không kịp, kêu sợ hãi bị một con chim lớn nắm lấy vai thẳng đến giữa không trung, sau đó cái kia Đại Điều đưa trào ném đi, đệ tử kia kêu thảm thiết rơi xuống vách núi bên dưới!

"Giang thành!" Phòng Vô Định hét lớn một tiếng, trong ánh mắt tựa hồ muốn phun ra máu. Trong tay tùy theo một băng chìm xuống, trong lòng Đằng Dững đã như người tuyết bình thường khí tuyết bỏ mình.

Này Cực địa tứ thú vừa ra tới, liền ngay cả đoạt ba mệnh, thân pháp nhanh chóng, khiến người ta khó mà phòng bị, so với người mang tuyết kỹ cao thủ võ lâm còn khủng bố hơn, sao có thể hay không chúng đệ tử tâm khiếp!

Phòng Vô Định nhìn giữa trường hoặc phi hoặc phục bốn con cầm thú, lạnh lùng nói rằng: "Đường chiến, sắp xếp mấy tên đệ tử nhắc hi sinh huynh đệ tiến vào điện, còn lại huynh đệ, đao liên kiếm trận, không chết không thôi!"

Câu cuối cùng hắn đã là hống đi ra, chúng đệ tử vừa nghe, nhất thời a hô một tiếng, đao kiếm kết hợp, đối mặt bốn con ác điều dị thú.

Nhưng vào lúc này, thỉnh linh nghe chéch lộ hô to một tiếng: "Tứ sư huynh đừng sợ, chúng ta đến đây giúp người!" Phòng Vô Định quay đầu nhìn lại, lại là Tiểu Đan Cung mang theo Tiểu Bảo cùng nhau đi tới, lúc này biến sắc mặt, la lớn: "Huru muốn đi qua, bầy súc sinh này khó đối phó."

Tiểu Bảo đưa tay ngăn trở mọi người, chính mình một người chậm rãi hướng về giữa trường đi đến.

Tước Vũ, Diệp Hiên cùng Ủy đồng thời kêu lên một tiếng sợ hãi: "Tiểu Bảo, trở về!"

Tiểu Bảo quay đầu lại hướng về các nàng khẽ mỉm cười, lắc lắc đầu, biểu thị không có chuyện gì, xoay người lại hướng bốn thú đi đến.

Phòng Vô Định sốt sắng: "Ngốc bảo, không đáng tin trước, này bốn thú đã đoạt huynh đệ ta ba mệnh!" Tiểu Bảo biến sắc mặt, hai mắt chậm rãi biến hồng, trên mặt tức giận ẩn hiện, chậm rãi tới gần bốn thú.

Tuyết lang trước hết cảm giác được Tiểu Bảo tới gần, thả xuống trong miệng đoạn oản, trừng mắt một đôi xanh thăm thẳm lang mắt, nhìn hắn từng bước từng bước đến gần, ngửa đầu gầm rú một tiếng, đi tới bốn thú phía trước cùng Tiểu Bảo đối lập.

Phòng Vô Định thỉnh linh phát hiện, Tiểu Bảo hai mắt đang từ từ đỏ lên, trên người cũng cung kính xuống, càng dùng hai tay hai chân chống đỡ, như là đã thú bước đi, từng bước từng bước hướng về bốn thú.

Mọi người cũng xem choáng váng, không chớp một cái nhìn Tiểu Bảo quái dị cử động, cũng không dám thờ ơ, chỉ lo làm tức giận giữa trường bốn thú.

Cái kia tuyết lang vừa tiếp xúc nói Tiểu Bảo màu đỏ như hỏa bình thường ánh mắt, càng nghẹn ngào một tiếng, lui về phía sau một bước.

Tiểu Bảo tứ chi chống đỡ, chậm rãi đi về phía trước, trong cổ họng phát sinh sói tru bình thường tiếng vang, mỗi bách một bước, cái kia tuyết lang liền lui về phía sau một bước, cuối cùng càng quay đầu chạy đến Băng báo phía sau, không dám tiếp tục lộ đầu.

Tiểu Bảo khẩn nhìn chằm chằm cả người căng thẳng Băng báo, tiếng hú biến đổi, dường như báo hồng giống như vậy, Băng báo to lớn thân thể chấn động, cũng không cam lòng yếu thế hét lớn một tiếng.

Mọi người chỉ cảm thấy màng tai đau đớn, vội vã che lỗ tai. Giữa trường Tiểu Bảo nhưng là người tự không nghe thấy, quay về Băng báo ép thẳng tới hai bước, hầu bên trong mơ hồ có tiếng sấm giống như tiếng vang.

Băng báo lui về phía sau một bước, trong miệng báo hồng đã không gặp lúc đầu dũng mãnh.

Đúng vào lúc này, bóng trắng lóe lên, phong chí đã từ nhỏ bảo đình đầu nhanh như tia chớp phách trào tập dưới, mọi người kinh hãi đến biến sắc, Ủy càng là kinh ngạc thốt lên một tiếng, Tiểu Bảo nhưng trốn cũng không trốn, chỉ nghe một tiếng kêu to, một đoàn bóng trắng trước mặt mà lên, một chưởng liền đem phong chí quét xuống đến một bên!

Phong chí thảm tê một tiếng, lăn lộn đến trên đất, cả người lông chim dồn dập tự nhiên, phiêu giữa không trung.

Băng báo đánh rơi phong chí, cẳng chân trước quỳ xuống đất, quay về Tiểu Bảo nghẹn ngào hai tiếng, trong thanh âm lại có thần phục tâm ý.

Tiểu Bảo ngửa đầu hét dài, tiếng hú bên trong tự có quân vương khí thế, Băng bảo cùng tuyết lang đồng thời một trận gào hét, lời yến vào một cái nắp trong Băng bảo trên người, tuyết lang điều lên bị thương phong chí, bốn thú như chó mất chủ bình thường trong chớp mắt biến mất ở trước mặt mọi người, hướng về bên dưới ngọn núi chạy đi!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, này luận võ lâm cao thủ nhất lưu còn khó hơn đối mặt phó Cực địa tứ thú, càng bị Tiểu Bảo kêu quái dị vài tiếng cho dọa chạy!

Tiểu Bảo đứng lên thân thể, hai con ngươi màu sắc bắt đầu chậm rãi biến thành đen, quay đầu nhìn nhặt đối với mọi người bất chuyện: "Còn lo lắng làm gì! Mau vào đại điện a!" Mọi người này mới phản ứng được, theo Tiểu Bảo tiến vào đại điện.

Tĩnh Thủy trong đại điện điện.

Bốn tên kiêu phu giờ lên một thanh cổ kiêu lập ở giữa sân, chu vi vi đầy thân mang màu trắng, màu xanh lam cùng màu vàng trang phục thanh niên.

Liễu Như Phong vung tay phải lên: "Các ngươi tất cả lui ra!"

Các đệ tử không cam tâm hướng về hai bên tản đi, rất xa nhìn những này khách không mời mà đến.

Liễu Như Phong hướng về cổ kiêu chấp tay nói: "Âm Xà vương, vừa đến ta Tĩnh Thủy Liên Tọa, sao không dưới kiêu đến điện bên trong ngồi xuống, vẫn bồi mời ngài thưởng thức một thoáng này Thái hà sơn ánh nhật chè thơm."

Lại nghe phía sau một người cười to: "Ánh nhật chè thơm quả nhiên danh bất hư truyền! Này Thái hà sơn thật đúng là địa linh nhân kiệt, khắp nơi là bảo a!"

Liễu Như Phong thân hình chấn động, thình lình xoay người, quả nhiên thấy điện bên trong chéch trên ghế ngồi thẳng một cái nam tử mặc áo đen.

Người kia khuôn mặt tuấn tú, giữa hai lông mày có một tia âm lãnh vẻ mặt, thân hình gầy gò thon dài, trong tay bưng một chén trà, đặt ở bên mép chậm rãi thưởng thức.

Mà Liễu Phiên Hải nhưng ngồi ở tối đầu trên trên ghế cười nhặt, nhìn hần thưởng thức trà, cũng không nói lời nào.

Hắn là lúc nào đi vào? Liễu Như Phong giác đến lưng của chính mình đều bị mồ hôi lạnh ướt đầm rồi!

Trước cửa đệ tử cũng mỗi người trên mặt toát ra kinh hoàng cùng ngạc nhiên nghi ngờ vẻ mặt, này Âm Xà vương võ công càng như vậy xuất thần nhập hóa, gần trăm người thêm sư phụ càng không một người nhìn thấy hắn ra kiêu!

Âm Xà vương thưởng thức chén trà trong tay, cũng không ngẩng đầu lên nói với Liễu Phiên Hải: "Liễu huynh, bản vương hôm nay đến đây, là vì là Tĩnh liên tâm đan."

Liễu Phiên Hải sững sờ, tuy rằng hắn sớm đã biết Âm Xà vương đi tới mục đích, nhưng vẫn là không ngờ tới hắn lúc này sẽ như vậy thẳng thắn, lập tức cười ha ha: "Âm Xà vương thẳng thắn sáng khoái, tại hạ bội phục. Chỉ có điều Tĩnh liên tâm đan là bản tọa hộ điện thánh bảo, như cho Vương gia, Tĩnh Thủy Liên Tọa cũng chỉ đành liên như vậy bề quan không xuất hiện giang hồ rồi! Vì lẽ đó thứ tại hạ khó có thể tặng mệnh!"

Âm Xà vương cười nói: "Cái này Ngã đảo có cái biện pháp, vừa để ta chiếm được Tĩnh liên tâm đan, lại miễn Tĩnh Thủy Liên Tọa từ đây tuyệt tích giang hồ, hơn nữa còn có thể thiếu tăng giết chóc, một mũi tên trúng ba đích!"

Liễu Phiên Hải thấy kỳ lạ: "Biện pháp gì?"

Âm Xà vương mỉm cười uống một hớp trà: "Ta có thể để hai cái đệ tử sau đó trợ giúp Liễu huynh cưỡng quản Tĩnh Thủy Liên Tọa, có ta Cực Địa tông chống đỡ, Tĩnh Thủy Liên Tọa này Trung Nguyên võ lâm đệ nhất đại môn phái càng là như hổ thêm cánh, không người có thể cùng sánh vai, chúng ta cũng chính là người trong nhà, Tĩnh liên tâm đan giao cho trên tay ta, cũng không tính làm trái với tổ huấn."

"Ngươi nói cái gì?"

"Thối lắm! Muốn cho chúng ta Tĩnh Thủy Liên Tọa khi các ngươi Cực Địa tông chó săn?"

"Làm ngươi đến giấc mộng ngàn năm, chỉ là một cái Cực Địa tông còn muốn không chế Tĩnh Thủy Liên Tọa!"

Ngoài điện đệ tử dồn dập mắng to lên.

Liễu Phiên Hải cười ha ha: "Vương gia đoạn phải là thật phương pháp! Vừa lấy tâm đan, lại còn rồi Tĩnh Thủy Liên Tọa, tiến tới chiếm lĩnh toàn bộ Trung Nguyên võ lâm! Đáng tiếc Tĩnh Thủy Liên Tọa khai tông lập phái tới nay, chưa bao giờ có loại nhu nhược quyền rũ người, Vương gia phương pháp thứ ta khó có thể tiếp thu!"

Âm Xà vương cười nhặt nói: "Nhược nhục cường thực, vốn là giang hồ pháp tắc. Ai thực lực mạnh, ai chính là vương giả. Thuận theo tình thế, mới là anh hùng gây nên, Liễu huynh tất nhiên là rõ ràng đạo lý này chứ?"

Liễu Phiên Hải mỉm cười: "Vương gia ý tứ là, Tĩnh Thủy Liên Tọa thực lực không sánh được Cực Địa tông lạc?"

Âm Xà vương lại nghịch ngợm nháy một cái con mắt: "Đánh một trận chẳng phải sẽ biết?"

Ngoài cửa đệ tử dồn dập hô: "Đánh liền đánh, ai sợ ai!"

"Các ngươi chỉ có này mấy cái, chúng ta một người một cái đảm đều đem các ngươi chết đuối rồi!"

"Ai lên trước, ta ngưu bôn cái thứ nhất nghênh chiến!"

Âm Xà vương hơi nhướng mày: "Quá âm ỉ!"

Ngoài cửa điên cuồng vừa nghe, cười lạnh một tiếng, cánh tay phải xoay tròn, thủ đoạn như ở bên trong nước quấy bình thường chuyển động mấy lần, sau đó một chưởng thường thường hướng về cửa đại điện mấy tên đệ tử vỗ tới.

Chưởng chưa tới, phong tới trước. Âm phong đập vào mặt, cái kia mấy tên đệ tử muốn tránh, lại bị phong thế ngưng chú, không thể động đậy, liền binh khí trong tay đều tựa hồ không có khí lực giờ lên đến, muốn gọi cũng gọi không ra rồi!

Hơn nữa âm phong bên trong ôm theo một luồng thấu đau lòng ý, lạnh khiến người ta hàm răng đều run lên lên.

Đột nhiên, lại một luồng gió nhẹ phát đến. Đây cổ gió nhẹ thổi người ấm áp, đem trước cái kia cổ âm phong nhất thời tiêu tán thành vô hình, mọi người thoải mái rên rỉ lên tiếng, hai tay cũng từ từ khôi phục khí lực.

Tại nghe Liễu Như Phong quát lên: "Bảo thủ nguyên nhất, khí thông bách hội!" Mọi người lập tức thức tỉnh, vội vã vận chuyển chân khí trong cơ thể, dồn dập há to mồm đánh cái ha thu, sắc mặt mới chậm rãi khôi phục bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Phía sau núi mai phục

Liễu Như Phong thu rồi chưởng thế, mỉm cười nói với Phong ma: "Phong huynh thật nội lực, chỉ là dùng tới đối phó tiểu bối, thực sự không phải đại hiệp gây nên."

Phong ma hừ lạnh: "Ta vốn là không phải cái gì đại hiệp, ai ở ồn ào, ta liền để hấn vĩnh viễn câm miệng!"

Tên kia gọi ngưu bôn đệ tử vừa nghe, lập tức trừng lớn hai mắt nói: "Ta phi! Nơi này là Tịnh Thủy đại điện, ngươi cho rằng là ngươi cái kia Cực Địa tông địa bàn? Lão tử muốn làm sao nói liền nói thế nào, không dùng tới. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tên người mặc áo đen đối mặt quát to một tiếng: "Thái!"

Mọi người chỉ cảm thấy trong tai đột nhiên vang lên một tiếng sấm nổ, chấn động hai tai vang lên ong ong, công lực thấp đã bùng nổ tai ngồi xỏ xuống, những đệ tử còn lại cũng hai tay bùng tai, mặt lộ vẻ về thống khổ!

Bọn họ chỉ là ở bên cạnh chịu ảnh hưởng, đứng mũi chịu sào ngưu bôn nhưng không có số may như vậy, còn có một nửa thoại đầu ở trong miệng, hai lỗ tai bên trong đã bị sấm nổ bắn trúng, nhất thời vì một tiếng vang thật lớn, sau đó nên cái gì đều không nghe thấy rồi!

Trong cơ thể khí huyết cũng chịu ảnh hưởng, chân khí tán loạn, tiến vào nội công tâm, "Oa!" kêu to một tiếng, phun ra một ngụm máu đến!

Liễu Như Phong ở Lôi ma kêu to thời gian dĩ nhiên phát hiện không ổn, trong miệng vội vã kêu to: "Phong quá liên tọa, Thủy ba vô ngân; nguyên khí quy nhất, Tịnh liên tâm sinh. . ."

Chính là Tịnh liên tâm pháp bên trong câu. Mọi người theo âm thanh đọc thầm Tâm Pháp, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một ít, trong tai lời mình từ từ biến mất, chỉ là ngưu bôn dĩ nhiên miệng phun huyết tinh!

Liễu Như Phong đang muốn quá khứ, trước người đột nhiên một luồng thẩm cốt chỉ kính đánh tới, Liễu Như Phong lập tức ngón trở tay phải bắn ra, "Phốc!" một tiếng, đem cái kia cổ chỉ kính phá tan!

Đã thấy Băng ma vai hơi dựng ngược lên, một luồng Hàn Băng đại lực đánh tới, Liễu Như Phong song chưởng đẩy một cái, cứng rắn chống đỡ Băng ma

một chiêu, bóng người trước mắt loáng một cái, Tuyết ma đã nghiêng người tới, bàn tay phải bạch như tinh ngọc, hướng về bộ ngực mình đưa tới!

Liễu Như Phong hét lớn một tiếng, bàn tay phải đập ngang, đẩy ra Tuyết ma bàn tay phải, không chờ thờ dốc, Băng ma cũng xuất hiện ở bên cạnh, một quyền hướng về Liễu Như Phong ngực nện đi.

Như đơn đả độc đầu, Liễu Như Phong tất nhiên là không e ngại tứ đại Thiên Ma bất luận một ai, nhưng nếu hai ma liên thủ, Liễu Như Phong liền tuyệt đối không phải địch.

Ba người vừa động thủ chính là một vòng khoai công, chúng đệ tử muốn trên đến giúp đỡ, lại bị lạnh lẽo chương phong bức không thể dựa vào trước!

Phong ma cùng Lôi ma âm trầm nhìn chúng đệ tử, như một con sói đói nhìn một đám cừu con giống như vậy, khoe miệng lộ ra xem thường cùng khát máu sát ý.

Nhai Vô Biên quát to một tiếng: "Đại gia cẩn thận! Quyền chương đường cùng Phi Vân đường cùng ta đối phó Phong lôi hai đại ma đầu, đao kiếm anh em họ đi trợ giúp sư phụ!" Mọi người đáp một tiếng gọi, cấp tốc đem tứ đại Thiên Ma xúm lại lên.

Liễu Như Phong vốn muốn cho đại gia không thể mạnh động, làm sao băng tuyết hai ma công thế quá mức ác liệt dày đặc, hấn chi chuyết, liền thờ dốc cơ hội đều không có, nơi nào còn có thể nói ra được thoại đến!

Chỉ nghe bên tai truyền đến một tiếng hét thảm, một tên đệ tử đã trúng rồi Phong ma một chương, như điều đứt dây bình thường ngã ra ba trượng, Lôi ma cũng một quyền hướng về một tên đệ tử trong lòng đánh tới, Liễu Như Phong trong lòng đau xót, quát to một tiếng: "Không thể!"

Sững người lại, biến nghĩ tới đi giải cứu, không ngờ Tuyết ma cùng Băng ma xem đúng thời cơ, âm lãnh nở nụ cười, một quyền một chương lập tức hướng về Liễu Như Phong sau lưng công tới!

"Hưu thương ta tướng công!" Một người quát to một tiếng, như trong mưa lãng yển bình thường động thân che ở Liễu Như Phong trước người, "Oành oành!" Hai tiếng, Tuyết ma một chương, Băng ma một quyền, tất cả đều đánh vào trên người người này!

Liễu Như Phong tâm thần đều nứt hết lớn một tiếng: "Luyến Nguyệt!" Xoay người ôm lấy đã miệng phun huyết tinh ái thê.

"Cha! Nương!" Úy từ ngoài điện bên chạy vào, muốn vọt tới Liễu Như Phong bên người, lại bị Diệp Hiên nắm chặt.

Chỉ nghe nội sảnh truyền ra hai tiếng hét lớn: "Tất cả dừng tay cho ta!" Liễu Phiên Hải cùng Âm Xà vương đồng thời hiện thân ở giữa sân, tất cả mọi người đều dừng tay đứng ở một bên.

Liễu Như Phong bị thiết ôm Thủy Luyến Nguyệt từ từ lạnh lẽo thân thể, liễu mạng hướng về ái thê trong cơ thể chuyển vận chí dương chân khí, trong miệng lầm bầm nói: "Ta không phải cho người đi Thái Hà Bộc sao? Tại sao lại chạy về đến rồi? Thân thể người có thai, tại sao không cố gắng yêu quý con của chúng ta, tại sao phải che ở trước người của ta. . ."

Úy đã chạy đến Thủy Luyến Nguyệt bên cạnh, gào khóc nhào tới trong ngực của nàng: "Nương, người tỉnh lại đi a!"

Chúng đệ tử trong mắt chứa nhiệt lệ, cảm tức tứ đại Thiên Ma, nhớ tới thường ngày sư nương đối với mình bang này đệ tử quan ái, luôn luôn bình tĩnh cư trí Nhai Vô Biên cũng hai mắt đỏ lên hô to một tiếng: "Giết bốn ma, sư phụ nương báo thù!" Chúng đệ tử tiếng la tê thiên, đem tứ đại Thiên Ma bao quanh vây vào giữa.

Liễu Phiên Hải vội vàng kêu to: "Dừng tay! Các người không phải đối thủ của bọn họ! Không muốn vọng đưa tính mạng!"

Liễu Như Phong bị thiết nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn hấn nói: "Cha, Luyến Nguyệt nàng. . . Trong bụng của nàng còn có con trai của ta!"

Liễu Phiên Hải thân hình run lên, liễu mạng đè nén xuống chính mình nội tâm lửa giận, âm thanh có chút run: "Trước tiên bảo vệ Luyến Nguyệt chi mệnh!"

Liễu Như Phong vừa nghe, hai mắt tro nguội, quay đầu nhìn băng tuyết hai ma, oán hận nói với bọn họ: "Sát ta vợ con mối thù, Như Phong Khi gấp mười lần xin trả!"

Băng ma nhìn hấn trong ánh mắt lạnh lẽo sự thù hận, cũng bất giác run lên một cái, lạnh rên một tiếng: "Vậy người liền ra tay đi, ta chờ đây!"

Âm Xà vương chậm rãi đi tới giữa trường, đối với Liễu Phiên Hải bắt đầu dĩ cười cợt: "Liễu chương môn, ta bản vô ý hại người, người vẫn là bé ngoan đem Tịnh liên tâm đan giao ra đây đi! Người rõ ràng, trong những người này chỉ có người cùng lệnh lang có thể cùng bọn ta một trận chiến, hơn người đều là chịu chết mà thôi, hà tất lại thảo gian nhân mạng?"

Liễu Phiên Hải cười khổ một tiếng: "Vương gia xưa quân tấn công núi, đoạt ta bảo vật trấn phái, giờ khắc này lại vừa ăn cướp vừa la làng, nói ta thảo gian nhân mạng, đoán phải là tốt bụng a!"

Âm Xà vương nghe ra Liễu Phiên Hải ngữ bên trong trào phúng tâm ý, cũng không vì là ngộ, đằng hoàng trịnh trọng nói: "Liễu chương môn, Tịnh liên tâm đan đối với ta xác thực nhất định muốn lấy được, chỉ cần người đưa nó đưa cho ta, bản vương bảo đảm lập tức hạ sơn, không thương này Thái hà sơn từng cọng cây ngon cỏ."

Liễu Phiên Hải lắc đầu thờ dài: "Đáng tiếc không có Tịnh liên tâm đan, Tịnh Thủy Liên Tọa cũng là không còn tồn tại nữa, lão phu cũng không mặt mũi

đối với liệt tử liệt tông, thực sự là khó có thể tòng mệnh!"

Âm Xà vương cũng theo thờ dài một tiếng: "Cái kia ta không thể làm gì khác hơn là ngạnh đoạt."

Liễu Như Phong giọng căm hận nói với hắn: "Các ngươi hôm nay suất quân đến đây, không phải là muốn ngạnh cướp sao? Giả mù sa mưa nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Ngươi cho rằng trước mắt tình hình này, các ngươi còn có thể toàn thân trở ra sao?"

Hắn đem Thủy Luyện Nguyệt giao cho chạy tới Vân Thường, đứng dậy trạm lên, áo bào không gió mà động, chân khí trong cơ thể trải rộng toàn thân, thủ thế chờ đợi, lạnh lùng nhìn Âm Xà vương mọi người.

Âm Xà vương thờ dài: "Xem ra hôm nay là muốn tàn sát Thái hà sơn, này thực không phải ta bản ý! Ai, trời thấy, bản vương xác thực không giết chóc chi tâm . ."

"Thái!" Một tên đệ tử kêu to: "Âm Xà vương, thu hồi ngươi cái kia giả nhân giả nghĩa một bộ, quả thực làm người buồn nôn! Muốn đánh cứ đánh, Tịnh Thủy Liên Tọa không hạng người ham sống sợ chết!"

Lôi ma điên cuồng hét lên một tiếng, quay về tên đệ tử kia gào thét: "Vương gia, giảng, thoại, ngươi, các loại, bé, miệng!"

Hắn từng chữ từng chữ nói ra, đệ nhất tự lới ra : mở miệng thì, đệ tử kia sắc mặt cũng đã trắng, mỗi một tự đều chấn động hắn lùi về sau một bước, loại cái cuối cùng tự lới ra : mở miệng, đệ tử kia lui bảy, tám bộ, một giao ngồi sập xuống đất, trong miệng cùng hai lỗ tai bên trong đều tuôn ra huyết tinh, ngửa mặt té xuống!

Liễu Phiến Hải vốn định ở Lôi ma há mồm thời khắc liền chạy tới cứu tên đệ tử kia, không ngờ thân hình loáng một cái trong lúc đó, toàn thân liền bị lạnh lẽo khí lạnh tận xương vây quanh, trong lòng biết Âm Xà vương dĩ nhiên ra chiêu, mau mau vận công chống lại, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thoát thân được.

Liễu Như Phong cũng nghĩ tới đi, đã thấy băng tuyết phong ba ma phân ba phương hướng che ở trước người của hắn, dù chưa động thủ, cũng đã kẹt chết chính mình dập tắt lửa phượng vị, cũng không cách nào đứng lúc chạy tới, trơ mắt đệ tử bị Lôi ma dùng "Ma lôi quán nhĩ" chấn động ngã xuống đất, không rõ sống chết!

Chỉ vì ma lôi quán nhĩ như toàn diện phát động, tuy rằng làm người tai điếc thất thông, nhưng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, có thể hiện tại Lôi ma là quay về một người thi pháp, hiệu quả kia liền tăng cao vô số lần, coi như là Liễu Như Phong đều khó mà chống đỡ được, huống hồ chỉ là một tên đệ tử!

Chỉ là đệ tử khác không ở được lực phạm vi, chỉ cảm thấy Lôi ma tiếng kêu lớn hơn một điểm, vì lẽ đó không biết trong đó lợi hại, nhìn thấy đồng bạn bị chấn động đến mức liền tiếp lui về phía sau, cũng không biết nên làm gì tiến lên hỗ trợ.

Đáng thương tên đệ tử kia, cùng Lôi ma công lực cách xa quá lớn, theo từng chữ từng chữ từ truyền vào tai truyền vào, thật là như ở trong đầu vang lên một tiếng một tiếng sấm nổ, bảy kinh sáu mạch đều bị chấn đoạn, máu tươi từ tai mắt mũi miệng bên trong phun tung toé đi ra, liền gọi cũng không kêu một tiếng, liền nằm ngã xuống đất, mắt thấy là không sống được rồi!

Liễu Như Phong tâm như quận đau, tay trái nắm tay, tay phải biến chưởng, đang muốn phá tan phong tuyết băng ba ma phòng tuyến, chợt thấy cửa điện ở ngoài một tên người mặc áo đen lao đảo chạy vào, quay về Âm Xà vương kêu to: "Vương gia, không tốt rồi!"

Âm Xà vương hơi nhướng mày, lớn tiếng quát hỏi: "Chuyện gì kinh hoảng?"

Người mặc áo đen kia ở trước cửa quỳ xuống: "Các đệ tử xin nghe Vương gia chỉ lệnh, ở sau núi leo lên Thái Hà Bộc, vốn định đoạn nguồn nước , khiến cho Tịnh Thủy Liên Tọa không đắc dụng thủy công cứu sơn, không ngờ . ."

Âm Xà vương thấy hắn dĩ nhiên đem mình mưu kế cho trước mặt mọi người nói toạc, không khỏi tức giận đến giận sôi lên, hét lớn một tiếng: "Không ngờ cái gì!"

Người mặc áo đen kia sợ đến cả người run, lắp ba lắp bắp nói: "Không ngờ. . . Trúng rồi phục binh, một đám. . . Một đám người áo trắng vọt ra, cùng các đệ tử đánh nhau lên. . ."

Tịnh Thủy Liên Tọa chứng đệ tử vừa nghe, lập tức lộ sự vui mừng ra ngoài mặt, hưng phấn châu đầu ghé tai: "Là Đại sư huynh!"

Âm Xà vương hừ một tiếng: "Có bao nhiêu phục binh?"

Người mặc áo đen kia đầu cũng không dám nhắc nói: "Nhiều lắm bảy mươi, tám mươi cái. . ."

Âm Xà vương giận dữ: "Chỉ là bảy mươi, tám mươi người liền ngăn trở các ngươi 400 người? !"

Người mặc áo đen kia vội vã dập đầu: "Bắt đầu là bảy mươi, tám mươi cái, các đệ tử cần được Vương gia cùng bốn vị sư phụ giáo dục, vô công tất nhiên là mạnh hơn bọn họ, bọn họ loại này châu châu đá xe đầu pháp tất nhiên là tìm giống như chết, các đệ tử mắt thấy muốn phá tan phục binh, nhưng lại không biết từ đâu lại bốc lên một đám người đến, cùng các đệ tử đánh nhau lên, chúng huynh đệ một bên đánh một bên công, lại bên trong không ít cơ quan cạm bẫy. . ."

Điệp Hiên đại hi: "Là gốc bảo mai phục!"

Tước Vũ liếc nàng một cái nói: "Đêm qua ngươi còn oán giận hần, kim cái có thể phát huy được tác dụng chứ?"

Điệp Hiên le lưỡi một cái, nhìn một chút bên cạnh: "Ồ, cái kia tiểu tử gốc đi đâu?"

Tước Vũ cũng tỉnh ngủ, đánh giá bốn phía, ánh mắt lại rơi vào trên cửa điện xà nhà trên, kỳ quái nói: "Hần cùng Tiểu Đạn Cung bỏ đến xà nhà trên làm gì?"

Âm Xà vương thiếu kiên nhẫn đánh gãy người mặc áo đen: "Người đến sau mấy có bao nhiêu?"

Người mặc áo đen kia run cầm cập nói: "Có ít nhất 500 người!"

Âm Xà vương kể tục hỏi hần: "Bọn họ mặc cái gì dạng quần áo? Võ công là cái gì con đường?"

Người mặc áo đen kia lắc đầu nói: "Không có thống nhất trang phục, võ công cũng phức tạp, không nhìn ra là môn phái nào! Các anh em đều bị nhốt rồi, chỉ có một mình ta chạy ra, cho Vương gia báo tin."

Âm Xà vương lạnh rên một tiếng, quay đầu nói với Liễu Phiên Hải: "Liễu chương môn thật mưu kế, lại đã lừa gạt lão phu, chôn này một đường phục binh!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Viện quân đi tới

Lúc này hần đã đem công lực triệt hồi, Liễu Phiên Hải chợt cảm thấy áp lực nhẹ đi, trong lòng cũng sợ hãi này Âm Xà vương công lực sâu, chỉ sợ còn cao hơn mình!

Ngoài miệng nhưng cười ha ha: "Vẫn là Vương gia mưu kế cao. Càng từ lâu tìm được Tịnh Thủy Liên Tọa võ công ý chính, muốn đoạn ta nguồn nước, một khi được chuyện, ta này trong phái trên dưới, Vương gia đều có thể làm rồi!"

Âm Xà vương lạnh rên một tiếng: "Nhưng vẫn là kỳ kém một chiêu, không nghĩ tới ngươi còn ẩn giấu năm trăm hùng binh. Ta từ lâu thăm dò, này Thái hà son trên dưới bất quá chỉ là hơn hai trăm người, Liễu chương môn lại từ đâu nơi điều đến năm trăm chi chúng? Nghĩ đến những kia ở ngoài thất đệ tử mặc dù quay đầu lại, cũng không đủ tư cách chặn ta cực địa đại quân!"

Liễu Phiên Hải trong lòng rung mình, nhìn Âm Xà vương nghiêm mặt nói: "Tạ vương gia trạch tâm nhân hậu, thả đệ tử ta hạ son!"

Âm Xà vương nếu biết ở ngoài thất đệ tử đã phân tán, cái kia Tịnh Thủy Liên Tọa mấy ngày nay động tĩnh cũng nhất định rõ ràng rành, hần cũng không có hơn nữa ngăn cản hoặc là vây quét, xem ra cũng xác thực không muốn gia tăng quá giết nhiều lực.

Cũng hoặc là những người kia căn bản cũng không có nhập pháp nhãn của hần, sát cùng không giết đều sẽ không ảnh hưởng đại cục, mặc kệ thế nào, hần có thể bỏ mặc đệ tử rồi đi, cũng nói Âm Xà vương không phải thích giết chóc người, vì lẽ đó Liễu Phiên Hải lập tức nói tạ.

Âm Xà vương hừ lạnh: "Ta đã đã nói, ta chỉ vì Tịnh liên tâm đan, vô ý giết người."

Liễu Phiên Hải thở dài một tiếng: "Ta biết Vương gia tâm ý, cũng hi vọng Vương gia có thể thương cảm chúng ta khó xử. Tịnh liên tâm đan không phải bản phái chương môn bất truyền, tâm đan vừa ra, chương môn đổi chủ. Nói vậy Vương gia cũng đã từng nghe nói chứ?"

Nhưng trong lòng âm thầm suy nghĩ: Cái kia 500 người đến tột cùng là bằng hữu phương nào? Làm sao chính mình cũng hoàn toàn không biết?

Âm Xà vương giận dữ: "Đã như vậy, hôm nay chúng ta liền đến cái không chết không thôi! Ngươi có năm trăm phục binh có thể làm sao, bất quá là đồ đi tìm cái chết mà thôi! Chỉ bằng các ngươi, có thể ngăn cản chúng ta năm người công kích sao?"

Vừa dứt lời, cửa điện trước đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa, sau đó là một trận đất rung núi chuyển bình thường tiếng bước chân, do xa vừa gần đi tới.

Mọi người sắc mặt biến đổi, Âm Xà vương trên mặt vui vẻ, thấp giọng mắng chửi: "Hiện tại mới đến!"

Một tên người mặc áo đen cười thượng cấp tuần mã đi vào điện bên trong, đối với Âm Xà vương gật đầu nói: "Vương gia, ta đến rồi!"

Phía sau hắn, tuôn ra mấy ngàn tên người mặc áo đen, chỉnh tề đứng ở cửa điện ở ngoài, đứng yên bất động.

Mọi người sắc mặt tất cả đều thay đổi, Tịnh Thủy Liên Tọa đệ tử bắt đầu tụ lại, các đường đệ tử cấp tốc ở cửa điện trước kết thành bức tường người, đem cái kia cười ngựa người cùng phía sau đại quân cùng bên trong người tiết mô, người người trên mặt đều hiện lên ra thần sắc kiên nghị, cảm tức hai ngàn đại quân, không chút nào lùi.

Âm Xà vương khen ngợi nhìn những đệ tử này, cũng là bội phục Tịnh Thủy Liên Tọa thường ngày đối với đệ tử có phương pháp giáo dục, bước ngoặt sinh tử càng không một người lùi bước, biết rõ khó có thể chống đối đại quân gót sắt, nhưng vẫn là lấy bức tường người chống lại.

Nhưng là Tịnh liên tâm đan thực sự thị phi đến không thể, liền đối với cái kia lập tức người hô to: "Tướng quân tới thật đúng lúc! Mời tướng : mời đem quân tốc phái một ngàn hùng binh chạy tới phía sau núi, ta phái đệ tử bị ngăn cản ở cái kia, chỉnh lại tướng quân cứu trợ."

Cái kia người cười ngựa nhưng chưa động tác, chỉ là lẳng lặng nhìn giữa trường. Phía sau hai ngàn đại quân cũng không nhúc nhích.

Âm Xà vương hơi nhướng mày, cường cười nói: "Tướng quân còn ở chờ cái gì?"

Người cười ngựa từ tốn nói: "Vương gia có thể có chút hiểu lầm, ta tới là cho Vương gia cáo từ."

Lời vừa nói ra, liền Tịnh Thủy Liên Tọa người đều có chút kinh ngạc đến ngây người.

Lôi ma gào lớn: "Đồng Hồ, ngươi dám làm trận bỏ chạy? Ngươi đã quên thánh. . . Đã quên mật lệnh?"

Đồng Hồ tướng quân lạnh rên một tiếng: "Bỏn tướng quân chính là ở xin nghe mật lệnh! Mật lệnh trên chỉ nói chúng ta muốn trợ Vương gia leo lên Tịnh Thủy đại điện, hiện tại các ngươi đã trạm ở trong điện, nhiệm vụ của chúng ta cũng là xong xong rồi. Chúng ta tức khắc rút quân, Vương gia nếu như lại cần hiệp trợ, đều có thể bẩm tấu thánh. . . Liền như vậy sau khi từ biệt!" Nói, càng thật sự kéo mã quay lại, hướng về cửa điện đi ra ngoài.

Phong ma hừ lạnh: "Lâm trận mà chạy, các ngươi phải cần gì dừng! Đứng lại cho ta!" Nói, song chưởng vung lên, một luồng gió lạnh gào thét hướng về lập tức người phía sau lưng đánh tới!

Băng ma cũng đồng thời mở miệng, hướng về đồng Hồ tướng quân gất một cái, ngụm nước ở trong gió rét ngưng kết thành băng, như mưa đá bình thường phi tập Đồng Hồ phía sau lưng.

Liều Phiến Hải kêu lên: "Không thể!" Thân hình hơi động, bên cạnh Âm Xà vương lạnh rên một tiếng, hai tay cuốn một cái, đã ngăn lại hắn.

Liều Như Phong kêu to: "Tướng quân, cẩn thận phía sau! ?"

Tuyết ma đột nhiên hướng về hắn công ra một chưởng, cười khằng khặc quái dị: "Ngươi vẫn là cố chính ngươi đi!"

Mất thấy đồng Hồ tướng quân liền muốn trúng chiêu, mọi người tới không kịp cứu giúp, lại nghe giữa không trung một người quát: "Người mình cũng giết, các ngươi vẫn là người sao!"

Chỉ nghe leng keng một tiếng không dứt, những kia bé nhỏ mưa đá đều bị ngăn lại, công hướng về Đồng Hồ phía sau lưng gió lạnh cũng bị chặn ngang cắt đứt.

Một người áo trắng như tuyết, diện như quan ngọc, bông bành hạ xuống giữa trường, trong tay nắm một thanh trường dư trường kiếm, mắt lộ sát khí, nhìn Liều Phiến Hải thì nhưng tràn ngập tôn kính, khom người thi lễ: "Liều chương môn, ta tới chậm rồi! Như Phong, ngươi có khỏe không?"

Liều Như Phong kinh hãi nhìn người đến, quát to một tiếng: "Đệ nhất lão huynh!"

Đồng Hồ tướng quân lúc này mới xoay người lại, biết mình vừa nãy đã ở quỷ môn quan khâu quay một vòng, mồ hôi lạnh tràn trề, cảm tức Âm Xà vương nộ rên một tiếng: "Vương gia cùng ta thuộc về chiến hữu, nhưng sau lưng đánh lén, đại quân chưa ra, đã đoạt ta trong quân huynh đệ mấy mệnh. Tịnh Thủy Liên Tọa vốn là ta quân kẻ địch, hai quân giao chiến, đối với ta loại vẫn là nhiều mà không giết, nguy nan bước ngoặt còn liệu mình cứu trợ, đừng nói mật lệnh đã kết, coi như chưa xong, ta Đồng Hồ hôm nay cũng phải kháng trên một kháng, cuộc chiến này, không đánh! Các anh em, triệt!"

Ngoài điện hai ngàn đại quân cũng đều cảm tức Cực Địa tông mọi người, rung trời giới tề hô một tiếng: "Phải!"

Cùng kêu lên xoay người, sau đội biến trước đội, bước ra chỉnh tề bước tiến, kèn kẹt đi về phía chân núi. Chỉ có điều một chút thời gian, cũng đã đi không còn một bóng.

Âm Xà vương trên mặt lúc thì xanh bạch, hừ lạnh một tiếng, gương mặt nhìn một chút giữa trường tình thế.

Tuyết ma đánh với Liều Như Phong, hai người công lực tương đương, trong khoảng thời gian ngắn ai cũng không thể làm sao ai.

Phong ma cùng Lôi ma cùng đệ nhất kiếm thánh quán quýt lấy nhau, như đơn đả độc đấu, hai ma tuyết không là đệ nhất kiếm thánh đối thủ, nhưng nếu hai người liên thủ, tuy khí trời không thích hợp Cực Địa tông võ công phát huy nói cực hạn, nhưng cũng có thể bảo đảm thế bất bại.

Huống hồ còn có một cái Băng ma, phe địch chỉ còn dư lại một ít không đủ tư cách đệ tử, Băng ma tự có thể ứng phó.

Đại diện cuộc chiến tạm không lo lắng, chỉ là phía sau núi bốn trăm đệ tử bị lai lịch không rõ năm trăm phục binh vây nhốt, tình huống rất là nguy cơ.

Cái kia bốn trăm đệ tử nhưng là Âm Xà vương ngàn chọn vạn tuyển người, thể chất khác hẳn với người thường, vạn người chưa chắc có được một, thiếu một cái đều cảm thấy đau lòng.

Âm Xà vương quay đầu nói với Liễu Phiên Hải: "Người ta cuộc chiến bắt buộc phải làm, nhưng nếu ở đây, khó tránh khỏi thương tới vô tội, không bằng khác tìm địa phương?"

Liễu Phiên Hải biết hẳn tâm ý, cũng đối với Liễu Như Phong cùng đệ nhất kiếm thánh thực lực có lòng tin rất lớn, sang sảng cười to: "Chính có ý đó. Không bằng chúng ta đi phía sau núi Thái Hà Bộc một trận chiến, Vương gia ý như thế nào?"

Âm Xà vương mất lộ ra vẻ cảm kích, gật đầu nói: "Đi!" Vừa dứt lời, người càng biến mất không còn tăm hơi, Liễu Phiên Hải cũng theo không gặp thân hình.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hai người này võ công không ngờ đến như vậy không thể tưởng tượng nổi mức độ!

Phong ma sầm mặt lại, nhìn giữa trường bay xuống một tên trên người mặc trường bào màu xanh người trung niên, nhếch nhếch miệng môi: "Đệ nhất kiếm thánh?"

Người trung niên bay xuống giữa trường, đứng chấp tay, quay về Phong ma cười ha ha: "Già trước tuổi được, chúng ta lại gặp mặt rồi!"

Phong ma hừ một tiếng: "Ta nhưng không muốn nhìn thấy ngươi!", Phong ma từng ở đây nhân thủ dưới ăn qua thiệt lớn, người này họ kếp số một, tên là Kiếm thánh, coi là thật là tên đến thù quy, kiếm pháp xuất thần nhập hóa, cực khó đối phó.

Phòng Vô Định kinh hi hô: "Đệ nhất sư thúc, ngài rốt cục đến rồi!"

Đệ nhất kiếm thánh tuy rằng võ công cao tuyệt, tuổi nhưng như Liễu Như Phong gần như, cùng Liễu Như Phong cũng xưa nay giao hảo, chỉ là người này yêu thích du sơn ngoạn thủy, vân du tứ phương, hành tung bất định, bất quá hàng năm đều sẽ tới Tịnh Thủy Liên Tọa tiểu ở mấy ngày, cũng vui lòng chỉ giáo, thường thường chỉ điểm đạo kiếm đường đệ tử võ công, Phòng Vô Định tất nhiên là cùng hắn quen biết.

Liễu Như Phong cùng Tuyết ma đã chiến thành một đoàn, vừa đánh một bên hừ một tiếng: "Còn tưởng rằng ngươi không đến rồi!"

Đệ nhất kiếm thánh cười ha ha: "Hôm nay nhưng là Liễu chương môn đại thọ, ta này làm cháu trai có thể nào không đến!"

Hắn ngoài miệng nói chuyện, trong tay nhưng không nhàn rỗi, càng hai tay các nắm một thanh kiếm, phân biệt hướng về Lôi ma cùng Phong ma công tới!

Phòng Vô Định cả kinh kêu lên: "Tề nhật đạo quyết!" Chỉ thấy đệ nhất kiếm thánh tay trái kiếm vũ nước chảy không lớt, đồ ập xuống hướng về Phong ma cuốn tới, Phong ma thấy hắn lấy trường kiếm làm đao thế dùng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết ứng đối ra sao, bị ép cái luồng cuồng tay chân, vô cùng chật vật.

Khác có đệ tử kêu sợ hãi: "Bách Trần kiếm pháp!" Nguyên lai đệ nhất kiếm thánh kiếm trong tay phải như sóng nước gọn sóng bình thường chậm rãi sử dụng, dùng chính là Tịnh Thủy Liên Tọa bách Trần kiếm pháp, Lôi ma lấy thiên lôi vô vọng chương pháp ứng chi, song chương càng lấy thân thể cứng rắn chống đỡ lưỡi kiếm, mỗi tiếp xúc một chút, sẽ phát sinh một đạo chói mắt chớp giật, nhất thời ai cũng chiếm không được thượng phong.

Đệ nhất kiếm thánh càng đánh càng hăm, trong miệng kêu lên: "Các tiểu tử, xem trọng rồi!"

Thoại là cho ở đây các đệ tử nói, cả hai tay trên dưới tung bay, dùng tất cả đều là Tịnh Thủy Liên Tọa vô công, tay trái nhanh chóng cực kỳ, tay phải chậm chậm trầm trọng, một nhanh một chậm, tương ánh thành huy.

Phòng Vô Định biết này du hí nhân gian tiền bối lại mượn cơ hội truyền thụ công phu, đều nín thở, không chớp một cái nhìn giữa trường, chỉ lo đổ vào một động tác.

Này Tề nhật đạo quyết cùng bách Trần kiếm pháp do đệ nhất kiếm thánh xuất ra, mọi người mới phát hiện hai loại võ công uy lực thực sự, mỗi một chiêu đều ẩn có phong dung tiếng sóng lớn, nhanh giả như chớp mắt, một chiêu trong số mệnh, chính là đầu đoạn chi cách.

Chậm giả như vạn quân áp sát, chưa từng thấy phong đã bị kiếm khí bách thân. Mọi người thấy cái như mê như say, con mắt đều chưa từng trát một thoáng, nhưng duy độc đã quên giữa trường còn có một người đã mất đàn.

Băng ma lặng lẽ đi tới đệ nhất kiếm thánh phía sau, hai tay ở trước ngực xoa một cái, hai viên trứng gà đại mưa đá xuất hiện ở trong tay, xem chuẩn đệ nhất kiếm thánh Liễu Như Phong sau lưng kê hở, đang muốn đánh lên, lại nghe phía trước trên nóc nhà một người thanh âm lạnh lùng: "Ngươi tốt nhất đừng nhúc nhích! Ngươi hơi động, mũi tên này sẽ ở trên đầu ngươi xuyên cái động, ngươi có tin hay là không?"

Băng ma giương mắt nhìn trên nóc nhà một tên ăn mặc như tà dương bình thường hôn trường bào màu vàng người trung niên chính đang giương cung cài tên, nhắm vào chính mình, trên gáy liền chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hầu kết trượt mấy lần, trong tay mưa đá chậm rãi tan rã, nói dằng hoàng: "Ta tin! Ta không động. Bị phá thiên cung thần cùng xuyên nhật thần tiên quay về, thần tiên cũng không dám động! Ta không phải thần tiên."

Người trung niên cười lạnh một tiếng: "Người rất thông minh. Năm đó không uống công ta chỉ xạ tay trái của ngươi, không có bắn đầu, không phải vậy ngươi liền sẽ không như thế thức thời."

Băng ma trên trán đại gân nhảy lên mấy lần, tay trái tựa hồ lại mơ hồ làm đau lên!

Năm đó tám đại cao thủ cùng bốn ma một trận chiến, Băng ma bị xuyên nhật tiên bắn trúng tay trái, chính cánh tay huyết quản toàn đoạn, tay trái hầu như phế bỏ!

Sau đó bị Âm Xà vương dùng mật pháp tiếp gân tục cốt, ở ngàn năm Hàn Băng bên trong phong công năm trăm cái ngày đêm, loại đau khổ này đến nay nhớ tới nhưng lòng vẫn còn sợ hãi! Giờ khắc này bị người trung niên vừa đề tỉnh, thật giống liền toàn thân đều không tự chủ được đau đớn lên!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lạc nhật đàm

Này xuyên nhật tiên chỉ có năm chi, bị truyền thuyết xạ nhật cung Vương có thể năm chi cùng phát, xuyên son nứt thủy, lấy tính mạng người ta từ ngoài ngàn dặm, ngày đó chỉ bị một mũi tên bắn trúng, thực sự là vạn hạnh trong bất hạnh!

Băng ma về mặt đau khổ nói: "Xạ nhật cung Vương, ngươi không phải bé quan trăm ngày sao? Làm sao không đến thời điểm liền đi ra?"

Xạ nhật cung Vương lạnh rên một tiếng: "Ai nói bé quan nhất định phải trăm ngày? Ta nghĩ ra được liền đi ra, không cho phép ngươi sao?"

Băng ma nuốt một thoáng ngụm nước: "Hừ. Ngươi. . . Có thể hay không đem mũi tên dòi đi, không muốn quay về ta?"

Xạ nhật cung Vương lắc đầu nói: "Không thể!"

Băng ma cười khổ: "Tại sao không thể?"

Xạ nhật cung Vương thở dài một tiếng: "Bởi vì ngươi tôi không thành thật, yêu nhất đánh lén!"

Băng ma há miệng: "Vậy ta bảo đảm không đánh lén, ngươi có thể dòi đi sao?"

Xạ nhật cung Vương lắc lắc đầu, trong tay giương cung tên dài vẫn như cũ nhắm thẳng vào Băng ma đầu: "Ta không tin được ngươi! Ngươi cũng không đáng ta tin tưởng!"

Băng ma cảm giác phía sau lưng chính mình đều bị mồ hôi lạnh thấm thấu, cường cười nói: "Vậy ngươi dự định như vậy quay về ta tới khi nào?"

Xạ nhật cung Vương ung dung nở nụ cười: "Đến ta mệt mỏi thời điểm."

Băng ma ánh mắt sáng lên: "Ngươi mệt mỏi là có thể dòi đi thật không? Vậy ngươi vẫn là sớm một chút luy đi!"

Xạ nhật cung Vương lắc đầu một cái nói: "Ta mệt mỏi sẽ không nhịn được đem tiên phát ra ngoài, đến thời điểm thì sẽ không dùng tiên chỉ vào ngươi rồi!"

Băng ma sợ hãi đến hầu như muốn nhảy lên đến, kêu to: "Cái kia tiên sẽ ở trên đầu ta cắm vào, đương nhiên không cần chỉ vào rồi! Ngươi tốt nhất vẫn là vĩnh viễn cũng không muốn luy!"

Xạ nhật cung vương đạo: "Ta cũng nghĩ. Hơn nữa ta vừa nói chuyện, sẽ phân tâm, vừa phân tâm, tay sẽ từng, tiêu pha, mũi tên này liền chụp không được."

Băng ma mau mau bẻ quán rồi miệng mình, không dám tiếp tục hé răng nói chuyện.

Đệ nhất kiếm thánh một bên đánh một bên cười ha ha: "Cung Vương, ngươi cái lão bất tử! Ta còn tưởng rằng ngươi trốn ở rùa đen trong động không chịu đi ra đây!"

Xạ nhật cung Vương tức giận nói: "Đệ nhất kiếm thánh, ngươi bớt ở chỗ này trang nộ, ta chỉ so với ngươi lớn hơn một tuổi mà thôi! Hôm nay nhưng là Liễu chương môn sáu mươi đại thọ, này Thái hà sơn nào nhiệt như thế, ta cũng không thể không đến!"

Đệ nhất kiếm thánh thủ dưới liên tục, tuy lực chiến hai ma, nhưng không chút nào hiện ra xu hướng suy tàn, tám đại cao thủ bên trong, cũng xác thực lấy võ công của hắn cao nhất, giờ khắc này bách Phong lôi hai ma chỉ chuyết, trong miệng vẫn như cũ cười nói: "Chỉ tiếc, này tốt đẹp tiệc mừng thọ, lại bị này cam tặc tử cho quấy nhiễu rồi! Bằng không hôm nay chúng ta tám vị huynh đệ tụ hội, thật phải làm là túy trên ba ngày!"

Xạ nhật cung Vương vừa nghe, âm u nói rằng: "Giới vũ côn Vương loại huynh đệ đã dịch, chúng ta Bát huynh đệ khó hơn nữa tụ hội rồi!"

Đệ nhất kiếm thánh vừa nghe, thủ hạ một trận, trong lòng cũng không khỏi âm u lên.

Phong lôi hai ma tâm ý tương thông, nhân cơ hội này phản khởi phản công, càng hơi hơi hòa nhau một tia thế yếu.

Năm đó tám đại cao thủ tuổi tác xếp hạng chia ra làm xạ nhật cung Vương vương xạ nhật, đệ nhất kiếm thánh, xuyên vân thần kiếm Liễu Như Phong, giới vũ côn Vương tước duyên (Tước Vũ chi phụ), cụt một tay thương Thần Long đằng, bài sơn quyền Vương dư dũng, to nhỏ Đào vương lỗ chính, bộc trực.

Tám năm trước, bài sơn quyền Vương dư dũng trước hết gặp nạn, bị người ám sát nhện nhip thị. Thi trị ngày đông, bay đầy trời tuyết, đầy đường hơn trăm người, càng không một người nhìn thấy hung thủ.

Năm thứ hai, Lỗ thị Nhị huynh đệ đồng thời chết vào trong nhà, cũng là ngày đông, tuyết lớn đầy trời, trong nhà dường cảm súc không một may mắn thoát khỏi.

Năm thứ ba ngày đông, luôn luôn yêu thương như mạng cụt một tay thương Thần Long đằng tử với súng của mình khô, bị một cây trượng hai trường thương tươi sống đóng đinh ở trên tường.

Sau đó chính là năm năm trước, giới vũ côn Vương tước duyên tạo diệt môn, chỉ có Tước Vũ bị sớm có cảnh giác Liễu Như Phong cứu, giờ mới hiểu được mấy năm qua giang hồ câu đố án tất cả đều là Cực Địa tông gây nên.

Bọn họ lấy trời đông giá rét tuyết lớn làm yểm hộ, thâm từng cái rình giết năm đại cao thủ.

Chỉ là để đại gia không hiểu chính là, hiện tại là nóng bức thời tiết, Cực Địa tông vì sao phải tuyển vào lúc này tấn công Thái hà sơn, loại khí trời này đối với công phu của bọn họ triển khai cực kỳ bất lợi, mất giá rất nhiều. Là cái gì để bọn họ như vậy liều lĩnh, được ăn cả ngã về không?

Đệ nhất kiếm thánh trong lòng cũng là nghi hoặc ở đây, thủ hạ chiêu thức nhưng là liên miên không dứt, một mặt đánh một mặt hỏi: "Nếu như là mùa đông, ta đoán không phải hai người ngươi liên thủ chỉ địch. Bây giờ các ngươi võ công được khí trời ảnh hưởng, lúc này tấn công Tịnh Thủy Liên Tọa, thực sự là tự tìm đường chết!"

Xạ nhật cung Vương cũng thờ dài một tiếng: "Cũng thảo nào từ các ngươi muốn mượn Bình rồi!"

Lôi ma hừ một tiếng: "Coi như không ở trời đông giá rét, tứ đại Thiên Ma như thế thích hợp bọn ngươi mạng chó!"

Liễu Như Phong nổi giận gầm lên một tiếng: "Đến cùng ai lấy ai mạng chó còn chưa biết được! Tứ đại Thiên Ma, tiến vào các ngươi có thể bước vào Tịnh Thủy Liên Tọa, liền bị muốn sống rồi đi!"

Mọi người biết hắn bởi vì Thủy Luyện Nguyệt bị thương mà trở nên tâm tình bất ổn, bị phản dị thường, nhưng là cao thủ quyết đấu, lại sao có thể cho phép có chốc lát tư tưởng cực đoan, xạ nhật cung Vương lập tức trầm giọng nói với hắn: "Như Phong, Luyện Nguyệt cát nhân thiên tướng, không có việc gì!"

Liễu Như Phong trong lòng hơi động, nhớ tới cha đối với Liễu gia đòi kế tiếp tiên đoán, cũng ở trong lòng dấy lên hi vọng, dẹp loạn tình khí, không còn vừa này hoảng loạn đáng dấp!

Đệ nhất kiếm thánh cười gần nói với Lôi ma: "Khẩu khí nhưng là không nhỏ! Đừng quên các ngươi hiện tại chỉ có bốn người, chúng ta nơi này đứng mấy trăm!"

Phong ma xem thường mắng chửi: "Liên các ngươi ba người còn có năng lực đánh với chúng ta một trận, còn lại đều là một đám rác rưởi!"

Phòng Vô Định vừa nghe gần dữ, trừng mắt Phong ma mắng to: "Ngươi nói cái gì?!"

Đang muốn xông lên phía trước, Nhại Vô Biên kéo lại hắn nói: "Lão tứ không thể động khí. Hắn nói không sai, bằng vào chúng ta hiện tại công phu, căn bản không có tư cách đi lên hỗ trợ, chỉ làm cho sự phụ sự thúc tăng cường kiêng kỵ."

Phòng Vô Định há miệng ba, nửa ngày mới oán hận nói rằng: "Một ngày nào đó, ta sẽ để các ngươi ném thử coi thường ta hậu quả!"

Lại nghe bên ngoài đột nhiên truyền đến một người cười to: "Bọn họ không đủ tư cách cùng Thiên Ma một trận chiến, lão phu kia tổng đủ chứ? Lập sơn kim đao ngân Kiếm đường cho Liễu lão gia tử mừng thọ!"

Lại có một người xa xa hô to: "Bất lão lâm trường Thanh bang mạnh nở nụ cười cho Liễu lão gia tử mừng thọ!"

"Từng ngày mã trắng mã mình dương cho Liễu lão gia từ mừng thọ!"

...

Trong khoảng thời gian ngắn, chúc thọ âm thanh liên tiếp, thời gian nháy mắt, đại diện ở ngoài tràn vào đến hàng trăm hàng ngàn người, vừa tiến đến liền đem tứ đại Thiên Ma bao quanh vây quanh ở trung ương!

Giữa trường mọi người cũng không hèn mà cùng ngừng tay, ngơ ngác nhìn mới vừa vào những người giang hồ này.

Liễu Như Phong trừng mắt nhìn một cái trắng bạc râu dài ông lão chấp tay nói: "Đồng lão gia tử, ngài. . . Ngài làm sao đến rồi?"

Ông lão kia sang sảng cười to: "Hôm nay nhưng là Liễu chương môn sáu mươi đại thọ, ta đồng chán động muốn hướng về lão ca thảo chén thọ uống rượu, làm sao, không hoan nghênh? Vẫn là ta kim đao ngân Kiếm đường không đủ tư cách?"

Liễu Như Phong vội vàng xua tay nói: "Không đúng không đúng! Đồng thúc thúc hiểu lầm, ta là nói, các ngươi không phải đã bị. . ."

Bên cạnh một tên Thanh Y văn sĩ hừ một tiếng nói: "Bị hạn chế ra vào thật sao? Đừng nói Đồng lão nhi kim đao ngân Kiếm đường, chính là ta từng ngày mã trắng cũng bị Dân Hoàng hạ lệnh hạn chế trong vòng ba ngày không được cách cảnh. Bất quá ta lấy cá nhân thân phận một mình đến cho bằng hữu chúc thọ, hẳn không quản được chứ?"

Hôm nay là Liễu lão gia tử ngày đại thọ, chúng ta chỉ muốn khỏe mạnh uống một chén tửu, ai muốn là không cho chúng ta uống, chúng ta võ công tuy rằng thấp kém, nhưng ý vào nhiều người, một người một quyền đánh tới, quân người là mình đồng da sắt, cũng chỉ có thể hạ xuống một thân bánh thịt, các anh em, các ngươi nói đúng hay không?"

Mọi người cùng kêu lên vui mừng gọi nói: "Phải!"

Tứ đại Thiên Ma mặt xám như tro tàn, không nghĩ tới những người giang hồ này thật sự không sợ Dân Hoàng lệnh cấm, nghĩ hết tất cả biện pháp tới rồi Tịnh Thủy Liên Tọa trợ quyền, tuy rằng có thể cùng mình ngang hàng người không có bao nhiêu cái, nhưng cũng không có thiếu hảo thủ, coi như là xa luân chiến cũng có thể đem mình bốn người tươi sống một chết, xem ra hôm nay là khó thảo thật đi tới.

Tiểu Đan Cung phủ ở cửa lớn xà nhà bên trên, hai mắt hưng phấn càng tròn càng lớn, trong miệng không ngừng mà kêu lên: "Oa! Những này có thể nào nhiệt rồi! Chương môn sư tổ thực sự là uy phong, nhiều như vậy giang hồ môn phái đến vì hẳn chúc thọ, ta sau đó có hẳn một phần mười hào quang là tốt rồi!"

Tiểu Bảo nhìn một chút giữa trường, mắt thấy Tước Vũ, Diệp Hiền, Úy, Vân Thường bốn người đã đem sư nương Thủy Luyến Nguyệt sam đi vào đường, nói với Tiểu Đan Cung: "Nơi này đã không sao rồi. Có muốn hay không xem chương môn nhân cùng Âm Xà vương cuộc chiến?"

Tiểu Đan Cung lập tức gật đầu nói: "Dĩ nhiên muốn xem! Ta còn muốn giúp chương môn sư tổ một cái đây! Đáng tiếc chính mình võ công thực sự thấp kém. . . Lại nói, chúng ta cũng không biết bọn họ đi nơi nào a!"

Tiểu Bảo kéo lại Tiểu Đan Cung thủ đoạn, nói: "Đi theo ta!" Nói, lời kéo Tiểu Đan Cung từ môn lương trên nhảy xuống, nhắc chân liền sau này son chạy đi.

Tiểu Đan Cung chỉ cảm thấy hai lỗ tai sinh phong, con mắt đều bị kính phong thổi không mở ra được đến, trong miệng oa oa kêu to: "Ngươi chậm một chút! Ngươi chạy thế nào nhanh như vậy! Ta có chút choáng váng đầu. . ."

Lạc nhật đàm!

Từ Thái hà gián bên trong tràn ra nước suối, lần thứ hai hình thành tầng thứ hai thác nước, rơi vào này giữa sườn núi trong đầm nước, liệt dương bên dưới, tựa hồ liền vạn đạo hào quang cũng đồng thời bị rơi vào hồ nước, cổ bởi vậy xưng là Lạc nhật đàm!

Mấy trăm người lẳng lặng xúm lại ở hồ nước bên cạnh, có người còn bảo lưu chiến đấu tư thế, đao kiếm tương giao, nhưng là không nhúc nhích, ánh mắt toàn bộ rơi vào vạn trượng bộc lưu bên trong mấy người trên người.

Âm Xà vương nhìn đứng trước mặt bốn người, chia làm bốn cái giác, canh giữ ở Lạc nhật đàm bốn phía, cười ha ha nói: "Nguyên lai Tịnh liên tâm đan ở này trong đầm nước, không trách ta trước sau không cảm giác được bảo vật gọn sóng, còn tưởng rằng Tịnh Thủy Liên Tọa thật sự đem tâm đan mất rồi!"

Liễu Phiến Hải có chút kinh ngạc nhìn Âm Xà vương nói: "Vương gia vì sao có này suy đoán?"

Âm Xà vương ngón tay hồ nước bốn phía bốn người nói: "Tịnh Thủy Liên Tọa tứ đại chương giáo bày đặt đại diện không tuân thủ, nhưng chạy tới này ít dấu chân người hồ nước đề phòng, không phải không đánh đã khai sao?"

Liễu Phiến Hải cười ha ha, cũng không biện giải, nói với Âm Xà vương: "Nếu Vương gia cho rằng như thế, cái kia phiến hải cũng không cần nhiều lời, này Lạc nhật đàm là ta Tịnh Thủy Liên Tọa Thánh địa, phạm thiên kẻ xâm nhập, tất cho là Tịnh Thủy Liên Tọa cùng toàn phái lực lượng muốn tiêu diệt đối tượng, Vương gia cùng thủ hạ vừa nhưng đã đến nơi này, Tịnh Thủy Liên Tọa toàn cử đi dưới, coi như chiến đến một người, cũng phải để bọn ngươi trả giá thật lớn!"

Âm Xà vương khoe miệng lộ ra nụ cười gần dung, hướng về trước bước ra một bước, nói với Liễu Phiên Hải: "Ta vừa lập lời thề đoạt đi Tịnh liên tâm đan, liền không nghĩ tới hôm nay sẽ cùng ngươi thật ngon thật tán! Không cần phí lời, ra chiêu đi!"

Canh giữ ở Lạc nhật đầm đông nam giác Liễu Phiên Thành đột nhiên hét lớn một tiếng: "Thủy sinh liên lên, kinh long xuất hải!"

Góc đông bắc Liễu Phiên Sơn, góc Tây Nam Liễu Phiên Vũ, góc tây bắc liễu phiên vân đồng thời trung bình tấn tồn đang, hai tay chìm xuống, cách không chụp vào hồ nước, sau đó đột nhiên hướng về trên lôi kéo, một cái rồng nước từ trong đầm phóng lên trời, hướng về Cực Địa tông đệ tử bao phủ tới!

"Rào!" To lớn sóng nước đem mười mấy tên Cực Địa tông đệ tử cuốn vào trong đó, nương theo từng trận kêu thảm thiết, không ít người bị lao xuống vạn trượng vách núi, suất tan xương nát thịt!

Âm Xà vương nộ rên một tiếng, cả người bay lên trời, hai tay hướng về đạo kia so với hai người ôm hết còn lớn hơn rồng nước trên nhẹ nhàng vỗ một cái, "Rào!" một tiếng, thân rồng bẻ gãy, như mưa rào tằm tã từ trên trời giáng xuống, Thủy Trụ toàn bộ tiêu rã rác ở trên mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tiểu Đạn Cung phát uy

Bốn vị chương giáo sắc mặt đồng thời nhất bạch. Lấy Tâm Pháp đề cao trận pháp, một khi trận pháp bị phá, tâm ma phản phệ, bị thương không phải là một chút!

Liễu Phiên Thành kế tục hét lớn: "Nước lên liên phù, xuyên... Tiễn!"

Bốn thân thể người một tòn, đồng thời đem hai tay xuyên vào trong nước, sau đó từ ngực đẩy về phía trước, vô số mũi tên nước kết thành đầy trời thủy vòng, hướng về Âm Xà vương cùng Cực Địa tông đệ tử kéo tới!

"Coong coong coong!" Có chút phản ứng nhanh vội vàng dùng trường đao trong tay ngăn trở khuôn mặt, đầu đại giọt nước mưa nện ở đao trên mặt, dĩ nhiên đập ra từng cái từng cái ao khanh, bởi vậy có thể thấy được này vũ tiễn uy lực!

Từng trận kêu thảm thiết truyền đến, có chút Cực Địa tông đệ tử căn bản không kịp né tránh, liền bị vũ tiễn tập thân, như bị trường châm đâm trúng, lách tách vũ tiễn chui vào da dẻ, ở bên trong giả trên người lưu cái kế tiếp cái lỗ máu!

Âm Xà vương giận dữ, cắn răng mắng to: "Khá lắm, thật là có một tay, xem thường các ngươi rồi! Bất quá cùng lão phu so ra, vẫn như cũ bất quá là trò mèo!"

Mọi người chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, Âm Xà vương cười trên người áo bào đen, ném lên bầu trời. Theo áo bào đen xoay tròn, Mạn thiên vũ tiễn toàn bộ bị canh giữ ở bào bên trong, mà áo bào đen cũng lượn vòng treo ở Lạc nhật đầm ngay phía trên!

Âm Xà vương khoe miệng lộ ra một tia cười gần, song chương nằm ngang ở trước ngực, lòng bàn tay hướng dưới, đột nhiên đi xuống một phần, áo bào đen trung lập tức bay ra vạn đạo lưỡi dao sắc, chia ra tấn công vào bờ đầm bốn người!

"Không được!" Liễu Phiên Hải thầm kêu một tiếng, hai tay hướng về trong đầm nước vỗ một cái, hét lớn một tiếng: "Sóng nước liên thuận!" Từ trong đầm nước bay lên một đóa to lớn thủy liên hoa, đem toàn bộ hồ nước bao phủ, cũng đem bốn chương giáo trảo ở phía dưới!

Lưỡi dao sắc đánh vào thủy thuận trên, phát sinh "Phốc phốc" tiếng vang, tạm thời để bốn chương giáo tránh thoát Âm Xà vương một đòn, Liễu Phiên Thành chà xát một thoáng khoe miệng vết máu, cắn răng tiếp tục nói: "Thủy mạn đài sen, già vân tê nhật!"

Liễu Phiên Hải trong lòng cảm giác nặng nề, mới vừa muốn ngăn cản, trong đầm nước nhất thời bọt nước cuộn cuộn, tựa hồ có một loại quái vật to lớn muốn vọt ra khỏi mặt nước!

Cứ như vậy, thủy thuận lập tức mất đi hiệu lực, thủy liên hoa nổ lớn sụp đổ, vạn đạo lưỡi dao sắc từ đầu nện xuống, "Phốc phốc phốc" vô số Băng Kiếm xen vào bốn chương giáo trong cơ thể, mới vừa hình thành Thủy Hệ trận pháp còn chưa kịp phát huy uy lực, cũng đã thai tử trong bụng!

"Phiên sơn! Phiên vũ! Phiên vân! Phiên thành!" Mỗi gọi một người, Liễu Phiên Hải tâm liền thống co giật một thoáng! Bốn người này là Liễu gia hiếm hoi còn sót lại cao thủ, ngoại trừ Liễu Phiên Hải phụ tử, Liễu thị bộ tộc đã lại không bằng chi, có thể nào không cho Liễu Phiên Hải đau lòng!

Âm Xà vương đắc ý đem áo bào đen vừa thu lại, trùng lại truyền quay lại trên người, nói với Liễu Phiên Hải: "Liễu lão nhi, giao ra tâm đan, ta vì ngươi Tịnh Thủy Liên Tọa lưu lại một phần hương hỏa!"

Liễu Phiên Hải thở dài một tiếng, lắc lắc đầu: "Vương gia, chuyện đến nước này, trừ phi tiểu lão nhi bỏ mình, bằng không ngươi khó đạt tâm nguyện!" Nói càng đi bộ đi vào hồ nước, hai chân đạp với mặt nước mà không chìm!

Âm Xà vương cười lạnh, cũng bước đi đi tới trong nước, đứng ở trên mặt nước, dường như như giẫm trên đất bằng, mỗi đi về phía trước một bước, dưới chân mặt nước liền lập tức ngưng kết thành băng.

Liễu Phiên Hải dưới chân sóng nước phun trào, dường như đứng thẳng ở nước sôi bên trong. Bất luận chu vi tầng băng rộng bao nhiêu nhiều hậu, hai chân của hắn phía dưới nhưng vẫn như cũ sóng biển cuộn cuộn.

Mọi người xung quanh chưa từng gặp qua như vậy kỳ cảnh, tất cả đều thôi tay, không chớp một cái nhìn hai người này ngàn năm một thuở một trận chiến.

Âm Xà vương nhìn Liễu Phiên Hải dưới chân, có chút kinh ngạc nói: "Không trách Liễu lão nhi như vậy ngạnh lên, nguyên lai Càn Khôn Hạo Nhiên Chính Khí đã đột phá tầng thứ bảy!"

Liễu Phiên Hải lúc này cũng biết rõ mình cùng Âm Xà vương chênh lệch, thở dài một tiếng nói: "Nhưng vẫn là không địch lại Vương gia đóng băng thân công."

Âm Xà vương cười to: "Vừa biết bại cục đã định, sao không thúc thủ đầu hàng?"

Liễu Phiên Hải lắc đầu: "Bại cục tuy định, môn uy bất diệt!"

Âm Xà vương thở dài một tiếng, dưới chân tầng băng đã đem cái kia nơi đào đũng bao quanh vây nhốt, trong miệng nói rằng: "Liễu chương môn, ngươi này lại là tội gì?"

Liễu Phiên Hải sắc mặt dĩ nhiên có chút tái nhợt, nhưng vẫn là hờ hững cười nói: "Chỉ vì Vương gia sở cầu, tại hạ không cách nào đáp ứng."

Tiểu Đan Cung ngồi xổm ở một thân cây nha trên, nhìn trong nước hai người sừng sững hỏi bên cạnh Tiểu Bảo: "Tại sao còn không giao thủ sư tử tử liền thừa nhận bại cơ chứ? Ngốc bảo. . . A, con mắt của ngươi!"

Tiểu Bảo hai con ngươi đỏ chót, như hai đám thiêu đốt hỏa diễm giống như vậy, khẩn nhìn chăm chăm xa xa phi bộc bên dưới hai người.

Quá nửa ngày mới chậm rãi khôi phục thành màu đen, một mặt khiếp sợ tự nói: "Hắn dĩ nhiên là yêu quái!"

Tiểu Đan Cung che miệng lại, tỏ rõ vẻ kinh hãi nhìn hắn nói: "Ngươi mới là yêu quái! Vừa nãy con mắt của ngươi là màu đỏ!"

Tiểu Bảo nhưng không có tiếp lời của hắn tra, lôi kéo tay của hắn nói: "Tiểu Đan Cung, ngươi có muốn hay không giúp sư tử tử?"

Tiểu Đan Cung vừa nghe, lập tức gật đầu nói: "Muốn! Nhưng là công phu của ta. . . Thực sự là. . ."

Tiểu Bảo thấp giọng nói: "Nghe ta! Có từng mang theo cung?"

Tiểu Đan Cung từ trong lồng ngực lấy ra một cái cánh liễu làm thành cung, ở Tiểu Bảo trước mặt quơ quơ: "Đây chính là bảo bối của ta, bên người mang theo!"

Tiểu Bảo gật gù, lấy ra một viên to bằng móng tay đá cuội, ở lòng bàn tay bên trong chăm chú nắm một thoáng, đưa cho hắn: "Mười trượng, xạ hắn hầu kết, có nắm chắc không?"

Tiểu Đan Cung trợn mắt lên nói: "Chính xác đúng là có, chỉ là lấy công phu của hắn, ta sợ khó có thể có hiệu quả."

Tiểu Bảo lắc đầu: "Yên tâm, có cứu hay không sư tử tử, phải xem ngươi rồi!"

Tiểu Đan Cung vừa nghe, chợt cảm thấy hào khí can vân, lồng ngực ườn một cái: "Được! Vì sư tử tử, nói cái gì cũng phải thử một lần!"

Liễu phiên vân sắc mặt càng ngày càng trắng, dưới chân dâng lên cũng thuận theo càng ngày càng vô lực, nếu như cách hắn gần một ít xem, liền sẽ phát hiện hắn toàn thân đều ngưng trên một tầng mỏng manh sương lạnh, liền trắng toát râu mép đều cũng kinh đã biến thành ngân châm, cương trực thành một thóc.

Chỉ lát nữa là phải mất đi cuối cùng trận địa, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng bé nhỏ tiếng xé gió, trước mắt Âm Xà vương quát to một tiếng, thân thể trong nháy mắt chìm vào đáy nước, mà mặt nước tầng băng cũng trong nháy mắt tiêu nặc trong vô hình! Mãn trì đều là sóng nước tuôn ra!

"Ta bắn trúng?" Tiểu Đan Cung trợn mắt ngoác mồm nhìn trong tay mình liễu mộc cung, nửa ngày chưa kịp phản ứng.

Tiểu Bảo cười hi hi nhìn hắn nói: "Ngươi đem Âm Xà vương đánh cho tới đáy nước xuống rồi!"

Tiểu Đan Cung trừng lớn hai mắt, trên mặt bởi vì hưng phấn cũng càng ngày càng đỏ lên, một phát bắt được Tiểu Bảo cổ áo, phát điên bình thường kêu

to: "Ta đánh trong đó rồi! Ta bắn trúng Âm Xà vương rồi! Ai ui!"

Chỉ vì quá mức hưng phấn, dưới chân trượt đi, càng lúi kéo Tiểu Bảo "Phù phù!" Một tiếng từ trên cây rớt xuống, tầng tầng ngã trên mặt đất trên.

May mà bụi cỏ đủ hậu, hai người trạm vị trí cũng không cao lắm, ngoại trừ cái móng đầu nhức, cũng không có bị thương.

Giờ khắc này tâm tình hưng phấn cũng che giấu cái móng trên đầu đòn, Tiểu Đạn Cung một cái cá chép nhảy từ trên mặt đất bính lên, hét to: "Ta bắn trúng Âm Xà vương rồi! Ta đem hấn đánh tới đáy nước đi tới!"

Vừa dứt lời, một cái luyện không từ trong nước phóng lên trời, mọi người tựa hồ nhìn thấy một con cự xà ở bên trong nước điên cuồng vẫy vẫy!

Chỉ nghe "Rầm!" Một tiếng, như mưa rào tằm tằm binh thường bộc thủy từ trên trời giáng xuống, đem tất cả mọi người đều rớt cái ướt đầm, Tiểu Đạn Cung chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, ngực hơi ngưng lại, thân thể càng bị một người cho nâng lên!

"Vừa nãy là ngươi đánh ta?" Âm Xà vương con mắt bởi vì phần nộ cùng giận dữ và xấu hổ mà trở nên hơi đỏ như máu, môi cũng không nhịn được có chút run cầm cập.

Hắn làm sao cũng không nghĩ ra, chính mình tráo môn lại bị một cái thò lò mũi xanh em bé nhìn thấu, dùng một cái Phở thông không thể đang bình thường cung liền đem mình đánh rơi ở bên trong nước, hơn nữa còn bởi vậy bị thương!

Kỳ thực hắn đã sớm biết trên cây có người, hơn nữa là hai cái choai choai hài tử, chỉ là hai người nội lực thấp kém, căn bản không đáng hắn phân tâm ứng đối, không từng muốn chính là cái này không thể tả một chương nhóc con, dĩ nhiên cho mình nghiêm trọng nhất một đòn!

Cần cổ của chính mình nói hiện tại vẫn là đau đòn khó nhịn, cái kia hòn đá nhỏ khối hắn rõ ràng đã sớm phát hiện, nhưng không tránh thoát, nhiều bất quá! Thực sự là cống ngầm bên trong phiên thuyền!

"Thả ra hắn!" Bên cạnh một người lạnh lùng nói với hắn.

Âm Xà vương sững sờ, ai sẽ như vậy khẩu khí mệnh lệnh hắn làm việc?

Hắn chậm rãi nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn trước người một cái khác nhóc con, cả người sát khí lần thứ hai tràn trề, thậm chí đem quần áo đều thổi bay phần phật, cắn răng mạnh mẽ hỏi hắn: "Ngươi nói cái gì?"

Tiểu Bảo con mắt bắt đầu từ từ biến hồng, là hóa điểm bình thường đỏ tươi, khẩn nhìn chăm chăm Âm Xà vương từng chữ từng câu nói: "Ta, để, ngươi, thả, mở, hắn!"

Âm Xà vương tựa hồ có hơi ngây người.

Hắn xưa nay chưa từng thấy như vậy làm người khủng bố ánh mắt, hắn cảm giác toàn thân đều tựa hồ đã căng thẳng, hữu nhẹ buông tay, Tiểu Đạn Cung rơi xuống đất, nhân trong lòng ngực trất mụn, nhất thời nói không ra lời!

Âm Xà vương toàn thân đề phòng nhìn Tiểu Bảo, nhú chặt mày nói: "Ta thật giống nhận thức ngươi. Ngươi tại sao có thể có hồng đồng?"

Tiểu Bảo đứng thẳng ở mặt đất trên, hai mắt khẩn nhìn chăm chăm Âm Xà vương, đột nhiên mở miệng nói một câu: "Ngươi không phải là người!"

Mọi người kinh hãi, đường đường Âm Xà vương càng bị một cái nhược quán tiểu nhi chửi rủa, liền ngay cả Cự Địa tông đệ tử đều có chút không đành lòng, này môi hồng răng trắng tuần tiểu tử xem ra hôm nay là ở khó thoát.

Lộ Vô Hình sốt sắng: "Ngốc bảo chó động! Âm Xà vương, đừng vội động hắn! Giết hắn trước hết giết ta!" Nói đã nghĩ chạy như bay đến, lại bị một đám người mặc áo đen vây nhốt.

Liễu Phiên Hải cũng sốt ruột lớn tiếng quát mắng: "Âm Xà vương, không muốn đối với hiếu tử ra tay!"

Âm Xà vương cũng không quay đầu lại cuồng kêu một tiếng: "Câm miệng cho ta!"

Giản trong nước đột nhiên bay lên một màn thủy tường, trong nháy mắt ngưng kết thành băng, Liễu Phiên Hải suýt chút nữa đánh vào trên tường băng, liền vội vàng xoay người, không ngờ phía sau cũng đột nhiên đứng lên mấy đạo tường băng, "Chạm!" một tiếng vang thật lớn, càng đem hắn văng vàng niêm phong ở băng bên trong!

"Chương môn!" Lộ Vô Hình quát to một tiếng, phần khởi đánh đuổi bên cạnh người mặc áo đen, mới vừa đi tới gần bên, đã thấy gần bên trong dòng nước lập dừng, ở trước mặt mình bay lên mười mấy trượng, tiếng sóng lớn như lời, sóng nước mãnh liệt, nhưng là không chút nào trụ, chỉ là ngăn cản trụ có người tiến vào thủy giản!

Đây mới là Âm Xà vương thực lực!

Mọi người giờ mới hiểu được Âm Xà vương khủng bố đến mức nào, này đã không phải võ công năng lực cùng phạm trù, đây là thần kỹ, là phép thuật, là yêu thuật!

Đệ tử áo đen môn đang muốn tiếng hoan hô hô to, lại nghe Âm Xà vương dĩ nhiên đang hoàng quay về Tiểu Bảo nói ra một câu: "Đứng, ta không phải là người! Người làm sao thấy được? Người đến tốt cùng là ai?"

Tiểu Bảo trong mắt càng hiện ra hoa hồng, hầu bên trong cũng chậm chậm phát sinh từng trận nghẹn ngào, làm như dã thú tiếng kêu. Âm Xà vương biến sắc mặt, một mặt khó có thể tin nhìn Tiểu Bảo nói: "Không trách bốn thú vẫn không thấy, hóa ra là người đem chúng nó đuổi đi rồi! Nhưng là ta nhưng không nhìn ra người đến tốt cùng có phải là người hay không?"

Tiểu Bảo hầu bên trong nghẹn ngào không dứt, hàm hồ nói rằng: "Thả ra chương môn, lui ra son đi!"

Âm Xà vương hừ một tiếng, không tiếp tục nói nữa, nhưng cũng ở mở ra đôi môi bên trong phát sinh "Tê tê" âm thanh, càng như xà tê. Nhưng vào lúc này, Tiểu Bảo đột nhiên hai mắt nhìn bầu trời.

Hai người chính ở vào gần một bên trong rừng, ánh mặt trời không chiếu vào được. Tiểu Bảo khẩn nhìn chăm chăm lâm đỉnh, xuyên thấu qua lá cây trong lúc đó khe hở nhìn trên trời Thái Dương.

Tiểu Đan Cung tuy rằng nhất thời nói không ra lời, nhưng cũng cảm giác Tiểu Bảo động tác có chút quái dị, cũng không tự chủ ngửa đầu nhìn trời. Đây vừa nhìn bên dưới, nhất thời kinh sợ đến mức càng thêm há to miệng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đại nghĩa tặng đan

Chỉ thấy cái kia một vầng mặt trời chói lóa, càng lúc càng lớn, thật giống từ từ chìm xuống giống như vậy, mọi người chỉ cảm thấy trên người càng ngày càng nóng, mồ hôi cũng càng ngày càng nhiều.

Chờ đến Thái Dương có cội xay lớn như vậy thời điểm, vạn đạo kim quang càng ngưng tụ thành một bó, bắn thẳng đến ở niệm phong lại Liễu Phiền Hải bằng chỗ ngồi, sau đó khúc xạ tiến vào lâm, chiếu vào Âm Xà vương trên người!

Âm Xà vương như bị lợi kiếm đâm trúng giống như vậy, trong miệng đột nhiên duỗi ra dài nửa thước thiết, vèo một cái trên không trung lóc lên, lại rút trở về, hầu bên trong xà tê càng gia tăng hơn xúc.

Tiểu Bảo hai mắt đã là hoàn toàn đỏ đậm, trừng mắt Âm Xà vương lạnh lùng nói với hắn: "Lui binh!"

Âm Xà vương còn muốn phản kháng, nhưng là trên người liệt dương nhiệt khí đã làm cho hắn khó mà chống đỡ được, phía sau lưng như là bị đốt một cái lỗ thủng to, nhưng nửa bước không thể di động, bởi vì không khí chung quanh đều tựa hồ đã bị bốc hơi, đem hắn chăm chú kẹp ở giữa. Chỉ được cô sức chân khí gạt đầu: "Được, ta lui!"

Một đám đệ tử áo đen vừa nghe, cất tiếng đau buồn kêu la: "Đại vương, không thể lui a! Không có Tịnh liên tâm đan, chúng ta khó thoát khỏi cái chết, vậy chúng ta thà rằng chiến tử ở đây!"

Lại nghe gần trong nước một người hô to: "Thiên địa chính khí, Càn Khôn hạo nhiên! Vô vọng vô niệm, thủy sinh tịnh liên! Phá!"

Một vệt kim quang tự bằng toà bên trong bắn ra, trong nháy mắt mở rộng phân tán, "Oành!" một tiếng vang thật lớn, quay chung quanh ở Liễu Phiền Hải bốn phía khối băng nhất thời chia năm xẻ bảy, tan rã với gần trong nước!

Không có băng toà, ánh mặt trời cũng thiếu hụt khúc xạ công cụ, bầu trời dị tượng lập tức khôi phục bình thường.

Âm Xà vương hít một hơi dài, cả người hân áo ướt khâm, như hư thoát bình thường ngã ngồi ở mặt đất trên, thờ hồn hèn nhìn Tiểu Bảo nói: "Người đến tốt cùng là ai? Vì sao có như thế thần kỳ?"

Tiểu Bảo đã biết hắn đáp ứng lui binh, hai con người cũng bắt đầu chậm rãi biến thành đen, lắc đầu nói rằng: "Bọn họ cũng gọi ta ngốc bảo, ta không biết mình là ai!"

Âm Xà vương bị thảm nở nụ cười: "Ngốc bảo? Ha ha, khá lắm ngốc bảo! Âm Xà vương ngang dọc một đời, cuối cùng nhưng thua ở một cái tiểu tử ngốc trên người! Cực Địa tông sang phái trăm năm, càng ở hai cái nhóc con trên tay hủy hoại trong một ngày " môn, đều lui đi, Cực Địa tông có này đại kiếp nạn, đúng là thiên ý!"

Khắp núi giang hồ nhân sĩ tai nghe Âm Xà vương nói như vậy, đều hai mặt nhìn nhau, lẽ nào này Cực Địa tông tấn công Thái hà sơn, còn thật sự có không thể không vì là nỗi khổ tâm trong lòng?

Lúc này cũng đều thôi tay, nhìn từng cái từng cái người mặc áo đen làm mất đi binh khí, tuy rằng hắc mặt che mặt, không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng từ gần chết tâm từ trong ánh mắt nhìn ra một chút đầu mối.

Liễu Phiên Hải đi tới bìa rừng, hai tay một cùng, ánh mắt khẩn thiết nhìn Âm Xà vương nói: "Vương gia, có thể hay không báo cho tại hạ, vì sao nhất định phải đạt được Tịnh liên tâm đan?"

Âm Xà vương quay đầu nhìn hắn, trên mặt một mảnh tro nguội, lắc lắc đầu: "Ta hiện tại đã biết rõ vì sao không chịu cho ta tâm đan, nguyên lai nó ngay khi trong cơ thể ngươi! Không trách ta tìm hiểu nhiều năm cũng không thể tìm tới, nếu không là vừa này vệt kim quang kia, e sợ hôm nay coi như san bằng Tịnh Thủy Liên Tọa, cũng không cách nào tìm tới tâm đan!"

Một tên người mặc áo đen nhìn khắp núi vô lâm nhân sĩ, phần thanh mắng to: "Trong các ngươi người vượn, sở hữu mệnh mang phi viêm, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Nơi nào sẽ nghĩ đến chúng ta Cực Địa tông kham khổ! Chúng ta Cực Địa tông đệ tử, thể chất nhân với người thường có sai biệt, sinh ra ở âm năm âm nguyệt âm thì, thiên tính hi âm lãnh, tại trung nguyên liền bị được kỳ thị, bị coi là không rõ người, tã lót thì bị cha mẹ vứt bỏ, lớn rồi bị người khác ức hiếp, không thể làm gì khác hơn là tránh né lạnh giá cực địa!"

Một người khác người mặc áo đen nhìn Âm Xà vương nói: "Vương gia mang chúng ta đến cực địa, dạy chúng ta công phu. Chúng ta cũng vô ý lại vào Trung Nguyên, vốn là đại gia cũng có thể không can thiệp chuyện của nhau, tương an vô sự."

Có thể trong các ngươi người vượn, mỗi ngày cùng xa cực muốn, hủy diệt phần lâm, cực địa biên giới ngàn mẫu lâm chương hiện tại liền còn lại mệnh mang Nghĩ không, liệt dương bán thẳng đến, ngàn năm Hàn Băng một đêm tan rã, mắt thấy chúng ta liền sinh tồn vị trí đều sẽ không tồn, không thể làm gì khác hơn là mời tới đan mục thần thương lượng thảo giải cứu phương pháp.

Đan mục thần thương nói cho chúng ta, Tịnh Thủy Liên Tọa có một viên Tịnh liên tâm đan, và Vương có thể bằng viên thuốc này luyện thành phong vân..., ở cực địa bầu trời dùng tầng mây tạo thành vĩnh cửu bình phong, miễn ánh mặt trời bán thẳng đến!"

Mọi người vừa nghe nguyên lai Cực Địa tông xâm lấn Trung Nguyên là có như thể mục đích, cũng trong khoảng thời gian ngắn trở mặt ngoác mồm, khó có thể hỏi trách.

Liễu Phiên Hải cau mày nói: "Vừa là vì là bảo mệnh mà dùng, Vương gia có thể lấy mượn dùng phương pháp, hà tất vũ lực cướp giật?"

Âm Xà vương lạnh rên một tiếng: "Trăm năm trước, ta từng hướng về ngươi tổ Liễu Cuồng Nhân mượn dùng, ngươi nói Liễu Cuồng Nhân trạch tâm nhân hậu, không ngờ nhưng là tham bảo tiểu nhân, không chờ ta nói xong, liền kiên quyết từ chối."

Khi đó ta đóng băng... Chưa thành, không phải là đối thủ của hắn, ta nuốt giận vào bụng một trăm năm, liền vì hôm nay Công Pháp đại thành. Nhưng là này một trăm năm qua đi, cực địa sông băng đã tan rã bảy tám phần mười, coi như có Tịnh liên tâm đan, nếu muốn khôi phục dĩ vãng băng sơn san sát, cũng phải vạn năm quang cảnh!"

Không có lượng lớn Hàn Băng, ta phái đệ tử tập võ công căn bản là không có cách tu luyện, Trung Nguyên sông ngòi rất nhiều, cực địa bởi vậy tao ngộ, cũng là trong các ngươi người vượn một tay gây nên, ta liền thẳng thắn quyết tâm liều mạng, muốn cướp đoạt Tịnh liên tâm đan, đem toàn bộ Trung Nguyên biến thành lạnh lẽo cực địa, ta trong phái đệ tử từ đó có thể tung hoành thiên hạ!"

Mọi người vừa nghe Âm Xà vương lại có trăm tuổi cao tuổi, xem đáng đáp nhưng bất quá ngoài ba mươi, muốn này cực địa công phu thật là có chút chỗ độc đáo, nhưng lại người có như thể đã tâm, không khỏi dồn dập tức giận mắng: "Năm mơ! Ngươi cho rằng ngươi là ai? Muốn đem toàn bộ Trung Nguyên đóng băng lại?"

"Trung Nguyên vạn vạn binh sĩ, há lại là một mình ngươi nhỏ nhỏ Cực Địa tông có thể không chế!"

"Còn mắng chúng ta tổ tiên tham bảo, chính ngươi còn không là như thế! Ngươi lòng tham càng lớn, hơn còn muốn chiếm đoạt toàn bộ Trung Nguyên!"

Một tên người mặc áo đen không nhịn được phản bác: "Nếu không phải là các ngươi người Trung nguyên tham ăn lạm sát, tham tài hủy lâm, ta Cực Địa tông sao liền sinh tồn chi địa đều không có!"

Lộ Vô Hình chế nhạo: "Đều là có thôi! Lâm phá hủy, có thể lại loại. Ngươi cũng nói rồi, mặc dù có Tịnh liên tâm đan, cũng không thể lại có thêm vạn tòa băng sơn, cái kia có hay không còn không là như thế? Muốn xâm lấn Trung Nguyên, hà tất tìm những này có!"

Âm Xà vương căm tức hắn: "Ngươi có dám ở cực địa sinh hoạt một năm?"

Lộ Vô Hình sững sờ, muốn cái kia cực địa gió lạnh thấu xương, mặc dù chính mình có võ công hộ thân, một ngày hai ngày còn vô vị, một năm này, chính mình nhưng là biến thành tượng băng rồi!

Âm Xà vương hừ lạnh nói: "Ngươi liền một năm cũng không dám thử nghiệm, vì sao để ta cực địa mấy ngàn binh sĩ bỏ ra tới trăm năm quang cảnh lại đi bồi dưỡng mệnh mang lâm viêm? Coi như thật sự có đại thành, ta cực địa đệ tử không chịu được khô nóng mà chết lại có bao nhiêu thiếu? ! Thể tâm tu người, tổng vì bản thân phát, chưa bao giờ cân nhắc người khác, lại có ai có tư cách nói chân chính đại công vô tư, tâm dung thiên hạ!"

Này vừa nói, tất cả mọi người ngậm miệng lại, không biết nên làm sao biện giải.

Âm Xà vương thở dài một tiếng: "Thôi! Không có Liễu Cuồng Nhân, còn có Liễu Phiên Hải, càng có cái này khó dò sâu cạn gốc bảo cùng một thạch thương ta tráo môn tiểu huynh đệ, Tịnh liên tâm đan trước sau không có duyên với ta!

Ta Cực Địa tông có này đại kiếp nạn, cũng là mệnh trời gây nên, không oán người được " môn, rút lui, lại đánh chỉ có thể vô ích tăng tử thương, tất cả tất cả đều là uống công, về cực địa, ta Âm Xà vương dù cho tiêu hao hết sức lực cả đời, cũng bảo đảm các huynh đệ an toàn, cho dù chết, bản vương tự nhiên cùng các huynh đệ cùng sinh cùng diệt!"

Nói, tay áo bào vung lên, xoay người đi về phía chân núi. "Loảng xoảng" không ngừng, bốn trăm người mặc áo đen đều đem binh khí ném cùng trên đất, giúp đỡ lẫn nhau, âm u theo Âm Xà vương rời đi.

"Chậm đã!" Liễu Phiên Hải kêu một tiếng.

Âm Xà vương xoay người lại, mọi người giật nảy cả mình, này thời gian một cái nháy mắt, mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm Cực Địa tông chủ đường như già nua rồi mấy chục tuổi!

Âm Xà vương mắt lạnh nhìn Liễu Phiên Hải nói: "Liễu chương môn chẳng lẽ không muốn cứ như thế mà buông tha ta Cực Địa tông?"

Liễu Phiên Hải đứng ở phi bệ bên trong, ngang nhiên nói với hắn: "Vương gia muốn Tịnh liên tâm đan là vì là cứu cực địa muôn dân, này tâm đủ có thể hám thiên! Ta Liễu Phiên Hải tuy là một giới vũ phu, nhưng cũng biết tâm hệ lẽ dân. Tịnh liên tâm đan chính là nút trời bảo vật, vọng Vương gia thích đáng sử dụng.

Quan doanh đại tiên từng chúc liệt tông, tâm đan duyên truyện, tặng thần phụ thể. Lúc đầu ta cho rằng là ta chưa sinh ra Tôn nhi, xem ra hắn là Vương gia ngài. Xin mời Vương gia cầm tâm đan, giải cứu cực địa bách tính đi, cũng coi như là ta vì là Trung Nguyên chỉ quá chuộc tội rồi!"

Âm Xà vương thay đổi sắc mặt, ánh mắt phức tạp nhìn Liễu Phiên Hải nói: "Liễu chương môn, ngươi. . . Tịnh liên tâm đan ở bên trong cơ thể ngươi, nếu như lấy ra, chẳng phải là. . ."

Lộ Vô Hình cũng nghe ra trong đó then chốt, kinh hoàng kêu to: "Chương môn không thể! Tịnh Thủy Liên Tọa không thể không có chương môn!"

Liễu Phiên Hải khẽ mỉm cười, thân thể vậy lại ở phi bệ bên trong từ từ bay lên, khoanh chân phiêu vơi trên mặt nước, tay phải đánh liên tục ngực bụng trước ngực đại yếu huyết, tay trái che bụng dưới chậm rãi hướng lên trên trượt, trong miệng gian nan nói rằng: "Bằng vào ta một mạng, đổi cực địa mấy ngàn muôn dân, việc này chính là!"

"Liễu chương môn, không thể a!" Vô lâm hào kiệt môn vừa nhìn Liễu Phiên Hải lại muốn lấy mệnh đưa đan, dồn dập ngăn cản!

Liễu Phiên Hải vì cười nói: "Ta sẽ không chết, các ngươi không cần phải lo lắng. Này Thái Hà Bộc, chính là Tịnh Thủy Liên Tọa liệt tổ liệt tông viên tịch chỗ, phiên hải sớm nên tới đây làm bạn, lúc này đúng lúc ky.

Vương gia, Tịnh liên tâm đan trên có ta tám tầng Càn Khôn hạo nhiên công lực, có thể trợ ngươi phong vân cách làm, trợ ngươi sớm ngày Công Pháp đại thành! Xin mời há mồm!" Nói, oa một tiếng phun ra một viên ngân lông lãnh viên châu, thường thường hướng về Âm Xà vương bay tới!

Âm Xà vương mau mau há mồm một tiếp, viên châu vào miệng: ló vào, kích động quay về vẫn như cũ trôi nổi cùng trên mặt nước Liễu Phiên Hải khom người trỉa: "Tạ Liễu huynh tác thành! Cờ này đại ân, Âm Xà vương suốt đời không quên, Cực Địa tông từ đây tuyệt không bước vào Trung Nguyên nữa bước!"

Giãn một bên trên son đạo mấy ngàn người, bao quát Cực Địa tông bốn trăm đệ tử áo đen, đều cùng nhau hướng về thủy giản quý xuống, cùng kêu lên hô to: "Liễu chương môn đại nghĩa, đệ tử ghi nhớ!"

Âm Xà vương thân hình loáng một cái, đi tới cạnh đầm nước một bên, đem ngã trên mặt đất Liễu Phiên Thành nâng dậy đến, một chương võ ở hắn hậu tâm!

Liễu Phiên Thành "Oa" kêu to một tiếng, từ vết thương trên người nơi bắn ra một nhánh màu máu băng tiễn! Lộ Vô Hình tròn mắt hét lớn: "Ngươi muốn làm gì!"

Liễu Phiên Hải quay về hắn lắc đầu một cái, lại nhìn Liễu Phiên Thành, đã tự động khoanh chân ngồi trên bờ đầm điều tức, mà Âm Xà vương lại lần lượt đi tới cái khác ba tên chương giáo bên người, vì bọn họ bài băng chữa thương!

Liễu Phiên Hải khẽ mỉm cười, hai mắt chậm rãi nhắm lại, mặt lộ vẻ an tường về mặt, thân thể chậm rãi trầm vùi giản trong nước.

Lộ Vô Hình bi thiết một tiếng: "Chương môn!" Tịnh Thủy Liên Tọa đệ tử không không đau khóc thành tiếng.

Lại nghe giản trong nước một người ngang thanh nói rằng: "Đứa ngốc môn, không cần thương tâm. Ta sẽ không chết, nói cho các ngươi sư phụ, bắt đầu từ bây giờ, hắn chính là Tịnh Thủy Liên Tọa tân chương môn! Ta ở đây tĩnh tu, các ngươi không có chuyện gì thời gian, có thể đến xem ta."

Lộ Vô Hình kinh hi đập đầu nói rằng: "Phải! Chương môn!"

"Vương gia!" Một tên đệ tử áo đen đột nhiên quát to một tiếng.

Mọi người thấy đi, nhất thời hấp một cái hơi lạnh. Chỉ thấy trước mắt xuất hiện một cái vài chục trượng trường xà, bàn quyền ở trên một cây đại thụ. Mọi người còn chưa phản ứng lại, trước mắt lóe lên ánh bạc, liền đều bất tỉnh nhân sự rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Ba nữ hộ lang

"Khi nào xuất phát?" Liễu Như Phong nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo nói: "Sáng sớm ngày mai liền đi."

Liễu Như Phong gật đầu: "Đi theo các sư huynh sư tỷ nói lời chào đi, này từ biệt, lại không biết khi nào mới có thể gặp lại."

Tiểu Bảo nhớ tới mỗi lần nhìn thấy Lộ Vô Hình đều bị đánh tới một quyền hoặc là một chưởng tình hình, nhếch miệng lên, có chút hoài niệm, nhếch miệng lên: "Phải!" Mang theo ba nữ đi ra ngoài.

Hậu điện đại viện, Lộ Vô Hình ngồi ở cửa điện trên bậc thang, trong miệng nhai một cái cỏ nhỏ, cũng không ngừng đầu lên hỏi: "Khi nào lên đường (chuyển động thân thể)?"

Tiểu Bảo đứng trước mặt cửa hán, hàm cười nói: "Sáng mai."

Lộ Vô Hình vẫn như cũ cúi đầu, đem trong miệng cỏ nhỏ hướng về trên đất phun một cái, đột nhiên hét lớn một tiếng "Tiếp chiêu!" Bay người lên, tay trái Liên hoa lạc chưởng, tay phải Ngự thủy thân quyền, công hướng về Tiểu Bảo.

Mọi người còn không phản ứng lại, chỉ nghe "Oành oành" hai tiếng, Tiểu Bảo trên người đã trúng rồi một quyền một chưởng, cùng điều đứt dây như thế bay ngược mà ra, té xuống đất tiến lên!

Úy kinh hô một tiếng, nhưng là có người nhưng nhanh hơn nàng, thân hình lóe lên, đã che ở Lộ Vô Hình trước!

Lộ Vô Hình lạnh rên một tiếng, tung người một cái lại nhảy đến Tiểu Bảo bên người, quay về vừa bò người lên Tiểu Bảo trước ngực mãnh nện một cái!

Nhưng là trước mặt đã chặn lại rồi một người, theo một tiếng quát mắng: "Hỏa liên chưởng!" Diệp Hiên bàn tay phải đã cùng Lộ Vô Hình hữu quyền đụng vào nhau, "Ầm!" một tiếng, một đám lửa niêu thiêu đốt ra một mảnh hơi nước, Diệp Hiên lui về phía sau ba bước, đánh vào Tiểu Bảo trên người, mà Lộ Vô Hình nhưng vền vẹn lui một bước, ngừng đầu kinh ngạc nhìn Diệp Hiên: "Bát muội, công phu của ngươi tiến bộ thật nhanh!"

Diệp Hiên mắt hạnh tròn tròn, khẩn nhìn chăm chăm Lộ Vô Hình nói: "Đại sư huynh, ngươi vì sao phải từ nhỏ bảo, không nói rõ ràng, hôm nay ta không để yên cho ngươi!"

Lộ Vô Hình sững sờ, nhìn một chút Diệp Hiên, lại nhìn một chút phía sau hán Tiểu Bảo, lạnh rên một tiếng nói: "Không tại sao, ta chính là nhìn hán không vừa mắt! Các ngươi còn ở chờ cái gì? Giết hán!"

Theo Lộ Vô Hình quát to một tiếng, Diệp Hiên bên tai đột nhiên nhớ tới hai người hét lớn: "Bách Trần kiếm pháp, Tể nhật đao quyết! Đao liên kiếm trận, đánh đầu trắng đó không gì cản nổi!"

một đao một chiêu kiếm như hai cái ngân long, xoay quanh ở Tiểu Bảo thân thể bốn phía, nhưng là Tứ sư huynh Nhan Vô Cấu cùng Ngũ sư huynh Phòng Vô Định liền thủ từ chỗ tới lao ra, đối với Tiểu Bảo công tới!

"Loạch xoạch!" Vài tiếng, Tiểu Bảo tóc đã bị Nhan Vô Cấu thiết kiếm lột bỏ một tia, sợ hãi đến hán theo bản năng rụt cổ lại, xoay người liền chạy, nhưng là lại bị Phòng Vô Định phác đao chặn lại rồi đường đi, một đao tước đến, suýt chút nữa đem hán mở ra thang, y chụp tách ra, quần áo tán nứt, đáng về vô cùng chật vật!

"Không muốn thương ta tướng công!" Tước Vũ cùng Úy thay đổi sắc mặt, đồng thời kinh hô một tiếng, hướng về Tiểu Bảo phóng đi!

Hai cái người áo trắng ánh vọt ra, vừa vịn ngăn ở Tước Vũ cùng Úy trước mặt, nhưng là hai sư tỷ Vân Thương cùng mười bốn muội Hà Phi!

Từ bên cạnh điện bên trong tránh ra một đám người, tất cả đều là nội thất đệ tử. Nguyên Cửu ngắt lấy eo nói với Tước Vũ: "Thất sư tỷ, các ngươi không

cần lo việc này! Tiểu Bảo có bản lĩnh gì, có thể cướp đi Tịnh Thủy Liên Tọa Tịnh Thủy tâm quyết? Chúng ta liều mạng bị sự phụ quở trách, cũng phải để hẳn gọi ra Tâm Pháp bí quyết, bằng không đừng muốn rời đi Tịnh Thủy Liên Tọa!"

Tước Vũ cùng Ủy hơi nhỏ mặt trắng xám, không nghĩ tới những sự huynh này đệ tử muội, dĩ nhiên vì một bộ Tịnh Thủy tâm quyết, đối với Tiểu Bảo ra tay đánh nhau!

Trong ngày thường bọn họ bắt nạt Tiểu Bảo, đại gia cũng đều lúc đó nói chuyện đùa, nhưng là hôm nay bọn họ càng dường như giống như bị điên, đối với không chút nào am võ công Tiểu Bảo đại thi sát thủ, chiêu nào chiêu nấy trí mạng!

Chỉ vì đạo này liên kiếm trận hai người trận là hết thấy trận thế bên trong lớn nhất tính chất công kích, một đao một chiêu kiếm hồ làm yểm hộ, phối hợp lẫn nhau, từ đầu tới đuôi công kích không để lối thoát!

Coi như là nhị lưu đệ tử triển khai đối phó đệ nhất kiếm thánh cấp bậc cao thủ, cũng có thể chống đỡ cái bốn, năm trăm chiêu, có thể thấy được trận thế này uy lực!

Tước Vũ cùng Ủy mắt thấy yêu lang trên người đã bị vẽ ra đạo đạo rãnh máu, bị kêu một tiếng, bước chân một sai, đã tránh khỏi Vân Thường cùng Hà Phi, vọt tới Tiểu Bảo trước mặt, chặn lại rồi Nhan Vô Cầu cùng Phòng Vô Định!

Vân Thường cùng Hà Phi thay đổi sắc mặt, liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra khó có thể tin về mặt!

Hai người bọn họ liên thủ, dĩ nhiên chỉ là vừa đối mặt, liền bị nguyên bản công phu so với các nàng muốn thấp một đẳng cấp Tước Vũ cùng Diệp Hiền thoát thân mà ra!

Vân Thường sắp muốn đột phá vũ vệ trung cấp cảnh giới, Hà Phi cũng muốn đi vào vũ vệ sơ cấp cảnh giới, mà trước Tước Vũ cùng Diệp Hiền, bởi vì một cái thể chất âm nhu vào nước, một cái tâm hoà dôi dào, vì lẽ đó công phu vẫn không cách nào tăng lên, đều ở võ sư cảnh giới bồi hồi!

Nhưng là bây giờ nhìn các nàng thân pháp, càng nhưng đã là vũ vệ trung cấp trở lên trình độ, này vẹn vẹn là quá mấy ngày, thì có như vậy tiến bộ, có thể nào không làm cho các nàng giật mình!

Nhan Vô Cầu một chiêu kiếm đâm hướng về Tiểu Bảo ngực, Tiểu Bảo chỉ là trừng lớn hai mắt, giật mình nhìn hấn, như là khó có thể tin hấn dĩ nhiên xuống tay với chính mình, liền trốn cũng không trốn!

Trên thực tế ở bên trong thất đệ tử bên trong công lực cao nhất Võ vương sơ cấp cao thủ Nhan Vô Cầu trước mặt, hấn coi như có thể trốn đều không tránh thoát! Nhan Vô Cầu nhìn như đơn giản đâm ra một chiêu kiếm, trên thực tế đã đem hấn đường lui cùng biến số đã đóng kín, hấn chỉ có ra sức một kích, đừng không có pháp thuật khác!

Nhưng là Tiểu Bảo không né, hấn liền vũ sinh đều không phải, căn bản không tránh thoát! Vì lẽ đó hấn chỉ có thể trở mặt nhìn mũi kiếm đâm vào hấn ngực, vết máu đỏ tươi nhất thời nhuộm dần trước ngực hấn quần áo!

Trong giây lát này, Nhan Vô Cầu trong mắt đột nhiên hiện ra một chút do dự, trường kiếm trong tay cũng không có đâm xuống!

Mà nhưng vào lúc này, Tước Vũ cùng Ủy đã đánh tới, mắt thấy yêu lang bị thương, hai nữ tâm đều nát, trong miệng bị kêu một tiếng: "Tại sao!" Liền lĩnh hướng về Nhan Vô Cầu cùng Phòng Vô Định phóng đi!

Nhan Vô Cầu cùng Phòng Vô Định bị Tước Vũ cùng Ủy điên cuồng thế tiến công cho trùng liên tiếp lui về phía sau, trong lúc nhất thời chỉ có chống đỡ lực lượng, hào không có hoàn thủ công lao!

Kỳ thực càng làm bọn hấn hơn hoảng sợ, là luôn luôn dịu dàng nhu thuận Thất sư muội cùng ngây thơ đáng yêu tiểu sư muội dĩ nhiên vì một cái tiểu tử ngốc, trở nên điên cuồng như thế! Nhìn các nàng biểu hiện, đã là tích trữ liều mình hấn phải chết chỉ chí, phải bảo vệ Tiểu Bảo chu toàn!

Mà che ở Đại sư huynh Lộ Vô Hình trước mặt Diệp Hiền, càng là mặt trắng đỏ chót, hai tay đỏ đậm, một chưởng vỗ ra, không ngờ kinh có thể dùng nhìn bằng mắt thường đến ngọn lửa cuộn cuộn, Lộ Vô Hình Ngự thủy thần quyền dĩ nhiên không cách nào áp chế lại nàng hỏa liên chưởng!

Ba nữ thành tam giác tư thế, đem yêu lang hộ ở phía sau, trong mắt bị phản nhìn mấy vị sư huynh, không hiểu luôn luôn tâm thương các nàng bảo vệ các sư huynh sư tỷ, tại sao chỉ là vì Tịnh Thủy tâm quyết, liền đã biến thành đáng sợ vậy!

Ba nữ liều mạng che chở Tiểu Bảo, nhưng cũng để mấy vị sư huynh nhất thời đánh lâu không xong. Mà bọn họ tựa hồ cũng không muốn đối với này ba cái sư muội động thủ, vì lẽ đó mặc dù võ công cấp bậc muốn so với ba nữ cao trên một đẳng cấp, nhưng cũng bị bách liên tiếp lui về phía sau, vô cùng chật vật!

Nhai Vô Biên từ trong đám người đi ra, tăng tăng hừ một tiếng: "Tiểu Bảo, ngươi cũng chỉ xứng trốn ở nữ nhân sau lưng, được nữ nhân bảo vệ sao?"

Tiểu Bảo sắc mặt tái nhợt, ánh mắt buồn bã, cắn chặt hai môi, liền lĩnh xông về phía trước đến, nhưng là một thò đầu ra lại bị Phòng Vô Định một đao đánh xuống, suýt chút nữa chém trúng đầu của hấn!

"Tiểu Bảo lui về phía sau!" Tước Vũ quát một tiếng, bàn tay phải đẩy ở Tiểu Bảo ngực, đem hấn có đẩy trở lại, tay trái một phen, dĩ nhiên hướng về lưỡi đao trên chộp tới!

Phòng Vô Định thay đổi sắc mặt, đã không kịp thu đao, thẳng thần thủ đoạn xoay tròn, lưỡi đao biến thân đao, "Đùng" một tiếng vỗ vào Tước Vũ trên tay!

Lấy Phòng Vô Định vũ vệ cao cấp thân thủ, này một đao hầu như phải đem Tước Vũ ngón tay đánh gãy! Tước Vũ gào lên đau đớn một tiếng, thân thể run lên, toàn bộ cánh tay trái đều không nhấc lên nổi, nhưng là nhưng vẫn là lồng ngực ưỡn một cái, hướng về trước bách ra một bước, cảm tức Phòng Vô Định!

Phòng Vô Định run lên trong lòng, đồng môn nhiều năm, hắn còn chưa từng có nhìn thấy Thất sư muội loại này bị phản ánh mắt! Trong lúc nhất thời trong lòng khó chịu, nhấc theo phác đao nhưng cũng không dám nữa tiến lên một bước!

"Hừ!" Một tiếng tăng tăng hừ lạnh vang lên, trong đám người chậm rãi đi ra bốn cái người mặc áo đen, bọn họ ăn mặc trường bào màu đen, trên đầu cũng mang theo mặt nạ màu đen.

Trang phục như vậy hết thảy Tịnh Thủy Liên Tọa đệ tử đều quen thuộc, cũng đều khắc trong tâm khảm, bởi vì đây chính là Cực Địa tông tiêu chí!

Trước tiên một người mắt lạnh nhìn Lộ Vô Hình mấy người, lạnh rên một tiếng nói: "Một đám rác rưởi! Liền mấy cái nha đầu đều bãi bình không rồi!"

Tước Vũ nghe được âm thanh này, cả người căng thẳng, phần quyền lần thứ hai nắm chặt lên, liền ngay cả thân thể cũng hơi có chút run rẩy! Nàng đương nhiên nhớ tới âm thanh này, cũng nhận ra cái này chủ nhân của thanh âm, coi như hóa thành tro cũng sẽ nhận ra, bởi vì đây chính là hại nàng cửa nát nhà tan đại cừu nhân, Tuyết ma!

Úy sắc mặt tái nhợt, chỉ vào Lộ Vô Hình mấy người nói: "Ta biết rồi! Nguyên lai các người dĩ nhiên nương nhờ vào Cực Địa tông! Không trách các người quan tâm như vậy Tịnh Thủy tâm quyết tâm tích!"

Lộ Vô Hình không dám nhìn con mắt của nàng, cúi đầu, làm như đã ngầm đồng ý Úy lời giải thích.

Diệp Hiên trùng cực địa bốn ma chữ âm lên: "Các người những này vong ân phụ nghĩa đồ vật! Chương môn gia gia liễu lĩnh bỏ mình nguy hiểm, đem trái tim đan cho Âm Xà vương, các người không chỉ có không mang trong lòng cảm kích, trái lại ân đền oán trả, đối với Tịnh Thủy Liên Tọa gây xích mích ly gián!"

Tuyết ma cười khàng khặc quái dị nói: "Tim đan là cho Âm Xà vương, cũng không phải cho chúng ta, chúng ta muốn, là thẳng ngóc kia tiểu tử trên người Tịnh Thủy tâm quyết!"

Vẫn đứng ở ba nữ phía sau Tiểu Bảo giờ khắc này vẫn còn đang ngờ ngác đứng, vẻ mặt không đau khổ không vui, liền ánh mắt đều đóng lại đến, tựa hồ chu vi đã phát sinh hết thảy đều đã không có quan hệ gì với hắn!

Nhai Vô Biên giận dữ tiến lên một bước, trừng mắt Tiểu Bảo nói: "Chúng ta Nhập môn nhiều năm, sư phụ đều chưa từng truyền thụ tâm quyết cho chúng ta, cái này chỉ dựa vào người phụ nữ tới bảo vệ rác rưởi nhưng dễ như ăn cháo được tâm quyết, công bằng sao?"

"Không cho như người vậy mắng Tiểu Bảo!" Úy chỉ vào Nhai Vô Biên giậm chân mắng to.

Phòng Vô Ảnh thân hình loáng một cái, đã đứng ở Úy trước, ngực suýt chút nữa đẩy đến Úy ngón tay nhỏ bé trên, vẻ mặt bi thống nhìn Úy nói: "Lẽ nào hắn không phải sao? Thân là nam nhi bảy thước, nhưng cần muốn ba người các người cô gái đến bảo vệ, hắn không phải rác rưởi là cái gì? Tiểu sư muội người đến cùng yêu thích hắn cái gì?"

Úy nhìn Phòng Vô Ảnh có chút đỏ lên con mắt, trong lòng cũng là run lên, nhưng là nghe được trong miệng hắn đối với yêu lang nhục nhã, khí đích khác lớn hướng về Phòng Vô Ảnh đánh tới: "Không cho người mắng Tiểu Bảo, hắn không phải rác rưởi! Ta chính là yêu thích hắn! Ta không cho các người mắng hắn!"

Tiểu Bảo nhưng chỉ là đứng lặng yên, mặc kệ người xung quanh làm sao mắng hắn nhục nhã hắn, hắn lại như là một bộ gỗ, chỉ là ngây ngốc đứng tại chỗ!

"Tuyết ma, còn cả nhà của ta mệnh đến!" Tước Vũ tê kêu một tiếng, hướng về Tuyết ma phóng đi!

Chưa kịp phụ cận, Tuyết ma phía sau một ma cướp trên người trước, hai tay một vùng, một luồng khí lưu như dây thừng như thế khóa lại Tước Vũ hai tay, Tước Vũ liền cảm giác hai vai căng thẳng, khí lực toàn thân lại như là bị lên một cái gông xiềng, cũng lại không phát huy ra một phần một hào!

Tước Vũ vừa động thủ, Diệp Hiên cùng Úy cũng vọt tới, tỷ muội đồng lòng, biết mình cùng tử đại Thiên Ma võ công cách biệt quá xa, liền dứt khoát ba người trước tiên giải quyết một cái!

Nhưng là hai người bọn họ hơi động, Đại sư huynh bọn họ cũng chuyển động, tuy rằng không đành lòng thương tổn các nàng, nhưng liên hợp Vân Thường cùng Hà Phi, đưa các nàng vi lên, làm cho các nàng lại không cách nào bận tâm Tiểu Bảo!

Chương 40: Cương khí thuần

Lúc này, còn lại song ma đã công hướng về Tiểu Bảo! Tiểu Bảo nhưng vẫn như cũ như mê ngốc giống như vậy, nhắm mắt đứng tại chỗ, cúi đầu thùy cảnh, không nhúc nhích!

"Tiểu Bảo, chạy mau!" Tước Vũ ở Tuyết ma cùng khác một ma đầu kiềm chế dưới không tránh thoát, mắt thấy yêu lang bị đánh lén, cất tiếng đau buồn kêu to!

"Ầm! Ầm!" Hai tiếng, hai ma một trước một sau rơi vào Tiểu Bảo trước mặt cùng sau lưng, phía trước một người một chưởng vỗ ở Tiểu Bảo ngực, đem hấn đánh bay lên, mặt sau một người một chưởng vỗ ở phía sau lưng hấn, càng làm hấn đánh trở về, "Phù phù!" Một tiếng té rớt dưới đất, há mồm "Oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi!

"Tiểu Bảo!" Ba nữ đồng thời gào lên đau đớn một tiếng, mắt thấy yêu lang bị đánh lén, nhưng không cách nào thi tăng cứu viện, này hai chưởng lại như đánh vào ba nữ trong lòng!

Úy dừng lại công kích, đối mặt Tịnh Thủy Liên Tọa kiệt xuất nhất mấy tên đệ tử vây công, nàng coi như vũ cấp đi lên trước nữa đột phá cấp một, cũng khó có thể thoát vây mà ra! Cho nên nàng thẳng thắn không đánh, chỉ là đau lòng nhìn bị hai ma quyền đâm cước đá Tiểu Bảo, lên tiếng khóc lớn!

"Các ngươi biết rõ hấn không biết võ công, tại sao muốn bắt nạt như vậy hấn? Lẽ nào vẹn vẹn là vì Tịnh Thủy tâm quyết, các ngươi liền quên đồng môn sáu năm sư tình huynh đệ? Liên đã quên gia gia cùng cha, còn có bốn vị thúc gia đối với các ngươi giáo huấn cùng dưỡng dục tình?"

Phong Vô Ảnh nhìn tiểu sư muội tan nát cõi lòng đáng đáp, trong lòng không đành lòng, há mồm nói với nàng: "Tiểu sư muội, kỳ thực chúng ta. . ."

Hà Phi đột nhiên đánh gãy hấn nói: "Lục sư huynh, tiểu sư muội tâm tư căn bản không ở trên thân thể ngươi, ngươi còn muốn giúp nàng sao?"

Phong Vô Ảnh về mặt buồn bã, cúi đầu, lại không lên tiếng. Ngược lại các sư muội không ra chiêu, bọn họ cũng sẽ không ra chiêu, mục tiêu của bọn họ chỉ là Tiểu Bảo, cũng không muốn đối với các sư muội động võ!

"Tiểu Bảo!" Diệp Hiền cũng từ bỏ công kích, hai mắt lệ quang dịu dàng, trên mặt nhưng hiện ra thần sắc kiên nghị, lung lay nhìn từ trên mặt đất gãy dựa mà lên Tiểu Bảo, từng chữ từng câu nói với hấn: "Đem ngươi ngoài miệng huyết lau khô, ưỡn ngực! Hiện tại không ai có thể cứu ngươi, chỉ có chính ngươi!"

Nghe được Diệp Hiền nói chuyện, vẫn nhắm mắt lại Tiểu Bảo thân thể run lên, hai chân tách ra, thân thể tuy rằng còn ở ghế tựa, hai chân cũng đã vững vàng trát trên đất, hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực!

Diệp Hiền nở nụ cười, bất cứ lúc nào hai mắt rung rung, nhưng vẫn là nhìn Tiểu Bảo nở nụ cười, trong miệng nói tiếp: "Đúng, chính là như vậy! Tiểu Bảo, ta biết ngươi có thể, ngươi có thể lấy bảo vệ mình, cũng có thể để bảo vệ chúng ta! Tỷ muội chúng ta ba người vẫn luôn tin tưởng ngươi là khỏe mạnh nhất!"

Tước Vũ cùng Úy cũng nhìn Tiểu Bảo, trong ánh mắt chảy xuống nước mắt, trắm miệng một lời nói: "Tiểu Bảo, ngươi là khỏe mạnh nhất!"

Tiểu Bảo lồng ngực đang thông thả chấp trùng, hai mắt tuy rằng vẫn không có mở, nhưng là sắc mặt cũng đã không lại trắng xám, mà là chậm rãi khôi phục hồng hào, thậm chí từ từ có một loại ánh mặt trời giống như ánh sáng lộng lẫy!

Úy con mắt si ngốc nhìn Tiểu Bảo nói: "Tiểu Bảo ca ca, còn nhớ Úy đã dạy ngươi cái gì không? Yêu cùng bị yêu! Liên giống chúng ta bốn người, đồng thời hưởng thụ yêu cùng bị yêu, đồng sinh cộng tử, vĩnh viễn không chia cách!"

Một luồng sát khí ở Tiểu Bảo trong cơ thể tuôn ra, liền đứng ở hấn trước sau vị trí hai ma đều cảm nhận được, nhất thời không dám vào công, nhìn ánh mắt của hấn cũng tràn ngập vẻ khiếp sợ!

Tước Vũ ở Tuyết ma thủ hạ cũng không giãy dựa nữa, quay đầu nhìn Tiểu Bảo nói: "Tiểu Bảo, còn nhớ tỷ tỷ từng nói với ngươi cái gì không? Ngươi là tỷ tỷ nam nhân, muốn đối với tỷ tỷ chịu nổi trách nhiệm! Ngươi hứa hẹn quá cái gì? Bảo vệ tỷ tỷ, bảo vệ sư muội, bảo vệ người yêu ngươi cùng người yêu người, càng phải bảo vệ thật chính ngươi! Tiểu Bảo, ngươi làm đã tới chưa?"

Đứng ở Tiểu Bảo bên người hai ma đột nhiên không tự chủ được sau này đều thối lui ba bước, bởi vì bọn họ đã cảm giác được nồng nặc sát khí vọt tới, để bọn họ không thể không tạm lánh phong đầu, nhưng là không nghĩ tới, này lùi lại, dĩ nhiên là rông rã tam đại bộ mới miễn cưỡng dừng lại!

Diệp Hiền nói với Tiểu Bảo: "Tỷ tỷ cùng muội muội đều dạy cho ngươi một ít đạo lý, Hiền nhi cũng có một câu nói phải nói cho ta nam nhân! Lúc nên xuất thủ liền ra tay, lòng dạ đàn bà không thể lưu! Nam nhi đại trượng phu, ưỡn ngực làm người, mọi việc tận lực tận tâm, thả chết đứng, không muốn quý xuống đất sinh!"

"Hô!" Vẫn nhắm mắt đứng thẳng Tiểu Bảo đột nhiên ngẩng đầu lên, ngửa mặt lên trời phun ra một hơi, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Đứng ở trước mặt hắc y Thiên Ma tựa hồ ngây người, bởi vì lúc này hắc thành linh nhìn thấy Tiểu Bảo hai mắt đang tản phát ra cùng Thái Dương như thể hào quang màu vàng óng, mà trung gian cái kia một điểm con người, nhưng là như máu bình thường đỏ chót!

Mắt vàng hồng đồng!

Tiểu tử này tại sao có thể có như vậy con mắt? Tại sao hắc rõ ràng không biết võ công, sát khí trên người nhưng càng ngày càng mạnh mẽ!

"Yêu cùng bị yêu!" Tiểu Bảo con mắt màu vàng óng nhìn Úy, trên mặt mang theo một loại say sưa biểu hiện, nhắc chân chậm rãi hướng về nàng đi đến! Mà đối mặt hắc tên kia hắc y Thiên Ma mới vừa muốn ngăn trở, lại bị Tiểu Bảo thân thể bốn phía phun trào khí lưu cho ép ra hai bước!

Làm sao có khả năng! Rõ ràng là không chút nào nguyên khí, không có vũ cấp một người, dĩ nhiên có thể làm cho nguyên khí hóa ra thực hình!

Tiểu Bảo từng bước từng bước đi tới Úy bên người, bên cạnh Đại sư huynh mấy người vạn bất đắc dĩ hướng về lùi lại mấy bước, Nhan Vô Cầu không cam lòng nắm chặt trường kiếm trong tay, lệ quát một tiếng, một chiêu kiếm hướng về Tiểu Bảo cánh tay đâm tới!

Tiểu Bảo căn bản liền trốn cũng không trốn, cánh tay phải giương ra, năm ngón tay tách ra, mắt vàng hồng đồng bên trong bắn ra hai đạo cực nóng ánh sáng, đâm vào Nhan Vô Cầu hai mắt đau xót, thủ đoạn căng thẳng, chính cái cánh tay lại như là cắm vào nước bùn bên trong, bất kể như thế nào dùng sức, đều không rút ra được!

Úy kinh hô một tiếng: "Tiểu Bảo không được!" Dù sao cũng là đồng môn sư huynh đệ, gần mười năm cảm tình không phải nói đoạn liền đoạn, Úy không muốn để cho bọn họ thương tổn Tiểu Bảo, cũng không muốn để cho Tiểu Bảo thương tổn bọn họ.

"Àm!" Nhan Vô Cầu lại như là đụng vào một mặt trên tường, liên tiếp lui về phía sau, sau đó một giao ngồi dưới đất, trên mặt tất cả đều là ngơ ngác vẻ mặt, nhưng là thân thể nhưng lông tóc không tổn hại, bất quá hắc đến lúc này đều không có nhìn ra, Tiểu Bảo đến cùng là dùng võ công gì cùng chiêu thức!

Tiểu Bảo đã đi tới Úy trước mặt, lôi kéo tay của nàng, con mắt màu vàng óng bên trong toả ra ánh sáng không lại bức người, mà là nhu hòa như triều dương.

Một tay lại kéo Tước Vũ tay, nhìn nàng nói: "Trách nhiệm cùng hứa hẹn!" Kéo hai người bọn họ cái tay, chậm rãi hướng về cách đó không xa Diệp Hiền đi đến, căn bản không nhìn Tuyết ma cùng khác một áo đen Thiên Ma tồn tại, từng chữ từng câu nói: "Thà chết đứng, không thể quỳ xuống đất sinh! Lúc nên xuất thủ liền ra tay, lòng dạ đàn bà không thể lưu!"

Đi tới Diệp Hiền trước mặt, đem ba nữ chăm chú ôm vào trong ngực, trầm giọng nói với các nàng: "Khi còn bé, đã từng có cái nữ hài dạy dỗ ta phân chia thiện và ác, hiện tại, các người lại dạy cho ta những này, ta nghĩ, ta đã biết thế nào đi làm một người rồi!"

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, lúc này ánh mắt của hắc đã khôi phục lại màu sắc nguyên thủy, chỉ là con người càng thêm đen kịt, giống như đêm đen như thế thâm thúy, nhìn ba nữ nói: "Bắt đầu từ bây giờ, không người nào có thể ở ta khi còn sống thương tổn các người, cũng không ai có thể đem chúng ta tách ra! Chân trời góc biển, vĩnh viễn đi theo, biển cạn đá mòn, chỉ từ không du!"

"Nói thật dễ nghe, người có bản lĩnh gì đến bảo đảm bảo vệ bọn họ?" Vẫn đứng sau lưng Tiểu Bảo tên kia hắc y Thiên Ma cũng không phải hiểu rất rõ Tiểu Bảo biến hóa, bởi vì hắc vẫn không nhìn thấy Tiểu Bảo trên mặt vẻ mặt và khí chất trên thay đổi, hét lớn một tiếng, giống như quý nị nhanh chạy tới, hữu quyền vọt một cái, đánh mạnh Tiểu Bảo hậu tâm!

Hắc hơi động, toàn cục động!

Tất cả mọi người lại như là thương lượng kỹ càng rồi, đồng thời nổi giận quát một tiếng, hướng về Tiểu Bảo tấn công tới!

Đã toàn không trọng yếu rồi! Cái gì tứ đại Thiên Ma, cái gì các sư huynh phản bội, ở Tước Vũ, Diệp Hiền, Úy ba nữ trong mắt đều không trọng yếu, chỉ còn dư lại một người, trên trời dưới đất, độc nhất vô nhị Tiểu Bảo!

Lắng nghe Tiểu Bảo boong boong lời thề, ba nữ phương tâm đã tất cả đều bị hạnh phúc lấp kín! Cho dù chết ở đây thì lại làm sao, có người yêu làm bạn, sinh tử hà oán?

Bất quá các nàng cũng sẽ không tử, bởi vì Tiểu Bảo không cho phép! Đối mặt tứ đại Thiên Ma cùng hết thảy nội thất đệ tử vây công, Tiểu Bảo ngang nhiên không sợ, hai tay mở ra, sau đó chậm rãi chấp ở trước ngực!

Hầu như tất cả mọi người một cái ảo giác, Tiểu Bảo động tác này xem ra rất chậm, chậm đến mỗi một cái động tác tất cả mọi người có thể rõ ràng nhìn rõ ràng! Nhưng là mọi người vẫn không có vọt tới trước mặt hắc, động tác của hắc đã làm xong, hai tay cất vào trước ngực, xoay tròn, bình chương hướng về trước đẩy ra, trong miệng hô to một tiếng:

"Ngự!"

"Ầm ầm ầm!" Từng trận như bên trong Pierre bình thường âm thanh ở bốn phía vang lên, hết thảy xông lại mọi người như là đánh vào một khối tám thép trên.

Hắc y Thiên Ma càng là rên lên một tiếng, tay ô ngực về phía sau lao đảo vài bước mới miễn cưỡng đứng vững, mà Lộ Vô Hình loại người nhưng là hai tay ôm ngực, từng cái từng cái sắc mặt tái nhợt, ngơ ngác nhìn trước mặt Tiểu Bảo, mà những người khác nhưng chỉ là xoa xoa cay cay mũi, cũng không lớn ngại!

Nguyên lai này phòng ngự thuật dĩ nhiên là càng là công lực thâm hậu người, chịu đựng phản kích liền càng nặng, nếu như là Liễu Phiên Hải cùng Âm Xà vương như vậy cấp bậc người, rất khả năng đã là miệng phun huyết tinh rồi!

"Cương khí thuận? !" Tuyết ma tỏ rõ vẻ khó có thể tin, chỉ vào Tiểu Bảo thất thanh kêu to: "Làm sao có khả năng? Người làm sao sẽ luyện thành cương khí thuận? Liền lão chương môn đều lâm chung thương tiếc Tịnh Thủy Liên Tọa ba đại tuyệt kỹ một trong, lại bị người cái này liền vũ sinh đều không phải tiểu tử luyện thành, làm sao có khả năng!"

Tất cả mọi người đều ngây người, Lộ Vô Hình loại người tròn to hai mắt, giật mình nhìn Tiểu Bảo. Sáu năm, cái này đàn độn sư đệ, ngoại trừ sẽ leo cây sẽ leo núi nhai, liền Tịnh Thủy Liên Tọa Nhập môn quyền pháp năm bộ quyền đều luyện sẽ không, bây giờ lại sẽ sử dụng Tịnh Thủy Liên Tọa tam đại tuyệt học một trong cương khí thuận?

Mà Tước Vũ cùng Diệp Hiên, Ủy ba người cũng ngây người, bởi vì các nàng đã cảm giác được dị thường, tứ đại Thiên Ma làm sao sẽ biết Tịnh Thủy Liên Tọa bí mật bất truyền?

"Người không phải Tuyết ma!" Tước Vũ chỉ vào người mặc áo đen kia kêu to, "Người học rất giống, thể nhưng người không phải Tuyết ma!"

Tiểu Bảo xoay người nhìn nàng nói: "Hắn đương nhiên không phải! Hắn là bốn chương giáo!"

"Tuyết ma" thân thể chấn động, tiện đà cười ha ha: "Mắt vàng hồng đồng quả nhiên lợi hại a, dĩ nhiên cách mặt nạ nhìn ra ta diện mạo thật sự, không sai, ta chính là Liễu Phiên Thành!"

Tất cả mọi người bắt đầu cười ha ha, tứ đại Thiên Ma tất cả đều lấy xuống mặt nạ, chính là tứ đại chương giáo!

Lộ Vô Hình một mặt đắc ý nói: "Ta nói rồi tiểu tử này tà môn, có yêu pháp, lần này các ngươi tin sao?"

Nhan Vô Cấu "Bá" một tiếng đem trường kiếm trở vào bao, lắc đầu thở dài nói: "Chỉ là phòng ngự chiêu thức liền bá đạo như vậy, nếu như tiến công, ta đoạn không phải địch thủ, hắn đã qua quan, không cần cần thử lại rồi!"

Tước Vũ, Diệp Hiên, Ủy ba nữ cũng đã sững sốt, ngơ ngác nhìn đại gia, nhất thời không hiểu sự tình tại sao có thể có như vậy khả năng chuyển biến tốt, có thể có một chút lệnh ba nữ vui mừng nhất chính là, sư các huynh đệ tỷ muội, cũng không có phản bội Tịnh Thủy Liên Tọa!

"Hai sư tỷ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a?" Nóng ruột Diệp Hiên thực sự không kiềm chế nổi, chạy đến Vân Thường trước mặt, lôi kéo tay của nàng không ngừng mà truy hỏi: "Chương giáo sư phụ tại sao muốn giả trang thành tứ đại Thiên Ma? Các ngươi tại sao muốn liên thủ bắt nạt Tiểu Bảo? Nhanh lên một chút nói cho ta a!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thu phục âm xà

"Lão nô xà tổ khấu kiến Huyền Đế chí tôn!" Cái kia trường xà hóa thành hình người, quỳ gối Tiểu Bảo trước mặt.

Tiểu Bảo hoảng vội khoát tay nói: "Làm sao người cũng gọi là ta Huyền Đế! Người đứng lên đi, để cho người khác coi không được."

Âm Xà vương đứng dậy nói: "Huyền Đế xin yên tâm, nơi này đã bị ta dưới kết giới, sẽ không có người nhìn thấy, cũng sẽ không có người nghe thấy. Không nghĩ tới Tịnh liên tâm đan càng là ta bản mệnh nguyên đan, khiến cho ta mở ra thần trí! Huyền Đế thần trí còn chưa mở ra, đương nhiên sẽ không nhận ra ta!"

Tiểu Bảo kỳ quái hỏi hắn: "Làm sao người cũng phải ta mở ra thần trí, ta muốn như thế nào mới có thể mở ra thần trí?"

Âm Xà vương liếc mắt nhìn Tiểu Bảo thân thể, kinh hi nói: "Bệ hạ đã chiếm được Thất Hà bảo đàm? Quá tốt rồi, bất quá hiện tại chỉ lượng một điệp, xem ra là bệ hạ đã tìm tới hoàng điệp ba phi, loại mười tám âm hoa cùng loạn sau tụ hội, bệ hạ mới có thể khôi phục thần trí."

Tiểu Bảo đỏ mặt nói: "Kỳ thực... Có hay không thần trí đối với ta mà nói đều không quan trọng... Có Ủy các nàng, ta đã rất thỏa mãn..."

Âm Xà vương đột nhiên biến sắc: "Bệ hạ chó làm nghĩ như vậy pháp! Năm đó Huyền Ngọc đại đế dùng phong thiên đại thuật đem đại Ma tôn đặt ở Đông Hải bên dưới, đồng thời cũng đem thể gian vạn vật linh thức phong cấm! Chính mình dùng thần thức sống lại pháp tìm kiếm Đế hậu linh tung, bây giờ vừa nhưng đã kết làm thịt thai, liền nói rõ Đế tôn cùng Đế hậu đã sống lại hậu thế rồi! Chúng ta những này phó nô cũng có thể sẽ trực vừa khôi phục Thần Thức, trở về bên cạnh bệ hạ!"

Tiểu Bảo gãi gãi sau gáy của chính mình chúc nói: "Kỳ thực ta vẫn cảm thấy như vậy rất tốt, khả năng khôi phục Thần Thức, đối với đại gia tôi nói, cũng không nhất định chính là chuyện tốt!"

Âm Xà vương thờ dài một tiếng nói: "Có thể không khôi phục Thần Thức, đối với muôn dân đại chúng tôi nói, nhưng là tai nạn! Đế tôn vừa đã sống lại, cái kia phong thiên đại thuật thì có chỗ hỏng, bởi vì Đế tôn là lấy Thần Thức hóa thai, căn chính là Linh Khí! Cứ như vậy, Tiên Ma đột ngột sinh ra, thiên hạ chắc chắn đại loạn!"

Tiểu Bảo sững sờ, không nghĩ tới sự tồn tại của chính mình đối với với toàn bộ thế giới tôi nói, lại là một loại tai nạn, trong lòng thực sự có loại không nói ra được tư vị!

Âm Xà vương nói tiếp: "Đế tôn không cần áy náy, này vốn là ngài số mệnh! Phóng tầm mắt hiện tại nhân loại,... Đã là từ từ khe khó bình, càng ngày càng coi trời bằng vung. Hoạ chiến tranh không ngừng, hài cốt tăn thềm, Đế tôn lẽ nào nhẫn tâm mắt thấy mình một tay sáng tạo Bạch Loan đại lục bị hủy bởi nhân loại tay sao?"

Tiểu Bảo chau mày, vì hơi thờ dài một tiếng: "Lẽ nào thật sự muốn lấy bạo chế bạo sao?"

Âm Xà vương thần nhiên thờ dài: "Coi như lấy bạo chế bạo e sợ cũng khó có thể có hiệu quả,... Là bọn họ to lớn nhất Pháp Bảo, cũng là sâu nhất liệt rế : cái, làm sao bình phục, chỉ có Đế tôn mới có biện pháp, chúng ta thực sự khó có thể suy đoán."

Tiểu Bảo hít một hơi: "Lẽ nào người so với thần còn còn đáng sợ hơn? Còn khó hơn đối mặt phó?"

Âm Xà vương gật gù nói: "Người trí tuệ, đã vượt qua thần linh vực, chỉ là năng lực có hạn, bằng không thể gian này lại vô thần tộc đặt chân!"

Tiểu Bảo nghe xong một trận ngơ ngác, lẽ nào người thật sự có đáng sợ như vậy?

Âm Xà vương nói tiếp: "Hai tháng trước, cang châu ngoài thành mạch điện trong một đêm thiêu hủy mệnh mạng, tro tàn bên trong đột hiện ra quái dị đồ án, lúc đó ta thần trí chưa mở, không được kỳ giải, giờ khắc này nghĩ đến, nói vậy là Kỳ Lân đao xuất thế. Bệ hạ có thể đi cang châu tìm kiếm, tìm tới Kỳ Lân đao, lại thu đủ long phượng trạch, liền liền có thể trở về triệu Tiên Đài, mở ra thông Tiên môn, lấy ra diệt ma kiếm, lại lên Đế vị!"

Tiểu Bảo mờ mịt ồ một tiếng, Âm Xà vương lại quý xuống nói: "Đế tôn, xin thứ cho tạm thời không thể tiếp đón. Bệ hạ có Thất thái nguyên đan hộ thân, an toàn tất nhiên là không lo. Cực địa nhưng có mấy ngàn con dân còn ở hy vọng lão nô về đi giải cứu! Huống hồ nguyên đan sơ quy, lão nô phải hao phí một quãng thời gian luyện hóa, chờ nó cùng lão nô thân thể hoàn toàn kết hợp, mới có thể phụng dưỡng Đế tôn!"

Tiểu Bảo gật gù nói: "Người trước tiên đi cực địa cứu vớt con dân, chuyện của ta không cần phải gấp gáp!"

Âm Xà vương biết Tiểu Bảo vẫn không có đem lời nói mới rồi để ở trong lòng, nghiêm nghị nói với hắn: "Đế tôn, không phải lão bộc đông dài, bệ hạ cần mau chóng tiêu hóa Thần Thức, không thể kéo dài! Dẫn Hồ vốn là sáu phó một trong, bây giờ nhưng lưu luyện trần thể phồn hoa, rơi vào ma chướng! Đế tôn Thần Thức khôi phục sau cần trước tiên thu phục Dẫn Hồ, không thể lại để hắn làm hại nhân gian! Quan trọng hơn chính là, lão bộc sợ Đông Hải đã không thể nhốt lại cái kia đại ma đầu, một khi hắn lần thứ hai xuất thế, ngày đó dưới sẽ trở nên sinh linh đồ thần!"

Tiểu Bảo run lên trong lòng, mê man nhìn một chút Âm Xà vương, trong đầu mặc dù đối với những chuyện này có chút bài xích, nhưng không đành lòng nhìn thấy hắn thất vọng ánh mắt, chung quy vẫn gật đầu một cái nói: "Ta biết rồi!"

Âm Xà vương cũng thờ dài một tiếng, biết Thần Thức một ngày không còn nữa, trước mắt hồ đồ thiếu niên cũng sẽ một ngày không được tỉnh táo, có thể việc này một mực chú ý duyên pháp, là nhất cường cầu không, vì lẽ đó nóng lòng cũng không được!

Âm Xà vương vừa chấp tay, nói với Tiểu Bảo: "Ta trở lại cực địa, sẽ có đồ vật đưa với Đế tôn, hi vọng đối với Đế tôn có trợ giúp. Khoảng thời gian này, lão nô sẽ ở cực địa tu luyện, lắng lắng chờ Đế tôn thu đao tín vui."

Tiểu Bảo gật đầu nói: "Người được Tịnh liên tâm đan, còn có thể ghi nhớ cực địa bách tính, đã là đáng quý. Ta mấy ngày nay liền hướng sư phụ chào từ biệt, đi tìm Kỳ Lân đao, người về cực địa đi, ngày sau ta nếu thật sự cái nhớ tới tự cái thân phận, thì sẽ đi cực địa tìm người."

Âm Xà vương lần thứ hai lễ bái, trong miệng nói rằng: "Xin nghe bệ hạ ý chỉ!"

Nhìn mấy trăm người mặc áo đen chen chúc phong tuyết lồi băng bốn người nhấc đỉnh đầu đại kiệu biến mất ở trong sơn đạo, khắp núi hào kiệt chỉ cảm thấy hôm nay một ngày đều bừng tỉnh như mộng, một hồi vô lâm hạo kiếp lấy loại này đều đại hoan hỉ phương thức kết thúc, mọi người đương nhiên là lòng tràn đầy vui mừng.

Xạ nhật cung Vương ngơ ngác nhìn trong viện chính tề bày ra mấy cỗ Tịnh Thủy Liên Tọa đệ tử thi thể, thờ dài một tiếng nói: "Nếu như trong chúng ta người vượn sớm cho Cực Địa tông một ít lý giải, các người thì sẽ không không công hi sinh rồi!"

Liễu Như Phong hai mắt ửng hồng: "Nếu như năm đó tổ tiên nghe xong Âm Xà vương mượn bảo nguyên do, cũng sẽ không phát sinh này trăm năm qua

Cực Địa tông cùng Trung Nguyên võ lâm minh tranh ám đấu rồi!"

Đệ nhất kiếm thánh cũng thở dài một tiếng: "Nếu như chúng ta mỗi lần gặp gỡ trước trước tiên đem thoại đều nói rõ ràng, còn Vương Dao vương bọn họ cũng sẽ không chết! Nhưng những này chỉ là nếu như, sự thực đã thành chắc chắn, lại hối tiếc cũng là uổng công!"

Tiểu Bảo đột nhiên ưỡn một cái lồng ngực nói: "Ai nói là uổng công? Từ những này đau đớn thâm giáo huấn bên trong được một ít kinh nghiệm, mới để những người này sẽ không không công hi sinh!"

"Nói được lắm!" Xạ nhật cung Vương lớn tiếng tán thưởng, nhìn chăm chăm Tiểu Bảo nói: "Không nghĩ tới người còn nhỏ tuổi, ánh mắt xa, tâm tình cao, ngay cả ta này lão hủ cũng tự than thở không kịp!"

Đệ nhất kiếm thánh cũng gật đầu phụ họa: "Công phu cũng là tuấn rất a! Có thể lại không thể nói là công phu. . . Tiểu huynh đệ này thú vị, khiến người ta nhìn không thấu!"

Hắn tuy rằng không có tận mắt nhìn Tiểu Bảo cùng Âm Xà vương cuộc chiến, nhưng là lại nghe quyền chương đường đệ tử miêu tả quá, tuy rằng nhìn không thấu trước mắt cái này choai choai hải tử thực lực chân chính, cũng đã biết không thể khinh thường.

Tiểu Bảo nhưng có chút kỳ quái, lời nói này bình thường chính mình là vạn vạn không nói ra được, hôm nay làm sao ngay ở trước mặt nhiều như vậy võ lâm tiên bối liền thốt ra mà ra? Cực kỳ giống cái kia không sợ trời không sợ đất Điệp Hiền nha đầu tính khí!

Tước Vũ nước mắt dịu dàng, đi tới Liễu Như Phong trước mặt khóc không ra tiếng: "Sự phụ, lẽ nào liền như vậy quên đi sao?"

Liễu Như Phong biết nàng trên người chịu huyết hải thâm cừu, một nhà cả nhà đều bị tử đại Thiên Ma làm hại, lúc này Cực Địa tông cùng Trung Nguyên võ lâm hiềm khích lúc trước tiêu hết, nàng đột nhiên mất đi báo thù mục tiêu, tất nhiên là thống khổ mờ mịt, không khỏi thở dài một tiếng nói: "Vũ, Tuyệt ma vừa nãy đã nói cho ta, người như tự cảm võ công đã thành, bất cứ lúc nào có thể đi tìm hãn báo thù, hoặc ước đến Trung Nguyên một trận chiến, hãn định đến đến hẹn."

Tước Vũ cắn răng bạc nói: "Được! Ta sẽ đi tìm hãn!"

Tiểu Bảo đi tới Tước Vũ bên người, cũng không để ý mọi người liền ở bên cạnh, lôi kéo Tước Vũ tay nói: "Tỷ tỷ, cừu hận thật sự như thế làm người khó quên sao?"

Tước Vũ sững sờ, nếu như người khác hỏi nàng, nàng tự nhiên lấy gia thù sâu như biển qua lại tuyệt, nhưng là đối mặt tâm tư thuần lương Tiểu Bảo, nàng không muốn truyền vào quá nhiều cừu hận lý luận đối với hãn, trầm tư một lúc lâu, mới thở dài nói với hãn: "Tiểu Bảo, tỷ tỷ là tước gia đình nữ, từ gia tộc bị hủy bắt đầu từ giờ khắc đó, liền trên lưng trách nhiệm này! Đây là tỷ tỷ ngay ở trước mặt tước gia tổ tông bài vị ứng thuận hứa hẹn!"

Tiểu Bảo gật gù, trong miệng lầm bầm nói: "Trách nhiệm, hứa hẹn, tỷ tỷ, ta đã hiểu!"

Trương Thiện ngồi dưới đất, cầm trong tay một toà tuần mã đáng đáp tượng gỗ, quay về trước người một bộ thi thể lầm bầm nói: "Thuận, ca ca đã đem đàn mã tượng gỗ đem ra, thích không? Ca ca tặng cho người, có nó bồi tiếp người, ở bên kia liền sẽ không cô quạnh. . ." Nói rằng cuối cùng, đã là không không chế được tâm tình, ô ô ghen ngào lên.

Nhan Vô Cấu vỗ vỗ bờ vai của hãn, ngồi vào bên cạnh hãn, an ủi: "Mười hai, đừng quá khó chịu, thuận vì sự môn mà chết, trung nghĩa thiên thu!"

Liễu Như Phong cũng lớn tiếng nói: "Các đệ tử, đem hi sinh huynh đệ chôn ở Lạc nhật đàm bên, toàn phái chia buồn ba ngày!"

Điệp Hiền cũng là hôm nay mới biết Lạc nhật đàm là Tịnh Thủy Liên Tọa các đời chương môn viên tịch vị trí, nghĩ đến hôm qua còn ở thượng du Thái hà gian bơi, không khỏi có chút thình lình.

Thâm nghĩ có thể chôn ở nơi đây cũng là một loại lớn lao vinh dự, cùng liệt tổ liệt tông làm bạn, cũng không uổng công thân là võ lâm đệ nhất đại môn phái Tịnh Thủy Liên Tọa đệ tử rồi!

Tiệc mừng thọ đã biến thành lễ tang, thiếu một phần náo nhiệt, có thêm một phần nghiêm nghị. Trước sau đại diện ngồi đầy tới rồi cứu cấp giang hồ hào khách.

Tịnh Thủy Liên Tọa ẩm thực cung đường luôn luôn là tự cấp tự túc, tự lực cánh sinh, vì lẽ đó trong phái cũng không đầu bếp tạp dịch loại hình, nhưng không thiếu nấu ăn hảo thủ.

Đến chạng vạng, trác tịch bên trên xếp đầy rượu ngon món ngon, bầu không khí mới từ từ lung lay lên. Phi Vân đường đệ tử qua lại ở các trác trong lúc đó, làm một giúp hào khách môn thêm tửu đưa món ăn.

Phong Vô Ảnh nhắc theo hai vò rượu lướt qua bên trong môn, chính muốn tiến vào tiền điện, nghênh thấy một tên Bạch Y nữ tử, thấp giọng hỏi nàng: "Đại sư tỷ, vì sao không gặp sự phụ? Đệ nhất sư thúc chính tìm hãn đây!"

Vân Thường về mặt buồn bã, chỉ ngón tay hậu viện, thấp giọng nói: "Sự phụ ở bên trong đường chăm nom sư nương!"

Liễu Như Phong ngồi trên trước giường, hai tay cầm thật chặt Thủy Luyến Nguyệt lạnh lẽo tay nhỏ, trong ánh mắt không lộ ra hạn triu mệnh cùng thâm tình.

Úy ở một bên gào khóc nói: "Cha, ta nương. . . Nếu Cực Địa tông cùng chúng ta hòa giải, sư cha vì sao không cho bằng tuyết hai ma sư phụ nương giải độc?"

Liễu Như Phong thờ dài một tiếng: "Mẹ ngươi bên trong chính là chưởng lực, cũng không phải độc vật, làm sao đến giải độc câu chuyện? Coi như là bằng tuyết hai ma chính mình, đánh nhau đi ra ngoài quyền chưởng cũng không cách nào hóa giải, thì lại làm sao có thể cho ngươi sư nương giải độc?"

Úy rốt cục khóc ra thành tiếng, nhào tới ở Thủy Luyến Nguyệt trên người gào khóc: "Vậy ta nương làm sao bây giờ? Chẳng phải là không cứu? Nương, ngươi tỉnh lại đi a!"

Liễu Như Phong vỗ vỗ Úy phía sau lưng, kiên quyết nói rằng: "Úy yên tâm, coi như cha tiêu hao hết một đời tinh lực, cũng phải đem mẹ ngươi cứu sống!"

Tước Vũ dẫn Diệp Hiên mới vừa vào đến, nhìn Thủy Luyến Nguyệt mê man dung nhan, trong mắt biến ảo không ngừng, mấy lần há mồm muốn nói, rồi lại miễn cưỡng nuốt trở vào!

Mất thấy Úy khóc càng ngày càng thương tâm, Tước Vũ chung quy vẫn là lấy dũng khí, tiến lên lôi kéo Úy tay nói rằng: "Úy, chúng ta đi ra ngoài trước một hồi, để sư phụ cố gắng bồi bồi sư nương. Đợi lát nữa lại đổi hẳn đi chăm sóc khách khứa."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tuyệt đối không được

Úy gào khóc lác đầu: "Ta nơi nào cũng không đi! Ta liền ở ngay đây chờ nương tỉnh lại!"

Tước Vũ dùng sức lôi kéo Úy tay nhỏ, kiên quyết nói: "Úy nghe lời! Ta có việc cùng ngươi cùng Diệp Hiên nói!"

Diệp Hiên cũng đi tới nói: "Úy ngoan, chúng ta ở này cũng không giúp được sư phụ, liền để sư phụ lẳng lẳng ở đây muốn nghĩ biện pháp, chúng ta cùng tước Vũ tỷ tỷ trước tiên đi ra ngoài một chút."

Úy tuy rằng không muốn, có thể nhìn thấy Tước Vũ vẻ ngưng trọng, vẫn là bé ngoan rời khỏi phòng, theo Tước Vũ cùng Diệp Hiên đi ra ngoài.

"Cái gì? Cái kia tiểu tử ngốc có thể cứu sư nương?" Bái tiên các bên trong, Diệp Hiên một mặt ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Tước Vũ, lớn tiếng kinh hỏi.

Tước Vũ vội vã làm một cái cầm khẩu thủ thế, nhìn chung quanh, thờ dài một tiếng nói: "Đừng quên, tỷ tỷ cũng từng bên trong quá Tuyệt ma một chương, chính là Tiểu Bảo chữa lành!"

Diệp Hiên xem thường nói: "Ta còn tưởng rằng là tiểu tử ngốc có cái gì đặc thù bản lĩnh, nguyên lai tước Vũ tỷ tỷ là muốn cho hắn đi hái hỏa thảo!"

Tước Vũ lác đầu một cái: "Nếu là tỷ tỷ là dựa vào hỏa thảo chữa khỏi, vì sao ròng rã kéo năm năm lâu dài? Ngươi có thể đừng quên, Tước Vũ từ khi tiến vào Tịnh Thủy Liên Tọa, liền vẫn đang uống hỏa thảo!"

Úy nghe ra trong đó then chốt, hưng phấn nói: "Vậy thì là nói, Tiểu Bảo khác có biện pháp, chữa khỏi tỷ tỷ? Nói cách khác, hắn cũng có thể dùng phương pháp này chữa khỏi ta nương? Ta hiện tại liền đi tìm Tiểu Bảo, để hắn cứu trị ta nương!"

Tước Vũ mau mau kéo nàng, sắc mặt nghiêm túc nói với nàng: "Không thể!"

Lần này đến phiên Diệp Hiên cùng Úy đồng thời kinh ngạc, nhìn Tước Vũ nói: "Làm sao? Ngươi không muốn để cho Tiểu Bảo cứu sư nương?"

Tước Vũ lác đầu nói: "Không phải, chỉ là cái kia phương pháp. . ." Nói tới chỗ này, trắng nõn trên mặt càng che kín Hồng Hà!

Diệp Hiên nguyên vốn là tính nôn nóng, giờ khắc này nhìn Tước Vũ áp a áp ứng đáng đáp, càng là không kiềm chế nổi, nắm chặt tay của nàng qua lại ghé tựa: "Phương pháp gì mà! Thất sư tỷ ngươi muốn nói liền nói xong, áp ứng gấp người chết!"

Úy cũng kéo Tước Vũ tay nói: "Tỷ tỷ, đến cùng là phương pháp gì mà, chỉ cần có thể chỉ ta nương, ta cái gì đều đáp ứng!"

Tước Vũ cúi đầu, trên mặt một mảnh ửng đỏ, liền truong mấy lần môi anh đào, nhưng vẫn là không dũng khí nói ra. Diệp Hiên khí nói: "Ngươi không nói, chính ta hỏi tiểu tử ngốc đi!"

Tước Vũ mau mau ngăn cản nàng nói: "Điệp Hiên, tỷ tỷ hỏi người, người gần nhất có phải là công phu tiến rất xa?"

Điệp Hiên không ngờ Tước Vũ lúc này càng hỏi cái này, mờ mịt gật đầu: "Đúng đấy, ta hiện tại cảm giác Đại sư tỷ đều không phải đối thủ của ta rồi!" Nói đến đây trong giọng nói có chút đắc ý lên.

Tước Vũ lại quay đầu nhìn Ủy hỏi: "Muội muội, người có phải là cũng là cảm thấy như vậy?"

Ủy suy nghĩ một chút, chung quy vẫn gật đầu: "Hừm, trước đây đột phá không được cửa ải hiện tại đều thông qua rồi!"

Tước Vũ cắn môi nói: "Vậy các người có thể rõ ràng tại sao lại như vậy?"

Điệp Hiên cùng Ủy mặt cười đồng thời một đỏ, Điệp Hiên giẫm bàn chân nhỏ tức giận mắng: "Còn không phải là bị cái kia tiểu tử ngốc cho bắt nạt. . . Thất sư tỷ người biết rõ còn hỏi! A, lẽ nào. . ."

Điệp Hiên một mặt kinh hãi nhìn Tước Vũ,

Tước Vũ gật đầu nói: "Ta hàn độc, cũng là Tiểu Bảo dùng cái phương pháp này trị tốt đẹp. . ." Nói xong lời cuối cùng, nhỏ bé muối thanh, đầu đều sắp thấp đến trước ngực đi tới.

Ủy tuổi tác nhỏ nhất, tâm tư thuần khiết nhất, nghe đến đó còn chưa hiểu được, không hiểu ra sao nhìn Tước Vũ cùng Điệp Hiên hỏi: "Ta làm sao càng nghe càng bị hồ đồ rồi? Chúng ta công phu tiến bộ không tiến bộ, cùng cứu ta nương có quan hệ gì a? Chẳng lẽ muốn chúng ta giúp ta nương vận công từ độc?"

Điệp Hiên dùng xanh nhạt ngón tay ngọc một đâm Ủy trán, sân mắng nàng: "Người thật là một nha đầu ngốc!" Nói môi anh đào phụ với Ủy bên tai, nhẹ giọng nói rồi vài câu.

Ủy nghe nghe, mặt cười càng thêm đỏ bừng, chính lập tại chỗ, nhất thời im lặng. Đến nửa ngày mới đột nhiên mãnh điệu vàng trán kêu to: "Không được! Tuyệt đối không thể! Đó là ta nương, tại sao có thể cùng Tiểu Bảo phát sinh loại kia. . ."

Nàng cũng không tiện nói tiếp, chỉ là không ngừng mà lắc đầu nói: "Không thể, tuyệt đối không thể!"

Tước Vũ thở dài một hơi, cũng không nói lời nào.

Việc này cũng thực sự là quá mức hoang đường, trước tiên không nói loại này đại nghịch bất đạo sự tình bị người ta biết rồi thì như thế nào, chính là mình ở lương tâm trên cũng không còn gì để nói!

Một phương là đối với mình ơn trọng như núi sư nương, một phương là chính mình tình hệ toàn thân tình lang, không cứu xin lỗi sư nương ân tình, cứu có lỗi với chính mình yêu lang tình, tình thế khó xử, nhất thời cũng không ai biết nên nói cái gì!

Điệp Hiên tính cách là nhất phóng khoáng mạnh mẽ, lúc này cũng là bó tay toàn tập,, lặng lẽ không nói! Đối với Tước Vũ, nàng tự nhiên là tin tưởng không nghi ngờ, Tiểu Bảo quả thật có năng lực cứu sư nương!

Nhưng là nếu như là dùng phương pháp này, nàng cũng không biết cứu hay là không cứu được rồi.

Tuy rằng nàng vừa thấy được Tiểu Bảo liền một bộ dữ dằn đáng sợ, thật giống không đánh tới mấy quyền tổng giải không được trong lòng khí như thế, nhưng là nàng tâm lý rành rẽ nhất, thẳng ngốc kia tiểu tử kỳ thực đã chiếm đầy nàng toàn bộ cánh cửa lòng, hần nếu như có chuyện gì xảy ra, chính mình là ngay cả tính mệnh cũng có thể bỏ qua không muốn mà đi cứu giúp!

Có thể hiện tại tiểu tử ngốc không có chuyện gì, hoàn thành duy nhất có năng lực cứu sư nương người, phương pháp nhưng là như vậy ngưng ngưng, này nên làm thế nào cho phải?

Chính mình tình lang muốn cùng sư nương lửa trình gặp lại, hôn xác giao hòa, mặc dù là vì cứu người, tâm lý của nàng cũng là lão đại không muốn, nhưng lại không biết nên làm gì từ chối, cũng không thể đối với Ủy nói: "Không muốn cứu người nương, bởi vì hần là chúng ta nam nhân, tại sao có thể cùng mẹ người nằm ở trên một cái giường!"

Kỳ thực trong ba người khó chịu nhất vẫn là Ủy!

Chính mình yêu lang là duy nhất có thể cứu mẫu thân người, nhưng là dùng loại kia phương pháp! Sau đó làm sao đối mặt mẫu thân? Coi như đem mẫu thân chữa khỏi, nàng sẽ Khi làm chẳng có chuyện gì đã xảy ra sao?

Hướng hồ Tiểu Bảo là chính mình nam nhân, coi như đồng thời nắm giữ Tước Vũ cùng Điệp Hiên hai vị tỷ tỷ, vậy cũng là thiên duyên, chính mình dù tiếc đến đâu đến cũng không dám nghịch thiên. Thế nhưng mẫu thân không phải là Tiểu Bảo Đế phi a, làm sao có thể cùng Tiểu Bảo làm loại kia chỉ có phu thê trong lúc đó mới có thể việc làm!

Nhưng là không làm lại cứu không được mẫu thân, mẫu thân một khi không trùng trị, thương tâm gần chết không chỉ là chính mình, càng có cha. Vậy này cái gia, cũng là đồ rồi! Chính mình ứng nên làm thế nào cho phải?

Cứu, hay là không cứu?

Ba nữ mỗi người một ý, ai cũng không nói tiếp. Cứu hay là không cứu, lúc này thành ba nữ trước mắt vấn đề khó khăn nhất!

Ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân, ba nữ trong lòng đồng thời thờ dãi, thực sự là nói quý nhìn thấy quý, tiểu tử ngốc đến rồi!

Tiểu Bảo trực tiếp đi vào bái tiên các, nhìn ba nữ khả khả cười: "Liên biết các người ở đây! Đi, chúng ta đi tìm Đại sư huynh bọn họ đi uống rượu!"

Từ khi đánh với Âm Xà vương một trận, Tiểu Bảo quả thực thành chứng đệ tử trong mắt thần, cũng lại không ai dám đối với hắn yêu năm uống sáu nói chuyện, nghĩ tất cả biện pháp tiếp cận hắn!

Đương nhiên đồng dạng được lợi còn có Tiểu Đan Cung, bắn ra đả thương Âm Xà vương người vậy còn không là hào kiệt bên trong hào kiệt, anh hùng bên trong anh hùng!

Hai người chưa từng được quá lễ ngộ như thế, bị chúng sư anh chị em lôi kéo, không ngừng mà uống rượu, coi như Tiểu Bảo có Thất thái nguyên đan, đối với còn miễn dịch, cũng lạc cái đồ trường thủy no.

Tiểu Đan Cung đã sớm liền đầu lưỡi đều lớn rồi. Hiện tại mọi người không nhận ra, chỉ cần có người đưa cho hắn cái chén, liền mau mau hướng về trong miệng quán, coi như bên trong cái đĩa mã niệu, hắn cũng chiếu uống không lầm!

Tiểu Bảo vừa nhìn không chịu nổi, muốn lên mình còn có ba cái nữ giúp đỡ, tiếp theo niệu độn, tìm đến ba nữ.

"Uống cái đầu người! Vào lúc này còn có tâm tình uống rượu!" Diệp Hiền tức giận nhìn Tiểu Bảo, hận không thể ở hắn cái móng trên đạp lên một cước.

Tiểu Bảo le lưỡi một cái, tao đầu nói: "Ta lại nơi nào đắc tội người?"

Tước Vũ than nhẹ một tiếng, trắng Tiểu Bảo một chút, nhưng không có lên tiếng.

Úy đi tới, lôi kéo Tiểu Bảo hai tay, si ngốc nhìn hắn, ai oán nói: "Tiểu Bảo ca ca, người sẽ cứu ta nương sao? Người sẽ không làm như vậy, có đúng hay không? Người định là sẽ cứu! Người cứu hay là không cứu a?"

Tiểu Bảo nghe đầu đều lớn rồi, ôm Úy nói: "Úy, người làm sao? Vì sao như vậy nói chuyện? Ta đều nghe mơ hồ rồi! Ta nếu là có bản lĩnh có thể cứu thật sư nương, tất Khi việc nghĩa chẳng từ!"

Lời này vừa nói ra, ba nữ đồng thời hừ một tiếng.

Diệp Hiền tức giận mắng to: "Người đương nhiên việc nghĩa chẳng từ, có này chuyện tốt người còn không là cướp làm! Đại lưu manh!"

Úy bụng hai mắt tiếng khóc nói: "Người quả nhiên là phải cứu, người quả nhiên vẫn là hy vọng thân cận ta nương. . ."

Tiểu Bảo vừa nghe, nghi hoặc nhìn ba nữ nói rằng: "Ta nghe ý của các người, thật giống ta thật sự có thể cứu sư nương? Lại thật giống các người cũng không hy vọng ta đi cứu sư nương?"

Ba nữ đồng thời sững sờ, đột nhiên tỉnh ngủ, nguyên lai mình một mực ghen, một mực chú trọng luân cương, càng đem này mạng người quan trọng đại sự cho quên lãng N hoàng chờ cứu người vẫn là mẫu thân của chính mình, sư nương!

Tước Vũ nhìn một chút Diệp Hiền, có quay đầu nhìn một chút Úy, vàng trán kế tục thấp xuống, giờ lên cánh tay phải từ từ nói: "Cứu sư nương!"

Diệp Hiền giậm một cái chân sen, mạnh mẽ trừng một chút Tiểu Bảo, cũng giờ lên cánh tay phải, quay đầu nhìn Úy nói: "Cứu sư nương!"

Úy nhìn một chút Tiểu Bảo, lại quay đầu liếc mắt nhìn cúi đầu trầm tư Tước Vũ, cuối cùng cùng với Diệp Hiền ánh mắt đối diện, trong mắt lệ quang dụ dằng, che mặt gào khóc: "Chỉ cần có thể cứu ta nương, Úy cái gì cũng có thể đáp ứng. . ."

Tiểu Bảo nhưng như trụ mây mù, không hiểu ra sao nhìn ba nữ hỏi: "Các người đến cùng đang nói cái gì? Ta thật sự có thể cứu đạt được sư nương sao? Nói cho ta hắn là thế nào làm, coi như là muốn Tiểu Bảo mệnh, cũng nhất định phải đem sư nương chữa khỏi!"

Ba nữ nghe xong Tiểu Bảo, trong lòng đều là run lên, nhìn thấy hắn sốt ruột đáng đáp, trong lòng càng là cảm động, đồng thời cũng vì là trong lòng mình từ tâm mà xấu hổ!

Tước Vũ lôi kéo Tiểu Bảo tay nói: "Tiểu Bảo, sư nương trên người bị thương thế, theo ta trước là giống nhau như đúc! Người còn nhớ thế nào chữa khỏi ta hàn độc sao?"

Tiểu Bảo thật lòng gật gù, nói với Tước Vũ: "Biết! Buổi tối ngày hôm ấy ở kho lúa nóc nhà, hai chúng ta vốn là là hóng gió xem mặt trăng, cuối cùng không biết vì sao nhưng ôm ở cùng nhau! Lúc đó tỷ tỷ là dùng cái tay này đặt ở. . ."

Tước Vũ mặt cười đã hồng như Thái hà sơn trên lạc dương, một cái che Tiểu Bảo miệng nói: "Người cái này tên ngốc! Ai muốn người nói như vậy tí mỉ! Ta là nói nếu như muốn cứu sư nương, liền muốn dùng phương pháp như thế!"

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, Tiểu Bảo sững sốt nửa ngày, mới nọ nọ hỏi nàng: "Phương pháp gì?"

Ba nữ suýt chút nữa không bị hấn tức chết! Nhưng là mọi người đều biết, người này cũng không phải cố ý giả bộ hồ đồ, hấn thật sự là không biết!

Điệp Hiên nhìn Tiểu Bảo lỗ tai, đem chính mình miệng nhỏ tiến đến bên tai của hắn, đỏ mặt trướng thấp giọng nói rồi vài câu!

Tiểu Bảo mặt cũng tăng một thoáng đỏ, khó có thể tin nhìn ba nữ. Điệp Hiên cắn môi mạnh mẽ ở Tiểu Bảo trên cánh tay bấm một cái "Tiểu tử thú, tiện nghi người rồi!"

"Không được! Ta không thể như vậy làm!" Tiểu Bảo nhưng lắc lắc đầu, nhìn ba nữ kiên định lạ thường nói, "Tuyệt đối không được!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Độ khí cứu người

Điệp Hiên sững sờ, lôi kéo cánh tay của hắn sốt ruột nói: "Không được? Lẽ nào người không muốn sư nương sao? Người có còn hay không lương tâm? Ủy đều không nói không được, người dựa vào cái gì nói không được?"

Tiểu Bảo nghiêm túc cẩn thận nói: "Bởi vì ta tuy rằng ngốc, nhưng còn hiểu đến luân lý cương thường! Nếu như không có sư phụ, ta sẽ do dự! Nếu như sư phụ cùng sư nương cảm tình không hợp, như người đứng nước lã, ta cũng sẽ suy xét, nhưng là tình huống bây giờ, ta không làm được, cũng chắc chắn sẽ không đi làm!"

Ba nữ ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo, này sáu năm trong ấn tượng, còn chưa bao giờ thấy hắn từng có như vậy kiên quyết về mặt! Cũng là lần thứ nhất thấy hắn vì phạm ba nữ tâm ý!

Tước Vũ đi tới lôi kéo Tiểu Bảo tay khuyên hắn: "Tiểu Bảo, tỷ tỷ cũng biết nhưng là hoang đường, nhưng là đây quả thật là duy nhất có thể cứu sư nương phương pháp! Nếu như người không chịu xuất thủ cứu giúp, sư nương rất khả năng. . ."

Úy ẩn nhiên muốn khóc nhìn Tiểu Bảo nói: "Ca ca, cha nói, nương trong bụng đã có hài tử, ca ca nếu là không cứu, nương cùng bảo bảo đều sẽ khó thoát khỏi cái chết!"

Tiểu Bảo vẻ mặt thống khổ, ánh mắt nhưng cứng như Bàn Thạch nhìn ba nữ nói: "Các người không nên buộc ta, việc này ta quyết không thể vì là! Điệp Hiên, người đem qua còn ở nói với ta, nam nhi đại trượng phu, có cái nên làm, có việc không nên làm! Nên ra tay không lưu tình, không lúc nên xuất thủ mặc chia sẻ! Người quên rồi sao?"

Điệp Hiên ngăn ra, không nghĩ tới Tiểu Bảo dĩ nhiên đem lời của nàng nhớ tới như vậy rõ ràng, phương tâm thật là ngọt ngào, nhưng là nhưng cũng lo lắng sư nương an toàn, ây ây nói với hắn: "Nhưng là tình huống bây giờ. . ."

"Tình huống bây giờ chính là không thể làm! Nếu như ta có thể cứu sư nương, chắc chắn sẽ không là dùng phương pháp này, nếu như ta không thể cứu sư nương, vậy thì không công làm bản sư nương danh tiết, cũng làm cho Tịnh Thủy Liên Tọa thành vô lâm đồng đạo sĩ mắng trò cười!"

Ba nữ đều sững sốt, đều trong mắt chứa dị thái đánh giá nam nhân trước mắt, này vẫn là cái kia bị người xưng là ngốc bảo gia hòa sao? Hắn đến cùng là thật khờ, vẫn là không muốn làm vô vị tranh cường hão thắng?

Ba nữ như là lần thứ nhất nhận thức Tiểu Bảo như thế, đầy cõi lòng mừng rỡ nhìn nam nhân trước mắt, đến đây, các nàng đối với mình... Cho như vậy nam tử, đã là không hề hối hận, lại không oán giận, bởi vì như vậy nam tử, trị cho các nàng đi yếu!

Tước Vũ cắn ngón tay đối với Điệp Hiên cùng Úy nói: "Tiểu Bảo nói rất đúng, đại gia vừa bắt đầu liền bị ta nói dối rồi! Tiểu Bảo ngoại trừ thân thể ta hàn độc là dùng. . . Cái kia một loại phương pháp, cũng không có nghĩa là loại kia phương pháp là duy nhất loại trừ hàn độc phương pháp!"

Điệp Hiên gật gù, nói với Tước Vũ: "Sư tỷ người về nghĩ một hồi, lúc đó Tiểu Bảo có phải là vận dụng quá cái gì thủ pháp? Vẫn là sử dụng tới những đan dược khác cái gì?"

Tước Vũ cùng Tiểu Bảo đồng thời lắc lắc đầu, đem đó hai người không tìm lòng được, lại như là... Bình thường một cách tự nhiên phát sinh tất cả, căn bản không có cái khác bước đi!

Úy ánh mắt sáng lên, nhìn Tước Vũ nói: "Sư tỷ, người cảm thấy lúc đó cảm giác gì? Tiểu Bảo trên người có hay không tình huống khác thường?"

Tước Vũ không chút nghĩ ngợi nói: "Nhiệt r giả nói là ẩm áp, ôm hần phi thường thoải mái, thật giống như trong cơ thể hần có một luồng nhiệt khí như thế!"

Điệp Hiên cùng Úy trong lòng đồng thời sáng ngời, đúng, chính là này cổ nhiệt khí! Các nàng cũng cảm giác được quá này cổ nhiệt khí phun trào, mà có thể trăm phần trăm khẳng định, này cổ nhiệt khí chính là trị liệu hàn độc then chốt!

Úy không thể chờ đợi được nữa lôi kéo Tiểu Bảo cánh tay nói: "Ca ca đi mau, chúng ta mau mau đi cứu mẫu thân!"

Tiểu Bảo nhưng vẫn cứ là một bộ mê man chưa giải đáp, nhìn nàng hỏi: "Nhưng là ta vẫn là không biết nên làm sao cứu sư nương a!"

Điệp Hiên kéo hần một con khác cánh tay, oán trách nói: "Ai nha thật bỗn! Chính là đem bên trong cơ thể người cái kia cổ nhiệt nhiệt khí, chuyển vận đến sư nương trong cơ thể là có thể rồi!"

"Ác!" Tiểu Bảo tiếng trầm đáp lại, đi về phía trước hai bước, lại đứng lại, một mặt cẩn thận từng li từng tí một nhìn ba nữ nói: "Tại sao thua a? Ta căn bản liền võ công đều sẽ không, càng khỏi nói chuyển vận bên trong khí rồi!"

Điệp Hiên trừng hai mắt đã nghĩ tức giận, nhưng là nghĩ lại vừa nghĩ, chính mình cũng sửng sốt. Đúng đấy, hần liền vũ sinh đều không phải, căn bản không hiểu được Ngưng khí tiết ra ngoài đạo lý, lại sao đem chân khí trong cơ thể tùy ý bài ra ngoài thân thể đây?

Ba nữ nhất thời lại xì hơi, từng cái từng cái phờ phạc ngồi ở bên ngoài trên bậc thang. Biết rồi giải quyết vấn đề phương pháp nhưng không cách nào thực thi, cảm giác này so với trước chẳng hay biết gì thời điểm còn khó chịu hơn!

Úy ôm Tiểu Bảo cánh tay, mắt nước mắt lưng tròng nói: "Ca ca, thực sự không được, người liền. . ."

"Úy không cần phải nói rồi!" Tước Vũ đánh gãy lại nói của nàng: "Tiểu Bảo chính là như vậy tính tình, việc đã quyết định tình, là dù là ai cũng không cách nào thay đổi! Hơn nữa sự kiên trì của hần là đúng, chúng ta không thể cho hần sai lầm chỉ dẫn!"

Úy cắn môi không nói lời nào, nhưng trong lòng cũng đồng ý Tước Vũ lời giải thích.

Điệp Hiên nhưng như là nghĩ tới điều gì, đột nhiên trầm lên, ở Tiểu Bảo trước mặt đi rồi hai bước, nhưng có trời chật trụ lông mày, chính mình lại lắc đầu.

Tước Vũ ngẩng đầu hỏi nàng: "Điệp Hiên, người nghĩ đến cái gì? Có phải là có biện pháp?"

Điệp Hiên gật gù, nhưng lại lắc đầu, nói với mọi người: "Ta không biết có thể hay không hành, thế nhưng này đã là chúng ta cuối cùng biện pháp rồi!"

Úy mau mau ôm cánh tay của nàng cầu xin: "Điệp Hiên tỷ tỷ nói mau!"

Điệp Hiên khuôn mặt ửng đỏ nhìn Tiểu Bảo nói: "Tiểu Bảo sẽ không phóng thích bên trong khí, chúng ta có thể a! Chỉ cần chúng ta đem Tiểu Bảo bên trong khí dẫn ra, độ nhập sư nương trong cơ thể, không phải là có thể giải hàn độc sao?"

Úy ngoẹo cổ hỏi nàng: "Nhưng là chúng ta làm sao đem Tiểu Bảo bên trong khí dẫn ra?"

Điệp Hiên đỏ mặt thấp giọng nói với mọi người: "Hoan hảo! Chúng ta bảo vệ sư nương cùng tiểu tử ngốc này hoan hảo, như vậy là có thể dẫn ra hần bên trong khí, sau đó lập tức độ nhập sư nương trong cơ thể, phương pháp như vậy có thể hay không hành?"

"A?" Tước Vũ cùng Điệp Hiên đều tu đỏ mặt trứng, cắn môi nhìn Tiểu Bảo một chút. Phải nói, đây là có thể được nhất phương pháp, nhưng là bên cạnh chính là mình sư nương, tỷ muội ba người muốn ở nàng bên cạnh cùng âu yếm nam nhân làm chuyện thân mật nhất, dù là ai cũng sẽ không ưng dung lên!

Úy cứu mẹ sốt ruột, thủ trước tiên đồng ý, đầu nhỏ hầu như muốn vùi vào chính mình bộ ngực bên trong, nhỏ bé muội thanh nói: "Chỉ cần có thể cứu mẫu thân, Úy cái gì đều đáp ứng, cái gì đều chịu làm!"

Tước Vũ cũng đỏ mặt gật gù, sau đó ba nữ ánh mắt đồng thời nhìn phía Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo trên mặt cũng có chút khó khăn, có thể chưa kịp mở miệng, Điệp Hiên liền cắn răng bạc quơ quơ chính mình quả đấm nhỏ, trừng hần sân mắng: "Tiểu tử ngốc, tiện nghi cũng làm cho người chiếm! Chúng ta Tam tỷ muội cũng đã như vậy, cũng không có vi phạm người nguyên tắc, người từ chối nữa, ta đem người đặt xuống son!"

Tiểu Bảo vẻ mặt đau khổ gãi đầu nói: "Ta không có chối từ a! Ta chỉ sợ ta tâm lý. . . Được rồi, các người nói như thế nào thì như thế đó rồi!"

Phương pháp tuy rằng nghĩ ra được, chỉ khi nào thật sự đi thực thi, bốn người tất cả đều là bó tay bó chân, hầu như liền sư nương gian phòng cũng không dám tiến vào!

Liễu Như Phong vẫn như cũ về mặt đau khổ ngồi ở trước giường, dùng tay khê vuốt hôn mê thể tử khuôn mặt, vào tay : bắt đầu lạnh lẽo hầu như lạnh đến trong lòng hần, nhưng là đối mặt bị thương nặng thể tử, hần ngoại trừ không ngừng dùng tay lau chùi nàng cái trán sưng lạnh, nhưng cái gì cũng không làm được!

"Cha, nơi này giao cho chúng ta, ngài đi đại diện tiếp khách đi!" Úy nhìn cha bi thống đáng đáp, trong lòng cũng là đau xót, tay nhỏ lôi kéo Liễu Như

Phong tay phải, chảy nước mắt cầu xin hẳn.

Liều Như Phong yêu say đắm xóa đi con gái khỏe mắt nước mắt, lại nhìn một chút bên cạnh Tước Vũ cùng Diệp Hiên, còn có Tiểu Bảo ba người quan tâm đáng đáp, cũng biết mình bây giờ đã là đại phái đệ nhất thiên hạ Tịnh Thủy Liên Tọa chương môn, tự nhiên không thể bỏ lại gần nghìn võ lâm hào kiệt mặc kệ, không khỏi đối với các nàng gật gù, nói một tiếng: "Giao cho các người rồi!" Xoay người đi ra khỏi phòng!

Chờ hẳn vừa ra khỏi cửa, Ủy mau mau chạy tới khép cửa phòng lại, cường ức trụ lòng sốt sáng khiêu, đối với còn lại ba người nói: "Mau mau bắt đầu đi! Canh giờ nhưng là không còn sớm, cha nói không chừng lúc nào lại trở về!"

Tước Vũ có chút hoảng hốt, càng có chút hơn thẹn thùng, xoay người muốn đi, trong miệng nói: "Ta đi cửa canh gác!"

"Không cần!" Diệp Hiên đem nàng qua lại đến, trịnh trọng nói: "Này không phải Tiểu Bảo thân truyền, ta cũng không biết sẽ tiêu hao bao nhiêu bên trong khí, một người không bắt được hẳn, chúng ta Tam tỷ muội đồng thời đến! Ta bắt đầu trước, Tiểu Bảo, ôm ta lên giường!"

Có Diệp Hiên tắm gương, Tước Vũ cùng Ủy cũng từ từ thả ra. Các nàng cùng Tiểu Bảo đã sớm có tiếp xúc da thịt, hiện tại đơn giản là có thêm một cái quan chúng mà thôi, hơn nữa cái kia quan chúng vẫn là ở hôn mê bên trong.

Tĩnh tình như hỏa Diệp Hiên luôn có thể ở thời gian ngắn nhất bốc lên Tiểu Bảo to lớn nhất nhiệt tình, hai người an vị ở Thủy Luyến Nguyệt bên người chăm chú ôm nhau, bốn môi đụng vào nhau, cảm xúc mãnh liệt ôm hôn.

Lúc mới bắt đầu hai người còn bị vướng bởi bên cạnh còn có người khác, khó có thể tập trung vào, nhưng là Khi Tước Vũ cùng Ủy lấy hết dũng khí cũng ôm bọn họ thò điếm, trong thiên địa cũng chỉ còn dư lại này bốn tên thiếu nam thiếu nữ như hóa xuân tình, cùng lẫn nhau trong lúc đó nồng đậm yêu thương!

Phấn hồng liệt khí lần thứ hai ở Tiểu Bảo trong cơ thể bốc lên, càng để lâu càng nhiều, hướng về Diệp Hiên trong cơ thể tuôn tới!

Tước Vũ tìm thấy Tiểu Bảo cùng Diệp Hiên thân thể đã nhiệt phỏng tay, mau mau nói với Diệp Hiên: "Cần tóm chặt lấy sự nương tay, vì nàng độ khí!"

Diệp Hiên cố nén thân thể tê dại, một tay ôm chặt yêu lang cổ, một cái tay khác gắt gao nắm lấy Thủy Luyến Nguyệt lòng bàn tay, đem trong cơ thể Phấn hồng liệt khí độ nhập sự nương trong cơ thể!

Nhưng là hai tay sạ một đụng vào nhau, nguyên bản ở lòng bàn tay bên trong gồ lên phun trào liệt khí đột nhiên như là bị một há to mồm hút đi giống như vậy, "Vèo!" một thoáng liền bị hút một không!

Loại này tình huống khác thường để Tiểu Bảo cùng Diệp Hiên đồng thời cảm ứng được, thân thể hai người cứng đờ, bên cạnh Tước Vũ cùng Ủy lập tức sốt sáng hỏi bọn họ: "Làm sao?"

Diệp Hiên hít một hơi, ôm Tiểu Bảo cổ cánh tay ngọc quán rồi một thoáng, kiều chiến nói với Tiểu Bảo: "Không có chuyện gì, kể tục!"

Hồng nhạt liệt khí không ngừng do Tiểu Bảo trong cơ thể sản sinh, kinh Diệp Hiên thân thể tiến vào Thủy Luyến Nguyệt trong cơ thể. Nguyên bản này cỗ liệt khí là từ nhỏ bảo và cùng nàng đối thật nữ tử hai người trong cơ thể tuần hoàn đền đáp lại, dường như tẩy kinh phạt tùy bình thường ở hai người trong cơ thể phun trào, cuối cùng vẫn là sẽ trở lại Tiểu Bảo trong cơ thể.

Nhưng là hiện tại, bất luận sản sinh nhiều hơn nữa Phấn hồng liệt khí, cũng như đá chìm đáy biển bình thường tiến vào Thủy Luyến Nguyệt trong cơ thể, mãi đến tận Diệp Hiên thể lực không chống đỡ nổi, cũng không có đối với Thủy Luyến Nguyệt sản sinh quá mức rõ ràng tác dụng!

Cũng may Diệp Hiên không chịu được nữa, còn có Tước Vũ cùng Ủy, ba nữ luân phiên ra trận, cùng yêu lang hoan hảo cứu người. Tiểu Bảo càng là chưa bao giờ có dừng mảnh, không chút nào hiện ra uể oải!

Chỉ là trong cơ thể Phấn hồng liệt khí nhưng càng ngày càng ít, bất quá lúc này Thủy Luyến Nguyệt, mê man trên mặt, đã có hồng hào màu máu!

Điều này nói rõ Phấn hồng liệt khí đối với sự nương trong cơ thể hàn độc hữu hiệu rồi!

Ba nữ đã uể oải không thể tả, Tiểu Bảo tuy rằng có Thất thái nguyên đan hộ thể, nhưng cũng có chút thể lực tiêu hao, chỉ có thể cắn răng kiên trì, rốt cục nghe được hôn mê Thủy Luyến Nguyệt phát sinh một tiếng nhẹ nhàng than thở, Tước Vũ một màn nâng bên hông da thịt, xúc tu (chạm tay) lạnh lẽo, càng là một tầng tinh tế băng sa, rốt cục kích động hô một tiếng: "Sự nương hàn độc bị bức ép đi ra rồi!"

Tiểu Bảo vừa nghe, một con ngà chống vó ở Ủy trên người, mà lúc này trong cơ thể Phấn hồng liệt khí, đã toàn bộ dùng hết, cũng lại không sinh được một phần!

Chương 44: Chào từ biệt

Liên tiếp ba ngày, Tịnh Thủy Liên Tọa phi thường náo nhiệt.

Hi sinh đệ tử nhập táng, Liễu lão gia tử trầm gián bệ quan, Liễu Như Phong tiếp nhận tân chức chương môn. Đến đây trợ quyền giang hồ hào khách môn ở Thái hà sơn lưu lại rỗng rã ba ngày, mới lần lượt tản đi.

Bái tiền các bên trong, Liễu Như Phong ức chế không được nội tâm kích động, khua tay múa chân bắn nhau nhật cung Vương cùng đệ nhất kiếm thánh nói: "Kỳ tích! Đúng là kỳ tích a! Chuyết kinh trong một đêm, hàn độc tiêu hết, liên bào thai trong bụng cũng bình yên vô sự, xem ra ông trời vẫn là quan tâm Liễu gia ta một mạch, không đành lòng đoạn tuyệt a!"

Xạ nhật cung Vương nhìn hấn như hải tử bình thường nhảy nhót, không khỏi cười cau mày mắng hấn: "Xem ngươi bộ dáng này, cái nào có một chút đệ nhất đại phái chương môn nhân dáng vẻ!"

Liễu Như Phong nhất thời tỉnh ngủ, muốn sau này lại không thể dựa vào phụ mạnh che chở, mà là võ lâm đệ nhất đại phái chương môn nhân, trên mặt cũng trở nên nghiêm nghị, ngồi trở lại cái ghế, khe khẽ thở dài: "Đúng đây, ta hiện tại đã là chương môn. Nhưng là, ta thực sự Vô Tâm làm vị trí chương môn này, có gì quý củ cũng thực sự là không hiểu, hai vị đại ca không bằng ở lại Tịnh Thủy Liên Tọa, Như Phong như có chỗ thiếu sót, cũng có người có thể nhắc nhở một phen."

Đệ nhất kiếm thánh vội vã xua tay nói: "Đừng tìm ta, ta có thể chờ không được! Thái hà sơn tuy đẹp, cũng không thể ở lâu, thiên hạ này bao nhiêu thật sơn thật thủy chờ ta đi lăm đi du, vung kiếm giang hồ, khoái ý nhân sinh, so với ngươi phái này chương môn có thể khoái hoạt nhiều lắm!"

Xạ nhật cung Vương cười mắng: "Ngươi chính là một con chắt đuôi hầu tử, vĩnh viễn cũng ngồi không yên!"

Đệ nhất kiếm thánh lườm hấn một cái: "Có người lưu lại nơi này không là được?"

Liễu Như Phong cũng một mặt chờ đợi nhìn Vương xạ nhật nói: "Đại ca, không bằng ngươi liền ở lại Thái hà sơn đi. Ngược lại nơi này hoàn cảnh thích hợp ngươi luyện công, có ráng màu từng ngày, vừa vận đối với ngươi 'Một mũi tên định Càn Khôn' tài bắn cung luyện thành rất nhiều trợ giúp!"

Xạ nhật cung Vương cười ha ha, gật đầu nói: "Ta là muốn ở lại Thái hà sơn, luyện 'Một mũi tên định Càn Khôn' còn không là chủ yếu, hơn nữa vì một người!"

"Một người? Ai?" Liễu Như Phong cùng đệ nhất kiếm thánh đồng thời hỏi dò một tiếng.

Muốn này xạ nhật cung Vương năm gần bốn mươi, nhưng vẫn chưa từng Thành gia, lẽ nào giờ khắc này coi trọng Tịnh Thủy Liên Tọa cái nào người nữ đệ tử?

Đệ nhất kiếm thánh chế nhạo nói: "Xem ra ta trong thời gian ngắn còn đi không được, nói cái gì cũng phải uống xong này chén rượu mừng mới được!"

Liễu Như Phong cũng cười ha ha: "Đại ca coi trọng ai, ta đính hôn tự làm mai mối!"

Xạ nhật cung Vương mặt già đỏ ửng, tức giận nhìn hai vị huynh đệ kết nghĩa, cau mày mắng to: "Các ngươi suy nghĩ lung tung chút gì! Ta là vì là Tiểu Đạn Cung ở lại Thái hà sơn!"

"Tiểu Đạn Cung?" Đệ nhất kiếm thánh cùng Liễu Như Phong không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết lão đại này ca trong hồ lô bán chính là thuốc gì.

Xạ nhật cung Vương gật đầu nói: "Ta xem người này tuy tư chất kỳ lạ, võ công tuy rằng thường thường không có gì lạ, thế nhưng nhân lực độc đáo, bắt thật kỳ mạnh, tâm trầm tay ổn, lâm nguy không loạn, chính là liên tiễn tài liệu tốt!"

Liễu Như Phong đại hi: "Nguyên lai đại ca là tìm tới y bát rồi! Cái này dễ làm, chờ sau đó liền có thể gọi Tiểu Đạn Cung cái đầu đại ca, nghĩ đến lấy đại ca uy danh, hấn vừa vận cầu cũng không được!"

Xạ nhật cung Vương mỉm cười lắc đầu: "Cái kia cũng không cần thiết. Chờ hấn sau đó có đại thành, lại phối hợp Tịnh liên tâm pháp, công lực chỉ sợ ta đều khó tương khí bối."

Đệ nhất kiếm thánh bĩu môi nói rằng: "Vậy thì hai vị sư phụ thôi!"

Liễu Như Phong trầm ngâm nửa ngày, vỗ tay gật đầu: "Được, liền dẫn hấn hai vị sư phụ! Tiểu tử này kiếp trước không biết tích bao nhiêu phúc, càng có như thế tạo hóa!"

Mạc Tiên Lâm bên trong, Tiểu Bảo tay vịn một gốc cây đã đi quang lá cây cây già, thở dài nói: "Cây già tình, ta phải đi, sau đó không biết lúc nào mới có thể lại nhìn tới người."

Muốn chính là bởi vì chính mình ăn nhầm Thất Hà bảo đàm, mới dẫn đến này một mảnh nguyên bản sinh cơ dạt dào ngàn năm cổ thụ thời gian nháy mắt điệp lạc cảnh khô, lại không nữa điểm sinh cơ. Nói không chắc lúc nào liền bị người chém làm củi đốt, trong lòng một trận hổ thẹn.

Điệp Hiên tay trái lôi kéo Tước Vũ, tay phải lôi kéo Úy, bước nhanh đi tới Tiểu Bảo phía sau, kêu một tiếng: "Này, tiểu tử ngốc!"

Tiểu Bảo quay đầu lại, nhìn ba nữ cười nói: "Các người không phải có việc thương lượng, nhanh như vậy cũng đã quyết định ra đến?"

Điệp Hiên lườm hần một cái: "Chúng ta quyết định, cùng người cùng đi!"

"A? !" Tiểu Bảo tròn to hai mắt, nhìn ba nữ nói: "Các người đều muốn đi với ta Phúc Châu thành?"

Điệp Hiên trừng hai mắt nói: "Làm sao? Người không muốn sao?"

Tiểu Bảo mới vừa cùng ba nữ nước sữa hòa nhau, da thịt ra mắt, tất nhiên là không nỡ lòng bỏ tách ra, lập tức gật đầu nói: "Đồng ý là đồng ý, nhưng là này lặn lội đường xa, ăn gió nằm sương, ta sợ thân thể các người không chịu đựng nổi. . ."

Tước Vũ dịu dàng nở nụ cười: "Vây cũng không sợ. Chúng ta vốn là giang hồ nhi nữ, ăn chút khổ không tính là cái gì!"

Úy đi tới, y ôi tại Tiểu Bảo trong lòng, hồng khuôn mặt nhỏ nói: "Úy đã là ca ca người, ca ca đi đâu, Úy hãy cùng đến nhé!"

Tiểu Bảo vỗ nằng nhu kiên nói: "Chỉ sợ sư phụ không hần có thể đáp ứng."

Úy ngửa mặt nói: "Cha sẽ đáp ứng. Nếu như không đáp ứng, Úy liền trộm đi hạ sơn!"

Điệp Hiên có chút ăn vị nhìn ôm nhau hai người: "Có đồng ý hay không, chúng ta hiện tại đi hỏi một chút không phải rồi! Ngược lại ngày mai sẽ xuất phát, vừa vặn cùng các sư huynh đệ chào từ biệt."

Bái tiên các bên trong, Liễu Như Phong chấp hai tay sau lưng, lẳng lặng nhìn trước mặt quan doanh tượng thần. Đến nửa ngày mới trầm giọng nói: "Người đã quyết định?"

Phía sau Tiểu Bảo khom người xuống: "Là sư phụ. Tiểu Bảo ngày mai liền xuống núi."

Liễu Như Phong xoay người lại, than nhẹ một tiếng, nhìn Tiểu Bảo nói: "Nếu quyết định, ta liền ủng hộ người. Ta tuy không biết người chuyển này vì chuyện gì, thế nhưng lúc nào muốn trở về, Tịnh Thủy Liên Tọa sơn môn vĩnh viễn mở rộng!"

Tiểu Bảo mím mím môi, run giọng nói: "Tạ sư phụ!"

Liễu Như Phong đi lên phía trước, vỗ một cái Tiểu Bảo vai hỏi hần: "Người ở Tịnh Thủy Liên Tọa đã đầy sáu năm chứ?"

Tiểu Bảo gật đầu: "Sáu năm linh ba tháng."

Liễu Như Phong thở dài: "Thiên hạ hoàn toàn tán chi buổi tiệc, người phải đi, ta không ngăn cản người. Người ta tuy không thầy trò chi thực, nhưng có bằng hữu tình nghĩa. Ngày mai từ biệt, tạm biệt đã không biết khi nào. Sư phụ biết người không phải vật trong ao, ngày khác thành tựu khó có thể dự đoán. Sắp chia tay cũng không cái gì có thể biểu tặng cùng người, chỉ có hai câu, câu thứ nhất là 'Hiệp giả thân đàm chuyện thiên hạ' người có thể rõ ràng?"

Tiểu Bảo mờ mịt lắc lắc đầu, bên cạnh Tước Vũ cười nói: "Ý của sư phụ là, thân là hiệp nghĩa người, lúc này lấy chuyện thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, lộ có bất bình, rút dao tương trợ."

Liễu Như Phong gật đầu nói: "Năng lực càng lớn, trách nhiệm lại càng lớn. Tịnh Thủy Liên Tọa tuy không vấn giang hồ sự, nhưng không phải hoàn toàn tách biệt với thế gian. Giang hồ gặp nạn, chúng ta thân nắm một kỷ, ứng hết sức giúp đỡ."

Tiểu Bảo cân nhắc nửa ngày, gật gù nói: "Ta nhớ rồi."

Liễu Như Phong hơi gật đầu, nói tiếp: "Câu nói thứ hai là: Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng."

Tiểu Bảo lập tức trở về ứng: "Cái này ta rõ ràng!"

Liễu Như Phong lời nói ý vị sâu xa nói: "Hai câu này là Tịnh Thủy Liên Tọa tu vô tôn chỉ, nhìn như mâu thuẫn, nhưng ẩn chứa vô hạn hàm nghĩa, lý giải không khó, làm được không dễ, người muốn từ từ suy nghĩ."

Tiểu Bảo trong miệng đọc thầm: "Hiệp giả thân đàm chuyện thiên hạ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Sư phụ, Tiểu Bảo ghi nhớ!"

Liễu Như Phong đưa tay đặt tại trên bả vai của hần nói: "Ta tin tưởng người có thể làm được. Giang hồ nguy hiểm, vừa vào không khỏi người, không thể so Tịnh Thủy Liên Tọa tự có cao diêm đại ngồi vì người già phong tránh mưa! Vũ Hiên nhi thuở nhỏ ở Thái hà sơn, ta đợi các nàng như Úy giống như vậy, Tiểu Bảo người phải chăm sóc kỹ lưỡng các nàng, chớ có sơ xuất."

Tước Vũ cùng Điệp Hiền đồng thời con mắt một đỏ, quý trên mặt đất thấp giọng tề gọi: "Sur phụ. . ."

Tiểu Bảo trịnh trọng nói: "Sur phụ yên tâm, Tiểu Bảo sẽ dốc toàn lực bảo vệ các nàng!"

Liễu Như Phong liếc mắt nhìn ba người nói: "Quan hệ của các ngươi trong lòng ta rõ ràng, hôm nay liền ở đây làm rõ. Tiểu Bảo, vũ cùng Hiền nhi vừa cùng ngươi đồng thời, cũng liền trở thành người của ngươi, ngươi không thể phụ các nàng. Ta biết ngươi tuổi tuy nhỏ, nhưng tuân thành thủ tín, làm việc thận trọng, rất có chừng mực, các nàng theo ngươi, ta yên tâm!"

Tước Vũ cùng Điệp Hiền lại cùng nhau kêu một tiếng sur phụ, bất quá lần này nhưng tự đang làm nũng giống như vậy, lại nhìn hai nữ cũng mỗi người sắc mặt như Hồng Hà, e thẹn cúi đầu không dám gặp người.

Úy ở một bên sốt ruột nói: "Cha, còn có ta đây! Ta cũng muốn đi!"

Liễu Như Phong cau mày trừng nàng nói: "Úy ngươi tuổi còn nhỏ, không thích hợp xuống núi. Ta biết ngươi tâm ý, chờ thêm hai năm lại để Tiểu Bảo tới đón ngươi, chẳng phải là càng tốt hơn?"

Úy gấp giậm chân khóc gọi: "Không! Ta liền muốn cùng với Tiểu Bảo! Ta liền muốn hiện tại hạ sơn!"

Liễu Như Phong nghiêm sắc mặt, trừng nàng quát mắng: "Không được hồ nháo! Nhiều người phản thiên Tiểu Bảo gánh nặng, võ công của ngươi không được, lại khó có thể tự vệ, nếu như đã xảy ra chuyện gì, ta làm sao hướng về mẹ ngươi giao cho?"

Tiểu Bảo vừa nghe sur phụ cũng không đồng ý Úy cùng chính mình đồng thời hạ sơn, không khỏi quay đầu nhìn Úy, trong mắt chảy ra vạn phần không muốn về mặt.

Úy "Oa!" một tiếng khóc lớn lên, ôm Tiểu Bảo nói: "Úy không nên rời đi Tiểu Bảo!"

Liễu Như Phong còn chờ quát lớn, chỉ nghe ngoài cửa một người ôn nhu nói: "Như Phong, liền để Úy đi thôi, ngươi lưu nàng người, không giữ được trái tim của nàng." Theo tiếng nói, một tên mỹ nhân chân thành mà vào.

Úy xẹp miệng nhỏ, kêu một tiếng: "Mẹ!" Xoay người nhào tới Thủy Luyến Nguyệt trong lòng.

Liễu Như Phong đi nhanh lên lại đây đỡ ái thê cánh tay, sam đến bên cạnh trên ghế dưới trướng: "Ngươi hàn độc mới tiêu, lại chạy tới làm cái gì!"

Thủy Luyến Nguyệt thương yêu xoa xoa Úy đỉnh đầu, ôn nhu nói: "Ta đã không sao rồi, suốt ngày nằm cũng là buồn bức, đứng dậy đi một chút cũng còn tốt. Úy muốn đi giang hồ tới luyện, sẽ theo nàng đi thôi, có Tiểu Bảo chăm sóc, không có việc gì."

Liễu Như Phong luôn luôn ái thê sốt ruột, cũng rõ ràng Tiểu Bảo tuy rằng không biết võ công, ứng kỹ xảo so với bất luận võ công gì đều phải cường hãn hơn, lưu lại Úy kỳ thực cũng là tư tâm quá phá, dù sao cũng là Tịnh Thủy Liên Tọa chương môn nhân con gái, Vô Danh không phân theo một nam hài tử khắp thế giới chạy, không bị người khác chế nhạo.

Hiện tại nếu ái thê đã lên tiếng, xem Úy cùng Tiểu Bảo cảm tình cũng là khó khăn chia lìa, không thể làm gì khác hơn là thở dài một tiếng: "Được! Ta đồng ý Úy xuống núi. Tiểu Bảo ngươi nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng các nàng ba người, như có nguy cấp, muốn ngay đầu tiên hướng về Tịnh Thủy Liên Tọa báo tin, ta Khi phải người tới giải cứu."

Úy lúc này mới hài lòng lên, lau khô trên mặt nước mắt, ôm Thủy Luyến Nguyệt cánh tay, trừng Liễu Như Phong ngọt ngào kêu một tiếng: "Cảm tạ cha!"

Liễu Như Phong xoay người đi tới văn án bên cạnh, lấy ra bút chỉ. Úy ngoan ngoãn chạy tới lấy ra nghiên mực, vì phụ thân mài mực.

Liễu Như Phong vừa viết một bên nói với Tiểu Bảo: "Ta này có mấy vị bằng hữu, xem như là đồng môn sư huynh đệ, ở trên giang hồ cũng là có rất nhiều tên. Các ngươi nghề này đường xá xa xôi, gặp phải bọn họ cũng coi như có cái tiếp ứng chăm sóc, ngươi cảm này tấm thiệp mời, đến thời điểm bọn họ sẽ trợ giúp ngươi."

Viết xong sau khi, Úy đã cầm tới, cất vào phong thư, đặt ở trên người mình: "Ta cảm. Cho Tiểu Bảo chứa lại làm mất rồi, có thể không tốt."

Liễu Như Phong cùng Thủy Luyến Nguyệt nhìn nhau, lắc đầu cười cười, nha đầu này, còn sợ cha nuốt lời không cho nàng hạ sơn, trước tiên cho mình tìm cái lý do!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Qua ải

Mọi người thấy nàng nóng ruột đáng đáp, nhất thời cười ha ha!

Vân Thường lôi kéo tay của nàng cười nói: "Này kỳ thực chính là đại gia đối với Tiểu Bảo cố ý sắp xếp một hồi sát hạch, nếu như không làm chân thực một điểm, lại có thể nào đem Tiểu Bảo thực lực chân chính bức ra đến?"

"Sát hạch?" Tước Vũ, Diệp Hiên, Ủy ba người đều có chút không hiểu ra sao nhìn tứ đại chương giáo cùng bên cạnh sư các huynh đệ tỷ muội. Ủy giẫm bàn chân nhỏ nói: "Các người biết rõ Tiểu Bảo không biết võ công, còn muốn liên hợp đến đánh hấn, các người này không phải sát hạch, là mưu sát!"

Nhai Vô Biên lắc đầu mỉm cười, nhìn Ủy nói: "Nếu như Tiểu Bảo không cách nào thông qua lần khảo hạch này, hấn liền không có tư cách mang đi các người! Chết rồi cũng là đáng đời! Giang hồ hung hiểm, so với nơi này phải mạnh hơn gấp trăm lần ngàn lần, Tiểu Bảo vừa không có bảo vệ các người năng lực, cần gì phải để hấn hại các người cùng hấn uống đũa tính mạng?"

Ba nữ vừa nghe, nhất thời nói không ra lời rồi! Nguyên lai tất cả những thứ này sắp xếp, đều là đại gia nằm ở đối với các nàng quan tâm!

Hà Phi đi tới Ủy bên cạnh, kéo nàng cùng Tước Vũ tay nhỏ, nhẹ giọng nói với các nàng: "Người ta tình cùng tỷ muội, ngày mai từ biệt, chẳng biết lúc nào lại có thể gặp lại. Đối với người sau này an nguy, thực sự lòng sinh mong nhớ, lúc này mới cùng các sư huynh muội thương lượng thăm dò Tiểu Bảo, thỉnh vật kiến quái. Hiện tại, chúng ta đã yên tâm rồi!"

Nguyên Cửu lôi kéo Ủy tay, nhưng đối với Tiểu Bảo kêu to: "Tiểu tử ngốc, người nếu để cho tỷ tỷ ta môn thiếu một cái tóc gáy, sau khi trở lại ta định không buông tha người!"

Vân Thường ôm Diệp Hiên vai nói một chút: "Chúng ta mọi người lực lượng, vẫn còn không thể đụng vào đến Tiểu Bảo một hào một phát, ai có thể thương các nàng tỷ muội? Chỉ盼 Tiểu Bảo có thể đối xử từ tế ba vị muội muội, không thể cô phụ các nàng một lòng say mê!"

Phong Vô Ảnh đi tới Ủy bên cạnh, vành mắt có chút đỏ lên nhìn Ủy, nhẹ giọng căn dặn: "Sư muội, bảo trọng! Như hấn bắt nạt người, trở về cho Lục ca nói, ta. . . Ta liều mạng cũng muốn giáo huấn hấn!"

Ủy lúc này cũng rõ ràng đại gia tâm ý, cười chạy đến Tiểu Bảo bên người, ôm cánh tay của hấn nói: "Lục ca yên tâm, Tiểu Bảo đối với Ủy rất tốt!"

Phong Vô Ảnh ngờ ngạc nhìn Ủy khuôn mặt tươi cười, rốt cục nhoen miêng cười, lớn tiếng nói: "Hấn không dám không được, bằng không chúng huynh đệ đều sẽ không bỏ qua hấn, các người nói đúng hay không?" Chúng đệ tử thanh như sấm dậy, cùng kêu lên đáp: "Phải!"

Tiểu Bảo khom người nói với mọi người: "Xin mời các vị sư huynh, sư tỷ yên tâm, Tiểu Bảo định không phụ trọng thác, toàn lực bảo vệ các nàng! Trừ phi ta từ, bằng không quyết không cho bất luận người nào thương các nàng một hào một phát!"

Tất cả mọi người là nội thất đệ tử, cùng Tiểu Bảo cũng đã có sáu năm giao tình, tuy rằng Tiểu Bảo trong ngày thường không cùng mọi người cùng nhau luyện công, hơn nữa hành tung bất định, nhưng là mọi người đều biết, hấn là cái cực trọng cam kết người, đã nói, là muốn dùng tính mạng đi đổi tiền mặt : thực hiện!

Lại như năm đó hấn mới vừa vào Tịnh Thủy Liên Tọa, vẫn là một cái cái mộng trần hiếu tử, đáp ứng rồi lão chương môn phải cho Tước Vũ đến hậu sơn nhai trích thủy thảo, người người đều chỉ xem là một câu chuyện cười tới nghe, hấn nhưng thật sự kiên trì sáu năm!

Lộ Vô Hình đi tới Tiểu Bảo trước mặt, trầm giọng hỏi hấn: "Người vẫn là trước đây ngốc bảo?"

Tiểu Bảo khề mỉm cười, ngẩng đầu nhìn hấn nói: "Đại sư huynh, người nói xem?"

Lộ Vô Hình nở nụ cười, ưỡn ngực vỗ vỗ bờ vai của hấn: "Vẫn là câu nói kia, muốn thương tổn người, trước hết giết ta! Như có nguy cấp, mau tới Thái hà sơn cầu viện, sư huynh việc nghĩa chẳng từ!"

Tiểu Bảo cũng không khách sáo, gật đầu nói với hấn: "Tạ Đại sư huynh!" Sau đó quay về mọi người chấp tay: "Tạ các vị sư huynh sư tỷ!"

Nhai Vô Biên cười to: "Thật muốn với các người đồng thời xông xáo giang hồ, nhưng đáng tiếc hiện tại còn không phải lúc. Một ngày nào đó, sư huynh đệ chúng ta dắt tay sóng vai, du khắp thiên hạ!"

Hà Phi đột nhiên hướng cửa điện hô một tiếng: "Ai ở nơi đó? Lén lén lút lút làm gì!"

Mọi người quay đầu nhìn lại, đã thấy đại điện ngoài cửa tránh ra một người, đỡ cửa điện, vành mắt đỏ chót nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo hướng hấn cười vẫy tay: "Tiểu Đan Cung, người đi vào!"

Tiểu Đan Cung do do dự dự không dám vào đến, hấn chỉ là ở ngoài thất đệ tử, không có cho phép không được thiện vào bên trong điện.

Lộ Vô Hình cười mắng: "Đề người đi vào người liền đi vào! Nữ nhân nhỏ nhắn như cái đàn bà như thế!"

Tiểu Đan Cung đi tới Tiểu Bảo trước mặt, méo miệng môi, một bộ muốn khóc lên đáng vẻ, nhẹ giọng hỏi hấn: "Người thật muốn đi sao?"

Tiểu Bảo muốn sáu năm qua, lúc bắt đầu chính mình cùng các vị sư huynh đệ cũng không thăm giao, chỉ có này Tiểu Đạn Cung nhưng là nhất hợp ý, cũng tính được là hai năm trước chính mình duy nhất bằng hữu.

Lúc này phân biệt sắp tới, trong lòng cũng là cực kỳ khó chịu, nắm chặt Tiểu Đạn Cung tay nói: "Ta sẽ trở lại gặp ngươi."

Tiểu Đạn Cung thất vọng nói rằng: "Ta võ công thấp kém, không biết lúc nào liền bị sư phụ khiển đưa về nhà, ngươi lại đi nơi nào tìm ta?"

Nguyên Cửu cười mắng: "Có thể đem Âm Xà vương bắn rơi trong nước người, võ công còn gọi thấp kém sao?" Tiểu Đạn Cung đỏ mặt ngấm Nguyên Cửu một chút, nhìn nàng cười duyên đáng đáng vẽ, trong lòng rung động, mau mau cúi đầu, nọ nọ lẩm bẩm: "Đó là có Tiểu Bảo giúp đỡ. . ."

Hắn lúc này cũng đã rõ ràng, ngày đó cục đá kia như không phải là bị Tiểu Bảo ở lòng bàn tay xoa mấy lần, lấy hắn khả năng, muốn bắn trúng Âm Xà vương không thể nghĩ ngờ là ý nghĩ kỳ lạ!

Nhai Vô Biên ở hắn cái miệng trên khinh đá một cước: "Tiểu tử ngươi, cũng đừng ở các sư huynh trước mặt trang đông rồi! Vương sư thúc hai ngày nay có phải là thường thường tìm ngươi? Có hắn dẫn, ngày sau thành tựu khẳng định không giống người thường!"

Nguyên Cửu cũng gắt gù: "Đúng vậy, sư phụ thường nói, võ học một mạch phức tạp hơn, cũng không phải là chỉ có đạo kiếm quyền chương, Vương sư thúc bản thân võ kỹ khả năng còn không sánh được Tứ sư huynh, nhưng cũng là nổi tiếng thiên hạ xạ nhật cung Vương! Ngươi có thể cho hắn ưu ái, sau đó chắc chắn đại thành!"

Tiểu Đạn Cung trong lòng vui mừng, trừng trừng nhìn Nguyên Cửu nói: "Tạ Cửu tỷ cất nhắc, Tiểu Đạn Cung nhất định sẽ nỗ lực!"

Nguyên Cửu bị hắn nhìn chăm chú khuôn mặt đỏ lên, lườm hắn một cái, thấp giọng mắng chửi: "Ngu ngốc, cảm ơn ta làm gì, muốn tạ liền tạ Vương sư thúc! Được hay không được, còn phải xem vận mệnh của ngươi!"

Tiểu Đạn Cung mau mau gật đầu đáp lời: "Ta tỉnh đến!"

Liễu Phiên Sơn lớn tiếng nói với mọi người: "Vừa vặn mấy ngày nay chiêu đãi quần hào rượu và thức ăn còn có còn lại, tối hôm nay, chúng ta liền vì là ngọc bảo cùng ba vị sư muội thực tiễn, đến hắn cái một túy mới thôi!"

Mọi người tiếng hoan hô như sấm động, cùng kêu lên hô to: "Được! Không say Bất Quy!"

Liễu Phiên Thành lắc mình đi tới Tiểu Bảo bên người, thấp giọng hỏi hắn: "Tiểu Bảo, thúc công có một chuyện không rõ. . ." Nếu Tiểu Bảo cùng Ủy quan hệ đã làm rõ, cái kia theo Ủy gọi bọn họ thúc công, cũng là chuyện đương nhiên.

Tiểu Bảo mau mau khom người nói với hắn: "Chương giáo có hay không là muốn hỏi dò Tiểu Bảo tại sao lại dùng cương khí thuận?"

Liễu Phiên Thành tay vịn dưới hàm cằm râu, gật đầu cười nói: "Ta sớm nói Tiểu Bảo kỳ thực thông minh tuyệt đỉnh, chỉ có điều bình thường tổng trang làm ra một bộ đàn độn đáng đáp thôi!"

Tiểu Bảo lắc đầu một cái nói: "Bốn chương giáo, ta kỳ thực cũng không biết vừa nãy loại kia phòng ngự kỹ năng, còn có danh tự như vậy! Chương môn sư tổ đem Tịnh Thủy tâm quyết truyền thụ cho ta, ta thiên tư ngu dốt, căn bản luyện không được bất kỳ công phu! Chỉ có thể tọa điều tức tĩnh khí tác dụng, tĩnh cở thử nghiệm cùng trong cơ thể tĩnh khí tương thông, liền bày xuống cái kia khí thuận, bây giờ mới biết, hóa ra là giáo cương khí thuận!"

"Nghe nói lão chương môn chung cực một đời tĩnh lực, khổ luyện cương khí, cuối cùng không được thành thuận, Tiểu Bảo luôn miệng nói chính mình tư chất ngu dốt, nhưng chỉ dùng mấy ngày lĩnh ngộ cương khí thuận tĩnh yếu, như vậy tư chất, thật làm cho bọn ta thẹn thùng a!"

Nói lời nói này người, nhưng là Tịnh Thủy Liên Tọa trẻ tuổi một đời bên trong công nhận đệ nhất cao thủ, được xưng hai trăm năm chưa ngộ hiểm thấy tư chất võ học kỳ tài Tứ sư huynh Nhan Vô Cầu!

Hắn có thể nói lời như vậy, có thể thấy được đã là đối với Tiểu Bảo tâm phục khẩu phục, cũng nói ra ở đây tiếng lòng của tất cả mọi người!

Hiểu lầm tận thích, Diệp Hiền tâm tình thật tốt, đuổi theo Liễu Phiên Thành nói: "Bốn chương giáo, vừa nãy ngài nói cương khí thuận là Tịnh Thủy Liên Tọa tam đại bất truyền tuyệt kỹ một trong, cái khác hai cái lại là cái gì?"

"Ta biết!" Ủy hưng phấn vỗ tay nói: "Ta nghe gia gia đã nói, Tịnh Thủy Liên Tọa tam đại bí mật bất truyền là cương khí thuận, long lôi dẫn cùng huyền long quyết!"

Liễu Phiên Thành gắt gù, đối với Ủy nói: "Ngươi tổ gia gia luyện thành long lôi dẫn, dẫn thiên mà sấm sét, bình thể gian tà ác! Quả thực là lợi hại phi phàm! Mà huyền long quyết chính là huyền long chính khí quyết, gia gia ngươi cùng cha ngươi đều đang luyện, chỉ có này cương khí thuận, Tịnh Thủy Liên Tọa bách mười năm qua, đã không người có thể luyện thành, hôm nay cuối cùng cũng coi như gặp phải một cái, nhưng là liền vũ sinh đều không phải Tiểu Bảo, thực sự là tạo hóa trời người a!"

Mọi người cũng đều là cảm khái không thôi, Tiểu Bảo lại đột nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác, nói với Nhan Vô Cầu: "Tứ sư huynh, ta biết ngươi đã Kết Đan, đem trái tim đan bên trong nguyên khí cùng bản thân tĩnh khí muốn kết hợp, vận với bên ngoài cơ thể, thử thêm vài lần, đợi được khí tùy tâm sinh, liền thành rồi!"

Nhan Vô Cầu vẻ mặt trở nên nghiêm túc, tinh tế thương thức Tiểu Bảo lời nói này, vẻ mặt đại biến, vừa kinh hi lại kinh hoảng, khom người đối với Liễu Phiến Sơn mấy người nói: "Chương giáo sư phụ, đệ tử cái gì đều không nghe thấy! Tiểu Bảo, những câu nói này là Tịnh Thủy Liên Tọa bí mật bất truyền, không muốn nói với ta!"

Tiểu Bảo lạnh rên một tiếng, nghiêm nghị nói với Nhan Vô Cầu: "Tứ sư huynh, Tiểu Bảo không biết võ công, nhưng cũng biết hiểu vũ lý, nếu như Tịnh Thủy Liên Tọa như vậy bảo thủ, mề khen mề dài đuôi, vậy cũng sẽ không ở Huyền Ngọc đế quốc tồn tại mấy trăm năm quang cảnh rồi!"

Nhan Vô Cầu vẻ mặt biến đổi, trở mắt nhìn Tiểu Bảo, quả thực khó có thể tin tưởng được lời nói này là vẫn sủa đầu sủa não Tiểu Bảo nói!

Tứ đại chương giáo cũng là âm thầm gật đầu, Tịnh Thủy Liên Tọa sở dĩ sẽ trở thành Trung Nguyên võ lâm trụ cột tinh thần, cũng là bởi vì nó quảng nạp bách xuyên cùng vô tư vô câu!

Nhưng là từ lâu chương môn Liễu Cuồng Nhân bắt đầu, loại này đặc tính nhưng càng ngày càng không nổi bật, dẫn đến hiện tại Tịnh Thủy Liên Tọa cũng càng ngày càng tẻ lớn mạnh, xem ra cũng là thời điểm loại bỏ một ít cựu điều ước, để Tịnh Thủy Liên Tọa quảng nạp hiền nhân, lần nữa khôi phục sức sống rồi!

Hà Phi lôi kéo Vân Thường ống tay áo, ở phía sau vừa đi vừa nói: "Hai sư tỷ, người xem ngốc bảo có phải là thay đổi rất nhiều?"

Vân Thường cười khổ mà nói: "Hay là thay đổi, hay là không có biến, đều là chúng ta trước đối với Tiểu Bảo quan tâm thực sự là quá thiếu, cho tới hân đến cùng là cái ra sao tính cách, ta đến hiện tại đều không rõ ràng, cũng càng ngày càng xem không hiểu hân!"

Hà Phi ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo bóng lưng, chậm rãi gật đầu, hiển nhiên đối với Vân Thường cũng tràn đầy đồng cảm.

Ánh trăng bà sa, gió mát có tin. Nhìn các sư huynh sư tỷ mang theo nồng đậm men say lần lượt rời đi, Tiểu Bảo trước sau ý cười dạt dào.

Ngồi ở bên trong điện trên nóc nhà, mở rộng lồng ngực, mặc cho phơ phất gió mát trước mặt thổi qua.

Tước Vũ đứng ở trong viện, xem một vầng minh nguyệt dưới yêu lang ngồi khoan chân, gió nhẹ gọi lên khăn đội đầu, bông bênh như tiên dáng vẻ, trong lòng vô hạn ngọt ngào.

Tung người một cái, đã nhảy lên nóc nhà, đi tới Tiểu Bảo bên người ngồi xuống, y ỏi tại yêu lang kiên bên, ôn nhu hỏi hân: "Nghĩ gì thế?"

Tiểu Bảo đưa mắt nhìn trong viện từng cọng cây ngọn cỏ, thần nhiên thở dài: "Nơi này lại như nhà của ta. Lập tức liền muốn rời khỏi, thật sự có điểm không nỡ."

Tước Vũ nắm tay của hân nói: "Đứng đây, cũng là vũ gia, vũ cũng không nỡ. Chỉ là tướng công là cái người làm đại sự, thiên hạ chi lớn, tùy ý đều là tướng công chỗ an thân, chỉ cần người đi, vũ hãy cùng người!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tiểu đậu nha

Cũng chỉ có ở hai người một chỗ thời điểm, Tước Vũ mới dám thừa nhận Tiểu Bảo là chính mình tướng công, điều này cũng đầy đủ để Tiểu Bảo mừng rỡ vạn phần.

Tiểu Bảo mím mím môi: "Tỷ tỷ đối với Tiểu Bảo một phen tình ý, Tiểu Bảo vĩnh viễn không quên! Nay một đời, Tiểu Bảo đều không cùng tỷ tỷ chia lìa!"

Tước Vũ đem vàng trân chôn ở Tiểu Bảo trước ngực, nhẹ giọng nói rằng: "Tỷ tỷ chỉ cầu người thiện chờ tỷ muội chúng ta ba người. Sư tổ đã từng nói, Tiểu Bảo chính là đế vương hình ảnh, trong số mệnh thân hãm rừng hoa đào, sau đó nữ nhân không ngừng ba người chúng ta, chỉ cầu tướng công không nên có tân hoan quên cựu người!"

Tiểu Bảo cúi đầu hôn một thoáng Tước Vũ môi anh đào, trịnh trọng đồng ý: "Sẽ không."

Tước Vũ nhắm mắt lại, lẳng lặng nằm ở yêu lang trong lòng, hưởng thụ này nguyệt dưới lãng mạn.

Một lát sau, Tước Vũ mở mắt hỏi hân: "Tướng công có thể có tính toán gì không? Từ con đường kia đi càng châu thành?"

Tiểu Bảo thỉnh linh vò đầu, đỏ mặt nói: "Nói thật, vẫn đúng là không nghĩ tới. Ta mấy năm qua luôn cảm giác trong đầu hỗn loạn, nhớ không nổi chuyện trước kia, thiên hạ này chỉ lớn, ta nhưng không nhớ rõ đi qua nơi nào, ngược lại con đường kia gần liền đi cái nào điều đi!"

Tước Vũ ánh mắt dịu dàng, nhẹ giọng nắm chặt rồi tay của hắn: "Cái kia vũ có cái yêu cầu quá đáng."

Tiểu Bảo nhìn nàng cười nói: "Ngươi ta trong lúc đó còn cần cái gì khách sáo!"

Tước Vũ cắn môi dưới nói: "Vũ muốn về một thoáng lạc dương cốc. Nơi đó đã từng là nhà của ta, đi ra nhiều năm như vậy, còn chưa trở lại xem qua. Vũ muốn nhân cơ hội này, trở lại tế bái một thoáng người nhà." Nói tới chỗ này, trong giọng nói đã có chút nghẹn ngào.

Tiểu Bảo ôm lấy nàng nhu nhược thân thể, khẽ hôn nàng bóng loáng mặt cười, thở dài một tiếng: "Hắn là. Ta cùng Diệp Hiên, Ủy cùng ngươi đồng thời trở lại."

Thái hà trấn. Nơi này là cách Thái hà sơn người gần nhất trấn, cũng là đi tới cang châu thành tắt kinh con đường.

Bốn tên trường sam thiếu niên đi ở trong trấn náo nhiệt nhất trên đường phố, ở mỗi một cái quầy hàng trước mặt đều nghỉ chân lưu luyến, tựa hồ đối với cái gì đều cảm giác hiếu kỳ.

Người qua đường đều đều trú đủ, hiếu kỳ nhìn phía này sinh bốn người, một ít đi ra mua sắm tiểu nha hoàn châu đầu ghé tai thấp giọng nói: "Bốn vị này công tử sinh thật đúng là tuần tú!"

Trong bốn người một vị xem ra nhỏ tuổi nhất thiếu niên đi tới một cái thối đường người quán nhỏ trước, nhìn than chủ chính dùng muỗng nhỏ múc một đoàn nước đường, ngã vào trên tay mình, sau đó xoa thành một đoàn, bóc lên một góc, đặt ở trong miệng dùng sức thổi một hơi, cái kia nước đường tức khắc nhô lên thật lớn một cái bọt khí!

Cái kia than chủ một mặt kể tục thổi khí, vừa dùng hai tay không ngừng mà ở bọt khí trên nhào nặn, thời gian nháy mắt, liền đã biến thành một con mập trư đáng đáp!

Thiếu niên kia xem nhập thần, loại than chủ đem thổi thật mập trư xuyên đến án trên đài, vỗ tay cười to: "Chơi thật vui!" Xoay người đối với một cái mày kiếm mắt sao thiếu niên nói: "Tiểu Bảo ca ca, ta phải cái này!"

Bên cạnh một vị mềm mại thiếu niên ôn nhu cười nói: "Ủy, này một đường đến ngươi nhưng là nhìn thấy cái gì liền mua cái gì, ngươi ăn nhiều như vậy trái cây ăn vật, còn có thể ăn nữa sao?"

Nguyên lai bốn người này chính là vừa hạ sơn Tiểu Bảo bốn người.

Sư nương Thủy Luyến Nguyệt dặn đại gia, con gái gia hành tẩu giang hồ có rất nhiều bất tiện, vẫn là hoá trang thành nam nhi thân tốt hơn.

Có thể Tước Vũ, Diệp Hiên, Ủy ba nữ đáng đáp quá mức ôn nhu, làm sao trang đều không giống, ngược lại có chút không ra ngô ra khoai.

Ba nữ thiếu niên tâm tính, chưa bao giờ có nam nhân trang phục, cảm thấy chơi vui, cũng không muốn cải trở lại, liền như thế ăn mặc xuống núi đến, ngược lại cũng có thể che giấu mấy người, cho rằng chỉ là bốn cái đáng đáp tuần tú tiểu công tử ca, chỉ có điều vừa nói chuyện liền tất cả đều lộ hãm.

Ủy ôm Tước Vũ cánh tay năn nỉ: "Chị gái tốt, liền cho Ủy mua một cái đi, Ủy muốn mà, một cái đường người lại không lớn, Ủy ăn dưới!"

Tiểu Bảo cười đối với than chủ nói: "Lão bá, này đường người bao nhiêu tiền một cái?" Than chủ xem những thiếu niên này quần áo ngăn nắp, liền biết là nhà người có tiền con cháu, chất lên mặt mũi nhăn nheo nụ cười nói rằng: "Hai đồng tiền một cái, không đối trên lửa dưới."

Tiểu Bảo không chút nghĩ ngợi móc ra một cái tiền đồng đưa tới than chủ trước mặt: "Ta muốn ba cái."

Lão bá kia vội vàng đem tiền đồng thu hồi đến, chỉ vào cấm ở bảng trên đường người nói: "Tùy ý chọn, thích gì liền nắm, không thích ta tái hiện cho các ngươi làm!"

Ủy cũng không xoi mói, tiện tay cầm ba chỉ đường người phân cho Tước Vũ cùng Diệp Hiên mỗi người một nhánh, bốn người vui rạo rục xoay người đi rồi.

Diệp Hiên vừa ăn đường người, vừa che miệng cười nói: "Xem ra trên người chúng ta mang theo ngân lượng, còn chưa đợi được cang châu thành liền đã bị xài hết rồi!"

Ủy liếm đường người nói: "Xài hết lại về san hướng cha muốn!"

Tước Vũ liếc nàng một cái: "Ngươi cho chúng ta là ở cửa nhà loạn quanh? Rồi nhà xa như vậy, bước đi cũng muốn giỏi hơn mấy ngày, ngươi làm sao trở về muốn? Huống hồ chúng ta vừa nhưng đã xuống núi, còn muốn dựa vào sư phụ đến nuôi sống, tu cũng không tu?"

Ủy ngăn người một chút, nàng thuở nhỏ chờ ở cha mẹ bên người, áo cơm không lo, nơi nào sẽ nghĩ tới những thứ này vấn đề! Lúc này nghe Tước Vũ nói chuyện, cũng mơ hồ cảm giác mình tiêu tốn hơi lớn, cong lên miệng nhỏ nói: "Tỷ tỷ giáo huấn chính là, Ủy sau đó không dám tiếp tục lung tung mua đồ."

Tước Vũ cười nói với nàng: "Ta không phải trách ngươi, những thứ đồ này trị không được bao nhiêu tiền, ta chỉ là muốn cho đại gia nhắc nhở một chút,

tiền sớm muộn hữu dụng quang một ngày, đại gia có cái chuẩn bị tâm lý, đến thời điểm chúng ta có thể muốn bằng bản lãnh của chính mình kiếm tiền rồi!"

Tiểu Bảo nhìn ba nữ: "Cái này tỷ tỷ không cần quan tâm, Tiểu Bảo sẽ có biện pháp nuôi sống đại gia."

Điệp Hiên hừ một tiếng: "Ngươi có biện pháp? Ngươi có biện pháp gì? Ngươi liền võ công đều sẽ không, muốn đầu đường làm xiếc cũng không được! . . Ngươi nào? Đi ra!"

Úy nghe Điệp Hiên mới đầu còn đang cười nhạo Tiểu Bảo, mặt sau nửa câu nhưng là đứng phía sau mà uống, liền vội vàng xoay người, nhưng nhìn thấy bên cạnh chỗ góc đường tránh ra một bóng người, nhưng là một cái nhỏ gầy tiểu khát cái!

Mọi người vừa nhìn chỉ là một cái mười tuổi khoảng chừng hiểu tử, cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Tước Vũ vẫy vẫy tay, để cái kia tiểu khát cái đi tới gần, khom lưng cười nói: "Tiểu đệ đệ, ngươi tại sao theo chúng ta a?"

Cái kia tiểu khát cái nhìn chăm chăm Tước Vũ trong tay đường người, nuốt một thoáng ngụm nước: "Các ngươi bị lừa! Đường người trương bình thường chỉ bán một đồng tiền một nhánh, các ngươi nhưng cho hai văn!"

Điệp Hiên vừa nghe, tức giận đến mày liễu dựng thẳng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thật ngươi cái lão gia hoả, dám gạt ta!"

Tiểu Bảo kéo nàng lại nói: "Hiên nhi, quên đi! Hắn cũng không dễ dàng, xem ngày đó đều không bán ra mấy chỉ."

Điệp Hiên nghe hắn đối với mình xưng hô, trong lòng một ngọt, khí đã tiêu hơn nửa, nhưng vẫn là mạnh miệng nói: "Vây cũng không thể nắm tiền của chúng ta tập hợp phân a, chúng ta chính là dễ ức hiếp sao?"

Tước Vũ nhìn lại thờ dãi: "Xem này trên trán, cửa hàng tuy nhiều, nhưng ít có doanh nghiệp. Dòng người tuy nhiều, nhưng nhàn tản chưa lao. Hiện tại chính là thu thu thời tiết, vì sao đám người này không ở Tanaka canh tác, nhưng đến trên đường cái đi dạo?"

Úy ngây thơ hỏi: "Tại sao vậy?"

Tước Vũ hít một tiếng: "Chỉ vì bọn họ không điền có thể loại, cũng không nhà để về, chỉ có lang thang! Ngươi nhìn bọn họ quần áo lam lũ, mặt lộ vẻ món ăn, hai mắt vô thần, vẻ mặt tuyệt vọng, liền tri kỷ là không có chỗ nương tựa, được chăng hay chớ người rồi!"

Úy "A!" một tiếng, che miệng nói rằng: "Thật đáng thương! Vì sao lại như vậy?"

Tước Vũ không hề trả lời nàng, nhưng xoay người đối với tiểu khát cái hỏi: "Tiểu đệ đệ, ngươi nhà ngươi đây? Vì sao để ngươi lang thang?"

Cái kia tiểu khát cái con mắt trừng trừng nhìn Tước Vũ trong tay đường người, mảnh nuốt nước miếng, nhưng là không đáp lời.

Tước Vũ dịu dàng nở nụ cười, cầm trong tay đường người hướng về trước một đệ, nói: "Cái này cho ngươi ăn đi."

Tiểu khát cái trên mặt vui vẻ, bàn tay đến giữa không trung, nhưng mạnh mẽ rút lui trở lại, bối ở phía sau lắc đầu một cái: "Cha đã nói, không thể tùy ý tiếp thu người khác biếu tặng, ta không được!"

Mọi người thấy hắn tuy rằng quần áo rách nát, cả người tạng ô, nhưng có như vậy giáo hóa, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Úy thấy hắn vóc người nhỏ gầy, đáng đáp nhưng là mi thanh mục tú, cử chỉ cùng bình thường ăn mày không giống, nghĩ đến cũng từng là nhà giàu con cháu, chẳng biết vì sao lưu lạc đến đây, không khỏi hiếu kỳ hỏi hắn: "Tiểu đệ đệ, phụ thân ngươi ở đâu? Nhà ngươi ở đâu?"

Tiểu khát cái nhưng là lắc đầu không nói, chỉ là con mắt chăm chú nhìn chăm chăm Tước Vũ trong tay đường người, nhưng cũng không đưa tay đi lấy.

Mọi người đang muốn hỏi lại, lại nghe tiểu khát cái trong bụng một trận ục ục tiếng vang, tiểu khát cái tu mặt đều đỏ, đang muốn quay đầu liền chạy, lại bị Tiểu Bảo đưa tay bao quát, đem hắn ôm vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi hắn: "Tiểu huynh đệ, ngươi nhưng là đói bụng? Ca ca nơi này có ăn, ngươi cầm."

Nói từ phía sau lưng trong cái bọc lấy ra một tờ khô dầu, nhét vào tiểu khát cái trong tay.

Tiểu khát cái bị Tiểu Bảo ôm ở khuỷu tay, tràn đầy tro bụi khuôn mặt nhỏ càng đột nhiên hồng thắm, hắn vóc người nhỏ gầy, Tiểu Bảo chỉ cảm thấy trong lòng nhẹ như không có vật gì, cực kỳ đau lòng, đem bánh bột ngô hướng về tiểu khát cái trong miệng đưa tới: "Ăn đi, ca ca nơi này còn có."

Tiểu khát cái nhưng là không há mồm, giấy giữa muốn từ trên người Tiểu Bảo hạ xuống.

Chỉ nghe xa xa một người hô: "Tiểu đệ đệ nha, ngươi đang làm gì?"

Mọi người xoay người nhìn lại, chỉ thấy một người mặc hồng nhạt quần lụa mỏng tuổi thanh xuân nữ tử đi tới.

Cô gái này nhiều lắm mười bảy mười tám tuổi, trên mặt nùng trang điểm nhạt, trước ngực quần lĩnh rất thấp, lộ ra hơn một nửa trắng mịn da thịt.

Ba nữ mặt nhất thời đỏ, căm ghét nhìn người đến, Điệp Hiên hừ một tiếng nói: "Không biết xấu hổ, con gái gia xuyên thành bộ dáng này còn dám ra đây!"

Cái kia tiểu khát cái nhìn thấy người đến, thân thiết hô một tiếng: "Tỷ tỷ!" Từ trên người Tiểu Bảo giầy giụa hạ xuống, nhào tới cô gái kia trước người.

Cô gái kia thương yêu vuốt tiểu khát cái đầu nói: "Tiểu đậu nha, nhưng là lại cho tỷ tỷ gây rắc rối?"

Tiểu khát cái lập tức lắc đầu nói rằng: "Không có! Cái kia đường người trương lừa mấy vị này công tử thật nhiều tiền, ta xem bắt quá, nói cho bọn họ biết."

Cô gái kia tay nhỏ điểm một cái tiểu khát cái cái trán, oán trách hắn: "Nguoi nha, liền yêu quản việc không đâu!"

Điệp Hiên không nhìn được hướng cô gái hỏi một câu: "Nguoi là tỷ tỷ của hắn?"

Nữ tử đứng dậy dịu dàng nở nụ cười, làm cái vận phúc: "Mị nương gặp các vị công tử! Các vị công tử nhưng là nơi khác đến? Không bằng đến ta hoa mãn lâu ngồi xuống, nghe một chút tiểu khúc, khu khu phong trần, làm sao?"

Úy thấy kỳ lạ: "Hoa mãn lâu? Đó là nơi nào? Chơi vui sao? Tiểu Bảo ca ca, chúng ta liền đi chơi một chút có được hay không?" Nói đi tới Tiểu Bảo bên người, ôm cánh tay của hắn cầu xin lên.

Cô gái kia nhìn thấy Úy động tác, ngăn người một chút, lại nhìn một chút bốn người hoá trang, mặt mày nở nụ cười, trong lòng đã rõ ràng mấy phần, che miệng mà cười: "Nguyên lai các ngươi là. . . Vừa là như vậy, vậy vị này tiểu tướng công liền có thể đi, các ngươi ba vị nhưng là không đi được rồi!"

Úy càng cảm thấy kỳ quái, nghiêng đầu nhìn nữ tử nói: "Tại sao Tiểu Bảo có thể đi, chúng ta nhưng không thể đi đây?"

Nữ tử lắc đầu cười nói: "Ta xem các ngươi không riêng là nơi khác đến, vẫn là một ít vừa trải qua giang hồ chim non chứ? Liền hoa mãn lâu cũng không biết là nơi nào, thật đúng là. . . Khanh khách. . ."

Điệp Hiên xem cô gái này trang phục phong tao, cử chỉ ngả ngón, trong lòng đã là căm ghét đến cực điểm, đối với nàng lạnh lùng nói: "Chúng ta mặc kệ ngươi cái kia phá lâu là nơi nào! Chỉ là ngươi nếu là tiểu huynh đệ tỷ tỷ, liền không nên chính mình mặc đồ đồ quái lạ, nhưng để cho mình đệ đệ lang thang ăn xin! Ngươi này làm tỷ tỷ lòng người là thạch làm không được!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Tỷ đệ chia lìa

Nữ tử nhất thời cứng ngắc về mặt, con mắt ngo ngác nhìn Diệp Hiên, chỉ vào Tiểu đậu nha nói: "Các ngươi gọi hắn tiểu huynh đệ. . ."

Tước Vũ đánh gãy lời của nàng, ngữ khí cũng có chút không quá khách khí: "Cô nương, đồng thời một mẫu sinh, huyết mạch liên kết, ngươi sao có thể nhẫn tâm để cho mình đệ đệ lưu lạc đầu đường, cùng nước bùn làm bạn?"

Úy cũng lớn tiếng nói: "Đúng đấy, ngươi đã có dụng cụ sao lâu, vì sao không cho tiểu huynh đệ cùng ngươi trụ ở bên trong đây?"

Tiểu khát cái vừa nghe tất cả mọi người đang mắng hắn tỷ tỷ, nhất thời không vui, cong lên miệng nhỏ nói: "Không cho các ngươi nói tỷ tỷ ta!"

Điệp Hiên tức giận đến mắng hắn: "Nàng như vậy đối với ngươi, ngươi còn che chở nàng? Thực sự là không biết phân biệt!"

Nữ tử cũng không tranh luận, trong tròng mắt thấy ẩn hiện lệ quang, nhưng vẫn như cũ cường cười nói với mọi người: "Mị Nương cảm ơn mấy vị đối với Tiểu đậu nha quan tâm. Chỉ là trong đó có chút nội tình, các vị khả năng hiểu lầm. Mị Nương không làm lỡ mấy vị chạy đi, liền như vậy sau khi từ biệt. Mấy vị yên tâm, sau đó Mị Nương sẽ đối xử từ từ tế Tiểu đậu nha."

Điệp Hiên vốn là cái tính tình nóng nảy, mọi việc đều muốn hỏi cái truy nguyên, lúc này vừa nhìn nữ tử phải đi, thân hình loáng một cái, đã ôm đồm ở trước mặt của nàng, lạnh lùng nói với nàng: "Ngươi hôm nay cái nói cho rõ ràng, đến cùng có nội tình gì? Tiểu huynh đệ này tuổi tác tuy nhỏ, nhưng giờ tay nhắc chân ắt có tiếng môn phong độ, ngươi nhẫn tâm nhìn hắn suốt ngày lang thang, bị này trọc thể làm bản sao?"

Tiểu Bảo cũng gật gù nói: "Cô nương, ngươi là có hay không có chuyện gì khó xử? Không liền đem tiểu huynh đệ mang theo bên người? Ta này có chút bạc, ngươi có thể cầm, khác tìm người ta, chỉ cần rất chăm sóc, cũng không uổng công các ngươi tỷ đệ một hồi, cốt nhục tình."

Nữ tử vành mắt đỏ lên, quay về mọi người thi lễ vận phúc: "Mị Nương cảm ơn mấy vị công tử hiệp nghĩa chi tâm. Xem mấy vị công tử thân thủ, cũng là công phu cao cường, không biết sư thừa nơi nào?"

Điệp Hiên hừ lạnh: "Thái hà son Tịnh Thủy Liên Tọa!"

Nữ tử vừa nghe, sắc mặt đại hỉ, nói với mọi người: "Vừa là danh môn chính phái, Mị Nương cũng yên lòng rồi!"

Tước Vũ nghe giọng nói của nàng, tựa hồ cũng có chút giang hồ mùi vị, không khỏi nhún mày hỏi nàng: "Ngươi cũng đã từng nghe nói Tịnh Thủy Liên Tọa?"

Mị Nương gật đầu nói với mọi người: "Trước đây gia phụ có rất nhiều bạn tốt, đều từng là Tịnh Thủy Liên Tọa đệ tử, vì lẽ đó Mị Nương cũng đối với quý phái hiệp nghĩa chi phong hơi có nghe thấy."

Úy bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Há, như vậy nói, nhà ngươi vốn là cũng là giang hồ con cháu?"

Mị Nương lắc đầu: "Gia phụ từng là phan Dương tri huyện, nha nội có mấy vị bộ đầu đầu ca đã từng là Tịnh Thủy Liên Tọa ở ngoài thất đệ tử."

"Ồ!" Mọi người giờ mới hiểu được vì sao này Mị Nương sẽ hiểu chút giang hồ việc, chỉ là một tên tri huyện tử nữ, tuy rằng quan chức thấp kém, nhưng hàng năm bổng lộc cũng đủ để nuôi gia đình sống tạm, tại sao lại để con trai của chính mình đã biến thành một tên tiểu khát cái?

Mị Nương nhìn mọi người ánh mắt nghi hoặc, cười khổ một cái, đối với bốn người hỏi: "Các vị cũng biết hoa mã lâu là nơi nào?"

Bốn người đều lắc lắc đầu. Mị Nương thê thảm nở nụ cười: "Đó là thanh lâu."

Tước Vũ chấn động, giờ mới hiểu được Mị Nương vì sao thân mang yêu diễm, cứ chỉ ngả ngón.

Úy nhưng là không hiểu, nhẹ giọng hỏi: "Cái gì là thanh lâu?"

Điệp Hiên liếc nàng một cái, mặt cười ửng đỏ thấp giọng nói rằng: "Chính là kỹ viện!"

Úy lần này đã hiểu, mặt cỡ giật chân mừng to: "Khỏe mạnh, ngươi đi nơi nào làm cái gì! Thực sự là tự cam đoạ lạc!"

Mị Nương vành mặt đỏ lên, tiếng khóc nói: "Muội muội, chính kinh nữ tử, ai lại thích lưu lạc tới cái loại địa phương đó? Gia phụ làm quan, một đời nghèo khó, thanh liêm, rất được phan Dương tử dân kính yêu. Chỉ là hai năm trước, Dân Hoàng đại chinh lương ngọc cương, triều đình tham quan nhân cơ hội bạo敛 tư tài.

Phan dương huyện cũng từng là huyện lớn, trong núi thêm ra ngọc thạch, thôn dân nhiều tới nay ngọc bán thành tiền mà sống. Chỉ là này ngọc nhưng không phải ôn lương ngọc, những kia triều đình quan chức vừa đến, liền họa vì là quyền, tuyên bố ngọn núi này vì là triều đình hết thảy, bắt luận người nào tư thái ngọc thạch, đều là tội chết!

Chính bọn hắn nhưng phái người khai thác, bên trong no túi tiền riêng! Càng có quan binh xông vào thôn dân trong nhà, ép người ta giao ra trong nhà cất giấu, không chỉ là ngọc thạch, chỉ cần là vật đáng tiền, đều bị cướp đoạt một không!

Gia phụ thân là một huyện chi lệnh, tất nhiên là không thể không quản, viết một phong trên giấy thư, chuẩn bị vào kinh diện hiện Dân Hoàng, vạch trần lương ngọc cương cho bách tính mạng đến cực khổ.

Những kia đặc phái quan chức khỏi điểm muốn thu mua gia phụ, bị gia phụ kiên quyết từ chối, liền thẹn quá thành giận, lấy. . . Lấy phản tranh triều đình, mưu đồ gây rối chỉ tội hời chém! Xét nhà. . . Diệt môn!"

"Đám hỗn đản kia!" Điệp Hiên nghe muốn rách cả mí mắt, quả đấm nhỏ nắm "Khanh khách" vang lên, hận không thể hiện tại liền đem những kia làm xằng làm bậy câu quan Binh chém thành muôn mảnh!

Tước Vũ cùng Điệp Hiên cũng mặt lộ vẻ phần nhiên vẻ mặt, cũng đáng thương Mị Nương thân thể, không lại ghét bỏ nàng gái lâu xanh thân phận, đứng ở bên cạnh nàng, lôi kéo tay của nàng, bồi tiếp nàng đồng thời đi lệ!

Mị Nương lau khô khóe mắt vệt nước mắt, nói tiếp: "Ta nương thể nhược nhiều bệnh, nơi nào kinh lên đã kích như vậy, ở cha bị chém cùng ngày. . . Cũng xuôi tay đi về phía Tây! Ta. . . Ta bị mấy cái kẻ xấu làm bẩn, bán nhập thanh lâu! Tiểu đầu nha tuổi nhỏ bướng bỉnh, lúc đó chưa ở trong nhà, tránh thoát một kiếp, sau đó thiên tân vạn khổ mới tìm được ta, ta cũng đã đang ở thanh lâu, thì lại làm sao có thể chăm sóc đến hắn?"

Chỉ có thể mỗi ngày né tránh mù mù cùng quy nô cơ sở ngầm, đưa hắn chút khách mời ăn còn lại lương cơm tàn canh, nhìn hắn lang thang, trong lòng ta nỗi đau lại có ai có thể lĩnh hội?"

Mị Nương nói đến chỗ này, đã là khóc không thành tiếng.

Mọi người giờ mới hiểu được chính chuyện này ngọn nguồn, đối với này số khổ tỷ đệ hai người cũng là một trận thổn thức.

Điệp Hiên đỏ mắt đi tới nữ tử trước mặt, nắm tay của nàng nói: "Tỷ tỷ, xin lỗi, ta trách oan ngươi rồi!"

Mị Nương khe khẽ lắc đầu: "Mị Nương còn muốn cảm tạ các vị đối với Tiểu đầu nha bảo vệ tâm ý."

Tiểu Bảo trên mặt không có chút rung động nào, không nhìn ra buồn vui, chỉ là đối với Mị Nương hỏi: "Này lương ngọc cương rồi cuộc là thứ gì? Dân Hoàng hưng sự động chúng phải cái này làm gì?"

Mị Nương lạnh rên một tiếng nói: "Ôn lương ngọc là ngọc thạch bên trong quý giá nhất một loại, nhân đông ẩm hè mát, Dân Hoàng muốn tạo một chỗ hồ đục đầm, cung mình và tần phi môn quanh năm âm nhạc, cho nên mới khắp cả chinh lương ngọc cương!"

Điệp Hiên một chương vỗ hướng về bên cạnh một gốc cây liễu, giọng căm hận mắng to: "Liền vì mình vui đùa, làm thiên hạ dân chúng lầm than, cửa nát nhà tan, cái này Dân Hoàng thật sự không là thứ tốt!"

Mị Nương mau tới trước che nàng đàn khẩu, thấp giọng căn dặn: "Muội muội, nhỏ giọng một chút! Đây chính là muốn mất đầu!"

Điệp Hiên cũng ý thức được có mấy lời là loạn không nói được, cũng gạt gù, ngậm miệng lại, chỉ là trong lòng tức giận khó bình, lại là một chương vỗ hướng về cây liễu, bộ ngực tức giận đến một cổ một cổ.

Mị Nương đảo mắt xem đại thụ kia, chỉ thấy lấy trứng chương vị trí làm trung tâm, bốn phía kéo dài thật một khối to tiêu bì, giống bị đại hỏa hun nung quá giống như vậy, trong lòng không khỏi có chút ngờ ngác.

Tước Vũ lại nghe ra đầu mối, nhìn Mị Nương hỏi: "Tỷ tỷ, ngươi làm sao mà biết nàng. . . Là thân con gái?"

Mị Nương nhoen miệng cười: "Ta còn biết ngươi cũng là, còn có vị muội muội này!" Nói dùng ngón tay một thoáng Ủy.

Ủy le lưỡi một cái: "Tỷ tỷ thật là lợi hại! Đúng là không gạt được ngươi!"

Mị Nương tự giễu cười nói: "Tỷ tỷ ở hoa năm lâu đợi hai năm, tất nhiên là hạng người gì đều từng trải qua, sao liền cái này cũng không thấy?"

Điệp Hiên cau mày hỏi nàng: "Tỷ tỷ vừa không thích chỗ đó, vì sao không rời đi?"

Mị Nương cười nhạt: "Rời đi? Nói nghe thì dễ! Tỷ tỷ bị bán mình ở đây, chỉ có điều trị ba mươi lượng bạc, nhưng là phải là chuộc thân, liền muốn 5000 lượng! Tỷ tỷ này giá trị bản thân nhưng là tăng gần hai trăm lần!"

Lâu bên trong khách mời, bèo nước gặp nhau, chỉ đồ cái một buổi khoái hoạt, cái nào chịu ra 5000 lượng bạc vì ta chuộc thân? Dù thật sự có người vì là tỷ tỷ chuộc thân, lấy tỷ tỷ này tàn hoa bại liễu, còn có thể lập gia đình sao? Mặc dù bị gia đình giàu có cưới làm thiếp, những kia chính thất thiên thất cái nào không bắt nạt?"

Ủy nghe ngóng đau lòng, thấp giọng gào khóc: "Tỷ tỷ kia cũng không thể ở nơi đó chờ cả đời đi!"

Mị Nương cười nói: "Đương nhiên không thể. Chờ thêm tới mấy năm, tỷ tỷ hoa tàn ít bướm, cũng tích góp được rồi tiền, khi đó giá trị bản thân cũng giảm, tỷ tỷ hay dùng tích trữ mở gia đậu hũ điểm, mỗi ngày bán đậu hũ."

Tước Vũ lo lắng nhìn Tiểu đậu nha nói: "Chỉ sợ Tiểu đậu nha hiện tại chính là đang tuổi lớn, không chờ được đến tỷ tỷ mở cửa tiệm ngày đó mới có thể ăn bữa cơm no!"

Mị Nương vành mắt đỏ chót, đột nhiên quay về bốn người quý xuống.

Tiểu Bảo sợ hết hồn, vội vàng cùng ba nữ ngăn cản nàng: "Ngươi làm cái gì vậy!"

Mị Nương đẩy ra mọi người tay, quay đầu đối với tiểu khát cái nói: "Tiểu đậu nha, lại đây!"

Tiểu đậu nha sợ hãi đi tới Mị Nương bên người, nhẹ giọng gọi nàng: "Tỷ tỷ. . ."

Mị Nương mệnh lệnh hẳn: "Quý xuống!" Tiểu đậu nha tuy mang trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn là bé ngoan ở bên cạnh tỷ tỷ quý xuống.

Mị Nương tiếng khóc đập đầu: "Mấy vị công tử, Mị Nương có cái yêu cầu quá đáng, xin mời công tử đáp ứng!"

Tước Vũ tâm tư lạnh lợi, tức khắc vẫn như cũ đoán được, tay vịn Mị Nương cánh tay nói: "Tỷ tỷ nhưng là phải chúng ta mang đi Tiểu đậu nha?"

Mị Nương lần thứ hai đập đầu, trong miệng nói: "Muội muội lan tâm huệ chất, đã biết Mị Nương tâm ý. Ngươi ta bèo nước gặp nhau, vốn là không dám làm phiền các vị. Nhưng là công tử thiện tâm nhân từ, tiểu nữ từ lại thực ở không có năng lực chăm sóc Tiểu đậu nha, cho nên mới làm này thỉnh cầu!"

Mị Nương cái trán va trên đất, chạm ầm ầm vang vọng, gào khóc nói: "Công tử nếu như đáp ứng, chính là ta Phan gia đại ân nhân! Ta phan Mị Nương cho các vị đập đầu, xin mời các công tử mang tới Tiểu đậu nha, hẳn tuy rằng tuổi còn nhỏ, việc nặng luy hoạt nhưng là sẽ làm, mấy vị coi như hẳn là cái tiểu tạp dịch, mang tới hẳn đi!"

Tiểu đậu nha cũng rõ ràng Mị Nương tâm ý, oa một tiếng khóc lớn lên, ôm Mị Nương hô to: "Tiểu đậu nha không nên rời đi tỷ tỷ!"

Ủy đã là lệ rơi đầy mặt, nhìn Tiểu Bảo riu rít nói: "Ca ca. . ."

Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nói với Mị Nương: "Tỷ tỷ, chúng ta cũng là yêu thích Tiểu đậu nha, có thể lần này đi ra, muốn đi một cái chỗ rất xa, dọc theo

đường đi khổ cực không nói, cũng có đếm không hết nguy hiểm, Tiểu đậu nha vẫn là hài tử, làm sao có thể theo chúng ta đồng thời mạo hiểm?"

Mị Nương quay đầu đối với Tiểu đậu nha nói: "Tiểu đậu nha, nói cho tỷ tỷ, ngươi có sợ hay không khổ?"

Tiểu đậu nha lắc đầu nói: "Ta không sợ!"

Mị Nương lại hỏi: "Vậy ngươi có sợ hay không người xấu?"

Tiểu đậu nha hừ một tiếng nói: "Nha học qua công phu, mới không sợ bọn họ!"

Mị Nương nhìn Tiểu Bảo, cầu xin nói: "Công tử, cầu ngươi đáng thương Tiểu đậu nha còn trẻ không chỗ nương tựa, dẫn hắn đi thôi! Bằng không quá không tới mấy năm, hắn sẽ cùng ta cũng như thế, bị người bán vào kỹ viện, hắn cả đời này coi như phá hủy!"

Phan gia ngoại trừ ta như thế một cái đòi phong bại tục nữ nhân, tổ tông mặt mũi từ lâu mất hết, Tiểu đậu nha lại đi lần trước lộ, Mị Nương cho dù chết, cũng không mặt mũi nào tạm biệt cửu tuyền dưới cha mẹ! Cầu mấy vị công tử tác thành!" Dứt lời, lần thứ hai không để ý mọi người phản đối, âm âm khải ngẩng đầu lên.

"Tiểu tử ngốc, ngươi đến cùng là có đáp ứng hay không a!" Diệp Hiền dậm chân, hai mắt đỏ chót nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo quay đầu nhìn một chút Tước Vũ cùng Úy một mặt không đành lòng về mặt, rốt cục than nhẹ một tiếng, nói với Mị Nương: "Ngươi đứng lên đi, ta đáp ứng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Trạm dịch đêm

Mị Nương có tin mừng lời kéo Tiểu đậu nha liên tục đập đầu, trong miệng không ngừng mà gọi: "Tạ ân công thu nhận giúp đỡ! Tạ ân công thu nhận giúp đỡ!"

Tiểu đậu nha nhưng là ôm Mị Nương cánh tay, mãnh điệu đầu: "Ta không đi, ta muốn cùng tỷ tỷ cùng nhau!"

Mị Nương này liễu dụng thẳng, lớn tiếng mắng chửi: "Ngậm miệng! Theo mấy vị này ca ca tỷ tỷ, bọn họ sẽ chăm sóc ngươi."

Tiểu đậu nha "Oa!" một tiếng khóc lớn lên, ôm chặt lấy Mị Nương nói: "Cha cùng mẫu thân không cần ta nữa! Tỷ tỷ cũng không cần ta nữa! Các ngươi đều đi thôi, ta không cần các ngươi quản!"

Mị Nương đã khóc ruột gan đứt từng khúc, muốn ôm trụ Tiểu đậu nha thân thể, còn là kiên cường tâm địa, dùng sức ở Tiểu đậu nha cái miệng trên vỗ một cái tát, tiếng khóc mắng to: "Ngươi làm sao chính là không nghe lời! Không cho khóc! Phan gia hài nhi đều sẽ không khóc!"

Tiểu đậu nha mau mau ngậm miệng lại, nhưng là không hề có một tiếng động nghẹn ngào, mắt nước mắt lưng tròng đáng đáp khiến người ta thấy càng là đau lòng.

Tiểu Bảo đi tới, ôm lấy Tiểu đậu nha nói: "Tiểu đậu nha, ngươi muốn lấy ngày kia thiên cùng tỷ tỷ cùng nhau, vậy hãy cùng ca ca đi, chờ sau này có năng lực, trở lại tìm tỷ tỷ, hiểu chưa?"

Tiểu đậu nha hai mắt đầm lệ nhìn Tiểu Bảo, một bộ như hiểu mà không hiểu vẻ mặt.

Mị Nương lần thứ hai đập đầu: "Mị Nương cảm ơn mấy vị ân công, xin mời thay ta rất chăm sóc Tiểu đậu nha! Nha, nhớ tới tỷ tỷ từng nói với ngươi cái gì, ngươi là Phan gia người, muốn làm một cái có cốt khí có chí khí người, không cho khóc!"

Nói xong đứng lên, thâm liếc mắt một cái Tiểu đậu nha, rốt cục quay người sang, cũng không quay đầu lại chạy như bay.

Tiểu Bảo chỉ cảm thấy trong lòng Tiểu đậu nha thân thể banh chăm chú, nhưng vẫn hé miệng không nói. loại nhìn thấy Mị Nương bóng người ở góc đường biến mất không còn tăm hơi, mới "Oa" một tiếng đại khóc lên, ôm Tiểu Bảo cái cổ thật lâu không chịu buông ra.

Ba nữ lúc này cũng là nước mắt mờ mờ lung, Tước Vũ cho Tiểu Bảo khiến cho cái màu sắc, Tiểu Bảo hiểu ý, ôm Tiểu đậu nha quay đầu bước đi, tới trước một chỗ cửa hàng cho Tiểu đậu nha mua mấy bộ quần áo, sau đó trực tiếp ra Thái hà trấn.

Trong lòng Tiểu Bảo đã khóc một mội, phủ ở Tiểu Bảo trong lòng trầm ngư thiếp đi, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đi rồi một cái buổi chiều, hoàng hôn giáng lâm, Úy cong lên miệng nhỏ nói: "Ca ca, chúng ta hiết sẽ đi, Úy một chết rồi!"

Điệp Hiên mắt sắc, nhìn thấy phía trước không xa có một chỗ nhà tranh, kinh hi nói: "Nơi đó có nhân gia, chúng ta đêm nay liền đi tá túc một đêm đi!"

Mọi người lập tức tăng nhanh cước trình, loại chạy tới vừa nhìn, mới phát hiện là một chỗ bỏ đi trạm dịch.

Cuối cùng cũng coi như là cái giả vũ nhà, Tiểu Bảo nhặt được một ít cỏ khô đoạn cành, ở ngoài phòng sinh một đồng lửa, mọi người móc ra trên người lương khô thịt khô, dùng hỏa khảo đến ăn.

Tiểu đậu nha bắt đầu không dám ăn, chỉ là thấp giọng ầm khấp, ba nữ biết hấn vừa rồi đi tỷ tỷ, trong lòng khó chịu, nghĩ pháp đùa cho hấn vui, muốn hấn ăn đồ ăn.

Đến cùng vẫn là hiếu tử, không nhìn được thịt khô hương vị, rốt cục sợ hãi tiếp nhận Diệp Hiên trong tay đùi gà, từng ngậm từng ngậm ăn lên.

Nhà mặt sau có một chút giếng nước. Tiểu Bảo tìm tới một cái chậu gỗ, đánh mẩn một chậu nước, vốn định bắt chuyện Tiểu đậu nha tẩy một cái tảo, không nghĩ tới hấn chết sống không đồng ý, cuối cùng đem bốn người toàn đây ra ngoài cửa, chính mình ở bên trong đóng cửa lại tẩy lên.

Bốn người hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng là tới được tuổi, biết vào lúc này chính là hiếu tử đã rõ ràng trai gái khác nhau, xấu hổ e lệ giai đoạn, liền cũng không đề ý, ngồi ở trước phòng tán gẫu.

Chờ Tiểu đậu nha giặt xong, mặc vào Tiểu Bảo vì đó mới mua quần áo đi lúc đi ra, bốn người đều kinh ngạc đến ngây người.

Tiểu đậu nha một thân màu đỏ áo khoác ngoài quần thụng, trên đầu hai cái tiểu biện, một đôi mắt to đen lay lay khắp nơi loạn xem, khuôn mặt nhỏ bé béo mập trắng nõn, quả thực một bộ tướng mạo thật được, lại như lão thần tiên bên người đoàn đào đồng tử!

Điệp Hiên hi ôm chặt lấy Tiểu đậu nha, ở hấn non nớt trên mặt liền thân mấy lần: "Chúng ta Tiểu đậu nha thật đúng là đẹp đề a! Này mắt to, miệng nhỏ, chà chà, lớn rồi đến mê chết bao nhiêu nữ nhân a!"

Tiểu đậu nha bị nằng thân khuôn mặt một đỏ, nhưng là cúi đầu không dám nói lời nào.

Úy đối với Tiểu đậu nha ngoắc ngoắc tay: "Tiểu đậu nha, đến bên này, tỷ tỷ cho ngươi sơ mái tóc, bảo đảm càng xinh đẹp hơn!"

Ba nữ có thể coi là tìm tới chuyện chơi vui, bận việc cho Tiểu đậu nha trang điểm trang phục.

Tiểu Bảo lác đầu một cái, cũng không xen tay vào được, chính mình chạy đến mặt sau bên cạnh giếng tắm đi tới. loại sau khi trở về, nhìn rục rở hấn lên Tiểu đậu nha, trước mắt cũng là sáng ngời. Ôm lấy hấn nói: "Đi, ca ca dẫn ngươi đi nắm bắt đề!"

Tước Vũ biết hấn là vì chính mình ba người lưu lại tẩy lương thời gian, cười nói: "Một nén nhang sau trở về. Buổi tối ngươi cùng Tiểu đậu nha ngủ trên giường, tỷ muội chúng ta ngủ trên đất."

Trên giường cùng lòng đất phân biệt chỉ ở ở mặt đất thế cao thấp mà thôi.

Bỏ đi trạm dịch, cũng không cái gì đệm chăn, chỉ là mọi người ở trên giường trên đất lót một tầng thảo, sau đó trải lên một tấm vải bố, hướng hồ hiện tại là thu lúc đầu tiết, buổi chiều khí trời thờ ơ, vừa vận giấc ngủ.

Tiểu đậu nha đến cùng là hiếu tử, lúc đầu chết sống không cho Tiểu Bảo đụng, chỉ khi nào ngủ, rồi lại chủ động đem đầu nhỏ tiến vào Tiểu Bảo trong lòng.

Tàn viên phá bích, ngoài phòng lửa trại ánh đi vào, chiếu bên trong có thể thấy rõ ràng.

Tiểu Bảo nhưng có chút ngủ không được, muốn này càng châu hành trình đến cùng sẽ có kết quả như thế nào?

Những kia mạch điện bị hủy đúng là Kỳ Lân đao xuất thế dấu hiệu sao? Mình có thể không có thể thuận lợi chiếm lấy? Coi như chiếm lấy Kỳ Lân đao, thì lại làm sao tìm long phượng trạc? Thì lại làm sao mở ra thông Tiên môn? Bất được diệt ma kiếm, chính mình chính là thần tiên sao? Làm thần tiên được, vẫn là làm người càng tốt hơn?

Đoạn thời gian gần đây, Tiểu Bảo trong đầu thường thường bị những này ý niệm kỳ quái chiếm đoạt linh, làm hấn khó có thể ngủ.

Trong lòng Tiểu đậu nha dĩ nhiên ngủ say, hơi thở nhẹ nhàng, trong cái miệng nhỏ dường như thở ra một luồng như lan mùi thơm.

Tiểu Bảo nhìn trước mắt cái này phần trắc tiểu nhân, nãi chi ngọc da, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, lông mi thật dài cơ hồ đem toàn bộ mắt mặt đều che lại, đáng đáp tình xảo dạy người đau lòng. Này muốn thực sự là tiểu đệ đệ của mình, sợ là chính mình cũng không nhìn được muốn hàng đêm ôm hấn ngủ rồi!

Bên tai lại đột nhiên nghe được một trận ngọt ngọt tiếng khóc, quay đầu hướng về trên đất vừa nhìn, đã thấy Úy cuộn mình trên đất, thân thể nhẹ nhàng

run rẩy!

Tiểu Bảo cả kinh, lặng lẽ đem Tiểu đậu nha thân thể để nằm ngang, hào không một tiếng động xuống giường nằm vật xuống Úy bên người, ôm nàng nhu kiên thấp giọng hỏi nàng: "Úy, ngươi làm sao?"

Úy ôm chặt Tiểu Bảo cổ, thấp giọng gào khóc: "Ca ca, Úy nhớ nhà rồi!"

Tiểu Bảo lại muốn khí vừa buồn cười, lúc này mới mới vừa hạ son một ngày, cô gái nhỏ này đã nghĩ nhà!

Ban ngày mấy nàng chơi tối phong, nhìn cái gì đều cảm thấy mới mẻ, đêm nay trên tất cả mọi người ngủ, rồi lại một người trốn ở một bên nhớ nhà gào khóc.

Tiểu Bảo thấp giọng cười nói: "Cái kia ngày mai ca ca đưa ngươi về Thái hà sơn, khỏe không?"

Úy vừa nghe, lập tức liều mạng lắc đầu: "Không! Úy muốn cùng ca ca cùng nhau! Ca ca ôm Úy ngủ là tốt rồi, trước đây đều là nương ôm Úy ngủ."

Tiểu Bảo ở Úy trên mặt hôn một cái, thấp giọng nói: "Được, vậy ta ôm Úy, ngoan, nhanh lên một chút ngủ đi, ngày mai còn muốn chạy đi đây!"

Úy ừ một tiếng, vàng trán vùi vào Tiểu Bảo trong lòng, không tiếp tục nói nữa.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, trời đã sáng choang. Mấy người sáu tám một cái, lấy ra lương khô ăn no, liền tiếp tục chạy đi.

Tiểu đậu nha nhỏ gầy thể yếu, không thể quá mức mệt nhọc, Tiểu Bảo liền hoặc bôi hoặc ôm, đối với hắn thương yêu rất nhiều.

Mọi người mặt trời mọc liền hành, mặt trời lặn liền đình, đi ngang qua chợ liền mua chút đồ ăn, đụng tới khách sạn liền mượn điểm đầu túc, quá năm, sáu nhật, liền tới đến hùng kê lĩnh dưới.

Tước Vũ chỉ vào phía trước một toà không tính quá to lớn thổ sơn nói với mọi người: "Nơi này chính là hùng kê lĩnh. Vượt qua ngọn núi này, ước chừng nửa ngày cước trình, liền có thể vào độ dương sơn mạch. Lạc dương cốc là ở chỗ đó. . ." Nói đến đây, Tước Vũ vẻ mặt buồn bã, ngữ khí đã có chút nghẹn ngào.

Mọi người biết nàng lại nghĩ tới nhà mình nói suy tàn, người nhà bất hạnh, cũng là một trận thôn thức, bầu không khí theo trầm thấp xuống.

Tiểu đậu nha dựa vào Tiểu Bảo trong lòng, chuyển động hai viên trắng đen rõ ràng mắt to châu, nhìn Tước Vũ nói: "Vũ tỷ tỷ, vì sao này sơn gọi là hùng kê lĩnh?"

Tước Vũ vừa nghe, lập tức cười nói với hắn: "Ngươi mà lại ngẩng đầu nhìn một chút, này sơn như cái gì?"

Tiểu đậu nha ngửa đầu nhìn một hồi, lại cong lên miệng nhỏ nói với Tiểu Bảo: "Ca ca, ta lại muốn cao hơn một chút."

Tiểu Bảo cười to: "Không thành vấn đề!" Hai tay cầm xuống Tiểu đậu nha dưới sườn, dùng sức giơ lên, để hắn đáp ở chính mình trên đầu vai.

Tiểu đậu nha đứng ở Tiểu Bảo trên vai, thật lòng nhìn một hồi, thất vọng lắc đầu một cái: "Ta vẫn là không thấy được. . ."

Diệp Hiến ở một bên cười nói: "Ngươi xem nó có muốn hay không chính đang nghển cổ cao mình hùng kê?"

Tiểu đậu nha nhìn một hồi, vỗ tay cười to: "Tỷ tỷ vừa nói như thế, liền có chút giống rồi!"

Tước Vũ gật đầu nói với hắn: "Nếu là từ lạc dương cốc nhìn sang, đó mới thật sự là như, bên này còn không là quá mức rõ ràng!"

Tiểu đậu nha từ nhỏ bảo kiên bên trên xuống tới, ôm Tiểu Bảo cái cổ, sốt ruột hô to: "Đi mau đi mau, ta muốn từ bên kia xem gà trống lớn!"

Tiểu Bảo ôm hắn, cười vỗ một cái Tiểu đậu nha cái mông nhỏ, mắng hắn: "Ngươi tiểu tử này, cũng không phải luy! Dọc theo đường đi đều muốn ta ôm ngươi, chính mình hạ xuống đi một đoạn, làm sao?"

Tiểu đậu nha lập tức mặt mày ủ rũ nói: "Được rồi, thả ta hạ xuống đi."

Tiểu Bảo vừa mới khom lưng, Tiểu đậu nha liền hô to gọi nhỏ nói: "Ai nha, chân đau quá a! Này tân hài không vừa chân, ma đau quá!"

Ba nữ nhất thời oanh oanh yến yến cười thành một đoàn, Tiểu Bảo vẻ mặt đau khổ, nhẹ nhàng cắn một thoáng Tiểu đậu nha phần trác bình thường khuôn mặt: "Ngươi cái này ranh ma quỷ quái! Không muốn đi liền nói, này giày tự ngươi hiên tỷ tỷ mua cho ngươi, liền vẫn mang ở trên chân, ngủ đều không thoát, từ đầu tới không vừa chân! Cái tên nhà ngươi, càng ngày càng lại, xem này đáy giày, so với mặt của ca ca diện còn sạch sẽ!" Nói càng làm Tiểu đậu nha ôm vào trong ngực, mang theo đại gia hướng về trong núi đi đến.

Trải qua mấy ngày nay, Tiểu đậu nha đã có chút quen lạng cùng tỷ tỷ chia lìa thống khổ, khôi phục hiểu tâm tính, nghịch ngợm đáng yêu.

Cùng bốn người quan hệ cũng là càng ngày càng sâu, đặc biệt Tiểu Bảo, ban ngày nhất định phải hắn ôm, buổi tối cũng phải ôm hắn ngủ, rất là ý lại.

Nhưng khổ Tiểu Bảo, muốn cùng ba nữ thương yêu một thoáng, đều không có cơ hội. Không quá nhiều như thế một cái tiểu bảo bối, dọc theo đường đi nhưng là tiếng cười không ngừng, tiểu tử người nhỏ mà ma mãnh, tâm nhãn lại nhiều, tuy bướng bỉnh gây sự, nhưng tâm tính thiện lương đáng yêu, mọi người liền tùy theo hắn hồ đồ, vừa là sủng ái.

Mọi người theo trên sơn đạo hành. Nhân là thảo sơn, vì lẽ đó cây cối tạp nhiều, cỏ dại đầy đất. Lúc này đã gần kề cuối mùa thu, trời cao khí sáng, trong gió nhẹ đã có từng tia từng tia cảm giác mát mẻ, là thích hợp nhất leo núi du ngoạn.

Úy cùng Diệp Hiền hai người đi ở trước nhất, nhìn khắp núi hồng hoa lá xanh, vui cười đùa giỡn.

Tước Vũ mỉm cười trừng hai người hô to: "Đừng đến thăm chơi, nhìn dưới chân lộ!"

Tiểu Bảo cười nói: "Mặc kệ hắn môn, này sơn so với Thái hà sơn có thể ải hơn nhiều."

Tiểu đậu nha nhưng dựa vào Tiểu Bảo trong lòng, hiếu kỳ hỏi hắn: "Ca ca, Thái hà sơn rất cao sao?"

Tiểu Bảo gật đầu nói hắn nói: "Hừm, rất cao. Chờ chúng ta xong xuôi xong việc, ca ca liền dẫn ngươi đi Thái hà sơn chơi!"

Thình lình nghe phía trước truyền đến Úy một tiếng thét kinh hãi! Diệp Hiền một tiếng gầm lên: "Người nào, lăn ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tam tàn vương

Tiểu Bảo về mặt biến đổi, ôm chặt Tiểu đậu nha, quay đầu nói với Tước Vũ: "Đi xem xem!" Bóng người loáng một cái, đã nhào về phía trước.

Diệp Hiền nắm chặt song quyền, mặt trắng sương lạnh đứng ở sơn đạo chuyển hướng nơi. Bên cạnh Úy cũng về mặt đề phòng nhìn cách đó không xa một tảng đá lớn.

Tiểu Bảo lác mình trạm đến các nàng bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Làm sao?"

Diệp Hiền dương một thoáng đầu: "Ngươi xem nơi đó, có người!"

Tiểu Bảo vừa nghiêng đầu, quả nhiên thấy khối này tảng đá lớn mặt sau lộ ra một đạo màu xanh viên hồ, thật giống người cái mông.

Úy kêu to: "Nhìn thấy người, còn không ra! Muốn cho chúng ta dùng tảng đá tạp người sao?" Tước Vũ cũng đã chạy tới, lập tức cùng Diệp Hiền cùng Ủy trạm thành một đường.

Theo một tiếng ồ ồ thờ dài, tảng đá lớn hậu quả nhiên tránh ra ba bóng người.

Một người thân hình to lớn, khôi ngô mạnh mẽ, tỏ rõ vẻ râu quai nón, chỉ là nhìn có chút khó chịu. Trên người mặc một bộ vải thô áo tang, bên phải cánh tay lộ ở bên ngoài, bắp thịt vững chắc, bên trái cánh tay buông xuống trong tay áo, nhưng đừng đừng đưa đưa, như là đứt rời.

Bên cạnh một người vóc người nhỏ gầy, cái đầu chỉ bằng này Đại hồ tử dưới sườn, trên vai nhưng gánh một cái vói hắn hầu như gần như trường đại đao.

Tối bên cạnh một người mập mạp cực điểm, toàn bộ sơn đạo cơ hồ bị hắn một người cho chiếm hơn nửa, bụng phệ, đứng ở đó lại như một ngọn núi. Vừa này mọi người thấy, nguyên lai không phải cái mông, mà là người này cái bụng!

Râu quai nón ảo não đối với tên Béó nói: "Sớm nói chính người ả đi mà, nhất định phải theo chúng ta nhét chung một chỗ, bị phát hiện chứ?"

Tên Béó lườm hắn một cái, giọng ồm ồm nói: "Mặc kệ, chiếu cướp!" Nói chọc vào một thoáng trung gian Sáu tử cánh tay.

Mọi người giật nảy cả mình, nguyên lai mập mạp này nói chuyện thời gian, đôi môi cũng không nhúc nhích, miệng cũng vẫn nhắm, âm thanh càng là từ bụng hắn bên trong truyền tới!

Sáu tử bị tên Béó đụng vào, tỉnh ngủ lại đây, gánh đại đao hướng về trước vừa đứng, ngẩng đầu ưỡn ngực đối với Tiểu Bảo mọi người nói: "Ngọn núi này là ta mở, cây này là ta trồng! Tài. . . Tài. . ."

Người này vóc người thấp bé, khí thế nhưng là mười phần, gánh một cây đại đao nhìn xa ngược lại cũng uy phong凛凛, chỉ là một đôi mắt nhưng chỉ có thể nhìn mình chăm chăm trước mặt trong vòng ba thước, hóa ra là cái chọi gà mất!

Người bên cạnh đợi nửa ngày, không có đoạn sau, râu quai nón khí đích mắt to: "Lão nhị con mẹ nó nguoi lại quên từ rồi!" Chính mình đi tới phía trước, một tay chống nạnh, nói tiếp: "Như muốn từ này quá, mua cho nguoi lộ tài!"

Tiểu Bảo mấy người hai mắt nhìn nhau, nửa ngày mới phản ứng được, "Xi" một thoáng bật cười. Tên Béo còn ngây ngốc như tảng đá lớn bình thường xử ở cái kia, Sấu từ lại nghe ra tặc xấu, gấp quay đầu đối với râu quai nón nói: "Đại ca, nói sai rồi! Là lưu lại mua lộ tài!"

Râu quai nón này mới phản ứng được, vội vàng sửa lại: "Lưu lại mua lộ tài!" Nói xong quay đầu đối với tên Béo hô to: "Này từ không được, quá cũng tha cho khẩu, trở lại đến cái cái!" Tên Béo một mặt nét hồ thẹn.

Mọi người thấy ba người này tướng mạo kỳ lạ, tư thế khuếch đại, mỗi một người đều cười tay ôm bụng, không đứng lên nổi đến!

Râu quai nón xem dọa không ngã nhân gia, nhìn kỹ, càng là một đám tuổi tác không lớn thiếu niên, há mồm gào lớn: "Long mỗ ngang dọc giang hồ mấy chục năm, chưa bao giờ cùng hiểu đánh nhau! Thái! Ngọt tiểu quý kia! Lưu lại tiền tài, mau chóng hạ sơn!"

Này quát to một tiếng âm thanh cũng không nhỏ, đem chúng nữ màng tai đều chấn động vang lên ong ong, Tiểu đầu nha cũng cau mày bụng tai nói: "Sảo chết rồi!"

Đã thấy cái kia râu quai nón tỏ rõ về chòm râu bị này kêu to một tiếng cho chấn động tung bay lên, mà ngay cả rể : cái mà lên, ở trước mặt hấn vụt sáng vụt sáng tung bay.

Ba nữ bắt giác có chút ngờ ngạc, này Đại hồ từ nội lực không thể kinh thường, quang âm thanh liền có thể đem mình râu mép đánh bay!

Nhưng không ngờ Đại hồ từ đồ cả mặt quay về mọi người khoát tay một cái: "Các nguoi trước tiên đợi lát nữa!" Sau đó nhanh chóng xoay người, hữu cầm lấy chỉ còn một đoạn quai ở trên mặt chòm râu thao túng một hồi, nửa ngày mới xoay người lại, chòm râu kể tục kể sát ở trên mặt, lần thứ hai khôi phục uy phong凛凛 đáng đáp!

Mọi người nhưng hiểu được, cảm tình người này râu mép là dán lên đi!

"Ha ha ha!" Diệp Hiền không nhịn được, ôm bụng cười to lên, Úy cùng Tước Vũ hai người cũng là che miệng cười duyên, Tiểu đầu nha vỗ tay cười nói: "Nguoi lừa nguoi! Cái kia râu mép là giả!"

Đại hồ từ mẫn đồ mặt lên, quay về mọi người hô to: "Không cho cười, đánh cướp! Long mỗ ngang dọc giang hồ mấy chục năm, từ trước đến giờ quán sát mặc kệ chôn! Các nguoi này mấy cái đứa bé không nên hồ đồ, mau mau lưu lại tiền tài, mau chóng thoát thân đi thôi!"

Tên Béo nhưng nhúu mày một cái, nghĩ đến là trong lòng gấp quá, liền phúc ngữ cũng không hiểu nói rồi, đứng ở Đại hồ từ trước mặt quơ tay múa chân khoa tay.

Đại hồ từ đầy mặt xấu hổ, thờ dài một tiếng nói: "Tam đệ, ta cũng biết bọn họ chỉ là một đám hài tử, nhưng chúng ta đã đói bụng mấy ngày, lại không ăn một chút gì liền chết đói rồi!"

Úy bữu môi cười gằn: "Các nguoi là người nào, dám có ý đồ với chúng ta!"

Sấu từ vừa nghe, cùng Đại hồ từ như thế, vẫn tay chống nạnh, kiên trì lồng ngực đối với Tiểu Bảo mấy người nói: "Chúng ta chính là thiên địa Tam tàn vương!"

Sấu từ chỉ tay Đại hồ từ: "Đây là đại ca, cụt một tay đại vương!"

Sau đó chỉ một thoáng chớp mũi của chính mình nói: "Ta là sáu chỉ hai Vương!" Mọi người thấy hấn cầm đao tay phải, quả nhiên có sáu ngón tay.

Cuối cùng chỉ một thoáng tên Béo nói rằng: "Hắn là thạch tháp ba Vương." Mập mạp này hướng về cái kia vừa đứng, quả thực như bảo tháp giống như vậy, không nhúc nhích, coi là thật là danh xứng với thực.

Sấu từ tiếp tục nói: "Biết rồi tên tuổi của chúng ta, sợ chưa? Lưu lại kim ngân đồ tể nhuyễn, lăn xuống sơn đi, tha cho các nguoi khỏi chết!"

Sấu từ nói xong, giống như là muốn cường điệu ngữ khí, một tay đem trường đao từ trên bả vai buông ra, sau đó hướng về trên đất cắm xuống, "Xi xi" một tiếng, chuỗi đao đi vào dưới chân thổ địa!

Mọi người nhưng là trong lòng rung mình, này Sấu từ vóc người nhìn như thấp bé, khí lực nhưng lớn, này cắm xuống, liền đem thật dài chuỗi đao xen vào đến dưới chân thổ bên trong thật lớn một đoạn \ đại khí lực!

Phải biết hùng kê sơn tuy là thổ sơn, này sơn đạo nhưng là thêm đá mà tạc, người này tiện tay một thả, càng dễ chuỗi đao liệt thạch mà vào, công phu không thể coi thường.

Chỉ là Diệp Hiền tính khí là nhất nóng nảy, trừng mắt lăng nhục: "Ba cái tiểu tiểu mao tặc, lại dám đánh kiếp bốn cô nương tự xưng cái gì ba Vương, ta xem chỉ là ba cái điếc không sợ súng bọn chuột nhất!"

Người gầy kia ngạc nhiên nghi ngờ đánh giá một thoáng Diệp Hiên, quay đầu đối với Đại hồ tử hô to: "Đại ca, nằng là cái thư!"

Đại hồ tử vuốt một thoáng tỏ rõ vẻ râu mép, bởi vì sợ lần thứ hai rơi xuống, vì lẽ đó vuốt đến một nửa liền mau mau thả hạ thủ.

Nghe được huynh đệ Sấu tử, con mắt đảo một vòng, nhìn Diệp Hiên nói: "Long mã ngang dọc giang hồ mấy chục năm, chưa bao giờ đánh nữ nhân! Ngươi mà lại đã đứng một bên, chờ ngươi đồng bạn giao ra tiền tài, liền có thể để cho các ngươi cùng xuống núi."

Diệp Hiên cười gằn: "Nữ nhân làm sao? Có bản lĩnh liền quá mấy chiêu, cô nãi nãi chẳng lẽ lại sợ ngươi!"

Sấu tử lắc đầu nói: "Đại ca nói không đánh nữ nhân, cái kia liền không đánh. Xem các ngươi đều là nhóc con miệng còn hôi sữa, gia gia không làm khó dễ các ngươi, lưu lại lương khô đồ tề nhuyễn, hạ sơn đi thôi!"

Diệp Hiên tức giận mắng: "Thiếu tùy tiện! Muốn tiền, trước tiên quá ta này quan!"

Đại hồ tử cũng có chút nổi giận, hướng mọi người quát lên: "Ai nói đòi tiền? Chúng ta muốn thịt! Long mã ngang dọc giang hồ mấy chục năm, giết người vô số, các ngươi dĩ nhiên không sợ? Không cho các ngươi điểm màu sắc nhìn, lại còn coi ba huynh đệ chúng ta là rác rưởi không được! Lão tam, tiền lên!"

Mập mạp kia vừa nghe, lập tức hướng về nhảy tới ra một bước. Mọi người thấy thân hình hấn to mọng, bước đi cũng cồng kềnh cực kỳ, mỗi vượt một bước đều tựa hồ muốn dùng trên khí lực toàn thân, cũng bất giác thể hấn âm thầm dùng sức.

Tên Béo đi tới một cây đại thụ bên cạnh, cái kia thân cây có ít nhất Tiểu Bảo eo người thô to như vậy, mập mạp kia hai tay một nắm, đã ôm lấy thân cây, âm thầm phát lực, đại thụ kia càng bắt đầu lay động, cũng chậm rãi lên cao!

Tước Vũ cười nói với Tiểu Bảo: "Mập mạp này khí lực cũng không nhỏ!" Vừa dứt lời, lại nghe tên Béo một tiếng rên một tiếng, thân thể đi xuống một trận, đại thụ kia càng theo hướng về lòng đất chìm xuống, đầy đủ ải hơn trọng!

Mọi người thấy đều có chút trở mắt ngoác mồm.

Phải biết rút lên một cái thụ không khó, hơi có chút khí lực người đều có thể làm được, nhưng là hướng về thổ bên trong xuyên thụ liền không phải một điểm khí lực liền có thể làm được, bởi vì ngăn cản người, là đại địa kháng lực!

Người này khí lực có thể cùng đại địa chống lại, thật là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi nhìn khắp cây cảnh lá đôn dập rơi xuống, Diệp Hiên cũng thu hồi ý nghĩ khinh địch, tự đáy lòng than thở: "Sức lực thật lớn!"

Đột nhiên một vật từ trên cây rơi xuống, vừa vắn tạt đến tên Béo trên đầu, nhất thời từ hấn trên gáy lưu lại vài đạo Hoàng bạch giao nhau chất lỏng.

Tên Béo nhưng là không nào, đưa tay sờ soạng một cái, đặt ở trong miệng ném trái một thoáng, càng kích động khuỷu tay múa chân, xoay người bắt chuyện Đại hồ tử cùng Sấu tử lại đây.

Sấu tử phi chạy tới, trong miệng hô to: "Có trứng chim ăn!" Cũng không ché tạt, ở tên Béo trên mặt khai một thoáng, đem một sợi lòng đỏ trứng đặt ở trong miệng, nuốt xuống.

Đại hồ tử tuy mãnh nuốt nước miếng, nhưng nhìn hai vị huynh đệ ăn nhiều, cũng không xen mồm.

Sấu tử cẩn thận từ tên Béo trên đầu lấy xuống tổ chim, bên trong còn có hai cái hoàn hảo không chút tổn hại trứng chim, mau mau đưa tới Đại hồ tử trước mặt, nói: "Đại ca, cho ngươi!"

Đại hồ tử lắc đầu: "Cho lão tam giữ lại, hấn lượng com ăn đại!" Sấu tử đáp một tiếng, xoay người đem trứng chim bỏ vào tên Béo trong lòng ngực.

Tiểu Bảo mấy người nhìn thấy tình cảnh trước mắt, không khỏi có chút sững sờ.

Những người này càng đối bụng thành như vậy, xem ba người này tuy rằng thân thái khác nhau, nhưng không giống người xấu, vì sao lưu lạc tới này, đã biến thành sơn tặc?

Cái kia Đại hồ tử nhìn thấy mọi người một bộ trọn mắt ngoác mồm đáng dấp, lúc này mới nhớ tới trước mắt nhiệm vụ, lúc này bản mặt nói: "Nhóc con, nhìn cái gì vậy! Mau mau bỏ lại ngân lượng, bằng không để cho các ngươi cùng này đại thụ như thế, vùi vào thổ bên trong!"

Diệp Hiên nguyên bản xem đáng thương, không muốn cùng là địch, lại nghe không quen bọn họ hô to gọi nhỏ hô quát, cười lạnh một tiếng: "Chỉ bằng các ngươi, cô nãi nãi còn không để vào mắt! Khí lực đại có ích lợi gì? Lại không phải so với làm lao động!"

Đại hồ tử vừa nghe, giận tím mặt: "Long mã ngang dọc giang hồ mấy chục năm, há lại là dễ dàng bị hiểu từ hù dọa! Chớ ép ta ra tay, ta nổi giận lên, ngay cả mình đều sợ!"

Diệp Hiên cười khanh khách: "Như vậy đi! Ngươi tên gì tới? Cụt một tay đại vương thật sao? Chúng ta đến tỷ thí một trận, nếu như ngươi thắng, trên người chúng ta mang theo lương khô thịt khô, đều lưu lại cho ngươi, thế nào?"

Đại hồ tử vừa nghe còn thật sự có thịt ăn, ánh mắt sáng lên, bật thốt lên đáp ứng: "Được!"

Úy trùng hấn gọi: "Nhưng là nếu như các người thua cơ chứ?"

Đại hồ tử lạnh rên một tiếng: "Không có cái kia loại khả năng! Ta đường đường cụt một tay đại vương làm sao có khả năng thất bại cho một ít nhóc con miệng còn hôi sữa!"

Sấu tử cũng ở phía sau gọi: "Đánh thắng được chúng ta, liền thả người quá son."

Điệp Hiên hừ lạnh: "Vậy có tiện nghi như vậy! Này sơn đạo lại không phải nhà người, cô nãi nãi nghĩ tới liền quá, chỉ là bị các người ba con tiểu tặc tự dưng ngăn, mới muốn dạy dỗ một thoáng các người!"

Đại hồ tử giận dữ: "Nếu như chúng ta thua, liền gọi người một tiếng cô nãi nãi! Sau đó chính là làm người chung thân nô bộc!"

Điệp Hiên anh mi giương lên: "Lời ấy thật chứ!"

Đại hồ tử nộ quát một tiếng: "Long mã ngang dọc giang hồ mấy chục năm, coi trọng nhất chính là tín dụng! Nói một không hai, không dối trên lừa dưới!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Quá ba chiêu

Điệp Hiên lạnh rên một tiếng, nhìn Đại hồ tử nói: "Được, vậy chúng ta hiện tại liền so với! Người không phải xem thường nữ nhân sao? Vậy thì do ta nữ nhân này đề giáo huấn người! Trong vòng ba chiêu, ta rút quang người trên mặt râu mép! Ba chiêu qua đi, người trên mặt như còn có râu mép, liền coi như ta thua, làm sao?"

Đại hồ tử tuy rằng đầy ngập tức giận, nhưng vẫn là đem đầu lắc nguầy nguậy: "Ta không cùng nữ nhân đánh, thắng mà không về vang gì!"

Điệp Hiên cười gằn: "Người không dám?"

Đại hồ tử trừng mắt lên, nhưng vẫn là quay đầu nói: "Long mã ngang dọc giang hồ mấy chục năm, chưa bao giờ đánh nữ nhân, nói không đánh thì không đánh!"

Điệp Hiên nhếch miệng lên, đại cười nói: "Như vậy đi, ta cũng không bắt nạt người là người tàn phế, hay dùng một cái cánh tay đối phó người được rồi!"

Đại hồ tử rốt cục nổi giận, nhìn chăm chăm Diệp Hiên mắng: "Con nhãi con, nói cho một mình người phi thường bất hạnh tin tức, người đã triệt để làm tức giận ta! Long mã ngang dọc giang hồ mấy chục năm, hận nhất chính là những kia mắng ta là tàn phế người! Người muốn xui xẻo rồi, này trên trời dưới đất, đã không có một người có thể cứu đạt được người rồi!"

Điệp Hiên mỉm cười nở nụ cười: "Liền xem người có hay không bản lĩnh kia! Chiêu thứ nhất!" Lời còn chưa dứt, thân thể như một nhánh mũi tên rời cung, hướng về hấn vọt tới!

Đại hồ tử không ngờ tiểu nha đầu này thuyết phục liền động, thanh chưa đến người đã đến, đôi tay nhỏ chớp mắt giống như liền đến đến trước mặt, hướng về trên mặt râu mép chộp tới!

Đại hồ tử lấy làm kinh hãi, vội vã một cái ngửa ra sau, hai chân đứng trên đất, thân thể càng sau loan như một cây cung, miễn cưỡng tách ra này một trào!

Điệp Hiên từ lâu nhìn ra ba người này lực lớn vô cùng, đấu lực chính mình chắc chắn sẽ không chiếm được tiện nghi, vì lẽ đó vừa bắt đầu liền lấy thân pháp thủ xảo, lấy lảng ba đỉnh bộ bắt nạt gần hấn thân, sét đánh không kịp bưng tai tư thế bắt hấn chòm râu!

Không nghĩ tới này Đại hồ tử quả thực có chút bản lĩnh, nhìn như cường tráng vóc người càng cũng linh xảo cực kỳ, thân theo gió động, một ngưỡng bên dưới càng tách ra Diệp Hiên một trào!

Điệp Hiên một trào thất bại, cũng không ngừng hiết, vuốt phải lảng không vừa rơi xuống, mục tiêu vẫn như cũ đến thẳng đối phương chòm râu.

Đại hồ tử cánh tay phải vừa nhấc, chặn ở trước mặt mình, hai người chưởng cánh tay đụng vào nhau, nhưng là không hề có một tiếng động, Diệp Hiên cổ tay phải một phen, vòng qua đối phương cánh tay, đầu ngón tay đã chạm được đối phương hồ tiêm!

Đại hồ tử cánh tay đột nhiên vừa nhấc, đỉnh mở Diệp Hiên cánh tay, nhưng vẫn bị nhỏ xuống vài sợi, trong lòng có chút ngờ ngác, nha đầu này công phu thật là vương tay chân!

Diệp Hiên lùi về sau vài bước, trong lòng cũng một trận bội phục, chính mình lấy nhu kinh phá vỡ đối phương mạnh mẽ, nhưng vẫn là không bắt được chòm râu, bị chặn lại lực lượng tiêu đi thế tiến công, chỉ nhỏ xuống mấy cọng râu, cánh tay lại bị chấn động mơ hồ tê dại, hán tử kia công phu tuy rằng không gặp nhiều tình diệu, thế nhưng kinh nghiệm lão đạo, hiển nhiên cùng người giao thủ đã là chuyện thường như cơm bữa!

Diệp Hiên con mắt hơi chuyển động, kẻ thượng tâm đầu, cười nói: "Chiêu thứ hai!" Lần thứ hai nghiêng người mà lên, bàn tay phải đến thẳng đối phương lồng ngực!

Đại hồ tử đã biết tiểu nha đầu này khó đối phó, bị nàng đập trên một chưởng tuyệt đối không dễ chịu, liền cụt một tay vung lên, bàn tay theo thế tới tiến lên nghênh tiếp.

Diệp Hiên nhưng không với hán đối chưởng, cái kia thuần túy là tự mình chuốc lấy cực khổ! Mắt thấy song chưởng giao tiếp, Diệp Hiên xoay cổ tay một cái, cánh tay phải cang như một cái mềm mại xà, vòng qua đối phương cụt một tay, nhanh chóng mà lên, biến chưởng thành trảo, đã tập đến đối phương dưới hàm!

Đại hồ tử không ngờ nàng biến chiêu nhanh như vậy, quát to một tiếng: "Được!" Cụt một tay chấn động, đột nhiên tăng vọt, chưởng phong đánh thẳng Diệp Hiên bả vai!

Diệp Hiên kinh hãi, bản thân liền so với hán tử kia cánh tay ngắn, cái tên này cũng khôn khéo, lấy bất biến ứng vạn biến, không cứu râu mép, chỉ cầu công kích!

Mình coi như bắt được hán mấy sợi râu, cũng đến trúng vào một chưởng. Nói như vậy phòng chừng cũng là vô lực lại công rồi!

Khá lắm Diệp Hiên, lâm nguy không loạn, vượt phải lần thứ hai biến chưởng, trong miệng kêu quát một tiếng: "Hỏa liên chưởng!" Một chưởng bỗng dung hướng về đối phương mặt đánh ra, sau đó nhanh chóng thu hồi, tay trái đập ngang mà tới, "Đùng!" một thoáng, đánh vào cụt một tay trên cổ tay!

Thân thể của nàng cũng trong nháy mắt bên trong lui nhanh, nhưng vẫn bị Đại hồ tử chưởng phong bắn trúng, dưới chân lao đảo, liền lùi lại bảy, tám bộ, chỉ lát nữa là phải rút xuống vách núi, trên bả vai bị người bao quát, đã hạ ở một người trong lòng!

Quay đầu nhìn lại nhưng là Tiểu Bảo, không khỏi sợ đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, vỗ bộ ngực nói rằng: "Nguy hiểm thật nguy hiểm thật!"

Tiểu Bảo khí đích mắng to: "Khỏe mạnh, làm cái gì tỷ thí!"

Diệp Hiên biết yêu lang quan tâm chính mình, ỏi ra một thoáng phần hồng đầu lưỡi, cũng không dám chống đối, nhỏ giọng nhận sai: "Sau đó không dám rồi!"

Lại nghe một người hoảng loạn hô to: "Cháy rồi!" Mọi người quay đầu nhìn lại, đã thấy Đại hồ tử đầu đầy đại hỏa, hai tay không ngừng mà ở trên mặt đánh.

Sấu tử cùng tên Béo vừa nhìn, cũng vội vàng chạy đến bên cạnh hán, hỗ trợ đập.

Nhưng là này hỏa cũng là quái dị, càng đập hỏa càng lớn, Sấu tử gấp đem y phục trên người một thoát, muốn mong ở Đại hồ tử trên đầu, lại bị tên Béo hướng về bên cạnh một nhóm, đuổi ra quạt hương bồ đại bàn tay, một phát bắt được trên mặt hán râu mép, dùng sức kéo một cái, cho kéo xuống, ném đến trên đất!

Đại hồ tử không còn râu mép, trên mặt bóng loáng một mảnh, càng là tế bì nộn nhục, cùng với cường tráng vóc người thậm không tương xứng, không trách muốn đá như thế một cái giả râu mép!

Đại hồ tử đau lòng nhìn trên đất đã hóa thành tro tàn giả chòm râu, cụt hứng ngồi dưới đất: "Ta thua!"

Diệp Hiên nhìn hán thần thái, có chút không đành lòng: "Người không thua, ta cũng dùng tay trái, hơn nữa người nhiều ngày không có ăn đồ ăn, khí lực suy yếu, ta mới chiếm tiện nghi, lần này toán đánh cùng!"

Đại hồ tử nhưng không cảm kích, hừ một tiếng: "Long mã ngang dọc giang hồ mấy chục năm, coi trọng nhất tín dụng! Thua chính là thua! Người vốn là cái nữ tử, ta cũng chưa đồng ý người dùng một cái tay! Hiện tại người hai chiêu liền để ta trên mặt không cần, ta thua tâm phục khẩu phục!"

Tiểu đầu nha đứng ở một bên, e sợ cho thiên hạ không loạn vỗ tay kêu to: "Gọi cô nãi nãi!"

Đại hồ tử mặt lộ vẻ lúng túng, quay đầu nhìn một chút chính mình hai tên huynh đệ, nhìn thoáng qua nhau, ba người cắn răng một cái, mặt hướng Diệp Hiên, cung cung kính kính thấp hạ thân tử, cùng kêu lên kêu to: "Cô nãi nãi!"

Nguyên bản cũng chỉ là chuyện cười, cái nào nghĩ đến mấy tên này còn tưởng là thật! Nhìn bọn họ tuổi, so với mấy người trung niên linh to lớn nhất Tước Vũ còn muốn lớn tuổi sắp tới mười tuổi, ai sẽ có như thế lão tôn tử!

Diệp Hiên vội vã xua tay nói: "Ta không phải là các người cô nãi nãi! Chúng ta có thể quá này son?"

Đại hồ tử gật đầu: "Đương nhiên quá! Ai dám ngăn cản chúng ta cô nãi nãi, chính là cùng chúng ta thiên địa Tam tàn vương đối nghịch!"

Tiểu đậu nha hài lòng nói: "Đi đi!" Nói chạy đến Tiểu Bảo bên người, một mặt không cao hứng đối với còn y ôi tại Tiểu Bảo trong lòng Diệp Hiền quyết miệng nói: "Tỷ tỷ, ngươi có thể đi sao?"

Diệp Hiền lúc này mới tỉnh từ bản thân còn ở Tiểu Bảo trong lòng, mặt đỏ lên, thoát thân lên tức giận nhìn một chút Tiểu đậu nha nói: "Đương nhiên đi được!"

Tiểu đậu nha cười mở hai tay ra, đối với Tiểu Bảo kêu: "Ca ca ôm!"

Tiểu Bảo cười khở cúi người ôm hân lên, ở cái mông nhỏ trên vỗ một cái: "Người khác đều có thể đi được! Liên ngươi tên tiểu tử này đi không, nhất định phải ta ôm!" Tiểu đậu nha cũng không phản bác, bò tới Tiểu Bảo bả vai chỉ là khanh khách cười.

Tước Vũ cùng Ủy nhìn nhau nở nụ cười, đã thấy Tiểu Bảo ôm Tiểu đậu nha đi tới cây kia bị xuyên đến thổ bên trong đại thụ bên, đem Tiểu đậu nha nhẹ nhàng thả xuống, ngồi xổm xuống một tay thiếp ở mặt đất.

Diệp Hiền thấy kỳ lạ: "Tiểu tử ngốc, ngươi làm cái gì?"

Tước Vũ nhưng đưa ngón tay đặt ở bên môi, ra hiệu đại gia không muốn nói chuyện, con mắt nhìn ngồi xổm ở thụ một bên Tiểu Bảo, trong lòng cũng tràn ngập tò mò!

Chỉ thấy Tiểu Bảo đơn chương chậm rãi vừa nhấc, đại thụ kia hoảng động dậy, cũng theo từ từ tăng lên trên, theo Tiểu Bảo chương thế, đại thụ càng nhấc càng cao, cuối cùng rút cục khôi phục lại nguyên lai độ cao, không lại di động.

Tiểu Bảo thoả mãn vỗ vỗ tay, mắt nhìn đại thụ, trong miệng lầm bầm nói: "Ta nhớ tới trước đây đã từng có người nói với ta, thế gian vạn vật, một chìm một trùng, từng cộng cây ngọn cỏ, đều có mệnh số, không thể dễ dàng sát sinh!"

Ủy đi tới bên cạnh hân, nhẹ giọng hỏi hân: "Là cái kia dạy ngươi phân rõ thiện và ác người sao?"

Tiểu Bảo âm u lắc đầu: "Ta không nhớ ra được rồi!"

Ủy cắn chặt môi dưới, thăm thăm nói: "Cái kia nhất định là một cái phi thường cô gái xinh đẹp! Bởi vì chỉ có như thường nữ tử, mới xứng ứng có như thể tâm địa!"

Đại hồ tử Tam huynh đệ nhưng nhìn ra trọn mắt ngoác mồm, Sáu tử thấp tiếng thốt lên kinh ngạc: "Mẹ của ta nha, đây là công phu gì thế?" Ám khảm chính mình vừa nảy mảy mà không cùng người này luận võ.

Mà này thụ bị Tiểu Bảo cứu vớt, tồn tại vạn năm bắt tử, trải qua thương hải tang điền, chứng kiến Bạch Loan biến thiên, bị hậu nhân phong làm "Thần nam Vương thụ" !

Mọi người xoay người rời đi, mới vừa đi vài bước, Diệp Hiền quay đầu nhìn Tam tàn vương nói: "Các ngươi vì sao còn theo chúng ta? Chẳng lẽ còn muốn kiếp chúng ta tiền tài hay sao?"

Đại hồ tử đỏ cả mặt, vội vàng xua tay: "Cô nãi nãi nói gì vậy! Chúng ta vừa đã thua, liền nguyện thua cuộc, sau này huynh đệ ba người chính là cô nãi nãi nô bộc, cung ngài điều khiển, tự nhiên là muốn tùy tùng cô nãi nãi! Long mỗ ngang dọc giang hồ mấy chục năm, coi trọng nhất. . ."

Diệp Hiền sợ hết hồn, mau mau đánh gãy hân nói: "Được rồi được rồi! Ta cũng không nên cái gì nô bộc! Chính các ngươi hạ sơn đi thôi, chớ cùng chúng ta, ta chỉ là không muốn bị các ngươi cướp đi trên người đồ tể nhuyển, không muốn thu cái gì nô bộc, cái kia cá cược không coi là mấy!"

Sáu tử vừa nghe cuống lên: "Cô nãi nãi là muốn hãm huynh đệ chúng ta ba người với bất nghĩa sao? Ba người chúng ta tuy rằng võ công không bằng cô nãi nãi, có thể cũng coi như là nói lời giữ lời người, vừa đáp ứng rồi cá cược, thua đó là nhất định sẽ nghe theo! Cô nãi nãi nếu không muốn, chính là bị người giang hồ chế nhạo chúng ta không giữ lời nghĩa, cái kia huynh đệ chúng ta ba người cũng là không mặt mũi nào sống chui nhui ở thế gian lên!"

Tước Vũ cười nói: "Chỉ là chuyện cười, ba vị cần gì phải thật chứ? Lại nói giữa chúng ta tỷ thí, lại không có người bên ngoài ở đây, cũng không chứng từ làm chứng, người ngoài thì lại làm sao biết được? Ba vị vẫn là ai đi đường nấy đi!"

Đại hồ tử ngang nhiên ưỡn ngực: "Sao không người hiểu rõ? Này trên có thanh thiên, dưới có đất vàng, thiên địa vạn vật đều rõ như ban ngày! Long mỗ ngang dọc giang hồ mấy chục năm, chưa bao giờ thất tín với bất luận một ai! Cô nãi nãi cũng không muốn chúng ta, cái kia huynh đệ chúng ta ba người cũng không mặt mũi đối với người trong thiên hạ, tự mình kết thúc quên đi!" Nói xoay người hướng về bên cạnh đi đến!

Bên cạnh nhưng là vách núi, tuy rằng thổ sơn không cao, này trên vách núi cheo leo nhảy xuống cũng là không chết thì bị thương. Sáu tử cùng tên Béo cũng về mặt buồn bã, theo Đại hồ tử đi tới bên cạnh vách núi.

Mọi người thấy bọn họ về mặt âm đạm, không giống diễn trò, sợ đến về mặt đại biến, Tiểu Bảo giương giọng nói với bọn họ: "Ba vị chậm đã! Chúng ta những người này muốn đi cang châu thành làm việc, ba vị nếu không hiểm đường xá xa xôi, theo chính là, chỉ là mặc ở lấy người hầu tự xưng."

Ba người nghe xong đại hỉ, tên Béo càng là hài lòng khua tay múa chân.

Đại hồ tử giải thích cùng đại gia: "Tam đệ quê nhà liền ở cang châu thành, huynh đệ chúng ta ba người cũng đều đi qua, chính có thể là chủ nhân dẫn đường."

Úy vừa nghe, vỗ tay bảo hay: "Tốt, chúng ta chính không biết nên đi như thế nào đây! Không nghĩ tới trên trời rơi xuống ba cái hướng đạo "

Ba người vừa nghe mọi người đã tiếp nhận bọn họ, hoan hô tiến lên, không nói lời gì đoạt lấy trên người mọi người bao quần áo bối ở trên người mình, vô cùng phấn khởi cùng sau lưng Diệp Hiên.

Tiểu Bảo nhưng nói với Tước Vũ: "Tỷ tỷ, nghĩ đến ba vị đại ca bụng đã là đói bụng, có thể bắt chúng ta lương khô túi giao cho bọn họ, tạm thời điền một thoáng cái bụng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Trường trác yến

Nguyên lai Tiểu Bảo cương mới nhìn đến ba người chỉ là thấy nhất ỏ trứng chim liền nhảy cẫng hoan hô hình dạng, liền tri kỷ thị nhiều ngày chưa từng ăn cơm, cổ hướng Tước Vũ nhắc nhở.

Tước Vũ mắt đảo qua, chỉ vào Sáu Tử trên người hoàng sắc bao quần áo nói rằng: "Túi kia cũng được! Các người thả lấy xuống ăn đi, ăn no lại tiếp tục chạy đi."

Đại hồ tử bắt đầu còn có chút tiếc nuối, không nhịn được mọi người lần nữa khuyên bảo, chính trong bụng cũng quả thực bụng đói kêu vang. Vì vậy đối Sáu Tử và mập mập thuyết: "Nếu chủ nhân ban thưởng thực, chúng ta tự cắt một điểm ba. Có khí lực cũng tốt bang chủ nhân làm việc! Lão tam, người lượng cơm ăn đại, ăn ít một điểm, sờ bà chủ nhân lương khô cắt hết!"

Mập mập liền vội vàng gật đầu, không kịp chờ đợi vội lấy xuống Sáu Tử trên người bao quần áo, mở vừa nhìn, không riêng có lương khô, còn có thịt bò một loại.

Ba người nước bọt đại lưu, trong miệng một bên nhắc nhở chính ăn ít, một bên đại khoái đồa di, thời gian nháy con mắt, toàn bộ bao quần áo cánh càn quét không còn!

Đoàn người bay qua hùng kê lĩnh, ước một canh giờ, liền tiến nhập một tòa thôn trang nhỏ.

Chính thị thu hoạch vụ thu thu loại tiết, tráng niên sức lao động đều ở đây đồng ruộng canh tác, trong thôn rồi rãnh ngòi đều là mang theo hài tử lão nhân.

Vài tên nguyên bản ở nói chuyện trời đất lão bà bà thấy người xa lạ vào thôn, đã ngậm miệng, cảnh giác nhìn người.

Tiểu Bảo vốn định đêm nay ngay trong thôn tá túc, không nghĩ tới thôn nhân đề phòng rất sâu, về phía trước bắt chuyện cũng ngăn lại không để ý tới, đành phải thôi.

Nhất lão nhân thấy Tam tàn vương, thần sắc biến đổi, lập tức đối bên người nhất tiểu oa nhi đưa lỗ tai nói vài câu, lục bảy tuổi búp bê cái miệng trần, cắn ngón tay gật đầu không ngừng, sau đó phi cũng dường như chạy.

Tước Vũ sinh lòng cảnh giác, nói với Tiểu Bảo: "Ta xem có chút không ổn. Lão nhân này hình như nhận được Tam tàn vương, chúng ta còn là tốc tốc ly khai ba!"

Tiểu Bảo gật đầu, ôm Tiểu đậu nha bước nhanh đi trước.

Diệp Hiên trắng Đại hồ tử liếc mắt, thấp giọng mắng hân: "Thật tốt làm gì không được, càng muốn tố giá chặn đường giết tiền hoạt động, hiện tại khá tốt, muốn mượn túc một đêm cũng không được!"

Đại hồ tử vội vã cười theo kiểm thuyết: "Cô nãi nãi, chúng ta cũng không cướp quá lão nhân này a!"

Úy mà sảng giọng: "Nhất định là người cướp nhân gia con cháu, bây giờ người ta thị hảm người đến tróc người, chúng ta đi nhanh đi!"

Mọi người cúi đầu đi trước, lại nghe phía sau có lão nhân kêu to: "Mấy xin dừng bước!"

Mọi người đều còn dám dừng lại, giả bang chỉ là người miền núi thôn phu, dân trong thôn, không biết võ công, đánh cũng đánh không được, mạ hựu chứ không được, còn là ít nhạ tuyệt vời.

Không muốn mọi người đi gấp, lão nhân kia chiến nguy trứ thân thể cân cũng không chậm, trong miệng vẫn gọi nhượng mọi người dừng lại, mọi người nào dám để ý tới, càng chạy càng nhanh.

Mắt thấy sẽ ra làng, phía sau đột nhiên một trận âm ỹ, một người kêu to: "Không cần đi, đứng lại!"

Mọi người quay đầu nhìn lại, nhất thời sợ hồn phi phách tán, chỉ thấy phía sau trên trăm một tuổi còn trẻ hán tử, các gờ liềm đao cái cuốc, hướng về mọi người chạy như bay mà đến!

Mọi người đều thị giang hồ nữ nhân, tất nhiên là thường thấy đại trằng diện, không những son đã thôn phu, dân trong thôn, thể nhưng bản đều là ta hiệp nghĩa người, không muốn dùng võ kỹ ý mạnh hiếp yếu, sở dĩ lúc này cũng là trong lòng hoảng loạn, thúc thủ luống cuống.

Giả dừng lại dưới, đám kia thôn dân dĩ chạy tới trước mặt, trong tay liềm đao soàn soạt, cái cuốc san sát.

Tiểu Bảo khán chúng nữ đã trắng kiêu, vội vã bỏ Tiểu đậu nha vắng phía sau vừa để xuống, động thân tiến lên.

Tước Vũ lại lan ở trước mặt hán đối hầy còn ô hung thờ hào hển lão hán thuyết: "Lão Công Công, chúng ta chỉ là nói tiếp mà đi, cũng không ác ý."

Lão hán kia tay trái che ngực, một bên thờ hển hển một bên dùng bên phải tay chỉ Đại hồ tử ba người: "Các người. . . Các người thể nhưng. . . Thể nhưng hùng kê lĩnh thượng tam. . . Một đại vương?"

Sấu Tử khiêng đại đao thuyết: "Chính thị!"

Tước Vũ trừng hẩn liếc mắt, nhanh lên đối lão nhân thuyết: "Lão Công Công, ba vị này đại ca hiện tại dĩ là bằng hữu của ta, trước đây như hiểu được tội, tiểu tử ở đây cân ngài bồi một không phải, ta nhưng bồi ngài tiền tài, nơi này có ta ngân lượng. . ." Nói từ trong lòng móc ra kỷ thời bạc tử, đưa đến lão hán hai bên trái phải.

Lão hán kia lại đẩy ra Tước Vũ tay của, nhìn Đại hồ tử ba người gật đầu nói: "Vậy liền sẽ không sai! Nhện cao chân, khoái cấp ân công dập đầu!"

Một gã Tráng hán ai một tiếng, vút xuống trong tay cái cuốc, phù phù một chút quỳ trên mặt đất, quay Đại hồ tử ba người dập đầu ba cái!

Lão hán cũng muốn quỳ xuống, bị Tước Vũ một bả sam ở, không giải thích được hỏi hẩn: "Lão Công Công, ngài đây là?"

Lão hán kia nhìn chăm chăm Đại hồ tử vấn: "Ân công, ngài không nhận biết lão nhi? Nửa năm trước tiểu lão nhi quá hùng kê lĩnh, bị đã lang đuổi kịp, cắn bị thương chân, thị ba vị ân công xuất thủ cứu giúp, đuổi chạy đã lang, càng làm tiểu lão nhi bối đảo dưới chân núi, hoá người nhà tới đón! Nếu là không có ba vị, tiểu lão nhi cái mạng này, cũng đã vào miệng sói!"

Mập mạp lúc này mới nhớ lại, chỉ vào lão hán hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, như là gặp người quen giống nhau. Hựu đi ra phía trước, xé một chút lão hán ống quần, lão hán hội ý, đối với hẩn cười nói: "Ân công yên tâm, tiểu lão nhi thân thể coi như rắn chắc, thương tảo được rồi!"

Mọi người giờ mới hiểu được những thôn dân này đuổi kịp chính, cảm tình là vì ta ân tới, đều trầm tĩnh lại, Úy mà là lưỡi thuyết: "Gặp các người tư thế, còn tưởng rằng là trả thù. . ."

nhện cao chân dĩ từ dưới đất đứng lên, thật thà xoa xoa hai tay thuyết: "Tiểu nhi chạy tới nói cho ta biết, cứu đa ân công tới, hình như lập tức sẽ phải rời khỏi, ta liền chào hỏi huynh đệ hương thân, cũng không kịp vút xuống trong tay người, đuổi kịp mà đến, lại bị ân công hiểu lầm, thực sự là xấu hổ!"

Lão hán nói rằng: "Tao muốn đi gà trống lĩnh đáp tạ ba vị ân công, lại phạ gặp phải trong núi đã lang, không dám lên núi. Trời thấy, nhượng ta hôm nay gặp lại ân công, hiện tại thiên đã không còn sớm, mấy không bằng ở trong thôn ngủ lại, nhượng tiểu lão nhi hảo hảo báo đáp lúc đầu ân cứu mạng, ngày mai đi thêm, làm sao?"

Mọi người còn chưa loại chối từ, trong đám người một người hô to: "Ký cứu tôn Ngũ gia, cũng chính là chúng ta Tôn gia câu ân nhân! Chư vị còn là lưu một đêm ba!"

Mọi người nguyên bản tự dự định ở trong thôn tá túc một đêm, vẫn chỉ đều chấp tay đáp tạ: "Vậy kính không bằng tuân mệnh, quấy rầy các vị hương thân!"

Tiểu sơn thôn náo nhiệt lên, tôn Ngũ gia trong viện chật ních đến đây vây xem hương dân.

Không ít vị lấy chồng thiếu nữ xa xa thấy Tiểu Bảo mọi người một thân phong độ chỉ có, đáng vẻ đường đường tướng mạo, phương tâm trung xấu hổ như hươu chạy, tướng tiến lên tiếp lời, lại lại không dám.

Tam nữ trung dĩ Tước Vũ nhất hiểu được cấp bậc lễ nghĩa đối đáp, hơn nữa thị nam nhi trang phục, liền do nàng lai cân đại gia bắt chuyện, còn lại đều ngồi ngay ngắn mỉm cười, may mà thôn nhân khờ phác, hơn nữa hiểu từ cũng thích cân mấy cái này Thiên Tiên nhân vật tâm thường chơi đùa, ngược lại cũng không cảm thấy xấu hổ.

Tiểu đầu nha sớm bị nhất bang tiểu tử kia vây vào giữa, đùa túi bụi. Hiếu tử tâm tính, nhất vô tư vô phòng, thực lạc đứng lên cũng bị đại nhân nhanh hơn nhiều!

Nhện cao chân mang theo một đám người ở sát kê làm thịt dê, hựu có một thôn dân đẩy tới một xe rượu, có chừng hơn mười vò!

Liên Tam tàn vương đều có chút ngượng ngùng, nhưng mọi người không cần như vậy đại phí chu chương, lại bị tôn Ngũ gia cản lại, thuyết Tôn gia câu nhiều chưa từng náo nhiệt như vậy, hôm nay tự mượn tiền đãi mấy ân công quyền đương qua lễ. Mọi người vừa nghe, cũng không tiện ngăn cản.

Màn đêm đã tới, rượu thịt cơm nước đều đã thu thập thỏa đáng, mọi người ngồi vào vị trí.

Các gia bả bàn dài đều dời ra ngoài, xếp hạng tôn Ngũ gia gia trước mặt phơi nắng cốc trà thượng, tôn Ngũ gia hướng Tiểu Bảo mọi người giải thích: "Cái này gọi là Trường trác yến, chỉ có đang chiều đãi quý khách thời gian mới phải xuất hiện." Mọi người bắt đầu mời rượu, Tiểu Bảo cố tình đan hộ thể, tất nhiên là không sợ, chỉ là Tước Vũ Uy mà Diệp Hiền tam nữ lại uống không được rượu, lại không tốt thuyết ra bản thân thị nữ nhi, chỉ phải từ chối thân thể không khỏe, do Tiểu Bảo để che bời.

Nhất trung niên hán tử khán Tiểu Bảo tới không hãi sợ, bụng một chén lớn đi tới trước mặt hán thuyết: "Tiểu huynh đệ, có dám hay không ca ca chống lại kỷ oản."

Tiểu Bảo đã biết thôn này người trong giản dị hào phóng, không thích dáng vẻ kịch cỡm, sờ dĩ Tước Vũ mấy người từ chối thời gian, không ít người mặt lộ vẻ chẳng đáng, không muốn sẽ cùng các nàng nói chuyện, Vì vậy đứng dậy tiếp nhận hán tử kia chén lớn, cười nói: "Cảm!"

Hán tử kia nói tiếng: "Hảo! Rót rượu! Tiểu huynh đệ, rượu này chính là xá muội thân thủ cất, sức mạnh mười phần, nếu như không chịu nổi, nhưng nghìn vạn lần yếu nói một tiếng, bằng không chắc chắn say người một ba ngày ba đêm!"

Tiểu Bảo gật đầu một cái nói: "Tạ ca ca chỉ điểm, hôm nay là ta lần thứ hai hát từ, ta cũng không biết chính có thể uống hay không, ca ca cũng không cần nhường ta!"

Rượu dĩ đào mẫn, Đại Tửu Hang trong tay bát rượu một mặt, đưa đến Tiểu Bảo trước mặt, nói với Tiểu Bảo: "Kiên!"

Tiểu Bảo đoan oản dữ một trong bình, cũng nói một tiếng: "Kiên!" Hai người đồng thời ngửa đầu, một hơi thờ uống cạn sạch trong chén rượu, mọi người đều trầm trồ khen ngợi.

Đại Tửu Hang nắm lấy vò rượu, tự mình rót rượu, tiền cấp Tiểu Bảo rót đầy, sau đó cho mình rót, bụng chén lên kế tục mời rượu: "Kiên!" Sau đó uống một hơi cạn sạch!

Như hai người này uống ngũ lục oản, Đại Tửu Hang uống hưng khởi, cầm trong tay oản văng trên bàn nhất nhưng, cúi người nắm lên hai người vò rượu, văng trên bàn dài vừa đề xuống, hưng phấn nói với Tiểu Bảo: "Khó có được đụng tới tiểu huynh đệ như vậy nhân vật! Dùng oản bắt quá nghiện, chúng ta hay dùng và rượu hát, làm sao?"

Mọi người lúc này cũng đều ngừng đùa, bị hai người đầu rượu dẫn hăng hái, ở một bên đều trầm trồ khen ngợi, cả tiếng đánh trống reo hò.

Tiểu Bảo sắc mặt vị thay đổi, vẫn như cũ mỉm cười thuyết: "Từ chối thì bất kính!"

Đại Tửu Hang đẩy ra một vò rượu phong, đưa tới Tiểu Bảo trước mặt, cả tiếng thuyết: "Tiểu huynh đệ này, ta thích!" Minh cũng vạch trần một vò, hai tay ôm, nói với Tiểu Bảo: "Hát!"

Tất cả mọi người nín thở, nhìn hai người giơ lên trong tay vò rượu, như uống nước giống nhau bả đặc hơn rượu để rưới vào hầu trung, trong khoảng thời gian ngắn mực từng khẩu ngốc, lại quên trầm trồ khen ngợi.

Loại hai người đồng thời buông khoảng không vò, Đại Tửu Hang nâng cốc vò văng trên mặt đất dùng sức ném một cái, "Rầm" một tiếng ngã nát bấy, quát to một tiếng: "Thông khoái!" Tháo ra trước ngực vạt áo, lộ ra bên trong khỏe mạnh trong ngực.

Tiểu Bảo cũng không nhiều lời, cúi người ôm lấy lưỡng vò rượu, đưa cho Đại Tửu Hang một vò, cười nói: "Trở lại!"

Đại Tửu Hang sừng sốt, nhìn Tiểu Bảo thần sắc vị thay đổi hình dạng, đã có ta tâm phục, lại cũng không muốn tái các huynh đệ trước mặt đã đánh mất bộ mặt, tiếp nhận vò rượu thuyết: "Hảo! Tới thì tới!"

Hai người vừa vừa thông suốt bỏ uống, uống cạn vò rượu trong tay. Lúc này Đại Tửu Hang đã về mặt đỏ bừng, thân thể đều có chút ghé.

Tiểu Bảo cũng sắc mặt như thường, hình như vừa lưỡng vò rượu đều vào người khác món bao tử giống nhau!

Mất thấy Tiểu Bảo lại muốn cúi người lấy rượu, Đại Tửu Hang lão đảo trứ một tiến lên, kéo Tiểu Bảo xua tay thuyết: "Không. . . Không uống. . . Ta. . . Ta chịu thua. . ."

Mọi người giả mới phản ứng được, cười vang, đại dạ dày Vương vỗ món bao tử thuyết: "Đại Tửu Hang, người cũng có ngày hôm nay a!"

Đại Tửu Hang đỡ đại dạ dày Vương, đánh rượu cách thuyết: "Tiểu huynh đệ này thực sự lợi hại, ta Đại Tửu Hang cả đời một phục quá thù, hôm nay tự ăn xong hán!"

Tiểu Bảo cũng thích hần ngay thẳng tính cách, như thực chất nói với hần: "Đại ca, ta cũng không biết sao, hôm nay một tài thử đi ra, ta đối còn không, uống bao nhiêu chưa từng sự, cũng thường không ra tốt phôi!"

Đại Tửu Hang sững sốt, lát sau cười ha ha: "Hảo người một tiểu tử, lại có như vậy tiền vốn. Đây cũng là bản lĩnh của người, đại ca ta tâm phục khẩu phục!"

Hai bên trái phải nhất tên hần tử cười nói: "Đại dạ dày Vương, người không đồng nhất thẳng nói mình năng cật sao? Người xem ân công, bị người còn lợi hại hơn, đã thêm hơn hai mươi chén, người cũng cân hần so sánh với vừa so sánh với?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lục châu chọn rể

Mọi người quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện vẫn vui đầu ăn nhiều Bàn tử trước mặt đã chất đầy trống không chén lớn, cũng không kịp triết!

Đại Vị Vương liú lười: "Ta có thể sánh bằng không hần! Tua năng cật, ta cam báí phong, hai mươi oản ta khả dĩ ăn, thế nhưng ăn xong rồi còn là giá pho quý chết đói đầu thai hình dạng, ta thật sự là cảm thấy không bằng ....!" Mọi người cười ha ha.

Bàn tử cũng biết mọi người thị bội phục hần lượng com ăn đại, cũng không phải ghét bỏ hần ăn đa, cũng không sợ bị, khéo tay cầm lấy một cây đùi dê, khéo tay dùng chiếc đũa lay trứ trong chén com tẻ, thời gian nháy con mắt, đùi dê tụt xuống đầu khớp xương, oản cũng được chén không, bị đôi đến rồi một bên!

Tiểu Bảo nhìn Bàn tử ăn nhiều, cúi đầu đối bên người Đại Hồ Tử thuyết: "Gặp các người cũng không phải là kẻ xấu, gặp có trắc trở hoàn to lớn tương trợ, vì sao ở gà trống lĩnh chặn đường giựt tiền?"

Điệp Hiền cũng gật đầu hỏi hần: "Đúng vậy, dĩ ba người các người khả năng, lẫn lộn phần com cật không khó lắm, là một hà vào rừng làm cướp là giặc?"

Đại Hồ Tử vừa nghe, phóng chén rượu trong tay, than nhẹ một tiếng: "Nếu ông dưỡng cô nãi nãi muốn hỏi, ta tụt nói thật. . ."

Điệp Hiền đỏ mặt, gất một cái, thấp giọng mắng hần: "Cái gì ông dưỡng cô nãi nãi, thối cũng khó thính!"

Râu quai hàm này sớm biết Diệp Hiền thị thân con gái, thấy nàng dữ Tiểu Bảo quan hệ, cũng đoán ra một thất chữ bát phân lai.

Tam huynh đệ tuy rằng tính tình bướng bỉnh, cực nhận thức từ lý, lại phi ngu ngốc, dĩ nhìn ra mặt khác nhị nữ thân phận, cùng với và thiếu niên này quan hệ.

Gia Tiểu Bảo ở gà trống lĩnh lộ khéo tay, bà ba người đều chán ngậy người, tất nhiên là cung kính hàm vài tiếng ông dưỡng, Tiểu Bảo tuy rằng không thích nghe, Diệp Hiền mấy người lại mặt mày hàm xuân, trong lòng vui mừng, tất nhiên là ứng tam huynh đệ lòng của tư.

Nghĩ đến đêm nay chung quanh nhiều người, Diệp Hiền là sợ người khác nghe, cho nên mới trang tỏ không thích.

Đại Hồ Tử nói tiếp: "Huynh đệ chúng ta ba người từng là Sứ Triều võ tướng, tình đầu ý hợp, kết báí vi huynh đệ khác họ. Dân Hoàng tạo phản, chúng ta bình bại thụ phụ, bị giải đến khai thác đá mỏ tổ khổ dịch. Nhân chịu không nổi trông coi lừa gạt đánh chửi, phản khởi phản kháng, thất thủ đánh chết trông coi, chạy ra mỏ. Thiên to lớn, cũng không huynh đệ chúng ta ba người chỗ ẩn thân. Động lòng người dù sao cũng phải sống. Vì vậy ngay gà trống lĩnh tố ta kiếm tiền của phi nghĩa hoạt động. Chúng ta cũng không phải gặp người tụt thương, cũng có tam không cướp!"

Tiểu Bảo lấy làm kỳ: "Như thế nào tam không cướp?"

Đại Hồ Tử nói: "Nhất thị người nghèo bệnh nhân không cướp, bọn họ so với chúng ta càng cần nữa tiền tài. Hai là nữ nhân hài tử không cướp, chúng ta không làm nữ nhân hài tử súc sinh. Tam thị tiêu cực hộ quan không cướp, bọn họ tất cả đều là thay nhân, thân gia tính mệnh đều ở đây hàng, cướp lúc liên lụy rất rộng, nghiệp chương quá sâu. Bất quá, có như nhau thị nhất định phải cướp!"

Tiểu Bảo và Diệp Hiền đồng thời hỏi hần: "Bên nào?"

Đại Hồ Tử cười lạnh một tiếng: "Hoàng cương!"

Trong lòng hai người chấn động, lại nghe Đại Hồ Tử nói tiếp: "Ta nghe được tin tức, có một đội áp giải trên bảo đội ngũ tương đi ngang qua gà trống lĩnh, tổng vắng vết châu tri phủ trong nhà, sở dĩ vẫn loại ở chỗ này. Không muốn gặp mấy, khán chủ nhân quần áo ngắn nắp, nghĩ đến thị nhà giàu đệ tử, liền muốn thuận lợi đắc một ít tiểu lợi, không muốn. . . Hắc hắc!"

Đại Hồ Tử không có nói tiếp, bởi vì sự tình phía sau mọi người đều biết, Diệp Hiền tức giận mắng hắn: "Còn có mặt mũi thuyết, nếu như chúng ta không phải người giang hồ, cũng bị các ngươi khi dễ?"

Đại Hồ Tử lập tức lắc đầu: "Vây cũng vị tất, sớm biết có ba vị cô nãi nãi một hiếu tử, nói cái gì chúng ta cũng sẽ không động thù!"

Diệp Hiền hừ một tiếng, cũng biết hắn nói là lời nói thật, không ở ngôn ngữ.

Tiểu Bảo cũng không muốn tái vấn đề này miệt mài theo đuổi, chuyển khẩu hỏi hắn: "Còn không biết tam vị đại ca tước danh. . ."

Đại Hồ Tử biến sắc khom người: "Ông dưỡng sò ở chiết sát tiểu nhân, giá đại ca thị trăm triệu khiếu không được! Ta là Long Giác, Nhị đệ khiếu Sài Vũ, lão tam khiếu Ngưu Thông "

Tiểu Bảo gật đầu, nhìn Long Giác cánh tay trái, than nhẹ một tiếng: "Long đại ca. . ."

Long Giác cấp vội vàng cắt đứt hắn: "Chủ nhân tại sao lại khiếu đại ca của ta! Ta. . ."

Tiểu Bảo mỉm cười, xua tay nói với hắn: "Ngươi tên là Hiền nhi cái gì, ta mặc kệ, ngươi niên kỷ lớn hơn ta, lý nên gọi ngươi đại ca!"

Long Giác mặt lộ vẻ khó xử, nhìn thoáng qua Diệp Hiền, Diệp Hiền trừng mắt: "Nhìn ta làm gì, khiếu đại ca cũng bị khiếu tôn tử cường! Cả ngày ông dưỡng cô nãi nãi khiếu, khó nghe muốn chết!"

Long Giác lúc này mới không ngăn cản nữa, tao trừ đầu cười hắc hắc thuyết: "các khiếu các ba!"

Tiểu Bảo nói tiếp: "Long đại ca, ngươi giá cánh tay thế nhưng trong quân đội gây thương tích? Còn có thể cứu trị?"

Long Giác lắc đầu thuyết: "Huynh đệ chúng ta ba người, đều là thiên tàn. Ta đây cánh tay trái thừa nhỏ héo rút, thùng rỗng kêu to." Nói vắn lên ống tay áo, lộ ra một đoạn thật nhỏ cốt chi, cảm thụ như sài, ngũ chỉ dài nhỏ, căn bản liên đũa điều đều nã không đứng dậy!

Long Giác nói tiếp: "Nhị đệ cũng là trời sinh lục chỉ, hai tay đều là, trái lại canh có thể bắt chặt trường đao, chém địch thủ vụ ba thước ở ngoài. Tam đệ không nghe được, cũng sẽ không thuyết, lại luyện thành người khác đều không thể luyện thành phúc ngữ, canh năng độc đồng người khác thần ngữ, dữ thường nhân không giống."

Nói đến mình lưỡng người huynh đệ kết nghĩa, Long Giác luôn luôn mi phi sắc vũ, khoa khoa mà nói, xem ra ba người này chính xác thị tình như thủ túc.

Lúc này, giữa sân dâng lên một đồng lửa, vài tên thôn dân thổi lên sanh tiêu, mười mấy thiếu nữ ăn mặc xinh đẹp áo bông vừa múa vừa hát tiêu sái trình diện trung, vây bắt lửa trại khiêu vũ.

Tiểu Bảo mấy người biết vậy nên hiếu kỳ, cũng ngừng nói, có nhiều hăng hái nhìn giữa sân. Tước Vũ và Úy mà nắm cả Tiểu đậu nha, vỗ tay nhỏ bé, không ngờ như thế nhịp vì các thiếu nữ trợ hứng.

Tiểu đậu nha chỉ vào thiếu nữ trung một người đối Tước Vũ thấp giọng thuyết: "Tỷ tỷ kia thật xinh đẹp!"

Tước Vũ theo tay hắn thế vừa nhìn, quả nhiên kiến một cô thiếu nữ vóc người kiều mị, môi hồng răng trắng, nhìn quanh sinh liên, cười một cách tự nhiên.

Tước Vũ cười vỗ nhất Tiểu đậu nha đầu nhỏ: "Ngươi tiểu gia hỏa này, cũng mắt sắc!"

Cô gái kia vũ động một hồi, dịu dàng hướng Tước Vũ và Úy mà đi tới, hai tay đi phía trước đuổi một cái, Tước Vũ và Úy mà liếc nhau, đồng thời vươn tay đặt ở trong tay của nàng, cô gái kia cười, kéo hai người, đến gần khiêu vũ trong đội ngũ.

Tước Vũ và Úy mà lúc đầu hoàn có chút khản trương, nhưng cẩn thận quan sát một hồi các thiếu nữ vũ bộ lúc, cũng đã học xong, theo các thiếu nữ cùng nhau khiêu vũ.

Diệp Hiền nhìn tâm dương khó nhịn, từ chỗ ngồi đứng lên thuyết: "Ta cũng đi!" Xoay người gia nhập vào khiêu vũ trong đội ngũ.

Tiểu đậu nha lại ủ rũ cúi đầu đi tới Tiểu Bảo bên người, quyết miệng oán giận: "Dĩ nhiên không mời ta! Thực sự là tức chết ta!"

Tiểu Bảo cười ha ha, đưa hắn ôm ở đầu gối, hôn nhất khuôn mặt của hắn thuyết: "Chờ ngươi tái lớn lên điểm, không biết có bao nhiêu cô nương mời ngươi nì!"

Tiểu đậu nha phi đồ mặt, đầu nhỏ tựa ở Tiểu Bảo trước ngực thuyết: "Ta tài không tức lý!"

Một cân Tiểu đậu nha tuổi không sai biệt lắm cậu bé đi tới trước mặt hắn, trong tay dẫn theo một hàng mây tre lá tiểu lâu, nói với hắn: "Tiểu đậu nha, chúng ta đi bắt thần tiên hầu, ngươi có đi không?"

Tiểu Bảo cười nói: "Tiểu đậu nha, ngươi thật đúng là lợi hại a, nhanh như vậy đã có bạn mới?"

Tiểu đậu nha cười khúc khích, chỉ vào đứa bé trai kia nói với Tiểu Bảo: "Đây là tiểu cầu tử, ca ca hẳn khiêu đại cầu tử."

Quay đầu đối tiểu cầu tử vấn: "Cái gì là thần tiên hầu?"

Nông thôn lớn lên hài tử đều thích ở đêm hè khư rừng cây oạt thần tiên hầu, chỉ là Tiểu đậu nha tuy rằng đã làm tiểu khiêu hóa, nhưng cũng là đường Huyện lệnh người ấy, chưa thấy qua loại vật này cũng không đủ vì quái!

Tiểu cầu tử hưng phấn nói: "Hay thiên đúng! Giấu ở trong đất, chỉ chờ một đôi mắt nhỏ, lấy tay bả cái động khẩu búng, là có thể thấy bên trong thần tiên hầu!"

Tiểu đậu nha toét miệng thuyết: "Di, thật là ghê tởm, ta tài không đi lý!"

Tiểu cầu tử trừng hai mắt thuyết: "Chiến trứ cật, nhưng hương lý!"

Tiểu đậu nha khoát tay thuyết: "Không có ăn hay không! Ta ở ca ca ở đây, chính các ngươi đi thôi!"

Tiểu cầu tử thất vọng thuyết: "Thật đáng tiếc. Ta đi đây, trở về tìm ngươi nữa ngoạn." Nói dẫn theo cỏ nhỏ lâu, liên binh đá nhảy chạy.

Đại Tửu Hang lại cùng Long Giác giác kính, hai người các nã một chén lớn, cũng không dùng bữa, tựu cô đông cô đông hát tửu, tam oán vừa qua, Long Giác dĩ chui vào bàn để đi.

Sài Vũ không phục, cũng bùng chén lên cân Đại Tửu Hang cụng rượu, không nghĩ tới hẳn cũng không khá gì hơn, chén thứ ba còn không có hát, tựu ôm bụng chạy đi một bên thở mớ.

Ngư Thông cũng không cân Đại Tửu Hang bỉ rượu, hẳn bỉ cật, xem ai có thể trước hết khăng hoàn một cây móng heo.

Đại Tửu Hang cương cầm lấy móng heo, Ngư Thông đã lớn chùy hé ra, tề một mảnh thịt, không chờ vào bụng, đệ nhị chùy đã đến, cánh dất bằng một tiếng, cắn một đoạn đầu khớp xương, răng rắc răng rắc nhai kỹ, nuốt khứ!

Không cần thiết một hồi, Ngư Thông trong tay móng heo ngay cả dây lưng cốt toàn bộ vào hẳn bụng, mọi người bao lâu gặp qua loại này cật pháp, nhìn thị mục trừng khẩu ngốc!

Đại Tửu Hang cười khở phóng trong tay móng heo cam báiphong, liên Đại Vị Vương đều cười to không ngừng, không ngừng đối Ngư Thông dựng thẳng trứ ngón tay cái.

Tước Vũ, Diệp Hiên và Úy mà bị nhất bang thiếu nữ vây vào giữa, vừa múa vừa hát, đùa bắt diệc nhạc hồ.

Cái kia tối thiểu nữ xinh đẹp từ cái cổ mổ một cái màu hồng sa cân, mặt xấu hổ thất ở Tước Vũ cổ của, sau đó che mặt cười, thật nhanh chạy ra.

Mọi người vây xem một trận hoan hô, đều ồn ào. Tước Vũ bất minh ý tưởng, nhìn mình cái cổ sa cân, tưởng đáp tạ nhân gia, nhưng không thấy chủ nhân.

Đã có hai thiếu nữ kéo tay nàng, mang theo nàng hướng tràng đi ra ngoài.

Tôn Ngũ gia cười ha ha, Tiểu Bảo ôm Tiểu đậu nha ngồi vào bên cạnh hẳn, hỏi hẳn: "Ngũ gia, đây là. . ."

Tôn Ngũ gia vuốt chòm râu cười nói: "Chúc mừng tiểu huynh đệ, Lục châu mà xem ngươi vị kia huynh đệ!"

"A!" Tiểu Bảo và Tiểu đậu nha đồng thời kinh hô một tiếng, hai người hai mặt nhìn nhau, trước không nói Tước Vũ bản thân hay nữ nhân, chỉ là tổ nam trang trang phục mà thôi, cho nên mới nhượng Lục châu mà hiểu lầm.

Nhưng cô nương này cũng quá mức lớn mật một chút ba, chẳng qua là lần đầu quen biết, tựu cảm đối với người khác biểu thị lòng ái mộ, vùng Trung Nguyên nữ hài tuyệt không hội cay cú như thế.

Tôn Ngũ gia nhìn thấu Tiểu Bảo nghi vấn trong mắt, cười nói: "Giá Lục châu mà, đó là Đại Tửu Hang muội muội. Thị tứ năm trước từ quan ngoại thiên tới được."

Đại Tửu Hang lúc này vừa lúc chạy tới hướng Tiểu Bảo chúc, nghe vậy gật đầu nói: "Chúng ta cùng nhau thiên tới có sáu mươi ba nhân, hiện tại đều đã cân Tôn gia câu liên hệ đám hỏi, chẳng phân biệt được ta ngươi! Ở đây chính là nhà của chúng ta!"

Tiểu Bảo hỏi hẳn: "Đại ca lão gia nguyên ở quan ngoại, sao thiên lý xa xôi thiên ở đây?"

Đại Tửu Hang sắc mặt buồn bã, nặng nề thở dài: "Đương niên mậm long giang phát hồng thủy, chúng ta đồng nhân trại trong một đêm bị làm hư hại nhà cửa vô số, người chết vô kể, trong nhà theo ta và muội muội trốn thoát, theo may mắn tránh thoát một kiếp mười mấy hương thân một đường trốn chết, tới chỗ này lạc địa sinh căn."

Tiểu đậu nha làm thị trứ cái miệng nhỏ nhắn thuyết: "Thật đáng thương."

Đại Tùu Hang cười khỏ: "Chúng ta coi như tốt, Nguyên Dương, tường thái, hồ bỏ vào tam thôn, một đêm trở thành nê địa, không một người còn sống, đó mới thương cảm!"

Tiểu đậu nha a một tiếng, tay nhỏ bé che lại cái miệng nhỏ nhắn, một thời nói không ra lời. Quay đầu nhìn lại Tiểu Bảo, kinh thanh kêu to: "Ca ca, người làm sao vậy? !" "

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Từ biệt Tôn gia câu

Tiểu Bảo lúc này trong đầu đại loạn, Bàn Long Giang, Nguyên Dương Sơn, hồng thủy, quỷ động. . . Những chỗ này như mộng cảnh giống nhau không ngừng ở trong đầu hiện lên, hẳn tựa hồ rất quen thuộc, lại như thế nào tưởng đều nghĩ không ra!

Nơi nào phải có chính quan hệ nhất người thân cận, là ai? Nơi nào xảy ra rất nhiều chuyện, rốt cuộc là chuyện gì?

Tiểu Bảo trong đầu thay đổi trong nháy mắt, loạn thành nhất đoàn, cấp hẳn tưởng hết to, hé miệng lại không phát ra được một điểm thanh âm!

"Ca ca!" Tiểu đậu nha lại bảo một tiếng, Tiểu Bảo lúc này mới giựt mình tỉnh lại, nhìn Tiểu đậu nha đỏ bừng hai mắt và tôn Ngũ gia cân Đại Tùu Hang mất ăn cần thần, lau một cái mồ hôi trên trán, cường tiểu thuyết: "Ta không sao, chỉ là mất thần. "

Tôn Ngũ gia và Đại Tùu Hang đều là từng trải phong phú người, nhìn ra Tiểu Bảo vừa đáng đáp đoạn không phải thất thần đơn giản như vậy, chỉ là nhân gia không nói, mình cũng bất hảo vấn, kiến Tiểu Bảo sắc mặt khôi phục bình thường, giá mới yên lòng.

Tiểu đậu nha lại mất hồng hồng dùng ống tay áo xoa Tiểu Bảo mồ hôi trên mặt thuyết: "Không có việc gì mới là lạ. Người ôm Tiểu đậu nha đi dài như vậy lộ chưa từng ra khỏi hân, vừa thời gian nhảy con mắt, cũng đã mồ hôi chảy đầy mặt!"

Tiểu Bảo vô cùng thân thiết ngắt một chút hân khuôn mặt nhỏ nhắn: "Tiểu đậu nha quai, ca ca thực sự không có việc gì. Ta đã quên rất nhiều sự, vừa nghĩ đầu tựa đông, cho nên mới xuất mồ hôi."

Tiểu đậu nha cầm lấy Tiểu Bảo tay của thuyết: " ca ca cũng không cần suy nghĩ, đỡ phải đau đầu. "

Đại Tùu Hang cũng vỗ đầu một cái nói rằng: "Cũng lạ ta, hảo đoạn đoạn nói cái này làm cái gì! Ta là tới cấp tiểu huynh đệ chúc, xem ra, của người vị kia huynh đệ yếu ở lại Tôn gia câu!"

Tôn Ngũ gia cũng theo cười to: "Tiểu huynh đệ, người yên tâm, một vòng lúc chúng ta định tương bả nhân đưa đi Việt châu thành cùng các người hội hợp!"

Tiểu Bảo kinh ngạc thuyết: "A? Không phải đâu? Ta xem . . . Việc này còn là chậm rãi thương thảo. . . "

Đại Tùu Hang hỏi hẳn: "Huynh đệ nhưng khi nhìn không hơn nhà của ta Lục châu? Phạ nàng không xứng với nhà người huynh đệ?"

Tiểu Bảo vội vả xua tay thuyết: "Không đúng không đúng, Lục châu cô nương thiên sinh lệ chất, người gặp người thích! Chỉ là ta. . . Vậy huynh đệ, thật sự là. . . Thật sự là bất năng. . . "

Đại Tùu Hang có chút không vui thuyết: "Tiểu huynh đệ từ lượng nhất lưu, ta Đại Tùu Hang tâm phục khẩu phục, chỉ là làm việc lại quá mức bà mẹ, không giống nam nhi diễn xuất! Chúng ta đồng nhân, thích hay thích, nam nữ đều không câu nệ tiểu tiết. Ta muội tử kia luôn luôn mắt cao hơn đầu, hôm nay rốt cục có ngưỡng mộ trong lòng đối tượng, tự thị sẽ không bỏ qua. Mong rằng tiểu huynh đệ năng giúp người thành đạt, nghĩ đến người vậy huynh đệ cũng sẽ không cự tuyệt."

Tiểu Bảo bắt đắc dĩ mở ra hai tay thuyết: "Nàng đáp ứng rồi, ta tự nhiên là hai tay tán thành!"

Đại Tùu Hang lúc này mới mặt giãn ra cười to: "Đây mới là hảo huynh đệ của ta!"

Tiểu Bảo nhìn Tiểu đậu nha, hai người đồng thời cười khỏ một cái, đồng thời nghĩ thầm: "Nàng năng đáp ứng mới là lạ!"

Quả nhiên, không được một ly trà thời gian, Lục châu mà che cái miệng nhỏ nhắn từ đối diện trong rừng cây nhỏ chạy ra, trên cổ hoàn mạng nàng vừa

đưa cho Tước Vũ khăn lụa.

Đại Từ Hang trở nên biến sắc, thở dài thuyết: "Xem ra, vậy huynh đệ ánh mắt bị muối muối ta cao hơn, nhà của ta Lục châu thật đúng là cao trào không lên!"

Tiểu Bảo vừa nghe, hiểu lầm kia tái không giải thích sẽ càng kết càng sâu, há mồm gọi hắn: "Đại ca, kỳ thực. . ."

Đại Từ Hang dĩ rồi chỗ ngồi dựng lên, hướng về muối muối mình chạy đi.

Tiểu Bảo xa xa thấy hắn ngăn cản Lục châu, hắn hỏi vài tiếng nói, Lục châu bắt đầu hoàn không muốn trả lời, chỉ là cúi đầu khóc, sau lại ghé vào Đại Từ Hang đầu vai, anh anh khóc, còn giống như ghé vào lỗ tai hắn nói chút gì.

Đại Từ Hang sững sốt, hừ cúi đầu hỏi một câu. Lục châu gật đầu, Đại Từ Hang trên mặt hiện ra một loại không biết là khóc còn là cười biểu tình, tối hậu rốt cục bùng kín bụng của mình, khom lưng cười ha ha!

Lục châu mà tức giận đến toàn quyền giậm chân, đôi bàn tay trắng như phấn vẫn chủ ý đá trứ Đại Từ Hang. Đại Từ Hang nhin cười, cấp Lục châu mà nói vài câu, sau đó dùng thủ văng Tiểu Bảo bên này chỉ chỉ.

Lục châu mà xa xa nhìn một chút Tiểu Bảo, phấn mặt đỏ lên, thẹn thùng trắng Đại Từ Hang liếc mắt, cũng không nói nói, thẳng chạy ra.

Đại Từ Hang cười đi trở về, ngồi ở Tiểu Bảo bên người, lắc đầu cười khổ: "Ta nói tiểu huynh đệ a, các ngươi thật đúng là không phúc hậu, bà nhà của ta muối từ phiên ở người cả thôn trước mặt đã đánh mất mặt to!"

Tiểu Bảo hoảng loạn nói với hắn: "Đại ca nói là đâu nói!"

Đại Từ Hang chỉ vào từ rừng cây đi ra Tước Vũ hỏi hắn: "Ngươi kỳ đồng bạn, cũng đều thị nữ giả nam trang?"

Tiểu Bảo vừa nghe, trong lòng biết Lục châu đã cái gì đều rõ ràng, hiểu lầm kia cũng liền tự nhiên mà vậy hiểu, Vì vậy cũng theo cười khổ: "Đại ca nói là cái này. Nếu đại ca đã biết, ta cũng liền nói rõ, các nàng đúng là nữ tử."

Đại Từ Hang phụng phịu thuyết: "Làm hại muối muối ta lần đầu tiên hiến khăn lụa liền hiến tặng cho một nữ nhân, từ nay về sau ở thôn nhân trước mặt hạ xuống trò cười, tiểu huynh đệ làm sao tương bồi?"

"Giá. . ." Tiểu Bảo một thời nghẹn lời.

Đại Từ Hang nói tiếp: "Chúng ta đồng nhân, khăn lụa dâng ra khứ, liền không thể nhận trở về, bằng không biểu thị nhân gia chướng mắt ngươi, chê ngươi phẩm hạnh không hợp, vậy cô gái này đã ở trại trung vô pháp đặt chân, hoặc chính ra trại sinh hoạt, hoặc tự tuyệt vu thôn nhân trước mặt, tỏ vẻ thuần khiết!"

"A!" Tiểu Bảo thất kinh, nghĩ không ra hiểu lầm kia không chỉ có không có còi ra, nhưng lại càng sâu hơn! Liền vội vàng đứng lên nói với Đại Từ Hang: "Đại ca, giá thực phi ta bản ý, ta chẳng biết sẽ có như vậy hậu quả! Ta. . ."

Hắn vốn cũng không thiện ngôn từ, lúc này ôm Tiểu đậu nha càng gấp đến độ vô đầu bút tại, chẳng biết như thế nào cho phải.

Đại Từ Hang mỉm cười, thấp giọng thuyết: "Kỳ thực chỉ cần huynh đệ điểm một cái đầu, muối từ ta cũng không phải không thể không chết."

Tiểu Bảo sững sốt, nhìn Đại Từ Hang thuyết: "Gật đầu? Chút gì đầu?"

Đại Từ Hang tiến đến Tiểu Bảo bên tai thuyết: "Ngươi tổng không phải thân con gái ba?"

Tiểu Bảo liền vội vàng lắc đầu: "Ta dĩ nhiên không phải!"

Đại Từ Hang cười hắc hắc thuyết: "Vậy cũng tốt, ngươi đã không phải, vậy huynh đệ không Hành ca ca thay, ngươi muốn Lục châu ba!"

"A!" Tiểu Bảo lại bảo một tiếng, cả người đều ngây dại! Giật mình nhìn hắn vấn: "Ngươi nói cái gì?!"

Tiểu Bảo còn tưởng rằng Đại Từ Hang là đang nói cười, nào có vừa thấy mặt đã đem mình thân muối muối gả làm cho nhà, có thể nhìn Đại Từ Hang nghiêm túc hình dạng, cũng biết hắn không phải đang nói đùa!

Đại Từ Hang thuyết: "Ta cũng không hù dọa huynh đệ. Khăn lụa lui về tự tuyệt này đây tiền thế hệ trước nhân thì truyền thống, huống chúng ta bây giờ dĩ ở Tôn gia câu sinh sống nhiều, tập quán đều cùng ở đây vậy.

Muối muối khăn lụa bị thôi, từ cũng không phải sẽ chết, chỉ là mặt mũi luôn luôn điểm không qua được. Lục châu đáng đáp hoàn trông được, tiểu huynh đệ cũng là tuân tử lịch sự, ta xem ngược lại cũng xứng. Ta biết ngươi có việc trong người, bất năng ở lâu, ta có thể nhường cho Lục châu với ngươi đi, như vậy chu toàn ba?"

Tiểu Bảo khẩn trương: "Đại ca, không phải tiểu đệ chướng mắt lệnh muối, thật sự là. . . Đây cũng quá quá hấp tấp ba!"

Nhưng trong lòng tưởng: Giá đồng nhân thật đúng là hào phóng, một ngày coi trọng thù hận không thể lập tức sẽ kết hôn động phòng! Minh và Lục châu chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, nói thật đi đáng đáp cũng không có nhìn kỹ, đâu khả năng nói thượng thích N huống chính có Tước Vũ, Diệp Hiên, Úy mà ba người, mỗi người tuyệt sắc, không phải đáng đáp đẹp là có thể tổ chính nữ nhân!

Tôn Ngũ gia trừng mắt Đại Tùu Hang mắng to: "Người tiểu tử này, tự gấp như vậy bả Lục châu giá đi ra ngoài? Trong chúng ta người vượn nói chuyện cười gả, luôn luôn một môi chúc nói như vậy, hoặc là nói chuyện yêu đương công phu, người đến bây giờ còn không biết?"

Đại Tùu Hang cũng biết chính đường đột một điểm, đỏ mặt cười nói: "Huynh đệ lần này Việt châu hành trình, ước chừng phải bao lâu?"

Tiểu Bảo lắc đầu thuyết: "Ta thực không biết, chậm thì một ngày đêm hai ngày, lâu thì một năm hai năm."

Đại Tùu Hang nhượng may, thờ dài một tiếng: "Vậy khó làm."

Tôn Ngũ gia ở một bên phù nhiệm cười to: "Hai người nếu có duyên, luôn luôn tái kiến một ngày đêm, Lục châu niên kỷ còn nhỏ, người cần gì phải nóng ruột?"

Đại Tùu Hang thờ dài một tiếng, đối tôn Ngũ gia thuyết: "Ngũ gia, người cũng không phải không biết ta, là một cái như vậy muối muối, nằng tảo xuất giá một ngày đêm, liền ta nhất cái cộc tâm nguyện, cũng coi như úy tạ thầy u trên trời có linh thiêng."

Tôn Ngũ gia nghe hắn nói cũng phải tình hình thực tế, quay đầu nói với Tiểu Bảo: "Tiểu huynh đệ, mặc kệ người bao thuở xong xuôi sự tình, đều lai cháu ta gia câu một chuyện, tạm lưu mấy ngày, làm sao?"

Tiểu Bảo gật đầu ứng thừa: "Hảo! Ta nhất định sẽ lai!"

Tôn Ngũ gia lật Đại Tùu Hang liếc mắt: "Cái này người nhưng yên tâm?"

Đại Tùu Hang vừa nghe, lúc này cũng chỉ có thể làm như vậy, cười gật đầu, đoạn khởi một chén lớn đối Tiểu Bảo bắt chuyện: "Hát tửu hát tửu! Ta tin tưởng muối tử sẽ không để cho tiểu huynh đệ thất vọng!"

Hừng hực lửa trại thiêu đốt đảo nửa đêm, mọi người đã dọn dẹp đông tây đều tự tán đi.

Tôn Ngũ gia vì Tiểu Bảo mọi người an bài ba gian phòng ngủ, tam tàn huynh đệ một gian, Tiểu Bảo và Tiểu đậu nha một gian, Tước Vũ, Diệp Hiên, Úy mà tam nữ một gian.

Tiểu Bảo vốn định loại Tiểu đậu nha ngủ say đi tìm Tước Vũ tam nữ, thế nhưng lại bị tiểu tử kia ôm chặt lấy, không cho bỏ đi, đành phải thôi.

Tình dậy, trời đã sáng choang.

Tôn Ngũ gia sai người tới gọi mọi người rời giường, ăn chút gì, sau đó chuẩn bị nhích người. Đại Tùu Hang và Đại Vị Vương nói lại hai người trúc khuông, bên trong đầy mặt bính thịt khô các loại.

Long Giác cuồng quát đối tôn Ngũ gia thuyết: "Ngũ gia, giá làm sao có thể dùng!"

Tôn Ngũ gia xua tay nói với hắn: "Ăn công, đây là chúng ta Tôn gia câu một điểm tâm ý, chớ để chối từ. Vốn có trong thôn còn có kỹ thất hảo mã, chích là các người đoạn đường này treo đeo lợi suối, mã cũng không phải sử dụng đến."

Long Giác còn muốn khách sáo, Tước Vũ lại nói: "Đã các vị thúc bá trưởng bối lòng của ý, chúng ta đây hãy thu ba!"

Long Giác vừa nghe cô nãi nãi lên tiếng, cũng liền ngừng nói.

Tước Vũ đối Lục châu ngoắc: "Muội muội, người thả nhiều."

Lục châu tối hôm qua cân Tước Vũ thác biểu ý nghĩ - yêu thương, lúc này trên mặt đỏ mặt vị thối, xấu hổ không dám ngẩng đầu, đi từ từ nhiều.

Tước Vũ từ đầu thượng nhỏ xuống một cây ngọc sai, thay Lục châu cắm ở trên búi tóc, cười nói: "Cái này liền tổng dữ muội muội. Chờ chúng ta từ Việt châu thành trở về, sẽ cùng muội muội hoan ca vũ nhạc, khỏe?"

Lục châu lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Tước Vũ gật đầu, hựu liếc mắt một cái Tiểu Bảo, trên mặt rặng mây đỏ rất đẹp, nhưng không có đưa ánh mắt lấy ra, nhưng thật ra Tiểu Bảo bị canh chừng ngưng ngưng, hắc hắc cười khan đòi đi đường nhin.

Diệp Hiên đi tới Tiểu đậu nha bên người, xuất ra lưỡng điều kim lỏng lánh tay của liên, giao cho Tiểu đậu nha, đưa lỗ tai dặn dò vài câu, Tiểu đậu nha mặt mày rạng rỡ chạy đến khổ cầu tử bên người thuyết: "Đại cầu tử, tiểu cầu tử, giá vòng trang sức tặng cho người môn, chớ để vứt bỏ! Chờ ta trở lại, với các người khừ tróc thần tiên hầu."

Khổ cầu hai người tiểu huynh đệ mắt đỏ quầng, nhâm Tiểu đậu nha bả vòng trang sức thất ở bọn họ cổ tay thượng, đồng thanh nói với hắn: "Người nhưng phải nhanh lên một chút đã trở về, mấy ngày nữa lá cây vừa rơi xuống, cũng chưa có!"

Tiểu đậu nha gật đầu ứng với bọn họ: "Yên tâm, ca ca xong xuôi sự, lập tức sẽ trở lại!"

Trong thôn người sáng suốt vừa nhìn ngọc sai và dây xích tay chỉ biết giá trị xa xỉ, nghĩ đến những người tuổi trẻ này này đây phương thức này để báo đáp thôn nhân nhiệt tình, tôn Ngũ gia không lên tiếng, bọn họ cũng không có ngăn cản, thân nhiên tương thụ.

Tôn Ngũ gia chấp tay nói với mọi người: "Son đạo nhấp nhô, các vị bảo trọng!"

Tiểu Bảo mọi người cũng chấp tay đáp lễ, Ngưu Thông tiếp nhận một cây cây gây trúc, bả trúc khuôn văng trên vai vừa nhấc, mọi người đi nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Âm Xà vương lễ vật

Không cần thiết nửa ngày, mọi người đã tiến nhập Độ Dương Sơn mạch.

Nhìn nhìn khắp núi thúy lâm, kỳ phong quái thạch, Tiểu Đậu Nha vỗ tay cười to: "Nơi này thật là đẹp!"

Úy nhi cười nói: "Tước Vũ tỷ tỷ nhà ở tại trong đó!"

Tiểu Đậu Nha ôm lấy Tiểu Bảo cái cổ nói: "Ca ca, loại về sau chúng ta ngay ở chỗ này ở lại tới tốt chứ?"

Tiểu Bảo nhìn nhìn cúi đầu không nói Tước Vũ, gật đầu đáp ứng: "Hảo!"

Tước Vũ đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nhìn chung quanh, một bộ mờ mịt chưa hiểu bộ dáng.

Sài Vũ nhỏ giọng hỏi nàng: "Bà cô, người đang tìm cái gì?"

Tước Vũ về mặt kỳ quái nói: "Không có đạo lý a? Độ Dương Sơn này, tối đa chính là loài chim bay mãnh thú, người xem trong núi này thú cốt tùy ý có thể thấy, vì sao chúng ta cùng nhau đi tới liền tiếng chim hót đều không có nghe thấy?"

Điệp Hiên biết nàng tâm tình không tốt, có tâm trêu chọc nàng: "Như thế nào, người còn muốn ước gì xuất ra mấy cái mãnh thú đánh lên chúng ta?"

Tiểu Bảo lại thấp giọng nói với mọi người: "Ta cũng cảm giác được không đúng, dường như có người ở theo dõi chúng ta, tiến son cũng cảm giác được, lại không giống như là người. . ."

Tiểu Đậu Nha ôm thật chặt Tiểu Bảo cái cổ nói: "Ca ca lại đây dọa người! Không phải người, chẳng lẽ là quỷ hay sao?"

Long Giác ha ha cười cười, nâng cao lồng ngực đi ở đằng trước: "Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, không sợ nhất chính là quỷ N phương yêu nghiệt, chạy nhanh hiện hành!"

Tiểu Bảo đột nhiên dừng bước, đối với mọi người thấp giọng nói: "Đừng động, chúng đến rồi!"

Mọi người nhanh chóng dựa sát vào Tiểu Bảo, chỉ có Ngưu Thông còn chọn trọng trách, mờ mịt không biết bước nhanh đi về phía trước.

Long Giác nhanh chóng đi lên kéo lấy hần, há to miệng môi, Ngưu Thông thay đổi sắc mặt, đem trọng trách hướng trên mặt đất vừa để xuống, rút ra rộng trúc, hộ tại tam nữ phía trước.

Tiểu Bảo nhìn hần hộ chủ tâm trọng, âm thầm khen ngợi, thấp giọng nói với mọi người: "Chớ khản trương, chúng không phải tới tổn thương chúng ta."

Điệp Hiên hỏi hần: "Người làm sao biết?"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Ta không cảm giác được sát khí!"

Đúng lúc này, trên không trung truyền đến một tiếng tê minh, Long Giác ngẩng đầu lên, nhúu mày hỏi mọi người: "Đây là cái gì chim hót? Ta như thế nào từ trước đến nay chưa từng nghe qua?"

Mọi người sau lưng cũng thấp thoáng truyền ra một hồi chạy như bay tiếng chân, Long Giác thay đổi sắc mặt, cao giọng kêu sợ hãi "Là Dã Lang!"

Diệp Hiền hỏi hần: "Ngươi lại biết?"

Long Giác gãi lấy da đầu nói: "Gà trống lĩnh trên chim thú cũng bị chúng ta ăn sợ, ngoại trừ vào trong bụng, chính là chạy trốn, huynh đệ chúng ta ba người mỗi ngày bắt dã thú, đương nhiên là quen thuộc bất quá."

Tiểu Bảo lại bật cười lớn: "Không phải Dã Lang, là Tuyết Lang! Không nghĩ được Âm Xà vương tặng cho ta lễ vật dĩ nhiên là chúng! Nói như vậy, hần đã trở lại vùng địa cực sao? Chân này trình cũng thật sự quá nhanh đi, làm Thần Tiên thật sự là Pháp Lực Vô Biên a!"

Hần lại không biết Âm Xà vương muốn không phải chiếu cố môn hạ mấy trăm đệ tử, tốc độ có thể so với hiện tại phải nhanh hơn mấy chục lần!

Úy nghi nhần mảy hỏi hần: "Ca ca ngươi đang nói cái gì? Âm Xà vương như thế nào tặng quà cho ngươi? Tuyết Lang làm sao có thể xuất hiện ở nơi này? Cái gì thần Tiên Yêu kỳ quái? Chúng ta một câu đều nghe không hiểu!"

Ngày đó Âm Xà vương khôi phục chân thân, dùng kết giới đem xung quanh phong bế mới cùng Tiểu Bảo đối thoại, cho nên người khác cũng không cảm kích.

Tiểu Bảo mỉm cười: "Là Cực địa tứ thú đến rồi!"

"A!" Tam nữ kinh hãi, nhao nhao thần sắc hoảng hốt nhìn quanh.

Long Giác ba người lại chưa nghe nói qua Cực địa tứ thú danh hào, Sài Vũ khiêng đại đao hướng trước mọi người mặt vừa đứng, cười ha hả nói: "Bà cô chớ sợ, huynh đệ chúng ta thích ăn nhất dã thú, đợi lát nữa làm thịt nó bữa ăn ngon!"

Tiểu Bảo lắc đầu nói với hần: "Không muốn vọng động, chúng là Âm Xà vương đưa cho chúng ta lễ vật, cảm tạ gia gia tặng đan tình cảnh."

Đang nói qua, đột nhiên ngửa mặt phát ra một tiếng thét dài, nhất thời trên không trung cũng truyền đến hai tiếng chim hót, thanh âm vui sướng dồn dập.

Mà sau lưng cũng truyền ra hai tiếng thú rống, chạy trốn thanh âm gấp hơn.

Chỉ là trong nháy mắt, mọi người bốn phía cây cối một trận gió động, một lớn một nhỏ hai cái bạch điều xuyên qua nhánh cây từ trên trời giáng xuống, Nhất Lang một báo hai cái bạch thú cũng hiệp phong tới, hai cổ cuồng đại khí lưu lại để cho trước mọi người mặt Sài Vũ thu thế không ngừng, một phát ngã ngồi đầy đất lên!

Long Giác hàm răng đập vào chiến, nhìn nhìn bốn thú kêu sợ hãi: "Này. . . Đây là vật gì!"

Tiểu Bảo lại đối với bốn thú rống to một tiếng, trong thanh âm lộ ra vô hạn uy nghiêm.

Bốn thú đi theo một hồi thấp kêu, Băng Báo cùng Tuyết Lang toàn thân nằm rạp trên mặt đất, bên miệng chảy涎, dồn dập thở hổn hển. Phong Chí cùng Lôi Yên lại vây quanh Tiểu Bảo không ngừng lượn vòng, trong miệng chiêm chiếp liên tục.

Mọi người bị hù cũng không dám cao giọng thở dốc, chỉ nhìn bốn thú cũng không có công kích ý đồ, mới dần dần yên lòng.

Tiểu Đậu Nha bắt đầu cũng lại càng hoảng sợ, có thể hiểu nhất là có thể cùng động vật rất nhanh tiếp cận, lúc này ở Tiểu Bảo trong lòng nhảy xuống tới, đối với Phong Chí vẫy tay hô: "Đại Điều Đại Điều, hạ xuống để cho ta nhìn ngươi!"

Phong Chí nói như thế nào cũng là bốn thú đứng đầu, đối với con nít chưa mọc lông căn bản để ý cũng không thêm, Tiểu Bảo hồ nghi mặt kêu vài tiếng, nó mới không tình nguyện rơi xuống đất, thu hồi dài gần hai thước cánh, thần sắc kiêu căng nhìn nhìn chậm rãi đến gần Tiểu Đậu Nha.

Tiểu Đậu Nha đại hỉ, sôi nổi đi đến trước mặt Phong Chí, bắt lấy nó trên cổ duy nhất một đám lông màu đen, trở mình leo tới trên lưng của nó, trong miệng kêu to: "Dẫn ta phi! Dẫn ta phi!"

Phong Chí đau nhức tê một tiếng, nó toàn thân đao thương bất nhập, duy phía sau cổ lông màu đen thuộc toàn thân yếu nhất chỗ, bị Tiểu Đậu Nha trong lúc vô tình một phát bắt được, muốn tránh thoát tên kia, lại bị nắm chặt không tha, đau toàn thân run rẩy, đột nhiên nghiêng đầu lại, đối với Tiểu Đậu Nha cánh tay chính là một mổ!

"A!" Tiểu Đậu Nha kêu đau một tiếng, từ Phong Chí trên lưng một đầu ngã rơi lại xuống đất, Tiểu Bảo tay mất lạnh lẽ, thân thể nhoáng một cái, đã tiếp được Tiểu Đậu Nha, lại thấy hần vai phải đồ búng, đúng là bị Phong Chí cho mổ đã thương da thịt, chảy ra huyết tới!

"Lớn mắt!" Tiểu Bảo nổi giận gầm lên một tiếng, trong đôi mắt hồng quang đại thịnh, song chưởng dựng ở trước ngực, thủ chưởng đỏ thắm một mảnh, đi phía trước phóng ra một bước, trên đỉnh đầu thiên không lại cũng vào lúc này tiếng sấm ầm ầm!

Cực địa tứ thú bị hù liên tiếp lui về phía sau, nhưng lại không dám đi xa, nằm rạp xuống trên mặt đất, trong miệng ừ khuất nước nở gào thét.

Chúng nữ bao lâu gặp qua Tiểu Bảo bộ dáng như vậy, nhất thời cũng đều kinh sợ ngây người, Tước Vũ kêu sợ hãi một tiếng: "Tiểu Bảo!"

Tiểu Bảo thân hình dừng lại, trong mắt hồng quang mất đi, hai tay cũng chậm chậm buông xuống, toàn thân khí thế bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Phong Chí bị hù toàn thân run rẩy, cúi tại Tiểu Bảo dưới chân, duyên trên miệng vẫn còn dính Tiểu Đậu Nha huyết tinh, chỉ là trong mắt lại đột nhiên hiện

ra một chút lam ban, mọi người lại đều không có chú ý.

Tiểu Bảo trừng Phong Chí liếc một cái, quay đầu đi đến Tiểu Đậu Nha bên người, vốn định cởi bỏ trước ngực hần cúc áo, lại bị Tiểu Đậu Nha nắm chặt y phục, đành phải đem ống tay áo quynh thượng, lộ ra hần mảnh khảnh cánh tay, cùng trên bờ vai một vết thương!

Tước Vũ lấy ra Thanh Thủy cùng Kim Sang Dược, Tiểu Bảo cẩn thận lấy tay vốc nước thanh tẩy bờ vai Tiểu Đậu Nha, đau lòng hỏi hần: "Thế nhưng là rất đau?"

Tiểu Đậu Nha lại lắc đầu, con mắt nhìn chăm chăm cách đó không xa Phong Chí nói: "Nó đang sợ! Nó vô ý làm tổn thương ta!"

Điệp Hiên thở phì phì nói: "Đều đem ngươì mỡ thành như vậy, còn nói vô ý, kia nếu là có ý, còn không biết muốn đem thương thể của ngươì thành cái dạng gì đó!"

Tiểu Đậu Nha sốt ruột nói: "Thật sự là, ta hiện tại tựa hồ có thể cảm giác được nó đang suy nghĩ gì! Nó thật sự không phải cố ý được!"

Tiểu Bảo đã vì Tiểu Đậu Nha vẩy lên Kim Sáng Dược, sau đó dùng băng gạc vì hần cẩn thận cột chắc, tại thay hần mặc xong quần áo, lúc này mới yên tâm đứng lên, nói với hần: "Về sau chớ để như vậy tình nghịch! Bốn thú tuy Thông Linh, lại cuối cùng còn chưa bị chúng ta thuần hóa, không thể trêu chọc!"

Tiểu Đậu Nha lại vênh lên cái miệng nhỏ nhắn nói với hần: "Ca ca Tiểu Bảo, ngươì tin tưởng ta a, Đại Điều này sẽ không lại làm tổn thương ta, lại để ta vui đùa một chút nó á!"

Tiểu Bảo quả quyết cự tuyệt, liền Tước Vũ mấy người đều nhao nhao khuyên nhủ Tiểu Đậu Nha, nhưng này tiểu tử cũng tà môn, dường như trúng tà đồng dạng, không nên lại đi tiếp cận Phong Chí, Diệp Hiên phát hỏa, trừng trừng mắt vừa muốn mắng hần, Tiểu Đậu Nha lại "Oa" một tiếng khóc lớn xuất ra!

"Tỷ tỷ không cần ta nữa! Các ngươì cũng không thương ta C khó khăn có cái Đại Điều đi theo ta, các ngươì còn không cho nó theo ta chơi!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đối với tiểu gia hỏa thật sự là vừa tức bắt đắc dĩ, Tiểu Bảo đành phải đưa hần đưa đến Phong Chí bên cạnh, mình cũng canh giữ ở một bên, sợ Phong Chí lại đối với Tiểu Đậu Nha làm ra công kích cử động!

May mà lần này Phong Chí không có xằng bậy, trong ánh mắt lam ban lớn dần, nhìn nhìn Tiểu Đậu Nha ánh mắt cũng hết sức phức tạp.

Tiểu Đậu Nha thuộc về điển hình hảo vết sẹo đã quên đau loại hình, một gần sát Phong Chí, thật hưng phấn đã quên hình, thừa dịp Tiểu Bảo không đề ý, nhanh chóng leo tới Phong Chí trên lưng, kéo một cái kia cần cổ lông màu đen, trong miệng hưng phấn hô to: "Đại Điều, nhanh phi!"

Phong Chí đau nhức tê một tiếng, hai cánh mở ra, xuống một cái, kinh phong tập kích mặt, mọi người nhao nhao tránh né, Tiểu Bảo vội vàng muốn đuổi theo, cũng đã không kịp, Phong Chí mang theo Tiểu Đậu Nha đã bay lên bầu trời!

Đại Điều này tính tình cực liệt, vốn định đem Tiểu Đậu Nha té xuống thân, không ngờ tiểu gia hỏa kia một khi bay lên không trung, liền hưng phấn hô to gọi nhỏ, hai tay cũng là bắt càng chặt, Phong Chí nghĩ bỏ cũng không thoát, cuối cùng ngược lại như vậy chính mình tinh bị lực tấn, đành phải ngoan ngoãn nghe nó bài bố.

Tiểu Đậu Nha hưng phấn ngồi ở Phong Chí sau lưng, đối với phía dưới Tiểu Bảo hô to: "Ta về sau không muốn ngươì ôm ta, muốn Đại Điều này mang theo ta phi, nó hảo nghe lời được!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nghĩ Phong Chí này lúc trước hạng gì uy phong, nhất lưu võ lâm cao thủ đơn đả độc đấu đều không nó chi địch, lúc này cuối cùng bị một cái trên cơ bản không biết võ công con nít chưa mọc lông từ cười trên lưng, trở thành tọa kỵ, thật sự là mất mặt cực kỳ.

Thậm chí ngay cả Băng Báo cùng Tuyết Lang đều trừng mắt hai cặp thú mắt, ngơ ngác nhìn thiên không. Chỉ có Lôi Yến, lú lú vù vù quanh Phong Chí bên người, tựa hồ đang cười nhạo nó.

Phong Chí hai mắt gần như muốn phóng hỏa, lại là điếc lòi kéo đầu, một bộ không thể làm gì bộ dáng.

Điệp Hiên lắc đầu thở dài: "Thật sự là lão ung bắt thỏ con, vô quyết dày có móng tay nhọn a!"

Úy nhi vỗ tay cười to: "Tiểu Đậu Nha thật là lợi hại, ta cũng phải tìm cái tọa kỵ!" Con mắt quay tròn hướng Băng Báo cùng Tuyết Lang trên người gọi.

Băng Báo hình thể quá mức to lớn, Lôi Yến lại quá nhỏ, chỉ có Tuyết Lang giống như là một mảnh Đại Cầu, dài ngắn phù hợp, hơn nữa toàn thân tuyết trắng, không một cây tạp mao, nhìn nhìn để cho ngươì thích!

Úy nhi cẩn thận từng li từng tí đi đến Tuyết Lang bên người nói: "Ngươì lúc ta tọa kỵ được không?"

Tiểu Bảo trong nội tâm nhảy dựng, những nữ hài tử này, như thế nào mỗi cái đều to gan như vậy a! Vì sợ Úy nhi dẫm vào vừa rồi Tiểu Đậu Nha vết xe đổ, Tiểu Bảo cẩn thận cùng bên người nó, đối với Tuyết Lang, trong miệng phát ra vài tiếng gầm nhẹ.

Tuyết Lang cúi đầu xuống, cũng ở trong cổ họng phát ra từng trận nức nở, như là tại cùng hần đáp lại. Tiểu Bảo trong nội tâm vui vẻ, nguyên lai Thất thái nguyên đan còn có tốt như vậy, cư nhiên có thể cùng như vậy Thần Thú câu thông!

Như là nghe hiểu tâm ý của Tiểu Bảo, Tuyết Lang khúc lấy chân sau ngồi xổm Ủy nhi bên người, Ủy nhi vui vẻ, trở mình ngồi lên, Tuyết Lang đứng dậy, ngửa mặt một tiếng sói tru, nhanh chóng về phía trước tung đi, như một đạo bạch sắc tia chớp.

Còn lại mọi người thấy quả thật trọn mắt há hốc mồm! Tước Vũ cùng Điệp Hiền cũng là về mặt thần sắc hâm mộ. Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, đi tới bên người Băng Báo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cải mệnh nhận chủ

Băng Báo vẫn là một bộ lười biếng bộ đáng, Tiểu Bảo vuốt ve trán của nó thử đối với nó thấp giọng rống lên vài tiếng, Băng Báo quả nhiên có thể nghe hiểu, lắc lắc đầu từ từ đứng thẳng lên, lại run rẩy thân thể, toàn thân dày đặc lông trắng cũng đi theo một hồi lay động.

Băng Báo đáng đáp ưu nhã, không nhanh không chậm đi đến Tước Vũ trước mặt, dùng đầu cọ xát vài cái Tước Vũ chân nhỏ.

Tước Vũ có chút kinh hoảng, nhớ tới gia hỏa này thoát nhìn Mộc Mộc ngơ ngác, thế nhưng là một khi công kích, liền nội thất đệ tử đều không phải là đối thủ của nó!

Tiểu Bảo đi tới lôi kéo tay của nàng, nhẹ nhàng đặt ở Băng Báo cái cổ, chậm rãi chải vuốt lấy lông của nó phát. Tước Vũ lá gan rốt cục biến lớn, lấy tay nhẹ vỗ về thân thể của Băng Báo nói: "Ngươi nhưng là phải làm tọa kỵ của ta?"

Băng Báo lung lay cái đuôi, thân thể một thấp, để cho Tước Vũ ngồi lên, từ từ đi về phía trước.

Điệp Hiền nóng nảy, trừng mắt Tiểu Bảo nói: "Vậy ta đâu này? Ta ngồi cái gì?" Con mắt lườm một chút không trung Lôi Yến, khinh thường nói: "Nó cũng quá nhỏ hơn a?"

Tiểu Bảo bắt đắc dĩ cười khổ: "Ngươi thể tính thuộc hòa, võ công cũng chuyên đi cương liệt một đường, bốn thú âm lãnh cùng ngươi không thích hợp, cho nên chỉ có thể theo giúp ta đi bộ."

Điệp Hiền cũng biết Tiểu Bảo nói không uổng, Cực địa tứ thú danh như ý nghĩa đều là đến từ nơi cực hàn, cùng trong cơ thể mình nóng tính khinh khách không dễ cho, cho nên cũng không thích hợp cách nâng thân cận quá! Mân mê cái miệng nhỏ nhắn hừ một tiếng: "Ta mới không tức! Sớm muộn gì có một ngày, ta muốn có tọa kỵ của mình, so với này bốn cái súc sinh đều mạnh mẽ!"

Lôi Yến thu một tiếng, phi tại Tiểu Bảo đỉnh đầu, tại phía trên hần liên tục lượn vòng. Tiểu Bảo ngẩng đầu, thấy hần trên chân tựa hồ còn buộc có cái gì, đưa tay một chiều, Lôi Yến "Vèo" một chút lao xuống, bay bổng hạ xuống Tiểu Bảo trên vai.

Tiểu Bảo quay đầu thấy nó trên chân phải trói có một ống đồng, bên trong cất giấu một nhúm tơ lụa, cỡi xuống tới vừa nhìn, nguyên lai là tay của Âm Xà vương sách.

"Đế Tôn thu được lụa sách thời điểm, chính là cùng bốn thú tụ hợp ngày. Bốn thú sống ở vùng địa cực, thể chất nan dữ Trung Nguyên khí hậu đối với thích, lão thần Pháp Lực có hạn, vô pháp vì kia cải mệnh phản bội tính, duy Đế Tôn có này năng lực. Nhìn qua niệm bốn thú đã thông linh, lo lắng nó Tự Linh không dễ, hóa đi trong cơ thể hàn khí, từ đó nóng lạnh nóng lạnh không sợ vậy!"

Tiểu Bảo nhủ mảy chữ nhỏ: "Cái này Âm Xà vương, để cho ta tới nghĩ biện pháp, ta nào biết như thế nào rõ ràng bốn thú trong cơ thể hàn khí? Chẳng lẽ lại để ta cũng cùng này bốn cái súc sinh ngủ lấy một đêm a!"

Nghĩ lại, bốn thú cùng Tước Vũ bất đồng, thể chất bản thân cải biến cùng liệu trừ bỏ hàn độc phương pháp cũng khẳng định không đồng nhất, chỉ là hiện tại cũng nghĩ không ra cái nguyên do, đành phải tạm thời thôi.

Có tọa kỵ, mọi người cước trình cũng tăng nhanh rất nhiều, vang giữa trưa, đã lên tới Thái Vũ Phong đỉnh.

Thái Vũ Phong là Độ Dương Sơn mạch bên trong tối cao sơn phong, Tước Vũ chỉ vào dưới núi hạp cốc nói: "Vậy trong chính là Lạc Dương Cốc!"

Tiểu Bảo phóng tầm mắt nhìn lại, lại thấy chân núi dưới xanh um tươi tốt, căn bản trông không đến đáy cốc. Trong lòng biết nhìn như cự ly không xa đoạn này đường, ít nhất cũng phải đi đến hai canh giờ, liền ngồi chung một chỗ Đại Thạch đầu, nói với Tước Vũ: "Vũ nhi, ăn vài thứ lại đi a."

Nhà tại trước mắt, Tước Vũ trong nội tâm thật sự là bức thiết vạn phần, hãy nhìn đến ba tàn mồ hôi lâm li bộ dáng, rốt cục vẫn gật đầu, từ Băng Bảo trên lưng trở mình hạ xuống, ngồi vào Tiểu Bảo bên người.

Băng Bảo ngửa mặt rống to một tiếng, không trung truyền đến Phong Chí tê mình, nháy mắt công phu, Tiểu Đậu Nha đã lớn hô gọi nhỏ cười Phong Chí trên lưng hạ xuống tới, trong miệng không ngừng hô to: "Thú vị! Thật tốt chơi! Thiên thượng thật mát nhanh!"

Phong Chí lưng lay đầu, lòng còn sợ hãi nhìn thoáng qua Tiểu Đậu Nha, thu cánh trốn được một bên, xem ra gia hỏa này mới vừa rồi bị Tiểu Đậu Nha cho tra tấn sợ.

Tuyết Lang cũng lưng mang Úy nhi trở về, từ Tuyết Lang trên người hạ xuống, Úy nhi vui vẻ nói với Tiểu Bảo: "Tuyết Lang thật thông minh, nó có thể nghe hiểu lời của ta!"

Tiểu Bảo để cho Ngưu Thông đem đồ ăn lấy ra, phân cho mọi người, vốn muốn cho bốn thú cũng ném mấy khối thịt, nào biết bốn thú căn bản nhìn cũng không nhìn, chính mình chạy ra đi kiếm ăn.

Loại mọi người ăn no rồi, bốn thú cũng trở về rồi, cũng không biết trong núi này có bao nhiêu dã thú gặp không may ương, trở thành bốn thú miệng Trung Mỹ ăn.

Tiểu Đậu Nha từ trên người Phong Chí hạ xuống, lại lần nữa tiến vào Tiểu Bảo trong lòng, liền ăn cái gì đều làm Tiểu Bảo uy, Diệp Hiên cười hắc: "Người cái tên này, sinh ra hai chân lại không phải dùng để đi đường được!"

Tiểu Đậu Nha cũng không mắc cỡ, khanh khách mà cười cười, ôm Tiểu Bảo cái cổ nói: "Ca trên người Ca mát mẻ!"

Diệp Hiên nghe xong, cũng như là phát hiện mới lạ sự tình đồng dạng, kỳ quái nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Người tiểu tử gốc này, dường như khối băng làm, chúng ta đều đi ra mồ hôi, người vì sao một giọt cũng không có?"

Úy nhi mặt mũi tràn đầy ý nghĩ - yêu thương nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Đây là ca ca bốn sự. Ta sớm cùng các người nói qua hắc bất đồng phạm nhân."

Tiểu Bảo không thể tầm thường so sánh mọi người đã sớm rõ như ban ngày, cũng xem đủ rồi. Đặc biệt là ba tàn, lại càng là vẻ mặt sùng bái nhìn nhìn hắc!

Long Giác hỏi hắc: "Chủ nhân, người còn có cái gì đặc biệt bốn sự?"

Từ khi Tiểu Bảo nói không thích bọn họ gọi mình ông dưỡng, ba tàn liền đổi giọng gọi Tiểu Bảo chủ nhân, đối với tam nữ nhưng vẫn gọi là bà cô. Tiểu Bảo phản đối qua mấy lần, bọn họ lại theo gọi không lầm, cũng chỉ hạo từ nào đó bọn họ.

Sài Vũ ở một bên nói: "Vừa rồi nghe chủ nhân rống to, tựa hồ có thể cùng bốn thú câu thông, chủ nhân có hay không cũng sẽ thú ngữ?"

Tiểu Bảo ha ha cười cười: "Ta cũng không biết là không phải thú ngữ, dù sao ta có thể nghe hiểu lời của bọn nó, cảm giác cùng chúng cự ly rất gần, giống như là chính mình đồng loại."

Diệp Hiên tròn mắt nhìn hắc, giận mắng: "Xú tiểu tử, móc lấy ngoặt mắng chúng ta đây!"

Tiểu Bảo nghiêm nghị nói với mọi người: "Ta là nói rất nghiêm túc. Ta cảm thấy được ta cùng những cái này dã thú có rất sâu nguồn gốc, chúng ta từng tại một chỗ sinh hoạt qua rất nhiều năm."

Tiểu Đậu Nha cười nói: "Ca ca, người là không phải là bị dã thú nuôi lớn hài tử?"

Tiểu Bảo sững sờ, nửa ngày mới thấp giọng nói: "Có thể là."

Mọi người chấn động, Tiểu Bảo thân thể luôn luôn thần bí, chẳng lẽ hắc thật sự là dã thú nuôi lớn hài tử?

Tiểu Đậu Nha vốn là một câu nói đùa, lúc này lại bị Tiểu Bảo chứng thực, cũng ngây ngẩn cả người.

Tiếp theo ôm Tiểu Bảo cái cổ, dùng chính mình khuôn mặt nhỏ nhắn ma sát khuôn mặt của Tiểu Bảo nói: "Ca ca thể nào lại là bị dã thú nuôi lớn hài tử đâu, ca ca nhất định là cha mẹ nuôi lớn. Không giống Tiểu Đậu Nha, lẻ loi hiu quạnh, không chỗ nương tựa, một người tại đầu đường chạy loạn."

Mọi người biết hắc muốn an ủi Tiểu Bảo, cố ý đem mình nói đáng thương, rồi lại toàn bộ đều sự thật, trong nội tâm không khỏi đau xót.

Tước Vũ lôi kéo tay của Tiểu Đậu Nha, đem hắc nắm ở trong lòng ngực của mình, ôn nhu nói với hắc: "Mầm mồ nhi nghe lời, mầm mồ nhi có ca ca tỷ tỷ, liền không còn khổ. loại nghỉ ngơi một chút, ta dẫn người đi tỷ tỷ từ nhỏ sinh trưởng địa phương, chỗ đó có rất nhiều hảo đồ chơi."

Nghĩ đến những cái kia hảo đồ chơi, lúc này cũng có thể biến thành phế tích, Tước Vũ yết hầu một ngạnh, cũng nói không được nữa.

Mọi người đều có tâm sự, lúc này trên đỉnh núi ngoại trừ từng trận tiếng gió, không còn một người nói chuyện. Liền bốn thú đều ngồi xôm một bên, nhắm mắt lại ngủ, ngáy.

Tiểu Bảo sợ nhất loại này phiền muộn bầu không khí, cũng không biết nên như thế nào điều tiết, nhớ tới Âm Xà vương lưu cho chính mình nan đề, càng

thêm bức bối, đối với Tuyết Lang thét dài một tiếng, đem mọi người lại càng hoảng sợ.

Diệp Hiền tức giận đến rất nhanh đôi bàn tay trắng như phấn tại Tiểu Bảo trên vai nhẹ nhàng một chùy[nện], giận mắng hắn: "Vừa định ngủ, đã bị người làm tỉnh lại! Người quý gào gì?"

Nhưng không ngờ Lôi Yến bay đến đình đầu, đối với hắn lúu rú gọi không ngừng!

Tiểu Bảo trên mặt vui vẻ, lần nữa kêu vài tiếng, Lôi Yến dứt khoát treo trên bầu trời đứng tại trước mặt của hắn, hai cánh không ngừng phe phẩy, một trương cái miệng nhỏ nhắn chọt cao chọt thấp đem kêu, như là tại ca hát!

Tiểu Bảo trên mặt càng ngày càng là hưng phấn, thoáng cái từ trên tảng đá nhảy dựng lên, hô to một tiếng: "Ta biết! Không nghĩ được Lôi Yến có thể cùng ta trao đổi, vì cái gì cái khác ba cái ta lại chỉ có thể thấp thoáng phỏng đoán ý của bọn nó, cũng không cách nào cùng chúng giao lưu đâu này?"

Úy nhi kéo lấy tay của Tiểu Bảo nói: "Ca ca Tiểu Bảo, người đến cùng làm sao vậy?"

Tiểu Bảo hưng phấn ôm lấy Úy nhi nói: "Âm Xà vương nắm ta cho bốn thú cái mệnh đồi họ, lấy thích ứng Trung Nguyên khí hậu. Ta bắt đầu không hiểu như thế nào đi làm, không nghĩ được Lôi Yến lại nói cho ta biết phương pháp!"

Mọi người nhìn nhau ngạc nhiên, gia hỏa này vậy mà có thể cùng chim bay cá nhảy, giao lưu, thật sự cũng là dị loại!

Tiểu Đậu Nha mới mặc kệ hắn đến cùng có thể hay không điều ngự thú ngôn, dù sao hắn là Tiểu Bảo của mình ca ca, hội càng nhiều càng tốt chơi, lúc này vỗ tay nói: "Vậy ca ca nhanh giúp đỡ chúng cái mệnh a, ta rất thích Đại Điều, cũng không muốn thấy nó chết đi!"

Tiểu Bảo lại nhìn nhìn hắn tiếc hận lắc đầu nói: "Băng Báo cùng Tuyết Lang đều dễ dàng cái mệnh, chỉ có Phong Chí cùng Lôi Yến lại vô pháp hoàn thành."

Mọi người nghe xong, lập tức kinh sợ hỏi: "Vì cái gì? !"

Tiểu Bảo co rút nhanh lông mày nói: "Tuyết Lang nói, bốn thú cái mệnh, kỳ thật chính là thần phục nhận chủ, chỉ cần âm Dương Thần giọt máu tại chúng cái trán là được. Dương Thần huyết ta có, Âm Thần Huyết Úy nhi cùng Vũ nhi tất cả xuất một phần, Hiền nhi thể chất cùng bốn thú tương bác, tự không phải vì Lôi Yến cái mệnh thí sinh tốt nhất. Tiểu Đậu Nha. . ."

Mọi người dĩ nhiên minh bạch, cũng không cần Tiểu Bảo nói tiếp xuống.

Tiểu Đậu Nha lại là không thuận theo, đập mạnh lấy chân nhỏ nói: "Ta mặc kệ, ta muốn Đại Điều! Ca ca người suy nghĩ một ít biện pháp a!"

Tiểu Bảo cười khổ mà nói: "Ta chỉ có thể trước vì kia nhỏ lên Dương Thần huyết, đợi khi tìm được Âm Thần Huyết thời điểm lại hoàn thành một nửa khác cái tạo a."

Tiểu Bảo đi trước đến Úy nhi bên người, vừa cười vừa nói: "Úy nhi, mượn chải tóc dùng một lát."

Úy nhi biết hắn nên vì bốn thú nhỏ máu cái mệnh, nhanh chóng tháo xuống chải tóc giao cho trên tay hắn.

Tiểu Bảo lúi cúi Úy nhi bàn tay nhỏ bé, đi đến Tuyết Lang bên cạnh, dùng chải tóc tại chính mình trên ngón trỏ đâm một chút, sau đó kéo qua Úy nhi đầu ngón tay, ôn nhu nói: "Nhịn xuống, có chút đau nhức."

Úy nhi gật gật đầu, đầu ngón tay một đâm, đồ tươi huyết tinh đã rỉ ra.

Tiểu Bảo cảm lấy ngón tay của nàng, một chỗ đặt tại Tuyết Lang cái trán. Kia một vòng đồ tươi lại chậm rãi thu nhỏ lại, dường như bị hút vào đến Tuyết Lang trong ý nghĩ đồng dạng, trong chớp mắt liền biến mất không thấy!

Tiểu Bảo còn gọi là tới Tước Vũ, tại Băng Báo trên trán nhấn một cái, nhìn nhìn huyết châu tiêu thất, mới yên tâm lại.

Cuối cùng đi đến trước mặt Phong Chí, duỗi ra ngón tay hướng nó trên trán ấn đi, trong miệng thờ dài nói: "Chỉ có thể trước dùng Dương Thần máu, loại về sau tìm đến người chủ nhân chân chính, lại vì người tích(giọt) Âm Thần Huyết, tốt chứ?"

Phong Chí cũng không ngừng vung lấy đầu của mình, tựa hồ không muốn để cho hắn ấn lên đồng dạng, sau đó đột nhiên dùng cánh khẽ vỗ, thừa dịp Tiểu Bảo né tránh thời điểm duyên miệng một chứa, đã há miệng Tiểu Bảo đồ máu ngón tay!

"Súc sinh người dám!" Diệp Hiền nhất thời nổi trận lôi đình, tay phải phóng hỏa, một chương hướng Phong Chí đánh tới!

Tiểu Bảo vội vàng tay trái nhỏ một cái, bắt lấy cổ tay của nàng, nói với nàng: "Hiền nhi đừng nóng vội, nó không có ác ý! Nó là muốn hút mới có tác dụng!"

Diệp Hiền lại ngạc nhiên nhìn mình bị hắn bắt lấy cổ tay, kinh hãi tự nói: "Này. . . Làm sao có thể!"

Nàng hỏa liên chương trình độ hiện tại liền ngay cả Đại sư huynh cũng không dám đón đỡ, lại bị sẽ không chút nào võ công tiểu tử ngốc cho dễ dàng nắm trong tay, không phải này thiên hạ kỳ văn đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Bốn thú tiến hóa

Phong người như thế nào cũng đã bị cái mệnh sao? Lúc nào lấy được Âm Thần Huyết? Ta như thế nào không biết?"

Tiểu Đậu Nha đỏ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lại là mặt mày hờn hờ nói với Tiểu Bảo: "Ta sớm nói qua, Đại Điều là ta đấy!"

Tước Vũ cũng ngạc nhiên nhìn nhìn Tiểu Đậu Nha, lại nhìn một chút Tiểu Bảo, nghĩ đến mấy ngày nay tới giờ Tiểu Đậu Nha đủ loại biểu hiện, thần tình sáng lên, nụ cười chậm rãi phù hiện ở trên mặt, dịu dàng đi đến trước mặt Tiểu Bảo, đưa tay tại hán trên trán một chút, oán hận nói với hán: "Người ngốc tử! Hiện giờ còn nhìn không ra sao? Mầm mủ nhi, tới tỷ tỷ nơi này, để ta ôm một cái."

Tiểu Đậu Nha do dự nhìn nhìn Tước Vũ, lại thấy Úy nhi cùng Diệp Hiên cũng cười rạo rờ nhìn qua hán, tựa như phát hiện cái gì đồng dạng, thấp thòm trong lòng, sợ hãi kêu một tiếng: "Tỷ tỷ." Hay là ngoan ngoãn đi tới.

Tiểu Bảo bị Tước Vũ một chút, mặc danh kỳ diệu gãi lấy đầu, thì thảo tự nói: "Ta xem xuất cái gì? Chính ta đều đầu đầy sương mù đó!"

Lôi Yến thu một tiếng, bay đến đầu vai của hán.

Tiểu Bảo cười khổ mà nói: "Đối với người, ta thật là không có biện pháp gì, hiện tại chỉ có Dương Thần huyết, cũng không thể để cho Hiên nhi làm người chủ nhân a?"

Lôi Yến là bốn thú trong duy nhất có thể lấy cùng Tiểu Bảo câu thông, cho nên khi nhưng có thể nghe hiểu lời của hán, đứng ở Tiểu Bảo đầu vai lúu rúu kêu, dường như một vạn cái không đồng ý.

Tiểu Bảo tại nó trên trán một chút: "Vậy trước ừy khuất người mấy ngày, đợi khi tìm được Âm Thần Huyết, lại vì người triệt để cái mệnh."

Huyết châu từ Lôi Yến trên trán tiêu thất, Lôi Yến con mắt chợt bắt đầu chậm rãi biến đỏ, Tiểu Bảo lại càng hoảng sợ, quay đầu nhìn lại cái khác ba thú, con mắt cũng đã biến sắc!

Băng Báo cùng Tuyết Lang con mắt đều biến thành màu vàng kim, mà Phong Chí trong mắt lam ban cũng bao trùm ở toàn bộ ánh mắt, bốn Thú Thần thái đang lúc tựa hồ tại chịu được thật lớn thống khổ!

Tuyết Lang ngửa mặt một tiếng dài rống, đi theo Băng Báo cũng bắt đầu rống lớn gọi, Phong Chí hai cánh cũng chậm chậm triển khai, Lôi Yến vèo một tiếng, chui vào rừng rậm thâm xứ, cái khác ba thú cũng lập tức đi theo, trong chớp mắt ở trước mặt mọi người biến mất!

Tiểu Đậu Nha kinh hãi, chỉ vào Phong Chí kêu lên: "Đại Điều, người muốn đi đâu?"

Tiểu Bảo ngăn lại hán, thấp giọng nói: "Đừng cãi chúng, chúng muốn vào hóa!"

Tiến hóa? Mọi người nghe xong, đều lộ ra mờ mịt không hiểu thần sắc. ,

Úy nhi hỏi hán: "Ca ca, cái gì là tiến hóa?"

Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Khả năng chính là cái mệnh đổi họ! Ta chỉ phải không minh bạch, vì cái Phong Chí gì cùng Lôi Yến cũng có thể đi theo tiến hóa? Chẳng lẽ máu của Tiểu Đậu Nha có thể sung lúc Âm Thần Huyết? Lôi Yến lại chỉ cần Dương Thần huyết mới có thể?"

Diệp Hiên lại cười nói: "Lôi Yến tiến hóa, chúng ta không hiểu. Thế nhưng về phần Phong Chí, lại làm cho chúng ta đã hiểu một sự kiện!" Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì?"

Lại thấy Tước Vũ, Diệp Hiên, Úy nhi, ba tàn huynh đệ sáu người đồng thời duỗi ra ngón tay chỉ vào Tiểu Bảo, cùng kêu lên nói: "Người liền là một ngốc tử!"

Tiểu Bảo về mặt mặc danh kỳ diệu!

Độ Dương Sơn mạch Đệ Nhất Cao Phong Thái Vũ Phong cùng đệ nhị cao điểm chân vũ phong trong đó, có một đạo thật dài hạp cốc, thể nhân truyền thuyết nơi này là thái dương hạ sơn địa phương, cổ gọi là Lạc Dương.

Lạc Dương Cốc bên trong hoa cỏ khắp nơi, nhấp nhô không gặp người.

Bước tới trăm trượng, liền thấy một tòa lớn như vậy trạch viện, trên đầu tường đã lâu đầy cỏ hoang, chỉ có trước cửa hai khóa như cũ thanh úc liễu rủ vẫn còn ở nhớ lại lấy nơi này ngày xưa huy hoàng.

Tước Vũ đứng ở cổng môn, nhìn nhìn trên tấm bảng kia khối năm đó vô lâm đệ nhất nhân Liễu Cuồng Nhân tự tay viết đề sách "Kinh thiên một cơn" bốn cái đại tự, vành mắt lại bắt đầu chậm rãi biến đỏ.

Tiểu Bảo buông xuống Tiểu Đậu Nha, đi đến Tước Vũ bên người ôm nhẹ lấy eo nhỏ của nàng, an ủi nói: "Vũ nhi, đừng thương tâm. Một ngày nào đó, nơi này hội lần nữa xây dựng lại lên được!"

Tước Vũ buồn bã cười cười, thấp giọng nói: "Đệ đệ cũng không còn, có nặng hay không xây dựng thì có ý nghĩa gì chứ?" Tiểu Bảo nhất thời nghẹn lời.

Úy nhi đi tới, kéo tay của Tước Vũ nói: "Nơi này đẹp như vậy, loại chúng ta về sau chán ghét giang hồ, sẽ tới nơi này quy ẩn, được không?"

Tước Vũ nhãn tình sáng lên, lại là quay đầu nhìn nhìn Tiểu Bảo hỏi: "Thật sự?"

Tiểu Bảo sững sờ, nhớ tới lão Thụ Tinh cùng Âm Xà vương cho lời của mình đã nói, nhất thời có chút mê mang, chẳng lẽ mình thật sự có rời khỏi giang hồ cái ngày đó sao? Nếu quả thật có lúc đó, Lạc Dương Cốc này đúng là ẩn cư như một lựa chọn. Cũng liền theo bản năng gật gật đầu.

Tước Vũ lúc này mới có cười cười, nói với mọi người: "Chúng ta vào đi thôi."

Đi vào đại môn, là một chỗ rộng rãi đình viện. Gạch xanh mặt đất, bốn phía bày đặt một ít bình khí khung cùng mộc nhân cột.

Tước Vũ thở dài nói: "Trước kia, phụ thân thường xuyên ở chỗ này giáo đệ đệ luyện công. Đệ đệ mỗi ngày muốn dùng luyện công bổn luyện tập Bát Vũ Côn Pháp 300 lượt, thời gian lâu dài, này trên mặt đất đã bị giẫm ra những cái này vân chân."

Mọi người hướng trên mặt đất nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy nhìn như mất trật tự kì thực tinh tế vân chân.

Tiểu Bảo trước mắt phảng phất xuất hiện một cái nho nhỏ hài đồng, cầm trong tay mộc côn, mặt mũi tràn đầy mồ hôi, một lần lại một lần huy vũ lấy gây gỗ trong tay, bên cạnh một vị trung niên, đang nghiêm khắc mà hiền lành đứng ở một lần, không ngừng chỉ điểm lấy.

Tước Vũ thanh âm có chút cảm thấy chất, hít sâu một hơi: "Bát Vũ Côn Pháp phụ thân chỉ truyền cho hoàn nhi, đệ đệ năm đó chỉ có tám tuổi, cũng đã có phụ thân hai thành công phu, thật sự là cái luyện võ hảo hạt giống. Đáng tiếc, nhưng bây giờ đã thất truyền!"

Gạch xanh hăm mà không nứt ra, có thể thấy lúc ấy tước hoàn đệ đệ xác thực đã có tương đối hỏa hầu, đáng tiếc trời cao đồ kỵ anh tài, Tứ đại Thiên Ma ám sát giới mưa cơn Vương, vì trăm thảo trừ căn, càng đem tám tuổi hài đồng bức rơi vách núi, thì cốt vô tung, thật sự là cực kỳ bi thảm!

Nhưng là bây giờ Cực Địa tông cùng Trung Nguyên nắm tay giảng hòa, Tước Vũ thân phụ huyết hải thâm cừ, rồi lại không biết như thế nào nghĩ báo, thật sự là thống khổ đến cực điểm!

Điệp Hiên cùng Úy nhi tất cả lời kéo Tước Vũ hai tay: "Sur ty, không cần khổ sở nữa, người nhà không có, còn có chúng ta!"

Tiểu Đậu Nha lại đối với đoàn người kêu to: "Các người mau nhìn đại ca ca! Hắn đang làm gì đó?"

Tước Vũ quay đầu nhìn lại, hai mắt dần dần tròn to, đầu ngón tay khẽ che hơi thở mùi đàn hương từ miệng, nghẹn ngào kêu sợ hãi: "Trời ạ, hắn. . . Làm sao có thể?"

Mọi người giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Tiểu Bảo đứng ở trong sân, đi từ từ động, mỗi một bước, đều đạp tại gạch xanh trên vân chân bên trong, đi một cái tới lui, lại nhắm lại hai mắt, hai chân liên tục, càng chạy càng nhanh, mà rơi chân lại đều chuẩn xác không sai đạp tại vân chân lên!

Như thế lại đi một vòng, mở mắt, từ bên cạnh bình khí trên kệ rút ra một cây trường côn, trở lại trong sân, vũ động lên.

Điệp Hiên tò mò hỏi: "Hắn đang làm gì đó?"

Mọi người cũng là khó hiểu, chỉ có Tước Vũ bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, nhìn chăm chăm Tiểu Bảo mỗi một cái động tác, há to miệng mong, một bộ khó có thể tin bộ dáng!

Tiểu Bảo trong tay trường côn hoặc chọn hoặc đâm, Hồ Hồ Sinh Phong. Dưới chân bộ pháp biến ảo, lại thủy chung dẫm nát vân chân phía trên!

Tước Vũ rốt cục nhịn không được kêu sợ hãi một tiếng: "Bát Vũ Côn Pháp!"

Mọi người kinh hãi, Tiểu Bảo này như thế nào khiến cho Bát Vũ Côn Pháp? Hắn thế nhưng là chưa từng có đã tới Lạc Dương Cốc a!

Tước Vũ nhìn chăm chăm Tiểu Bảo không ngừng nói: "Hình rồng Lưu Vân, Thần Long giờ vuốt, hộ tâm côn thuận, sóng cuồng dữ dội. . . A, đây là côn quét thiên hạ!"

Theo Tước Vũ kêu sợ hãi, mọi người chỉ thấy trong sân thân thể của Tiểu Bảo đáng sợ sừng sững bất động, lại thấy không rõ mặt mũi của hắn, trong tay trường côn cũng biến mất, bên tai lại còn phong không ngừng.

Long Giác chỗ đứng khá gần, chỉ cảm thấy trước mắt cơn ảnh trùng điệp, bốn phương tám hướng cũng đã bị cơn ảnh bao vây, bị hù liền lùi lại vài bước, giờ mới hiểu được không phải Tiểu Bảo bất động, mà là tốc độ quá nhanh, cư nhiên làm cho người ta con mắt sinh ra bất động ảo giác!

Đột nhiên, Tiểu Bảo trường côn vừa thu lại, hai tay nhất cử, một cơn chi thiên, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ cuồng đại khí lưu khuấy quanh Tiểu Bảo cùng trong tay trường côn hướng thiên thượng dũng mãnh lao tới, liền trên mặt đất lá khô đều bá một chút, đập vào vòng bay lên giữa không trung!

Tước Vũ ngẹn ngào kêu to: "Kính thiên một cơn!"

Tiểu Bảo mở hai mắt ra, bốn phía khí lưu dần dần suy kiệt, rốt cục tiêu trừ, nhìn nhìn Tước Vũ mỉm cười nói: "Vũ nhi, ta khiến cho còn có sai lầm?"

Tước Vũ mãnh liệt dao động đầu của nó: "Không có khả năng! Ngươi như thế nào khiến cho Bát Vũ Côn Pháp? Như thế nào khiến cho cuối cùng hai chiêu 14 thức? Côn quét thiên hạ cùng kính thiên một cơn liền hoàn nhi cũng không học được, ngươi thì như thế nào biết được?"

Vấn đề này cũng là đại gia muốn hỏi, vì vậy đều chăm chú nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo chỉ vào trên mặt đất vân chân nói: "Ta cùng chúng học. Ta đứng ở chỗ này, liền có thể cảm giác được năm đó tước duyên tiền bối cùng tước hoàn đệ đệ luyện công thì tình cảnh, ta không biết võ công, chỉ có thể vẽ chiêu thức, vô pháp phân tích trong đó phát lực mấu chốt, cho nên chỉ có thể biểu thị cho người xem!"

Mọi người ngạc nhiên, Tiểu Bảo chỉ là vẽ, này côn pháp lại có như thế lằng lể, nếu để cho tước duyên tiền bối sử đi ra, còn không biết hội lợi hại đến bộ dáng gì nữa, này kính thiên một cơn xác thực danh bất hư truyền!

Tước Vũ lại lắc đầu nói: "Phụ thân nói Bát Vũ Côn Pháp quá mức vừa mắt trời, ta thể chất âm nhu, cùng côn Pháp Tướng khác, không nên luyện tập, cho nên chỉ truyền cho đệ đệ. Ta lúc ấy tuổi nhỏ, cũng có chút không phục, vì vậy mỗi lần thấy được đệ đệ luyện tập, cũng đi theo đi học, thế nhưng là chiêu thứ nhất hình rồng Lưu Vân, liền khí huyết sôi trào không thôi, như muốn nôn mửa ra, lúc này mới cam chịu sở phận, đành chỉ không luyện."

Điệp Hiên sách miệng thở dài: "Đáng tiếc này một bộ hảo côn pháp, lại như vậy thất truyền!"

Úy nhi không hiểu hỏi: "Tiểu Bảo không phải đã sẽ sử dụng sao? muốn nói cho hắn biết phát lực bí quyết là được rồi!"

Tước Vũ lắc đầu thở dài: "Vô dụng thôi Tiểu Bảo tài trí hơn người, phát lực địa phương hắn là tại vừa rồi về côn pháp thời điểm liền có thể nhìn ra được, đáng tiếc sự phụ của thầy nói qua, Tiểu Bảo thể chất khác hẳn với thường nhân, kinh mạch cùng người bất đồng, bất kỳ võ công đều chỉ học hình, chưa hiểu ý, mặc dù biết phát lực bộ vị, cũng không thể khiến trong cơ thể công lực theo thế mà phát."

Tiểu Bảo gãi lấy đầu gật đầu nói: "Là cái dạng này, ta xác thực luyện không thành."

Tiểu Đậu Nha cười nói: "Để cho ba người bọn hắn học a!" Nói qua chỉ một chút bên cạnh ba tàn.

Sài Vũ vội vàng khoát tay: "Chúng ta hay sao! Không này phúc phận, không dám tiết độ côn Vương công lao nghĩa."

Phải nên biết võ lâm các phái, thiên kiến bè phái cực sâu, rất nhiều công phu đều là truyền bên trong bất truyền, truyền tử không truyền nữ.

Tước Vũ cười nhạt một tiếng: "Nhà cũng không còn, còn nói gì nề nếp gia đình công lao nghĩa, nếu có duyên, các người liền đem Bát Vũ Côn Pháp phát dương quang đại a!"

Tước Vũ là côn Vương gia duy nhất hậu nhân, năng một khi mở miệng, ba tàn cũng không hề hoảng hốt, lập tức đi theo Tiểu Bảo diễn tập lên.

Đáng tiếc ba người chỉ luyện một chiêu, liền tất cả đều chạy đến một bên chà lau máu mũi!

Tiểu Bảo ngạc nhiên không hiểu hỏi Tước Vũ: "Đây là có chuyện gì?"

Tước Vũ nghĩ nghĩ, bưng tình đại ngộ nói: "Bát Vũ Côn Pháp bắt đầu lúc tu luyện, trước muốn vận công ngồi xuống ba tháng. Có thể là vận công phương pháp cùng với khác võ công bất đồng, cho nên nội lực vận hành nếu không côn pháp cần có phương thức tiến hành, sẽ để cho thân thể sản sinh không thoải mái!"

Điệp Hiên nói: "Vậy đem vận công phương thức báo cho bọn họ a."

Tước Vũ lắc đầu: "Ta cũng sẽ không! Thể chất của ta căn bản không thích hợp liên hệ bốn gia Tâm Pháp!"

Úy nhi hỏi nàng: "Còn có kinh thư bí tịch các loại?"

Tước Vũ lần nữa lắc đầu: "Gia truyền côn pháp, nhiều thể hệ khẩu thuật, cũng không bí tịch."

Mọi người chưa phát giác ra thảm than đáng tiếc, này tuyệt thế côn pháp e rằng muốn thật sự từ đó thất truyền!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Già vân giản

Tước Vũ lại an ủi mọi người nói: "Về sau như đụng phải người hữu duyên, có thể luyện được này côn pháp, chỉ cần phẩm hạnh đoan chính, truyền cho hẳn cũng được!"

Mọi người đành phải gạt đầu, cũng thăm than Tước Vũ lồng ngực rộng rãi, mình cũng tới không bằng. Gia truyền võ công truyền lưu thiên hạ, tạo phúc chính là vô lượng, lại có rất ít người nguyện ý vì chi.

Úy nhi sợ Tước Vũ lần nữa nhớ tới chuyện thương tâm, cười nói với nàng: "Tỷ tỷ, mang chúng ta đi nhìn xem người trước kia khuê phòng a!"

Tước Vũ mặt lộ vẻ mỉm cười: "Hào!"

Điệp Hiên lại xụ mặt đối với Tiểu Bảo cùng ba tàn nói: "Các người ở nơi này trông coi, loại chúng ta xuất ra."

Nữ nhi này nhà khuê phòng xác thực không phải nam nhân tùy tiện vào, bốn người cũng chỉ êm tai mệnh.

Chúng nữ đang muốn rời đi, lại nghe thiên thượng một tiếng tê mình, Tiểu Đậu Nha vỗ tay kêu to: "Đại Điều trở về!" Nói qua chạy đến trong nội viện, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn lên bầu trời.

Cực địa tứ thú này tại Thái Vũ trên đỉnh tiến hóa mấy canh giờ, lúc này mới lần nữa xuất hiện, mọi người cũng muốn nhìn xem chúng biến thành bộ dáng gì nữa, cũng không vội mà tiến khuê phòng.

Tiểu Bảo ngửa mặt một tiếng thét dài, mọi người chỉ cảm thấy kinh phong đánh úp lại, thấy hoa mắt, trong sân đã bình thềm ba con Phi Cầm mãnh thú.

Tiểu Đậu Nha vui sướng hướng Phong Chí chạy tới, ôm lấy cổ của nó, hưng phấn hô to: "Đại Điều! Người thật xinh đẹp!"

Mọi người nhìn lại, lại thấy Phong Chí vốn là đạt 2m cánh, lúc này lại càng là trọn vẹn dài quá gấp đôi, nguyên lai toàn thân tuyết trắng lông vũ lúc này cũng biến thành một loại ngân bạch sắc, ngẩng cao lên đầu lâu, thái độ kiêu căng.

Chỉ nhìn đến Tiểu Đậu Nha, mới dịu dàng ngoan ngoãn cúi đầu xuống, dùng cái đầu nhỏ cọ xát Tiểu Đậu Nha lồng ngực, tựa hồ đang làm nũng đồng dạng, trêu chọc tiểu gia hỏa khanh khách cười không ngừng.

Tuyết Lang vèo một cái chạy đến Úy nhi bên người, mọi người cách nó nhiều lắm là có bảy tám bước, gần như thể cự ly vậy mà nhìn không đến Tuyết Lang là như thế nào chạy qua tới, liền Úy nhi cũng lại càng hoảng sợ!

Lại thấy Tuyết Lang rúc vào bên cạnh của nàng, dùng thân thể không ngừng ma sát Úy nhi hai chân, phun ra màu đỏ tươi đầu lưỡi, không ngừng liếm láp Úy nhi bàn tay nhỏ bé.

Úy nhi biết nó đã nhận chủ, yên lòng, vuốt ve Tuyết Lang đầu nói: "Người lại dài cao!" Tuyết Lang ai oán vài tiếng, cúi tại Úy nhi bên chân nằm xuống.

Băng Báo hay là một bộ không nhanh không chậm bộ dáng, lại ẩn hàm vương giả khí thế, bước đi thông thả đến Tước Vũ bên người, mở cái miệng rộng, nhẹ nhàng xé ra Tước Vũ vạt áo, Tước Vũ biết nó muốn cho trên mình đi, một cái thả người, nhẹ nhàng hạ xuống trên người Băng Báo.

Băng Báo nguyên lai thân hình chính là bốn thú bên trong không lồ nhất, bốn chân đứng thẳng thì đã đạt thành người giữa háng, lúc này lại càng là thẳng qua kích thước lưng áo. May mà Tước Vũ kinh công không kém, lật lên nó lưng (vác) cũng không uống phí sự tình. Băng Báo gào to một tiếng, chờ đi Tước Vũ chậm rãi đi đến Tiểu Bảo bên người.

Điệp Hiên ngắm nhìn bốn phía một vòng, kỳ quái nói: "Không phải còn có Lôi Yến sao? Như thế nào không thấy trở về?"

Vừa dứt lời, chỉ nghe bên ngoài một hồi Yến Minh, Tiểu Bảo cười nói: "Bẩm đến rồi!"

Mọi người con mắt hướng ngoài cửa nhìn lại, lại thấy giữa không trung đột nhiên xuất hiện một đôi hồng sắc đốm, đang kinh nghi, viên kia điểm đã vèo một cái đi đến trước người, vây quanh Tiểu Bảo không ngừng xoay quanh!

Mọi người lúc này mới thấy rõ chính là Lôi Yến, nguyên lai bốn thú trên người bộ lông biến thành ngân sắc lại có ẩn thân công hiệu, chỉ cần di động, để

cho người không thấy rõ chỗ ở của bọn nó!

Chỉ là vì sao cái khác ba thú con mắt đều khôi phục xanh lam, hết lần này tới lần khác Lôi Yến lại là huyết hồng sắc đây này?

Tiểu Bảo nhìn nhìn trước người bay múa Lôi Yến, nhú mày, hơn nửa ngày mới hỏi nó: "Người muốn mang chúng ta ra ngoài?"

Lôi Yến bay gấp hơn, trong miệng cũng không ngừng kêu.

Phong Chí xuống một ngôi xóm, ý bảo Tiểu Đậu Nha leo lên lưng của nó.

Tuyết Lang cũng từ Ủy nhi bên chân đứng lên, chui vào Ủy nhi giữa hai chân, đem nàng nâng lên.

Tiểu Bảo quay đầu nói với mọi người: "Lôi Yến khả năng phát hiện cái gì, chúng ta cùng đi qua nhìn xem!" Nói xong, ôm lấy Diệp Hiền nói: "Hiên nhi, ta ôm người, nhanh như vậy một ít."

Diệp Hiền vốn bởi vì không có tọa kỵ đang âm thầm phiền muộn, nghe vậy khuôn mặt đỏ lên, lòng tràn đầy vui mừng, lại xấu hổ tại đáp ứng, chỉ là tại trong mũi nhẹ nhàng "Ừ!" một tiếng, liền do Tiểu Bảo ôm vào trong ngực.

Tiểu Bảo nhìn nhìn ba tàn, Long Giác biết hẳn là sợ chính mình ba người theo không kịp, cười nói: "Chủ nhân chẳng quản đi trước, ba người chúng ta khinh công cũng tạm được, có thể đuổi kịp."

Kỳ thật ba người tu luyện đều là trên bàn công phu, hạ bàn chỉ là đồng dạng, bốn thú không tiến hóa trước, tốc độ đã là bọn họ chỗ không thể và, lúc này lại càng là không biết làm gì.

Bất quá thăm nghĩ Tiểu Bảo không biết võ công, tự nhiên cũng sẽ không khinh công, trong lòng còn ôm bà cô, ba người kia cũng có thể đuổi kịp a?

Tiểu Bảo cũng không giải thích, gật gật đầu, nói với Lôi Yến: "Đi!"

Về một tiếng, Lôi Yến đã bay ra ngoài, tiếp theo Phong Chí cũng bay lên trời, đi theo Lôi Yến bay ra ngoài cửa.

Băng Báo cùng Tuyết Lang sau đó theo sát, ba tàn chỉ cảm thấy trước mắt không còn, bốn thú đã biến mất không còn một mảnh, chưa phát giác ra có chút ngạc nhiên, tốc độ này, cho dù là khinh công nhất lưu cao thủ đều cảm thấy không bằng ...!

Chính mình ba người sợ là đời này cũng khó mà đuổi kịp, may mắn còn có cái Tiểu Bảo, chủ nhân tuy thần kỳ kinh người, nhưng tổng không hẳn như vậy liền tốc độ đều so với huynh đệ ba cái người mang cao cường vũ kỹ người còn nhanh hơn a?

Tiểu Bảo thấp giọng nói một câu: "Nếu như theo không kịp, liền men theo dấu chân một đường tìm đi qua."

Sài Vũ cười nói: "Như thế nào theo không kịp, chủ nhân đi trước một bước. . ." Lòi còn chưa dứt, Tiểu Bảo đã ở cổng môn biến mất!

Ba người giương miệng rộng, ngu ngốc đứng giữa trời, Long Giác dụi dụi con mắt, vững tin trong sân chỉ còn lại huynh đệ ba người, thì thảo nói qua: "Các người thấy được chủ nhân động sao?"

Sài Vũ cùng Ngưu Thông đều lắc đầu, Long Giác rên rì một tiếng: "Làm sao có thể! Bốn thú tối thiểu còn có thể thấy được khởi hành, chủ nhân lại liền động làm cũng không có, liền trực tiếp không thấy. . ."

Sài Vũ nuốt nước miếng nói: "Kỳ thật. . . Vẫn có động tác. . . Chỉ là. . . Chỉ là chúng ta không thấy rõ. . ."

Ngưu Thông nghiêng đầu lại khoa tay múa chân, ý tứ là: "Chúng ta muốn cùng đi qua sao?"

Long Giác trừng mắt hấn mắng to: "Nói nhảm 9 không khoái truy đuổi!"

Xuyên qua Lạc Dương Cốc, theo chân vũ phong son chân lượn hành hai nén hương thời gian, liền thấy được một chỗ nước thác nước.

Thủy lưu từ đỉnh núi xông thẳng hạ xuống, quy mô trên mặc dù không có Thái Hà Bộc như vậy khổng lồ, thủy lưu lại là càng thêm chảy xiết!

Diệp Hiền ôm Tiểu Bảo cái cổ, nhìn nhìn xa xa đi theo sau lưng Băng Báo cùng Tuyết Lang, không khỏi le lưỡi tán thưởng: "Tiểu từ ngọc, tốc độ của người vừa nhanh!"

Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Còn chưa đủ nhanh, không phải trong nội tâm của ta tình trạng."

Diệp Hiền lú lờ: "Người muốn cái gì tình trạng?"

Tiểu Bảo mím môi: "Ta nghĩ chỗ nào, chỉ cần một cái ý niệm trong đầu, thân thể sẽ đến."

Diệp Hiền tròn mắt nhìn hẳn: "Nằm mơ a! Kia không được Thần Tiên?" Có thể nghĩ lại, ái lang trên người đủ loại dị tượng cho thấy, loại suy nghĩ này cũng chẳng có gì lạ, cho dù là có ngây thơ làm được, nghĩ đến cũng sẽ không cảm giác kỳ quái, thế nhưng là trên đời này thật sự có Thần Tiên sao?

Bốn thú, lấy Lôi Yến tốc độ nhất mau lẹ, một mực ở phía trước dẫn đường.

Tiểu Bảo theo sát Lôi Yến, đem Băng Báo cùng Tuyết Lang xa xa để tại đằng sau, Tiểu Đậu Nha chỉ còn lại một cái mắt thường khó tìm điểm đen, một mực ở trên trời theo sau Lôi Yến.

Lôi Yến vừa đến khe biên, lại không ngừng chút nào, theo thác nước đổ dưới bay đi!

Điệp Hiên kêu sợ hãi: "Nó muốn!"

Tiểu Bảo dặn dò nàng: "Ôm chặt ta, đi theo hạ xuống!"

Điệp Hiên chỉ cảm thấy hai tai tiếng gió gấp hơn, thân thể liền đã rơi xuống đến khe dưới! Trên đỉnh đầu truyền đến Tước Vũ cùng Ủy nhi kêu sợ hãi, nghĩ đến hai thú đã sau đó nhảy xuống!

"Được rồi, mở mắt ra đi!" Bên tai truyền đến Tiểu Bảo thanh âm.

Điệp Hiên mở mắt vừa nhìn, lại phát hiện mình thân ở một chỗ trong đầm nước đang lúc trên tảng đá lớn!

Bên cạnh phốc phốc vài tiếng nhẹ vang lên, Tuyết Lang cùng Băng Báo đã hạ xuống, tất cả đặt chân tại một khối trên tảng đá lớn.

Phong Chí cũng từ phía trên trên hạ xuống tới, vây quanh mọi người chậm rãi trượt. Tiểu Đậu Nha hưng phấn kêu to: "Nơi này là địa phương gì? Thật đẹp a!"

Tước Vũ âm thầm cúi đầu: "Nơi này chính là Già vân giản. Bất quá ta chưa từng có hạ xuống qua, không nghĩ được khe ngọn nguồn đúng là sâu như vậy thúi."

Nghĩ đến đệ đệ của mình năm đó chính là ở phía trên bị Tuyết Ma một chưởng đánh rớt hạ xuống, mặc dù không có mắt trên Đại Thạch ngã chết, cũng sẽ bị Giản Thủy chết đuối, xông rơi xuống dưới núi, thì cốt không tồn, thân thể liền thống khổ run rẩy lên!

Điệp Hiên nhìn nàng sắc mặt không đúng, vội vàng hỏi Tiểu Bảo: "Lôi Yến vì sao phải mang chúng ta tới nơi này? Nó lúc nào đã tới đây?"

Tiểu Bảo đối với thiên không kêu một tiếng, Tuyết Lang cùng Băng Báo đồng thời thét dài, tiếng kêu gào tại sâu khe bên trong quanh quẩn không dứt. Tiểu Bảo lẳng lặng lắng nghe tiếng kêu của bọn nó, không ngừng gật đầu.

"Bốn thú tiến hóa thời điểm, thân thể chịu không được năng lượng gia tăng mãnh liệt, liền khắp núi chạy trốn, để giải quyết trong cơ thể thống khổ. Độ Dương Sơn này mạch đã bị chúng chạy mấy lần. Về phần tại sao đến đây. . ." Lôi vì nói xong, lại đột nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm dưới chân nước khe.

Mọi người cúi đầu vừa nhìn, nhưng thấy chính mình đặt chân Đại Thạch lại chậm rãi lên cao, không chỉ có chút ngạc nhiên!

Những cái này tất cả lớn nhỏ thạch khối kỳ thật cũng không phải rất nhiều, hơn nữa sắp xếp chỉnh tề, hiện lên S hình rải Giản Thủy bên trong, có chút lộ đầu ra, có chút lại sâu giấu ở dưới nước.

Chỉ là hiện tại đại bộ phận cũng đã trôi lên mặt nước, Tiểu Bảo kêu to: "Nước đang giảm xuống!"

Mọi người lúc này mới phát giác, không phải tảng đá tại lên cao, mà là mực nước tại hạ chìm!

Thế nhưng là nước làm sao có thể trầm xuống đâu này? Mọi người đang tại kinh nghi, khe biên một khối Đại Thạch đột nhiên kim quang lóe lên, mọi người quay đầu nhìn lại, lại thấy đại thác chảy nước trôi khai mở một chỗ lung lay dục vọng sáng ngời Đại Thạch, lộ ra một cái ngăm đen cửa động, tranh nhau sợ chui vào trong động.

Kia Đại Thạch tuy bị thủy lưu bức bách khai mở, lại là không ngã, kim quang bắt đầu từ trong động truyền tới được!

Tuyết Lang lại là một tiếng thét dài, Tiểu Bảo lập tức nói: "Nguyên lai Đại Thạch này chính là động cửa đá, bình thường nhanh phong cửa động. Nếu như đến lũ định kỳ, thủy lưu tăng lớn, sẽ bị giải khai một đạo khe hở. Xem ra động này cực sâu, Giản Thủy chảy vào bên trong có thể khiến cho mực nước hạ thấp nhiều như thế, đợi đến này Giản Thủy hàng đến một nửa, thủy lưu lực lượng đã không đủ để đẩy ra Đại Thạch, cửa động liền lần nữa phong."

Mọi người nghe trọn mắt há hốc mồm, nghĩ này đại tự nhiên thật sự là ảo diệu vô cùng, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai sẽ biết tại đây sâu khe bên trong, còn sẽ có như thế tài nghệ điêu luyện? Thế nhưng là trong động đến cùng có chút cái gì? Như thế nào phát ra kim sắc ánh sáng?

Tiểu Bảo nhìn nhìn mọi người vẻ mặt hồi biểu tình, cười nói: "Muốn biết bên trong có cái gì, vào xem là được!"

Nói xong con mắt nhìn nhìn phía trước nước rơi, sau đó cúi đầu nhìn một chút nước khe: "Còn có nửa nén hương thời gian, cửa động muốn phong bế, phải đợi tiếp theo Giản Thủy chứa đầy, tối thiểu muốn hai canh giờ. Chúng ta nắm chặt tiến vào! Những Đại Thạch này vừa vặn đi thông cửa động, mọi người giẫm lên tảng đá đi qua!"

Vừa mới nói xong, lúc này ôm chặt Điệp Hiên mấy cái nhảy lên, đã chạy đến trước mặt Đại Thạch, bốn thú nhanh chóng theo sát phía sau, cùng nhau nhảy xuống nước, theo đã biến tri hoãn Giản Thủy tiến nhập đến trong động.

Động này miệng tuy cũng không phải rất rộng, bên trong lại là cực kỳ rộng lớn. Mọi người đi vào, liền ngẩn ngơ.

Nguyên lai Giản Thủy chảy đến trong động, lại rút thành một cổ rộng rãi sông ngòi, uốn lượn lấy hướng bên trong kéo dài. Tiểu Bảo có chút sợ nước, bắt quá có Thất Thái Nguyên Đan hộ thân, cũng sẽ không chìm vào trong nước, do Diệp Hiền phía trước lôi kéo hẳn hướng bên trong bơi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Long Phượng Thần Châm

Chờ đi Tiểu Đậu Nha trôi nổi cùng trên mặt nước.

Mọi người trôi nổi như này thật lớn một hồi, trước mắt kim quang càng ngày càng thịnh, hai bên thạch bích cũng càng ngày càng hẹp, rốt cục tại sông ngòi sắp lại một lần nữa quẹo vào thời điểm, thấy được kia tán ra kim quang đồ vật!

Chừng ba người rủ xuống lập trên thạch bích, vậy mà cầm một cây kim quang lỏng lẻo đoàn côn!

Tuy côn dài nhiều lắm là chỉ có một xích(0,33m), hơn nữa nhìn không ra là cái gì phẩm chất, thế nhưng là toàn thân phát tán ra tới kim sắc quang mang lại cơ hồ khiến người không đành lòng nhìn gần!

Tiểu Bảo một cái thả người, đã ôm Diệp Hiền đứng ở kim sắc đoàn côn phía dưới trên tảng đá lớn, bốn thú cũng nhao nhao nhảy ra mặt nước, đứng tại Tiểu Bảo bên cạnh.

Tước Vũ che hơi thở mùi đàn hương từ miệng, nhìn chăm chăm kia cây đoàn côn, thì thảo nói qua: "Chẳng lẽ là cái này. . . Trong truyền thuyết Long Phượng Thần Châm?"

Úy nhi hỏi nàng: "Sur ty, cái gì là Long Phượng Thần Châm?"

Tước Vũ nhìn nhìn đoàn côn nói: "Phụ thân từng theo chúng ta nói qua, truyền thuyết nhà của ta tổ tiên từng là Huyền Ngọc Đại Đế 36 thần tướng đứng đầu, nắm giữ binh khí chính là Long Phượng Thần Châm. Về sau Huyền Ngọc Đại Đế phong phương pháp, tổ tiên đem Long Phượng Thần Châm cũng phong giấu đi, cũng lưu lại báo động: Huyền Đế đến, Thần Châm xuất, tụ hợp một, chiến thiên hạ. Về sau các thời kỳ tổ tiên từng ý đồ tìm Thần Châm tung tích, đều không dấu vết (tích) có thể tìm ra, không nghĩ được đúng là tại đây trong sơn động!"

Tiểu Đậu Nha vui vẻ kêu to: "Là ty ty tổ truyền báo bối, mầm mống nhi liền giúp ty ty lấy xuống a! Đại Điều, bay đi lên!"

Phong Chí lập tức giương cánh lên, Tiểu Bảo thấp thoáng cảm giác có chút không ổn, còn chưa chờ mở miệng quát bảo ngưng lại, trước mắt đột nhiên dị biến phát sinh!

Phong Chí phi đến giữa không trung, Tiểu Đậu Nha bàn tay nhỏ bé còn chưa chờ cầm chặt đoàn côn, trước mắt đột nhiên kim quang đại thịnh, một vật từ bóng đầu bay ra, mọi người trước mắt cứ thế xuất hiện một cái chim khổng lồ, thân hình đạt mấy trượng, Phong Chí trước mặt nó Như Gia tước đồng dạng, khí thế cũng là bá khí bức người, đối với Phong Chí trợn mắt nhìn!

Phong Chí hình như có chút e ngại, há miệng kêu to một tiếng, muốn lui về phía sau cũng đã không kịp, kia Đại Điều cũng đi theo tê mình một tiếng, há mồm lại từ miệng bên trong phun ra một đoàn hỏa, hướng về Phong Chí bay tới!

Tiểu Bảo kinh hãi, tình thế cấp bách đang lúc quát to một tiếng: "Không thể!" Lại phi thân lên, dùng thân thể ngăn tại phía trước Phong Chí!

Phía dưới tam nữ kêu sợ hãi một tiếng, giật mình lập đương trường!

Tiểu Bảo cũng bị hừng hực đại hỏa chôn vùi trong đó, mọi người đau lòng muốn chết, đang muốn phi thân lên, lại thấy trong ngọn lửa, Tiểu Bảo toàn thân lóe sáng, như thiên binh thần tướng đồng dạng, đứng lạng giữa không trung!

Kia đoàn hỏa lại đột phá không được Tiểu Bảo trước người, chỉ là Phong Chí chịu Đại Điều cánh vỗ phong lưu tiến công tập kích, trên không trung kêu cực kỳ thảm thiết một tiếng, liền lật ra lẫn lộn mấy vòng, mang theo Tiểu Đậu Nha rơi xuống trong nước!

Tiểu Bảo cảm giác trong cơ thể Thất Thái Nguyên Đan chịu cường đại khí lưu xao động, hoàng sắc cánh hoa hoàn toàn tràn sáng!

Khí này lưu tuyệt không phải tràn ngập tại trong thiên địa tạp khí, cũng không phải chân khí trong cơ thể, mà là một loại có thể cho vạn vật phục hồi Linh Khí!

Thất Thái Nguyên Đan tham lam hấp thu cỗ này Linh Khí, Tiểu Bảo cũng cảm giác trong thân thể khí kinh xao động, sừng sững dựng ở giữa không trung, nhìn nhìn Đại Điều, trong mắt đột nhiên hồng quang đại thịnh, há mồm hét lớn: "Phượng Hoàng!"

Kia Đại Điều ngẩn ngơ, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn nhìn Tiểu Bảo, hình như có chỗ sợ hãi, lại vẫn là canh giữ ở đoàn côn bên cạnh, không chịu rời đi!

Tước Vũ nhìn tâm thần kinh hãi, mắt thấy ái lang gặp nạn, cũng mặc kệ chính mình công lực chưa đến, phi thân lên, ngăn cản bên người Tiểu Bảo đối với hô to: "Nghịch súc, thôi làm tổn thương ta tướng công!"

Tiểu Bảo trong nội tâm âm áp, lại lo lắng người yêu an nguy, vừa định đưa tay kéo lấy Tước Vũ nấp trong sau lưng, lại thấy Đại Điều trong hai mắt bắn ra bóng mắt thịnh quang, Tước Vũ trong hai mắt đột nhiên cũng đại hiện kim quang!

Đại Điều vui mừng kêu một tiếng, thu cánh quay về phi, chui vào đoàn côn bên trong không thấy, Tước Vũ lại khổ nỗi không chỗ mượn lực, đang muốn xuống rơi xuống, Tiểu Bảo đã tay mất lạnh lẽ, một tay đem nâng ôm lấy, hai người chậm rãi bay xuống dưới mặt đất!

Chỉ nghe "Đình linh" một tiếng, nguyên bản cắm ở vách đá trên đoàn côn rơi xuống tại Tước Vũ dưới chân, Tước Vũ đang định muốn nhặt, kia đoàn côn đột nhiên hai đầu uốn lượn, như là có sinh mạng đồng dạng, răng rắc một tiếng, khấu trừ tại tay phải của nàng mảnh trên cổ tay!

Tước Vũ cử cổ tay vừa nhìn, lại thấy đoàn côn biến thành kim vòng tay, vòng tay thân vẫn có Phượng Hoàng thân mạo, lớn nhỏ cùng cổ tay nàng tương hợp, cỏi chi không đi, toàn thân cũng như bất lửa nóng bỏng, kinh hãi quát to một tiếng!

Tiểu Bảo liền tranh thủ nâng ôm, Băng Báo cũng sau đó chạy tới, Tước Vũ cọt tới Băng Báo, chợt cảm thấy một cỗ lạnh buốt khí tức truyền đến, toàn thân một hồi thoải mái, Băng Báo lại hí dài một tiếng, giống như thống khổ khó nhịn, lại là như cũ không đi, gần sát Tước Vũ bên người!

Qua hơn nửa ngày, một người một báo mới dần dần khôi phục lại, thờ dốc không thôi.

Tiểu Bảo đã đem Phong Chí từ trong nước kiếm xuất, Tiểu Đậu Nha toàn thân ướt sũng, vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Bảo sợ hãi, hai tay tìm tòi Tiểu Đậu Nha trong mũi, cảm giác hô hấp bình thường, lúc này mới yên lòng lại, nghĩ là kinh hãi làm ra.

Úy nhi cùng Diệp Hiên thật vất vả từ dị tượng bên trong tỉnh táo lại, chạy đến Tiểu Bảo bên người, đồng thời đối với Tiểu Bảo hỏi: "Tướng công, người không sao chứ?"

Tiểu Bảo mỉm cười gật đầu, hai nữ trên mặt đột nhiên đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu xuống, nhìn nhìn trên mặt đất Tiểu Đậu Nha.

Diệp Hiên dùng hai tay tại Tiểu Đậu Nha ngực bụng trên chúi xuống, Tiểu Đậu Nha phun một tiếng há mồm phun ra một vũng nước, mở mắt, ngồi dậy, thấy được bên cạnh thờ dốc Phong Chí, cùng về mặt ân cần ca ca tỷ tỷ, cái miệng nhỏ nhắn một phát, "Oa oa" khóc lớn lên!

Trương cánh tay ôm lấy Tiểu Bảo cái cổ, vừa khóc vừa nói: "Ca ca. . . Mầm mỗ nhi thật là sợ. . . Kia Đại Điều hảo hung. . ."

Tiểu Bảo yêu thương vỗ vỗ phía sau lưng của hân, nhẹ giọng nói với hân: "Mầm mỗ nhi không sợ, đó là Phượng Hoàng, đã bị Tước Vũ tỷ tỷ đã thu phục được."

Úy nhi lè lưỡi nói: "Nguyên lai thật sự có Phượng Hoàng!"

Diệp Hiên lại hỏi: "Vậy đại bồng tử làm sao có thể biến thành Thủ trạc? Như thế nào lại đeo ở sư tỷ trên cổ tay?"

Tiểu Bảo có rút nhanh lông mày, nhìn nhìn Tước Vũ trên cổ tay vòng tay, trong nội tâm đột nhiên nghĩ đến: "Đây là một đôi, một con rồng một con phượng, thế nhưng là vì cái gì chỉ có Phượng Hoàng, không có Thần Long đâu này?"

Tước Vũ lúc này đã khôi phục như lúc ban đầu, đau lòng nhẹ vỗ về trên người Băng Báo một mảnh bị tổn thương da lông nói: "Bắt đầu tới đây chính là trong truyền thuyết Long Phượng Trạc! Thế nhưng là vì cái gì chỉ có Phượng vòng tay, không có long vòng tay đâu này?"

A! Mọi người kinh hãi! Tiểu Bảo lại càng là như gặp phải sét cắn!

Long Phượng Trạc! Đây là trong truyền thuyết tam bảo tam đại thần vật nhất Long Phượng Trạc! Thế nhưng là long vòng tay đi nơi nào? Tiểu Bảo bỗng nhiên đứng lên, tại trên bệ đá chậm rãi bước chân đi thông thả, trong đầu đột nhiên khi thì thanh tĩnh, khi thì hỗn loạn, nhất thời suy nghĩ hỗn loạn, nói không ra lời!

Hộ vòng tay Phượng Hoàng liền lợi hại như vậy, liền tiến hóa Phong Chí đều so với nó kém hơn một chút, ai có bản lĩnh có thể lấy đi long vòng tay?

Tước Vũ thờ dài nói: "Ta cũng không biết ai mang đi long vòng tay, nhưng ta có thể cảm nhận được, một nửa khác ở trên người người khác, hơn nữa người kia quan hệ theo ta cực kỳ thân cận!"

Mọi người nghe xong, cũng nhú mày.

Tước Vũ một nhà bị Cực Địa tông diệt môn, còn có ai có thể cùng nàng có thân mật quan hệ? Tổng không thể nào là Tiểu Bảo a?

Tiểu Bảo lại đột nhiên nhân tình sáng lên, mỉm cười đi đến Tước Vũ bên người, nói khẽ với nàng nói: "Vũ nhi, ta hoài nghi, tước hoàn còn chưa chết. . ."

Tước Vũ mở to hai mắt nhìn, trong đôi mắt kích động doanh quang một mảnh, nhìn chăm chăm Tiểu Bảo hỏi: "Người nói cái gì? Hoàn nhi còn tại thế?"

Tiểu Bảo gật gật đầu: "Chỉ có hắc mới có này tư cách lấy đi long vòng tay N hướng nơi này, chúng ta có thể đi vào, nếu như cơ duyên xảo hợp, người khác cũng tiến tới! Lúc trước cũng không phát hiện tước hoàn thi thể, kia là bởi vì hắc cũng chưa chết. Người xem này trên mặt đất, có chút xương cá tôm khô, khẳng định có người tại đây sinh tồn qua. Ta đoán người kia nhất định là tước hoàn!"

Tước Vũ kích động lệ quang dịu dàng, thì thào tự nói: "Thật tốt quá, hoàn nhi chưa chết, ta muốn đi tìm hắc, ta nhất định phải tìm đến hắc!"

Tiểu Bảo một tay ôm lấy nàng, nhẹ nói: "Chúng ta là muốn tìm đến hắc. Bất quá bây giờ còn không phải lúc, cũng không biết hắc sẽ đi hướng nơi nào. Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, hắc tự nhiên hội xuất hiện tại trước mặt ngươi! Vũ nhi, đừng quá kích động!"

Tước Vũ tiếng khóc nói: "Dạy ta như thế nào không mừng rồi! Đệ đệ còn sống, hắc là ta thân nhân duy nhất!"

Điệp Hiên đi đến bên người nàng: "Sur tỷ, ngươi sai rồi, chúng ta đều là thân nhân ngươi!"

Mọi người phụ họa nói: "Đúng vậy, chúng ta đều là tỷ tỷ thân nhân!"

Tước Vũ nhìn nhìn mọi người, dịu dàng cười cười, lau một bả nước mắt: "Tỷ tỷ đừng khóc, đệ đệ còn sống, ta hắc là cao hứng!"

Nói qua cúi đầu nhìn thoáng qua trên cổ tay Phượng văn Thủ trạc, nhẹ chau lại lông mày: "Thủ trạc này nóng bỏng như lửa, cùng Diệp Hiên ngược lại là xứng đôi, như thế nào đeo ở trên tay của ta?"

Tiểu Bảo nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Có thể là trong cơ thể ngươi âm hàn quá, Phượng này vòng tay có thể trung hoà ngươi cùng Băng Báo hai người thân thể thuộc tính, không đến mức bị hàn khí gây thương tích! Bất quá đây cũng chỉ là suy đoán, Thiên Ý như thế, nhân tâm khó đoán!"

Úy nhi nhìn nhìn Tước Vũ trên cổ tay trắng kim vòng tay, mờ mịt hỏi nàng: "Sur tỷ, cái gì là Long Phượng Trạc?"

Tước Vũ lắc đầu nói: "Ta cũng chỉ là nghe nói qua cái tên này, lại không biết nó là vật gì. Nếu như đây là Phượng vòng tay, kia lấy đi chính là long vòng tay. Diệp Hiên, ngươi nên biết so với ta nhiều ba?"

Điệp Hiên lắc đầu nói: "Cũng không hiểu nhiều lắm. Chỉ biết mấy trăm năm qua, vô luận võ lâm, giang hồ, triều đình, dân gian đều có không ít người đang tìm vật này. Đồng thời còn có uyên ương gắm cùng Kỳ Lân đao, đây là trong truyền thuyết Bạch Loan tam bảo!"

Thấy mọi người lắng nghe, Diệp Hiên nói tiếp đi: "Có người nói tam bảo trên có Tàng Bảo Đồ, có người nói có tuyệt thế võ công bí kíp, dù sao có thể được một bảo, là được tung hoành thiên hạ, nếu như tam bảo đủ được, liền có thể vũ hóa thành tiên!"

Úy nhi quệt mồm nói: "Chính là những cái này tung tin vịt, không biết hại chết bao nhiêu người!"

Điệp Hiên thấp giọng nói: "Cũng vô cùng là tung tin vịt. Cha ta từng nói, Sứ Hoàng chính là bởi vì lấy được uyên ương gắm, mới có thể mất tích."

Tước Vũ cả kinh nói: "Vậy Sứ Hoàng thắng tiên truyền thuyết là thật?"

Điệp Hiên thở dài: "Ta cũng không biết thật giả, cha ta lại hết sức khẳng định, bởi vì hắc đã tra không sai biệt lắm, lại bị Dàn Hoàng cho hàng chỉ sát hại!"

Tiểu Đậu Nha đã tại Tiểu Bảo trong lòng ngủ, Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn Diệp Hiên hỏi: "Hiên nhi, lệnh tôn là làm cái gì? Vì sao phải tra chuyện này?"

Tước Vũ tròn mắt nhìn Tiểu Bảo liếc một cái: "Ngươi chưa nghe nói qua võ lâm phán quan cái tên này?"

Tiểu Bảo mờ mịt lắc đầu, Úy nhi nhõng nhẽo cười: "Bản thân hắc đều không coi là cái người trong võ lâm, như thế nào lại hiểu được võ Lâm Chi sự tình!"

Tước Vũ nghe xong cũng đứng, nhìn nhìn Diệp Hiên nói: "Phụ thân của Diệp Hiên bướm bướm lời nói tiên bói chính là ba mươi năm trước trên giang hồ nổi danh võ lâm phán quan. Tuy võ công thấp kém, lại sâu chịu người võ lâm sùng bái!"

Điệp Hiên gật gật đầu nói: "Bởi vì A Cha chuyên môn ký lục trên giang hồ phát sinh kỳ văn dị sự, hơn nữa đối với các đại môn phái công chính bình phán, cho dù là tà ma yêu đạo, cũng có thể dùng đúng trọng tâm đầu bút lông ký lục, cho nên bằng hữu nhiều, gây thù hằn lại rất ít!"

Úy nhi vẻ mặt khâm phục nói: "Năm đó bướm bướm lời nói tiên bói chỗ soạn Bạch Loan Huyền Vũ Lục gần như bao quát Sứ Hoàng tại vị thì trên giang hồ tất cả môn phái, cũng theo thứ tự bài danh, trên bảng người không khỏi tâm phục khẩu phục!"

Hướng chi Huyền Vũ Lục bên trong còn nhớ tái tất cả trong môn phái phát sinh qua truyền thuyết ít ai biết đến chuyện bịa, rất nhiều môn phái thông qua quyền sách này tìm được cùng môn phái khác điểm giống nhau hoặc là nguồn gốc, hợp hai làm một, chỉnh hợp võ lâm thực lực, thật sự là đối với võ lâm không thể chôn vùi công hiến!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Trong mộng nữ

Điệp Hiên thê thảm cười cười: "Lại cũng là bởi vì quyền sách này, bị Dân Hoàng vu oan phụ thân đã tâm phồn vinh mạnh mẽ, ý đồ hào Lệnh Giang Hồ đối kháng triều đình, dưới cảm độc lệnh, gồm phụ thân nắm chặt đại lao, rượu độc ban được chết!"

Úy nhi nhăn mày mắng to: "Dân Hoàng này thật sự là hỗn đản! Chi là một cái Văn Nhân, lại không biết võ công lao, ghi điểm giang hồ chuyện bịa, nơi nào sẽ có phản loạn chi tâm!"

Tiểu Bảo than nhẹ một tiếng: "Đây chỉ là mượn cớ. Ta nghĩ Dân Hoàng xử tử lệnh tôn, kỳ thật là có mục đích khác, nếu như ta không có đoán sai, hẳn là sợ người phụ thân tìm đến Sứ Hoàng Thần Tiên chứng cớ!"

Tam nữ đồng thời ngẩn ngơ, trừng to mắt nhìn chằm chằm Tiểu Bảo.

Điệp Hiên vội hỏi: "Không nói trước Sứ Hoàng thăng tiên việc này là thật hay giả, cho dù cha ta điều tra ra, lại cùng Dân Hoàng có quan hệ gì? Vì sao phải xử tử cha ta?"

Tiểu Bảo trầm ngâm nói: "Khả năng hay là bởi vì kia ba kiện bảo vật. Nếu như Sứ Hoàng thăng tiên cùng uyên ương gắm có quan hệ, kia Việt thiếu người biết, lại càng đối với hắn đạt được bảo vật có lợi "

Nhìn chúng nữ tựa hồ còn không quá lý giải, Tiểu Bảo nói tiếp đi: "Người một khi đạt được bảo vật, liền có thể thoát ly phạm trần, ai còn hội để ý tới hắn là không phải hoàng thượng, cho nên hắn sợ dân gian có người có thể đạt được bảo vật này, vì vậy liền lợi dụng năng lực của mình, đem biết những chuyện này phạm vi thu nhỏ lại đến thấp nhất. Trong đó nguyên do ta cũng muốn không biết rõ, bất quá ta lại biết rõ, càng là giấu diếm, người biết sẽ càng quảng!"

Điệp Hiên bừng tỉnh đại ngộ: " này là lời nói thật. Cha ta cũng nói, người chi..., kỳ thế Di Thiên. Nếu muốn được cái gì đồ vật, hay là muốn biết bí mật gì, sẽ nghĩ hết hết thấy biện pháp đi thành công, đây cũng là xã hội phát triển động lực!"

Úy nhi mím môi nói: "Thế nhưng là ta còn là hoài nghi những cái này đều là truyền thuyết, thật sự có Bạch Loan tam bảo sao? Tước Vũ tỷ tỷ Thủ Trạc này thật sự chính là Long Phượng vòng tay sao? Cái đó và Phổ thông kim vòng tay không có gì khác nhau a?"

Tước Vũ nhìn tay mình trên cổ tay kim vòng tay, thấp giọng nói: "Thế nhưng là chúng ta vừa rồi lại đều thấy được dị tượng, kia Phượng Hoàng như thế nào ẩn thân tại nho nhỏ trong vòng tay mặt? Nay giải thích như thế nào?"

Tiểu Bảo thấp giọng: "Có lẽ, chúng ta đã đến Việt Châu thành, liền có thể cởi bỏ bí ẩn!"

Điệp Hiên nhìn nhìn Tiểu Bảo hỏi: "Cái đó và chúng ta đi Việt Châu thành có quan hệ gì? Người không phải nói chúng ta tới đó là vì tìm một kiện đồ vật sao?"

Tiểu Bảo gật gật đầu, chậm rãi nói với mọi người: "Là tìm đồ vật. Chúng ta muốn tìm đồ vật chính là Kỳ Lân đao!"

Tam nữ ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo, một câu đều cũng không nói ra được.

Xuất hành lúc trước, các nàng đã từng hỏi qua Tiểu Bảo, lại Việt Châu thành đến cùng vì chuyện gì. Tiểu Bảo chỉ nói là tìm một kiện đồ vật, cùng trí nhớ của mình có quan hệ.

Tam nữ tâm khiên ái lang, nghe nói vật ấy như thế trọng yếu, cũng không có hỏi lại, chỉ là quyết tâm đi theo ái lang, hành tẩu thiên hạ.

Lúc này nghe xong muốn tìm đồ vật cư nhiên là tam bảo nhất, trong truyền thuyết thần bí nhất cùng bá khí đích Kỳ Lân đao, nội tâm kinh sợ lay khó có thể ngôn nói.

Tước Vũ cười khổ nhìn nhìn Diệp Hiên cùng Úy nhi nói: "Chúng ta tưởng công đến cùng là hạng người gì? Ta như thế nào một chút cũng nhìn không thấu!"

Úy nhi cũng vênh lên cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ta cũng nhìn không thấu. Chuyện lớn như vậy, cũng không cùng chúng ta thương lượng một chút!"

Điệp Hiền thở phì phì nói: "Hắn căn bản không phải người!"

Tiểu Bảo cư nhiên thành thành thật thừa nhận nói: "Có lẽ, có khả năng!"

Tam nữ khí đích lập tức muốn nổi đóa, Tiểu Bảo nhanh chóng cười theo nói: "Không phải ta không muốn thương lượng, mà là ta cũng không có chút nào đầu mối, không biết nên nói như thế nào, đành phải đợi khi tìm được đồ vật để cho mọi người chính mình nhìn cái đã mình bạch. Ta là không phải người đều không sao cả, quan trọng chính là, ta vĩnh viễn đều là các người tướng công."

Một câu cuối cùng ngữ khí rất nhẹ, tam nữ nghe trong lòng ngọt ngào, tất cả oán trách đều tan thành mây khói, ba trương ủng đồ khuôn mặt đồng thời thấp xuống, trong nội tâm đối với ái lang cũng không một chút tức giận.

"Ai nha!" ĐIỆP HIỀN đột nhiên kêu sợ hãi lấy ngón đầu lên, ÚY NHI lại càng hoảng sợ, vội hỏi: "Làm sao vậy?"

ĐIỆP HIỀN nhìn nhìn cửa động sốt ruột nói: "Hiện tại cửa động đều che, chúng ta như thế nào ra ngoài? Chẳng lẽ thật muốn lần nữa chờ thêm mấy canh giờ?"

TƯỚC VŨ nhìn nhìn dưới chân nước chảy nói: "Này nước một mực ở lưu, nói rõ này động khác có xuất xứ, chúng ta chỉ cần theo sông ngòi ra ngoài là được."

Mọi người lập tức khởi hành, nhảy xuống nước.

Sét yến ý vào thân hình khéo léo, bay ở phía trước dẫn đường, Tiểu Bảo ôm như cũ ngủ say Tiểu Đậu Nha, theo sông ngòi đi phía trước phiêu lưu.

Trộn vụn qua một canh giờ, mới cảm giác đỉnh đầu không còn, mọi người hoan hô bị thủy lưu tràn vào một con sông lớn, đi tới ngoài động.

Mọi người lên bờ, TƯỚC VŨ ngẩng nhìn bốn phía, đuổi ra đầu lưỡi thán phục: "Chúng ta vậy mà đến chân vũ phong đằng sau, này sơn động cư nhiên đem chân vũ phong cho xuyên qua không còn!"

Lúc này sắc trời đã tối, mọi người lập tức hướng Lạc Dương cốc tiến đến. Vừa tới cốc khẩu, liền đụng phải cúi đầu tang khí đích ba tàn huynh đệ!

Bọn họ đi theo mọi người chạy nửa ngày, cuối cùng vẫn là tại Thái hà gián mất dấu, ba người đợi đã lâu, cũng không trông thấy có người trở về, đành phải chuẩn bị về trước đại viện chờ, chưa từng nghĩ ở nửa đường đụng chạm Tiểu Bảo mấy người.

Mọi người trở lại đại viện, TƯỚC VŨ dẫn mọi người đến nhà giữa, nhìn nhìn khắp phòng đồ dùng trong nhà còn bảo trì năm đó bày đặt, chỉ là phía trên chật ních bụi bặm, trong nội tâm lại là một hồi âm ỉm.

ĐIỆP HIỀN cười nói: "Chúng ta tới phân ra một chút công nhân, ÚY NHI cùng sư tỷ đi chuẩn bị cơm tối, ta cùng Tam sư huynh quét dọn một chút gian phòng, tiểu tử ngốc trước tiên đem mằm mỗ nhi đưa đến phòng ngủ, đợi lát nữa quay về tìm đến chúng ta."

TƯỚC VŨ gật đầu, nói với Tiểu Bảo: "Ta mang các người đi sương phòng."

Tiểu Bảo vừa định đi, ĐIỆP HIỀN hô to: "Muốn một gian đại điểm sương phòng, buổi tối ta cùng mằm mỗ nhi ngủ. Sư tỷ cùng ÚY NHI ngủ một gian, Tiểu Bảo chính mình một gian, tam huynh đệ ngủ một gian."

TƯỚC VŨ cùng ÚY NHI ngậy ra một lúc, lập tức hiểu được, mỉm cười.

Tiểu Bảo lại là mặc danh kỳ diệu nhìn nhìn ĐIỆP HIỀN hỏi: "Vì cái gì người muốn cùng Tiểu Đậu Nha một chỗ ngủ?"

ĐIỆP HIỀN tròn mắt nhìn hắn, giận mắng hắn: "Ngốc tử! Đừng hỏi nhiều như vậy, theo làm là được." Tiểu Bảo gãi gãi đầu, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc theo TƯỚC VŨ đi ra ngoài.

Đêm đã khuya, mọi người ngáp từng người trở lại thu thập xong gian phòng.

Tiểu Bảo cũng có chút bối rối, nằm ở trên giường nhắm mắt lại.

"Đế Tôn. . . Đế Tôn. . ." Bên tai đột nhiên truyền đến một người kêu nhỏ, Tiểu Bảo bỗng nhiên tròn mắt, lại phát hiện bên giường đứng thẳng một vị đang mặc quần trắng thiếu nữ!

Ngọn đèn sớm đã thổi tắt, thế nhưng là trong phòng không chút nào không hiện Hắc Ám, lại như ban ngày.

Tiểu Bảo kinh sợ hỏi: "Người là ai?"

Thiếu nữ này dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, so với ÚY NHI còn muốn thấp hơn vài phần.

La sa quần trắng tuy đem toàn thân đều vật che chắn cái cực kỳ chặt chẽ, lại vô cùng vừa người, tôn lên dáng người cũng là nhanh nhẹn hấp dẫn. Mặt mày như lông mày, cái mũi đẹp đẽ tinh xảo môi đỏ, bộ dáng tinh xảo khiến người vừa thấy, liền sinh ra hết sức thương yêu.

Thiếu nữ dịu dàng ngồi ở bên giường, mờ mờ ảo ảo muốn khóc, ai oán nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Đế Tôn không nhận biết ta sao? Vậy cũng được, Đế Tôn

trong nội tâm chỉ có nàng, thì như thế nào hội nhớ lại ta. . ."

Tiểu Bảo nhìn nàng thương tâm bộ dáng, trong nội tâm đau xót, muốn ngồi dậy, lại phát hiện mình toàn thân đều khiến cho không hơn khi lực, khẽ động cũng không thể động, nhanh chóng đầu đầy mồ hôi, đối với nữ tử nói: "Thật xin lỗi, ta thật sự nghĩ không ra, trên đầu ta chịu qua tổn thương, quên rất nhiều chuyện. . ."

Vừa nghe đến Tiểu Bảo chịu được qua tổn thương, nữ tử biến sắc, một phát bắt được tay phải của Tiểu Bảo, cúi người tiến đến trước mặt Tiểu Bảo vội hỏi: "Đế Tôn chịu qua tổn thương? Tổn thương ở nơi nào? Nghiêm trọng sao?"

Tiểu Bảo thấy nàng tình thế cấp bách bộ dáng, biết là thật tâm quan tâm, trong nội tâm rất là cảm động.

Lúc này hai người gần sát, Tiểu Bảo phát giác trong cơ thể nàng lại lộ ra một cổ mát lạnh khí tức, tại đây nóng bức trong đêm tối, tựa ở bên người có một loại không nói ra được sáng khoái.

Tiểu Bảo nhìn qua nàng khuôn mặt, muốn nói chuyện, lại lấy làm kinh hãi, cô gái này hai cái đồng tử, đúng là màu lửa đỏ!

Tiểu Bảo kinh sợ hỏi: "Ánh mắt của ngươi. . ."

Nữ tử hàm giận mang oán tron mắt nhìn hắn: "Đây là đỏ đồng tử a. Đế Tôn chính mình không phải cũng có sao? Năm đó ta chính là bị Đế Tôn này một đôi đỏ đồng tử mê hoặc, mơ hồ làm người này người xấu Tần phi! Chỉ là ta không có Đế Tôn Pháp Lực thâm hậu, không thể tùy tâm che dấu hai cái đồng tử nhan sắc."

Tiểu Bảo có chút rõ ràng nhìn nhìn nữ tử, nhẹ giọng hỏi nàng: "Chúng ta trước kia. . . Trước kia thật sự nhận thức?"

Nữ tử thần sắc buồn bã, lát sau mặt giãn ra cười khê: "Đế Tôn chịu qua tổn thương, nghĩ không ra cũng là Hữu tình có thể bắt đầu. Hiện giờ Đế Tôn đã rũ xuống may mắn Hoàng Diệp ba phi, vậy chúng ta là xanh ba tỷ muội cũng nhất định có thể đạt được Đế Tôn ân sủng, chỉ là không biết Giao Nhi tỷ tỷ cùng Hồ Nhi muội muội người ở chỗ nào, chỉ có thể dựa vào Đế Tôn đi tìm tìm các nàng, để cho chúng ta mười tám tỷ muội sớm ngày đoàn tụ."

Tiểu Bảo mờ mịt hỏi nàng: "Ai là Giao Nhi tỷ tỷ? Ai lại là Hồ Nhi muội muội? Ta như thế nào càng nghe càng hồ đồ!"

Nữ tử dịu dàng cười cười: "Cơ duyên đến, Đế Tôn tự biết. Nhớ năm đó Đế Tôn hạ gì uy phong, tung hoành Bạch Loan, làm thiên hạ Vạn Vật Sinh linh ái mộ tại Đế Tôn phong dật, mười tám trong tỷ muội cũng là thần nhân tinh quái hỗn tạp, chỉ là đều chuyên tình tại Đế Tôn, lại không chiếm được Đế Tôn rũ xuống thương, chỉ có loạn tỷ tỷ một người độc hưởng Đế Tôn thánh yêu, hiện tại phạt ngươi lịch lượt trăm sông ngàn núi, tìm mười tám tỷ muội, cũng là Thiên Ý, đáng đời như thế!"

Tiểu Bảo nhìn nàng lúc này vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng thật là nghịch ngợm, trong nội tâm cũng rất là yêu thích, tay nắm nàng khăn một chút: "Nếu như ta năm đó quả thật như thế, vậy cũng xác thực đáng chết đã đến!"

Nữ tử vội vàng dùng đầu ngón tay che lại Tiểu Bảo đôi môi, ôn nhu nói: "Đế Tôn chí tình Chí Thánh, trong nội tâm chỉ có một người, tỷ muội chúng ta tuy hâm mộ, lại là kính nể nhiều ghen ghét. Loan tỷ tỷ Phụng Nghi, chúng tỷ muội cảm thấy không bằng ....

Đi qua thời gian lâu như vậy, ta cũng muốn đã thông, có thể cùng Đế Tôn sớm chiều ở chung đã là phúc phận, hà tất lại hy vọng xa vời cùng gối một chỗ ngủ? Hiện tại Đế Tôn lại yêu mến Hoàng Diệp ba phi, nghĩ đến đi qua này vạn năm tuế nguyệt, Đế Tôn tính tình cũng thay đổi rất nhiều, bọn tỷ muội trong nội tâm tâm nguyện cuối cùng đem thực hiện, đích thị là ước gì trở lại Đế Tôn bên người."

Hai người tựa vào nhau nói, Tiểu Bảo nhìn trước mắt vô cùng mị mị khuôn mặt, trong nội tâm rung động, nhẹ nhàng âm thanh nói với nàng: "Ta tuy nhớ không nổi ngươi đến tốt cùng là ai, nhưng lại cảm giác rất quen thuộc, ngươi là theo ta rất người thân cận."

Nữ tử mặt đỏ lên, ghé vào Tiểu Bảo trước ngực, dùng ngón tay nhẹ vỗ về Tiểu Bảo đôi môi: "Ta là Đế Tôn phi tử, đương nhiên là rất người thân cận. Đế Tôn dùng thần thức trọng sinh, chúng ta những cái này phi tử cũng đều tiến nhập luân hồi, tại đây một đời chờ đợi Đế Tôn, khôi phục thần thức!"

Tiểu Bảo trong nội tâm cảm động, thân thể lại không thể động dậy, chỉ có thể cầm lấy nữ tử đầu ngón tay. Muốn đem nàng ôm vào lòng, lại là giấy dựa không được!

"Đế Tôn. . ." Nữ tử rung động cảm nhận được tâm tư của hắn, hai gò má đỏ bừng nhìn nhìn hắn, dịu dàng nói với hắn: "Ta chờ đợi ngày này, đã đợi một vạn năm! Thế nhưng là. . ."

Nữ tử ôm Tiểu Bảo cái cổ, sâu kín thở dài: "Nhưng bây giờ không phải lúc, Đế Tôn còn chưa đạt được thần trí, chỉ có thể cùng ta tại trong mộng gặp nhau, loại Đế Tôn giúp đỡ ta khôi phục thân thể, thiếp thân từ trước đến nay hầu hạ Đế Tôn."

Trong mộng? Tiểu Bảo ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn nhìn trên người người ngọc, thì thào nói qua: "Đây là tại trong mộng sao? A, ta còn không biết ngươi tên là gì?"

Chương 60: Đế Tôn tâm đan

Nữ tử dịu dàng cười cười, nói: "Nô tì kiếp trước danh tự đã quên, ở kiếp này còn không có danh tự, Đế Tôn ban thưởng ta cái gì tục danh, vậy ta gọi cái gì."

Tiểu Bảo nghĩ nghĩ, cười nói với nàng: "Ngươi đã là đang ở trong mộng cùng ta gặp nhau cô nương, vậy ta gọi ngươi Mộng Nương a! Về sau còn có thể sẽ không nhìn thấy ngươi?"

Nữ tử dịu dàng cười cười, đứng ở trước giường đối với Tiểu Bảo làm một cái vạn phúc: "Tạ Đế Tôn ban cho cái tên!"

Tiểu Bảo muốn đỡ nàng, thế nhưng là khổ nỗi toàn thân đều tựa hồ không phải là của mình, khiến cho không hơn nửa điểm khí lực, đành phải ngoan ngoãn nằm.

Nữ tử khẽ che cái miệng nhỏ nhắn, cười nói với hắn: "Đế Tôn chỉ có đem tâm đan luyện thành Băng Hòa Linh Anh, tài năng đi theo trong mộng gặp gỡ!"

"Băng Hòa Linh Anh?" Tiểu Bảo kỳ quái nhìn nhìn nữ tử, dường như chưa từng nghe nói qua như vậy danh tự, lúng ta lúng túng hỏi nàng: "Là cái gì tới?"

Nữ tử cười cười run rẩy hết cả người, hờn dỗi tại Tiểu Bảo trên ót ấn một chút: "Đế Tôn thậm chí ngay cả chính mình thần kỹ tất cả kinh lịch mấy cái cảnh giới đều quên!"

Nữ tử dứt khoát nằm ở bên người Tiểu Bảo, dựng thẳng lên chính mình xanh nhạt ngón tay ngọc, nói với hắn: "Quân nhân lấy vũ kỹ để thắng tâm đan, mãi cho đến tu luyện tới trở thành Thần Tiên. Bọn họ do nguyên khí thắng làm nguyên đan, lúc sau nguyên đan luyện thành Nguyên Thần, như vậy bọn họ đã thắng làm thần tiên, đây là bọn họ Nguyên Thần sẽ chuyển hóa làm Linh đan! Một mực đợi đến bọn họ đem Linh đan luyện thành linh anh, coi như là đại viên mãn!"

Tiểu Bảo gật gật đầu, lẳng lặng nằm bên người Mộng Nương, lắng nghe nàng giảng giải. Những thứ này là hắn tại Tịnh Thủy Liên Tọa đều chưa từng nghe qua.

Mộng Nương nghiêng đầu sang chỗ khác si ngốc nhìn nhìn hắn nói tiếp: "Mà Đế Tôn lại là lấy tâm đan tới lĩnh ngộ thần kỹ, Luyện Đan làm chủ, luyện công làm phụ. Không người có thể biết Đế Tôn Luyện Đan con đường, ta cũng chỉ biết mấu chốt một cái giai đoạn, đó chính là Băng Hòa Linh Anh! Đế Tôn luyện thành Băng Hòa Linh Anh, mới có thể Linh Thần xuất khiếu, tiến nhập trong lòng của mình đại vũ trụ, tu luyện cao cấp hơn thần kỹ!"

Tiểu Bảo nghe trọn mắt há hốc mồm, nghĩ đến bản thân bây giờ ngoại trừ hội thuận di thuật cùng leo lên thuật, tối lấy được xuất thủ cũng chính là từ Tịnh Thủy tâm quyết trên ngộ ra công phu sao Bắc Đẩu khí thuẫn, cái khác thật sự là hoàn toàn không biết gì cả, muốn luyện đến Linh Thần xuất khiếu, còn không biết phải chờ tới năm nào tháng nào!

Thấy được Tiểu Bảo uể oải bộ dáng, Mộng Nương hai tay chống cằm, nghiêng người nhìn nhìn hắn nói: "Đế Tôn không cần nhụt chí, chỉ cần ngài siêng năng luyện tập, như lúc trước đồng dạng, cảm ngộ Linh đan cùng vũ trụ ở giữa vi diệu liên hệ, nhiều hơn nữa đánh lên mấy trận khung, từ chiến đấu ở bên trong lấy được đột phá Linh đan cơ hội, như vậy không bao lâu nữa, liền có thể đạt tới Băng Hòa Linh Anh giai đoạn được! Đế Tôn cố gắng lên, ta tin tưởng ngài!"

Nhìn nhìn nàng bộ dáng khả ái, Tiểu Bảo thực hận không thể mang nàng ôm vào trong ngực thân thống khoái, có thể khổ nỗi vô pháp động đây, cũng chỉ có thể thành thành thật thật nằm.

Mộng Nương dịu dàng cười cười, đứng dậy lưu luyện nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Đế Tôn, ta phải đi! loại Đế Tôn luyện thành Linh Thần xuất khiếu, ngay tại trong mộng vì Mộng Nương cải tạo thân thể a!"

Tiểu Bảo lưu luyện nhìn nhìn nàng hỏi: "Ta còn có thể nhìn thấy ngươi sao?"

Mộng Nương thân hình tiêu nhạt, đã gần như không thấy rõ, chỉ có ngọt ngào thanh âm vẫn còn ở gian phòng quanh quẩn: "Nô tì hội một mực canh giữ ở Đế Tôn bên người, không rời nửa bước, sinh tử đối với theo. . ."

Tiểu Bảo nghĩ lời kéo nàng, cánh tay vừa nhấc, cư nhiên thật sự ngồi dậy, toàn thân lại khôi phục khí lực, trong nội tâm vui vẻ, bật thốt lên kêu to: "Ngươi không cần đi!" Nói vừa xong, đột nhiên bừng tỉnh.

Ngơ ngác nhìn gian phòng trống rỗng, Tiểu Bảo có chút buồn bực lắc đầu, thì thảo tự nói: "Chẳng lẽ thật sự là một giấc mộng?"

"Qua này ly giang, chính là Lâm Nguyệt thành." Long Giác đứng ở bờ sông, chỉ vào bờ bên kia đối với Tiểu Bảo mọi người nói, "Từ Lâm Nguyệt thành đi về phía nam, tới trước trục Lộc trấn, trở lên Bá Vương cương vị, xuôi theo Thúy Trúc suối một đường đi về phía nam, lấy bảy giờ cước trình, không ra nửa tháng, liền có thể đạt Việt Châu thành."

Úy nhi rên rĩ một tiếng, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn nói: "Còn muốn đi nữa tháng a? Ca ca, vì cái gì không cho Tuyết Lang buông ra tốc độ chạy đâu, như vậy mấy ngày là được đến."

Tiểu Bảo mỉm cười, biết này Tiểu Thiếu Nữ từ nhỏ chưa từng ăn cái gì đau khổ, đi qua những ngày này bôn ba, nguyên bản đối với mới bước chân vào giang hồ mới lạ cảm giác đã qua đi không sai biệt lắm, muốn không phải bởi vì một lòng muốn đi theo chính mình, đoán chừng đã sớm nửa đường bỏ cuộc.

Vì vậy đi đến bên người nàng, cầm chặt tay nhỏ bé của nàng nói: "Nếu để cho bốn thú đi trước, ba tàn huynh đệ như thế nào cùng? Chúng ta là người một nhà, nếu như đồng thời bước tới, muốn đồng thời đến, ai cũng không cho phép tụt lại phía sau!"

Úy nhi cắn môi: "A, ta biết. Thế nhưng là chúng ta có thể mượn cỗ xe ngựa a, như vậy cước trình cũng so với hiện tại mau một chút."

Tước Vũ dịu dàng cười cười, nhìn nhìn Úy nhi nói: "Trên người chúng ta ngân lượng, còn đủ ba ngày ăn ngủ."

Úy nhi nghe xong, tròn mắt hai mắt "A!" một tiếng, nhìn chăm chăm Tước Vũ nói: "Vậy ta nhóm ba ngày sau thế nào?"

Điệp Hiên không có hảo khí đích nói: "Còn có thể làm sao, nghĩ biện pháp kiếm tiền quá! Tiểu tử ngốc gặp người sẽ đưa tiền, đem mình làm nhà từ thiện, như vậy chúng ta bây giờ không xu dính túi, kia có biện pháp nào!"

Tiểu Bảo thần sắc nghiêm chỉnh, con mắt nhìn nhìn trước mặt cuộn cuộn nước sông, thì thảo nói qua: "Bọn họ cũng xác thực đáng thương!"

Từ Lạc Dương cốc xuất ra, mọi người đi mấy ngày, ven đường đều là phá thôn hoang điểm, cho dù có người ta, cũng là lão nhân hải đồng, mỗi cái mặt lộ vẻ xanh xao, đói bụng kêu rên.

Tiểu Bảo mọi người hỏi, mới biết hay là bởi vì Dân Hoàng đại chinh mát ngọc cương, quan viên mượn cơ hội dân gian vợ vết của cái, phạm trần thanh tráng nam tử cũng bị mạnh mẽ chinh đi làm ô-sin, hơi có không từ, liền bị cái lên đỉnh đầu "Cải lõi thánh ý, ý đồ mưu phản" tội danh, xét nhà cả nhà, sung quân sung quân!

Tiểu Bảo mọi người mặc dù đầy ngập lửa giận, lại cũng không thể tránh được, chỉ có thể lấy ra trên người ngân lượng, cứu tế một ít thật sự vô lực nuôi sống dân chúng của mình, cho nên đến bây giờ, trên thân mọi người cũng còn thừa không có mấy, có thể mọi người ai cũng không có hối hận chính mình tất cả hành động.

Tước Vũ tròn mắt nhìn Diệp Hiên liếc một cái: "Lại đây kỳ quái Tiểu Bảo, chính ngươi cho so với ai khác đều nhanh!"

Tiểu Bảo ha ha cười cười, quay người nói với mọi người: "Không có ngân lượng, chúng ta đi tránh, có rất nhiều khí lực! Những cái kia tuổi già cô đơn cô nhỏ, có hôm nay không có ngày mai, mắt thấy mặc kệ, lương tâm bất an!"

Những lời này nói hào khí vượt mây, tam nữ đều là nhìn một si, Úy hơi nhỏ âm thanh đối với hai vị sư tỷ nói: "Tỷ tỷ, ta phát hiện Tiểu Bảo hiện tại càng lúc càng giống người đàn ông!"

Sài Vũ mặc danh kỳ diệu hỏi nàng: "Chủ nhân trước kia là ẻo là hay sao?"

Điệp Hiên "Phi!" một tiếng, một cước đạp ở trên người hắn, nặng to: "Ngươi mới ẻo lả!"

Tước Vũ cười nói: "Trước kia Tiểu Bảo, tựa như một trương giấy trắng, cái gì cũng đều không hiểu, đơn thuần như một cái hải tử. Hiện tại, xác thực thay đổi rất nhiều."

Úy nhi gật đầu nói: "Có đôi khi như Tước Vũ tỷ tỷ như vậy, đối với người ôn nhu hoà thuận, có khi lại như Diệp Hiên tỷ tỷ, làm việc Lôi Lệ Phong Hành."

Tước Vũ điểm một cái Úy nhi cái mũi: "Có khi còn như muối muối, nhu thuận động lòng người."

Úy nhi khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cúi đầu giải thích: "Nơi đó có, ca ca thói sẽ khi dễ ta, mới không thể người."

"Hả?" Diệp Hiên nghe xong, lập tức Âm Dương kỳ quái khí đích nói: "Về sau thấy được tiểu tử ngốc lại mua một ít đồ chơi, ta liền đoạt đi, dù sao cho người khác cũng rơi không dưới hảo!"

Úy nhi trên mặt Hồng Hà đều tràn đến bên tai, không nghĩ được Tiểu Bảo mỗi lần vụng trộm kín đáo đưa cho chính mình một ít ăn ngon hảo đồ chơi, cũng bị người khác thấy được trong mắt, chỉ là ai cũng không có vạch trần mà thôi!

Lúc này bị Diệp Hiên trước mặt mọi người vạch trần, nhưng làm nàng xấu hổ hận không thể thúc giục Tuyết Lang chạy vội mà chạy, có thể trước mặt là mảnh sông lớn, nàng lại có thể trốn đi nơi nào? Chỉ phải cái đầu dài chôn ở trước ngực, nhỏ bé yếu ớt muỗi âm thanh nói: "Điệp Hiên tỷ tỷ xấu. . ."

Mọi người cười ha hả, lại nghe phía trước Tiểu Bảo nói: "Vậy trong có cái bến đò, còn có người tại lên thuyền, chúng ta đi qua đi!"

Mọi người theo tay của Tiểu Bảo thế vừa nhìn, quả nhiên tại cách đó không xa có mấy người đứng ở bờ sông một khối trên tảng đá lớn, kia Đại Thạch với vào trong sông chừng hơn trượng, trên đá bằng phẳng, có thể đứng hơn mười người, ngược lại là một cái thiên nhiên bến tàu.

Tiểu Bảo quay đầu đối với trên vai sét yến nói: "Đi báo cho phong chí, chúng ta muốn vượt sông."

Sét yến "Thu" kêu to một tiếng, tháo chạy lên thiên không.

Úy nhi ngửa đầu nói: "Hay là mằm mỗ nhi thoải mái, cười Đại Điều bay khắp nơi, cũng không sợ làm sợ người khác."

Tước Vũ che miệng cười khê: "Tầm thường sói báo làm cho người ta thấy chi đã là sợ hãi không tránh kịp, Bã báo cùng Tuyết Lang lại là Linh Thú, thể tích đều so với đồng loại lớn hơn gấp đôi, đương nhiên càng làm cho người kinh khủng, đây là Tiểu Bảo tận lực bỏ đại lộ đi con đường nhỏ nguyên nhân."

Long Giác đem một tay đem hành lý hướng trên vai một chống đỡ, nói với mọi người: "Chủ nhân, các vị bà cô, chúng ta đi bến tàu a, ta xem trong sông cái kia thuyền, chính là độ thuyền." Mọi người gật đầu, một chỗ hướng bên đò tiến đến.

Trên tảng đá lớn đứng năm sáu người, một người tai to mặt lớn, mặc một thân màu đỏ thắm lụa bào, nâng cao phình bụng, thần sắc kiêu căng đứng ở phía trước nhất.

Phía sau của hắn đứng hai người trung niên, bên trái một người tai nhọn hàm khỉ, má bên có khóa nốt ruồi, nốt ruồi trên còn toát ra mấy cọng tóc, lúc này đang cầm lấy một bả quạt hương bồ, cười theo mặt vì Bàn tử quạt gió, một bộ khúm núm nô tài hỗ trợ.

Bên phải một người thân hình nhỏ gầy, khuôn mặt hung ác nham hiểm, tay cầm một bả quạt giấy, không nhanh không chậm tại trước ngực ghé dựa lấy.

Ba người sau lưng chừng hai trượng, đứng mấy người.

Một cái là hơn sáu mươi tuổi lão Hán, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, còng xuống lấy eo, toàn thân y phục miến vá chùng lên miến vá, rách mướp.

Tên còn lại là một hai mươi ra mặt hủ tử, một chỗ ngồi thanh sam, tướng mạo anh tuấn, chỉ là đôi môi nhếch, thần thái ngạo nghễ, một bộ Thoát Trần xuất thế bộ dáng.

Còn có một người là hơn ba mươi tuổi phụ nữ, con mắt trốn tránh nhìn mọi người, vừa tiếp xúc với kia cầm quạt giấy trung niên nhân một đôi dâm tà mục quang, sợ tới mức toàn thân run lên, ôm chặt lấy trong lòng hài tử.

Tiểu Bảo mọi người vừa bước trên Đại Thạch, những người kia đều phát hiện, một chỗ quay đầu xem ra, nhất thời cực kỳ hoảng sợ.

Kia Bàn tử thấy được Bã báo cùng Tuyết Lang, biến sắc, bị hù lui về phía sau hai bước, có thể vừa nhìn thấy hai thú trên người chỗ ngồi nữ tử, hai mắt mở to, liên không còn chịu dời tầm mắt, trắng trợn nhìn chăm chăm tam nữ khuôn mặt, nháy cũng không nháy một chút!

Tiểu Bảo đi đến lão Hán bên người, đối với hắn và bên cạnh phụ nữ nhẹ nói: "Lão gia gia, vị này thăm thăm, không cần sợ, chúng không cần người."

Kia lão Hán cùng nữ nhân lại vẫn là bị hù liên tiếp lui về phía sau, Tiểu Bảo bắt đắc dĩ, cười khổ đối với Tước Vũ mấy người nhún vai, cảm thấy lui lại vài bước, cùng bọn họ giữ một khoảng cách, để tránh sợ hãi người ta.

Kia người áo xanh chỉ là quét một chút Tiểu Bảo mọi người, lần nữa nghiêng đầu đi, tựa như bất cứ chuyện gì đều không để trong lòng đồng dạng, đứng chấp tay, nhìn nhìn trong sông càng lúc càng tiến độ thuyền.

Úy nhi giật một chút Tiểu Bảo ống tay áo, Tiểu Bảo quay thân hỏi hắn: "Làm sao vậy, Úy vậy?"

Úy nhi từ trong lòng móc ra một cái phong thư, hưng phấn nói: "Ta vừa nhớ lại, phụ thân đã từng nói, Lâm Nguyệt thành Thái Thương tiệm gạo lão bản chu người lương thiện là bằng hữu của hắn, chúng ta vừa vặn có thể đi tiếp hắn, nói không chừng còn có thể mượn chút ngân lượng đó!"

Tiểu Bảo mỉm cười, đối với Úy nhi nói: "Tiếp bằng hữu của sư phụ là tất yếu, thế nhưng mượn ngân lượng sự tình, thì không muốn nhắc lại, chúng ta có tay có chân, có thể chính mình tránh."

Úy nhi "Úc" một tiếng, ngọt ngào cười: "Ca ca nói thế nào, được cái đó!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Vượt sông

Hai người thanh âm nói chuyện cực thấp, kia người áo xanh cũng tại Úy nhi nói đến Thái Thương tiệm gạo thì thân hình chấn động, quay đầu trở về lần nữa nhìn Tiểu Bảo mọi người liếc một cái, liền hồi quá thân khứ, không hề động tác.

"Mấy vị khách quan nhưng là phải vượt sông?" Trong sông một người hô, mọi người nhìn lại, kia độ thuyền đã đi tới bờ sông.

Kia người của Tiêm Nhĩ Hầu Tai quát mắng: "Nói nhảm, không phải độ Giang lão gia làm gì vậy tới đây phá địa phương nói mát!"

Chống thuyền chính là một cái hơn năm mươi tuổi lão Hán, quanh năm bị Giang Phong thổi màu đồng cổ trên mặt chông chắt nổi lên khuôn mặt tươi cười nói: "Là nhỏ lão nhân hỏi nhiều. Chỉ là tiểu lão nhân thuyền này chỉ có thể tái tám người, chư vị đành phải từng nhóm lên thuyền, loại tiểu lão nhân làm hai lần đưa các vị khách quan sang sông."

Người của Tiêm Nhĩ Hầu Tai tức giận hừ một tiếng: "Quá cũng nhiều sự tình! Chậm trễ lão gia đại sự ngại gánh lên sao!" Quay đầu đối với Bàn tử cười lạnh: "Lão gia, ta lên trước thuyền."

Kia Bàn tử đi thông thả khoan thai, tại người của Tiêm Nhĩ Hầu Tai nâng, đạp đến trên giường.

Đi thuyền lão Hán hướng về phía buồng nhỏ trên tàu hô: "Giao Nhi, thu thập một chút, để cho khách nhân ngồi xuống."

Trong khoang thuyền truyền ra một tiếng oanh gáy: "Ừ đó!"

Một cái đang mặc vải bông áo ngắn, xanh nhạt quần dài thiếu nữ đi ra, đối với Bàn tử cùng hán hai người tùy tùng cười nói: "Khách quan xin mời đi theo ta."

Chủ kia bộc ba người nhất thời đều ngây dại, nhìn chăm chăm thiếu nữ thanh xuân tịnh lệ dung nhan, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng!

Từ khi Tôn gia rãnh mương xuất ra, tam nữ cũng không làm nam trang cách ăn mặc, sợ tái dẫn lên cái gì không tất yếu hiểu lầm, đến lúc sau lại được phiên toái một phen! Dù sao hiện tại có ba tàn huynh đệ gia nhập, người đông thế mạnh, có nguy hiểm gì cũng có thể sớm biết.

Nhìn nhìn tam nữ tuyệt sắc khuynh thành bộ dáng, người của Tiêm Nhĩ Hầu Tai nhãn châu xoay động, đưa lỗ tai nói với Bàn tử mấy câu.

Kia Bàn tử mỉm cười, xoay người lại, rất có uy nghiêm đối với Tước Vũ, Diệp Hiên cùng Úy nhi chỉ: "Ba người các ngươi, lên thuyền, những người còn lại ngồi xuống một chuyến."

Mọi người nghe xong, nhìn nhau ngạc nhiên.

Diệp Hiên chống nạnh mắng to: "Ngươi là ai, ngươi nói ai trên liền ai lên a...!"

Người của Tiêm Nhĩ Hầu Tai tức giận mắng: "Khốn nạn! Lão gia chính là đường đường Trần Giang Vương gia! Có thể cùng Vương gia cùng cười một thuyền là các ngươi kiếp trước đã tu luyện phúc phận, còn không nhanh chóng lên thuyền tạ ơn!"

Kia thanh sam Thanh Niên vốn cũng muốn mạnh mẽ leo lên thuyền, lúc này nghe xong đối phương là Trần Giang Vương gia, nhướng mày, hừ lạnh một tiếng, ngoan ngoãn đứng ngay tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Long Giác khinh thường hướng hán bữu môi nói: "Long nỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, như ngươi như vậy không biết xấu hổ Vương gia thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy! Ngươi muốn là Vương gia, nhất định là cái giả Vương gia!"

Úy nhi cũng cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên: "Quản ngươi là cái gì Vương, ca ca không hơn thuyền, tỷ muội chúng ta cũng không đi!"

Kia Bàn tử sắc mặt trầm xuống, che miệng ho khan hai tiếng, bên người tay cầm quạt giấy hung ác nham hiểm nam tử khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt cười tà đi đến bờ, hướng về tam nữ đi tới, trong miệng nói: "Tiểu cô nương, Vương gia gọi ngươi lên thuyền, là coi trọng ngươi, ngoan ngoãn theo ta lên đi, hảo hảo hạ Vương gia, ngày sau thì sẽ có chỗ tốt của ngươi!"

Diệp Hiên muốn mở miệng mắng hán, có thể vừa nhìn thấy người này con mắt, ánh mắt trì trệ, nhẹ nói một cái: "Hảo!" Úy nhi cùng Tước Vũ cũng như gặp ma đồng dạng, chậm rãi hướng nam tử kia đi đến.

Kia quạt giấy nam tử khóe miệng lộ ra một tia cười tà, nhìn nhìn tam nữ, hướng lui về phía sau đi, tam nữ cũng chậm chậm đi theo hán đi lên phía trước.

Tiểu Bảo ánh mắt ngưng tụ, đã phát giác không đúng, vừa muốn mở miệng, một cái như đại sơn đồng dạng Bàn tử đứng ở tam nữ cùng nam tử chính giữa.

Nam tử kia biến sắc, nhìn trước mắt so với chủ nhân của mình còn muốn béo trên một vòng nam nhân, hung dữ mắng to: "Cút khai mở!"

Kia đại Bàn tử chính là Ngưu Thông, lúc này cùng ngu rồi đồng dạng, trừng mắt hai cái chuông đồng đại con mắt, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nhìn kia quạt giấy nam tử!

Nam tử kia hai mắt nhú lại, cùng Ngưu Thông mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn hồi lâu, cũng không thể làm Ngưu Thông lui về phía sau một bước, chưa phát giác ra có chút kinh hãi!

Bên cạnh Sài Vũ cười to: "Ta này huynh đệ, ngủ thôi điểm con mắt trộn so với thanh tỉnh thì còn lớn hơn, người đừng nhìn hấn hiện tại tròng mắt người, kỳ thật nói không chừng đã ngủ!"

Nam tử kia tức giận hừ một tiếng, trong tay quạt giấy vừa thu lại, một cái hương Ngưu Thông điểm tới. Ngưu Thông lại cũng không tránh, ưỡn ngực mà chịu!

Phiến tiên đập vào Ngưu Thông trước ngực, giống như đánh vào trên một khối nham thạch, "Ba" một chút bắn ra, nam tử sắc mặt một vạt áo, Ngưu Thông lại thắm trắng nhợt.

"Kim Cương Bát Hoại khổ luyện công lao?" Nam tử kia nhìn mình một cái hạ xuống đối phương cư nhiên sáng ngời cũng không sáng ngời, lạnh lùng nói một câu.

Ngưu Thông thờ đốc một hồi, Bạch kiếm dần dần khôi phục huyết sắc, lại còn chậm rãi trở nên ửng hồng, hạo nửa ngày mới ho khan một tiếng, khoe miệng rướm máu buồn bực thanh âm nói: "Hảo công phu!"

Nam tử này xuất phiến, Ngưu Thông cứng rắn chịu một kích, chỉ là nháy mắt công phu, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, hai người dĩ nhiên tách ra.

Bên cạnh kia một cái đứng mắt lạnh nhìn nhau thanh sam Thanh Niên lại ngạc nhiên kêu to: "Ma Nhân Ma Âm Ma Vương phiến! Người là Âm Dương thư sinh Thiết Chấn!"

Nam tử kia quay đầu đánh giá một chút thanh sam Thanh Niên, cười lạnh nói: "Tuổi còn trẻ lại nhận biết lão phu danh hào, ngoan ngoãn đứng ở một bên, có thể tha cho người khỏi chết!"

Kia Thanh Niên không dám ngắt đầu tới đối mặt, bờ môi há rồi há, rốt cục quay thân đi qua, không có quan khán.

Lúc này Tước Vũ tam nữ đã tỉnh dậy qua, mắt thấy chính mình muốn lên thuyền, trong nội tâm hoảng hốt, vội vàng thối lui đến Tiểu Bảo bên người!

Úy nhi ôm Tiểu Bảo cánh tay kêu sợ hãi: "Ta vừa rồi làm sao vậy?"

Tước Vũ cùng Điệp Hiên cũng là mờ mịt nhìn nhau, trong nội tâm ngạc nhiên.

Long Giác cùng Sài Vũ vừa thấy huynh đệ bị thương, liền vội vàng tiến lên đỡ lấy Ngưu Thông.

Long Giác một cánh tay chỉ vào Thiết Chấn nói: "Âm Dương thư sinh, người ta ngày xưa không oán ngày gần đây không thù, vì sao xuất thủ làm tổn thương ta Tam đệ?"

Thiết Chấn lạnh quát một tiếng: "Phàm là trở ngại Vương gia, đều đáng chết!"

Long Giác mắng to: "Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, như người như vậy không biết xấu hổ, cộng thêm vừa rồi kia giả Vương gia, tổng cộng có hai cái! Âm Dương thư sinh trên giang hồ cũng coi như vượt được một nhân vật, không nghĩ được lại làm triều đình tay sai!"

Thiết Chấn hừ một tiếng, âm tiếu nhìn nhìn Long Giác nói: "Chỉ bằng những lời này, người đã là cái người chết rồi!"

Sài Vũ đem trên vai đại đao hướng trên mặt đất trùng điệp một hồi, ưỡn ngực hét lớn: "Ta biết bằng huynh đệ chúng ta ba người đoạn không phải đối thủ của người, thế nhưng ai dám tổn thương bà cô, ta liền liều chết thủ hộ!"

Thiết Chấn khinh thường cười cười, nhìn nhìn Sài Vũ, đột nhiên há miệng hét lớn một tiếng: "Chỉ bằng người!"

Như lôi điện lớn đồng dạng tiếng vang đang lúc mọi người tai trước nổ vang, kia còng xuống lão Hán kêu thảm một tiếng, trở mình xuống sông đi!

Kia ôm hài tử nữ nhân cũng nhất thời hai tai sung huyết, ngất đi!

Mà đứng mũi chịu sào Long Giác Sài Vũ huynh đệ, lại càng là cùng kêu lên há miệng, "Oa!" một chút phun ra một búng máu, uể oải ngã xuống đất!

Còn lại trong lòng mọi người cũng là khí huyết sôi trào, thanh sam Thanh Niên tay dấu hai lỗ tai sắc mặt tái nhợt đứng yên một hồi lâu, mới chậm rãi khôi phục.

Ngược lại là Ngưu Thông, bởi vì trời sinh mắt thông, ngược lại cũng không có việc gì người đồng dạng, như cũ đứng trước mặt Thiết Chấn, lạnh lùng nhìn chăm chăm hấn.

Điệp Hiên bị chấn khuôn mặt trắng xám, cắn chặt hai hàm răng trắng ngà nhìn nhìn Thiết Chấn mắng khí mắng: "Hỗn đản, liền lão nhân hiếu cũng không buông tha!"

Úy nhi khoe miệng chảy ra một tia tơ máu, hiển nhiên là bị chấn thương, lại đối với mọi người kêu to: "Nhanh đi cứu kia Lão Công Công!"

Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện Tiểu Bảo dĩ nhiên không ở, chỉ chốc lát, từ trong sông nhảy lên một bóng người, chính là Tiểu Bảo!

Mọi người thấy hấn ôm lão Hán từ trong sông từ từ bay lên, tựa như Thần Tiên xuất thế đồng dạng, có người hoan hô, có người phẫn nộ!

Hoan hô chính là Ủy nhi mấy người, Tiểu Bảo kỹ năng bơi cũng không dám lấy lòng, thuần túy thuộc về loại kia hạ xuống nước liền thuộc quả cân loại hình, trực tiếp chìm ngọn nguồn!

Nhưng là bây giờ hần cư nhiên học xong trong nước nín thở, lại còn còn có thể cứu người, nói rõ hần đối với tâm đan lĩnh ngộ, lại sâu hơn một tầng! Bởi vì chỉ có tâm đan cùng ngoại giới câu thông, tài năng thay thế miệng mũi hô hấp!

Thiết Chấn hưng hăng nhìn chăm chăm Tiểu Bảo, không nghĩ được cái nhìn này liền có thể nhìn ra sẽ không mấy may vô công tiểu tử, vậy mà có thể chống cự ở hần Ma Âm! Hơn nữa có thể tại trước tiên xuống nước cứu người, ngay cả mình cũng không có thấy rõ hần là lúc nào nhảy xuống, chẳng lẽ lại tiểu tử này công phu đã Phán Phác Quy Chân sao?

Tiểu Bảo nhìn nhìn lão Hán cùng nữ nhân chính là bị chấn choáng đi qua, mà nữ nhân trong lòng hải tử thì sớm có bệnh xâm, dĩ nhiên mê man, thích thú yên lòng, đứng người lên, nhìn chăm chăm Thiết Chấn, từng bước một đi tới.

Thiết Chấn bị này nhìn như không tầm thường thiếu niên nhìn chăm chăm, trong lòng có chút sợ hãi, không tự chủ được lui về phía sau hai bước!

Lại nghĩ tới chủ nhân của mình vẫn còn ở trên thuyền nhìn nhìn, hưởng chi chính mình là giang hồ thành danh hơn hai mươi năm nhân vật, như thế nào e ngại một cái miệng còn hôi sữa thiếu niên, truyền đi còn không bị người giang hồ cười đến rụng răng!

Vì vậy cường tráng sự can đảm, trong tay quạt giấy xa xa chỉ, đối với Tiểu Bảo hét lớn: "Tiểu tử đứng lại! Hãy xưng tên ra!"

Tiểu Bảo ở trước mặt hần năm bước dừng lại, nhàn nhạt nói: "Ngươi tâm địa ác độc, ta không muốn báo cho ngươi, ngươi cũng không xứng hỏi!"

Thiết Chấn giận dữ, lạnh lùng kêu to: "Nhà ai ngoan ngoãn, không biết phân biệt, tự tìm chết!" Nói qua, trong tay quạt giấy giương lên, đối với Tiểu Bảo vào đầu nện xuống!

Thiết Chấn tuyệt kỹ thành danh có ba loại, Ma Nhãn câu hồn, Ma Âm nhiếp phách, ma phiến lấy mạng! Mà đối phó một cái căn bản không biết võ công thiếu niên tuổi đôi mươi, hần vậy mà ba loại đòn sát thủ đủ dùng, liền bản thân hần cũng không minh bạch đây là vì cái gì!

Chỉ là một cái liền Vô Sinh đều không phải phế vật, như thế nào đáng để mình kiêu ngạo như vậy? Thiết Chấn khó có thể lý giải hành vi của mình, cũng tại lúc này, dị trạng phát sinh!

Tiểu Bảo hai mắt đột nhiên hồng quang đại thịnh, trong miệng quát chói tai: "Làm càn!" Thanh âm uy áp, thân hình giống như Thiên Thần đến thế gian!

Thiết Chấn chỉ cảm thấy trước mắt hồng quang một mảnh, trong tai rền vang một hồi, trong tay quạt giấy lại là rút cuộc bỏ không hạ xuống, toàn thân cứng ngắc giật mình lập đương trường, hảo nửa ngày mới nhanh chóng rũ xuống cánh tay, sắc mặt tái nhợt, không chút do dự, nhảy lên lên thuyền, đối với kia Trần Giang Vương gia nói: "Vương gia, đi!"

Bên cạnh sư gia hừ lạnh một tiếng: "Một cái tiểu tiểu đồng, đem ngươi sợ thành như vậy! Ta xem nội lực của hần đều không có, tính toán đi đâu ngươi sai vật cao thủ!"

Tiểu Bảo quay đầu nói với Long Giác: "Nhanh cứu tính kia lão Hán cùng nàng kia!" Lại nghe sau lưng từng tiếng lệ tiếng kêu: "Công tử cẩn thận!"

Không chờ hần quay người, phía sau lưng "Phanh!" một tiếng vang thật lớn, một người bùm lấy hai cổ tay ngạc nhiên gọi: "Tiên Thiên vô hình phá thể chân khí! Làm sao có thể?!"

Tiểu Bảo bỗng nhiên quay người, lại thấy kia nguyên bản đứng ở trên thuyền Bàn tử bên người hèn mọn bị ỏi sư gia lúc này đang vung lấy hai cổ tay, về mặt kinh khủng nhìn nhìn hần!

Tiểu Bảo hận hần sau lưng đánh lén, đang muốn tiến lên, một vật bay nhanh mà đến, đối với nam tử kia hai mắt mở to, nam tử kia hoảng hốt, hai tay hướng trước mắt một hộ, "Phốc phốc" hai tiếng, trên mu bàn tay đã nhiều ra hai cái lỗ máu!

Nam tử kia kêu thảm một tiếng, lui về bay vọt lên thuyền, đối với độ thuyền lão Hán reo lên: "Nhanh lái thuyền!"

Lão Hán không dám cái chống đỡ, vội vàng dao động tương.

Tiểu Bảo đối với không trung hô to: "Lôi Yến trở về!" Một vật vèo một tiếng hạ xuống Tiểu Bảo đầu vai, yếm mỡ trên còn có tàn huyết, đối với Tiểu Bảo kêu to không thôi!

Tiểu Bảo lắc đầu thở dài: "Không có chuyện gì đâu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng!" Giương mắt nhìn về phía hướng bờ sông bước đi thuyền nhỏ, đuôi thuyền đứng vững một đạo xinh đẹp thân ảnh, Tiểu Bảo hơi chấp tay, đối với cô nương kia thi lễ, cảm tạ vừa rồi cảnh báo tình cảnh.

Chương 62: Thuyền nữ quảng giang

Thanh sam Thanh Niên mất thấy Tiểu Bảo lộ liễu một tay, rất là kinh sợ bội, nói với Tiểu Bảo: "Vị tiểu huynh đệ này hảo tuấn công phu! Chỉ là đắc tội Trần Giang Vương gia, về sau liền có chút phiền phức N hướng Âm Dương thư sinh cùng quý Linh Sư gia đều không phải dễ trêu."

Long Giác khí hấn vừa rồi khoanh tay đứng nhìn, hừ lạnh một tiếng nói: "Hừ! Nam nhi lập thế, có cái nên làm có việc không nên làm, chần chừ chừ chừ, không bằng trốn ở trong nhà không ra khỏi cửa, tỉnh đánh cho sét cũng sợ bỏ tới chính mình!"

Thanh sam Thanh Niên biến sắc, chê cười nói: "Các vị đều là hiệp sĩ, hành tẩu giang hồ rút dao tương trợ, mặc dù chọc phiền toái, cũng có thể toàn thân trở ra. Tại hạ gia nghiệp tuyệt thân, khó có thể gánh nặng."

Long Giác nghe xong, cũng hiểu được có lý, đối với Thanh Niên này cũng không hề bôi nhọ, hừ một tiếng quay đầu đi chăm sóc huynh đệ mình.

Tiểu Bảo nhìn nhìn Thanh Niên hỏi: "VẬY. . . Âm Dương thư sinh, là lai lịch gì? Ta xem võ công của hấn, cùng con đường của Tịnh Thủy Liên Tọa mấy hoàn toàn bất đồng, chuyên đi nham hiểm một đạo, khẳng định không phải người tốt!"

Tiểu Bảo tuy không biết võ công, nhưng lại cũng từ nhỏ mưa dầm thấm đất, thấy được Tịnh Thủy Liên Tọa công phu đặc điểm, phần lớn là rằm rộ chiêu thức, có rất ít loại này xuất thủ xảo trá, công kích tà môn đường tử, cho nên mới bởi vậy vừa hỏi.

Thanh Niên gật đầu nói: "Âm Dương thư sinh thành danh tại hai mươi năm trước, truyền thuyết hấn sư thừa Linh sơn Ma Môn, một thân võ công sâu xa khó hiểu, làm cho người khó lòng phòng bị. Thế nhưng đáng sợ nhất còn không phải hấn!

Trần Giang Vương gia hai đại trong tùy tùng quý Linh Sư gia, mới là khó khăn nhất quán được! Bởi vì ai cũng không có xem qua hấn xuất thủ, vừa rồi ta cũng là lần đầu tiên thấy, Quý Ảnh Mê Tung của hấn xác thực xuất thần nhập hóa, làm cho người ta khó có thể phòng bị."

Sài Vũ lúc này đã khôi phục bảy tám phần, nghe vậy khinh thường hừ lạnh: "Còn không phải là bị chủ nhân cho một rổng bức lui!"

Thanh Niên thờ dãi: "Hào, cho dù quý Linh Sư gia không đáng sợ, vậy hấn thế lực sau lưng, tổng có thể khiến các vị có chỗ cớ kỵ a?"

Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi hấn: "Hấn thế lực sau lưng là ai?"

Thanh Niên hít sâu một hơi, thấp giọng nói với mọi người: "Quý vương!"

"Quý vương?" Tiểu Bảo chau mày, tựa hồ đối với danh tự này rất là quen thuộc, rồi lại nghĩ không ra ở nơi nào nghe qua.

Thế nhưng là Long Giác huynh đệ ba người cùng Tước Vũ tam nữ nghe xong, thần sắc cũng thay đổi!

Diệp Hiên kinh sợ hỏi: "Ngươi nói là, kia cái sư gia là Quý vương đệ tử?"

Thanh Niên gật đầu nói với nàng: "Hấn chính là quý Linh Từ liên chân."

Tiểu Bảo trố mắt nhìn, cúi đầu trầm tư: "Cái tên này, ta dường như nghe nói qua. . ."

Úy nhi sâu kín nói: "Phụ thân đã từng nói, đương kim trên đời, có ba người võ công khó khăn nhất đo đạc, đầu tiên là Âm Xà vương, có thể hấn đã cùng Trung Nguyên võ lâm Hóa Thù Thành Bại. Thứ nhì là Linh sơn Ma Vương, hấn hành sự chính tà khó phân biệt, toàn bộ bằng chính mình yêu thích, võ công gần với ma công, khó có thể ngăn cản. Đệ tam chính là rừng quý Quý vương, hấn là Dân Hoàng tư nô, hành sự chỉ nghe mệnh Dân Hoàng, võ công siêu tuyệt, liên phụ thân cũng không có nắm chắc đánh bại hấn!"

Thanh Niên gật đầu: "Quý vương tọa hạ có một làm song cờ mười hai bực. Một làm chính là quý môn bên trong thần bí nhất Quý Ảnh Từ Liên Tâm, người này từng trợ Dân Hoàng bình biến, ban đêm xông vào xấu quân, chém liên tục xấu đem mười ba người, lại không một người có thể thấy được hình dạng của hấn!

Song cờ chính là ý đồ xấu Liên Mi cùng quý Linh Từ liên chân. Truyền thuyết năm năm trước, Liên Mi truy kích trong triều phản tướng Cửu mệnh Tương Quân Long Dực, hai người đồng quy vu tận tại Nguyên Dương Sơn, không biết là thật hay giả. . ."

Lại nghe Long Giác cúi đầu thờ dãi: "Thật sự là!"

Thanh Niên ngạc nhiên hỏi hấn: "Ngươi nào biết thật sự là?"

Long Giác ngẩng đầu nói: "Bởi vì ta gọi Long Giác. Long Dực duy nhất đệ đệ, Long Giác!"

Thanh Niên biến sắc, chấp tay nói với hân: "Nguyên lai là đem cửa người, thất kính!"

Long Giác chấp tay cười khò: "Ta đâu là cái gì đem cửa người! Gia phụ tuy là long đầu Trương Quân, nhưng cũng là phàm phu tục tử, trời sinh tính phong lưu, cùng trong quân một nữ tướng lâu ngày sinh tình, gieo xuống nghiệt duyên, này liền có ta.

Gia phụ mặc dù đội mẹ con chúng ta không tệ, nhưng lại chưa bao giờ dẫn chúng ta nhập gia môn. Cho nên ca ca không biết có ta, ta lại biết có hân." Đây vốn là gia môn bí sự, Long Giác lúc này ngay trước mọi người nói ra, có thể thấy người này lòng dạ chi quang minh.

Điệp Hiên đang muốn an ủi hân vài câu, lại nghe Úy Nhi kinh hô một tiếng: "Ca ca, người làm sao vậy?"

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Bảo sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, hai mắt nhắm nghiền, ôm đầu gối xồm đầy đất, không ngừng nói: "Long Dục. . . Tiểu Đệm. . . Phụ thân. . . Nguyên Dương Sơn. . . Vì cái gì ta nghĩ không ra? . . . Vì cái gì. . ."

Mọi người lại càng hoảng sợ, Tước Vũ từ trên người Băng bảo tung hạ xuống, ngồi chồm hổm trên mặt đất đem Tiểu Bảo ôm tại trước ngực, nhẹ giọng an ủi hân: "Tiểu Bảo, nghĩ không ra thì không muốn nghĩ, một ngày nào đó sẽ nhớ lên." Úy Nhi nhanh chóng giống như muốn khóc lên, ghé vào Tiểu Bảo trên lưng khóc rống: "Ca ca, không nên làm ta sợ a!"

Điệp Hiên dùng hai tay xoa nắn Tiểu Bảo huyết thái dương, sốt ruột oán trách: "Tiểu tử ngốc, không cho phép suy nghĩ! Nhìn ta, ta là Hiên nhi!"

Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn mọi người, ánh mắt dần dần sáng ngời, cười lớn một chút, suy yếu nói: "Vì cái gì ta cuối cùng là muốn không nổi chuyện trước kia?"

Tước Vũ vuốt ve tóc của hân, ôn nhu nói: "Không nên gấp, nên nhớ tới thời điểm, tự nhiên sẽ nhớ tới, chúng ta không đủ tháo vác cầu, được không?"

Tiểu Bảo gật gật đầu, tại tam nữ nâng dưới đứng lên.

Long Giác đứng thẳng một bên, quan tâm hỏi: "Chủ nhân không có sao chứ?",

Điệp Hiên lắc đầu, thờ dài một tiếng: "Bệnh cũ!"

Long Giác ồ một tiếng, thỉnh linh nghe thiên thượng một tiếng chim hót!

Tiểu Bảo bỗng nhiên ngẩng đầu, con mắt nhìn qua bờ bên kia, cao giọng gào thét: "Người dám!"

Mọi người thấy đi, xa xa nhìn thấy kia chiếc độ thuyền đã đến bờ bên kia, kia Bàn tử sai khiến sư gia đối diện lấy vị cô nương kia động thủ động cước, muốn đem nàng kéo xuống thuyền đi!

Cô nương liễu mạng giãy dụa, đối với sư gia quyền đâm cước đá, làm gì được thân đơn lực mỏng, bị sư gia lôi kéo lấy lên bờ!

Lão Hán tiến lên giải cứu, lại bị sư gia một cước gạt ngã! Lão Hán đứng lên giờ lên mái chèo thuyền muốn liễu mạng, bị thư sinh kia một cái đâm bên trong lồng ngực, chậm rãi rơi xuống trong sông!

Thư sinh kia lao đảo vài bước, nghĩ đến cũng đúng bị thương vận công. Mọi người thấy được trừng mắt muốn nứt, lại bởi vì cự ly xa xôi, đều không thể làm gì!

Tiểu Bảo thân hình nhoáng một cái, lại từ trên tảng đá lớn nhảy lên thật cao, hướng trong sông chạy tới!

Úy Nhi cao giọng kêu lên: "Ca ca không muốn!" Đây giang rộng tầm hơn mười trượng, cho dù Tiểu Bảo biết bơi, nghĩ bơi tới đối diện đều có khả năng lực không hề bắt bớ, huống chi hân căn bản chính là cái vịt lên cạn!

Đáng tiếc Tiểu Bảo đã gần kề đến giữa không trung, như mũi tên rời cung đồng dạng, trực tiếp nhảy đến trên mặt sông, hai chân trao đổi liên tục, vậy mà tại trên mặt sông đạp nước mà đi, chạy đi mấy trượng!

Tất cả mọi người nhìn mắt choáng váng, coi như là Vũ vương đích thân tới, nếu muốn đạp nước mà đi, ít nhất còn muốn một khối tám vạn gỗ, trừ phi đạt tới Vô Hoàng, tài năng Nhất Vĩ Độ Giang!

Nhưng này cái gì đều không cần, chỉ bằng hai chân rất nhanh luân chuyển, như ở trên đất bằng tất chạy đồng dạng cách đi, mọi người vẫn là lần đầu tiên thấy!

Đáng tiếc kiên trì thời gian cũng không dài, Tiểu Bảo càng chạy thân thể càng thấp, cuối cùng trực tiếp chạy vào trong nước sông, trên mặt sông chỉ để lại một chuỗi bọt khí!

"Tướng công!" Tam nữ gan ruột đứt đoạn, kêu khóc một tiếng, đang muốn đồng thời nhảy vào trong sông, lại nghe đỉnh đầu một hồi tiếng rít, Tiểu Đậu Nha cười Phong Chí gào thét hạ xuống, tại trên mặt sông một cái lao xuống, "Rầm Ào Ào" một tiếng, Phong Chí đem Tiểu Bảo từ trong nước bắt lại đi lên!

Mọi người lúc này mới thở ra một hơi, Úy Nhi chỉ cảm thấy chính mình hai tay đều là ướt sũng, biết hai vị tỷ tỷ cũng là khẩn trương quá độ, nhoen miệng cười: "Không sao!"

Diệp Hiền lắc đầu: "Không, mới bắt đầu! Tiểu tử ngốc không biết võ công!"

Úy nhi nghe xong, tâm lần nữa treo lên, con mắt nhìn về phía đối diện. Tuy cự ly xa xôi, may mà đoạn này thời gian cùng Tiểu Bảo Âm Dương điều hòa, công lực trên diện rộng đề thăng, cũng có thể mơ mơ hồ hồ thấy được bờ bên kia tình cảnh.

Chỉ thấy Phong Chí đã gọi được kia Bàn tử ba người trước mặt, đối với ba người huy động cánh không lồ.

Kia sư gia đem cô nương giao cho hán làm thư sinh bên cạnh, huy vũ lấy song chưởng hướng Phong Chí công tới!

Phong Chí tựa như có chút cố kỵ sư gia chưởng lực, phụ lấy Tiểu Bảo cùng mồm mồm hai người liên tục trốn tránh, mắt thấy Bàn tử cùng thư sinh kẹp lấy cô nương càng đi càng xa, Phong Chí mỗi một lần bỏ nhào xuống cũng bị sư gia chưởng phong bức bách, không được phụ cận.

Mọi người đang âm thầm nóng vội, lại thấy Tiểu Bảo đột nhiên tiêu thất, đúng là ở trước mặt mọi người trực tiếp không thấy, loại lần nữa xuất hiện, cũng đã đứng ở thư sinh trước mặt, hai mắt phiếm hồng, mặc dù đứng ở bờ bên kia Tước Vũ mọi người, cũng cảm nhận được kia đồ đồng tử bên trong tức giận, kinh hãi không thôi!

Thư sinh quát to một tiếng, che mắt ngã xuống đất, Trần Giang Vương gia bị hù ngồi liệt một bên, Tiểu Bảo kéo cô nương tay, lên tới Phong Chí phía sau lưng, sư gia đang muốn ngăn trở, lại thấy được Tiểu Bảo hai mắt đồ đồng tử, ngăn ngại, song chưởng hơi chậm lại.

Phong Chí mượn cơ hội này, một cánh vỗ qua, sư gia tránh né không kịp, bị phiến xuất hai trượng có thừa, miệng phun huyết tinh, uể oải ngã xuống đất!

Thư sinh đối với Vương gia hồ to, sư gia mạnh mẽ chống đỡ thân thể, từ trên mặt đất bò lên, dật dểu lấy Vương gia, chặt vật chạy thực mạng.

Phong Chí mang theo Tiểu Bảo ba người bay trở về bờ sông, tại trên mặt sông nán ná vài vòng, lao xuống một trảo, mò lên một người, chính là kia bị sư gia đánh rớt xuống sông độ thuyền lão Hán.

Cô nương từ trên người Phong Chí hạ xuống, bỏ nhào vào lão Hán bên cạnh khóc rống, mồm mồm dựa vào Tiểu Bảo trong lòng, thân hình run rẩy, nghĩ là xúc cảnh thương tâm.

Ba người đem lão Hán mang lên khoang thuyền, cô nương cầm lấy song mái chèo, chèo thuyền hướng mọi người đi tới.

Tước Vũ mục quang ẩn hiện, nghẹn ngào nói: "Đáng thương lão nhân kia, đột nhiên bị tai họa bất ngờ. Đáng giận Vương này gia, giữa ban ngày, cường đoạt dân nữ!"

Mọi người cũng là một hồi thổn thức cùng chửi bới, chỉ nghe kia cùng xuống lão Hán thì thảo nói qua: "Tiểu oa nhi này, chẳng lẽ là Thần Tiên hay sao?"

Thanh Niên lại nhú mày nói: "Các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Đường đường Trần Giang Vương gia, vì sao vẹn vẹn mạng hai người tùy tùng, tới đây hoang vu độ khẩu?"

Tước Vũ mấy người nghe xong, cũng âm thầm gật đầu.

Long Giác hỏi hán: "Ngươi nói vì cái gì?"

Thanh Niên lắc đầu nói: "Ta cũng không biết. Trần Giang này Vương gia, chính là Dân Hoàng em ruột. Ngày thường làm mưa làm gió, xuất hành tất trước đám cầm giữ, kết tử liên cưỡi. Lần này điệu thấp xuất hành, tất có mục đích!"

Diệp Hiền hừ lạnh một tiếng: "Còn tưởng rằng ngươi biết cái gì, nguyên lai cũng là suy đoán lung tung!"

Thanh Niên ngượng ngùng cười cười, cũng không đáp lời, tựa như có chút ngại Diệp Hiền, con mắt nhìn nhìn chậm rãi đi tới độ thuyền, trên mặt hiện ra một bộ thần sắc phức tạp.

Loại độ thuyền qua, tất cả mọi người lên thuyền mà lên.

Tước Vũ từ trên người Băng báo hạ xuống, khiến nó mang theo Tuyết Lang đứng ở đuôi thuyền, tình dọa hồng người bên ngoài, chính mình thì cùng Úy nhi Diệp Hiền đến gần buồng nhỏ trên tàu, vây quanh ở lão Hán thì thể trước mặt, an ủi khóc rống cô nương.

Tước Vũ nắm cả cô nương bờ vai nói: "Muội muội, nén bi thương! Chờ thêm bờ, chúng ta trước hậu táng Abbo, được không nào?"

Cô nương kia lắc đầu, nước mắt lại chảy xuống, nhẹ nói: "Phụ thân nói qua, hán cả đời này đều là tại ly trên sông lăn qua lăn lại phấn đấu, cho dù chết, cũng phải lưu ở ly trong nước. Hiện tại, cha đã. . ." Nói đến đây, cô nương kia dĩ nhiên khóc không thành tiếng!

Úy nhi lôi kéo hai tay của nàng nói: "Tỷ tỷ, bớt đau buồn đi, để cho chúng ta tới hoàn thành lão bá điều tâm nguyện này a!"

Tiểu Bảo đi đến bên ngoài khoang thuyền, ngửa mặt hét dài một tiếng.

Phong Chí gào thét hạ xuống, Tiểu Bảo cùng tam nữ đem lão Hán thì thể mang ra bên ngoài khoang thuyền, Phong Chí một phát nhấc lên, bay đến một chỗ thủy lưu nhẹ nhàng địa phương, từ từ buông xuống, thì thể tại trong nước sông nhất thời biến mất!

Cô nương kia đau đớn mà rên lên một tiếng: "Cha! Nữ nhi tiền ngươi một đoạn đường!" Vừa dứt lời, "Phù phù!" Một tiếng, lại nhảy vào trong sông!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ôn dịch lưu hành

Phen này biến hóa quá mức đột nhiên, mọi người còn chưa tới kịp phản ứng kịp, cô nương kia đã chìm vào trong nước sông!

Tước Vũ kinh hô: "Cô nương!" Chạy vội tới đuôi thuyền, cũng đã không thấy cô nương kia thân ảnh!

Tiểu Bảo cũng kinh sợ ngây người, quay đầu đối với đang tại mái chèo thanh sam Thanh Niên nói: "Huynh đài, chờ một chốc một lát!" Nói qua, cũng thả người nhảy vào trong sông!

Người trên giường một hồi xôn xao táo, nhao nhao đứng tại thuyền xuôi theo, khẩn trương nhìn nhìn mặt sông, lại thấy Tiểu Bảo khi thì chìm vào trong sông, khi thì trôi lên mặt nước, chỉ là thần sắc hoảng loạn, xem ra là không công mà lui.

Tiểu Đậu Nha ngồi trên Phong Chí, cũng ở Tiểu Bảo đỉnh đầu không ngừng nán nã, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn nhìn mặt sông, đôi mắt nhỏ đỏ bừng nói: "Vậy tỷ tỷ thật đúng là ngu ngốc, lại như vậy tự ti tiện nó thân!"

Tiểu Bảo ở trên sông tìm nửa ngày, cũng không phát hiện cô nương bóng dáng, thở dài một tiếng, thả người nhảy lên độ thuyền.

Úy nghi phun một tiếng khóc lớn xuất ra, ôm Tiểu Bảo đầu vai, con mắt nhìn nhìn mặt sông, anh anh ní non: "Nàng như thế nào nghĩ như vậy không ra? Nàng làm sao lại như vậy nhảy xuống!"

Kỳ thật mọi người cùng nàng kia cũng là bèo nước gặp nhau, cũng không thâm giao, chỉ là thấy nàng dung mạo tuyệt mỹ, vừa rồi tại nguy hiểm bước ngoặt lại mở miệng cảnh báo, cũng biết tâm địa thiện lương, lúc này đột gặp bất trắc, đã đồng tình, cực lớn vì tiếc hận.

Kia còng xuống lão Hán mới vừa rồi bị Long Giác nâng lên thuyền thời điểm còn có chút hôn mê, lúc này đã thanh tỉnh, nhìn nhìn mặt sông lắc đầu thở dài: "Đằng lão Nhị cả đời độ vô số người, nhưng không ngờ có này một kiếp, thật sự là không có thiên lý a!"

Sài Vũ hỏi hán: "Ngươi nhận ra này độ thuyền lão bá?"

Lão Hán gật đầu: "Như thế nào không nhận biết! Hán chính là chúng ta đại làng chài người!"

Sài Vũ "A" một tiếng, hỏi tiếp hán: "Lão bá lần này vượt sông, vì chuyện gì?"

Lão Hán ho khan hai tiếng, che ngực thở dốc: "Ta là muốn đi tìm nguyên bảo được!"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ngây ra một lúc, Long Giác hỏi hán: "Tìm nguyên bảo? Nhặt tiền đây? Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, như đẹp như vậy chênh lệch thế nhưng là chưa bao giờ trải qua! Đi đâu tìm? Kêu lên ta!"

Kia ôm hài tử nữ nhân lại lắc đầu nói với mọi người: "Tìm nguyên bảo không phải thói tiền lẻ, Lãm Nguyệt này thành phụ cận ở một vị thần y, danh tự gọi nguyên bảo!"

Danh tự gọi ngược lại vui mừng! Sài Vũ quay đầu nói với Tiểu Bảo: "Chủ nhân, nói không chừng là huynh đệ ngươi đâu, với ngươi cùng tên!"

Long Giác tại trên đầu của hán đánh một chuông, thấp giọng mắng to: "Ngu ngốc! Nhà ai huynh đệ đồng dạng danh a!"

Tiểu Bảo còn không có từ thuyền kia nữ nhảy sông thương tâm bên trong khôi phục lại, cúi đầu nói: "Ta muốn là biết ta họ nguyên là tốt rồi! Đối với ngươi cái gì cũng không nhớ rõ. . ."

Lão Hán không có để ý bên này mọi người nói chuyện, quay đầu đối với nữ nhân kia nói: "Ngươi cũng là đi tìm nguyên bảo thần y?"

Nữ nhân gật đầu: "Ta là Tiểu Ngư Thôn người. Chịu thôn nhân ủy thác, đi Phụng Hoàng Sơn thỉnh nguyên bảo thần y vì thôn nhân chữa bệnh."

Lão Hán thở dài một tiếng: "Trận này ôn dịch đem chúng ta đại Tiểu Ngư Thôn cho hại thảm!"

Sài Vũ lui về phía sau hai bước, kêu sợ hãi một tiếng: "Ôn dịch? Các người kia lưu hành ôn dịch?"

Lão Hán một bên ho khan, vừa nói: "Một năm trước liền có! Các vị mời yên tâm, này ôn dịch tuy bá đạo, lại chỉ nhằm vào lão nhân hải tử, các người thân thể khỏe mạnh, sẽ không bị lây bệnh. Người xem này mẫu tử, nhi tử đã được, mẫu thân lại bình yên vô sự!"

Sài Vũ bị khám phá tâm tư, đỏ mặt lên, đi lên trước tới hỏi hân: "Đây là cái gì quái bệnh? Chẳng lẽ trong thôn không có đại phu sao?"

Nữ nhân kia lắc đầu nói: "Trước kia có, hiện tại đã không còn."

Sài Vũ kỳ quái hỏi: "Lời này. . . Vì sao như thế?"

Nữ nhân nói tiếp đi: "Một năm trước, trong thôn đột nhiên tới rất nhiều quân đội, đem trong thôn thanh tráng nam tử đều chop tới phụ cận phi ngư sơn đào quáng, hiện tại hai thôn ra người già yếu, liền không còn có một cái có thể vai có thể chống đỡ hân tử! Coi như là chúng ta những cái này cô nhi quả mẫu, cũng bị buộc đi cho quặng mỏ nấu cơm."

Về sau, ôn dịch lưu hành, nấu cơm người càng ngày Việt thiếu, các nam nhân đều nhao nhao kêu phải về nhà vấn an lão nhân hải tử, những cái kia giám sát sợ mọi người nháo sự, phân công bác sĩ vùi tới thôn nhân chữa bệnh, lại liền bệnh gì cũng nhìn không ra. Qua một năm này, trong thôn lão nhân hiểu, chết tại đây bệnh trên đã có gần trăm người!"

Sài Vũ ngạc nhiên kêu to: "Đây rốt cuộc là bệnh gì! Như thế nào lợi hại như vậy! Chẳng lẽ liền không ai có thể chữa cho tốt nó sao?"

Lão Hán gật đầu nói: "Có! Chỉ có nguyên bảo thần y mới có bốn sự này! Bốn năm trước nguyên bảo thần y từng mang theo nữ nhi của hân trong thôn ở tạm, y thuật của hân liền trong thôn đại phu đều cảm thấy không bằng ..., quý lạy cầu sư, đáng tiếc nguyên bảo thần y cũng không thu đồ đệ, cho nên cũng không có như nguyện. Trong thôn đại phu nói, chỉ cần có nguyên bảo thần y, trên đời này liền không có trị không hết bệnh! Cho nên chúng ta lần này mới đi thỉnh cầu nguyên bảo thần y cùng chúng ta quay về thôn, cứu chữa ôn dịch, bắt quá lại gặp. . ."

Lời đến nơi đây, lại nghe đuôi thuyền Điệp Hiên một tiếng kêu sợ hãi: "Các người mau nhìn!"

Tiểu Báo mọi người bận rộn quay đầu nhìn về phía mặt sông, lại thấy một mảnh thanh sắc Giao Long, đuổi sát độ thuyền, động tác linh hoạt nhanh, so với nằm mơ nhi còn muốn nhanh nhẹn gấp mấy lần!

Đội bơi gần độ thuyền, một mảnh xanh nhạt cánh tay ngọc từ trong nước đột nhiên duỗi ra, Tước Vũ cùng Điệp Hiên lại càng hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau, một bóng người "Rầm Áo Áo" một tiếng từ trong nước chui ra, một cái trở mình, nhảy lên độ thuyền, chính là kia vừa rồi nhảy sông tuần phủ cô nương!

Mọi người chợt cảm thấy ngạc nhiên, cô gái này từ nhảy sông đến lên thuyền, ít nhất cũng có ba đốt hương thời gian, coi như là kỹ năng bơi thật tốt người, cũng là khó có thể duy trì, cô gái này thoát nhìn bắt quá mười sáu mười bảy tuổi, cư nhiên kỹ năng bơi siêu tuyệt đến tình trạng như thế, thật là làm cho người thán phục!

Úy nhi thấy được cô nương, chạy qua tới một phát ôm lấy nàng, kinh hi nói: "Tỷ tỷ người không có việc gì là tốt rồi, ta còn tưởng rằng. . ."

Cô nương kia nhìn Úy nhi trên mặt hoảng loạn thần sắc, biết nàng là chân tâm ân cần, cười lớn một chút, quay đầu nhìn nhìn mặt sông nói: "Ta đem phụ thân sắp đặt tại một cái tòa đáng địa phương, bắt trí bị cá trùng đốt." Nói đến đây, ngữ khí đã có chút nghẹn ngào.

Điệp Hiên vừa nhìn nàng lại đang thương tâm, nhanh chóng nói sang chuyện khác nói: "Vị này muội từ hảo kỹ năng bơi!"

Cô nương nhìn nhìn Điệp Hiên, cười nhạt một tiếng: "Chúng ta tại bờ sông lớn lên hải tử, cái nào không phải trong nước đi sóng trong. Ta là đảng Giao Nhi, các tỷ tỷ gọi tên ta là tốt rồi."

Tước Vũ kéo lấy đảng Giao Nhi hai tay, ôn nhu hỏi nàng: "Giao Nhi, sau này có tính toán gì không?"

Đảng Giao Nhi hai mắt đỏ lên, chậm rãi lắc đầu: "Không biết. Ta cùng phụ thân tại đây ly trên sông sống nương tựa lẫn nhau, cũng không có cái khác thân thích, càng không đi qua địa phương khác, ngoại trừ đợi ở chỗ này, ta cũng không biết muốn đi đâu!"

Tước Vũ lôi kéo tay của nàng nói: "Giao Nhi muội muội, không bằng người cùng chúng ta đi thôi, giang hồ tuy mạo hiểm, lại có mọi người giúp nhau chiếu cố, chung quy so với một người trông coi này ly giang phải tốt hơn nhiều!"

Úy nhi cũng phụ họa theo đuôi: "Đừng vậy a, Giao Nhi tỷ tỷ, người liền cùng chúng ta đồng thời a!"

Giao Nhi có chút tâm động, nhìn nhìn Tước Vũ nói: "Thế nhưng là ta không biết võ công, cùng với các người chỉ làm liên lụy mọi người. . ."

Điệp Hiên cười nói: "Không quan hệ, người liền là muội muội của chúng ta, luận kỹ năng bơi, nơi này không ai có thể so sánh coi trọng người, mọi người tất cả có Sở Trường, cho nên cũng không cần áy náy. Là tỷ muội, thì không muốn giáng ai liên lụy ai."

Giao Nhi nhìn nhìn mọi người, suy tư một hồi, khẽ gật đầu.

Thuyền đến bờ bên kia, mọi người nhao nhao cáo từ.

Sài Vũ đối với lão Hán cùng mẫu tử chấp tay nói: "Hi vọng nhị vị có thể sớm ngày tìm đến nguyên bảo thần y, giải cứu thôn nhân tại trong nước lửa."

Lão Hán gật đầu nói: "Tạ ngài cát ngôn. Nay nguyên bảo thần y hành tung bất định, nửa tháng trước có người tin đồn hắc tại Phụng Hoàng Sơn, không biết hiện tại còn ở đó hay không."

Giao Nhi đi tới nói với lão Hán: "Lục lão bá, nếu như nguyên bảo thần y không tại Phụng Hoàng Sơn, các người có thể đi Đan Đình sơn tìm thần đan bà thử thời vận. Nàng tuy sẽ không y thuật, thế nhưng Đan Dược lại có thể cứu chữa bách bệnh!"

Kia lão Hán nói một tiếng cảm ơn, cùng mẫu tử cùng đi.

Thanh sam Thanh Niên đối với mọi người chấp tay nói: "Cáo từ, chúng ta sau này còn gặp lại."

Điệp Hiền hừ một tiếng: "Với người này người nhất gan hay là có khác hội!"

Thanh Niên đỏ mặt lên, lại cũng không tức giận, ngượng ngùng cười nói: "Cũng là khó nói, son không chuyển nước chuyển, nói không chừng chúng ta không lâu sau sẽ gặp mặt!"

Điệp Hiền hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía nơi khác.

Tiểu Bảo cười nói: "Lại còn không biết đạo huynh đài tôn tính đại danh?"

Kia Thanh Niên trầm ngâm nửa ngày, nói với hắn: "Tại hạ họ Chu." Nói qua, quay đầu đi.

Tước Vũ lôi kéo tay của Giao Nhi: "Muội muội, chúng ta cũng đi thôi?"

Giao Nhi nhìn phía sau độ thuyền, trong ánh mắt toát ra lưu luyến thần sắc, quay đầu nói với mọi người: "Chờ ta với, rất nhanh sẽ tới."

Nói qua quay người nhảy lên độ thuyền, đem mái chèo thuyền cất kỹ, lại đã buông nhỏ trên tàu thu thập một phen, lúc này mới khoá một cái bao, đi đến bờ, rồi lại cỡi xuống dây thừng một lần nữa quấn vài vòng, mới yên tâm nói: "Như vậy cho dù đụng phải sóng to gió lớn, cũng không sợ thuyền nhỏ bay đi, có người vượt sông cũng có thể chính mình chèo thuyền đi qua."

Mọi người thấy nàng tuy trong nội tâm bi thống, làm việc lại là đầu vào đấy, không rõ chi tiết, cũng là âm thầm tán thưởng.

Sài Vũ đi đến Giao Nhi bên người, ôm đồm qua nàng bao quần áo trên vai, hướng đại đao chuôi trên nhảy lên, quay người hét lớn: "Lại thêm một cái bà cô lải nhải!"

Giao Nhi kỳ quái hỏi hắn: "Cái gì bà cô?"

Tước Vũ tam nữ đồng thời cười cười, Diệp Hiền liền lôi kéo tay của Giao Nhi, một bên đi lên phía trước, một bên đem cùng ba tàn huynh đệ làm quen quá trình giảng cho nàng nghe, trêu chọc Giao Nhi khi thì nhăn mày, khi thì mỉm cười, cuối cùng lại che miệng nhõng nhẽo cười lên.

Tiểu Bảo nhìn nhìn Giao Nhi khuôn mặt tươi cười, cũng vui mừng âm thầm gật đầu, hay là Diệp Hiền có biện pháp, nhanh như vậy liền đem cô nương từ tang phụ đau khổ bên trong kéo ra ngoài.

Úy nhi cười Tuyết Lang đi đến bên cạnh hắn, lặng lẽ đưa tay tại hắn trên cánh tay bấm một cái, oán hận nhìn nhìn hắn thấp giọng nói: "Ca ca thú, tiện nghi người rồi!"

Tiểu Bảo có chút mặc danh kỳ diệu, nhìn nhìn Úy nhi hỏi: "Tiện nghi ta cái gì?" Úy nhi nhếch lên mũi ngọc nhỏ nhỏ hừ một tiếng, trợn mắt nhìn hắn nói: "Giả bộ! Nội tâm không biết có nhiều đẹp đó!" Nói qua thúc giục Tuyết Lang đi tới trước mọi người mặt đi đùa Ngưu Thông nói chuyện đi.

Tiểu Bảo càng thêm mặc danh kỳ diệu, nhìn nhìn Úy nhi bóng lưng tao liễu tao cái ót, mặc danh kỳ diệu lầm bầm: "Ta đâu giả bộ sao? Trong nội tâm của ta đẹp cái gì?"

Mọi người đi đến Lâm Nguyệt thành, đã là giờ lên đèn.

Trước tìm một cái khách sạn, Tiểu Bảo tính toán trên người vòng vo, có chút do dự nói với Tước Vũ: "Vũ nhi, chúng ta liền khai mở mấy gian nhà dưới, tốt chứ?"

Tước Vũ dịu dàng cười cười, thấp giọng nói: "Tướng công nói như thế nào, kia liền như thế nào, chỉ là túc ở một đêm, có cái giường cũng dễ làm thôi."

Tiểu Bảo áy náy cầm chặt tay của Tước Vũ, than nhẹ một tiếng: "Để cho các người đi theo ta chịu khổ!"

Tước Vũ trợn mắt nhìn hắn, cười nói: "Tướng công nói chuyện này!"

Tiểu Bảo đi đến bên người Chương Quý: "Ta muốn bốn đang lúc nhà dưới."

Chương Quý nhìn nhìn mọi người đang mặc khác nhau, Tước Vũ chúng nữ tuy là nam nhân trang phục, y phục đã đổi lại tạm thời mua được vài thô áo

dài, cùng Phổ thông dân chúng không có gì khác nhau, tiếng động lớn từ nhếch lên, cao giọng kêu to: "Nhà dưới bốn đang lúc!"

Qua thật lớn một hồi mới có người đáp lại: "Yes Sir, nhà dưới bốn đang lúc!" Một cái tiểu nhị chậm chạp từ bên trong đi ra.

Mọi người chưa phát giác ra tức giận, Diệp Hiên đang định muốn mắng, Giao Nhi lại đi đến trước quầy, từ trong tay áo móc ra một vật, đối với Chương Quý nói: "Chương Quý, cái khóa hạt châu này có thể dính trên bốn đang lúc phòng trên?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Người lấy châu quý

Mọi người giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Giao Nhi ngọc trong tay cầm một mai to như móng tay đồng dạng trên châu, tại dưới đèn điệp điệp phát sáng, huyền đẹp dị thường!

Trần châu này tuy quý trọng, lại cũng không hiếm thấy, chỉ là thể tích lớn như vậy, lại là không nhiều lắm.

Kia Chương Quý cùng tiểu nhị đều nhìn trông mà thèm, liên tục gật đầu nói: "Giá trị! Đương nhiên giá trị! Nhiều hơn nữa mấy gian cũng có thể theo khai mở!"

Giao Nhi mỉm cười, chỉ vào Tiểu Bảo nói: "Mở cho hẳn một gian lớn nhất gian phòng, sau đó lại tại bên cạnh muốn ba gian, cái khóa hạt châu này liền dính, phiền toái Chương Quý lại cho mọi người đưa chút bữa tối, sẽ đưa đi phòng lớn bên trong, tốt chứ?"

Chương Quý một bả đoạt lấy trên bàn trần châu, sợ Giao Nhi lại đổi ý đồng dạng, quay đầu đối với tiểu nhị quát mắng: "Còn ngu ngốc lằng lẩy làm gì! Không có nghe công tử phân phó ư! Chạy nhanh mang mấy vị công tử đi phòng trên, tại để cho phòng bếp làm vài đạo thức ăn ngon, đưa đi công tử gian phòng!"

Tiểu nhị cung lấy eo liên tục gật đầu, về mặt nhin ọt ton hót đối với Giao Nhi mọi người nói: "Khách quan mời đi theo ta, hành lang dốc đứng, cẩn thận một chút, không ai nhanh mấy vị công tử thân thể. . ."

Tước Vũ tựa hồ cảm giác có chút không ổn, vừa định nói chuyện, lại bị Giao Nhi kéo lấy bàn tay nhỏ bé, một đường chạy lên lầu.

Tiểu Bảo cùng mầm mở nhi một gian, Tước Vũ cùng Giao Nhi một gian, Diệp Hiên cùng Ủy nhi một gian, ba tàn huynh đệ một gian.

Băng báo cùng Tuyết Lang đã sớm chính mình chạy ra đi tìm gì ăn, cùng mọi người đợi lâu rồi, bốn thú cực nhà thông thái tính, biết mình bộ đáng quái dị, dễ dàng dọa hòng người bên ngoài, cho nên vừa đến nhiều người địa phương không cần Tiểu Bảo phân phó, chính mình liền biến mất.

Mọi người trở lại Tiểu Bảo gian phòng, đồ ăn đã dâng đủ, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.

Tước Vũ áy náy nói với Giao Nhi: "Vốn định chiếu cố muối muối kia mà, không nghĩ tới lại làm cho mọi người dính muối muối hết."

Giao Nhi mỉm cười: "Là tỷ muối, cần gì phải như thế khách sáo!"

Tiểu Đậu Nha ngu ngơ nói qua: "Tỷ tỷ hạt châu kia, thật là xinh đẹp!"

Vào ban ngày chính là mầm mở nhi cười Phong Chí, cùng Trần Giang Vương gia một đám solo dây dưa, cứu đảng Giao Nhi, Giao Nhi đối với này hiểu từ cũng cực kỳ yêu thích, nghe thấy chỉ vuốt Tiểu Đậu Nha đầu nói: "Vậy tỷ tỷ đưa ngươi một khóa càng xinh đẹp, tốt chứ?"

Nói qua từ trong tay áo móc ra một cái như đại lớn chừng ngón cái hạt châu, đưa tới Tiểu Đậu Nha trong tay.

Này hạt châu vừa xuất hiện, gian phòng ánh đèn tựa hồ cũng tối một chút, mọi người thấy bề ngoài hình rất tròn, toàn thân đen nhánh tỏa sáng, phóng ra hào quang lại là màu sắc đa dạng, chính xác là tinh mỹ phi phàm!

Long Giác cả kinh kêu lên: "Đen trên châu! Long mô tung hoành giang hồ vài chục năm, như xinh đẹp như vậy đen trên châu, vẫn là lần đầu tiên gặp được!"

Muốn biết rõ lớn nhỏ như vậy trên châu đã là cực kỳ khó được, huống hồ hắc sắc trên châu lại càng là khó cầu, lớn như vậy một khóa đen trên châu đủ giá trị Liên Thành!

Giao Nhi đối với mọi người đang bên môi dựng thẳng lên một ngón tay: "Xuyt, không ai gọi ngoại nhân nghe xong đi, khiến cho phiền toái không cần thiết!"

Tiểu Bảo hỏi nàng: "Giao Nhi, người như thế nào có nhiều như vậy trên châu?"

Giao Nhi nhìn Tiểu Bảo liếc một cái, khuôn mặt hơi có chút đỏ lên, thấp giọng nói: "Quanh năm tại trên sông gió táp mưa sa, không có việc gì liền thích đi trong nước đào chút gang con trai(bạng) mầm mống nhi các loại chơi, hạt châu chính là như thế. Trên người ta còn có rất nhiều đầu, cho nên về sau mọi người không cần phải lo lắng không có vòng vo."

Mọi người ồ một tiếng, điều này cũng khó trách, lấy Giao Nhi kỹ năng bơi, kiếm chút loại bảo bối này tự khiến trách sự tình.

Sài Vũ nói: "Nhị cô nải nải như vậy có tiền, vì sao vẫn còn ở trên sông độ thuyền?"

Vào ban ngày mọi người đã đã bái tử muội, Tước Vũ lớn nhất, Giao Nhi thứ hai, Điệp Hiên thứ ba, Úy nhi nhỏ nhất, cho nên hiện tại Sài Vũ gọi nàng nhị cô nải nải.

Giao Nhi lại là không quá thói quen loại này cách gọi, dờ khóc dờ cười nhúu mày một cái, lại cũng không có phản đối, ung dung nói qua: "Phụ thân nói, chúng ta trên sông người, ăn là nước sông cơm, tự lực gánh sinh, lao mà có lấy được mới là vui sướng nhất thời gian. Mặc dù dựa vào trên châu phát tài, cũng bị người đồ kị, khó tránh khỏi không có kẻ xấu thấy hơi tiền nổi máu tham, thời gian ngược lại trở thành chờ đợi lo lắng qua, kia cần gì phải!"

Mọi người nhao nhao gật đầu, nghĩ đến lão Hán mặc dù một kẻ người chèo thuyền, đối nhau sống có này cảm ngộ, có thể an tại hiện trạng, đúng là không dễ. Đáng tiếc đột nhiên bị vượt qua đo đạc, uống đưa tánh mạng, thật sự là thiên lý bất công.

Giao Nhi cũng bơi vì nhớ tới phụ thân, ngữ khí lại trầm thấp xuống, sắc mặt cũng biến thành có chút đau thương.

Tiểu Bảo vội vàng nói: "Giao Nhi, đi ra ngoài bên ngoài, tài không ngoài lộ, hay là thỏa đáng đảm bảo, cắt không thể tùy ý lấy ra."

Giao Nhi gật đầu nói: "Ta đã giao cho Tước Vũ tử tử đảm bảo, chúng ta là người một nhà, đặt ở tử tử kia rất yên tâm"

Tước Vũ cười nói: "Ngày mai tìm gia sản phổ, trước đổi chút ngân lượng ngân phiếu các loại. Mỗi ngày đặt ở trên người, cũng là một mối."

Mọi người ăn uống no đủ, từng người trở về phòng. Úy nhi nhìn nhìn Tiểu Đậu Nha, há to miệng, nửa ngày mới nói: "Mầm mống nhi, buổi tối cùng tử tử ngủ một gian."

Tiểu Đậu Nha đầu dao động như trống lúc lắc, một phát ôm lấy Tiểu Bảo cái cổ nói: "Không, ta muốn cùng ca ca ngủ!"

Điệp Hiên hung hăng nói: "Vậy người liền cùng hần ngủ chung đi, tỉnh nửa đêm nhao nhao ta!" Quay đầu nói với Tiểu Bảo: "Người tốt nhất ngủ thành thật một chút!" Nói xong đi ra ngoài.

Úy nhi cũng tròn mắt nhìn Tiểu Bảo liếc một cái: "Không cho phép khi dễ Tiểu Đậu Nha!" Cũng đi theo Điệp Hiên đi ra cửa ngoại.

Tước Vũ dịu dàng cười cười, đưa tay tại Tiểu Bảo trên chóp mũi một chút, sáng giọng: "Người a, cả đời đều hãm tại hoa đào chướng trong!" Lôi kéo về mặt mạc danh kỳ diệu Giao Nhi đi ra gian phòng.

Còn lại lại càng là đầu đầy sương mù, dờ khóc dờ cười Tiểu Bảo, ôm treo ở trên người hần Tiểu Đậu Nha, đi đến bên giường, tại hần trên mông đít nhỏ vỗ một cái, cười nắc nẻ: "Tiểu gia hóa không đi cùng các tử tử một chỗ ngủ, lại tới quán ta!"

Tiểu Đậu Nha nằm ở trên giường khanh khách cười, lôi kéo tay của Tiểu Bảo nói: "Ta muốn ôm ca ca ngủ, ta muốn ca ca cho ta kể chuyện xưa!"

Tiểu Bảo đi thối tắt đèn, đi đến bên giường cùng y nằm xuống, Tiểu Đậu Nha đã tựa qua, ôm cổ hần nói: "Ca ca, cho mầm mống nhi nói một chút người khi còn bé sự tình a?"

Tiểu Bảo vỗ vỗ phía sau lưng của hần, thở dài một hơi nói: "Ca ca đều đã quên. Nhớ rõ sự phụ của thầy nói qua, ta đã từng đầu bị thương, Tịnh Thủy Liên Tọa lúc trước sự tình đều đã quên cái không còn một mảnh, ta cũng muốn biết ta là người ở nơi nào, cha mẹ là ai, trước kia từng phát sinh qua chuyện gì, thế nhưng là chính là nghĩ không ra, vừa nghĩ liền đau đầu!"

Tiểu Đậu Nha vuốt ve khuôn mặt của Tiểu Bảo nói: "Ca ca thật đáng thương. Đúng rồi, ca ca có thể đi tìm nguyên bảo thần y a, hần không phải là rất lợi hại sao? Để cho hần cho ca ca nhìn xem, có lẽ có thể khiến ca ca nhớ tới trước kia."

Tiểu Bảo trong nội tâm khê động, thâm nghĩ này có lẽ thật sự có khả năng, bất quá nghĩ lại, cười khổ mà nói: "Ta lại không phải bị bệnh, mà là bị thương."

Mầm mống nhi cười nắm bắt Tiểu Bảo mặt: "Đàn ca ca, cái nào đại phu không biết trị tổn thương?"

Tiểu Bảo ha ha cười cười, điều này cũng đúng, gật đầu nói với Tiểu Đậu Nha: "Loại từ Việt Châu thành trở về, chúng ta liền đi tìm thần y, nhìn hần có biện pháp nào không có thể khiến ca ca khôi phục ký ức."

Hai người nói chuyện, bất tri bất giác đêm đã khuya. Tiểu Đậu Nha liền đánh mấy cái ngáp, thanh âm nói chuyện càng ngày càng thấp, cuối cùng rốt cục

ngủ say.

Tiểu Bảo cũng có chút mệt nhọc, đem che ở mầm mỡ nhĩ trên người mỏng thâm xiết chặt, cũng ngủ thật say.

Một giấc tỉnh lại, trời đã sáng choang.

Mọi người đã ăn điểm tâm, Ủy nhi lấy ra đi vào rừng thì phụ thân giao cho chính mình thiếp mời, nói với Tiểu Bảo: "Ca ca, chúng ta hôm nay đi tiếp một chút Chu thúc thúc a?"

Điệp Hiền ở một bên nói: "Hai người các ngươi cái đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ được rồi, ta cùng sư tỷ cùng Giao Nhi muội muội đi thị trấn trên đi chơi, phiên nhất xã giao!"

Tước Vũ gật gật đầu nói: "Ba tần huynh đệ cũng cùng chúng ta một đạo a, có nhiều thứ còn muốn các ngươi tới hỗ trợ."

Long Giác lau tay nói: "Hảo, ba người chúng ta liền theo đại bà cô, ngại cứ việc phân phó."

Tiểu Đậu Nha nhanh chóng tại bên cạnh bàn gọi: "Vây ta đâu, ta đây đâu này? Ta cùng với đây?"

Giao Nhi cười nói: "Ngươi nghĩ cùng với đây?"

Tiểu Đậu Nha nghiêng đầu nhìn nhìn Tiểu Bảo, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nhanh chóng quay đầu đi, đối với Tước Vũ thấp giọng nói: "Ta cùng vũ tỷ tỷ một khối. . ." Nói xong lại vụng trộm nhìn thoáng qua Tiểu Bảo, một bộ lưu luyến thần thái.

Điệp Hiền cùng Tước Vũ, Giao Nhi ba người nhìn nhau cười cười, đều đối với tiểu gia hỏa này lắc đầu.

Thái Thương tiệm gạo là Lâm Nguyệt thành lớn nhất mét đi, cho nên rất dễ dàng liền có thể tìm đến.

Tiểu Bảo cùng Ủy nhi hai người hơi nghe ngóng một chút, liền đã đi tới tiệm gạo cổng môn.

Cùng quân sự đưa qua thiếp mời, chỉ chốc lát đã bị người dẫn tới hậu viện, vừa bước trên tích thủy mái hiên nhà, một người ngay tại trong phòng hô: "Thế nhưng là ta kia nữ hiền chất tới?"

Ủy nhi lôi kéo Tiểu Bảo, đi theo một danh môn bộc tiến vào phòng khách, đứng đối nhau tại trong sảnh một cái mập mập trung niên nhân cười nói: "Chu thúc thúc hảo!"

Ba người ngồi xuống, Tiểu Bảo đánh giá trung niên nhân kia, chỉ thấy hần hơn 40 tuổi, trán đã ngốc, lại là mặt mày hồng hào, dáng người mặc dù béo, lại cũng cao lớn, không chút nào hiền ngốc.

Không trước cười, cười cười liền con mắt cũng bị trên mặt thịt lách vào thành một đạo khe hở, cũng không ngừng lộ ra một đạo tinh quang, làm cho người ta thấy được hần còn là có mắt, chỉ là che dấu mà thôi.

Chu người lương thiện nhìn nhìn Ủy nhi nói: "Ta tại Thái Hà sơn, ngươi còn là một vừa hội nói chuyện hài tử, không nghĩ được nhoáng một cái vài chục năm trôi qua, lại trở mã như vậy duyên dáng yêu kiều, trở thành đại cô nương, còn có hôn định?"

Ủy nhi xấu hổ mặt, cúi đầu nói: "Chu thúc thúc nói đùa, Ủy nhi còn tiểu đó!" Nói qua vụng trộm nhìn Tiểu Bảo liếc một cái.

Chu người lương thiện lúc này mới chú ý tới bên cạnh thiếu niên, hỏi nàng: "Vị này chính là?"

Ủy nhi lôi kéo tay của Tiểu Bảo nói: "Hần gọi Tiểu Bảo, là. . . Là ca ca của ta. . ." Lời còn chưa dứt, khuôn mặt dĩ nhiên đỏ thắm.

Chu người lương thiện nhìn nhìn hai người động tác, rất có thâm ý gật gật đầu, con mắt nhìn nhìn Tiểu Bảo, tựa hồ xuyên thấu y phục của hắn, thấy được trong lòng của hắn đi.

Tiểu Bảo thần nhiên mà ngồi, mục quang nhìn thẳng vào chu người lương thiện, mang trên mặt nụ cười thần nhiên, cũng không nói chuyện.

Chu người lương thiện nhìn thiếu niên này khí vững như sơn, khó có thể phỏng đoán, cũng không thấy âm thầm ngạc nhiên.

Nghĩ chính mình xem vô số người, nhưng lại chưa bao giờ có một cái có thể như thiếu niên này đồng dạng hoàn toàn nhìn không ra nội tâm, cao thâm mạc trắc, hãy nhìn nó tuổi tác cũng bất quá mười bảy mười tám tuổi bộ dáng, hơn nữa không có chút nào nội lực tiết ra ngoài tùy tiện chi khí, đúng là không dễ.

Đang định mở miệng nói chuyện, chỉ nghe ngoài cửa một người kêu to: "Cha, Vương gia giáo ngài đi qua, ta xem ngươi hay là nhanh chóng đi ứng phó một chút đi!"

Theo tiếng nói, một người Thanh Niên cất bước đi vào phòng khách, thấy được Tiểu Bảo cùng Ủy nhi, ngây ra một lúc, cười nói: "Ta nói rồi, chúng ta còn có thể gặp lại."

Chu người lương thiện cau mày đứng dậy, hừ nhẹ một tiếng, nói với Thanh Niên: "Ngươi tới cùng hai vị khách nhân nói, ta đi một chút sẽ trở lại!" Nói qua

đôi với Úy nhi gật gật đầu, bước đi ra ngoài cửa.

Tiểu Bảo nhìn nhìn Thanh Niên nói: "Không nghĩ được người dĩ nhiên là Thái Thương tiệm gạo thiếu lão bản!"

Thanh Niên mỉm cười, ngồi vào bên cạnh trên mặt ghế, nói với Tiểu Bảo: "Tiểu huynh đệ lúc này tới Lâm Nguyệt thành, có thể ở lâu mấy ngày, để ở dưới mang các vị tại thành trung chuyển chuyển, cố gắng hết sức làm người chủ nhà tận tình."

Tiểu Bảo chấp tay nói: "Làm phiền huynh đài hao tâm tổn trí. Chúng ta còn có chuyện quan trọng bên người, tiếp qua Chu thúc thúc, liền muốn động thân. loại về sau lần nữa gặp gỡ, nhất định không phụ huynh đài thịnh tình!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Thiên Thính thuật

Ba người nhất thời không nói chuyện, Úy nhi lại một bộ hào hứng không giảm bộ dáng, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bốn phía một cái, sau đó lại vụng trộm lôi kéo một chút Tiểu Bảo y phục, đầu ngón tay ngoắc ngoắc tay của Tiểu Bảo chỉ, đợi Tiểu Bảo nghĩ cảm chặt nằng, rồi lại nhanh chóng né ra, trong miệng cũng thấp giọng không hề cười.

Tiểu nha đầu luôn luôn đều là cùng các vị tỷ muội một chỗ kết bạn mà đi, lúc này cùng ái lang một chỗ, mặc dù có cái ngoại nhân ngồi ở bên người, lại cũng khó nén thiếu nữ tâm tính, muốn cùng ái lang nhiều trêu chọc một hồi.

Tiểu Bảo sợ hai người động tác thi lễ, nghiêm trang đối với Úy nhi lắc đầu, lại thấy tiểu nha đầu le lưỡi một cái, căn bản không để ý tới ý đồ của hắn, đành phải quay đầu đối với Thanh Niên không có lời tìm lời nói: "Vừa rồi nghe huynh đài nói, quý phủ khác có khách người?"

Thanh Niên ngẩng ra một lúc, sắc mặt trầm xuống, thấp giọng nói: "Có, hơn nửa hai vị cũng đều nhận thức."

Úy nhi nghe xong, tò mò hỏi: "Chúng ta nhận thức? Đây sẽ là ai?"

Người thanh niên âm nghiêm mặt nói: "Trần Giang Vương gia!"

"Cái gì?" Tiểu Bảo cùng Úy nhi đồng thời chấn động, thiếu chút nữa đánh rớt trên bàn trà chén trà.

Úy nhi mặt lạnh lùng nói: "Bọn họ là khách nhân của các người?"

Thanh Niên thờ dãi một tiếng: "Là chính bọn họ tìm tới cửa, chúng ta cũng không muốn có như vậy khách nhân!"

Lại nghe chu người lương thiện ở ngoài cửa hô: "Lang nhi, người xuất ra một chút."

Nguyên lai này người thanh niên gọi chu lang, nghe được phụ thân gọi hắn, vội vàng đứng dậy, đối với Tiểu Bảo cùng Úy nhi chấp tay: "Xin lỗi không tiếp được! Hai vị mời dùng trước trà, một hồi lại đến tương bồi."

Tiểu Bảo gật gật đầu, đưa mắt nhìn hắn đi ra ngoài.

Úy nhi thần sắc căm giận nói: "Chu thúc thúc làm sao có thể cùng Trần Giang Vương gia cùng một chỗ? Kia Vương gia chính là hại chết đảng bá bá hung thủ! Nói chuyện với bọn họ chắc chắn sẽ không có cái gì tốt sự tình, nếu như có thể nghe được bọn họ nói cái gì là tốt rồi!"

Tiểu Bảo kỳ quái hỏi nằng: "Dạng này tính không tính dòm người...?"

Úy nhi sững sờ, tiếp theo lắc đầu nói: "Không tính! Bọn họ thương lượng chuyện xấu, nếu như chúng ta trước thời gian biết, nhất định có thể sớm chuẩn bị, nhiều cứu một ít dân chúng!"

Tiểu Bảo cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì cái gì, cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Ta thử một chút!" Nói qua làm một cái kỳ quái động tác!

Chỉ thấy hắn hai tay đặt ở hai lỗ tai bên cạnh, lấy ăn chỉ ngăn chặn vành tai, ngón giữa bên tai đột, ngưng thần tĩnh khí, một lát sau, thanh âm thật thấp nói: "Chu thúc thúc để cho chu lang đi phòng thu chỉ lấy ba ngàn lượng bạc, còn nói mấy người danh tự, để cho chu lang mang theo cùng Trần Giang Vương gia một chỗ quay về Trần Giang Vương Phủ, chu lang dường như không muốn đi."

Úy nhi che miệng kinh sợ hỏi: "Ca ca, người như thế nào sẽ sử dụng Hà Phi tỷ tỷ địa linh tai?"

Tiểu Bảo dựng thẳng lên phải chỉ, làm cái hư thanh thủ thế, thấp giọng nói: "Đây không tính là địa linh tai, hẳn là xem như Thiên Thỉnh thuật! Bởi vì ta không cần cảm ứng mặt đất chấn động, chỉ cần cảm thụ không khí ba động."

Úy nhi nhô ra một chút đầu lưỡi, ái lang tay này công phu, có thể so sánh Hà Phi sư tỷ cao mình gấp bao nhiêu lần! Có thể thực hiện gì chưa bao giờ thấy hẳn dùng qua? Chẳng lẽ mấy ngày nay tiểu tử này lại có kỳ ngộ gì phải không?

Lại không biết Tiểu Bảo từ khi cùng Mộng Nương gặp nhau qua, nhất thời nửa khắc cũng không muốn chậm trễ Linh đan của mình tu hành, mấy ngày nay mặc dù tại chạy đi, thế nhưng là ven đường thông qua các loại sông núi cảnh sắc, còn có người văn ăn nói, so với đi qua mười mấy năm kinh lịch còn muốn phong phú, đối với tu hành rất có ích lợi, thần kỳ đương nhiên là rất là tăng trưởng, ngay cả chính hắn cũng không biết bây giờ có thể sử dụng ít nhiều kỹ pháp!

Tiểu Bảo càng nghe sắc mặt càng trầm, hừ lạnh một tiếng: "Không nghĩ được Trần Giang Vương gia càng như thế tai họa, chỉ là quay về chuyển Vương Phủ, giống như này hao người tổn của!"

Úy nhi khẩn trương hỏi hắn: "Làm sao vậy?"

Tiểu Bảo thấp giọng nói: "Trần Giang Vương gia muốn Chu thúc thúc dùng ngân lượng bao xuống ven đường cao cấp nhất cơm bắt chấp mọi thứ, tốt nhất khách sạn, mà còn muốn ít nhất mười người hộ vệ, lại không thể kinh động ngoại nhân."

Úy nhi hừ lạnh một tiếng: "Đã muốn xếp hạng trận, vừa muốn bí mật tung đi, không phải này làm khó Chu thúc thúc sao?"

Tiểu Bảo đưa tay rú xuống, thì thảo nói qua: "Trần Giang Vương gia đến cùng có mục đích gì? Vì sao không thông báo quan phủ chuẩn bị, lại muốn Chu thúc thúc tới làm những sự tình này? Vừa rồi nghe Chu thúc thúc nói, đón đến mệnh lệnh này còn có thành bên trong hai vị phủ hào đại thần, Trần Giang Vương gia đóng quân hơn vạn, vì sao phải bức bách dân gian thế lực hồi phủ? Hắn đang sợ cái gì? Vẫn là tại tránh né cái gì?"

loại chu người lương thiện mặt mũi tràn đầy tươi cười trở lại trong sảnh, Tiểu Bảo lôi kéo Úy nhi đứng lên nói: "nếu như thúc thúc còn có chuyện quan trọng, chúng ta cũng không quấy rầy. loại qua một thời gian ngắn, lại đến bãi phỏng thúc thúc."

Chu người lương thiện trừng mắt, kéo lấy Úy nhi tay nói: "Nói gì vậy! Nữ hiền chất đường xa mà đến, nói như thế nào cũng phải ở lâu mấy ngày, một chút chuyện nhỏ sẽ không nhiều chúng ta thúc cháu hào hứng, ta còn muốn hỏi các người Như Phong mấy năm này tình huống đó!"

Không nói lời gì, án lấy Tiểu Bảo cùng Úy nhi lần nữa ngồi xuống, phân phó hạ nhân chuẩn bị ăn trưa, lại cho hai người tục dâng trà nước, nói chuyện phiếm lên.

Chu người lương thiện nhìn nhìn Tiểu Bảo, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Hiền chất khí độ bất phàm, ăn nói không tầm thường, đích thị là hậu nhân của danh môn, lại không biết làm phủ tôn hào. . . ?"

Tiểu Bảo cười nhạt một tiếng: "Thúc thúc cất nhắc. Thỉnh thúc thúc thứ lỗi, Tiểu Bảo đầu chịu được qua tổn thương, liền thân thể của mình đều ký không rõ lắm, chỉ biết phụ thân là cái mà nói thôn phu, dân trong thôn, tuyệt không phải hiền quý."

Chu người lương thiện "A" một tiếng, hiển nhiên không tin lời của Tiểu Bảo, cho là hắn cố ý giấu diếm.

Úy nhi ở một bên cười khê: "Năm đó phụ thân tại Bàn Long Giang cứu ca ca Tiểu Bảo thời điểm, xác thực thấy hắn một bộ thôn đồng cách ăn mặc, khi đó ca ca. . . Ngu ngốc, vừa vụn chơi!"

Chu người lương thiện ha ha cười cười, trong nội tâm đã tin Tiểu Bảo nói như vậy, thái độ trên liền lạnh nhạt rất nhiều, quay đầu đối với Úy nhi nói: "Chất nữ, đã ăn cơm trưa, để cho người lang ca ca dẫn người đi thành trông được thuyền rồng, còn có mấy ngày chính là Trung thu, thành đang có ba thuyền rồng giải thi đấu."

Úy nhi vỗ tay nói: "Hào áo a, ca ca, chúng ta xem qua thuyền rồng lại đi được không?"

Tiểu Bảo điểm một cái trán của nàng: "Cũng không vội tại đây một hai ngày, Úy nhi nếu như muốn nhìn, vậy chúng ta liền đi xem trọng!"

Úy nhi vui vẻ muốn ôm ở Tiểu Bảo, lại đột nhiên tỉnh cảm giác chính mình vẫn còn ở trong nhà người khác, chỉ phải bắt lấy Tiểu Bảo ống tay áo, ngọt ngào cười: "Ca ca thật tốt!"

Chu người lương thiện đem hai người động tác nhìn ở trong mắt, nhướng mày, cũng không nói chuyện, nâng chung trà lên uống một ngụm, đối với ngoài cửa hô: "Như thế nào ăn trưa còn không có chuẩn bị cho tốt a?"

Ngoài cửa một nhà đình đi tới, khom người nói qua: "Lão gia, đã chuẩn bị tốt, thỉnh lão gia dời bước biết vị đình."

Chu người lương thiện đứng dậy đối với Úy nhi nói: "Đi, thúc thúc hôm nay để cho người nếm thử Lãm Nguyệt thành nổi danh nhất Thái Thương Ngọc Mễ!"

Biết vị đình là Chu phủ đại viện hậu viện một chỗ trì đang lúc tiểu đình, cung cấp chủ nhân ngày mùa hè hóng mát dùng bữa chi dụng.

Tuần này phủ đại viện tổng cộng phân ra Tiền viện, bên trong viện, hậu viện ba cái bộ phận. Tiền viện chính là Thái Thương mét đi. Bên trong viện là mét kho. Hậu viện thì là người nhà chỗ cư trú.

Riêng là hậu viện, liền có mấy chục khoảnh, bên trong có nhân công hồ nước, đường bên trong nuôi dưỡng có các loại tôm cá liên hà, đường trên xây dựng có đình nghỉ mát, mặt nước còn có thuyền nhỏ, chủ nhà cảnh giàu có có thể thấy được rõ ràng.

Lúc này trong đình bàn tròn bên cạnh ngồi lên năm người. Chu người lương thiện, chu lang, quản nhà, Tiểu Bảo cùng Úy nhi.

Mọi người phân ra chủ tân làm tốt, chu người lương thiện bung chén rượu lên đối với Úy nhi nói: "Chất nữ, chén rượu này xem như thúc thúc cho người mời khách từ phương xa đến dùng cơm, người đường xa mà đến, thúc thúc mặc dù việc vất vả đa dạng, lang nhi lại có thể tương bồi, đại phúc thiện thu thập một gian phòng trọ, để cho chất nữ trong nhà ở lại, chơi nhiều mấy ngày."

Bên cạnh quản nhà lên tiếng: "Vâng, lão gia!"

Úy nhi vội vàng lắc đầu: "Thúc thúc, không cần làm phiền. Úy nhi việc này là theo ca ca Tiểu Bảo còn có hai vị sư tỷ cùng nhau đến đây, trong khách sạn còn có các huynh đệ khác tỷ muội, bất tiện độc hành."

Tiểu Bảo cũng ngu ngơ mà cười cười, ở một bên xấu hổ cùng ngồi. Hắn đối với mấy cái này lễ nghi cũng không hiểu, người cũng coi như không hơn nhận thức, cho nên ngồi ở chỗ kia có chút câu nệ.

Chu người lương thiện nghe Úy nhi vừa nói, ha ha cười: "Là như vậy, thúc thúc cũng không bắt buộc, các người ở nơi đó nhà khách sạn?"

Úy nhi suy nghĩ một chút: "Hong Phúc khách sạn."

Chu người lương thiện gật gật đầu: "Cũng không tính xa, lang nhi đợi lát nữa đi báo cho Hong Phúc lão bản, tiền phòng ghi tạc đại thương trương mục."

Tiểu Bảo vội vàng nói: "Chu thúc thúc khách khí, tiền phòng đã kết, không nhọc thúc thúc hao tâm tổn trí."

Chu người lương thiện không vui: "Người là sợ ta Chu mỗ người chút tiền ấy đều xuất không nổi sao? Các người tới đến địa bàn của ta, sao có thể tự đào hầu bao, việc này không cần phải nói, đợi lát nữa lang mà đi chuẩn bị hảo!"

Chu lang gật đầu đáp ứng, Tiểu Bảo cũng chỉ hảo ngậm miệng không đề cập tới.

Chu người lương thiện cho chu lang khiến cái nhan sắc, nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Lang nhi cho tiểu huynh đệ kính một ly, cảm tạ hắn một đường đến nay đối với người Úy nhi muội muội chiếu cố."

Chu lang nhìn nhìn Úy nhi, lại nhìn một chút Tiểu Bảo, cười nhạt một tiếng: "Hảo, hôm nay cùng với tiểu huynh đệ không say Bất Quy."

Tiểu Bảo vội vàng khoát tay: "Ta sẽ không uống rượu. . ."

Chu người lương thiện cắt đứt hắn: "Nam tử hán đại trượng phu, uống rượu Khi như kinh uống, phương hiền hào khí, sao có thể nói sẽ không!"

Tiểu Bảo bắt đắc dĩ, đành phải bung chén rượu lên, đối với chu người lương thiện cùng chu lang: "Vay ta cảm tạ thúc thúc cùng Chu huynh thịnh tình, từ chối thì bất kính, mạnh mẽ uống này chén." Nói qua bung chén rượu một hơi uống cạn.

Chu người lương thiện mỉm cười nói: "Này mới đúng mà!" Cũng uống cạn rượu trong chén. Chu lang cùng quản nhà cũng chén rượu cùng uống, hạ nhân tiến lên tục đầy.

Chu lang bung chén rượu nói: "Tiểu huynh đệ, ly Giang Nhất dừng, vì huynh thương niệm đệ chi hiệp nghĩa phong thái, một lòng treo cao, ngày khác gặp lại tất dẫn là tri kỷ, quý cầu kết bái. Hôm nay quả nhiên gặp lại đệ chi tư thế oai hùng, chẳng biết có được không một ném tâm nguyện, kết làm khác phái huynh đệ?"

Tiểu Bảo vốn vì rộng rãi người, mặc dù bất thiện đối đáp, lại đối xử mọi người chân thành, vốn định một lời đáp ứng, lại nghe chu người lương thiện nói: "Quân tử tương giao, tình nhạt như nước. Sáp Huyết Minh thề, đập đầu dâng hương ngược lại rơi xuống khuôn sáo cũ!"

Tiểu Bảo nghe xong, cũng thấy có lý, đối với chu lang cười chớ: "Thúc thúc nói thật là. Huynh đài đã cất nhắc tiểu đệ, ngày sau nhất định xông pha khói lửa, kết bái không kết bái, hiện dư thừa."

Chu lang bị phụ thân vừa nói, cũng không dám lẩm miệng, ngượng ngừng cười bung chén rượu lên, đối với Tiểu Bảo vừa mời, ngậm miệng tắt nói chuyện này.

Tuần này người lương thiện phụ tử cùng quản nhà, tự Tiểu Bảo miệng nói sẽ không uống rượu, ngược lại rất là hưng phấn, liên tiếp nâng chén, thay nhau hướng Tiểu Bảo mời rượu.

Tiểu Bảo cũng khó lại thịnh tình, đành phải từng cái mà uống.

Úy nhi cười thầm, cũng không ngăn trở, nàng có thể minh bạch này sẽ không uống rượu người từ lượng.

Tôn gia rãnh mường Đại Tửu Hang đều không phải tiểu đối thủ của Bảo Ca Ca, Chu gia này người thì như thế nào có thể rót say hẳn!

Úy nhi tâm tư thậm khéo léo, sớm đã nhìn ra chu người lương thiện đối với thân phận Tiểu Bảo có chút hèn hạ, một lòng nghĩ tác hợp mình và chu lang, cho nên muốn để cho Tiểu Bảo say rượu mất mặt.

Úy nhi cũng không vạch trần, đối với ái lang thật sự là yên tâm cực kỳ, liền Âm Xà vương cũng có thể thu phục người, chẳng lẽ hội thua bởi mấy cái phẩm nhân trong tay?

Cho nên nàng cũng mặc kệ các nam nhân chuyện giữa, chỉ lo ăn uống thả cửa.

Bất quá Chu gia này không hổ là khai mở mét làm được, cơm chi hương thật sự là mới nghe lần đầu.

Úy nhi đã ăn một chén, lại ném nhện không được để cho hạ nhân lại thịnh một chén, mũi thon gần như muốn vùi vào trong chén, hít sâu một cái, tự đáy lòng tán thưởng: "Này cơm thật là hương!"

Quản nhà Chu Phúc cười nói: "Tiểu thư có chỗ không biết, cái này chính là Thái Thương mét làm được chiêu bài, Thái Thương Ngọc Mễ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thái Thương ngọc mễ

Úy nhi lấy làm kỳ: "Rõ ràng là gạo, vì sao xưng là ngọc mễ đâu này?"

Chu người lương thiện nhìn thoáng qua Chu Phúc, hai người nhìn nhau cười ha hả.

Chu lang đã uống mất đồ bùng, vẫn còn thanh tỉnh, cũng đi theo cười nói: "Úy nhi muội muội có chỗ không biết, này ngọc mễ không kia ngọc mễ. Này mét sống ở Hồng Hải đảo nhỏ, gia phụ cũng là trong lúc vô tình phát hiện, chỉ lần này một chỗ, nơi khác không có tung tích gì nữa!"

Gia phụ năm đó bao xuống cả đảo, chuyên môn mướn người khai khẩn trồng trọt, sau đó dùng thuyền lớn chở về Bạch Loan, lại dùng mười chín lực mét xe đưa đến Lâm Nguyệt thành, riêng là vận chuyển, này mét giá liền đã đạt tới năm lượng bạc một thăng, một đấu gạo muốn năm mươi lượng bạc, có thể so với kim ngọc chi trân quý, cho nên người xưng Thái Thương ngọc mễ."

Úy nhi không khỏi líu lưỡi: "Oa! Thật là quý! Nhưng mà cái gì là mười chín lực mét xe đâu này?"

Chu lang cười nói: "Từ mét lên bờ, đến mét thương, chính giữa phải đi qua mười chín cái dịch trạm, từng dịch trạm đổi một lần ngựa, gọi dốc hết sức."

Tiểu Bảo thở dài một tiếng: "Vậy cũng khó trách này mét quý như kim ngọc!"

Úy nhi tàn lấy lông mày hỏi: "Mắc như vậy mét, còn có người mua?"

Chu Phúc cười ha hả: "Lâm Nguyệt thành hiển quý, lấy mỗi ngày ăn vào Thái Thương ngọc mễ về vang, mỗi lần mét xe vừa đến liền bị tranh mua không còn, muốn không phải lão gia tư lưu lại một ít, tiểu thư ngày gần đây sợ là ăn không được này đệ nhất thiên hạ mét đó!"

Chu người lương thiện há miệng mỉm cười: "Chất nữ nếu là thích, ngày sau có thể dài lưu ở thúc thúc này, thúc thúc nhất định phải ngời một ngày ba bữa đều ăn Thái Thương này ngọc mễ!"

Trong lời nói ý tứ đã là rõ ràng chiêu tức, Úy nhi đương nhiên có thể nghe ra, le lưỡi một cái: "Thúc thúc thế nhưng là để cho Úy nhi làm xa hoa lãng phí tiểu thư không thành, này một chén cơm dính trên khó cùng người ta một năm nghề nghiệp, Úy nhi có thể ăn không nổi, ngẫu nhiên rõ ràng đỡ thềm liền đã đầy đủ!"

Chu người lương thiện sững sờ, trên mặt hờn ý lóe lên, mở miệng gượng cười nói: "Hào hảo, chất nữ khó được mẫn Thiên Tâm thiện, ngược lại là ta lão đầu từ này lấm mồm, uống rượu uống rượu!"

Chu gia này phụ tử hiện giờ mới biết đụng phải cao nhân, nhìn Tiểu Bảo này tuổi còn trẻ, không ngờ tửu lượng xác thực cao như thế sâu, chu người lương thiện đều cảm giác có chút hoa mắt, chu lang lại càng là bất lực, ngay cả nói chuyện cũng có chút lấm mồm.

Quản gia vẫn còn tuân thủ nghiêm ngặt bản phận, không dám uống nhiều, so với hai người càng tốt một chút.

Tiểu Bảo lại hồn nhiên vô sự, đi theo mọi người liên tiếp nâng chén. Gây chu lang không còn dám chủ động mời rượu, nếu hắn biết Tiểu Bảo trong cơ thể có long diên quả có thể rõ ràng Bách Độc, rõ ràng tửu lại càng là không nói chơi, trên người lại có Thất thái nguyên đan hộ thể, uống rượu như uống nước, đánh chết hắn cũng không dám cùng Tiểu Bảo đụng rượu!

Chu lang cầm lấy tay của Tiểu Bảo, men say mộng lung nói: "Tiểu huynh đệ, để cho đợi chút nữa ta cùng các người quay về khách sạn, người thay ta dẫn tiền, đám kia bằng hữu mỗi cái hiệp can nghĩa đảm, Chu mỗ có tâm kết giao, chẳng biết có được không?"

Tiểu Bảo còn chưa nói chuyện, Úy nhi cười nói: "Chu ca ca là muốn thấy Hiên nhi tỷ tỷ a?"

Chu lang nhất thời sắc mặt càng đỏ, con mắt trốn tránh Úy nhi, khoát tay nói qua: "Đâu có đâu có, đều muốn thấy!"

Úy nhi đang muốn báo cho biết Diệp Hiên cùng Tiểu Bảo quan hệ, Tiểu Bảo vụng trộm dưới bàn nhéo nhéo tay thon của nàng, Úy nhi tâm hồn thiếu nữ run lên, lời cũng liền không nói nữa hạ xuống.

Tiểu Bảo mỉm cười nói với hắn: "Đại ca chịu cất nhắc chúng ta đám này son đã thôn phu, dân trong thôn, Tiểu Bảo lại không dám không từ."

Chu người lương thiện đối với chu lang nhân nhật nói: "Buổi tối người còn có chuyện phải làm, tửu liền không nên uống."

Chu lang nghe xong, sắc mặt cũng trầm xuống, bưng chén rượu lên lại uống một ngụm, cũng không ngẩng đầu lên đối với chu người lương thiện nói: "Cha, ta có thể không đi được không?"

Chu người lương thiện nhướng mày, nghĩ nỗi giận lại cứng rắn nhin xuống, hừ lạnh một tiếng: "Không thể! Đắc tội hắn, chúng ta Chu gia có thể đảm đương không nổi!"

Chu lang trừng diệp đem chén hướng trên bàn vừa để xuống, giọng căm hận nói: "Có Lãm Nguyệt phủ nha không cần, lại tới vợ vét chúng ta những cái này bản phận thương nhân! Đây cũng đưa bạc lại tặng người, thật sự là lúc chúng ta là cột vào trên cây heo mập, ai cũng có thể qua cắt khối thịt!"

Chu người lương thiện giận dữ: "Lang nhi, người uống say! Không được ăn nói bậy bạ!"

Chu lang hắc một tiếng, nâng cốc chén hướng bên cạnh nhỏ một cái, cao giọng nói: "Ta không uống say! Trần Giang Vương gia làm sao vậy? Liền có thể tùy ý thịt cả dân chúng sao? Hắn nói muốn ngân lượng, Lãm Nguyệt thành tam đại gia tộc mỗi nhà ít nhất ba ngàn lượng, còn chưa đủ người đoạn đường này tiêu dùng?"

Hắn nói đòi người, mỗi gia phải nộp tên hộ viện đi theo, mỗi cái đều là cao thủ nhất lưu, vẫn không thể bảo vệ người an toàn? Hiên tại vừa muốn cường ép thu ta làm nghĩa tử, nói thật dễ nghe là dẫn dắt, nhập Vương Phủ hầu hạ một năm, hưởng vô cùng vinh hoa phú quý, kỳ thật lại là dùng để làm con tin, sợ chúng ta đi lọt tiếng gió! loại này rắp tâm như nhìn không ra, thực lúc chúng ta là người ngu hay sao!"

Chu người lương thiện lại không nổi giận, mặt âm trầm, thờ dài một tiếng: "Lang nhi, chúng ta là thương nhân, ánh mắt muốn thả lâu dài, không thể chỉ nhìn chằm chằm trước mắt. Trần Giang Vương gia quyền cao chức trọng, có thể treo lên cây to này, Chu gia ngày sau ít ỏi vô cùng vinh quang!"

Qua mấy liền muốn đi, chúng ta chỉ cần cực kỳ hầu hạ mấy ngày nay, chờ hắn đi nhiều hơn nữa cho chút bạc, người già bộ bệnh mấy ngày, lưng trước hắn cũng sẽ không không bức người theo hắn một chỗ cùng đi, chờ hắn Bình An trở lại Vương Phủ, tại sao phải sợ hắn không cho chúng ta những cái này có công chi thân một ít chỗ tốt?

Người muốn biết, hắn là đương kim Dân Hoàng em ruột, từ trong kẻ rặng cạo xuất ít đồ, liền đủ chúng ta ăn vài năm rồi!"

Chu lang hừ lạnh: "Mấy ngày nay thật là tốt hầu hạ sao? Hắn quý vì Vương gia, cũng không dám kinh động quan phủ, tất có không thể cho ai biết bí mật! Ta nghe nói lục lâm đạo tặc Hoàng Tuyền đã tới Lãm Nguyệt thành, còn có Thập Tam Thái Bảo, liền ngay cả hái Tinh Thần trộm cũng tới, những người này đích thị là vì hắn mà đến!"

Vương này gia trên người nhất định là có bảo bối gì, gây những cái này lục lâm nhân vật lẫn lộn đường xa chạy đến Lãm Nguyệt thành, chỉ sợ Trần Giang này Vương gia danh tiếng, hù dọa đến chúng ta những cái này dân chúng thấp cổ bé họng, lại trần không được những cái này lục lâm hảo hán. . ."

"Lang nhi!" Chu người lương thiện thốt nhiên kêu to, đối với bên cạnh quản gia Chu Phúc nói: "Thiếu gia say, diu hắn đến bên trong phòng nghỉ ngơi!"

Quản gia nhanh chóng đứng dậy, mới vừa đi tới chu lang bên người, lại bị chu lang đẩy ra.

Chu lang bắt lấy chén rượu đối với bên cạnh hạ nhân nói: "Cho Ngã đảo tửu! Ta không có say, ta còn muốn uống. Hôm nay nhìn thấy tiểu huynh đệ, trong nội tâm của ta quả thực rất cao hứng, ta chu lang suy nghĩ nhiều với người đồng dạng, trường kiếm giang hồ, tùy ý hành hiệp, thế nhưng là. . . Ta. . . Ta thực không thể. . ." Nói qua vành mắt đỏ lên, ngữ khí cũng nghẹn ngào.

Chu người lương thiện chớp làm mất chu lang chén rượu trong tay, tay phải cầm lấy cánh tay của hắn nhắc tới, đem hắn đưa đến quản gia bên người, xụ mặt nói: "Đưa hắn trở về phòng, để cho phòng bếp nấu điểm cát hoa súp, cho hắn tỉnh tửu!"

Chu lang kêu to: "Ta không quay về! Ta không có say!" Lại toàn thân vô lực bị quản gia dắt díu lấy dần dần từng bước đi đến, tiêu thất tại đình trước trên hành lang.

Theo này một ồn ào, ba người cũng không có hào hứng, một bữa cơm nặng nề ăn xong, Tiểu Bảo cùng Úy nhi đứng dậy cáo từ, chu người lương thiện cũng không có tại giữ lại, tự mình tặng hai người đi ra ngoài rồi đi.

Úy hơi thấp âm thanh nói với Tiểu Bảo: "Ca ca, người nói Trần Giang Vương gia như vậy thần bí như vậy, hẳn là thật sự là tìm bảo bối gì?"

Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Ta cũng không biết. Đi về hỏi hỏi Vũ nhi cùng Hiên nhi, có lẽ các nàng có thể nghĩ ra gât đầu tự."

Úy nhi lại ôm Tiểu Bảo cánh tay, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn năn nỉ: "Hảo ca ca, Úy nhi đã ngồi cho tới trưa, đã sớm cảm thấy buồn bức, người cùng Úy nhi tại Lâm Nguyệt thành đi dạo một vòng tốt chứ?"

Tiểu Bảo thương yêu vuốt một cái cái mũi của nàng, cười nói: "Vậy có gì không thể? Úy nhi muốn chơi cái gì, ca ca dẫn người đi."

Hai người mới tới Lâm Nguyệt thành, cũng không biết có nào địa phương thú vị, chỉ là tại trên đường phố chẳng có mục đích đi dạo.

Úy nhi nhìn nhìn thành bên trong san sát nối tiếp nhau cửa hàng cùng nối liền không dứt đám người, hưng phấn nói: "Nơi này so với Thái hà trấn có thể náo nhiệt nhiều!"

Tiểu Bảo cũng là Sơn Pháo vào thành, chưa thấy qua các mặt của xã hội bộ dáng: "Đúng vậy a, nơi này Thành chủ so với Thái hà trấn Huyện lệnh cũng cao hơn hai cấp đó!"

Úy nhi thè lưỡi: "Mặc kệ nó, chỗ đó có cái Sơn Phần quán, chúng ta nhìn một cái đi!"

Úy nhi đứng ở Sơn Phần quán bên cạnh, cầm lấy một cái màu hồng phần hộp gỗ, chắc chắn kêu: "Oa, còn có lông mày bút, còn có môi đỏ, ca ca người nhìn này sơn phần, nhiều tuyệt a!"

Chủ quán là một hơn ba mươi tuổi thiếu phụ, nhìn nhìn Úy nhi cười: "Cô nương, này sơn phần thể nhưng là dùng trân châu mài, hàng thật giá thật, một hộp mới ta vẫn tiền, bởi tại cô nương trên mặt, để cho này tiểu quan người thấy, thiên Thiên Đô muốn ôm người không buông tay đó!"

Úy nhi xấu hổ mặt, nhớ tới mấy ngày trước đây Diệp Hiên nói vòng vo đã không nhiều lắm, lưu luyến không rời buông xuống hộp gỗ nói: "Ta liền nhìn xem, không mua."

Tiểu Bảo lại móc ra năm văn tiền đưa tới phu nhân trong tay, cầm lấy hộp gỗ nói: "Chi cần Úy nhi thích, ca ca liền mua."

Úy nhi mừng được ôm chặt Tiểu Bảo cánh tay, muốn hôn một chút ái lang rồi lại nhớ tới tại trên đường cái, xấu hổ khuôn mặt ửng đỏ, hai mắt xuân thủy dụ dăng, nhìn nhìn Tiểu Bảo thấp giọng gọi hắn: "Liền biết ca ca hiểu rõ nhất Úy nhi."

Thiếu nữ này thẹn thùng nhưng lại liền bên cạnh phu nhân đều nhìn ngẩn ngơ, chắc chắn tán thưởng: "Thật sự là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ! Ta bà diên sống nửa đời người, cũng không có gặp qua tuấn tú như vậy cô nương cùng công tử, thật sự là trời đất tạo nên một đôi!"

Tiểu Bảo nghe vậy đánh giá một chút phu nhân, thấy nàng mặc dù qua song thập thì giờ tuổi tác, dung mạo lại cũng diễm dúa lẳng lơ câu hồn, mặt mày hàm xuân, lộ ở bên ngoài da thịt da thịt mềm non, khỏe mắt nếp nhăn mấy không thể nhận ra, cũng biết bảo dưỡng có thuật, mở miệng hỏi nàng: "Đại tẩu không giống người làm ăn!"

Phu nhân sững sờ, tiếp theo cười to: "Công tử thế nhưng là tại khoa trương ta làn da non mịn? Không giống trải qua gian nan vất vả bộ dáng? Ha ha, vậy cũng muốn cảm tạ công tử cát ngôn! Ta làm chính là này đường nhan nghề nghiệp, tự nhiên sẽ điều trị, công tử mua này sơn phần sơn môi, trở về cho tiểu thư này giả trang, chính là tiếp qua hai mươi năm, cũng ngày hôm nay bộ dáng, người có tin hay là không?"

Tiểu Bảo nhìn nhìn phu nhân không chút nào như chưa thấy qua các mặt của xã hội người, nói chuyện với nàng cũng không có gì cố kỵ, có chút hợp ý. Muốn biết rõ đương kim thói đời, nữ tử muốn cười dấu điểm răng, như phu nhân này như thế diên cười, coi như là có thương tích phong hoá, có thể Tiểu Bảo tâm tư thuần lương, chẳng những không biết là không được tự nhiên, ngược lại vui mừng, càng muốn thân cận, lập tức Tiểu Tiểu: "Vậy ta há không phải muốn làm người hai mươi năm làm ăn?"

Phu nhân cười nói: "Mỗi ngày đối với các người này một đôi quần anh tú hội người ngọc nhi, ta chính là lại nhìn hai mươi năm cũng là phúc khí a!"

Úy nhi thấy Tiểu Bảo cùng phu nhân nói chuyện vui vẻ, không khỏi có chút ghen ghét, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ca ca, chúng ta đi địa phương khác chơi a, cũng không biết Lâm Nguyệt này thành, có chỗ nào có thể chơi?"

Phu nhân nhìn nhìn Úy nhi cười: "Cô nương không phải người địa phương a? Lúc này năm đó là nhìn thuyền rồng! Theo con đường này bước tới 500m, chính là ảnh nguyệt kiều, chỗ đó đang có thuyền rồng giải thi đấu, hai vị có thể đi nhìn xem náo nhiệt."

Tiểu Bảo chấp tay nói: "Cảm ơn đại tẩu."

Phu nhân kia che miệng cười to: "Cũng đừng bảo ta cái gì đại tẩu, ta đến nay còn chưa gả người ta, người khác đều gọi ta là bà diên, nhị vị cũng như thế gọi ta đi!"

Tiểu Bảo nhướng mày, cô gái này bộ dáng cũng coi như mỹ lệ, niên kỷ cũng không tính lớn, tính cách sáng sủa, tại sao lại gọi như thế ngoại hiệu? Mím cười nói: "Vậy ta liền xưng người một tiếng tỷ tỷ a!"

Phụ nhân ha ha cười cười: "Tiểu huynh đệ này thật là biết đồ nữ nhi gia, tỷ tỷ này nghe thoải mái!"

Úy nhi đang muốn nói chuyện, lại nghe sau lưng một hồi hét lớn: "Tránh ra, đừng ngăn cản đại gia đường!" Bốn cái ghim râu đại hán mang một chuỗi cổ kiệu, từ đầu phố nghênh ngang đi tới!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Lam Nguyệt nhi

Bốn người này diện mạo kỳ lạ, người qua đường thấy chỉ nhao nhao trốn tránh, không dám tới nhìn gần.

Phía trước hai người kiệu phu bên trái một người mặt mũi tràn đầy dữ tợn, mũi Conchi đại. Bên phải người gương mặt so với thường nhân ít nhất dài gấp đôi.

Đằng sau hai người kiệu phu người bên trái toàn thân đen nhánh, liền lộ ở bên ngoài làn da đều là đen như than củi, bên phải người lại là toàn thân trắng xám, trên mặt gần như không có một tia huyết sắc.

Bốn người mang đỉnh đầu đại cổ kiệu nhẹ như không, bước đi như bay, trong đám người xông mạnh xông thẳng, như bốn thất Mustang!

Tiểu Bảo vội kéo Úy nhi lui về phía sau hai bước, lại nghe sau lưng phụ nhân hừ lạnh một tiếng, thấp giọng tự nói nói: "Ngưu Thông mã diện, Hắc Bạch Vô Thường! Lấy mạng Diêm La Diêm tuyền cũng tới Lâm Nguyệt thành tham gia nào nhiệt!"

Phụ nhân kia ngữ khí cực thấp, lại vẫn là bị Tiểu Bảo nghe rõ rõ ràng ràng, Tiểu Bảo đang muốn trở lại, lại nghe Úy nhi một tiếng thét kinh hãi, con mắt phở bên trong vừa nhìn, nhất thời cũng thay đổi sắc mặt!

Chỉ thấy một cái mười tuổi tiểu cô nương đang ngồi xổm tâm đường bên trong chơi đùa, cầm trong tay một cái dài ước chừng một xích(0,33m) mộc côn, tại đùa trên mặt đất một cái tiểu mao trùng, hồn nhiên không biết nguy hiểm đã đi tới sau lưng.

Kia bốn người kiệu phu bước nhanh về phía trước, không ngừng chút nào, kia mặt dài hán tử đối với hiếu hô to: "Con nít chưa mọc lông tử, mau mau tránh ra! Bằng không thì đại gia từ trên người ngươi dẫm lên!"

Kia Tiểu Đồng lại là nghe thấy giống như không nghe thấy, chỉ lo đùa bốn dưới thân con sâu nhỏ, trong miệng hì hì nói qua: "Mông nhỏ trùng, ngươi không nghe lời, để cho ngươi theo ta giặt đồ, xem ta như thế nào trêu chọc ngươi!"

Mất thấy kia cổ kiệu muốn đụng vào hải đồng, lại không có chút nào dừng lại xu thế, bên cạnh người qua đường một hồi kinh hô,

"Nhà ai hải tử, như thế nào cha mẹ cũng không nhìn lấy điểm!"

"Làm vậy a, là thật đã dẫm vào hải tử, kia mạng nhỏ còn giữ được sao?"

"Những người này như thế nào dữ dội như vậy a!"

"Xuyt! Chớ nói lung tung, làm cho người ta nhà nghe thấy, người này mạng già cũng không giữ được!"

Cổ kiệu đã tiếp cận hiếu, nhất gan đem con mắt đều nhắm lại, lại đều co vùi, đừng nói giải cứu, liền ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng không dám.

Lại nghe có người kinh hô một tiếng, chỉ thấy một đạo thân ảnh bá một chút đang lúc mọi người trước mắt lóe lên, trong sân đã không thấy hiếu bóng dáng, kia cổ kiệu vừa vùn đi đến hải đồng vừa rồi ngồi cạnh địa phương, chỉ nghe hô một tiếng gió thổi, kia cổ kiệu vậy mà bình địa lên, phóng qua hải đồng địa phương, chỉ bất quá lúc này hải đồng đã đi, cổ kiệu nhảy chính là đất trống mà thôi!

Bất quá phen này biến hóa cũng làm cho mọi người trợn mắt há hốc mồm, mọi người thấy này giờ lên kiệu bốn người phối hợp ăn ý, tâm linh tương thông cũng không nghe được có người hạ lệnh, liền cùng nhau phi thân lên, vững vàng rơi xuống đất, võ công chí cao tuyệt, có thể thấy được rõ ràng!

Huống chi bọn họ cũng không phải là thật sự muốn đụng sát hải đồng, đáy lòng thoát nhìn cũng không phải quá xấu, đều đã quên vừa rồi hung hiểm, liền mạng kêu lên hảo tới!

Kia cổ kiệu cũng đã dừng lại, màn kiệu bên trong thò ra một cái đầu người, mặt mũi tràn đầy trát râu, giống như Diêm La trên đời, nhìn chăm chăm liếc

một cái ôm hài đồng Tiểu Bảo, khen một tiếng: "Hào thân pháp!" Dứt lời buông xuống màn kiệu, do bốn người kiệu phu mang nghênh ngang rời đi.

Tiểu Bảo nhéo nhéo hài đồng khuôn mặt, giận cười nói: "Ngươi tiểu gia hỏa này, vào xem lấy chơi, sao giọt sẽ không sợ nguy hiểm?"

Úy nhi đánh giá thân mặc lam sắc áo ngắn quần đùi tiểu cô nương, hai mắt thật to, khả ái cái miệng nhỏ nhắn, phần hồng điều ngọc mài như một cái tiểu tinh linh đồng dạng, cũng là trong nội tâm thích, nói với nàng: "Tiểu muội muội, người nhà ngươi đâu này? Tỷ tỷ mang ngươi về nhà được chứ?"

Đưa bé kia như cũ không bỏ được vứt bỏ trong tay mộc côn, cười huy vũ lấy cánh tay nói: "Ta mới không trở về nhà đấy! Đại ca ca, Đại Tỷ Tỷ, các ngươi mang ta đi chơi tốt chứ?"

Úy nhi cười mở ra cánh tay, giăng nằng từ trên người Tiểu Bảo nhận lấy, ôm vào trong ngực: "Vậy ta nhóm nhìn thuyền rồng, được không nào?"

Tiểu cô nương vỗ tay cười to: "Hào áo a! Nhìn thuyền rồng rầu~!"

Nhìn nhìn ba người bóng lưng rời đi, bà điên nhủ mảy, thì thảo tự nói: "Này hú tử rõ ràng không có nội lực, vì sao thân pháp là như thế nhanh? Đây là cái gì công phu? Vì sao trên giang hồ không có kiến thức qua?"

Nàng thanh âm rất thấp, chỉ là lẩm bẩm, lại thấy Tiểu Bảo đột nhiên trở lại, lờm nàng liếc một cái, trong ánh mắt cũng có chứa trùng điệp nghi vấn, trong nội tâm rung mình, vội vàng đem tầm mắt dời về phía nơi khác, chong chất lên khuôn mặt tươi cười cao giọng thét to rao hàng lên.

Nhưng trong lòng rung động cực kỳ, thiếu niên này, hảo linh nhĩ lực!

Xa xa nghe được trên mặt sông tiếng gọi âm ỉ không dứt, lờm trước trận đấu đã bắt đầu, Úy nhi kiềm nén không được, ôm hài đồng vận khởi khinh công, Tiểu Bảo mỉm cười một chút, cũng chặt chẽ đi theo.

Trong chớp mắt đã đi tới bờ sông, chỉ thấy bờ sông ô áp áp đứng đầy người, trên sông hơn mười chiếc thuyền rồng trên chiêng trống chấn thiên, đang ngời truy đuổi ta đuổi xuyên qua một tòa đồng dạng đứng đầy người cầu lớn, chắc hẳn đó chính là ảnh nguyệt kiều.

Hài đồng vỗ tay nói: "Thật tốt chơi! Thật tốt chơi!"

Úy nhi tìm đến một chỗ đất trống, cũng hào hứng bùng bùng nhìn nhìn mặt sông, trong miệng hỏi nàng: "Tiểu muội muội, người tên là gì a?"

Tiểu cô nương con mắt thẳng nhìn chăm chăm mặt sông, đầu cũng không uốn éo nói: "Tỷ tỷ bảo ta Nguyệt Nhi a! Mau nhìn mau nhìn, kia hồng sắc thuyền lớn phải vượt qua đi rồi!"

Úy nhi giương mắt vừa nhìn, quả nhiên thấy một chiếc đò trên dòng sông bắt đầu dày đặc, đầu thuyền chừng có người lệnh kỳ huy động liên tục, hai mươi sáu mặt tương phu nhìn chăm chăm lệnh kỳ, theo hai người tay trống dày đặc nhịp trống cộng đồng phát lực hô to, động tác chỉnh tề, đầu vào đấy, thuyền rồng tựa như một chi tên rời cung đồng dạng, xông về trước đi, dần dần vượt qua cái khác chu từ, lĩnh quân bước tới.

Xa xa bờ sông có một chỗ tạm thời dựng bình đài, phía trên ngồi ngay ngắn lấy một đoàn người, nhìn quần áo là Lâm Nguyệt thành có mặt mũi nhân vật, thuyền rồng chính là hướng về kia bình đài chạy tới. Đò thuyền không phụ sự mong đợi của mọi người, rốt cục dẫn đầu đến, đồ trạng nguyên!

Đám người một hồi hoan hô, Úy nhi mắt sắc, nhìn chăm chăm trên cầu một đồng người nói: "Ca ca mau nhìn, là sư tỷ các nàng!"

Tiểu Bảo phóng tầm mắt nhìn lại, quả nhiên thấy Tước Vũ ôm Tiểu Đậu Nha, Diệp Hiên lôi kéo tay của Giao Nhi đứng trong đám người, Long Giác tam huynh đệ thì đứng ở các nàng bên cạnh, đối diện lấy thuyền rồng hồ to gọi nhỏ hồ.

Úy nhi đối với các nàng hồ nửa ngày, mới bị chú ý tới, một đám người cao hứng bùng bùng chạy tới.

Tước Vũ nhìn nhìn Tiểu Bảo cười: "Có từng tiếp qua Chu thúc thúc sao?"

Tiểu Bảo gật đầu nói: "Tiếp qua. Các ngươi lúc này chơi đã lâu rồi?"

Diệp Hiên thờ phỉ phỉ nói: "Các ngươi đi chỗ đó bao lâu, đợi trái đợi phải không trở lại, chúng ta liền không thể đi ra vui đùa một chút đi!"

Tiểu Bảo cười theo nói: "Người ta chung quy quá một chút địa chủ ý tứ, lưu lại chúng ta ăn bữa cơm a. Ta lại chưa nói không cho các ngươi xuất ra chơi. . ."

Tiểu Đậu Nha nhìn chăm chăm Úy nhi trong lòng tiểu cô nương, về mặt địch ý nói: "Nàng là ai?"

Úy nhi cười nói: "Nàng Khiếu Nguyệt nhi, xem ra lớn hơn ngươi, mau gọi tỷ tỷ."

Tiểu Đậu Nha quất một chút cái miệng nhỏ nhắn, không vui nói: "Mới không gọi! Ta lớn hơn nàng, nàng gọi ta là tỷ tỷ!"

Nguyệt Nhi không vui, cũng vênh lên cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ngươi đâu lớn hơn ta?"

Tiểu Đậu Nha từ Tước Vũ trong lòng nhảy hạ xuống, xiên lấy eo nói: "Ta kia đều lớn hơn ngươi!"

Nguyệt Nhi cũng không phục khí đích đứng ở trên mặt đất, nâng cao bộ ngực nhỏ nói: "Chính ngươi nhìn xem, ngươi đâu lớn hơn ta!"

Này Tiểu Thiếu Nữ tuổi tác tuy nhỏ, bộ ngực dĩ nhiên đã phát dục, phát triển nhào nhào đỉnh tại mamm mô nhĩ trước mắt.

Tiểu Bảo cùng Ủy nhi cũng nhìn chăm chú liếc một cái, âm thầm ngạc nhiên, vừa rồi ôm tiểu nha đầu này, thế nào sẽ không phát hiện nàng nhỏ như vậy đã phát dục sao?

Tiểu Đậu Nha nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nhìn Nguyệt Nhi đã có chút hình dạng bộ ngực, sắc mặt trở nên đỏ lên, lại cúi đầu nhìn một cái chính mình thường thường bộ ngực nhỏ, móp méo miệng, làm bộ dục vọng khóc, một đầu nhào vào Tiểu Bảo trong lòng, ô ô khóc hô: "Ta qua vài năm liền so với ngươi đại!"

Nguyệt Nhi lại vẫn là đắc thế không buông tha người, bóp eo đối với Tiểu Đậu Nha hô: "Vậy ngươi bây giờ gọi tỷ tỷ!"

Tiểu Đậu Nha phun một tiếng khóc lên, cao giọng khóc hô: "Không gọi không gọi liền không gọi! Ngươi xấu! Ca ca nàng khi dễ ta!"

Mọi người bị này hai cái hài tử trêu chọc cười ha ha, Tiểu Bảo ôm lấy Tiểu Đậu Nha, tại trên mặt nàng ngắt một chút, nói: "Mầm mỏ nhĩ không khóc a, ngươi xấu hổ không xấu hổ a, cùng nữ hài tử so với! Càng đại đại việt thua thiệt 9 gọi ngươi tỷ tỷ. . . Hả? Tỷ tỷ? Ngươi hẳn là để cho nàng gọi ca ca ngươi a? !"

Nhìn nhìn Tiểu Bảo mặc danh kỳ diệu bộ dáng, chúng nữ cũng không có nài lắc đầu, đồng thanh chữ nhỏ một câu: "Ngốc tử!"

Nguyệt Nhi lại chỉ vào Tiểu Bảo cười mắng: "Ngươi thực ngốc! Nàng là nữ hài tử, sao có thể làm ca ca? !"

Nàng là nữ hài? Tiểu Bảo giật mình nhìn nhìn trong lòng Tiểu Đậu Nha, thiếu chút nữa đem nàng buông tay vứt xuống trên mặt đất! Như thế nào êm đẹp, biến thành nữ Oa Nhi sao? Hãy nhìn này mặt mày, rõ ràng chính là cái khả ái xinh đẹp tiểu cô nương a!

Ủy nhi cũng không để ý tới chỉ ngây ngốc Tiểu Bảo, từ trong tay hắn tiếp nhận Tiểu Đậu Nha, cười hỏi nàng: "Mầm mỏ nhĩ, Nguyệt Nhi là chúng ta bạn tốt, không cho phép đầu võ mồm. Cùng tỷ tỷ nói một chút, này nửa Thiên tỷ đám tỷ tỷ đều dẫn ngươi đi kia chơi?"

Tiểu Đậu Nha nghe xong, lúc này mới nín khóc mỉm cười, chỉ vào Giao Nhi nói: "Giao Nhi tỷ tỷ có thiệt nhiều xinh đẹp hạt châu, đều cầm lấy hiệu cầm đồ đổi bạc; thiệt nhiều thiệt nhiều!"

Tiểu Bảo sững sờ, nhìn nhìn Giao Nhi nói: "Giao Nhi, ngươi đây là?"

Giao Nhi cười nói: "Dù sao mang tại trên thân thể cũng nhận người đồ mắt, không bằng thay đổi bạc, chúng ta về sau cũng không cần như vậy tiết kiệm "

Ủy nhi che miệng cười: "Thay đổi bạc há không phải càng dễ làm người khác chú ý?"

Tước Vũ chỉ một chút bên cạnh ba tàn huynh đệ: "Cho Long Đại Ca bọn họ bảo quản lấy, tổng số khá giả đem châu báu thả ở trên người chúng ta!"

Lòng Giác cùng Sài Vũ về mặt cảm kích nhìn Tiểu Bảo, trùng điệp gật đầu một cái. Ngu Thông hai tay hướng trước ngực vỗ, bên cạnh cúi ngọc phiến dịch: "Mọi người yên tâm, người tại tiền tại!"

Tiểu Bảo cũng không hỏi nữa, nói với mọi người: "Chúng ta quay về khách sạn a, ta có việc cùng các ngươi nói."

Ủy hơi thấp đầu nhìn nhìn Nguyệt Nhi hỏi: "Tiểu muội muội, nhà của ngươi ở đâu? Chúng ta trước đưa ngươi về nhà được không nào?"

Nguyệt Nhi lắc đầu nói: "Chính ta tránh khỏi trở về." Quay thân tò mò nhìn Ngu Thông, vỗ vỗ bụng của hắn nói: "Người ca ca này thật kỳ quái a, bụng so với trâu nước còn lớn hơn!" Mọi người cho là đồng ngôn vô ky, cười ha ha!

Nguyệt Nhi vẫy vẫy tay nói với mọi người nói: "Đại ca ca nhóm, Đại Tỷ Tỷ nhóm, Nguyệt Nhi đi, về sau sẽ tìm các ngươi chơi. Tiểu muội muội, tỷ tỷ đi."

Tiểu Đậu Nha thờ phỉ phỉ nói: "Ngươi mới không phải tỷ tỷ!" Mọi người cười lớn nhìn nhìn Nguyệt Nhi tiêu thất trong đám người, sau đó mới quay người rời đi.

Trở lại khách sạn, còn chưa chờ mọi người phân phó, tiểu nhị đã đưa tới trà nóng, đối với mọi người cười theo nói: "Mấy vị nguyên lai là Chu lão gia khách nhân, trước kia có nhiều lãnh đạm, mong rằng khách quan rộng lòng tha thứ thứ tội."

Tiểu Bảo hỏi hắn: "Chu lão bản đã tới sao?"

Tiểu nhị gật đầu: "Là phái người tới, chỉ nói mấy vị khách quan vô luận tại trong tiệm ở vài ngày, ăn cái gì, đều ghi tạc Thái Thương trương mục, quay đầu lại hắn thì sẽ kết toán."

Tiểu Bảo "A" một tiếng, nghĩ thầm nếu như người khác thịnh tình, nhóm người mình từ chối nữa, lại cũng hiển lộ không biết điều, cũng liền thân nhiên mà chịu.

Tất cả mọi người tụ họp tại Tiểu Bảo phòng lớn, Tước Vũ hỏi hắn: "Tiểu Bảo, không phải có lời muốn cùng chúng ta nói?"

Tiểu Bảo gật gù gật đầu, nhìn nhìn Úy nhi, hai người liền đem tại Chu phủ chứng kiến hết thấy tự thuật một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Mất tài

Chờ hần lưỡng nói xong, luôn luôn không chịu nổi tính tình Điệp Hiên cũng co rút nhanh lông mày, một bộ dụng tâm suy tư bộ dáng.

Long Giác hừ lạnh: "Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, duyệt vô số người, kia Trần Giang Vương gia, tuyệt đối không phải vật gì tốt! Vừa nhìn liền biết là cái rất nặng tình cảnh, cầm giữ vị tự trọng gia hỏa, lần này như vậy thân bí như vậy, nhất định là có cái gì nhận không ra người hoạt động!"

Điệp Hiên tròn mắt nhìn hần: "Này còn cần ngươi nói! Vấn đề là hần đến tột cùng là vì sao phải làm như vậy?"

Tiểu Đậu Nha tò mò nhìn mọi người: "Hần làm cái gì, quản chúng ta chuyện gì? Chúng ta chỉ cần chơi chúng ta đây chứ!"

Tiểu Bảo nở nụ cười, vuốt cằm mờ mờ nhĩ đầu nói: "Như thế nào không có quan hệ gì với chúng ta? Ngươi đã quên ly trên sông chuyện sao?"

Giao Nhi nghe xong, sắc mặt lập tức ảm đạm xuống, vành mắt cũng bắt đầu chậm rãi đỏ lên.

Tước Vũ lôi kéo tay của nàng nói: "Giao Nhi, ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ thay đấng lão ba báo thù, để cho hần ở dưới cửu tuyền có thể nhắm mắt!"

Úy nhi lo lắng nói: "Có thể hần là Trần Giang Vương gia, quyền cao chức trọng, cầm giữ Bình hơn vạn, chúng ta nên như thế nào vì Giao Nhi báo thù?"

Sài Vũ hừ một tiếng nói: "Không thể để cho hần quay về Vương Phủ, một khi trở về Vương Phủ, liền khó hơn nữa trị hần!"

Long Giác gật đầu nói: "Nếu muốn ngăn cản hần trở lại Vương Phủ, phải trước muốn làm rõ ràng hần đang tiến hành cái gì hoạt động, chính là tử huyết của hần! Chúng ta bắt lấy tử huyết của hần, sẽ không sợ trị không được hần!"

Điệp Hiên lần này không có mắng hần, cũng đi theo gật đầu nói: "Trước mắt chúng ta đầu tiên muốn làm, chính là điều tra rõ hần đang ở nơi nào. Lấy tác phong của hần cùng thân phận, ta đoán chừng hần hội ở lại Lãm Nguyệt thành cao cấp nhất khách sạn."

Giao Nhi lắc đầu nói: "Tuyệt đối sẽ không ở lại khách sạn!"

Điệp Hiên quay đầu hỏi nàng: "Vì cái gì?"

Giao Nhi suy tư về nói: "Hần nếu dám như vậy hiển nhiên dừng chân, cũng không cần hướng chu người lương thiện cầu trợ. Ta hoài nghi hần làm sự tình, không dám kinh động quan phủ, cũng chính là, hần không dám để cho Dân Hoàng biết được."

Mọi người nghe xong, nhìn nhau ngạc nhiên.

Sài Vũ kêu sợ hãi: "Ngươi nói là, hần muốn tạo phản?"

Giao Nhi lắc đầu: "Vậy không nhất định, khả năng không phải tạo phản, mà là giấu giếm!"

"Giấu giếm?" Điệp Hiên hỏi nàng: "Hần là ý của ngươi là chỉ, hần có bảo bối gì, rồi lại không nỡ bỏ hiển cho Dân Hoàng, cho nên mới gạt thủ hạ quan binh, vụng trộm quay về Vương Phủ?"

Giao Nhi gật gù gật đầu, nói với mọi người: "Chúng ta đem những này thiên cổ chuyện phát sinh liền, liền có thể chứng minh ta hoài nghi! Thứ nhất, Dân Hoàng đại chính mất ngọc cương, Hoàng này cương đã chính hai năm, mà Trần Giang Vương gia, chính là chính cương đại thần!"

Thứ hai, còn nhớ rõ đại làng chài lão Hán cùng Tiểu Ngư Thôn mẫu tử sao? Bọn họ đều có bệnh, hơn nữa loại bệnh này cùng ôn dịch đồng dạng, tại hai cái thôn lưu hành thật lâu sau. Hai cái này thôn, dựa vào phi ngư sơn gần nhất, cũng là lấy quặng chủ yếu sức lao động khởi nguồn.

Cha ta nói qua, có chút khoáng thạch là có độc, người gặp chi không chết đã bệnh, khó có thể ức chế. Ta cùng A Cha cũng thường xuyên độ bệnh nặng quan binh cùng thợ mỏ sang sông, đi tìm bác sĩ chữa bệnh."

Tất cả mọi người nhao nhao gật đầu, trong nội tâm nghĩ đến những chuyện này, quả nhiên có ngàn vạn tia liên hệ!

Điệp Hiên sốt ruột hỏi: "Vậy đệ tam đầu này?"

Giao Nhi uống một ngụm trà, tiếp tục nói với mọi người: "Thứ ba, nghe Úy nhi nói, hái Tinh Thần trộm, Thập Tam Thái Bảo, lấy mạng Diêm La tề tụ Lâm Nguyệt thành, có thể kinh động những cái này lục lâm đạo tặc, nhất định là giá trị Liên Thành bảo vật, tất cả mọi người đối với bảo bối này thêm thường muốn đến.

Đệ tứ, Vương gia hồi phủ, quần áo nhẹ là xong, cùng tác phong của hần hoàn toàn bất đồng. Hần chỉ đem hai người trung thực nô bộc, không mang theo người nào, thậm chí không tại chính thức lộ ra hành tung, tận lực giấu diếm hồi phủ tin tức, đã nói lên hần có việc gạt Dân Hoàng, phạm là có cơ hội có thể nhìn thấy người của Dân Hoàng, hần đều tránh không gặp!

Thế nhưng là hần lại là Dân Hoàng em ruột, ngày thường cùng Dân Hoàng một chỗ làm mưa làm gió, rồi hướng Dân Hoàng trung tâm như chó, đoạn nhất gan lượng có tạo phản chi tâm. Bởi vậy liền có thể suy đoán, hần nhất định là nhận được loại nào đó bảo bối, muốn nhận vì chính mình tất cả, không muốn hiến cho Dân Hoàng!"

Mọi người một bên nghe, một bên gật đầu, Tiểu Bảo nhìn nhìn Giao Nhi cười to: "Giao Nhi thật sự là hảo cần thận tâm tư, có người cùng chúng ta một chỗ đồng hành, định có thể ít đi rất nhiều phiền toái!"

Giao Nhi khuôn mặt đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nơi đó có, ca ca lại đây giấu cọt Giao Nhi!"

Này kiểu mỉa mai thái độ để cho Tiểu Bảo nhìn trong nội tâm nhảy dựng, thế nhưng là chúng nữ ở bên, cũng không dám có bất kỳ ý nghĩ, vội vàng hỏi nàng: "Vậy Giao Nhi nói một chút, Trần Giang Vương gia lúc này sẽ ở đâu đặt chân?"

Giao Nhi trầm ngâm nói: "Đầu tiên có thể bài trừ quan phủ, hần không dám đi. Đệ nhị khách sạn cũng có thể bài trừ, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, khó tránh khỏi để lộ tiếng gió! Nghe ca ca Tiểu Bảo nói, tổng cộng có Tam Gia đại hào vì hần cung cấp viện trợ, chúng ta chỉ cần điều tra Tam Gia này đại hào chi tiết liền có thể tìm ra Trần Giang Vương gia chỗ ẩn thân!"

Điệp Hiên nhẹ cau mày: "Vậy ta nhóm như thế nào đi tìm? Lâm Nguyệt thành lớn như vậy!"

Tước Vũ cười tại Diệp Hiên ngách gật đầu một cái: "Cái này còn dùng đi tìm a, hỏi một chút Điểm Tiểu Nhị liền biết!"

Long Giác không đợi phân phó, đứng dậy nói với mọi người: "Ta đi hỏi, rất nhanh liền tới!"

Tước Vũ lôi kéo tay của Giao Nhi nói: "Muội muội, xem ra ngày đó khuyên người cùng chúng ta đồng hành, thật sự chính là cử chỉ sáng suốt a, lấy người tài trí, há có thể chôn vùi tại nhỏ nhỏ ly trên sông, ngày sau người chắc chắn trở thành Tiểu Bảo trợ thủ đắc lực!"

Nói qua đối với Tiểu Bảo đã bay liếc một cái, này lo lắng mỉa mai nhất thời để cho Tiểu Bảo run sợ thịt nhảy, yêu sát nàng, lại cũng bởi vì nàng lời nói bên trong hàm ý, tung quần đồ mặt!

Giao Nhi cũng ứng đỏ nghiêm mặt trừng: "Tỷ tỷ nói đùa. Giao Nhi chỉ là cả ngày tại trên sông nhàm chán, yêu cần nhắc sự tình, hướng hồ tất cả mọi người là vì ta mới trên chộc Trần Giang Vương gia, ta không biết võ công, cái khác không thể giúp mọi người, nghĩ chút điểm quan trọng cũng là chuyện đương nhiên."

Nói đến đây, ngữ khí đau thương, cúi đầu xuống thì thảo nói qua: "A Cha thường nói với ta, mọi thứ mưu tư mà động, trước đó suy nghĩ nhiều nghĩ, sẽ tránh làm rất nhiều chuyện sai!"

"Mưu tư mà động!" Tiểu Bảo trong nội tâm khê động, suy tư về lời của Giao Nhi, như là ngộ đến cái gì, khê gật đầu.

Tiểu Đậu Nha núp ở Tiểu Bảo trong lòng, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn nói: "Các tỷ tỷ đều có bốn sự, liền mầm mống nhi vô dụng, cũng không có ai nhà đại. . ."

Mọi người nghe xong nàng vẫn còn ở vì buổi chiều sự tình canh cánh trong lòng, nhìn nhau cười cười, Tiểu Bảo vuốt một cái cái mũi của nàng nói: "Có thể là chúng ta mầm mống nhi nghe lời nhất, cũng đáng yêu nhất, chúng ta đều thích."

Tiểu Đậu Nha lúc này mới cao hứng, ôm Tiểu Bảo cái cổ cười khanh khách: "Ca ca chính là thích đồ dành mầm mống nhi vui vẻ. . ."

Lại nghe "Ừng ục ục" một hồi nổ mạnh, mọi người ngẩng ra một lúc, tiếp theo cười vang. Diệp Hiên một bên cười vừa hướng Ngu Thông mắng to: "Người người này, cả ngày biết ăn, sớm như vậy liền đói bụng! Sài Vũ đi phân phó tiểu nhị chuẩn bị cho hần một ít thức ăn đồ vật tới!"

Ngu Thông tao mặt đỏ bừng, cười toe toét miệng rộng không tiếng động mà cười cười, tay phải xoa xoa bụng của mình, có thể đột nhiên, sắc mặt bá một chút trắng phao!

Mọi người lại càng hoảng sợ, Sài Vũ cũng thoáng cái nhảy đến bên cạnh hần, nhìn chăm chăm hần hỏi: "Lão Tam, người làm sao vậy?"

Ngu Thông cũng không nói chuyện, hai tay liều mạng ở trên người mình lục lọi, sắc mặt đã trắng xám đã không còn một chút huyết sắc, liền trên trán đều chảy ra một tầng tinh tế mồ hôi lạnh!

Sài Vũ nhanh chóng kêu to: "Lão Tam, đến cùng làm sao vậy? Nói chuyện!"

Tiểu Bảo buông xuống mồm mở mồm, một cái thà người vọt đến Nguru Thông trước mặt, tay phải đè lại bờ vai của hắn, ngừng một chút, mới nói với mọi người: "Hắn rất gấp, khí tức rất loạn, không phải bệnh cấp tính, là tâm táo làm ra."

Tước Vũ đám người sớm đã đối với Tiểu Bảo dị năng thấy quái không kinh, Giao Nhi lại là trùng lớn hai mắt, nhìn nhìn Tiểu Bảo thì thảo nói: "Ca ca Tiểu Bảo là Thần Tiên không thành, như thế nào nhiều như vậy thần thông?"

Nguru Thông đem toàn thân mình đều sờ một lần, sắc mặt tái nhợt đã như bị hút khô huyết tinh thấy khô đồng dạng, liền trong đôi mắt cũng không có thần thái, tro tàn đồng dạng nhìn nhìn Tiểu Bảo.

Đột nhiên, Nguru Thông thân thể trùn xuống, phù phù một chút quỳ trên mặt đất, "Rầm rầm rầm!" Đối với Tiểu Bảo cùng mọi người không ngừng dập đầu, lực đạo to lớn liền sàn nhà đều tại hơi hơi rung động!

Chỉ là dập đầu vài cái, đã bị Tiểu Bảo kéo lại, trên trán dĩ nhiên đã chảy ra huyết, trong chớp mắt liền đã chảy đầy song mắt, có thể thấy hắn có nhiều dùng sức!

Chúng nữ một hồi kinh hô, Ủy nhi không đợi phân phó, đã chạy ra ngoài cửa, chỉ chớp lát liền lấy ra Kim Sang Dược, muốn cho Nguru Thông đắp lên.

Nguru Thông lại liên tục khoát tay, quạt hương bồ đồng dạng đại thủ tại chính mình trên mặt ngoan quất vài cái, cái này liền khoe miệng cũng chảy ra huyết tới!

Tiểu Bảo một phát bắt được cánh tay của hắn, tức giận hét lớn: "Nguru Thông, không cho phép như vậy, đến cùng là chuyện gì xảy ra? !" "

Điệp Hiên cũng hô: "Có việc đã nói, làm như vậy giam đày chính mình lại là làm chi! Nói mau là thế nào?"

Sài Vũ nhanh chóng lôi kéo Nguru Thông cánh tay một hồi mãnh liệt dao động, đối với Nguru Thông truy vấn: "Lão Tam, chủ nhân cùng bà cô hỏi người đâu, nói chuyện!"

Nguru Thông mắt to rung rung, tựa hồ dĩ nhiên đã quên hội phúc ngữ, hai tay sờ lên bộ ngực, sau đó một hồi khua, Sài Vũ "A!" kinh hô một tiếng, chỉ vào Nguru Thông mắng to: "Hỗn đản lão Tam, người . . !"

Long Giác đẩy cửa đi vào, vừa nhìn Nguru Thông bộ dáng, lại càng hoảng sợ, kinh sợ hỏi: "Lão Tam, người làm gì?"

Sài Vũ tức giận đến toàn thân run rẩy, chỉ vào Nguru Thông mắng: "Chính người nói với lão đại!"

Nguru Thông cười toe toét miệng rộng không tiếng động hò hét, đối với Long Giác nhiều lần : so so vạch vạch, sắc mặt của Long Giác cũng thay đổi, rất nhanh nắm tay liền muốn xông qua đánh người, có thể vừa thấy được Nguru Thông mặt mũi tràn đầy huyết tinh bộ dáng, trong nội tâm mềm nhũn, tức giận đến chỉ vào Nguru Thông mắng to: "Người. . . Người làm chuyện tốt! Ta xem người như thế nào cùng chủ nhân cùng bà cô nhóm nói rõ!"

Điệp Hiên gầm lên: "Hắn đều như vậy còn mắng! Đến cùng xảy ra chuyện gì, nói!"

Long Giác trừng mắt liếc Nguru Thông, quay người "Phù phù" một tiếng quỳ trên mặt đất, Sài Vũ cũng đi theo quỳ xuống, Nguru Thông vừa thấy, cũng tránh thoát tay của Tiểu Bảo, "Oành!" một tiếng, cùng Long Giác cùng Sài Vũ quỳ thành một loạt!

Mọi người đang cảm giác nghi hoặc, còn cần hỏi, Long Giác trầm giọng nói: "Chủ nhân, các vị bà cô, huynh đệ chúng ta có lỗi với các người, lão Tam đem ngân lượng cho ném đi!"

"A!" Tất cả mọi người kinh sợ ngây ngốc một chút, Diệp Hiên nhìn nhìn Nguru Thông hỏi: "Đều. . . Đều ném đi? Một thỏi bạc cũng không dư thừa?"

Nguru Thông hổ thẹn cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn mọi người.

Long Giác thở phì phì nói: "Có hay không ấn tượng là ở nơi nào cột? Là không phải tại kia tiệm sắt thời điểm ngân lượng đã không thấy tăm hơi?"

Nguru Thông lắc đầu, biểu thị hắn cũng không biết cụ thể ném tiền thời gian.

Nhìn nhìn Tiểu Bảo vẻ mặt kỳ quái thần sắc, Sài Vũ nhanh chóng ở một bên giải thích: "Lão Tam tổ truyền thợ rèn, chuyên đánh binh khí! Buổi chiều đổi bạc lúc trở lại, đi ngang qua một chỗ tiệm sắt, lão Tam nghiện liền lên đây, vung mạnh gần tới một canh giờ thiết chùy! Bất quá ta nhìn hắn cũng không có cời quần áo, ngân lượng hẳn là không phải khi đó chỗ ném!"

Tiểu Bảo lại mỉm cười thở một hơi dài nhẹ nhõm, nói với Long Giác: "Ta còn tưởng rằng chuyện gì xảy ra, bất quá là ném đi bạc mà thôi, ném đi liền ném đi, giữa chúng ta không đáng như vậy!"

Tước Vũ cũng gật đầu nói: "Chỉ cần người không có việc gì, liền so với cái gì cũng tốt, ngân lượng ném đi còn có thể kiếm lại, không cần phải tự trách tại tư!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thông minh Giao Nhi

Vứt bỏ tiền tài có thể không phải một số lượng nhỏ, đầy đủ để cho mấy người tiêu xài một năm đều có dư dả, thế nhưng là mọi người lại như là ném đi một kiện không quan trọng đồ vật đồng dạng, chính là sợ ba tàn Huỳnh Đệ Hội trên lưng trầm trọng tư tưởng áp lực!

Úy nhi cười khanh khách nói: "Dù sao Chu thúc thúc đã giúp đỡ chúng ta ứng ra phí tổn, mấy ngày nay chúng ta không mua đồ vật cũng được. Đợi ngày mai chúng ta đi đầu đường làm xiếc, cũng có thể tránh chút tiêu vật."

Tiểu Đậu Nha từ trong lòng móc ra một khóa đen trên châu: "Ta này còn có Giao Nhi tỷ tỷ tặng cho ta một khóa đây, ngày mai lại đi hiệu cầm đồ thay đổi là được rồi!"

Tiểu Bảo ha ha cười nhéo một chút khuôn mặt của nàng: "Giao Nhi tỷ tỷ đưa cho ngươi, ngươi liền lưu lại, chính chúng ta đi tránh. Các ngươi, không muốn quý, người trong nhà, này như cái gì lời!" Long Giác lại rung rung nước mắt nhìn nhìn mọi người: "Cảm ơn chủ nhân cùng các vị bà cô này khoan hồng độ lượng. Chỉ là huynh đệ chúng ta ba người, vốn nên là người ngoại, bà cô tín nhiệm, mới đem ngân lượng giao cho chúng ta đảm bảo, phần ân tình này, huynh đệ chúng ta ba người cảm giác sâu sắc không cho rằng báo!"

Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, tối nhìn xông chính là cái tín chữ! Hiện tại ba người chúng ta có phụ chủ nhân cùng bà cô đám người sự phò thác, xấu hổ không dám đối mặt các vị, xin chủ nhân cùng bà cô nhóm trách phạt, ba huynh đệ chúng ta cam nguyện thừa nhận, không một câu oán hận!"

Sài Vũ ngẩng đầu nói: "Đều do chúng ta quá mức ham chơi, lách vào trong đám người nhìn thuyền rồng thi đấu, liền ngân lượng bị tặc tử trộm đi cũng không biết hiểu! Chủ nhân cùng bà cô nhóm nếu không phải nhẫn tâm trách phạt, chính chúng ta động thủ, ta cùng lão Tam tự đoạn một tay, lấy đền mất ngân chỉ trách. Chỉ cầu các vị có thể thả Quá Đại Ca, hẳn chỉ còn một tay, lại đoạn. . . Lại không có tay!"

Long Giác quay đầu mắng to: "Nói chính là nói nhảm, không có tay còn có chân! Đánh nhau còn có thể dùng đầu! Sao có thể vì ta xin tha! Đã quên ngày đó chúng ta kết bái thì nói như thế nào sao? Có nạn cùng chịu, có trách cùng phạt!"

Tiểu Bảo nhủ mảy lác đầu: "Các ngươi nói chính là chuyện này! Chúng ta vốn là người một nhà, Tại sao ngoại nhân mà nói? Nếu như các ngươi còn như vậy, chính là không coi chúng ta là thành người mình, vậy chúng ta như vậy mỗi người đi một ngã, chúng ta cũng không xử phạt các ngươi, coi như những cái kia bạc đã cấp cho các ngươi, các ngươi có tiền thì còn cùng chúng ta là được!"

Long Giác ba người nghe xong, cuống quýt dập đầu: "Chủ nhân chớ để đuổi chúng ta đi! Ba người chúng ta tuy là bởi vì một cột đồ ước đi theo chủ nhân đồng hành, nhưng cũng là cam tâm tình nguyện! Đoạn đường này đến xem lấy các vị hiệp nghĩa chỗ ở tâm, cảm thấy chưa cùng lắm người, lại càng là quyết chí thể thể sống chết đối với theo, vô luận chịu loại nào trách phạt, huynh đệ chúng ta đều cam nguyện thừa nhận, chỉ là cầu chủ nhân chớ để đuổi ba người chúng ta đi!"

Diệp Hiền khí mắng: "Vậy các ngươi này ba cái hồn tiểu tử liền đứng lên cho ta! Tiền tài chính là vật ngoài thân, ném đi liền ném đi! Thân thể phát da, chịu chỉ cha mẹ, sao có thể như thế khinh thường! Không còn đứng lên, về sau chớ để bảo ta bà cô!"

Long Giác ba người sợ tới mức nhanh chóng đứng dậy, Tước Vũ từ Úy nhi cầm trong tay qua một ít Kim Sang Dược, hai người cùng đi đến Ngưu Thông bên người, vì kia đáp lên, Sài Vũ vội vàng nói: "Sao có thể làm phiền hai vị bà cô động thủ, ta tới là được!"

Tước Vũ tròn mắt nhìn hẳn: "Ngươi tay chân vụng về, như thế nào hội làm cho!"

Ngưu Thông đứng ở xa đây, mím chặt đôi môi, vẫn không nhúc nhích mặc cho Tước Vũ cùng Úy nhi đem thuốc mỡ bôi ở chính mình thái dương.

Úy nhi nhìn hẳn trên trán rạn nứt thật sâu một đường vết rách, cũng không dám dùng sức, đem thuốc mỡ lách vào tại chính mình trên ngón trỏ, nhẹ nhàng bôi lên tại miệng vết thương, đau lòng nói: "Về sau chớ để lại như thế hèn hạ chính mình! Biết không?"

Ngưu Thông trừng trừng mắt, nước mắt theo khóe mắt chọt chọt hạ xuống, vừa rồi dập đầu phá thái dương cũng không từng một chút nhủ mảy, hiện tại chỉ là do Tước Vũ cùng Úy nhi rịt thuốc, lớn như vậy hán tử khóc trở thành một cái nước mắt người, liền Tiểu Bảo nhìn, đều hơi bị lòng chua xót.

Giao Nhi ở một bên lác đầu cười khổ: "Phụ thân nói qua, không làm mà hưởng chi tài, mặc dù có được, cũng không thể an tâm hưởng dụng, hiện tại nhận thức, quả nhiên là đạo lý này! Cho nên bạc ném đi, ngược lại là chuyện tốt, để cho chúng ta học được tự lực gánh vác, không dựa vào thiên mệnh!"

Tiểu Đậu Nha lại cùng tiểu đại nhân tựa như thờ dài, sâu kín nói qua: "Ta bây giờ nhận thức là, ta sắp đói bụng! Lúc nào ăn cơm a?"

Mọi người cười ha ha, lại nghe ngoài cửa tiểu nhị hô: "Khách quan, bữa tối đã chuẩn bị tốt, các vị là bỏ vào đường lớn hưởng dụng hay là đưa đến gian

phòng?"

Điệp Hiền chỉ vào mâm cỗ nhí cười: "Ngươi quý tinh linh, nghĩ cái gì sẽ tới cái gì!" quay đầu cửa đối diện ngoại nói: "Đưa đến gian phòng a!"

Xem ra chu người lương thiện tại ôm mặt mũi của Nguyệt Thành xác thực khá lớn, này đồ ăn đều so với hôm qua muốn phong phú hơn nhiều, mà còn đưa một bình nữ nhi hồng, Đáng tiếc tất cả mọi người không thích uống rượu, Tiểu Bảo liền đem bầu rượu đưa tới trước mặt Long Giác: "tửu các ngươi uống, chúng ta lấy trà phụng bồi."

Long Giác ba người lại là ngồi ngay ngắn bất động, nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Chủ nhân cùng bà cô ăn trước, chúng ta vẫn chưa đói."

Tiểu Đậu Nha hừ một tiếng: "Ngươi nói đói, vừa rồi Nguru Thông đại ca bụng gọi!"

Long Giác không có hảo khí đích trùng mắt liếc Nguru Thông, quay đầu đối với Tiểu Đậu Nha gượng cười: "vừa rồi kêu lên, hiện tại không gọi. ba người chúng ta đi thu thập một chút đồ vật, ngày mai đi đầu đường làm xiếc đi, chủ nhân cùng bà cô chậm dùng!"

Điệp Hiền sắc mặt trầm xuống: "Ngồi xuống!" Quay đầu nói với Long Giác: "ngươi hay là chú ý việc này phải không? Lại muốn tự phạt tự trách phải không?"

Long Giác không dám nhìn con mắt của Điệp Hiền, cúi đầu thưa dạ nói: "Chủ nhân quá lo lắng, huynh đệ chúng ta thật sự không đói bụng. . ."

Điệp Hiền phân phạt một chút đứng lên, vài bước đi đến Long Giác bên người. Long Giác huynh đệ còn tưởng rằng nàng thật sự muốn đánh vào đầu chính mình, đều nhắm mắt lại, một bộ thần nhiên đối với chịu bộ đáng.

Điệp Hiền cầm lấy bầu rượu, cho Long Giác cùng Sài Vũ tất cả một ly, sau đó bưng lên lấp com chậu lớn phanh một chút thả trước mặt Nguru Thông, lạnh lùng nói qua: "Lúc ta là bà cô, nâng cốc quất, đem com ăn. Không nhận ta, trừng trị các ngươi đi Lý, Mã trên xéo đi!" Nói qua thờ phỉ phỉ đi trở về chỗ ngồi, nhìn cũng không nhìn bọn họ, vùi đầu ăn com.

Lại nghe bên tai "Xì xì" hai tiếng rượu mạnh vào trong bụng thanh âm, cùng Nguru Thông chôn ở thau com trong bốp bốp bốp bốp ăn nhiều tiếng vang, mọi người chưa phát giác ra mỉm cười, đối với Điệp Hiền cười nói: "Hay là ngươi có biện pháp!"

Nhìn nhìn ba người ăn nhiều đặc biệt ăn bộ đáng, Điệp Hiền cũng cười: "Cái này biện pháp hảo, về sau không nghe lời, liền đuổi bọn họ đi!" Ba người nghe xong, lại càng là đầu cũng không dám giơ lên mãnh liệt ăn!

Nguru Thông dứt khoát một tay bưng lên thau com, một tay cầm chiếc thìa, liên tục huy động, hận không thể muốn đem chậu cũng mớm nuốt vào trong bụng mặt.

Tiểu Bảo nhìn nhìn Long Giác hỏi: "Vừa rồi đến hỏi tiểu nhị, có hay không hiểu rõ đến cái gì?"

Long Giác lau một bữa khỏe miệng mỡ đồng nói: "Đáng chết, đem chánh sự đã quên!" Nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Đã hỏi rõ ràng! Lãm Nguyệt thành có mặt mũi nhân vật có bảy tám cái, thế nhưng là có thể đạt tới nhị cô nãi nãi theo như lời tiêu chuẩn, chỉ có ba cái!"

Giao Nhi hỏi hân: "Kia tam cái?"

Long Giác dựng thẳng lên một ngón tay nói: "Cái thứ nhất, là Lãm Nguyệt thành nhà giàu nhất Điều tất trước. Hân là làm châu báu sinh ý, hắc bạch hai nhà đều có bằng hữu, liên quan phủ đều bán hân ba phần mặt mũi! Thứ hai là thổ tài chủ, nhà hân tư điền chiếm Lãm Nguyệt thành toàn bộ cây ruộng một phần ba, có cái cháu trai trong triều người hầu, Lãm Nguyệt Thành chủ cũng không muốn đi trừ chọc hân! Đệ tam chính là Thái Thương mét đi chu người lương thiện, hân từng ở Tịnh Thủy Liên Tọa học nghệ, bằng hữu khắp thiên hạ, mỗi cái võ công cao cường, mà là người tốt làm việc thiện, rất được dân tâm!"

Tiểu Bảo gật gật đầu, con mắt nhìn nhìn Giao Nhi: "Giao Nhi, ngươi tới phân tích một chút, Trần Giang Vương gia sẽ ở nhà ai giấu kín?"

Giao Nhi nhắm môi đỏ, nhai mấy ngụm com, chậm rãi nuốt xuống, lại uống một hớp nước trà, mới nhẹ giọng nói qua: "Điều tất trước tuy là Lãm Nguyệt thành nhà giàu nhất, thế nhưng hân là làm châu báu sinh ý, mà nếu như chúng ta lường trước không sai, Trần Giang Vương gia trên người nơi cất giấu bảo vật, cũng thuộc loại này! Trần Giang Vương gia đã sợ người khác chiếm bảo vật này, đoạn sẽ không ở lại hành gia trong nhà, để ngừa bị người phát hiện lên ác ý, cho nên, này một nhà, xứng đáng bài trừ!"

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Giao Nhi nói tiếp: "Thổ tài chủ cầm giữ địa rất rộng, xây dựng chỗ ở tất cự, theo lý là Trần Giang Vương gia giấu kín tốt nhất nhân tuyển, thế nhưng là hân trong triều có thân, vậy nói rõ có nhìn thấy Dân Hoàng cơ hội, Trần Giang Vương gia sẽ không mạo hiểm như vậy, một khi tiếng gió đề lộ, hân gạt hoàng huynh giấu giếm, mặc dù bất trí chết, nhưng là tuyệt không sống khá giả, cho nên người này cũng có thể bài trừ!"

Tước Vũ gật đầu: "Vậy chỉ còn lại có Thái Thương mét đi! Thế nhưng là chu người lương thiện đã từng là chúng ta Tịnh Thủy Liên Tọa đệ tử, bằng hữu tương giao cũng rất rộng, Trần Giang Vương gia chẳng lẽ sẽ không sợ giấu diếm được triều đình, không thể gạt được võ lâm sao?"

Giao Nhi mỉm cười nói: "Hân đã dấu diếm không thể! Bằng không thì những cái kia lục lâm đạo tặc là vì sao mà đến? Huống chi chu người lương thiện có thể làm được Lãm Nguyệt thành đại phú, e rằng sớm đã phai mờ tại Tịnh Thủy Liên Tọa thì hùng tâm chí lớn!

Không gian không thương lượng, sợ là những cái kia cái gọi là bằng hữu, hẳn cũng rất ít đi đi lại lại. Mà đối với Trần Giang Vương gia, hẳn lại vừa vặn có tâm nịnh bợ, cho là mình tài lộ phổ thạch, Trần Giang Vương gia giấu kín tại cái kia, là thích hợp nhất bất quá!"

Úy nhi sâu kín thở dài: "Đúng vậy a, Chu thúc thúc xác thực không giống trước kia, gia gia đại thọ hẳn cũng không có dám đến!"

Tiểu Bảo đối với chu người lương thiện tính cách lại là cảm động lây, đối với Giao Nhi phân tích cũng là tương đối tán thành.

Giao Nhi hỏi hẳn: "Ca ca Tiểu Bảo, người định làm gì?"

Nàng tuổi tác cùng Tiểu Bảo tương đối, thậm chí so với Tiểu Bảo còn muốn lớn hơn một ít, chỉ là Tiểu Bảo phát dục quá nhanh, chúng nữ gần như nhìn hẳn một ngày đổi một cái bộ dáng, cái đầu cũng thẳng truy đuổi Long Giác, đáng người cũng sơ hở to lớn cao ngạo, vì vậy cam nguyện gọi ca ca hẳn.

Tiểu Bảo nhẹ cau mày, trầm tư nói: "Buổi tối ta nghĩ lại đi một chuyến Chu phủ. Trần Giang này Vương gia nếu quả thật hoài giấu dị bảo, đối với Chu phủ mà nói, không những không phải chuyện tốt, có thể sẽ mang đến một hồi tai nạn cũng không nhất định!"

Chu người lương thiện ngày thường có nhiều việc thiện, lại là Tịnh Thủy Liên Tọa đệ tử, tuy hiện tại tính cách không còn nữa năm đó hào sảng, nhưng cũng là sinh ý hoàn cảnh cho phép, không nên bị kiếp nạn này khó.

Trần Giang Vương gia thịt cá dân chúng, vẽ đường cho hươu chạy, cũng không phải là dị bảo chi chủ. Ta đem bảo bối trộm, sau đó đổi thành ngân lượng, phân tán cho cùng khổ dân chúng, đã cứu được Chu gia, lại tạo phúc dân gian, lại dùng mọi người chỉ miệng để cho Dân Hoàng biết được việc này, Trần Giang Vương gia mất tài sự tình thất bại, lấy giờ trúc mà mức nước công dã tràng, chắc chắn chịu Dân Hoàng trọng trách, như vậy là được thay Giao Nhi báo thù, há không phải một công ba việc!"

Úy nhi khoát tay cười to: "Hào áo a! Buổi tối ta muốn cùng ca ca cùng đi!"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Không, không thể dẫn người đi! Việc này có nhất định nguy hiểm, dù sao cũng là trộm nhập chu chỗ ở. Bên trong khẳng định có ba Đại Phú Hào phái cao thủ phòng vệ!"

Long Giác tam huynh đệ đứng dậy nói: "Huynh đệ chúng ta cùng chủ nhân đánh tiên phong!"

Tiểu Bảo lại lắc đầu nói: "Lại không phải khiêu chiến chiến tranh, là trộm nhập, đương nhiên là thần không biết quỷ không hay thỏa đáng nhất, các người cũng không thể đi!"

Điệp Hiên hỏi hẳn: "Vậy người muốn mang ai đây? Tổng không có khả năng chính người đi qua đi? Vậy chúng ta cũng không yên tâm!"

Nói vừa xong, chính mình trước đó mặt, Tiểu Bảo xông nàng mỉm cười, quay đầu nhìn nhìn ăn bụng trướng bụng tròn mằm mỗ nhi, thân mật ngất một chút cái mũi của nàng.

Tước Vũ tròng lớn hai mắt, một bộ không thể tin thần sắc nói: "Người không phải là muốn mang mằm mỗ nhi cùng đi a?"

Tiểu Bảo cười nói: "Chính là nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Đêm dò xét Chu phủ

Điệp Hiên lập tức lắc đầu phản đối!

"Không được! Mằm mỗ nhi nhỏ như vậy, võ công cũng sẽ không, người mang nàng đi quá nguy hiểm!"

Tiểu Bảo ha ha cười cười: "Cũng nói không phải đi đánh nhau, chúng ta phải đi làm tặc, muốn võ công làm gì?"

Úy nhi hay là về mặt lo lắng nói: "Thế nhưng là, mằm mỗ nhi nàng nhỏ như vậy. . ."

Giao Nhi mỉm cười: "Bọn tỷ muội quá lo lắng, ca ca Tiểu Bảo là muốn dùng Đại Điều bay vào đi!"

Tiểu Bảo cười tán thưởng: "Hay là Giao Nhi thông minh!"

Điệp Hiền tức giận mắng: "Nói đúng là chúng ta rất ngu sao?"

Tiểu Bảo nhất thời đầu đại, vẻ mặt đau khổ nói: "Ta đâu có ý tứ này!"

Mầm mòi nhĩ lại cười nói: "Ta còn chưa thử qua buổi tối ngồi lên Đại Điều trời cao đó! Ta ăn no rồi, ca ca, chúng ta hiện tại lên đường đi!"

Tiểu Bảo gõ một cái đầu nhỏ của nàng, cười mắng: "Gấp cái gì! Hiện tại thái dương còn không có xuống núi, đi làm cái gì? Đợi nhân gia đều ngủ, chúng ta tài năng lặng lẽ tiến vào!"

Tiểu Đậu Nha "A" một tiếng, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn nói: "Chỉ sợ đến lúc sau bọn họ ngủ, mồm mòi nhĩ cũng ngủ. Ca ca, ngươi có thể nhớ rõ nhất định phải đánh thức ta à!"

Điệp Hiền hừ một tiếng: "Yên tâm đi, ngươi là Phong Chí chủ nhân, Tiểu Bảo đối với Phong Chí điều khiển còn không bằng ngươi đó! Hắn đương nhiên hội mang lên ngươi!"

Giao Nhi lại nói với Tiểu Bảo: "Nhất định phải cẩn thận! Không muốn cứng rắn tranh đoạt, lần đi tuy là trộm nhập, lại cũng nguy cơ trùng trùng. Ném đi hộ vệ cao thủ không nói, riêng là Âm Dương thư sinh cùng quỹ Linh Sư gia, liên rất khó đối phó! Mặc dù tìm được bảo vật, bằng nó xuất thế tới mang đến tai họa, cũng biết đoạn không tương vật! Trần Giang Vương gia có thể mang theo trên người, đích thị là cho nó giả bộ cầm cố, không cần thiết mở ra, để tránh tổn thương mình!"

Tiểu Bảo nhìn chăm chăm nàng, nhẹ nhàng nói: "Ta biết, cảm ơn Giao Nhi quan tâm!"

Giao Nhi bị hắn nhìn ánh mắt một hồi bối rối, cúi đầu nói: "Ngươi là báo thù cho mà đi, Giao Nhi tự nhiên quan tâm, đừng . . . Đừng hiểu lầm . . ."

Tiểu Bảo cười hắc hắc, cũng không nói chuyện, chỉ là nhìn chăm chăm Giao Nhi mặt, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nhìn, cuối cùng đem Giao Nhi nhìn mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ hai tay che mặt, ưm một tiếng chạy trốn về phòng của mình. Mọi người vừa thấy, lại càng là cười to!

Trên ánh trăng vào đầu.

Trong phòng ngọn đèn lấp lánh, Tước Vũ ôm đã ngủ say mồm mòi nhĩ, ngồi đối diện tại trên mặt ghế Tiểu Bảo nói: "Ta xem Giao Nhi cô nương đối với ngươi cố ý, ngươi là không phải cũng thích nàng?"

Tiểu Bảo nhất thời nói quanh co lên: "Cái này. . . Kỳ thật a. . ."

Tước Vũ hé miệng cười nói: "Đừng đó này cái rồi! Tỷ tỷ không phải lòng dạ hẹp hòi người, Giao Nhi là một hảo cô nương, tâm tư cẩn thận, túc trí đa mưu, được nàng dài lưu lại bên ngươi, chính là được một mảnh mẽ trợ. Sư phụ của thầy đã từng nói, tướng công đoạn không ao ở bên trong chi lân, ngày sau như thành đại sự, không thể thiếu Giao Nhi loại này trợ thủ tới tương trợ. Tướng công, tìm một cơ hội, đem Giao Nhi thu a!"

Tiểu Bảo trong nội tâm nhảy dựng, cuống quýt nói với nàng: "Vũ nhi không cần thiết nói lung tung! Việc này cần ngươi tình ta nguyện, nước chảy thành sông, không thể mạnh mẽ tới!"

Tước Vũ che miệng cười khê: "Ai lại đề cho ngươi mạnh mẽ à? Ngươi Khi mỗi người đều giống như Hiền nhi tính tình a!"

Tiểu Bảo nhớ tới mới được Diệp Hiền thì cảnh tượng, trong nội tâm liền có chút xao động, lại cũng không tự chủ cười theo.

Tước Vũ nói tiếp đi: "Ta biết, tướng công có thể vừa ý nữ tử, hẳn là trong vạn người không có một chi tuyền, cũng tất có kiếp trước túc duyên, tỷ tỷ biết tướng công xuất thân tất quý, tương lai thành tựu cũng là trên vạn người, tất nhiên là duy trì tướng công gây nên, chính là nam nữ tình hình, cũng tuyệt không ngăn trở, chỉ là nhắc nhở tướng công, chớ để tham luyến bụi hoa, đừng quên bản thân số mệnh!"

Tiểu Bảo cảm kích đến gần bên giường, cọt tới Tước Vũ ngồi xuống, tay nắm nàng nói: "Vũ nhi, có vợ như thế, chồng còn có gì đòi hỏi!"

Tước Vũ dịu dàng cười cười, trợn mắt nhìn hắn: "Tỷ tỷ một mảnh tâm ý, hệ ở trên người ngươi, ngươi có thể chớ để tỷ tỷ thất vọng a!"

Tiểu Bảo gật đầu nói: "Yên tâm, ta sẽ không để cho các ngươi cảm giác cùng sai rồi người!" Quay đầu nhìn một chút ngoài cửa sổ bóng đêm, nói với Tước Vũ: "Phải lên đường, chờ ta trở lại!" Vô vô mồm mòi nhĩ bờ vai nói: "Mồm mòi nhĩ, tỉnh, chúng ta đi thiên thượng chơi!"

"Bang bang bang!" Ba tiếng càng vang ở bầu trời đêm yên tĩnh hiển lộ nặng nề mà xa xưa.

Lão Vu một bên gõ càn, vừa hướng thủ thành hai người Bình vệ cười: "Tiểu Mã Trách, Nê Thu, hai ngươi lại ngủ gà ngủ gật, cẩn thận ta báo cho Phiền Đầu, nhìn hắn không lọt da của các của các ngươi!"

Gọi tiểu Mã Trách Bình vệ cười mắng: "Lão đầu cá, đánh ngươi càng đi, chớ để nhao nhao đến huynh đệ chúng ta ngủ!"

Nê Thu cũng ở một bên khỉ mắng: "Vừa cùng tiểu Thúy hoa hôn cái miệng, đã bị ngươi đánh thức!"

Lão Vu cười ha ha: "Tiểu Thúy hoa có hay không đánh tiếp ngươi một chưởng? Ngày đó đánh còn có đau hay không?"

Tiểu Mã Trách nghe xong, ôm bụng cười ha hả.

Nê Thu đỏ mặt lên, tức giận mắng: "Ngươi mắt lão còn, biết cái gì! Đánh là đau, mắng là yêu! Không giống người nào đó, làm cho người ta nhà đưa Sơn Phấn, người ta nhìn cũng không nhìn, để ý cũng không thèm!"

Tiểu Nê Thu nhất thời đen lại mặt: "Vậy là ta tỷ tỷ cho ta, ta một đại nam nhân cũng không có tác dụng gì, thuận tiện liền cho nàng, nàng không muốn kéo đến, ta còn không nỡ bỏ tặng người đó! Nàng lại không xinh đẹp, không xứng với tốt như vậy Sơn Phấn!"

Lão Vu cười hỏi hân: "Vậy ngươi nói ai xinh đẹp? Ai có thể xứng được với ngươi Sơn Phấn?"

Tiểu Mã Trách ngơ ngác nhìn nhìn cũ nát cửa thành, thì thảo nói qua: "Liên ngày đó tiến vào mấy cái cô nương có thể phối hợp, đây mới thực sự là mỹ nhân! Kia tiểu bộ dáng thật sự là. . ."

Nê Thu trừng to mắt hỏi: "Ngươi nói là kia nữ giả nam trang bốn cái nha đầu? Muốn không phải lão đầu cá nhắc nhở, ta còn thật không biết các nàng là nữ nhi gia đó! Ta đã nói tại sao có thể có tuần tú như vậy nam nhân, mấy cái cô bé, chắc chắn, thật sự là cùng tiên nữ!"

Lão Vu hừ một tiếng: "Các ngươi nghĩ cùng đừng nghĩ! Những cái kia nữ oa vừa nhìn liền không phải nhân vật bình thường, mỗi cái võ công cao cường, nói không chừng thật đúng là Thiên Tiên đó! Cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem hình dạng của mình, kia điểm có thể khiến tiên nữ vừa ý?"

Tiểu Mã Trách xì một tiếng khinh miệt: "Nơi đó có cái gì Thần Tiên 9 không phải cùng chúng ta đồng dạng là phạm phu tục tử! Ngươi ta có thể lấy được, ta vì cái gì không thể? Cho dù thật sự là Thần Tiên, ta cũng không sợ, nàng nếu có ý, ta cũng dám lấy!"

Lời này vừa ra, nhất thời đưa tới hai người mắng to, Nê Thu đá hân một cước: "Ngươi còn chưa ngủ tỉnh a? Như vậy tiêu chí Little Girl sẽ đối với ngươi có ý? Cũng không nhìn một chút hình dạng của ngươi!"

Lão Vu đến gần tới thấp giọng nói: "Chớ có nói bậy tám đạo! Nghe chưa nghe nói qua trước đó vài ngày ly giang chuyện ma quái? Có quan binh qua sông, đến trong sông êm đẹp đột nhiên lật ra thuyền, bảy tám người, thi thể cũng tìm không thấy! Cũng nói bị quỷ thủy ăn."

Người của Tiểu Ngư Thôn nói gặp qua kia quỷ thủy, đứng lên so với người còn cao, há miệng, liền đem đầu ngươi cho cắn hạ xuống! Ngươi nói trên đời này đã có quỷ, như thế nào không có Thần Tiên?"

Tiểu Mã Trách vốn là nhát gan, lúc này nghe sồn tóc gáy, hướng Nê Thu bên người nhích tới gần một ít, run giọng đối với lão Vu nói: "Lão đầu cá, chớ để dọa người! Trên đời này ở đâu ra quỷ!"

Lão Vu cười hắc hắc: "Bình sinh không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Nhìn ngươi bộ dạng này kinh sợ dạng, đích thị là làm cái gì nhận không ra người sự tình!"

Tiểu Mã Trách tức giận mắng: "Đại gia ta đi được đang, ngồi được đầu, nơi nào sẽ có cái gì việc trái với lương tâm!"

Nê Thu cười hân: "Không biết mấy ngày trước đây là ai trộm đạo Hà quả phụ bờ mông, bị kia Mẫu Dạ Xoa cầm lấy cây chổi đuổi một mảnh phở!"

Lão Vu nhất thời cười lên ha hả, đối với hai người cười mắng: "Hai người các ngươi cái đều không phải hảo chym! Không cùng các ngươi giết, ta còn muốn đi gõ mõ cầm canh đó!"

Nê Thu phát tay đuổi hân: "Mau cút a, cả ngày giả vờ một bộ nghiêm chỉnh bộ dáng, thấy được mỹ nhân liền chuyển đuôi mù, ngươi tối không phải thứ gì!"

Lão Vu cười hắc hắc, cũng không phân biệt rõ ràng, dẫn theo một bang cùng đồng cái chiêng, theo tường thành cây đi từ từ.

Tiểu Mã Trách hướng trên mặt đất chiếu trên một nằm, nhìn nhìn bầu trời đêm nói: "Lão già này, đáng đời cả đời lưu manh, cả Thiên Quỷ a thần, nhà ai nữ nhân dám đi theo hân!"

Nê Thu cạo tới hân ngồi xuống: "Ngươi quá cũng nhát gan 9 thiên vị nghe hân nói mò những cái kia thần thần thao thao sự tình. . ."

Lời còn chưa dứt, chợt thấy tiểu Mã Trách mãnh liệt ngồi dậy, mò to hai mắt nhìn chăm chú nhìn thiên thượng, trong miệng nghẹn ngào nói qua: "Thật sự có quỷ! Ngươi mau nhìn! Có ở trên trời phi quỷ!"

Nê Thu cũng lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu hướng thiên thượng vừa nhìn, ngoại trừ một vòng trăng tròn, lại là cái gì cũng không có, khí đích đối với tiểu Mã Trách mắng to: "Ngươi mới là kỳ lạ! Ta xem ngươi là bị lão đầu cá cho sợ choáng váng!"

Tiểu Mã Trách nóng nảy, chỉ vào ánh trăng nói: "Thật sự! Vừa rồi đi qua thật lớn một cái quái vật, ba cái đầu, cánh có lớn như vậy!" Nói qua mở ra cánh tay, sắc mặt trắng xám đối với Nê Thu khua lấy!

Tiểu Nê Thu một quyền đảo tại hân trên bộ ngực: "Vậy ngươi chờ chết a, quái vật kia chính là tới ăn ngươi được!"

Tiểu Mã Trách nhìn hân không tin, cũng không thể tránh được, xoa xoa mắt của mình, thì thảo nói qua: "Vừa rồi thật sự thấy được, tại trên mặt trăng lóe lên đã trôi qua, như thế nào đột nhiên cũng chưa có đầu này? Chẳng lẽ là ta hoa mắt hay sao?"

Tiểu Đậu Nha ngồi ở Phong Chí trên lưng, mở ra hai tay, đem gió đêm cầm giữ tiến còn nhỏ lòng dạ, nhắm mắt lại kêu to: "Ánh trăng thật lớn, thật đẹp"

a!"

Tiểu Bảo ngồi sau lưng nàng, Thương yêu mang nàng ôm vào trong ngực, nắm bắt nàng khuôn mặt nhỏ nhắn cười: "Người ngồi vững vàng, chớ để té xuống."

Tiểu Đậu Nha đem thân thể dựa vào Tiểu Bảo trong lòng, ôn nhu nói: "Có ca ca đâu, mammals nhĩ không sợ!"

Tiểu Bảo ngây ra một lúc, ôm hai cánh tay của nàng theo bản năng nói lòng một chút, lại bị Tiểu Đậu Nha lần nữa kéo nhanh, đầu âm thanh nói qua: "Ca ca, chúng ta về sau thường xuyên đều xuất ra nhìn ánh trắng, tốt chứ?"

Tiểu Bảo cười nói: "Tốt, chỉ cần mammals nhĩ thích, nghĩ ra được chơi thời điểm, ca ca hãy theo người!"

Tiểu Đậu Nha vui vẻ kêu to: "Ca ca là thiên hạ tốt nhất ca ca! Mammals nhĩ muốn vĩnh viễn cùng ca ca cùng một chỗ!"

Nàng khi còn bé nhà bị biến cố, thân nhân duy nhất lại thân hãm thanh lâu, nàng một tên ăn mày nhỏ mỗi ngày trải qua đói khổ lạnh lẽo, còn muốn thỉnh thoảng chịu người khác khi dễ!

Từ khi tỷ tỷ Mị Nương mang nàng gửi gắm cho Tiểu Bảo, nàng cuối cùng ăn được cơm no, mặc vào bộ đồ mới, cộng thêm Tiểu Bảo cùng chúng nữ đối với nàng yêu thương cực kỳ, thân thể của Tiểu Đậu Nha Là ngày từng ngày lớn lên, tâm tình cũng càng ngày càng sáng sủa, đối với Tiểu Bảo cùng chúng nữ cảm tình, thậm chí đã vượt qua thân sinh tỷ tỷ!

Tiểu Bảo đương nhiên thích xem đến Tiểu Đậu Nha vui vẻ bộ dáng, ôm nàng từ từ đẩy đặn thân hình, thương yêu xoa đầu của nàng nói: "Mammals nhĩ có thể lừa gạt ca ca thật khổ!"

Tiểu Đậu Nha sững sờ, quay đầu hỏi nàng: "Mammals nhĩ khi nào đã lừa gạt ca ca?"

Tiểu Bảo nhìn nàng khả ái khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh trắng lại càng là sờ sờ động lòng người, ngũ quan lông mi không gì không giỏi gây nên non mịn, trong nội tâm lại là rung động, nhớ tới mấy ngày nay Ủy nhi chúng nữ đối với hắn chỉ điểm, cười khổ mà nói: "Mammals nhĩ rõ ràng là cái tiểu muối muối, tại sao một mực không cho ca ca nói?"

Tiểu Đậu Nha mặt đỏ lên, quệt mồm nói: "Ta. . . Ta cũng không có nói mình là một nam tử a? Là ca ca chính mình đàn, nếu như nhìn không ra, lại không hỏi, ta vì sao phải nói?"

Tiểu Bảo vừa nghĩ vậy thì, vẫn luôn là chính mình cảm nàng làm đệ đệ đối đãi, chưa bao giờ có hỏi qua nàng. Cũng không trách người ta tận lực che giấu.

Đang muốn lại nói với hắn cười vài câu, lại thấy phía dưới có mấy chén nhỏ sáng đèn lồng, nhanh chóng ôm lấy nàng nói: "Mammals nhĩ hạ xuống, chỗ đó chính là Thái Thương mét đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thiện ác Sinh Tử Bạc

Chợt nghe sau lưng một trận gió thanh âm, Tiểu Bảo còn chưa quay đầu, trên bờ vai đã dựng lên một vật, Tiểu Bảo nhú mày nói: "Lôi Yến, người tới làm cái gì?"

Lôi Yến mở to hai khóa hỏa hồng con mắt, dùng miệng cắn tia mình một chút lông vũ, sau đó đối với Tiểu Bảo kêu vài tiếng, vèo một cái hướng phía dưới bay đi!

Tiểu Bảo cười cười, vỗ vỗ Phong Chí cánh: "Đi theo Lôi Yến!"

Chu phủ đại chỗ ở trong có một gốc cây trăm năm cây hòe, cành mậu lá thịnh, Tiểu Bảo liền ẩn nấp ở trong lá cây, nhìn nhìn Phong Chí mang theo mammals nhĩ lần nữa lên tới không trung, trên vai Lôi Yến cũng như ngủ rồi nhắm mắt lại.

Tiểu Bảo trong lòng có chút chán kinh, này bốn thú tiến hóa, lông vũ tuy biến thành ngân sắc, lại tại trong đêm tối càng thêm che giấu, lấy hắn đỏ đồng tử, Phong Chí cách hắn năm trượng xa, cũng chỉ có thể thấy được một cái cái bóng mơ hồ, Lôi Yến nhắm mắt lại, thường nhân cho dù đứng ở trước mặt, cũng nhìn không đến trên bả vai hắn còn đứng thẳng một con chim nhỏ!

Càng làm hấn chán kinh chính là tuần này phủ phòng vệ, quả nhiên là nghiêm ngặt cảnh giới, dưới chân của mình trên nhánh cây, liền có hai cái trạm gác ngầm!

Vừa rồi Phong Chí hạ xuống thời điểm, Tiểu Bảo đã phát giác kia hai cái trạm gác ngầm động một chút, có người dùng cực thấp ngữ khí nói: "Đại ca, có động tĩnh!"

Tên còn lại đáp lại: "Đã nghe được, xem ra dường như là một cái Đại Điều, đã bay mất. Huynh đệ, chớ khẩn trương, có chúng ta Lâm Nguyệt song thương gác đêm, người nào dám xông tới?"

Huynh đệ kia than nhẹ một tiếng: "Đại ca, chúng ta Lâm Nguyệt này song thương cũng chỉ có thể tại Lâm Nguyệt này thành uy phong uy phong, trên giang hồ chúng ta liên nhĩ lưu đều không phải! Nghe lão dao găm nói, hôm nay tại thành trông được đến bốn người mang đỉnh đầu cổ kiêu vào thành, cái bọc...kia giả trang rất giống trong truyền thuyết lục lâm đạo tặc lấy mạng Diêm La!"

Người nghĩ Lâm Nguyệt này thành có ai hội đáng này sát tinh động thủ? Chúng ta lại đón đến lão gia mệnh lệnh, tới bảo hộ Bàn tử, rất rõ ràng người ta là vì Bàn tử tới được!

Người này thân phận không rõ, phái đoàn mười phần, xem ra thân gia rất khiến cho đáng giá, huynh đệ chúng ta không cảnh giác một ít, phụ bỏ lão gia chi mệnh không nói, liền này mạng nhỏ đều có thể khó giữ được! Chúng ta liền sát tinh đó bốn cái Diêm khiến cho đều đánh không lại!"

Kia đại ca hừ một tiếng: "Đánh không lại, sẽ không chạy sao? Ta nghe nói lấy mạng Diêm La chỉ giết tham quan ác bá, đối với dân chúng lại là hướng không khuấy rối, chúng ta loại hàng này, bất quá là lấy người tiền tài, thay người làm việc, không đáng lấy tính mạng chiến đấu, sát tinh đó đoán chừng cũng sẽ không quá làm khó chúng ta!"

Bất quá trung người sự tình, chúng ta cẩn thận cảnh giới, thật sự gặp gỡ bọn họ, ta Ca lưỡng tìm nguy trang, vụng trộm chạy tới uống rượu ngủ ngon, dù sao lão gia cũng biết chúng ta không thuộc mình nhà chi địch, chắc hẳn sẽ không trách tội người ta!"

Tiểu Bảo nghe hai người ẩn tại nhánh cây bên trong thấp giọng nói chuyện, trong nội tâm không khỏi có chút buồn cười, cuộc chiến này còn không có đánh đâu, hai người này cư nhiên đang thương lượng như thế nào chạy trốn!

Cũng tại lúc này, trong nội viện đột nhiên có dị động, kia hai khóa nguyên bản gieo trồng tại sương phòng bậc thang hai bên đón khách từng vậy mà đồng thời đang từ từ trầm xuống, dần dần hãm vào trong đất!

Phía dưới hai người cũng đã phát hiện này một dị trạng, huynh đệ kia đang muốn cao giọng gọi, đại ca đã một bả che lại miệng của hắn, đối với hắn lắc đầu. Huynh đệ kia đánh cái rùng mình, trong miệng đã bị nuốt vào trong bụng.

Kia hai khóa hai xích cao Thanh Tùng trong chớp mắt liền hoàn toàn hãm vào trong đất, lại có một đen một trắng hai cái bóng dáng từ Thanh Tùng bao phủ địa phương từ từ thẳng lên đi lên!

Không phải leo ra, mà là như trôi nổi đồng dạng, dần dần lên cao, cho đến đứng thẳng mặt đất!

Huynh đệ kia một phát bắt được đại ca, run rẩy nói: "Có quý! . . ."

Đại ca trong đôi mắt cũng tận hiển thần sắc, thấp giọng nói: "Không phải quý, là Hắc Bạch Vô Thường! Bọn họ rốt cuộc đã tới! Chúng ta không phải là đối thủ, nhìn tình huống lại nói!"

Kia hắc bạch hai người rơi vào trong nội viện, cất bước leo lên bậc thang, chậm rãi hướng một chỗ cửa phòng đi đến, tới gần cửa phòng, kia Bạch Vô Thường quay người nhìn nhìn Tiểu Bảo ẩn thân đại thụ, miệng một phát, lại nở nụ cười một chút!

Sau đó đem ngón trỏ phải đặt ở bên miệng, làm cái hừ thanh thủ thế, sau đó xoay người sang chỗ khác, nhẹ nhàng đẩy ra cửa cái chốt, lặng yên không một tiếng động đi vào!

Huynh đệ kia kéo lấy đại ca cánh tay, run rẩy nói: "Hắn. . . Hắn phát hiện chúng ta!"

Đại ca nuốt một chút nước miếng, thấp giọng nói: "Tìm một cơ hội chuẩn bị, chúng ta đoạn không phải đối thủ của bọn họ!"

Lại nghe trong phòng "Bang bang" hai tiếng, kia Hắc Bạch Vô Thường lại đang trong phòng rút lui ra, che ngực hung hăng nhìn chăm chăm cửa phòng!

Một người đóng cửa quạt giấy chậm rì rì đi ra, lạnh lùng quát: "Hừ Z Bạch Vô Thường, nửa đêm không đi bắt quý, chạy đến nơi đây làm cái gì!"

Một tiếng này hô quát, đã kinh động đến những người khác, ả núp trong bóng tối hộ vệ cũng tùy theo hiện ra thân hình, huynh đệ hai người cũng không cách nào ẩn núp, cứng rắn ngẩng đầu lên da hét lớn một tiếng, nhảy xuống cây đi, cùng hơn mười người hộ viện một chỗ, vậy hắc bạch hai người.

Hắc bạch hai người nhìn chăm chăm cầm phiền người, đối với bên cạnh mấy tên hộ viện lại là nhìn cũng không nhìn.

Bạch y người cười lạnh: "Chúng ta chính là tới đây bắt quý được! Âm Dương thư sinh, người làm nhiều việc ác, Diêm Quân có lệnh, bắt người quay về Minh phủ chịu thẩm!"

Âm Dương thư sinh cười ha ha: "Chỉ bằng hai người các người? Nhìn các người bộ dạng như vậy? Ngu Thông mã diện hẳn là ngay tại bên ngoài a?"

Vừa dứt lời, chỉ nghe bên cạnh tường vẩy 'Rầm Æo Æo' một tiếng, hai người lại nghênh ngang đi đến, dường như ngăn cản trước mặt bọn họ, không phải lấp kín tường, mà là một trang giấy!

Một người vừa đi vừa rung đùi đắc ý nói: "Hắc Bạch Vô Thường tức, lại sao có thể thiếu đi hai người chúng ta?"

Tên còn lại buồn bực thanh âm nói: "Thường gia huynh đệ chớ sợ, ca ca Ngưu Đại tới cũng!"

Trước mắt bốn người này chính là trong truyền thuyết Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Thông mã diện, vây quanh ở xung quanh hộ viện có đao cũng đã bị hủ bất không được, gần như muốn rơi trên mặt đất.

Âm Dương thư sinh cư nhiên vỗ tay nói: "Cái này náo nhiệt. Ngưu Đại ngựa hai, Thường Tam thường bốn đã đều đã tới, kia lấy mạng Diêm La vì cái gì còn không xuất hiện?"

Ngưu hai cười lạnh: "Ngươi còn không xứng Diêm Quân tự mình động thủ, huynh đệ chúng ta bốn người như vậy đủ rồi."

Âm Dương thư sinh kỳ quái: "Hà? Kia các vị đêm nay đến đây mục đích, thật sự chính là vì tiểu đệ hay sao?"

Hắc Vô Thường thường bốn từ trong lòng móc ra một cái sổ sách, mở ra, trầm giọng nói: "Xấu mười năm Thất Nguyệt mười bảy, Thiết Chấn dưới Linh sơn ngày thứ hai, tại tụ họp bảo tửu quán ăn cơm chùa, bị tiểu nhị cản trở, trọng thương tửu quán Chưởng Quỹ và tạp dịch hai người, đoạt ngân năm lượng!

Xấu mười một năm tháng hai mươi một, Thiết Chấn làm Thái Hồ Lương gia thực khách, bởi vì phẩm hạnh không đứng đắn, bị Lương viên ngoại trục xuất, thích thú lên ác ý, dùng Ma Nhân Ma Âm... Bức Lương viên ngoại nổi điên, đâm đầu xuống hồ tự vẫn, cuốn đi nó trong nhà tất cả tiền tài!

Xấu mười hai năm tháng tám hai mươi, Thiết Chấn bởi vì vừa ý thúy Liễu trang trang chủ Thúy Vân uyên chi nữ thúy tiểu nga, cầu hôn không thành then quá hoá giận, giết chết thúy trang chủ và năm tên gia đình, cướp đi thúy tiểu nga, ba ngày, đem sát hại, phơi thây hoang dã!

Dần ba năm đầu tháng tư một, Thiết Chấn chịu hoa trộm Ngô Lương năm trăm lượng bạc ngân thu mua, ám sát Lạc thành danh bộ Giang Nhất quân, lại bởi vì tham luyến nó vợ Giang thị tư sắc, diệt Giang gia một môn năm miệng tánh mạng, Giang thị cận kề cái chết không từ, cắn lưỡi tự vẫn, Thiết Chấn nhục thi một ngày, thả Hỏa tướng Giang gia hóa thành tro tàn! Dần năm năm . . "

"Đã đủ rồi!" Âm Dương thư sinh sắc mặt xanh mét, nhẹ răng cười lấy đối với thường bốn nói: "Hắc Bạch Vô Thường không làm Minh Sứ, đến làm lên bộ khoái đến rồi! Đã nghĩ bắt ta, cho ta lại An Đa thiếu tội danh, đều là đồng dạng!"

Thường Tam cười lạnh: "Thiết Chấn, có phải là ... hay không chúng ta chỗ vu hãm, ngươi trong lòng hiểu rõ! Thiện ác sinh tử sổ ghi chép hướng không vu oan, ngươi hay là ngoan ngoãn cùng chúng ta đi thôi!"

Thiết Chấn cười lạnh: "Chuyện thật cũng tốt, vu hãm cũng thế, thành đại sự bằng chính là tâm ngoan thủ lạt, muốn cho ta cùng các ngươi đi, muốn nhìn các ngươi có bản lĩnh này hay không! Không muốn ý vào nhiều người, hiện tại dường như các ngươi chỉ có bốn người, chúng ta lại có hơn mười người!"

Nói xong lờm một chút bên người hộ viện, lại phát hiện mỗi người đều lấy một loại xem thường cùng khinh thường ánh mắt nhìn chằm chằm hấn, có ít người còn lui về phía sau mấy bước, tựa như không muốn cùng hấn thông đồng làm bậy!

Thiết Chấn giận tím mặt: "Các ngươi làm cái gì? Muốn tạo phản sao? Đừng quên ta là Trấn Giang Vương gia cận vệ, các ngươi cái nào muốn chạy, trước suy nghĩ một chút trong nhà mình già trẻ trên cổ đầu người!"

Bọn hộ viện nghe xong, lạ mặt vẻ giận, lại vẫn là bất đắc dĩ cầm trong tay binh khí, vây Hắc Bạch Vô Thường cùng Ngưu Thông mã diện bốn người.

Thường Tam nhú mày nhìn nhìn Ngưu Đại thấp giọng nói: "Đại ca, những cái này hộ viện cũng không làm ác, một khi đánh nhau, sợ tổn thương vô tội."

Ngưu Đại trầm ngâm: "Người là nhất định phải mang đi, Thiết Chấn này tự xuống núi bắt đầu, một năm so với một năm làm ác càng lớn, lưu ở trên đời cuối cùng tai họa! Về phần những cái này hộ viện, cũng là thân bất do kỷ, ra tay tận lực nhẹ chút, điểm huyết đạo là được!"

Thường Tam đang định gật đầu, lại nghe một người cười to: "Bằng các ngươi cũng muốn mang đi lão Thiết? Thật sự là không biết sống chết!"

Theo tiếng nói, một người như Đại Điều hô một chút từ nóc nhà nhảy xuống tới, cùng Thiết Chấn đứng lại với nhau!

Thường bốn hừ lạnh một tiếng: "Quỷ Linh Tử liền chân!" Nói qua mở ra trong tay thiện ác sinh tử sổ ghi chép, đang định muốn niệm, liền chân khoát tay nói: "Đừng niệm kia đồ chơi! Tội gì danh ta đều nhận thức, liền nhìn các ngươi có bản lĩnh hay không đem ta mang đi!"

Tuy hấn việc ác bất tận, mà lại hướng không đối ý, thế nhưng cũng không hy vọng tội của mình bị đương chúng vạch trần, trên mặt mũi tổng không tốt qua.

Cho dù là ác nhân làm ác, có chút chuyện ác hay để cho ngoại nhân thiếu biết một chút cho thỏa đáng, không phải mọi chuyện cũng làm điều bộ tịch trắng trợn tuyên dương một phen.

Thiết Chấn nhú mày nói: "Sao ngươi lại tới đây, Vương gia bên kia. . ."

Liên chân khoe miệng co lại, đưa lỗ tai nói với Thiết Chấn mấy câu, Thiết Chấn mặt lộ vẻ sắc mặt kinh hi, bật thốt lên hô: "Nàng tới? Vậy cũng hảo! Ma tung quỷ ảnh, như hình với bóng, hẳn là ta kia Tiểu sư muội. . ."

Liên chân gật gật đầu, Thiết Chấn đại hi: "Cái này đừng nói Minh phủ tứ quý, cho dù lấy mạng Diêm La đích thân đến, lại có sợ gì? !"

Liên chân đối với Minh phủ tứ quý nói: "Còn dài dòng cái gì! Không phải muốn tới bắt chúng ta sao? Động thủ đi! Đừng cho là ta không biết các ngươi đang suy nghĩ gì, bắt chúng ta chỉ là nguy trang, muốn cướp Vương gia bảo vật mới thật sự là a? Các ngươi dẫn đi ta cùng Thiết Chấn, lấy mạng Diêm La tự mình đi tìm Vương gia đoạt bảo, thật sự là hảo kế hoạch!"

Ngưu hai hừ lạnh: "Li Vãn Ngọc Châu tuy là Bạch Loan chí bảo, nhưng cũng là chí hung chí vật. Sứ Hoàng năm đầu, ngọc xem sơn Thanh Thành Tử vô ý đạt được bảo vật này, không được ly diên liên cường ép luyện hóa, từ đó rơi vào Ma Đạo, thí sư diệt tộc, đem ngọc xem sơn thủy ngọc xem san thành bình địa, từ chương môn đến sư đệ toàn bộ giết cái không còn một mảnh, không một may mắn thoát khỏi!"

Muốn không phải Liễu Cường Nhân tiền bối cùng bốn Đại Cao Thủ liên thủ, đem Thanh Thành Tử dẫn vào Tru Tiên động, lợi dụng Trung Nguyên tám mươi một vị cao thủ cộng đồng thi triển Tru Tiên Đại Trận cùng Thanh Thành Tử ác đấu ba ngày ba đêm, cuối cùng đem Li Vãn Ngọc Châu từ nó trong cơ thể bức ra, ném đến ly giang, này xưng kiếp còn không biết muốn lịch đến bao lâu!

Tru Tiên động đánh một trận, tám mươi một vị cao thủ tử thương hơn phân nửa, Thanh Thành Tử chuyển hóa nhân tính xấu hổ và giận dữ tự vẫn, Trung Nguyên vô lâm nguyên khí đại thương, mấy chục năm Cực Địa tông xâm lấn Trung Nguyên, các ngươi rừng quỷ Ma Môn những cái này tiểu môn tiểu phái cũng bắt đầu phát triển an toàn, làm hại giang hồ, để cho dân chúng chịu quá đau khổ!"

Ngưu Đại giận dữ ở một bên mắng to: "Hiện giờ Li Vãn Ngọc Châu tái hiện giang hồ, dân Sư mặc dù quý vì Trấn Giang Vương gia, cũng không vì dân chúng mưu phúc, vì tư lợi thịt cá thiên hạ, loại người này đạt được Li Vãn Ngọc Châu, so với Thanh Thành Tử càng thêm tai họa càng lớn! Thiên hạ hào kiệt há có thể ngồi nhìn mặc kệ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Chu phủ cuộc chiến (thượng)

Thiết Chấn thốt nhiên tức giận mắng: "Phi! Ngươi biết ta xem thường nhất các ngươi những cái này tự xưng hiệp nghĩa hạng người cái gì? Chính là rõ ràng vì mình, hết lần này tới lần khác muốn tạc cái giải cứu muôn dân trăm họ danh nghĩa! Các ngươi nếu như đã biết được Vương gia thu được là Li Vãn Ngọc Châu, còn không phải vừa ý nó có sửa đá thành vàng công hiệu!"

Liên chân cũng ở một bên khinh thường nói: "Nói cái gì sợ Vương gia làm hại nhân gian, để cho các ngươi được, cũng sẽ không hại người sao? Các ngươi cam lòng đem nó hủy diệt sao?"

Ngưu Đại buồn bực thanh âm nói: "Cho dù chúng ta không đành lòng hủy diệt bảo vật, nhưng là tuyệt không cường ép luyện hóa, rơi vào Ma Đạo. Diêm Quân có Huyền Âm cương khí hộ thể, vừa vặn có thể khắc chế Li Vãn Ngọc Châu ma tính tiết ra ngoài, mấy ngày nay, bị ma tính xâm nhập nhiễm bệnh chí tử dân chúng còn thiếu sao? Các ngươi còn muốn hại chết bao nhiêu người?"

Thiết Chấn đang muốn trả lời, lại nghe ngoại viện đột nhiên truyền đến một hồi âm ỹ, một người ngồi ở không trọn vẹn trên tường viện cười khanh khách: "Lấy mạng Diêm La có Huyền Âm cương khí, chúng ta cũng có huyền thiết băng hủ, kia Li Vãn Ngọc Châu giao cho chúng ta đảm bảo, thích hợp nhất!"

Trong sân người nghe tiếng sắc mặt đại biến, Tiểu Bảo nhìn về phía đầu tường người kia, trong nội tâm chấn động, nhủ thầm tự nói: "Thế nào lại là nàng? !"

Thường Tam hừ lạnh: "Bà điên, các ngươi Thập Tam Thái Bảo cũng muốn tới chuyển đường này nước đục?"

Lúc này ngoại viện tiếng đánh nhau đã dần dần dừng lại, viện cửa bị đẩy ra, một cái Tráng hán trên bờ vai khiêng hai thanh đại phủ nghênh ngang đi đến, cười ha ha: "Liên người của Minh phủ đều tới, như thế nào lại thiếu rồi chúng ta những người này!"

Liên chân hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi dám quấy nhiễu Vương gia, chính xác là muốn tạo phản phải không?"

Lại nghe một người lạnh quát một tiếng, khinh thường nói: "Hoàng cương chúng ta đều kiếp đã không biết bao nhiêu lần, còn sợ một cái Trấn Giang Vương gia! Quan binh không phải vẫn muốn tiêu diệt bình chúng ta sao? Hiện tại chúng ta đã tới, vì sao không thấy một quan một Binh?"

Trong khi nói chuyện, hắn đã từ cửa sân bên trong đi đến, lại là một người lùn, thân cao bất quá ba thước, có thể hai tay lại tất cả nói ra hai người bị điểm huyết đạo hộ viện, nhẹ như không hướng bên cạnh một ném, vỗ vỗ hai tay, đứng ở một bên ung dung nhìn nhìn mọi người, kia thần sắc dường như hắn chính là một người cự nhân, những người khác đều là người lùn.

Ngoài cửa lại có một người mở miệng nói: "Bọn họ nào dám gọi quan binh! Dàn Hồ mạnh mẽ chinh sát ngọc cương, chính là vì tìm Li Văn Ngọc Châu, hiện tại hắn đệ đệ Trần Giang Vương gia quả nhiên không phụ nhờ vả, tìm đến bảo vật, lại nghĩ chiếm thành của mình, này có thể sửa đá thành vàng bảo bối ai không muốn? Huống chi luyện hóa nó còn có thể Trường Sinh Bất Lão, nếu tại trên tay của ta, ta cũng sẽ không ngu ngốc đến đi giao cho Dàn Hoàng!"

Người kia lời còn chưa dứt, người đi tới trước mặt mọi người, tất cả mọi người ngửa đầu nhìn hắn, mọi người lại chừng cao hai trượng, sải bước ra, so với thường nhân phóng ra hai ba bước còn lớn hơn, thân hình lại là kì gầy, một thân màu nâu áo dài, nhìn qua giống như là một cột buồm cột cò.

Lại có một người vừa đi gần vừa nói: "Đại đàn ngu, đêm nay ta vẫn quy củ cũ, ai tới trước tay, coi như là ai được!"

Ngu Đại gào thét: "Tiểu chim sẻ, vì cái các ngươi gì luôn là muốn cùng chúng ta đoạt? Là không phải không nên chúng ta Minh phủ cùng các ngươi Thập Tam Thái Bảo đánh nhau một trận?"

Một cái khôi ngô hán tử đi đến, khuôn mặt của Phương Chính trên mang theo một loại khám phá tình đời cười nhạt, nói với Ngu Đại: "Là người nhóm cùng chúng ta đoạt, làm sao có thể ác nhân cáo trạng trước sao? Ta là Nham Thượng Ứng, năng mới là Văn Trung tước."

Nói qua lấy tay chỉ cười trên đầu tường bà điên, nhủ mày nói: "Còn không hạ xuống, ở phía trên hóng mát sao?"

Bà điên tròn mắt nhìn hắn, nghịch ngợm mồm mê miệng: "Liên không! Nơi này phong cảnh hảo!"

Nàng niên kỷ đã hơn ba mươi tuổi, hành sự lại là điên điên khùng khùng, như một hài đồng nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, nàng bộ dáng vốn là diễm dúa lẳng lơ bên trong mang theo quyến rũ, này một bĩu môi cư nhiên như thiếu nữ hồn đồi làm lòng người động, Nham Thượng Ứng tính tình cũng liền phát không ra, cười khổ mà nói: "Ngươi yêu ở phía trên ngay tại phía trên a, tốt nhất đêm nay đừng hạ xuống rồi!"

Bên cạnh một cái mười bảy mười tám tuổi hủ tử, đem trường thương trong tay hướng trên vai một chống đỡ, nhảy đến trước mặt Ngu Đại nói: "Đánh liền đánh, ngươi cho rằng chúng ta Thập Tam Thái Bảo hội sợ các ngươi Minh phủ hay sao?"

Ngu Đại con mắt mở ra, trừng mắt hắn nói: "Chiến Thần không lông mày?"

Kia Thanh Niên đem trường thương hướng trên mặt đất tiện tay một hời, cư nhiên đem trên mặt đất gạch đá đâm một cái động lớn, xâm nhập trong đất, đối với Ngu Đại đâm vào dày đặc răng trắng: "Chính là ta!"

Liên chân cười lấy lòng: "Nghe nói không lông mày huynh thương pháp nhất lưu, không biết có thể hay không cùng tiếng tăm lừng lẫy bất quý u trào so sánh, ai thắng ai thua?"

Không lông mày nghe xong, trường thương nhỏ, nói tung đến liên chân trước mặt nhìn chăm chăm hắn nói: "Nghe nói đệ đệ của ngươi gọi Liên Mi? Ta là không lông mày, ta ghét nhất có lông mi người, huống chi hắn còn là hợp thành cùng một chỗ! Vẫn muốn tìm hắn đánh nhau một trận, đáng tiếc hắn đã chết. Ngươi là hán đại ca, không bằng chúng ta tới trước độ sức một chút?"

Này không lông mày là tốt nhất chiến, lại không phải đồ ngốc, liền nguyên tác nghĩ khơi mào trong địch nhân hồng, đến ngồi mát ăn bát vàng, chưa từng nghĩ nhóm lửa trên thân, người ta chủ động đến đây khiêu chiến!

Xem tình hình ngoại viện hộ vệ cũng đã bị thu thập sạch sẽ, bị điểm huyết đạo chôn chặt đến một bên, trước mắt mặc dù mình bên này có mười mấy người, đối phương cũng có tương đối nhân số, trên thực lực chiếm không được nửa điểm tiện nghi, không nên quá sớm hao tổn nội lực!

Lập tức nén giận mà cười cười nói: "Ta cũng không muốn cùng ngươi đánh, chỉ cần các ngươi không hơn đến bậc thang, trận này khùng, có thể không đánh hay là không muốn đánh hảo!"

Không lông mày nhủ nhủ không có lông mi cái trán: "Ta muốn thị phi muốn đi lên đâu này?"

Lão Ứng nặng trĩu: "Mười ba, đêm nay không phải là vì đánh nhau tới được!"

Này không lông mày xem ra cực khám phục này Nham Thượng Ứng, nghe vậy cái đầu dài một thấp, dẫn theo trường thương lui về phía sau hai bước nói: "Vâng, đại ca!"

Nham Thượng Ứng nhìn nhìn liên chân nói: "Chỉ cần để cho Vương gia đem Li Văn Ngọc Châu kêu đi ra, chúng ta cũng không muốn đánh nhau."

Thiết Chấn đã biết được có mệnh trợ lúc này, trong nội tâm đương nhiên không sợ hãi, hừ lạnh một tiếng cười: "Vậy xem ra trận này khùng, thị phi đánh không thể? Các ngươi nghe!"

Thiết Chấn quay người đối với hộ viện nói: "Giết một người, phân thưởng ngàn trăm lượng, làm trận đào thoát người, giết không tha, tịch thu tài sản và giết cả nhà!"

Hộ viện trong nội tâm một bầm, bọn họ tiết kiệm hộ viện, một năm cũng bắt quá mấy mươi lượng bạc, này một trăm lượng là bọn họ làm vài năm tài năng

đôi lấy, hộ viện bên trong cũng không thiếu có chút danh môn chính phái ra hảo thủ, nghe thấy chỉ dĩ nhiên tâm động.

Thế nhưng là đối phương tất cả đều là chút tiếng tăm lừng lẫy lực lâm đạo tặc, công phu mỗi cái nhất lưu, có đủ hay không tư cách đánh một trận, xác thực không tin tưởng.

Thế nhưng là một khi không địch lại, liền muốn tịch thu tài sản và giết cả nhà, hậu quả này không có người nào có thể cần phải Ra!

Liền chân đứng ở trên bậc thang, đối với mọi người hô: "Chỉ cần các vị hiện tại rời khỏi Chu phủ, đêm nay sự tình, ta có thể hướng Vương gia báo cáo, không làm nghiêng cứu sâu, lại bước vào một bước người, giết không tha!"

Nham Thượng Ứng thờ dài: "Ta vốn vô ý sát lục, làm gì được bọn người chấp mê bất ngộ, xem ra, đêm nay vừa muốn nhìn thấy huyết quang!"

Không lông mày nghe xong, hưng phấn hai mắt tỏa ánh sáng, trong tay trường thương nhất bình, cao giọng la hét: "Đại ca, chớ cùng bọn họ nhiều lời, đánh đi!"

Lại nghe một người kêu to: "Muốn đánh nhau phải không, trước qua ta này quan!"

Mọi người trước mắt lóe lên, một người cầm trong tay song đao đã đứng ở trước bậc thang, đem ba đường đội ngũ phân thành hai đoạn!

Tiểu Báo âm thầm thờ dài một tiếng, lắc đầu thờ dài: "Chu lang, người tội gì nhóm lửa trên thân!"

Thường bốn tay cầm thiện ác sinh tử sổ ghi chép, nhìn nhìn chu lang, lắc đầu nói: "Chu lang, người bình sinh cũng không quá nhiều việc ác, tuy có sa hồ dẫu điểm lửa gạt, nhưng cũng là sinh ý trên trận một chút thủ đoạn, không đại gian đại ác người, việc này còn cần thận trọng, không thể đi nhầm một bước!"

Chu lang song đao nhoáng một cái, cười thầm nói: "Các vị đừng quên, nơi này là Chu phủ, chu lang há có thể ngồi nhìn mặc kệ! Vô cần nói nhảm, người tức quản lý thiện ác sinh tử, ta đây liền dùng song đao hướng người lãnh giáo, ta chu lang hôm nay có hay không xứng đáng kiếp nạn này!"

Nói qua, trong tay song đao trước ngực xê dịch, vừa sải bước về phía trước, tay trái đao cắt ngang thường bốn cái cổ, tay phải đao phi chém nó dưới xương sườn kích thước lưng áo!

Một chiêu này liền đem địch nhân né tránh và đường lui hoàn toàn phong kín, đầu được tàn nhẫn.

Thường bốn quát to một tiếng: "Tối tốt lắm!" Nghìn cân treo sợi tóc đang lúc đem thiện ác sinh tử sổ ghi chép hướng trong lòng một ước lượng, cả người lại đứng thẳng bất động, đảm nhiệm song đao tập kích thân!

Chu lang ngẩn ngơ, không ngờ nghĩ thường bốn đối công tập kích lại là trốn cũng không né, trong tay thế công lập tức dừng một chút, lưỡi đao lại vẫn là cắt tiến vào thường tứ chi bên trong!

"Đình" một thanh âm vang lên, song đao tại thường tứ chi bên trong vậy mà đổ vào, phát ra thanh thúy sắt thép vang lên thanh âm!

Chỉ là cắt tiến, cũng không có lưỡi đao vào thịt đòn cảm giác, càng không có huyết nhục văng tung tóe tình cảnh!

Cũng chính là, song đao tuy là cắt tiến vào, lại là cắt vô ích, vô cùng không, dường như cắt tiến, chỉ là một người bóng dáng!

"Di hình quỷ ảnh...?" Chu lang kêu sợ hãi một tiếng, song đao trở về co lại, lại rút chỉ bất động, thường bốn hai tay biến ảo, khẩu chặt lưỡi đao, này bóng dáng lúc này không ngờ hóa thành thân thể, như thể hư thật khó dò, thật sự dạy người khó lòng phòng bị!

Bên này khê động thượng thủ, những người khác cũng hét lớn một tiếng, nhao nhao quần vào chiến đoàn.

Thiết Chấn nghe răng cười lấy ngăn lại muốn trèo lên giai mà lên Nham Thượng Ứng, cánh tay dài bỗng nhiên tăng vọt, hướng Nham Thượng Ứng trước ngực điểm tới.

Nham Thượng Ứng biết rõ người này võ công cao tuyệt, không dám khinh thường, song chưởng xê dịch, đẩy ra cán quạt, không ngờ Thiết Chấn cổ tay run lên, mặt quạt đột nhiên triển khai, phiến duyên cắt ngang Nham Thượng Ứng hai cổ tay!

Nham Thượng Ứng thấy nó phiến duyên trên lại khảm có răng cưa, mà lại ẩn hiện ánh sáng màu lam, biết có tằm kịch độc, không dám nghênh tiếp, hai tay vừa nhấc, nhanh chóng thu trở về, phía dưới chân phải bắn ra, đá hướng Thiết Chấn bấp chân!

Thiết Chấn đoạn nhỏ chân ngăn chặn, hai người hai chân còn chưa đụng nhau, Nham Thượng Ứng lập tức biến chiêu, đạn chân biến đá nghiêng, công hướng Thiết Chấn eo bên cạnh, Thiết Chấn trung bình tấn một hồi, khuỷu tay trái một cách, vượt qua đỉnh địch mất cả chân!

Nham Thượng Ứng lần nữa biến chiêu, trên đùi phải giơ lên, mãnh kích đối phương huyết thái dương, thế công chi lợi, cư nhiên để cho Thiết Chấn tóc mai cũng bị chân gió thổi tán ra, này ba chân một cước so với một cước mạnh mẽ, một cước so với một cước thế lớn, chính giữa không ngừng chút nào bỗng, bất kỳ một cước bị đá thực, không chết thì bị thương! Rồi lại lẫn nhau là giả thực, một chiêu bị ngăn trở lập tức biến chiêu, tuyệt không dây dưa dài dòng!

Cuối cùng một chân dường như là công kích mạnh nhất, cũng là mục đích cuối cùng nhất, trước hai chân chẳng qua là mê hoặc địch nhân tâm trí đồng

dạng, loại địch nhân cảm thấy này một chân cũng chỉ là thí chiêu thời điểm, dĩ nhiên gặp đả thương nặng!

Đáng tiếc hán đối mặt là Thiết Chấn, Ma Vương ngồi xuống đệ tử đặc ý, riêng có "Ma Nhân Ma Âm Ma Vương phiên" danh xưng là Thiết Chấn!

Thiết Chấn hét lớn một tiếng: "Khá lắm phích lịch ba đá ngang!" Phán phạt một tiếng, trong tay mặt quạt lần nữa mở ra, hai tay nắm chuỗi, hộ tại trước mặt!

Nham Thượng Ứng một cước đá tới, lực ngăn cản Thiên Quân, đá vào mặt quạt trên lại chỉ là "Phốc" một tiếng vang nhỏ, chỗ bao hàm chi lực toàn bộ bị Ma Vương phiên cho tiếp hạ xuống, Thiết Chấn hai tay khẽ chống, đem Nham Thượng Ứng đùi phải bắn ra, lúc này mới có rảnh rảnh nói ra dưới nửa câu:

"Quả nhiên danh bất hư truyền!" Tay trái biến ứng mỗ, thừa dịp Nham Thượng Ứng đặt chân bất ổn, một chiêu hướng nó trán chọc tới, tay phải Ma Vương phiên vừa thu lại, lại hướng bên cạnh điểm đi, công hướng đang tại chìm bước trèo lên giai Ngưu Đại! Hán còn muốn lấy lực lượng một người, độc chiến Nham Thượng Ứng, Ngưu Đại hai Đại Cao Thủ!

Không lông mày hay là tìm lên liền chân.

Hán có một loại cảm giác, trước mắt lưu lại chòm râu dê trung niên nhân, chính là mình trời sinh từ địch. Hai người bọn họ cái sớm muộn gì hội nhất quyết sinh tử, không phải người chết, chính là ta vong!

Cho nên không lông mày vừa thấy mọi người đã động lên tay, liền dẫn theo trường thương, không nói hai lời, nhất thương hướng liền chân sóc đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chu phủ cuộc chiến (hạ)

Không lông mày khiến cho chính là Bạo Vũ Lê Hoa Thương, dùng thương pháp gọi là "Mưa roi chuỗi tây" thương thuật, có thể thấy nó thế công chi mật, một khi thi triển, liền vĩnh viễn không đình chỉ!

Hán tắc đầu thương từng chiêu không rời liền chân đầu, trước ngực phương vị, lớp 10 hán phải chết! Hán được gọi là Chiến Thần không phải bởi vì hán võ công cao bao nhiêu tuyệt, mà là chỉ chiến Chí Cường thịnh, chiến lực kinh người, chỉ cần không chết, sẽ cùng địch nhân một mực chiến đấu hạ xuống, tựa hồ vĩnh viễn không mỏi mệt!

Cho nên không ít so với hán võ công cao hơn rất nhiều địch nhân, cuối cùng đều thua ở hán dưới Bạo Vũ Lê Hoa Thương!

Liền chân chính là Quỷ vương tam đại đệ tử nhất, Võ công tất nhiên là không kém, còn có Quỷ Ảnh Mê Tung của hán bước, thân pháp thật là xảo diệu quý dị, tại không lông mày dày đặc thế công dưới né tránh xê dịch, thành thạo, còn rút rãnh phản kích, thậm chí thỉnh thoảng công hướng bên người ngựa hai mấy chiêu, rốt cục cũng khơi dậy ngựa hai lửa giận, gia nhập vào chiến đoàn trong tới!

Ngựa hai một gia nhập vào, không lông mày lập tức lật ra mặt, liền tiếp ba phát đâm về liền chân trước ngực mấy chỗ đại huyết, trong miệng hô to: "Vậy ngựa lớn mặt, người đi tìm người khác, cái thằng này liền giao cho ta đối phó rồi!"

Ngựa hai song chưởng tung bay, đẩy ra liền chân một quyền, hừ lạnh một tiếng: "Người bỏ đi! Ta để đối phó hán, võ công của ngươi không phải là đối thủ của hán!"

không lông mày nghe xong, nhất thời giận dữ, trong tay trường thương hiệp phán chấn xuất một tiếng kêu to, như độc xà đâm về liền chân mặt, trong miệng mắng to: "Ngươi mới không phải cái thằng này đối thủ! Cút ngay, không ai tại đây chướng mắt, bằng không ta ngay cả ngươi cũng một chỗ đánh!"

Này mấy phát đã mang Chân Hỏa, liền chân nhìn nó thế công hung mãnh, không thể địch lại được, bộ pháp biến đổi, nhảy lên đến ngựa hai bên cạnh, song quyền hướng ngựa hai trước ngực đập đi!

Ngựa hai lui lại một bước, đang muốn dùng song chưởng tiếp chiêu, sau đầu đột nhiên truyền đến một hồi gió lạnh, không kịp nghĩ nhiều, đầu hơi nghiêng, mũi thương đã ở tại bên cạnh lướt qua, đầu thương thượng truyền tới vô cùng lực đạo lại cũng để mình một nửa khuôn mặt nóng rất đau xót, trong miệng mắng to: "Không có lông mi tiểu tử, ngươi thật sự là đánh ta!"

Không lông mày nhất thương đâm ra, rất khó thu thế, vốn sóc hướng liền chân đầu thương lại bị hán tránh ra, thế nhưng là không lông mày mũi thương thүй chung tập trung vào liền chân đầu, hán trốn đến kia, mũi thương liền cùng đến đầu, có thể giao hoạt liền chân lại lợi dụng ngựa thứ hai thoát khỏi

không lông mày công kích, không lông mày kinh sợ thấy thương trước xuất hiện là ngựa hai cái ót, hoảng loạn phía dưới vội vàng ra bên ngoài phiết lực, lúc này mới lau ngựa hai bên tai đầm ra, hai người đồng thời cảnh giác, cuối cùng hữu kinh vô hiểm, bằng không thật đúng là ngộ thương mình người.

Nguyên lai Thập Tam Thái Bảo này cùng Minh phủ Diêm điện, mặc dù đều không khâm phục, nhưng hướng không thực chiến.

Hai bang người đều bởi vì bất mãn Dân Hoàng chính sách tàn bạo, lại không có thực lực đối kháng triều đình, cho nên mới vào rừng làm cướp là giặc, chuyên làm chút vào nhà cướp của nghề nghiệp.

Nhưng năm này thay, giặc cỏ hạng người lại cực chịu dân chúng ủng hộ, bởi vì bọn họ đối với nghèo khó người ta hướng không quấy rối, chuyên tìm quan viên nhà giàu ra tay, đắc thủ nhanh chóng ẩn nấp, tiền tài như nhiều, liền phân ra cùng dân chúng, như vậy triều đình mặc dù phái binh vây quét, cũng không biết nó tung tích, vẹn vẹn mà phản.

Thập Tam Thái Bảo cùng Minh phủ Diêm điện mặc dù thì có xung đột, nhưng cũng là vì khiển trách ác bá, cũng đều là chuyện lớn hóa nhỏ, lẫn nhau trong đó còn có một chút tình tảo tương tích, cho nên mọi người trên miệng tuy lẫn nhau chửi bới, tùy ý vui đùa, nhưng trong lòng thì cùng chung mối thù, lẫn nhau không quấy nhiễu.

Không lông mày nhất thương đâm vào không khí, trong lòng bàn tay mồ hôi lạnh chưa khô, bỗng thương mắng to: "Ngựa lớn mặt, ngươi lần đi địa phương khác, chớ để lần nữa vướng chân vướng tay!"

Ngựa hai tránh thoát nhất thương, đã biết không lông mày cũng là tùy thời được sớm, vẫn nghĩ mà sợ không thôi, làm gì được liền chân thừa dịp lòng hân hồn chưa định, liên tục mấy chiêu cường công, bức hấn đáp ứng không xuể, không thể tiếp mãnh vận, đành phải hừ lạnh một tiếng, xem như trả lời.

Không lông mày bắt đầu dĩ, đành phải lần nữa đỉnh thương mà vào, gia nhập chiến đoàn. Liên chân lại âm hiểm cười cười, bước chân tạt sai, tổng ẩn nấp ở ngựa hai sau lưng, không lông mày thương lưỡi lê hướng ngựa hai phía sau lưng, liên tục rút lui lực tiêu thế, không công mà lui, tức giận đến oa oa kêu to, lại là không thể làm gì!

Thường Tam lạnh lùng nhìn nhìn trước mặt hai người, cũng không động thủ, cũng không nhượng bộ.

lão Đình nuốt một chút nước miếng, nói với Thường Tam: "Ba Diêm khiến cho có thể buông tha huynh đệ chúng ta? Như vậy dùng tay rút đi?"

Thường Tam trầm giọng nói: "Đình dừng đình mãnh liệt, huynh đệ các ngươi hai người mặc dù cùng Diêu tất trước làm mưa làm gió mấy năm, ức hiếp dân chúng sự tình cũng đã làm không ít, nhưng tội không đáng chết, thu binh khí, từ hộ viện, về nhà cùng vợ con hảo hảo sinh sống đi thôi!"

Đình thị huynh đệ trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, mặt mũi tràn đầy vẻ do dự, lại nghe sau lưng cùng Nham Thượng Ứng và Nguru Đại chiến thành một đoàn Thiết Chấn hừ lạnh một tiếng, hai người toàn thân run lên, đình dừng đậm chân nói: "Ba Diêm khiến cho, ta đi lần này, trong nhà già trẻ như thế nào bảo vệ tánh mạng? Hôm nay cho dù vừa chết, tới tiêu thiện ác sinh tử sổ ghi chép chỉ sổ sách, huynh đệ chúng ta, cũng coi như trung người sự tình, không làm đào binh!"

Nói qua cho đình mãnh liệt đưa mắt ra ý qua một cái, hai người tâm ý tương thông, lúc này rút ra eo bên cạnh một mét súng lục, hét lớn một tiếng, hướng Thường Tam công tới!

Thường Tam đang muốn mắng to bọn họ hồ đồ ngu xuẩn mất linh, lại thấy hai người tiếng hô mặc dù cao, xuất thủ lại giống như không đem hết toàn lực. Lại xem thứ hai mắt người thân, lại là lấp lánh bất định, mắt lộ ra khẩn cầu vẻ, lập tức đã biết nó tâm ý!

Cổ cũng ra vẻ phần nộ xuất thủ, trong miệng hét lớn không chỉ, lại gặp chiêu phá chiêu, cùng Nhị huynh đệ đánh nghi binh du đấu (hit and run), không đem hết toàn lực.

Còn lại hộ viện vừa nhìn, cũng lẫn nhau nháy mắt, nhao nhao bắt chước, hô to gọi nhỏ đánh về phía Thập Tam Thái Bảo mọi người.

Thập Tam Thái Bảo bên trong Sứ Song búa hán Tử Danh gọi bách luân, ngoại hiệu "Xe ngựa luân". Cái nhân nó búa công lao quái dị, thế công vô cùng.

Trong tay hai lưỡi búa chính là tinh thiết làm ra, mỗi chuỗi nặng đến ba bốn mươi cân, người này khiến cho tới lại nhẹ như không, một khi đối địch, hai búa tựa như hai cái bánh xe đồng dạng, đem toàn thân hộ cái gió thổi không lọt, hơn nữa đụng chi thì tổn thương, cả người trốn ở búa ảnh bên trong, nghĩ công tiến vào đều khó như lên trời, chính xác là công thủ gồm nhiều mặt, tiến thoái tự nhiên!

Lúc này cùng hấn giao đấu chính là một người Sứ Song móc câu hán tử, tên là vạn bên trong một, nguyên lai là Lâm Nguyệt thành đại phú thổ tài chủ tư vệ, vô công quả thực không kém!

Lần này bị điều tới bảo hộ Trần Giang Vương gia, mặc dù trong nội tâm một trăm không vui, lại cũng không thể tránh được.

Lấy hấn bản tính, có thể bảo hộ Vương gia vốn nên là kiện lớn lao vinh hạnh, nói không chừng còn có thể như vậy bình bước Thanh Vân, có thể từ khi nghe được lục lâm cự khấu tề tụ Lâm Nguyệt, mục tiêu chính là mình chỗ bảo hộ chính chủ, hấn hận không thể chính mình chưa bao giờ từng tập võ, có thể chạy được bao xa bỏ chạy đi rất xa!

Rốt cuộc vinh hoa phú quý cùng nhà mình tánh mạng so sánh, cái nào nặng cái nào nhẹ vẫn có thể được chia quả niệm, không có mệnh, bạc triệu gia tài bất quá là cọng rom cái rác cận bã, không đáng một xu!

Đáng tiếc hấn chạy không được, hấn bởi vì cờ bạc chả ra gì, thiếu thổ tài chủ năm trăm lượng bạc, hơn nửa nửa năm trước còn đã thương qua Tôn Bộ

đầu, trong nhà môn một mực có án ngọn nguồn.

Thỏ tài chủ hứa hẹn, nhiệm vụ lần này hoàn thành, kia năm trăm lượng bạc cũng không cần hối trả, án ngọn nguồn cũng sẽ cho Huyện Thái Gia biện hộ, giúp hối tiêu, cho nên bất kể như thế nào, hối cũng phải nhìn lấy Trấn Giang Vương gia an toàn rồi đi Lâm Nguyệt thành!

Bất quá hộ vệ về hộ vệ, lại hậu đãi điều kiện cũng không có mạng của mình đáng giá!

lúc này Hối nhìn lấy Đình thị huynh đệ trong miệng gào to lấy cùng địch nhân chiến thành một đoàn, binh khí giao kích lại là thanh âm quá nhỏ, lờ mờ trước cũng không đem hết toàn lực, này là một ứng phó phương pháp tốt, cũng không biết trước mặt chống đỡ hai lưỡi búa bằng hữu xứng hay không hợp?

Vì vậy cũng dẫn đầu động lên tay, chữ viết nét hướng đối phương hai vai một bối ra, lực đạo trên lại lưu lại bốn phần, đối phương hai lưỡi búa một trận, đụng một tiếng, kim loại cắt nhau kêu, lại không Hòa Tĩnh, thích thú yên lòng, cảm kích nhìn bách luân liếc một cái, bắt đầu Lai Nhân nhà cũng có tâm thành toàn, Không cùng chính mình liều xuất Chân Hỏa.

Thập Tam Thái Bảo bên trong người lùn đi đến một người cầm trong tay Tề Mi Côn hộ viện trước mặt, lạnh lùng nói với hối: "Ta là Hạ Tuyết gian nan vất vả."

Người đàn ông kia ít nhất cao hơn hối xuất một nửa thân thể, lúc này lại sợ tới mức liền hàm răng đều run rẩy, trong tay Tề Mi Côn cũng gần như mất rơi trên mặt đất, gật đầu đáp lại: "Ta. . . Ta biết. . . Vị này chính là. . . Chính là Hạ Tuyết mưa gió đại hiệp!"

Hối từ chỉ chỉ bên cạnh so với hối cao hơn một nửa thân thể cao gầy cái, chấp tay nói: "Ngưỡng mộ đã lâu. . . Ngưỡng mộ đã lâu nhị vị hiệp danh. . ."

Kia cao gầy cái nhếch miệng cười cười, (cười) đến gần cả - lưng, thử lấy răng hỏi hối: "Người sợ hãi?"

Người đàn ông kia lắc đầu, lại cuống quýt gật gật đầu.

Người lùn hừ lạnh: "Người biết Thập Tam Thái Bảo bên trong, huynh đệ chúng ta hai người sát tính lớn nhất, từ trước đến nay không lưu người sống?"

người đàn ông kia chỉ cảm thấy chính mình đứng quần đều giống như đã ướt rồi, nhìn nhìn hai người lấp bắp nói: "Ta. . . Ta cũng là bị bắt đắc dĩ. . ."

Hạ Tuyết mưa gió nói: "chúng ta biết, thế nhưng là người bây giờ còn là ngăn cản con đường của chúng ta."

Hạ Tuyết gian nan vất vả nói: "Trước kia ngăn cản chúng ta đường, hiện tại liền đi đường cũng sẽ không, người biết người nào sẽ không đi đường sao?"

Hạ Tuyết mưa gió: "Người chết."

Người đàn ông kia sắc mặt đã trắng xám không có một tia huyết sắc, trong tay Tề Mi Côn Bang ! Một tiếng, rơi trên mặt đất, lại lập tức nhật lên, Hai tay giờ cao, quát to một tiếng: "Ta cùng các người liều!"

Hối tại hành lang trước, thoáng cái liền nhảy đến trên hàng rào, Tề Mi Côn tự không trung đánh xuống, hình như có vạn quân lực!

Hạ thị huynh đệ cũng không có trốn, thậm chí ngay cả con mắt cũng không nháy một chút. Gậy gộc đập vào người đàn ông kia trước người mái hiên, lại bắn ngược trở về, "Phanh" một tiếng, đem hối từ cái trán đập phá cái bao lớn, người đàn ông kia mắt tròn trắng lên, Cá chết đồng dạng ngửa mặt nằm vật xuống tại Hạ thị huynh đệ trước mặt, dĩ nhiên ngắt đứt!

Hạ Tuyết gian nan vất vả nhìn nhìn nằm trên mặt đất hối từ, ngửa đầu hướng đệ đệ chớp hai mắt: " này là một biện pháp tốt!"

Hạ Tuyết mưa gió gật gật đầu: "Người này cũng là thật là thông minh." hai người nhìn cũng không nhìn trên mặt đất người, từ trên người hối bước đi qua.

Thiết Chấn vừa nhìn Hạ thị huynh đệ đã xông lên hành lang, hừ lạnh một tiếng, nghĩ phi thân chặn đường, lại bị Nham Thượng Ứng cùng Ngưu Đại cuốn lấy!

Công lực của hối tuy so với hai người cao thâm, bất quá nếu muốn đánh bại hai người, ít nhất cũng phải 500 chiêu về sau, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thoát được thân, đành phải đối với còn ở bên cạnh sợ hãi rụt rè xem cuộc chiến hộ viện hô to: "Các người không muốn sống nữa sao? Ngăn lại bọn họ!"

Những cái kia còn lại mười tên hộ viện cứng rắn ngừng đầu lên da, cầm trong tay binh khí oa nha một tiếng hò hét, hướng Hạ thị huynh đệ phóng đi, có thể mới đi hai bước, liền lại lui trở về, bởi vì khác có bảy người, dĩ nhiên ngăn cản bọn họ!

Bà diên cũng ở trên đầu tường thanh quát một tiếng, thả người nhảy xuống tới, không trung liền trở mình lăn lộn mấy vòng, Như Yến từ về tổ bay bổng rơi vào trong bảy người, cười hi hi nhìn nhìn trước mặt mười tên hộ viện.

Mười tên hộ viện nhìn nhìn bên cạnh tám cái nam nữ, đột nhiên có dũng khí hăm vào lóp lóp vòng vây cảm giác. Bởi vì tám người này, đem tất cả tiền đường cùng đường lui đều che cái cực kỳ chặt chẽ!

Hộ viện bên trong một người lão già cầm trong tay Lang Nha Bổng, sắc mặt hoảng hốt nhìn chăm chăm tám người hỏi: "Kỳ Môn tám lạnh?"

Ngay phía trước một ba mươi tuổi hán tử đáp lại: "Ta là Lãnh Đạo."

Sau đó chỉ bên cạnh mọi người: "Đây là tên bản lén, gió lạnh, Lãnh Vũ, vắng vẻ, vắng lặng, lãnh tĩnh, quanh quẽ, chúng ta chính là Kỳ Môn tám lạnh!"

Tiểu Bảo trốn ở bên trong cây ám phó: "Nguyên lai bà điên vốn tên là gọi gió lạnh. Tám người này chẳng lẽ là thân huynh đệ tỷ muội hay sao? Bọn họ chỗ bày chính là cái trận pháp gì?"

Dù là Tiểu Bảo không biết võ công, cũng nhìn ra này Kỳ Môn tám lạnh chỗ đứng có chút quái dị, tám cái góc độ tất cả đứng một người, chung quy có Thiên Quân Vạn Mã cũng bị bao vây tại bên trong, muốn từ bất kỳ góc độ phá vòng vây, đều lọt vào chính diện chặn đường cùng bên cạnh quấy rối, mà quảng tiến công rất khó có hiệu quả!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Trong phòng có quỷ

Thấy mười người chậm chạp không động thủ, liền chân chữ ằm lên: "Thật sự là khôn nạn! Mười mấy người còn sợ bọn họ tám người? Giết cho ta! Bằng không đợi ta bẩm báo Vương gia, các người cả đám đều để bảo vệ bắt lực luận xử!"

Mười tên hộ viện nghe xong, trên mặt đều có một loại hận sắc, lại vẫn là cứng rắn ngẩng đầu lên da nắm chặt binh khí.

Lão già nhắc tới Lang Nha Bồng, nhìn nhìn bên cạnh bà điên gọi: "Mọi người tập trung toàn lực giải khai một chỗ! Một chỗ phá, toàn bộ trận PHÁ...!"

Bà điên hừ lạnh một tiếng, trong miệng nói qua: "Ý nghĩ không sai, đáng tiếc. . . Các người không phá được!"

Tám người đồng thời đem hai tay dựng ở trước ngực, hiện lên bái Phật hình dáng, hướng trong bụng chú xuống, sau đó mãnh liệt trở lên vừa nhắc, trong miệng cùng kêu lên hết lớn: "Trần định!"

Mười tên hộ viện đột nhiên cảm giác mình tựa như là bị người điểm huyết, toàn thân cốt cách đều bế tắc, mỗi di động một phần, đều cần sử dụng ra khí lực toàn thân, động tác trở nên chậm chạp mà trầm trọng!

Động tác như vậy đừng nói cùng người đối địch, liền Bọ Ngựa đều đánh không trúng! Mười người thể mới biết Kỳ Môn tám lạnh đáng sợ, nghĩ quay người lại cũng không có dư lực!

Tám người sau đó lại cùng nhau đem chính mình hai tay ngưỡng buông xuống trước bụng, tay phải bố trí trong tay trái, hai ngón cái đụng vào nhau, cùng kêu lên hết lớn: "Phong tập kích!"

Theo này âm thanh hết lớn, mười tên hộ viện chợt cảm thấy tiếng gió bên tai đại tác, cát sỏi cuồng phi, liền con mắt cũng khó khăn lấy mờ ra!

Lão già cảm giác chính mình thân ở hoang vu sa mạc, đang bắt kịp Bạo Phong xâm nhập, xung quanh một bóng người cũng không có, hần nghĩ hô to, há miệng, cuồng phong kẹp lấy cát bụi đập vào mặt, đem tất cả lời đều chém gió trở về trong bụng!

Hần gọi không ra, cũng không động đậy được, gió lớn tựa hồ muốn đem hần thổi tới, cát bụi như muốn đem hần vùi lấp, hần sắp chi trì không nổi, toàn thân đã không còn một chút phản kháng khí lực, trong tay Lang Nha Bồng cũng càng ngày càng chìm, rốt cục "Bang !" Một tiếng, rơi trên mặt đất, hần cũng bởi vì thoát lực ngã xuống!

Ở đây cái khác người đang tranh đấu khoảng cách thấy như vậy một màn, không khỏi có chút ngạc nhiên!

Mọi người chỉ nhìn lấy mười tên hộ viện ngã trái ngã phải, như uống rượu say tẩu đồng dạng, liền binh khí đều cảm không vững, người cũng ngón ngang lộn xộn ngã trên mặt đất, giống như trúng tà!

Này Kỳ Môn tám lạnh còn thật là khó khăn mà đối phó, liền chân cùng Thiết Chấn ám khánh chính mình không phải cùng tám người này giao đấu, bằng không có thể hay không rách nát bọn họ trận pháp, thật đúng là cái không biết bao nhiêu!

Tiểu Bảo có chút hăng hái nhìn nhìn trong sân, yên lặng nhắc tới: "Trần định? Phong tập kích? Có ý tứ! Lợi dụng Ngũ Hành cùng nguyên khí biến ảo chế tạo ra ảo ảnh, cư nhiên có thể trở thành đối địch kỹ pháp, ngược lại là một cái không tề sáng ý! là tại hai quân giao chiến thì sử dụng, không tổn hại một Binh một tướng liền vậy khôn địch ở vô hình, lại không thấy máu quang, đúng là Công Đức Vô Lượng a!"

Kỳ Môn tám lạnh nhìn nhìn té trên mặt đất mùi tên họ viện, vắng vẻ cùng vắng lặng tiến lên, chọn mọi người huyết đạo, Lãnh Đạo cười nói: "Cái này còn có ai đi ngăn sương Tam ca cùng mưa Tử ca?"

Lãnh tình quăng một chút trên trán mái tóc, nhả mây nói với hắn: "Đừng cao hứng quá sớm, Ta cuối cùng cảm thấy còn có cao thủ không có hiện thân!"

Tên bản lên hào cười: "Thập tam muội lại đang nghĩ thần nghi quỷ, Chu gia này đại viện bố cục chúng ta đã sớm sờ cái rõ rõ ràng ràng, người đều ở đây, còn ai vào đây?"

Bà điên lác đầu nói: "Thất ca chó đẻ phốt lò, thập tam muội dự cảm luôn luôn rất linh!"

Vừa dứt lời, lại nghe trong sân hét thảm một tiếng, chu lang liền người đeo đao bị thương bốn mươi một thương đánh đâm vào đỉnh trụ, miệng phun huyết tinh, ngất đi!

Ngưu Đại kinh hãi, hai tay công liên tiếp mấy chiêu, bức lui Thiết Chấn, nhảy đến thường tứ phía trước tức giận mắng: "Lão Tử, ngươi vì sao dưới này nặng tay? Hắn tội không đáng chết!"

Thường bốn bắt đắc dĩ nhún nhún vai, rồi hướng hắn chớp hai mắt: "Giao thủ chỉ kịp khó tránh khỏi sẽ có tử thương, ta cũng không chế không được lực đạo của mình, dù sao đã thương cũng là đã thương, đại ca hẳn là nghĩ vào lúc này vẫn trách hay sao?"

Ngưu Đại lại đột nhiên thở ra một hơi dài, cười nói: "Tại sao phải trách ngươi? Trên đời này nào có đối với địch nhân mềm lòng, đối với huynh đệ lòng dạ ác độc sự tình?"

Thình lình nghe Nham Thượng Ứng mắng hắn: "Chết Ngưu Thông, Ngươi dài dòng xong chưa, này biết gặp phải cường địch, khó đối phó!"

Ngưu Đại hừ lạnh: "Ngươi không phải nói khoác Ứng Trảo Công của mình đánh đầu thắng đó mà, nhưng bây giờ còn gọi ta trợ thủ làm chi!"

Lời tuy nói như vậy, hay là nhảy đem đi qua, cùng Nham Thượng Ứng liên thủ đối phó Thiết Chấn, dần dần bức trở thành ngang tay.

Tiểu Bảo tại bên trong cây nhìn cái rõ rõ ràng ràng.

Chu lang cùng thường bốn vô công không phân cao thấp, thường bốn thân pháp quỷ dị, chu lang đao công lao xuất chúng. Hai người tất cả bằng bốn sự, đấu cái lực lượng ngang nhau, cứ theo đà này, e rằng đánh lên hai ngày hai đêm cũng khó khăn phân ra thắng bại!

Thế nhưng là chu lang lại mục quang lấp lánh, con mắt thỉnh thoảng liếc về phía Thiết Chấn cùng liên chân, thường bốn mươi một chiêu "U Minh Quỷ Trảo" đánh úp lại, chu lang Hoành Đao ngăn chặn, móng tay tại mặt đao trên bắn ra, phát ra "Đinh linh" Một tiếng giòn vang, chu lang thừa cơ lần đến gần thường bốn, ghé vào lỗ tai hắn Khinh Ngừ vài câu.

Tiểu Bảo vội vàng ngưng thần đi nghe, chỉ nghe chu lang nói: "Mau đánh ta Huyết Thiên Trung!"

thường bốn mươi một sững sờ, nghi hoặc nhìn chu lang nói: "Vì sao?"

chu lang khẩn trương: "Ta không bị thương, Kiện này hệ liền không thoát khỏi được! Người tại ta Chu gia, vô luận còn sống là chết, ta đều có trách nhiệm, ngươi không đã thương ta, Ta như thế nào thoát khỏi liên quan? Ta không muốn cùng ngươi là địch!"

Thường bốn bình tĩnh: "Nguyên lai ngươi lên đây liền cường công, vì cái gì chỉ là che dấu tai mắt người khác! Thế nhưng là ngươi lỗi không lớn, ta vẫn không thể tổn thương ngươi."

Chu lang nhíu mày: "Ta luyện chính là liên đao Tâm Pháp, Huyết Thiên Trung là tối cường trảo môn(điểm yếu), ngươi dùng bảy thành lực đánh ta nơi này, cũng không đến làm ta bị thương, ta lại dùng nội lực bức ra trong cơ thể huyết khí, Người khác sẽ đã cho ta bị thương rất nặng, không cách nào nữa chiến!"

Thường bốn mươi một kinh sợ, Huyết Thiên Trung này chính là nhân thể đại huyết, người bình thường dùng hết khí lực đánh trúng một người cao thủ huyết này, cũng sẽ không chết thì bị thương, chu lang lại nói là hắn tối cường trảo môn(điểm yếu), muốn chính mình dùng bảy thành lực công chi, chính xác là muốn tìm chết hay sao?

Chu lang nhìn hắn do dự, không khỏi khẩn trương: "Nhanh lên, bị Thiết Chấn bọn họ nhìn ra liền xong rồi! Ngươi yên tâm đánh, ta sẽ không ngu ngốc đến tự tìm đường chết, nhà của ta còn có Thái Thương lớn như vậy sinh ý cần chiếu cố, ta mới không muốn tuổi còn trẻ liền đi chết!"

Hắn vừa nói như vậy, thường bốn quả nhiên yên tâm lại, có thể thực hiện bảo hiểm để đạt được mục đích, hay là chỉ dùng năm thành công lực, "Phanh!" một tiếng, đánh vào chu lang lòng ngực!

Chu lang kêu thảm một tiếng, hai chân hướng trên mặt đất đập một cái, hướng về sau bay đi, đâm vào đỉnh trụ độc thuộc lòng nhà huyết tinh ngất đi.

Tiểu Bảo nhìn hắn sắc mặt trắng xám, khí tức lại là vững vàng như thường, biết hắn chỉ là diễn trò, cũng yên lòng.

Thiết Chấn cùng liên chân vừa thấy chu lang bị thương, đồng thời gầm lên, thế công cũng càng lăng lệ.

Chiến Thần cùng ngựa hai lượng người cũng dần dần có phối hợp, hai người ngươi tới ta lui, ngươi tiến ta thủ, để cho liên chân không cách nào nữa mượn

chính mình chỉ thân tránh đi, một phen công kích, làm cho liền chân nóng tính cho kích, công phu thi triển phát huy tác dụng vô cùng, cùng Chiến Thần cùng ngựa nhĩ chiến đến say sưa.

Kỳ Môn tám lạnh đang muốn đi theo Hạ thị huynh đệ mà đi, lại đột nhiên nghe được một tiếng kêu thảm, Lãnh Dao biến sắc: "Là hạ Tứ ca!"

Lãnh tình thở dài một tiếng: "Quả nhiên còn có cao thủ!"

Mọi người cất bước chạy gấp, hướng Hạ thị huynh đệ phương vị phóng đi, tại một chỗ trước cửa phòng, đã thấy được hai tay che ngực Hạ Tuyết mưa gió!

Tên bắn lên cùng vắng vẻ nhanh chóng một trái một phải dắt diu lấy hấn, lại thấy hấn sắc mặt tái nhợt, tròng mắt một đôi ánh mắt hoảng sợ, trước ngực vạt áo đã bị huyết tinh nhuộm đỏ, ngón tay lấy cửa phòng nói: "Quý. . . Có quý! Nhanh cứu Tam ca!"

Hạ Tuyết mưa gió ngoại hiệu gọi "Gió mặc gió, mưa mặc mưa", là hình dung hấn làm việc lớn mật dũng mãnh, cứng cỏi không ngừng.

Lúc này, chưa bao giờ biết sợ là vật gì người lại bị dọa thành bộ dáng như vậy, hảo tựa như gặp quý, mà hấn cũng một mực hô có quý, chẳng lẽ trong phòng, thật sự có quý hay sao?

Mọi người lập tức muốn hướng trong phòng xông, lại nghe "Rầm Ào Ào" một tiếng vang thật lớn, một người như bóng da lẳng không đánh vỡ cửa phòng, Rớt xuống trong hành lang!

Mọi người giờ bó đuốc để sát vào vừa nhìn, không khỏi hít một hơi lạnh khí, chỉ thấy Hạ Tuyết gian nan vất vả toàn thân đầm máu té trên mặt đất, hai mắt mở to, trong miệng vẫn còn ở không ngừng hướng ra phía ngoài phun huyết tinh, Kỳ Môn tám lạnh kêu khóc một tiếng: "Tam ca!"

Lãnh tình tối không lạnh tĩnh, mái tóc hất lên, cắn chặt hai hàm răng trắng ngà liền nghĩ xông vào gian phòng, Hạ Tuyết gian nan vất vả và ra sức khê động, đưa tay bắt lấy lãnh tình mắt cá chân, khàn giọng kêu to: "Thập tam muội chớ động! Chúng không phải người, chúng là ma quỷ! Chúng ta không phải là đối thủ!"

Tình thế cấp bách đang lúc lại đã dẫn phát trong cơ thể thương thế, một cổ máu tươi từ trong miệng bắn tung toé xuất ra, hai mắt một phen, người cũng ngất đi!

Mọi người tụ tập tại Hạ thị huynh đệ hai người bên người, một mặt băng bó miệng vết thương của bọn hấn, một mặt nhìn chăm chăm phá toái cửa phòng, bên trong đến cùng có đồ vật gì, vừa ra tay liền đã thương Hạ thị huynh đệ?

Bọn họ đương nhiên biết Hạ thị huynh đệ võ công không kém! Hạ Tuyết gian nan vất vả mặc dù là cái người lùn, lại là lực lớn vô cùng, hơn nữa thân pháp xảo diệu, công kích giao đấu gọi người khó lòng phòng bị!

Hạ Tuyết mưa gió giống như cự nhân, tay dài chân dài, hấn bước một bước đỉnh người khác ba bước, tu luyện cũng là "Súc Địa Thành Thốn" Công Pháp, võ công cũng liền chuyển đi phát sau mà đến trước một đường, cho dù người khác so với hấn xuất thủ trước, hấn cũng có thể trước một bước đánh bại đối phương!

Này hai huynh đệ, luôn luôn đều là Thập Tam Thái Bảo trước trận phong, đây tớ, lúc này vậy mà trong nháy mắt bị đánh tổn thương như vậy, là ai có lớn như vậy năng lực? Trong phòng đến cùng là người hay quỷ?

Trong nội viện người chiến thành một đoàn, ai cũng không có chú ý trên đại thụ lặng yên không một tiếng động hạ xuống một người, như con báo ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó, Theo chân tường vào một cái chui lên hành lang, cũng không thận đã ngã lăn một cái chậu hoa, Kỳ Môn tám lạnh dĩ nhiên kinh động, nhao nhao quay đầu hết lớn: "Ai? !"

Tiểu Bảo đỏ mặt thà người ở trước mặt mọi người xuyên qua, song chừng tại Hạ Tuyết gian nan vất vả cùng Hạ Tuyết mưa gió đỉnh đầu trăm hợp thành tất cả một chưởng, sau đó nhanh chóng ôm lấy cột trụ hành lang, lên nóc nhà, như một đạo hắc sắc tia chớp, chớp mắt tiêu thất!

Kinh nghiệm giang hồ thiếu, kinh nghiệm chiến đấu lại càng là ít đến thương cảm, thật muốn trên mình trận thời điểm, luôn là động tay động chân, không phải đụng phải đây là đụng phải vậy, thật sự là mất mặt!

Tiểu Bảo cúi tại nóc nhà, nhìn nhìn trong nội viện tranh đấu như cũ hùng hực khí thế, dường như vĩnh viễn không đỉnh chỉ bộ dáng, không khỏi thở dài, chẳng lẽ thân là người giang hồ, học được một thân tài nghệ, chính là vì loại này vĩnh viễn tranh đấu sao?

Phía dưới chính là Hạ thị huynh đệ gặp nạn gian phòng, Tiểu Bảo muốn đem mái ngói vạch trần, nhìn xem tình hình bên trong, lại sợ làm ra tiếng vang.

Lôi Yến từ hấn đầu vai nhảy xuống tới, yến mổ xuống một chút, ca một tiếng, lại tại một mảnh trên mái ngói mổ một cái động lớn, Tiểu Bảo thầm kêu không tốt, vừa định đem Lôi Yến hộ trong ngực, một vật đã từ trong lỗ thủng tạt bắn ra, Lôi Yến thì thầm kêu, bay về phía giữa không trung tránh né!

Tiểu Bảo kinh sợ xuất một thân mồ hôi lạnh, này trong phòng người phản ứng như thế nhanh chóng, xem ra thật sự là cao thủ trong cao thủ!

Chỉ nghe một người âm trầm nói: "Muội muội, phía trên có người!"

Tên còn lại cũng quý âm thanh quý khí đích đáp lại: "Tỷ tỷ, là chim chóc."

Lại có một nam nhân cười đắc ý: "Về sau có các người tỷ muội hai người bảo hộ ta, những cái kia không có mắt gia hỏa nếu như ngại sống lâu, vậy qua chịu chết a!"

Quý gia âm thanh quý khí đích người tựa hồ có chút bất mãn, lạnh giọng nói: "Vương gia chó quên, sư phụ chỉ dạy chúng ta hộ tống ngài quay về Vương Phủ, cũng không phải là vĩnh viễn đối với theo!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Ma tung quỷ ảnh

Trần Giang Vương gia yên tĩnh một hồi, khoan thai mỉm cười: "Lấy hai người các người thân thủ cùng tư sắc, về sau theo ta, muốn phong muốn mưa còn không phải một câu. . ."

"Vương gia!" Lúc trước kia âm trầm thanh âm cắt đứt hần nói: "Vương gia đã đáp ứng Gia sư, đem Li Văn Thần Châu để vào bả Thiên Đình lúc trước có thể cung cấp sư phụ cố thù một ngày, chúng ta chính là vì vậy mà tới bảo hộ người, nếu như Vương gia nói tiếp chút không trùng nghe, đừng trách tỷ muội chúng ta quay đầu liền đi, trở mặt!"

Trần Giang Vương gia ngày thường uy phong bát diện, di khí sai khiến, chưa từng bị người như thế chống đối qua, nhưng là bây giờ lại không thể không bằng vào hai người này bảo hộ, chỉ phải cưỡng chế hòa khí.

Tiểu Bảo nghe trong nội tâm chấn động, nhắm mắt lại, Đảm nhiệm linh thức chìm tại trong phòng, Quả nhiên cảm giác được bên trong ngoại trừ Trần Giang Vương gia, còn có những người khác!

Thế nhưng là lại không biết những người kia ai, vì vậy cái đầu dài thấp xuống, mượn Lôi Yến mở khai mở lỗ thủng nhìn xuống đi, lại thấy trong phòng đèn đuốc sáng trưng, một người nam tử vênh lên chân bắt chéo nằm ở trên giường, thần sắc thật là nhân nhả, chính là ngày ấy vượt sông thì thấy Bàn tử, Trần Giang Vương gia!

Thế nhưng là bên cạnh của hần cũng không có người nào khác, có thể chính mình rõ ràng nghe được còn có hai người nữ tử thanh âm, các nàng đến cùng ẩn nấp ở thì sao?

Kỳ quái hơn nữa chính là, trong phòng còn cất dấu hai người, Tiểu Bảo có thể cảm giác được sự hiện hữu của bọn hần, lại là nhìn không đến thân ảnh của bọn hần! Tỉ mỉ lại nhìn, rốt cục nhìn ra mảnh khóc!

Chỉ thấy Trần Giang Vương gia chỗ nằm đầu giường cùng cuối giường vị trí, có hai đạo nhân nhạ thân ảnh, chỉ là bóng dáng, nhưng không ai!

Tiểu Bảo này vừa nhìn, chính xác là dọa cái hải hùng khiếp vía, tại sao lại có loại người này, chỉ có bóng dáng, không có bản thân? Các nàng đến cùng là người hay quỷ? Là người gì nhìn không đến thân thể? Là quỷ vì sao rồi lại hữu ảnh tử?

Chỉ nghe đầu giường bóng dáng lạnh quát một tiếng: "đều là chút bất nhập lưu tâm tép nhãi nhép, không đủ gây sợ."

Trần Giang Vương gia cười nói: "Ta biết Liên Tâm tiểu thư cùng Thiết Ý tiểu thư tài nghệ siêu quần, những cái này kiến sát bộ chó tất nhiên là không vào nhị vị pháp nhãn, thế nhưng là bọn họ giữ ở ngoài cửa, xác thực cũng đáng ghét, không bằng đánh đi đuổi đi, để ta ngủ cái an ổn đại cảm giác!"

Cuối giường bóng dáng nói: "Vương gia thật muốn để cho hai người chúng ta ra khỏi phòng đối phó bọn họ?"

Trần Giang Vương gia lắc đầu mỉm cười: "Ta biết ma tung quỷ ảnh hưởng không phân ly, chỉ là đám này thẳng hê kia dùng nhị vị liên thủ, Thiết Ý tiểu thư một người là được đối phó, nơi này có Liên Tâm tiểu thư hộ ta, xứng đáng không lo!"

Tiểu Bảo nghe đến đó, như cũ minh bạch, kia đầu giường bóng dáng chính là Quý Ảnh Tử Liên Tâm, kia cuối giường dĩ nhiên là là cùng nàng như hình với bóng ma tung bước Thiết Ý!

Liên Tâm cười lạnh: "Vương gia muốn chia khai mở tỷ muội chúng ta, lại là vì sao? Ta biết Li Văn Thần Châu có thể mê người tâm trí, tự nhiên không sợ ta quỷ ảnh trùng điệp, thế nhưng người không biết võ công, cũng không cách nào hoàn toàn khống chế Thần Châu, cho nên khép lại tỷ tỷ ma tung mị mị người liền không có năng lực khống chế chúng ta! Vương gia đánh chính là mục đích gì? Tỷ muội chúng ta như thế liệu mình bảo hộ, người rõ ràng còn muốn chúng ta mưu đồ làm loạn, chẳng lẽ là nghĩ đuổi tỷ muội chúng ta đi sao?"

Trần Giang Vương gia một trương béo mặt đã đỏ thối, rõ ràng nói với nàng: "Liên Tâm tiểu thư nói là nơi nào, ta dần báo há lại lấy oán trả ơn người!"

Thiết Ý không chút nào không nể mặt hân, cười lạnh một tiếng nói: "Vương gia như không phải loại người này, lại có người phương nào sẽ là? Ta nghe nói Vương gia đã có chín mươi tám danh thị thiếp, trong đó đại đa số đều là bị buộc bắt đắc dĩ, cũng không có thiếu người phụ thân đối với Vương gia có ân trước đây, Vương gia không chỉ không báo ân, ngược lại lao đi người ta nữ nhi làm người thị thiếp, lại là vì sao? Vương gia thế nhưng là càng làm tâm tư động tại tỷ muội chúng ta trên người? Người thực lúc chúng ta Tỷ muội hai người là tốt khi dễ hay sao?"

Trần Giang Vương gia trên mặt thoạt đỏ thoạt trắng, mặc dù trong nội tâm nộ khí trùng thiên, lại cư nhiên một mực ần ần không phát, gượng cười nói: "Nhị vị nói quá lời, những cái kia lời đồn chưa đủ vì bằng. Huống chi đi theo ta ăn ngon mặc hảo, không phải báo ân vậy là cái gì? Ta chẳng qua là cảm thấy. . ."

Liên Tâm hừ lạnh: "Ta mặc kệ Vương gia có gì rắc rối, sự phụ nếu như giao cho ta thiếp thân bảo hộ Vương gia, ta liền sẽ không rời đi người nửa bước. Ta chỉ nghe sự mệnh, không nghe người chỉ huy, làm như thế nào ta tự có chừng mực, không cần Vương gia chỉ đạo!"

Trần Giang Vương gia biến sắc, dù là hân một nhẩn nhẹn nữa, lúc này cũng cảm giác mình khó có thể đã chịu, đang muốn nói lên hai câu ngoan thoại, hiển hiển uy phong, lại nghe Thiết Ý nói: "Người cho rằng gian phòng này thật sự an toàn sao?"

Trần Giang Vương gia sững sờ, chỉ nghe Liên Tâm cũng lạnh lùng nói: "Người như là đã tới, vì sao còn không hiện thân xuất ra?"

Những lời này Tiểu Bảo nghe xong, cũng là hải hùng khiếp vía, hân là hành tung của mình bị người ta phát hiện?

nghe thân pháp của mình, liền sự phụ đều thầm khen không bằng, này ma tung quý ảnh công lực cư nhiên so với Liễu Như Phong cao thâm hơn?

Chỉ nghe trong phòng một người cười hắc hắc, trên xà nhà đã nhảy xuống một trung niên nhân, chấp tay đứng thẳng trước bàn, ngang nhiên ưỡn ngực: "không hổ là Ma Vương cùng Quý vương đặc ý nhất hai đại đệ tử, cư nhiên có thể nhìn thấu Diêm La của ta động! Bất quá công lực của các người vẫn chưa đến nơi đến chốn, bóng dáng không thể hoàn toàn ẩn nấp, cho nên cũng cho ta hiện thân xuất hiện đi!"

Nói qua, song chưởng một phen, lại sau này nơi cửa phòng vỡ, chỉ nghe oanh một tiếng, vốn đã tàn phá cửa phòng đã bị chưởng phong đánh cái mảnh gỗ vụn bay lên, Trần bột phấn tán!

Tiểu Bảo lại có chút nhìn không ra, kia hai cái bóng dáng hiển nhiên là tại đầu giường, người này vì sao công ủng hộ hay phản đối?

Chỉ nghe hai tiếng ho nhẹ, cửa phòng hai bên quả nhiên hiện ra hai đạo lệ ảnh, người bên trái đang mặc áo lam váy lam, bên phải người lại là lục y lục quần. Nhìn thân hình nhanh nhẹn hấp dẫn, hân là hai người thiếu nữ không thể nghi ngờ, chỉ là trên mặt đều bảo hộ lụa đen, nhìn không đến bộ dáng.

Tiểu Bảo âm thầm kinh hãi, hai người này chỗ đứng vị trí, cự ly bên giường ít nhất cũng có hai trượng, bóng dáng lại tàng tại trước giường, có thể thấy các năng sở tu làm được công phu có nhiều quý dị!

Váy lam thiếu nữ xoa ngực hừ lạnh: "Lấy mạng Diêm La?"

Lục y thiếu nữ tức giận mắng: "Ngoại trừ Diêm Tuyền, lại có ai có thể xem thấu chúng ta ma tung quý ảnh!"

Diêm Tuyền lúc này đã xoay người lại, nhìn nhìn hai nữ cười ha hả: "các người coi như có chút kiến thức! Mà thôi, Ma Vương Quý vương tuy hành sự tội ác chồng chất, thân thân cộng phần, hai người các người lại là còn trẻ vô tri, nghe theo sự mệnh, ta không tính toán với các người, Các người không phải đối thủ của ta, đi thôi!"

Liên Tâm gầm lên: "Không cho phép nhục sự phụ ta!" Nói qua thân hình nhoáng một cái, Tiểu Bảo chỉ thấy nàng đột nhiên phi thân lên, lẳng không hướng Diêm Tuyền công tới, thân ảnh kia trên nửa đường đột nhiên biến thành một cái khủng bố đầu lâu, tròng mắt trống rỗng con mắt, mở ra dày đặc Bạch Nha răng, hướng phía Diêm Tuyền đầu hết sức một quai hàm!

Đồng thời, Thiết Ý cũng phát động!

Chỉ thấy nàng một cái biến hai cái, hai cái biến bốn cái, bốn cái biến 16 cái! 16 cái Thiết Ý, đem Diêm Tuyền bao vây lại, đồng thời xuất chưởng, quát lấy hướng trước ngực hân đập đi!

Diêm Tuyền cười lạnh một tiếng, tay trái duỗi ra hai ngón tay chỉ thiên, một chút liền điểm vào kia đầu lâu trên cằm, kia đầu lâu khê cấn không trúng, lui về phía sau ba phần, chợt lại biến thành quỷ thất cổ bộ dáng, trong miệng lăm lăm nuốt ra, xuyên thẳng Diêm Tuyền con mắt!

Diêm Tuyền hai ngón một phen, tạt như tia chớp đồng dạng tại lưỡi bên trong kẹp lấy, quỷ kia ánh kêu thảm một tiếng, lăm lăm bay ngược.

tay phải của Diêm Tuyền đồng thời xuất chưởng, đối với bên cạnh hình mặt bên công xuất một chưởng, đối mặt cái khác mười lăm đạo nhân ảnh công kích lại là thờ ơ!

"Phanh!" một tiếng hai người song chưởng giao tiếp, lập tức truyền đến "Ba ba" không ngừng, mười sáu đạo chưởng ảnh lại không hẹn mà cùng đều đánh vào Diêm Tuyền tay phải lên! Mười sáu đạo thân ảnh đồng thời kêu lên một tiếng khó chịu, lui lại một bước.

Diêm Tuyền hừ lạnh: "Quý ảnh trùng điệp, ma tung mị mị, nếu các người sự phụ thi triển ra, ta còn thật không dễ dàng đối phó, đáng tiếc các người công lực không sâu, không thể hoàn toàn phát huy trong đó uy lực! Các người không phải đối thủ của ta, đi thôi!"

Liên Tâm Thiết Ý tay vịn cánh tay phải, thở gấp thở phì phò. Thiết Ý cảm tức nhìn Diêm Tuyền nói: "ngươi nào biết đó là của ta bản thân?"

Diêm Tuyền cười lạnh một tiếng, ngón tay dưới mặt đất: "Bóng dáng. Ngươi công lực chưa đủ, vô pháp tiêu trừ bóng dáng." Thiết Ý hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Diêm Tuyền quay đầu nhìn nhìn núp ở trên giường lạnh run Trần Giang Vương gia, nhếch miệng cười nói: "Vương gia, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ ư?"

Trần Giang Vương gia run rẩy nói: "Diêm Tuyền, ngươi mục không vương pháp, liên đoạn hai ta lần Hoàng cung, không sợ cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội sao!"

Diêm Tuyền mỉm cười: "Dù sao đoạn một lần cũng là muốn chém đầu, nhiều đoạn mấy lần thì như thế nào? Vương gia luôn mềm theo như lời Hoàng cung, ta là xu không thấy, ngọc khí châu báu ngược lại là cắt hai xe, những cái kia đều là cùng khổ dân chúng nhà vật gia truyền, các người đánh cướp hào đoạt, hành vi so với chúng ta những cái này đạo phi còn muốn ác liệt, ta đây liền dứt khoát đến đen ăn đen, cắt các người, để cho người trở về trao không được chênh lệch!"

Trần Giang Vương gia giận dữ: "Diêm Tuyền, ngươi không ai lớn lối, Dân Hoàng đã điều năm vạn đại quân, tiến công Minh phủ, ta xem ngươi còn có thể tiêu dao bao lâu!"

Diêm Tuyền sắc mặt không thay đổi, nhìn nhìn Trần Giang Vương gia nói: "Ta biết, cho nên ta mới đến cố gắng Vương gia chỗ che giấu chi bảo, chiêu binh mãi mã, đối kháng tới địch."

Trần Giang Vương gia ngón tay lấy Diêm Tuyền nói: "Ngươi. . . Ngươi lại công khai đối kháng triều đình!"

Diêm Tuyền hừ một tiếng: "Là ai triều đình? Triều đình lại làm sao lúc chúng ta là con dân của nó? Vương gia, giao ra bảo vật, thì sửa chữa, có thể tha cho ngươi khỏi chết. . ."

Lời còn chưa dứt, sau lưng đột nhiên truyền đến hai cổ lộ phong, Diêm Tuyền không kịp quay người ứng đối, nghìn cân treo sợi tóc đang lúc thân hình co rụt lại, lại tại trong chớp mắt gây lòng tin can đồng dạng, Liên Tâm Thiết Ý hai móng từ bên cạnh hất xuyên qua, kéo xuống hai mảnh áo bào!

Liền vào lúc này, Diêm Tuyền thân thể đột nhiên bành trướng, trên người hoa hoa tác hưởng! Diêm Tuyền sau này vừa lui, cầm trong tay cổ tay thô khóa sắt, cảm tức nhìn hai nữ hét lớn: "Ma tung quý ảnh, các người còn muốn Trữ Trữ Vi Ngược sao!"

Liên Tâm hộ tại dần báo trước người, cắn răng nói với hân: "Số mệnh khó vì phạm, lấy mạng Diêm Quân, ta biết tỷ muội chúng ta không phải đối thủ của ngươi, thế nhưng ngươi nghĩ tổn thương Trần Giang Vương gia, chúng ta cũng sẽ liều chết hộ vệ!"

Thiết Ý cũng thở hỗn hển nói: "Tác quý liệm [dây xích] vừa ra, hướng Vô Không quay về! Diêm Quân muốn đánh muốn giết, chẳng quản phóng ngựa qua, giết đi chúng ta, Vương gia tùy ngươi xử trí!"

Diêm Tuyền trong tay khóa sắt 'Rầm Ào Ào' một tiếng quán ở cánh tay phải, nhìn nhìn Liên Tâm Thiết Ý tức giận mắng: "Ngu trung!" Cánh tay phải duỗi ra, khóa sắt hai đầu như đầu rắn đồng dạng, hướng Liên Tâm Thiết Ý phân ra bắn đi!

Trần Giang Vương gia mập mạp thân hình cư nhiên linh hoạt vô cùng lần đến trên giường, trong miệng kêu to: "Ngăn lại hân, bốn vương đáp ứng cho các người sự phụ dùng châu năm ngày!" Nói qua trên giường liền lộn mấy vòng, thân thể đột nhiên trầm xuống, lại từ trên giường tiêu thất!

Nguyên lai này giường chiếu bên trong còn có dấu Âm đạo!

Diêm Tuyền biến sắc, nghĩ xông lên trước chặn đứng dần báo, lại bị Liên Tâm Thiết Ý hai người liều mạng ngăn lại, tức giận đến mắng to: "Chấp mê bát ngộ, đáng chết!"

Lập tức không còn nương tay, khóa sắt như Cự Mãng đồng dạng, hướng hai nữ cái cổ quán. Cũng tại lúc này, từ dần báo chạy trốn trong động khẩu đột nhiên bay ra một đoàn ánh lửa, hướng về ba người nhào bắn mà đến!

Tiểu Báo nhìn nhìn kia đoàn ánh lửa, chợt cảm thấy quen thuộc, trong đầu hiện lên một cái ý niệm trong đầu, cực kỳ hoảng sợ, thân thể trầm xuống, 'Rầm Ào Ào' một tiếng từ trên nóc nhà rơi xuống, vừa vắn rơi vào Liên Tâm Thiết Ý sau lưng, trong miệng kêu to: "Cẩn thận, là Oanh thiên lôi!"

Lúc này Liên Tâm Thiết Ý đã bị Diêm Tuyền dùng tác quý liệm [dây xích] khóa trụ cái cổ, sự khó thở, mệnh chỉ còn một tia, Tiểu Báo đem hai người thân thể mềm mại một khâu, áp đảo trên mặt đất!

Chương 76: Yêu nữ tử muội

Diêm Tuyền liếc thấy có người đột nhiên từ không mà hàng, sừng sốt một lúc, trong tay khóa sắt cũng nổi lông buồng buồng, Tiểu Bảo bổ nhào vào hai nữ đồng thời đối với hấn hô to: "Nhanh gục xuống!"

Diêm Tuyền không kịp ngấm nghĩ nữa, lập tức cúi người, chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, bên tai Trần mảnh bay lên, ngói rơi duyên đoạn.

Diêm Tuyền nhìn nhìn bốn phía bởi vì bạo tạc mà sụp đổ, rơi xuống lưng một mái ngói cũng tại chính mình bốn người bên ngoài trượt xuống, cũng không thể cận thân, trong nội tâm lấy làm kỳ, nhìn kỹ, mới thấp thoáng có thể thấy này trên người thiếu niên đang tán phát ra một cỗ ngân bạch sắc chân khí, vây quanh bốn người hình thành một đạo phòng hộ bình chương!

Cự Mộc nện xuống, gặp chi thì trượt, trong nội tâm không khỏi ngạc nhiên: Thiếu niên này tuổi còn trẻ, tu vi vậy mà như thể tinh thâm! Loại này phá thể chân khí cho dù là sư phụ mình bình bạc tán nhân khiến cho, cũng là hao tổn rất lớn tinh lực, chỉ có thể tự bảo vệ mình, vô pháp chú ý đến người khác, thiếu niên này xem ra bất quá hai mươi, có thể bảo vệ bốn người mà mây may nhìn không ra hết sức, tu vi thật sự là có một không hai thiên hạ!

Bên ngoài người tranh đấu bị này biến đổi lớn cũng chán mà thôi tay, thường nhìn quanh lấy sụp đổ phòng ốc, khàn giọng hô to: "Diêm Quân!" Lập tức lao đến, những người khác cũng theo đuôi tới, lại bởi vì thỉnh thoảng có tàn hoàn sắp rơi, không được phụ cận!

Trần bột phấn dương bên trong, bốn mảnh thân ảnh đứng lên, đi từ từ đến trong nội viện, Ngưu Đại kinh hi hô một tiếng: "Diêm Quân, người có thể không bệnh nhẹ?"

Diêm Tuyền đã thu khóa sắt, đối với mọi người khoát tay nói: "Ta vô sự, may mắn vị tiểu huynh đệ này kịp thời xuất thủ!"

Mọi người thấy Tiểu Bảo, chỉ thấy hấn đầy bụi đất ôm Liên Tâm cùng Thiết Ý đứng ở trước mắt, ho khan không ngừng.

Liên Tâm tìm được đường sống trong chỗ chết, chưa tỉnh hồn, bên cạnh nam tử hùng hậu hơi thở nam nhân lại làm nàng mê loạn!

Nàng là Quý vương con gái nuôi, trong môn sư huynh sư đệ tuy đông đảo, lại không một người dám tới gần. Quý vương cũng chỉ là mang nàng nhốt vào quỹ động, bức nàng luyện công, chưa từng bị nam tử như thể thân cận qua?

"A!"

"Buồng tay!"

Liên Tâm cùng Thiết Ý đồng thời kinh hô một tiếng, Tiểu Bảo cuống quýt buồng tay!

Diêm Tuyền thấy hai nữ nét mặt ửng đỏ, mắt hằm sát khí, lập tức nắm chặt khóa sắt, cẩn thận cánh giới. Chỉ nghe "Ba ba" hai cái, hai nữ lại đồng thời quật Tiểu Bảo một bạt tai!

Tất cả mọi người kinh sợ ngây người.

Diêm Tuyền nguyên lai tưởng rằng thiếu niên này võ công cao tuyệt, lúc ấy vô cùng, lúc này tình cảnh lại làm cho người mở rộng tầm mắt, thậm chí ngay cả hai nữ nhân bạt tai đều không tránh thoát!

Mọi người thấy này hai nữ bị thiếu niên này cứu, không riêng không tạ ơn, còn lấy oán trả ơn, xuất thủ đánh người, nhao nhao tức giận mắng: "Yêu nữ chính là yêu nữ, vong ân phụ nghĩa!"

"Đúng đấy, người ta cứu người, còn động thủ đánh người nhà, hấn là các người một lòng tìm chết hay sao?"

Tiểu Bảo lại là vẻ mặt như đưa đám, hai tay bụm lấy hai gò má, xấu hổ nói: "Thật xin lỗi. . . Kìa cái. . . Ta không phải cố ý. . ."

Thiết Ý dậm chân mắng to: "Người còn nói không phải cố ý! Người. . . Đại Sắc Lang!"

Lúc này hai nữ trên mặt đã không biết tại khi nào tróc ra, lộ ra hai bức tất cả chiếc đặc sắc, lại là đồng dạng tinh mỹ tuyệt luân khuôn mặt!

Chỉ bất quá này hai xinh đẹp khuôn mặt lúc này đều là ửng đỏ một mảnh, Liên Tâm một cước dẫm lên Tiểu Bảo mu bàn chân, hung hăng mắng to: "Đại Sắc Lang, ta giết người!"

Tiểu Bảo oan khuất nói: "Ta thực không phải cố ý. . . Dù sao ta sờ cũng sờ, người muốn là khí bất quá, đánh ta hảo!"

Lòng hấn tư thuần lương, biết nam nữ thụ thụ bất thân, lại cũng bởi vì sự tình tòng quyền gấp, không nghĩ tới hai tay của mình đụng phải hai nữ không nên bị nam tử đụng chạm địa phương, càng sẽ không nghĩ tới này liên quan đến nữ tử danh tiết, thật sự cũng không phải là cố ý khinh bạc!

Có thể Thiết Ý lại cho là hấn cố ý trêu chọc, giận dữ giơ lên tay phải, găm lên một tiếng: "Người cho rằng ta không dám!"

Lại không biết vì Hà tổng ngoan không hạ tâm võ xuống, Liên Tâm một phát bắt được Thiết Ý cánh tay, khẩn trương nói: "Tỷ tỷ, người đừng thực. . ."

Thiết Ý ánh mắt phức tạp trừng Liên Tâm liếc một cái, than nhẹ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Diêm Tuyền nhìn hai nữ nói: "Ma tung quỷ ảnh, các người như thế bảo vệ dân báo, hẳn lại liên các người đều muốn sát, các người cảm thấy đáng giá không? Hiện tại dân báo đã chạy trốn, người kia hai cái sư huynh cũng đã đi rồi, chúng ta còn muốn đi truy đuổi, các người như cũ ngăn trở sao?"

Liên Tâm nhìn chung quanh, quả nhiên đã biến mất liên chân thân ảnh, Thiết Ý cũng thấy được Thiết Chấn không thấy, hai nữ tâm loạn như ma, cũng tâm như tro tàn, không nghĩ được chính mình liệu mình bảo hộ người, vậy mà vì trừ bỏ địch, liên tánh mạng của mình đều không để ý!

Sư huynh của mình cũng không chút nào chú ý đồng môn tình ý, tại cường địch vây quanh dưới một mình rời đi, còn không bằng một cái tổ không bình sinh nam tử, tại trong lúc nguy cấp liệu mình cứu giúp!

Liên Tâm Thiết Ý trong nội tâm lần đầu tiên, đối với chính mình tất cả hành động sinh ra nghi vấn.

"Chiêm chiêm!" Lôi Yến từ không tới, hạ xuống Tiểu Bảo đầu vai, đối với hần lúu rú kêu.

Tiểu Bảo biến sắc, mọi người chỉ cảm thấy người trước mắt ánh lóe lên, Tiểu Bảo đã đến đại môn.

Liên Tâm Thiết Ý thấy hần nói đi là đi, một chỗ dậm chân hô to: "Người. . . Người cứ như vậy đi?"

Tiểu Bảo thân hình liên tục, xa xa lưu lại một câu: "Ta tại Hồng Phúc khách sạn. Nhị vị cô nương nếu không há giận, tùy thời khách đến thăm sạn tìm ta!"

Diêm Tuyền ngạc nhiên: "Người trẻ tuổi kia thân pháp, quả nhiên là quỷ thần không kịp! May mắn hần là bạn không phải địch, bằng không thật là vô lâm một Đại Ma Đầu tai họa!"

Nham Thượng Ưng trong nội tâm kỳ quái, nhú mày hỏi hần: "Thế nhưng là ta lại phát giác tựa hồ căn bản không biết võ công, xuất thủ không hề có chiêu thức mà theo, hơn nữa không có chút nào nội lực!"

Diêm Tuyền cũng gât gât đầu: "Ta cũng nhìn không ra tới hần có nửa điểm nội lực, lại hội phá thể chân khí! Thân pháp cao minh như thế, lại không tung tích có thể tìm ra, không chút nào như khinh công! Thiếu niên này, quả nhiên là làm cho người khó có thể đoán!"

Nham Thượng Ưng quay đầu lại nhìn nhìn đang tại cho Hạ thị huynh đệ băng bó bà điên cùng lãnh tỉnh hỏi: "Tam đệ Tứ đệ thương thế như thế nào?"

Bà điên thở dài: "Tánh mạng không ngại, chỉ là này cốt nhục tổn thương thật nặng, muốn nằm trên mấy tháng!"

Nham Thượng Ưng cảm tức nhìn Liên Tâm Thiết Ý nói: "Yêu nữ lại dưới như thế nặng tay! Khoản này sổ sách về sau sẽ tìm nhị vị thanh toán! Tám lạnh hộ tổng Tam đệ Tứ đệ trở về, Chiến Thần cùng bá luân theo ta cùng đi truy đuổi dân báo!"

Thiết Ý hừ lạnh nói: "Không cần chờ đợi về sau, hiện tại là được phóng ngựa qua!"

Liên Tâm nhìn nhìn Tiểu Bảo biến mất thân ảnh, cảm chặt lấy Thiết Ý cánh tay hỏi: "Tỷ tỷ, chúng ta. . ."

Thiết Ý thờ dài một tiếng, nói với Diêm Tuyền: "Vương gia đã chạy trốn, chúng ta nhiệm vụ hoàn thành, hiện tại liền phản hồi Linh sơn cùng rừng quý, các vị nói gì?"

Diêm Tuyền ha ha cười cười: "Như thế rất tốt! Nhìn qua hai vị cô nương từ nay về sau làm việc cân nhắc chu toàn, trong lòng còn có thiện niệm, không ai làm người khác đi ác công cụ! Các người đi thôi!"

Liên Tâm hừ một tiếng, không hề trả lời, lôi kéo tay phải của Thiết Ý, thả người nhảy lên nóc nhà, tiêu thất tại trong bóng đêm.

"Tỷ tỷ, chúng ta thật sự muốn trở về sao?" Liên Tâm lôi kéo Thiết Ý đầu ngón tay hỏi nàng.

Thiết Ý dừng bước lại, nhìn nhìn đỉnh đầu một vòng trăng tròn, vị nhưng thở dài: "Ta cũng không biết! Những năm nay, sư phụ muốn chúng ta giết người, chúng ta liền giết người, muốn chúng ta bảo vệ ai, chúng ta liền bảo vệ ai!"

Thế nhưng là, người chúng ta giết, thật sự là đáng chết sao? Chúng ta phải bảo vệ người, cũng đáng được chúng ta đi bảo hộ sao? Như đêm nay sự tình, dân báo thậm chí ngay cả chúng ta đều không quan tâm, chúng ta còn hộ hần làm gì dùng!"

Liên Tâm mắt lộ ra hàn quang, lạnh lùng nói với hần: "Nếu như hần vô tình, cũng đừng trách ta vô nghĩa! Khoản này sổ sách, ta sớm muốn gì sẽ tìm hần tính toán rõ ràng sổ! Muốn không phải cái tiểu tử thói kia, đêm nay chúng ta thật sự là tránh không khỏi chí tôn Oanh thiên lôi một kích!"

Nhắc đến Tiểu Bảo, hai nữ trên mặt đồng thời đỏ lên, tâm can của tự mình tựa hồ so với ngày thường nhảy lên kịch liệt rất nhanh, Thiết Ý bữu môi nhẹ nhàng: "Xấu tiểu tử, như thế khinh bạc chúng ta, định không thể đơn giản lượn quanh hần!"

Liên Tâm cũng phụ họa: "Đúng! Tỷ muội chúng ta băng thanh ngọc khiết thân thể, há lại loại này Xú tiểu tử sờ loạn, nhất định phải làm cho hần trả giá lớn!"

Thiết Ý "A" một tiếng, nhìn nhìn Liên Tâm cười hỏi nàng: "Muội muội, người ý định xử trí như thế nào hử?"

Liên Tâm sững sờ, nói quanh co nói qua: "Ta. . . Ta giết hử đi!"

Thiết Ý hé miệng cười cười: "Hảo! Giết được hử, cho hử biết ma tung quỷ ảnh lợi hại!"

Liên Tâm cũng có chút do dự, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật, hử bốn ý là vì cứu chúng ta, giết hử đi. . . Ngược lại để cho người trong võ lâm nói chúng ta lấy oán trả ơn, không bằng. . . Không bằng liền chặt hử một cái cánh tay được rồi. . ."

Thiết Ý gật đầu mỉm cười: "Hảo, vậy chặt cánh tay của hử! Hử dùng tay trái sờ muội muội, người liền chặt cánh tay trái của hử! Tay phải hử khinh bạc ta, ta liền chặt cánh tay phải của hử! Không có cánh tay, nhìn hử về sau như thế nào khi dễ nữ hài tử khác!"

Liên Tâm "A!" một tiếng: "Vậy hử há không phải hai cái cánh tay cũng không còn?"

Thiết Ý gật đầu nói: "Chúng ta không giết hử đã là rất nhân từ!"

Liên Tâm hoảng loạn nói: "Không có cánh tay, vậy cũng sống thế nào! Kỳ thật. . . Kỳ thật cũng không nhất định không nên chém đứt cánh tay của hử, chúng ta cũng đánh hử một bạt tai, tỷ tỷ còn đập hử một cước, chúng ta. . . Chúng ta đánh tiếp hử một quyền. . . Không được, tỷ tỷ lệ Quỷ Dao đã có sự thúc năm thành hỏa hầu, coi như là một quyền hử cũng chịu không được, không bằng. . . Không bằng. . ."

Liên Tâm nói nửa ngày cũng không nghĩ lên một cái thỏa đáng khiến trách phượng án, trong nội tâm lo lắng không chịu nổi, nhanh chóng đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, cũng rốt cuộc nói không ra lời!

Thiết Ý cùng nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bao lâu gặp qua nàng như vậy tâm loạn như ma bộ dáng? Lại cũng lý giải tâm tư của nàng, bởi vì chính nàng cũng lòng có ưu tư!

Lúc này cũng đã nhận không được khanh khách cười khê, vuốt một cái Liên Tâm mũi, oán trách nói: "Người Tiểu Thiếu Nữ, là không phải vừa ý tiểu tử kia sao?"

Liên Tâm nhất thời liền bên tai đều đỏ, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn hô: "Ta mới không có! Làm sao có thể a, ta chỉ thấy qua tiểu tử thú kia một mặt mà thôi, hiện tại nhớ tới hử xấu bộ dáng liền có khí! Tỷ tỷ nếu không tin, ta hiện tại liền đi đem hử làm thật!"

"Cáp Tút tú!" Tiểu Bảo đột nhiên hắt hơi một cái, ngừng chạy trốn bước chân, xoa xoa cái mũi, nhủ thầm lầm bầm: "Này trời rất nóng, như thế nào còn đánh hử ư? Lôi Yến, người nói Phong Chí phát hiện đàn báo hành tung, như thế nào đến bây giờ còn chưa tìm thấy?"

Lôi Yến ở trước mặt hử trên dưới bay múa, cánh dòn đập run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn liu liu gọi.

Tiểu Bảo ngạc nhiên: "Mới vừa rồi còn tại đây? Kia bây giờ đi đâu sao? Gọi Phong Chí hạ xuống."

Lôi Yến thu một tiếng, bay lên bầu trời.

Cũng tại lúc này, chỉ nghe một chỗ phía trước lầu các một người kêu to: "Hải Tinh Thần trộm, trúng ta kinh đào thần chương, ta xem người còn có thể chạy đi nơi đâu! Mau đưa bảo vật trao trở về, ta tha cho người khỏi chết!"

Một cái thanh thúy bên trong mang theo oán hận thanh âm đáp lại: "Chu Thiện Nhân, một chương chỉ cừ, tất Khi gặp mấy lần hoàn trả! Muốn quay về Thần Châu, vậy nhìn chính người bổn sự!"

Hải Tinh Thần trộm? Chu Thiện Nhân? Tiểu Bảo trong nội tâm cả kinh, nguyên lai Chu Thiện Nhân mới là đàn báo tối cận vệ!

Xem ra bảo vật đã bị Hải Tinh Thần trộm nắm bắt tới tay, lại bị Chu Thiện Nhân chặn đường, còn bị hử đả thương. Tiểu Bảo thân hình khê động, hướng về lầu các chạy như bay!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Như ý thần móc câu

Lầu các là một đầu dài phố, Tiểu Bảo cùng Chu Thiện Nhân trước mặt mà đứng.

Tiểu Bảo lắc đầu thở dài: "Chu thúc thúc, người thật sự không nên nhúng tay!"

Chu Thiện Nhân hừ lạnh: "Người biết cái gì! Người cùng bọn họ là một đám?"

Tiểu Bảo biết theo như lời Chu Thiện Nhân bọn họ, chính là hái Tinh Thần trộm, Minh phủ Diêm Quân cùng Thập Tam Thái Bào đám người, vì vậy lắc đầu nói: "Không phải."

Chu Thiện Nhân sắc mặt dừng một chút: "Vậy hảo, tránh ra, quay về khách sạn, ngày mai rồi đi Lâm Nguyệt thành, ta vẫn là sư thúc của người!"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Không."

Chu Thiện Nhân thần sắc biến đổi, trừng mắt Tiểu Bảo nói: "Bằng người cũng muốn ngăn ta?"

Thiết Chấn cùng liên chân lúc này cũng chạy tới, lập sau lưng Chu Thiện Nhân nói: "Cẩn thận, tiểu tử này có chút tà môn!"

Chu Thiện Nhân nhìn chằm chằm Tiểu Bảo: "Người chó đẻ bức ta động thủ."

Tiểu Bảo đang muốn nói chuyện, đỉnh đầu truyền đến một tiếng chym Ahhh, Phong Chí đã lảng không đánh tới, một cánh hướng Chu Thiện Nhân quét tới, Chu Thiện Nhân vượt qua chướng ngại chặn, tức giận mắng: "Lại là này súc sinh!"

Tiểu Bảo đoán chừng lúc này hái Tinh Thần trộm đã đi xa, đối với mồm mồm nhi hô to: "Mồm mồm nhi đi mau, các người không phải đối thủ của hần!"

Mồm mồm nhi lên tiếng, thúc giục Phong Chí lảng không lên, Chu Thiện Nhân khinh công cao hơn, cũng không sánh bằng chim chóc, đành phải dậm chân mắng to!

Tiểu Bảo không đợi Thiết Chấn cùng liên chân vây kín, đã cất bước bỏ chạy, hần như khê động, chính là Thần Tiên cũng khó có thể ngăn cản, không cần thiết một hồi, liền chạy cái vô ảnh vô tung!

Thiết Chấn dậm chân: "Để cho tiểu tử này chạy!"

Chu Thiện Nhân hừ lạnh: "Hần không đủ gây sợ. Nhanh chóng tìm hái Tinh Thần trộm, hần trộm Vương gia bảo vật!"

Nhìn nhìn Chu Thiện Nhân cùng Thiết Chấn liên chân hộ vệ lấy Trấn Giang Vương gia vội vàng đi phía trước tiến đến, Tiểu Bảo từ chỗ tối tăm chậm rãi đi ra, thì thào nói qua: "Chu Thiện Nhân, người luôn luôn quảng thi việc thiện, hôm nay vì sao làm ra như thế ngu xuẩn sự tình?"

Lại nghĩ tới chu lang gây nên, không chịu được lắc đầu thở dài: "Này một phụ một đứa con, gặp chuyện sở hành hai bên đều không cùng, xem ra, vì thiện làm ác chỉ ở người một ý niệm!"

Hiện tại đã biết bảo vật bị hái Tinh Thần trộm chỗ lượ, Tiểu Bảo cũng hiểu được lưu ở nơi đây đã mất ý nghĩa, thậm chí ngay cả Lâm Nguyệt thành đô không muốn chờ đợi, này trên giang hồ lục đục với nhau thật sự làm cho người ta tâm phiền, Tiểu Bảo lúc này lại nhớ tới tại Tinh Thủy Liên Tọa vô lo vô nghĩ cuộc sống.

"A.... ." Góc tường đột nhiên truyền đến một người tiếng rên rỉ, Tiểu Bảo lại càng hoảng sợ, quay đầu nhìn nhìn kia vị trí Hắc Âm, trong miệng nhẹ hỏi: "Ai ở nơi nào?"

Không có ai lên tiếng, Tiểu Bảo hai mắt đỏ đồng tử lóe lên, sắc mặt đại biến, một cái cất bước đi tới, cúi người ôm lấy một đứa bé con thân thể, kinh sợ hỏi một tiếng: "Nguyệt Nhi, người sao lại ở chỗ này? Ai đem người đã thương? Cha người mẹ đâu này?"

Trong lòng người chính là ban ngày thấy nữ hài Nguyệt Nhi, lúc này sắc mặt tái nhợt, trên khóe miệng còn có một tia máu, suy yếu nhìn thoáng qua Tiểu Bảo, thần sắc biến đổi, tiếp theo hai mắt nhắm lè mòng lung, như là gặp thân nhân đồng dạng, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, anh anh ni non: "Ca ca, cha mẹ bị ác nhân đánh chết! Nguyệt Nhi cũng bị ác nhân đánh một chưởng, Nguyệt Nhi hảo khổ sở!"

Tiểu Bảo đau lòng ôm nàng, vừa đi một bên sốt ruột nói: "Nguyệt Nhi chớ sợ! Ca ca dẫn người đi xem đại phu, người kiên nhẫn một chút! Chết tiết ác nhân, mà ngày cả này tiểu hữu đồng cũng không buông tha, thật coi phan thân xé xác!"

Nguyệt Nhi lại một phát bắt được cánh tay của hần kêu to: "Không muốn, không muốn nhìn đại phu!"

Tiểu Bảo sững sờ, quay đầu nhìn nhìn nàng nói: "Có thể thương thể của người vô cùng trọng, không nhìn đại phu sao thành?"

Nguyệt Nhi nắm chặt cánh tay của hần nói: "Như người xấu biết được ta cầu quá lớn phu, sẽ biết được, kia Nguyệt Nhi liền chết chắc rồi!"

Tiểu Bảo vừa nghĩ vậy thì, có thể nàng lúc này thân thể có thương tích, lại không thể không nhìn. Tiểu Bảo đang cảm giác làm khó, Nguyệt Nhi nói: "Ca ca người đem Nguyệt Nhi giấu đi, không nên quấy rầy ta, qua một đêm ta tự nhiên sẽ không có chuyện gì đâu!"

Tiểu Bảo sững sờ, cúi đầu nhìn nhìn Nguyệt Nhi trắng xám khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Nguyệt Nhi, người biết võ công?"

Nguyệt Nhi thần sắc có chút bối rối, quay đầu ho khan vài tiếng, một vòng tươi đẹp huyết lại đang khoe miệng chảy ra, Tiểu Bảo bị hù với vàng đem nàng hướng trong lòng xiết chặt: "Nguyệt Nhi chịu đựng! Ca ca cái này mang người quay về khách sạn!" Nói qua ngựa đầu kêu một tiếng, Phong Chí một tiếng đáp lại, lướt đi lấy đi đến trước mặt Tiểu Bảo.

Mầm mủ nhi thấy được Tiểu Bảo trong lòng Nguyệt Nhi, ngơ ngác một chút, không vui nói: "Ca ca, người như thế nào ôm nàng? Nàng tại sao lại ở chỗ này?"

Tiểu Bảo ôm Nguyệt Nhi ngồi ở mằm mủ nhi sau lưng: "Nàng bị thương, chúng ta về khách sạn trước!"

Mầm mủ nhi quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Nguyệt Nhi khoe miệng còn tàn có vết máu, cũng không nói cái gì nữa, lập tức thúc giục Phong Chí thẳng không, hướng khách sạn bay đi.

Lôi Yến theo sát phía sau, vây quanh Tiểu Bảo cùng Nguyệt Nhi hai người lú lú kêu, Tiểu Bảo tâm hệ Nguyệt Nhi thương thế, cũng bất chấp đi phân biệt nó nói cái gì.

Vừa về tới khách sạn, Tiểu Bảo liền đem mằm mủ nhi phóng tới gian phòng của mình, vốn cho là không đánh thức chúng nữ, để cho mằm mủ nhi ngủ ở Nguyệt Nhi bên cạnh, mình tại đầu giường chăm sóc Nguyệt Nhi. Nhưng không ngờ chúng nữ cũng đều không ngủ, vừa nghe đến thanh âm đều tụ tới.

Tiểu Bảo đem đêm nay chứng kiến hết thảy cho chúng nữ vừa nói, Ủy nhi tức giận mắng: "Không nghĩ được Chu thúc thúc vậy mà là như vậy người X đi định báo cho phụ thân, cùng hấn tuyệt giao!"

Tước Vũ nhìn nhìn trên giường mê man Nguyệt Nhi, nhủu mảy tự hỏi: "Là ai đối với một cái hài tử dưới như thế nặng tay?"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Ta thấy đến nàng, đã là cái dạng này!"

Tước Vũ thở dài một tiếng nói: "Lâm Nguyệt thành thật sự không phải chúng ta muốn đợi địa phương, đêm nay trên phát sinh nhiều như vậy sự tình, thật sự là triều cương không phân chấn, yêu nghiệt tất Ra!"

Mầm mủ nhi từ trên giường đứng lên, ngồi vào Tiểu Bảo trong lòng nói: "Ca ca chúng ta không bằng ngày mai sẽ rời đi a!"

Tiểu Bảo gật gật đầu: "Hảo! Trần Giang Vương gia ném đi bảo vật, nhất định sẽ thẹn quá hoá giận, tất cả liên quan người loại chắc chắn sẽ không buông tha, ngày mai sớm, chúng ta liền rời đi! Chi là Nguyệt Nhi tôn thương. . ."

Điệp Hiên quay đầu nói: "Ta vừa thăm qua nàng mạch đập, mạch giống như rất loạn, lại khí tức mạnh mẽ, nghĩ đến không cần lo lắng cho tính mạng, chi là. . ."

Tiểu Bảo hỏi nàng: "Chi là cái gì?"

Điệp Hiên nhăn mày nói: "Chi là nàng tuổi còn trẻ, vì sao lại có thâm hậu như thế nội tức? Ta đoán. . . Ta đoán võ công của nàng không thua tại tỷ muội chúng ta, thậm chí còn ở trên chúng ta!"

Tước Vũ khẽ giật mình, quay đầu nhìn nhìn trên giường Nguyệt Nhi, trong thần sắc cũng tận hiện khó hiểu về.

Lôi Yến phản phật rồi từ ngoài cửa sổ đã bay đi vào, trong miệng còn ngậm một cây côn gỗ, nhẹ nhàng rơi vào phía trước cửa sổ, đem một cây cỏ bên người Nguyệt Nhi.

Điệp Hiên vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Đàn chym, người ngậm trong mồm cây côn cho nàng làm cái gì!"

Tiểu Bảo lại thần sắc biến đổi, tiến lên cầm lấy căn này dài ước chừng một thước một cây, cẩn thận nhìn lại.

Ủy nhi kêu sợ hãi: "Này gây gộc rất quen thuộc! Đúng rồi, lần đầu tiên nhìn thấy Nguyệt Nhi thời điểm, nàng cầm trong tay chính là căn này que gỗ!"

Tiểu Bảo nhìn chăm chăm một cây, chỉ thấy phía trên có khắc bốn cái cực nhỏ chữ nhỏ: Như ý thần móc câu. Chi là một cây que gỗ, tại sao gọi thần móc câu? Tất cả mọi người cảm thấy có chút kỳ quái.

Tiểu Bảo hai tay cầm lấy hai đầu, hơi dùng sức, một cây lại từ bên trong tách ra, một đạo hàn quang bắn vào mọi người con mắt, một mảnh dài nhỏ trong vắt sáng kim loại bỗng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Đây là vật gì?" Mầm mủ nhi cảm thấy hiếu kỳ, từ Tiểu Bảo trong tay đoạt lấy kia cùng kim loại bỗng, đặt ở trong tay vuốt vuốt.

Cũng không biết động cái gì cơ quan, chỉ nghe đinh một tiếng, kia kim loại bỗng đoạn trước vậy mà bắn ra một đoạn, ngoặt thành móc câu, mằm mủ nhi hướng góc bàn nhát câu, một ít khối mảnh gỗ vụn liền lặng yên không một tiếng động rơi xuống, có thể thấy nó mũi nhọn chỉ lợi!

Tiểu Đậu Nha lại là nhấn một cái, móc câu tiêm vậy mà duỗi thẳng, Loan Câu biến thành thẳng kiếm, Tiểu Đậu Nha hướng mặt bàn tiện tay vừa để xuống, tiểu Kiếm liền đã xen vào trong bàn ba tác có thừa!

Tiểu Bảo thần sắc biến đổi, vội vàng đem kia kim loại bỗng muốn trở về, để vào một vỏ (kiếm, đao) phong hảo, đối với mằm mủ nhi nói: "Thứ này quá mức sắc bén, không thể cường hiếp!"

Mầm mỗ nhí vênh lên cái miệng nhỏ nhắn không cam lòng nói: "Thú vị đi! Không nghĩ được này bộ ngực lớn rõ ràng còn có loại bảo bối này!"

Mọi người nghĩ nửa ngày, mới biết được nàng trong miệng bộ ngực lớn chính là Nguyệt Nhi, kỳ thật Nguyệt Nhi cũng chỉ là sơ bộ phát dục, bộ ngực tuy so với mầm mỗ nhí thay đổi lớn quy mô, nhưng cùng chúng nữ muốn so, thật sự là kém một đoạn!

Nghĩ là mầm mỗ nhí cảm thấy so ra kém các vị tỷ tỷ, có thể cùng chính mình cùng tuổi Nguyệt Nhi cư nhiên cũng so với nàng trước phát dục, tuy mặt ngoài không có cam lòng, kỳ thật nội tâm cũng là không ngừng hâm mộ, cho nên mới gọi nàng bộ ngực lớn!

Tiểu cô nương này tâm tính khiến cho mọi người nguyên bản tâm tính khản trương đều thanh tĩnh lại, nhìn nhau mỉm cười.

Giao Nhi nhìn nhìn kia cây gỗ nói: "Xem ra vật này, chính là Nguyệt Nhi bình khí! Thứ này chế tác xảo diệu như thế, Nguyệt Nhi tuổi còn nhỏ vì sao lại có như thế bình khí?"

Mọi người cũng nhìn nhìn mê man Nguyệt Nhi, lộ ra không hiểu thần sắc.

Giao Nhi đi đến bên giường, con mắt đánh giá Nguyệt Nhi, bỗng nhiên đôi mi thanh tú một cái nhăn mày, đi đến cuối giường, đưa tay tại Nguyệt Nhi ủng thỏ nhỏ ngọn nguồn vừa sờ, sau đó nhanh nhìn chăm chăm ngón tay của mình, thoáng chút đắm chiêu.

Tiểu Bảo biết nàng luôn luôn tâm tư cẩn thận, vội vàng đi đến bên người nàng, nhẹ giọng hỏi nàng: "Làm sao vậy?"

Giao Nhi đột nhiên cảm giác bên tai của mình truyền đến một hồi ám áp hô hấp, thân thể mềm nhũn, vừa nghĩ tới chúng tỷ muội vẫn còn ở bên người, vội vàng khôi phục tinh thần, thân thể cũng hướng bên cạnh dời một bước, lại đem ngón tay bỏ vào Tiểu Bảo trước mắt: "Người xem!"

Tiểu Bảo nhìn chăm chăm nàng xanh nhạt ngón tay ngọc, bảo mẫn chi trên bụng có một tầng màu đỏ sậm bụi bặm, không khỏi nhũn mày hỏi nàng: "Này. . . Có vấn đề gì không?"

Giao Nhi vuốt ve ngón tay nói: "Đây là ảnh son ngói!"

Thấy được mọi người một bộ mờ mịt không hiểu thần sắc, Giao Nhi tiếp tục giải thích: "Loại này ngói chỉ có gia đình giàu có trên nóc nhà mới có!"

"A!" Tước Vũ đã có chút đã minh bạch, nhìn nhìn Giao Nhi nói: "Ý của ngươi là, Nguyệt Nhi đã từng đi qua Chu gia đại chỗ ở?"

Giao Nhi gật đầu nói: "Rất có thể. Bởi vì Tiểu Bảo gặp được chỗ của nàng, cách Chu phủ cũng không xa, mà kia khu vực, cũng chỉ có Chu gia mới có loại này cứng rắn son ngói."

"Người thật sự là rất thông minh!" Một cái suy yếu thanh âm từ mọi người sau lưng truyền đến.

Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại, kinh hi nói: "Nguyệt Nhi người đã tỉnh? Hiện tại cảm giác khá hơn chút nào không?"

Nguyệt Nhi lạnh lùng nói: "Cảm ơn sự quan tâm của người." Nói qua vùng vẫy ngồi xuống.

Tiểu Bảo nhanh chóng ấn chặt bờ vai của nàng nói: "Người bây giờ thân thể yếu đuối, không thể động! Người muốn làm gì, ta giúp người!"

Nguyệt Nhi nhìn hán một cái, cười lạnh một chút, ngẩng đầu hỏi hán: "Người biết ta là ai không?"

Tiểu Bảo sững sờ: "Người là Nguyệt Nhi a."

Nguyệt Nhi mỉm cười nói: "Vậy người biết ta họ cái gì sao?"

Tiểu Bảo lắc đầu, Nguyệt Nhi nhìn chăm chăm hán nói: "Ta họ lam."

Tiểu Bảo mỉm cười: "Nguyên lai người gọi Lam Nguyệt nhi." Lại nghe sau lưng chúng nữ đồng thời kinh hô một tiếng, không khỏi quay đầu hỏi mọi người: "Các người làm sao vậy?"

Tước Vũ đi lên trước nhìn nhìn Nguyệt Nhi hỏi: "Người chính là hái Tinh Thần trộm Lam Nguyệt vậy?" Lam Nguyệt nhi gật gật đầu.

Điệp Hiên đại dao động đầu của nó: "Không có khả năng! Hái Tinh Thần trộm thành danh năm sáu năm, người mới bao nhiêu, chẳng lẽ bốn năm tuổi chính là thần châu hay sao?"

Lam Nguyệt nhi cười khổ: "Ta cũng không biết ta năm nay đến cùng ít nhiều tuổi! Từ khi ta luyện trở thành đồng nữ công lao, tuổi của ta cùng hình dáng dường như vĩnh viễn đều dừng lại tại mười tuổi giai đoạn! Ban ngày ta chính là một cái mùi hôi sữa làm tiểu cô nương, chuyện gì cũng đều không hiểu, chuyện gì đều tốt kị, thế nhưng là trời vừa tối, ta chính là hái Tinh Thần trộm, chính là lục lâm đạo tặc!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hái Tinh Thần trộm

Mọi người nghe được trợn mắt há hốc mồm, trong khoảng thời gian ngắn ai cũng nói không ra lời! Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai cũng không tin thế gian này còn có như thế chuyện quỷ dị tình, còn có như thế người kỳ quái!

Lam Nguyệt nhi nhìn nhìn mọi người vẻ mặt kinh ngạc bộ dáng, cười tự giễu cười, hai chân hướng trên mặt đất vừa đứng, liền muốn, không ngờ bởi vì thân thể suy yếu, dẫn đến đầu văng mắt hoa, thiếu chút nữa ngã sấp xuống!

Tiểu Bảo một bả đỡ lấy nàng: "Người muốn đi đâu? Thân thể người có thương tích, không nên lộn xộn, cần muốn, báo cho ca ca, ta giúp người đi làm!"

Lam Nguyệt nhi mặc danh kỳ diệu nhìn nhìn hắn, cười lạnh hỏi: "Người là không phải kẻ điếc?" Tiểu Bảo nhũ mày lắc đầu.

Lam Nguyệt nhi không có hảo khí đích nói: "Nếu người không phải kẻ điếc, chẳng lẽ không nghe thấy ta mới vừa nói lời sao? Chẳng lẽ không phải ta thì là ai sao?"

Tiểu Bảo hồ nghi mặt nói: "Ta chỉ biết người Khiếu Nguyệt nhi, là tiểu muội của ta, cái gì khác đều nghe không được!"

Lam Nguyệt nhi ngẩn ngơ, hít sâu một hơi, nói tiếp: "Đối với người là lục lâm đạo tặc! Ta ở chỗ này hội mang đến cho các người phiền toái! Hiện tại bạch đạo người đều tại tìm ta, người còn dám lưu lại ta?"

Tiểu Bảo chém đinh chặt sắt nói: "Ta lặp lại lần nữa, ta chỉ biết người là tiểu muội của ta muội, ai ngờ khi dễ người, trước qua ta cửa ải này! Người muốn đi, loại thương thế tốt lên lại đi, ta tuyệt không ngăn người!"

Đây là Tiểu Bảo tính tình, thiện lương mà bướng bỉnh! Tước Vũ than nhẹ: "Không quản người là ai, người trên người bây giờ có thương tích, chúng ta tuyệt đối không thể có thể ngồi nhìn mặc kệ!"

Úy nhi cũng nhẹ nói: "Phụ thân nói hái Tinh Thần trộm luôn luôn nhiều hành hiệp nghĩa, quảng tế người nghèo, khinh công siêu tuyệt, một mực thần long thấy đầu không thấy đuôi, người nếu là nàng, nhất định là người tốt, chúng ta không thể không quản!"

Mầm mỗ nhi cũng nói: "Bộ ngực lớn, ca ca không cho người đi, người không thể đi!"

Lam Nguyệt nhi hai mắt đã phiếm hồng, nhìn chăm chăm mọi người run giọng nói: "Các người. . . Các người vì sao đối đãi ta giỏi như vậy?"

Tiểu Bảo vịn hai vai của nàng, để cho nàng tiếp tục nằm ở trên giường, ôn nhu nói: "Bởi vì người vẫn còn con nít! Vô luận làm cái gì, đều là có thể tha thứ, huống chi người cũng không có làm qua chuyện gì xấu, chúng ta càng không khả năng gặp người bị thương còn khoanh tay đứng nhìn!"

Diệp Hiên hừ lạnh: "Còn nói người ta là hải tử, chính người cũng chưa tới hai mươi tuổi, lão khí hoành thu, sạch lấp đại nhân!" Một câu đem tất cả đều chọc cười, không khí khẩn trương cũng lập tức giảm bớt hạ xuống.

Lam Nguyệt nhi đột nhiên "A!" một tiếng, lần nữa vùng vẫy ngồi xuống, gấp giọng nói: "Không được, ta vẫn còn muốn trở về!"

Tiểu Bảo sinh khí đích để lại bờ vai của nàng nói: "Không được! Người đâu cũng không muốn đi, Ở nơi này hảo hảo dưỡng thương, các loại. . ."

Lời còn chưa dứt, Chỉ nghe cửa sổ một tiếng "Ngao!" thét lên, một đạo đỏ thẫm bóng dáng đánh thẳng Tiểu Bảo!

Chúng nữ kinh hãi, này biến cố phát sinh quá mức đột nhiên, chúng nữ còn chưa phản ứng kịp, đạo kia Lục Ảnh đã nhào tới trên người Tiểu Bảo, tốc độ cực nhanh, liền Tiểu Bảo đều tới không kịp đề phòng!

Tiểu Bảo chỉ cảm thấy trước mắt dày đặc Bạch Nha răng lóe lên, vội vàng quay đầu tránh né, trên bờ vai lại truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, may mắn có Thất thái nguyên đan hộ thể, răng không vào thịt, thế nhưng vẫn cảm giác được lạnh lẽo hàn ý cùng thấu xương cảm nhận sâu sắc!

Kia bóng dáng một kích đắc thủ, Lại bị rồi đau răng dục vọng toái, giống như không có cam lòng, lần nữa nhe răng đánh úp lại, Tiểu Bảo bị hù quát to một tiếng, lại quên chính mình có thể lấy chân khí hộ thể, chỉ là tay chân loạn nhảy loạn kéo, muốn đem quái vật kia từ trên thân thể té rớt hạ xuống, nhưng không được giải thoát!

Chúng nữ đều phản ứng kịp, nhao nhao tiến lên, có cầm lấy cây chổi, có cầm lấy y phục, hướng trên người Tiểu Bảo loạn đập!

Tiểu Đậu Nha cầm trong tay chổi lông gà, sôi nổi vây quanh Tiểu Bảo một hồi quật. Chỉ nghe từng tiếng quát, một nữ chạy tới, hai tay hướng trên người Tiểu Bảo chộp tới, muốn đem quái vật kia giật xuống, Tiểu Bảo kêu to: "Giao Nhi không thể!"

Đáng tiếc đã đã chậm, quái vật kia một phát bắt được Giao Nhi đưa qua tới tay trắng, há mồm liên cắn, Tiểu Bảo nhìn tâm thần đều tang, chân khí trong cơ thể đột nhiên vận chuyển, hai tay nhanh như điện khảm một trào, chế trụ quái vật kia cái cổ, lại nghe sau lưng Nguyệt Nhi kinh hi kêu to: "Tình nhi dừng lại, bọn họ là người tốt!"

Quái vật kia thân thể thoáng giây dựa, lại từ Tiểu Bảo trong tay trơn tuột, vèo một cái chui vào Lam Nguyệt nhi trong lòng.

Mọi người lúc này mới thấy rõ, nguyên lai quái vật kia đúng là một cái toàn thân dài khắp tóc đỏ Huyền Ly!

Lam Nguyệt nhi ôm kia Huyền Ly nói với mọi người: "Nó gọi Xích Tinh Tử. Là chị em tốt của ta, vừa rồi ta nói phải đi về chính là muốn đi tìm nó, không nghĩ tới chính nó nghe mùi tìm tới, Cho rằng các người là đối phó địch nhân của ta, liền. . ."

Đột nhiên thấy được sắc mặt của Tiểu Bảo, Trắng xám khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời như trăm hoa đua nở, Khanh khách những nhẽo cười, biến cười biến nói với Tiểu Bảo: "Xin lỗi rồi, ca ca!"

Tiểu Bảo nhớ tới chính mình vừa rồi chặt vật, xấu hổ khoát tay nói: "Không có gì, may mắn không có ai bị thương!"

Quay thân nhìn nhìn chúng nữ nói: "Không sao, là Nguyệt Nhi bảo bối. Giao Nhi, lần sau chớ để như thế mạo hiểm, người không biết võ công, lại tay không tới bắt, cắn bị thương người rồi trong nội tâm của ta cũng không hay chịu!"

Giao Nhi khuôn mặt đỏ lên, vừa định phân biệt vài câu, vừa nhìn Tiểu Bảo sắc mặt, đột nhiên khẽ giật mình, tiếp theo "Phốc" một tiếng, che miệng cười trộm lên!

Tiểu Bảo có chút mặc danh kỳ diệu, mắt thấy mọi người cái nhìn nhìn nàng phì cười không chỉ, từng cái một cười run rẩy hết cả người bộ dáng, mặc danh kỳ diệu gãi lấy đầu hỏi: "Các người làm sao vậy? Ta trên mặt có hoa hay sao?"

Hắn nói chưa dứt lời, vừa nói về sau chúng nữ cũng chịu không nổi nữa, lẫn nhau cầm giữ tựa vào cười thành một đoàn.

Cửa phòng đột nhiên "Phanh!" một tiếng bị đá văng, đem mọi người lại càng hoảng sợ!

Sài Vũ khiêng đại đao một bước nhảy vào trong phòng, cao giọng la hét: "Kẻ trộm ở đâu? Dám khi dễ ta bà cô!"

Long Giác cùng Ngưu Thông cũng xoa tay đi đến, vừa nhìn thấy Tiểu Bảo, ba người cũng đồng thời sùng sốt, Long Giác cười hắc hắc: "Chủ nhân, ngài đây là hát kia vừa ra? Ta vừa nghe được bên này có tiếng đánh nhau, còn tưởng rằng là có kẻ xấu đi vào, thoát nhìn dường như là. . ."

Tiểu Bảo nhũ mày nhìn nhìn Long Giác muốn nói lại thôi bộ dáng, không khỏi truy vấn: "Dường như là cái gì?"

Long Giác chịu đựng cười, nhìn nhìn đồng dạng nén cười Sài Vũ cùng Ngưu Thông, làm cái lui lại động tác, ánh mắt lại nhìn nhìn chúng nữ nói: "Ba huynh đệ chúng ta tiếp tục ngủ ngon đi, liền không ngại bà cô nhóm đối với chủ nhân thực hành gia pháp!"

Tiểu Bảo lại càng là mặc danh kỳ diệu, vừa định gọi lại bọn họ hỏi thăm rõ ràng, ba cái kia tiểu tử như cũ lưu đi!

Tiểu Bảo mặc danh kỳ diệu vuốt cái trán nói: "Mỗi cái vui buồn thất thường! Làm cái gì. . . Ai ôi!!!!"

Tay hắn vừa sờ khuôn mặt, đột nhiên cảm giác một hồi đau đớn, vội vàng đi đến bên cạnh bàn, cảm qua gương đồng nhất chiếu, lúc này mới phát hiện mình mặt mũi tràn đầy đều là vượt qua một đạo dựng thẳng một đạo vết roi, ít nhất cũng có năm sáu nói, này kích thước trình độ, đích thị là chửi lông gà đánh được!

"Tiểu đậu mồm mò!" Tiểu Bảo nhìn chăm chăm gương đồng nghiêng răng nghiêng lợi kêu to!

Chúng nữ cười thành một đoàn, lại là ai cũng không đáp lời. Tiểu Bảo xoay người, lại tìm không được người gây ra họa bóng dáng!

Còn mắt quét qua trên giường, chỉ thấy Nguyệt Nhi bên cạnh trong đệm chần chập lên một cái túi lớn, khí đích thất khiếu hơi nước: "Tiểu Đậu Nha, đi ra cho ta!"

Nói qua tiến lên phía trước, tháo ra đệm chần, đem bên trong kia cái co lại thành một đoàn tiểu nhân cho tóm xuất ra, hung dữ nói: "Người xem người đem ta đánh thành như vậy!"

Tiểu Đậu Nha nhắm mắt lại làm bần: "Ngủ rồi ngủ rồi, cái gì đều nghe không được!"

Tiểu Bảo nhìn bộ dáng của nàng, vừa bức mình vừa buồn cười, lại không đành lòng đánh nàng, đành phải tại nàng trên mông đít nhỏ nhẹ nhàng vỗ, khí nằng: "Vội không tới còn nhảy dựng lên đánh, thật không biết người là nghĩ giúp ta còn là muốn hại ta!"

Tiểu Đậu Nha dứt khoát cai đầu dài nghiêng một cái, giả vờ giả vịt đã ra động tác nhẹ hàm, tới cái không quan tâm.

Tiểu Bảo yêu thương nàng đêm nay cũng là theo chính mình chạy hơn nửa đêm, nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, đắp kín mền, nhìn nhìn như cũ những nhẽo cười Nguyệt Nhi nói: "Người bảo bối thật là lợi hại!"

Nguyệt Nhi quyết miệng nói: "Đương nhiên rồi, bằng không thì ta xong rồi ư không nên đi tìm nó? Năm đó ta cũng là dựa vào nó mới được danh được!"

Giao Nhi chỉ vào cáo lông đỏ tò mò hỏi nàng: "Người ngoại hiệu hái Tinh Thần trộm, chẳng lẽ sao chính là nó sao?"

Lam Nguyệt nhi gật đầu nói: "Xích Tinh Tử là hách lan quốc hiến cho Dân Hoàng công phẩm, ta liền đem nó cho trộm xuất ra, giữ ở bên người, nàng là chị em tốt của ta, giúp ta bận bịu rất nhiều."

Mọi người chưa phát giác ra lú lờ, nàng nói nhẹ nhàng, mọi người cũng có thể đoán được trong đó khó khăn trùng điệp!

Hoàng cung cảnh giới nghiêm ngặt, cao thủ nhiều như mây, này Tiểu Thiếu Nữ nói trộm liền trộm, chính xác đem này cáo lông đỏ cho trộm xuất ra, thật không xấu hổ được cái hái Tinh Thần trộm danh xưng!

Lam Nguyệt nhi đột nhiên nghĩ đến cái gì, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cúi người đối với cáo lông đỏ lỗ tai nói mấy câu, cáo lông đỏ kêu một tiếng, vèo một cái nhảy xuống giường đi, nhảy ra ngoài cửa sổ, trong chớp mắt liền tiêu thất cái vô ảnh vô tung!

Tiểu Bảo đại khen: "Nó chạy thật là nhanh!"

Úy nhi gật đầu nói: "Đúng vậy a, cùng Tuyết Lang đều có so sánh!"

Giao Nhi đột nhiên hỏi: "Nguyệt Nhi, kia Li Vãn Thần Châu thật sự bị người đoạt được?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người an tĩnh lại, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nhìn trên giường Lam Nguyệt nhi.

Lam Nguyệt nhi ngồi ở đầu giường, mỉm cười, sờ tay vào ngực, móc ra một cái Anh nhi nắm tay lớn nhỏ bạch sắc hộp gấm, cẩn thận từng li từng tí cảm trong tay nói: "Trong này, chính là cái kia bảo vật!"

Tiểu Đậu Nha cai đầu dài thò ra, nhìn chăm chăm hộp gấm không thể chờ đợi được thúc giục: "Vội mở ra xem nhìn a!"

Giao Nhi vội vàng nói: "Không thể! Li Vãn Thần Châu tà khí quá nặng, phạm trần tiếp cận người của nó đều mắc một loại quái bệnh, mọi người chớ để đã quên đại Tiểu Ngư Thôn dân chúng!"

Tiểu Đậu Nha quệt mồ hôi nói: "Đáng tiếc, nhìn không đến bảo bối này bộ đáng!"

Lam Nguyệt nhi nhõm nhẽo cười: "Ai nói nhìn không đến?" Nói qua hai tay một tách ra, vội mà mở ra cái hộp!

Trong hộp là một cái trong suốt khối băng, tựa hồ vẫn còn ở hơi hơi bốc lên khí, khối băng chính giữa, rõ ràng có thể thấy một hạt móng tay lớn nhỏ hạt châu, lơ lửng tại khối băng bên trong, toàn thân nâu đỏ, thấp thoáng hiện ra đủ mọi màu sắc sáng bóng!

Tiểu Đậu Nha ngạc nhiên nhìn hạt châu nói: "Thật xinh đẹp!"

Lam Nguyệt nhi cẩn thận từng li từng tí giờ cái hộp nói: "Chỉ có Huyền Băng, tài năng trấn được Thần Châu tà khí! Chỉ có Bạch Mộc, tài năng ngăn cản Huyền Băng hàn khí tiết ra ngoài! Ta tại dân báo phòng ngủ mai phục một ngày một đêm, kia bí đạo sớm bị ta phát hiện, ta liền ẩn nấp ở trong bí đạo, rốt cục thừa dịp Diêm Tuyền hiện thân cùng ma tung quý ảnh quần chiến thời điểm, từ dân báo trên người trộm xuất ra!"

Tiểu Bảo lúc này mới tỉnh cảm giác, nguyên lai khi đó chính mình cảm giác trong phòng ngoại trừ ma tung quý ảnh, xác thực còn khác có hai người, một cái là lấy mạng Diêm La Tần quang, một cái khác dĩ nhiên là Lam Nguyệt nhi!

này Tiểu Thiếu Nữ thân pháp tưởng thật được, lấy ma tung quý ảnh công lực, có thể cảm giác được Diêm Tuyền tồn tại, lại không phát hiện được nàng!

Hắn lại không biết, Lam Nguyệt nhi là thần偷, ẩn nấp công phu tự nhiên không thể tầm thường so sánh, nhưng luận võ công lao, tất nhiên là năm cái hái Tinh Thần trộm, cũng không sánh bằng một cái lấy mạng Diêm La!

Tước Vũ đối với Lam Nguyệt nhi nói: "Tất cả mọi người nhìn qua, Nguyệt Nhi đem nó cất kỹ a, cẩn thận tường ngăn có mất!"

Lam Nguyệt nhi gật đầu, đem hộp gấm che lên, cẩn thận nhét vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Xích Tinh Tử

Giao Nhi hỏi nàng: "Nguyệt Nhi ý định như thế nào sử dụng bảo vật này?"

Lam Nguyệt nhi nghĩ nghĩ: "Truyền thuyết Li Vãn Thần Châu có sủi đá thành vàng hiệu quả, không biết là không phải thật đúng?"

Điệp Hiên hừ một tiếng: "Vây cũng phải có có thể không chế được người của nó, bằng không bị tà khí xâm thân, Ngươi liền trở nên cùng năm đó Thanh Thành Tử đồng dạng, rơi vào Ma Đạo!"

Lam Nguyệt nhi thần sắc buồn bã, con mắt ừng ực ực vừa chuyển, lập tức mặt giãn ra nhõng nhẽo cười: "Vây bán đứng nó, nhất định có thể đổi lấy một số lớn ngân lượng, chúng ta đi đón tế người nghèo đi!"

Giao Nhi khoát tay: "Không thể! Thần Châu tà khí quá nặng, rơi vào người bình thường trong tay, há không phải hại người? Bị kẻ xấu cầm đến, trên đời này liền lại thêm một cái yêu ma!"

Lam Nguyệt nhi sững sờ, nhăn mày lầm bầm: "Vây điều này cũng không được, vậy cũng không được, ta cuối cùng không thể giả vờ bảo bối trọn đời bất ly thân a? Vây nó đối với ta có gì dùng?"

Ta nguyên bản ý định trộm được bảo vật này, liền dùng nó tới uy hiếp Dân Hoàng, miễn trừ mất ngọc cương, bây giờ nghĩ lại, mặc dù Dân Hoàng đồng ý ngừng thu mất ngọc cương, ta cũng không thể đem bảo vật giao cho hắn! Lấy hắn hiện tại gây nên, đã tàn bạo như vậy, thật đúng được Li Vãn Thần Châu, dân chúng nổi khổ chắc hắn càng lớn, ta đây há không phải Trợ Trụ Vi Ngục?

Thế nhưng là này hạt châu dùng lại dùng không được, bán lại bán không được, ta lưu lại tới làm gì dùng? Ca ca, ngươi nói, ta nên xử trí như thế nào bảo vật này?"

Tiểu Bảo nhìn nhìn Lam Nguyệt nhi một đôi đen lúng liếng con mắt lớn, mỉm cười: "Ta nói ra, ngươi khả năng không đồng ý!"

Lam Nguyệt nhi nhăn mày: "Ta hiện tại cũng một đầu mạc triển, ngươi nói xem, nếu quả thật có thể làm bảo vật này tạo phúc dân chúng, vậy Ca ý tứ của Ca làm!"

Tiểu Bảo chậm rãi nói với nàng: "Từ nơi nào đến, quay về nơi nào đi! Đã vật phi phạm, kia liền khiến nó không rơi thế gian!"

Lam Nguyệt nhi nghe xong, lập tức từ trên giường ngồi dậy, lại lôi kéo miệng vết thương, che ngực ho nhẹ một hồi, khuôn mặt cũng trắng xám một mảnh, Tiểu Đậu Nha ở một bên nhìn lại càng hoảng sợ, vội vàng đuổi ra bàn tay nhỏ bé giúp nâng tại trước ngực một hồi xoa nắn, trong miệng hỏi nàng: "Bộ ngực lớn, ngươi làm sao vậy?"

Lam Nguyệt nhi đối với nàng khoát tay, quay đầu nói với Tiểu Bảo: "Ngươi muốn ta đem bảo vật lại ném vào ly giang? Ngươi cũng đã biết vì trộm thứ này, ta chịu bao nhiêu tội? Ngươi bây giờ rồi lại muốn ta vứt bỏ nó!"

Tiểu Bảo ân cần nhìn nhìn nàng, mắt thấy nàng sắc mặt chậm rãi khôi phục huyết sắc, mới nhàn nhạt nói với nàng: "Nếu như không vứt bỏ nó, ngươi lại có thể thế nào đầu này? Huyền Băng chung quy có hòa tan một ngày, Bạch Mộc cũng cuối cùng sẽ mục nát, đến lúc sau, ngươi thì như thế nào bảo tàng? Trên người ngươi giả vờ bảo vật một ngày, chính là hắc bạch hai nhà truy sát mục tiêu, chẳng lẽ ngươi nghĩ cả đời đều tại chạy trốn trên đường vượt qua sao?"

Lam Nguyệt nhi sững sờ, lắp bắp nói: "Thế nhưng là. . . Thế nhưng là. . . Người ta khổ cực như vậy mới đạt được. . . Muốn vứt bỏ, thật sự là. . ."

Giao Nhi cười nói: "Muội muội, thân quý nữa bảo vật đều quý bất quá tánh mạng của mình, vì vật này, đại Tiểu Ngư Thôn đã chết hơn mười người, dân bảo cũng mưu toan giấu giếm cãi lời Dân Hoàng, thủ lĩnh tề tụ Lâm Nguyệt, những cái này thật sự là đáng sao? Lưu lại nó, chỉ sợ càng thêm hại người, đều hại mình!"

Lam Nguyệt nhi vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, khó chịu không lên tiếng, qua thật lớn một hồi mới nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng thương nhìn nhìn mọi người nói: "Ca ca tỷ tỷ, để ta còn muốn nghĩ, được không?"

Tiểu Bảo ngồi ở bên giường, triu mến sờ lên đỉnh đầu của nàng nói: "Nguyệt Nhi, ta biết ngươi không nỡ bỏ, vậy ngươi liền lưu lại nó vài ngày, loại thương thế tốt lên, ca ca cùng ngươi cùng đi đem nó ném nhập ly giang, tốt chứ?"

Lam Nguyệt nhi cũng không nói chuyện, cái đầu dài tựa ở Tiểu Bảo bờ vai, không tình nguyện "Ừ" một tiếng.

Chỉ nghe vèo một tiếng, cửa sổ rút vào một vật.

Mọi người vừa nhìn, nguyên lai là Xích Tinh Tử trở về, trong miệng còn ngậm một cái trùng điệp bao phục. Nó nhảy đến trên mặt bàn, mồm nhón buông lỏng, "Phanh" một tiếng, bao phục rớt tại trên bàn, cáo lông đỏ bá một chút nhảy đến trên giường, chui vào Lam Nguyệt nhi trong lòng.

Mọi người có chút lú lẫm, này cáo lông đỏ thân hình không lớn, lực đạo lại không nhỏ, ngậm nặng như vậy đồ vật còn có thể trôi qua tự nhiên!

Lam Nguyệt nhi đỏ mặt nói: "Vây cho rằng ca ca tỷ tỷ đều là quan gia thiếu gia tiểu thư, cho nên động trộm niệm, ta mặc dù ban ngày vì đồng, võ công kỹ năng lại như cũ không mất, thuận tay. . . Thuận tay đang ở đó to con trên người đánh cắp. . . Không nghĩ được ca ca các tỷ tỷ đều là sâu sắc người tốt,

mấy lần cứu ta. . . Này ngân lượng ta xu không động, hiện tại đủ số hoàn trả!"

Điệp Hiền lè lưỡi: "Nguơ Thông tuy vừa điếc lại vừa câm, phản ứng lại cực kỳ linh mẫn, nguơ có thể ở trên nguơ hấn đánh cắp nhiều như vậy ngân lượng cũng không bị phát giác, thật sự không hổ là hái Tinh Thần trộm tên tuổi!"

Lam Nguyệt nhi sắc mặt càng đỏ, cúi đầu nọ nọ nói: "Các nguơ sẽ không trách ta sao?"

Tiểu Bảo cười nói: "Chẳng qua là chút ngân lượng, đều là vật ngoài thân, huống chi hiện tại đã trở về, lại trách nguơ cái gì?"

Lam Nguyệt nhi nhếch cái miệng nhỏ nhắn nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Ta liền biết ca ca sẽ không cam lòng kỳ quái Nguyệt Nhi. . ."

Đột nhiên đã kéo xuống sắc mặt, quay đầu trừng mắt Tiểu Đậu Nha nói: "Tiểu đánh gây, nguơ sờ đủ chưa?"

Tiểu Đậu Nha ngượng ngùng đem bàn tay nhỏ bé từ nàng ngực dịch chuyển khỏi, trừng nàng liếc một cái: "Nguơ ta hảo ý giúp nguơ xoa xoa, rõ ràng còn quái nhân nhà! Nguơ kêu ta cái gì?"

Lam Nguyệt nhi nắm chặt tiền đến bên tai nàng nói: "Tiểu đánh gây a, nguơ không có phát hiện bộ ngực của nguơ cùng đánh gây đồng dạng bình sao?"

Tiểu Đậu Nha nhất thời mặt mũi tràn đầy tao đồ nhảy, chỉ vào Lam Nguyệt nhi tức giận mắng: "Nguơ mới là tiểu đánh gây!"

Lam Nguyệt nhi cũng không nói chuyện, chỉ là khoe khoang đồng dạng hếch bộ ngực nhỏ.

Tiểu Đậu Nha cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, một bộ muốn khóc lên bộ đáng, chỉ vào Lam Nguyệt nhi "Nguơ. . . Nguơ!" nói không ra lời!

Mọi người cười ha ha, này hai cái hài tử vừa thấy mặt đã nhao nhao, quả nhiên là một đôi tiểu oan gia!

Tiểu Bảo đang muốn an ủi, đột nhiên xa xa truyền đến một tiếng: "Ồ. . . Ô. . ." tiếng kêu, mọi người thần sắc biến đổi, Tiểu Đậu Nha cùng Lam Nguyệt nhi đồng thời cũng đã quên cái lộn, kinh khủng hỏi: "Đây là vật gì đang gọi? Thật là khủng khiếp!"

Chúng nữ tất cả đều gom lại Tiểu Bảo bên nguơ, khẩn trương nhìn ngoài cửa sổ.

Tiểu Bảo nhú mày nói: "Nó cách chúng ta rất xa, nghe thanh âm là ở ngoài thành Viễn Sơn. Vật gì, cư nhiên tiếng kêu như thế thê lương!"

Trên đường cái vang lên tứ thanh cang vang, Tiểu Bảo nhìn nhìn chúng nữ có chút mệt mỏi sắc mặt, đau lòng nói: "Tất cả mọi người trở về phòng ngủ đi, chờ ngày mai chúng ta liền rời đi Lâm Nguyệt thành."

Tước Vũ nhìn nhìn trên giường Lam Nguyệt nhi cùng Tiểu Đậu Nha, đối với Tiểu Bảo hỏi: "Vậy sao nguơ ngủ? Nguơ muốn cùng các nàng một chỗ ngủ sao?"

Tiểu Bảo ha ha cười cười: "Nguyệt Nhi có thương tích, buổi tối ta trông coi nàng hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau. Ta ngay tại trên mặt ghé ngồi lên, mệt nhọc liền ghé vào trên mặt bàn ngủ. Ta ngủ có cần hay không giường không sao cả, các nguơ lại không phải không biết."

Đưa đi chúng nữ, Tiểu Bảo thối đèn, nhìn nhìn trên giường hai cái nhỏ nhắn xinh xắn thân ảnh, khẽ cười một chút, cúi nguơ cho các nàng đắp kín drap trải giường, Tiểu Đậu Nha lại đột nhiên mở miệng nói: "Ca ca, nguơ thật sự phải ở trên mặt ghé ngồi một đêm sao?"

Tiểu Bảo sững sờ, tiếp theo cười nói: "Nguơ tiểu gia hóa này, nguyên lai cũng không ngủ!"

Tiểu Đậu Nha hướng bên tường nhích lại gần: "Ca ca lên đây đi, vị trí này còn lớn hơn lắm!"

Nếu như chỉ là mammals nhi, Tiểu Bảo cũng không có cố kỵ nhiều như vậy, rốt cuộc nàng chỉ là hài tử.

Nhưng bây giờ có Lam Nguyệt nhi, đối với cái này cái ban ngày thì hài tử, buổi tối là thần sầu kỳ quái nữ hài, Tiểu Bảo không thể không tránh ngại!

Tuy Tiểu Bảo có thể dừng lại hồ tại lễ, không làm vọng tưởng, thế nhưng này nam nữ tổng cộng nằm một giường, truyền đi tóm lại không tốt, cho nên Tiểu Bảo ngắt một chút Tiểu Đậu Nha khuôn mặt, nhẹ nói: "Mammals nhi nghe lời, nguơ trước ngủ, Nguyệt Nhi tỷ tỷ có thương tích, ta dưới giường có thể mau chóng chiếu cố nàng."

Tiểu Đậu Nha quệt mồm lamm bầm: "Chỉ bất quá mới thấy này bộ ngực lớn hai mặt, liền đối với nguơ ta tốt như vậy! Đuổi Minh Nhi ta cũng bị thương, để cho ca ca hầu hạ!"

Tiểu Bảo nhin không được cười lên, đối với Tiểu Đậu Nha cười mắng: "Nói những gì đấy, nào có ngóng trông chính mình bị thương! Mammals nhi đáng yêu như thế, ca ca sẽ không để cho nguơ bị thương!"

Tiểu Đậu Nha lúc này mới hài lòng, cuộn tròn lấy thân thể nói với Tiểu Bảo: "Vậy ca ca nếu là mệt mỏi, cần phải đến trên giường tới!"

Tiểu Bảo ừ một tiếng, không hề nói chuyện, trở lại trước ghé ngồi xuống, ngo ngác nhìn ngoài cửa sổ ánh trăng.

Đêm nay đã phát sinh hết thảy đều lamm hấn suy nghĩ khó bình, không hề có buồn ngủ.

Nguyệt Nhi đúng là hái Tinh Thần trộm, thật sự là vượt quá dự liệu của mình!

Trần Giang Vương gia bị mất bảo vật, có thể hay không chó cùng rứt giậu, hạ lệnh toàn thành lùng bắt?

Chu gia phụ tử cử động, một cái làm cho người ta vui mừng, một cái làm cho người ta lạnh tâm, Chu Thiện Nhân biết rõ cử động lần này sẽ gặp đến thiên hạ hiệp người phi nhỏ, vì sao còn muốn khur khur cổ chấp?

Minh phủ Diêm Quân võ công quả nhiên không tầm thường, thân thù của hắn cùng Quỷ vương cùng Ma Vương so sánh, ai hơn lợi hại?

Thập Tam Thái Bảo tuy mỗi cái võ công cũng không thần kỳ, chỉ có thể tính trên nhị lưu, thế nhưng thắng tại nhiều người, mọi người liền thù chống đỡ địch, uy lực lại là kinh người!

Đặc biệt là Kỳ Môn tám lạnh, tám người chỗ bày trận thế, vậy mà có thể lợi dụng hoàn cảnh chế tạo ra ảo giác, xác thực khinh thường không được!

Còn có ma tung quỷ ảnh. . . Nghĩ đến đây một đôi tỷ muội, trong lòng Tiểu Bảo một hồi tim đập, hai tay tựa hồ còn tàn có trên thân hai người mùi thơm, thật sự là làm cho người ta cả đời khó quên!

Hai người bọn họ cái, hiện tại đi nơi nào? Là theo chân Trần Giang Vương gia tìm bảo vật tung tích, hay là đã đi rồi, trở lại chính mình muốn đi địa phương? Các nàng sẽ không đụng phải con quái thú kia a?

Kia đến cùng là như thế nào quái thú? Tiếng kêu lại khủng bố như thế! Tiểu Bảo bị những vấn đề này quán đầu đầu muốn nứt, rồi lại trăm mối vẫn không có cách giải!

Trên giường Lam Nguyệt nhi rên rĩ một tiếng, Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại, lại thấy tiểu nha đầu sớm đã ngủ say, có thể là trở mình thì tác động miệng vết thương, cho nên mới khó nhịn đau đớn, cũng không có tỉnh lại.

Tiểu Bảo vừa định đi qua chăm sóc, lại phát hiện trong đêm tối một đôi đỏ bừng con mắt đang cảnh giác nhìn mình chằm chằm.

Đỏ đồng tử!

Tiểu Bảo vui vẻ, chẳng lẽ là Mộng Nương tới?

Tiểu Bảo hai mắt ngưng tụ, mục quang cũng bắt đầu hiện ra hồng sắc, kia đỏ đồng tử vừa nhìn, lui một bước, "A... Nha" một tiếng khẽ gọi, từ trên giường nhảy lên hạ xuống, nhảy đến trên bàn, chăm chú nhìn Tiểu Bảo, chỉ là mục quang không hề cảnh giác, ngược lại mềm mại hơn nhiều.

Nguyên lai là cáo lông đỏ!

Tiểu Bảo vuốt ve cáo lông đỏ bộ lông, nhẹ giọng nói: "Tiểu Planesimals, như thế nào ngươi cũng có một đôi đỏ đồng tử? Ta cho ngươi biết, ta có một cái chơi rất khá chym, nó gọi Lôi Yến, con mắt cũng là hồng sắc, bất quá đêm nay không biết bay đi kia, ngày mai ngươi liền có thể nhìn thấy nó!"

Cáo lông đỏ vẫn không nhúc nhích ghé vào trên mặt bàn, nhìn chằm chằm hắn, cũng không biết là nghe hiểu vẫn còn không có nghe hiểu.

Tiểu Bảo đứng lên, đem cáo lông đỏ ôm trở về trên giường, nhẹ nhàng đặt ở Lam Nguyệt nhi bên người, vỗ vỗ đầu của nó nói: "Ngoan nghe lời ngủ, không nên chạy loạn." Cáo lông đỏ nghe lời nhắm mắt lại, cúi tại Lam Nguyệt nhi bên người không động dậy được nữa.

Sáng sớm, Tiểu Bảo đã bị Nguyệt Nhi tiếng kêu sợ hãi đánh thức!

Cả đêm nghỉ ngơi, để cho Lam Nguyệt nhi khỏi sắc đã khá nhiều, thấy được một cái nam tử xa lạ ngủ ở bên cạnh, tự nhiên là phần nộ không thôi, đợi thấy rõ là Tiểu Bảo thời điểm, thoáng cái bật cười, bỏ nhào vào trên người Tiểu Bảo nói: "Ca ca, ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Sau đó quay đầu đánh giá một chút gian phòng, mặc danh kỳ diệu hỏi: "Ta đây là ở đâu trong?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thành chủ cho mời

Tiểu Đậu Nha cũng tỉnh lại, vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn đối với Lam Nguyệt nhi nói: "Bộ ngực lớn ngươi nhón nháo cái gì mà nhón nháo! Ngươi bị thương liền đầu óc cũng bị hư?"

Lam Nguyệt hơi thấp đầu vừa nhìn, bên người rõ ràng còn nằm một cái Tiểu Đậu Nha, lập tức trùng to mắt nói: "Gọi tỷ tỷ! Ta tại sao sẽ ở này? Mỗi sáng sớm ta đều không nhớ nổi tối hôm qua chuyện đã xảy ra, Ta nhớ được ta ngày hôm qua còn đem mình cột vào một cái đèn sẫm Ấm đạo bên trong, như thế nào hiện tại lại có thể cùng với các ngươi?"

Tiểu Bảo lúc này mới tin tưởng này Lam Nguyệt nhi quả nhiên như lời nàng nói, buổi tối là đạo tặc, ban ngày thì hài đồng!

Vì trộm đi Thần Châu, trước muộn lạng lẽ ả vào Chu phủ, sợ trời đã sáng chính mình gây họa chạy trốn, liền đem chính mình cột vào trong địa đạo, đợi buổi tối lại chính mình cởi bỏ!

Càng thêm kỳ lạ chính là, nàng có thể tại buổi tối nhớ rõ ban ngày sự tình, ban ngày lại không nhớ được buổi tối sự tình!

Lam Nguyệt nhi dường như đối với chuyện như vậy đã tập mãi thành thói quen, Cũng không nhiều hỏi, cùng mằm mỗ nhi hai người liền trên giường đùa giỡn!

Tiểu Bảo nhìn nhìn hai cái hài tử một bộ kẻ thù cũ tụ họp đầu bộ dáng, cười khổ một cái, mở cửa phòng đi ra ngoài, vừa hay nhìn thấy ba tàn huynh đệ đứng ở công môn, vì vậy nói với bọn họ: "Các ngươi thu thập một chút, đợi lát nữa chúng ta đi trên đường ăn một chút gì, chuẩn bị ra khỏi thành!"

Long Giác về mặt ngưng trọng nói: "Không ra được, cửa thành đóng, hiện tại toàn thành giới nghiêm!"

Tiểu Bảo sững sờ, cau mày nói: "Không nghĩ được Trấn Giang Vương gia lại thật sự dám triệu tập quan phủ, động tác này thật sự là rất nhanh được!"

Sài Vũ lắc đầu nói: "Dường như không phải nhằm vào chúng ta, nghe trên đường người nói, tối hôm qua nội thành chuyện ma quái, thủ cửa thành Vệ Binh tiểu Nê Thu tận mắt thấy một mảnh bóng đen đem gỗ mỡ cầm canh lão đầu cá bỏ nhào, kia lão đầu cá liền gọi cũng không gọi, liền bị cắn chết!"

Tiểu Bảo hít một hơi lãnh khí, kinh sợ hỏi: "Là không phải sài Lang Hồ Báo các loại dã thú?"

Long Giác lắc đầu: "ta tìm đến kia tiểu Nê Thu, cũng hỏi như vậy hử, hử rất kiên quyết nói không phải, bởi vì bóng đen kia biết bay! Lão đầu cá trước hết nhất thấy được nó từ trên tường thành bay tới, gọi một tiếng, bóng đen kia liền bá một chút bỏ nhào vào trên người hử, Sau đó lập tức bỏ chạy đi, Chỉ là lão đầu cá lại trở thành thây khô, Trên người một giọt huyết cũng không còn!"

Tiểu Bảo kinh ngạc hỏi: "Ngươi nói là, Bóng đen kia là nhào tới lão đầu cá đồng thời liền hút khô rồi trên người hử huyết?"

Long Giác gật đầu: "Tiểu Nê Thu nói như thế. Vật này lại đáng sợ như thế, chẳng lẽ thật sự là quý quái hay sao?"

Tiểu Bảo đang định lời muốn nói, chỉ nghe ngoài cửa một người hô to: "Quan phủ phá án, đám người không liên quan tản ra!"

, một đám quan binh xông vào trong khách sạn, một người cầm đầu thấy được đứng ở lầu hai hành lang Tiểu Bảo, gật đầu nói: "Cái kia ai, hạ xuống! Bỏn quan có chuyện hỏi ngươi!"

Tiểu Bảo có chút mặc danh kỳ diệu, chỉ chỉ chính mình cái mũi, kia thủ lĩnh hừ lạnh: "Chính là ngươi! Nhanh chóng cút cho ta hạ xuống!"

Tiểu Bảo nghe hử nói năng lỗ mãng, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi qua, không rảnh mà để ý không hỏi.

Kia thủ lĩnh giận dữ, đối với bên cạnh thị vệ hô to: "Bắt hử cho ta cào xuống!"

Hai người binh sĩ lên tiếng, thông suốt một chút rút ra bên hông bội đao, nghênh ngang đi lên lầu.

Chương Quý vừa nhìn sự tình không tốt, vội vàng cười theo mặt đi đến kia hai người binh sĩ trước mặt ngăn lại, trong miệng nói qua: "Mấy vị quan gia làm cái gì vậy, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ."

Kia thủ lĩnh hừ lạnh: "Lỗ Chương Quý, ngươi là gan thật là đại, dám ngăn trở bỏn quan phá án!"

Lỗ Chương Quý cười ha hả nói: "Ngài lão chính là cho ta mượn hai cái gan, ta cũng không dám a! Chỉ là mấy vị này bằng hữu đều là Chu lão gia khách nhân, mấy ngày trước đây mới đi đến chúng ta Lâm Nguyệt thành, sẽ cùng cái gì bản án khiến liên quan đến nhau? Ngài luôn không phải nghĩ sai rồi?"

Kia thủ lĩnh nghe xong, hừ lạnh một tiếng nói: "Là Chu Thiện Nhân khách nhân? Vậy cũng không có làm! Tới a, phong cửa tiệm! Đem người toàn bộ bắt lại!"

Lúc này Tước Vũ đám người cũng đều đã bị kinh động, ra khỏi phòng vừa nhìn, dưới lầu cư nhiên đứng đầy đông đảo quan binh, không khỏi có chút kinh ngạc.

Úy nhi đi đến trước mặt Tiểu Bảo hỏi: "Ca ca, Bọn họ đang làm cái gì?"

Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, bắt quá xem ra là chạy chúng ta tới được!"

Lỗ Chuồng Quỷ vừa nhìn động thật sự rồi, sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi, sợ hãi rụt rè đứng ở một bên, lại không dám nói lời nào.

Mấy tên quan binh dẫn theo trường đao liền hướng trên bậc thang xông. Lại thấy một người vai khiêng đại đao, cao giọng nói: "Dưới ban ngày ban mặt, vô duyên vô cớ bắt người, các ngươi trong mắt còn có vương pháp sao! Ai dám xằng bậy, trước hỏi qua ta cái thanh này Yển Nguyệt Đao!"

Nói qua "Oành" một chút cây đại đao hướng trên sân nhà một hồi, chỉ nghe "Phốc" một tiếng, cán dài lại đâm thủng sàn gác, Từ phía dưới lộ ra một khoảng lớn tới!

Bọn quan binh nhìn biến sắc. Lâm Nguyệt này thành kiến trúc phần lớn đều dùng bản địa sinh trưởng liễu mộc, chắc chắn dùng bền, tầm thường nhân gia dùng để băm rau cái thớt gỗ cũng là dùng này mộc, có thể thấy nó phẩm chất có nhiều cứng rắn!

Khách sạn sân nhà bình thường đều dùng hai tầng ba mươi kilômét phân ra liễu tám ván gỗ tới thừa trọng, cho dù người từ trên nóc nhà nhảy xuống nện vào trên ván gỗ, cũng sẽ không có bất kỳ Liệt Ngấn, trước mắt người này đáng người tuy thấp bé, tiện tay chém đao có thể lực thấu hai tầng liễu tám ván gỗ, cũng biết nó thể lực có bao nhiêu, người này tuyệt khó đối phó!

Huống chi bên cạnh còn lạnh lùng đứng một cái Tráng hán, nhìn nó bộ dáng liền không dễ chọc, càng có một cái đại Bàn tử, ưỡn lấy bụng đứng ở đó, tựa như một ngọn núi!

Những cái này quan binh ngày thường đều khi dễ chút cùng khổ dân chúng, gặp được người trong võ lâm cũng không dám đơn giản trêu chọc, lúc này trước mắt ba người này kẻ dân cũng có thể nhìn ra là võ lâm cao thủ, một khi đánh nhau, nói không chừng chính mình cái mạng nhỏ liền nói rõ ở nơi này, đây chính là sâu sắc không có lợi nhất!

Mọi người này một khiếp đảm, dưới chân cũng liền dừng lại, ba tàn huynh đệ đứng tại đầu bậc thang, một đồng quan binh ngu ngốc đứng ở thang lầu bên cạnh, trên cũng không phải, không hơn cũng không phải, xấu hổ vạn phần.

Kia thủ lĩnh vừa nhìn, tức giận đến đối với Long Giác ba người mắng to: "Các ngươi muốn phản kháng? Sẽ không sợ mất đầu sao!"

Long Giác lạnh lùng nhìn nhìn hắn: "Long mỗ tung hoành giang hồ mấy chục năm, bằng chính là cái chữ lý! Xin hỏi vị này quan gia, chúng ta đến cùng phạm vào tội gì?"

Kia thủ lĩnh còn chưa nói chuyện, sau lưng đã lòi ra một người, lắc đầu thở dài: "Phiền Đầu, thành chủ đại nhân gọi là ngài mời người nhà đi qua, không phải để cho ngài áp người ta đi, hà tất động đao động thương, làm thành loại này cục diện?"

Úy nhi vừa nhìn người kia, kinh hi hô một tiếng: "Chu quản gia!"

Tiểu Bảo than khẽ, cuối cùng đã minh bạch vì sao những cái này quan binh hội tới nơi này, lắc đầu tự nói: "Chu Thiện Nhân, người là muốn mắc thêm tội làm nữa xuống!"

Chu Phúc ngửa đầu nhìn nhìn Úy nhi cười nói: "Tiểu thư chớ sợ, thành chủ đại nhân chỉ là muốn thỉnh công tử đến hỏi mấy câu, sẽ không làm khó hắn được!"

Điệp Hiên hừ lạnh một tiếng, nhìn nhìn Chu Phúc nói: "Chu quản gia khi nào trở thành công sai? Thành chủ đại nhân muốn thỉnh tướng công nhà ta, chỉ cần phái cá nhân tới truyền cái lời nhắn là được!"

Chu Phúc mặt cũng không đỏ nói: "Thành chủ đại nhân cũng không biết công tử ngủ lại nơi nào, lão gia tựa như thực tướng cáo, cho nên tại hạ liền cùng đóng giữ thành thống lĩnh phiên lão đại cùng nhau đến đây, thỉnh công tử dời bước Lâm Nguyệt nha môn."

Úy nhi kỳ quái hỏi hắn: "Chúng ta lại không nhận biết Thành chủ, hắn thấy chúng ta là vì chuyện gì?"

Chu Phúc mỉm cười, nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Lão nô chỉ phụ trách truyền lời, cái khác cũng không nên hỏi đến, chỉ có chờ công tử đi chính mình hỏi thăm rõ ràng rứa Thành chủ nhìn ra công tử chính là nhân trung long phượng, hắn Nhật Phi phú tất quý, lúc này nghĩ đến cái giao tình cũng không nhất định, công tử hay là nể mặt đi một chuyến a!"

Điệp Hiên hừ lạnh: "Nói thật dễ nghe, làm lớn như vậy trận chiến, rõ ràng là có đi hay không đều muốn nhìn ý tứ của các ngươi!"

Tiểu Bảo quay đầu đối với Tước Vũ thấp giọng nói: "Thông báo Nguyệt Nhi, gọi nàng không muốn xuất ra! Xem ra Chu Thiện Nhân bọn họ tìm tòi cả đêm, không có tìm được Nguyệt Nhi, khẳng định là đối với nơi này sinh nghi! Các ngươi thu thập một chút, chúng ta tìm cơ hội ra khỏi thành!"

Tước Vũ lên tiếng, lát sau hỏi hắn: "Vậy ngươi không muốn đi nha môn, đi khẳng định không có chuyện tốt!"

Tiểu Bảo thở dài một hơi: "Thành chủ muốn mời, sao có thể không đi? Lúc này không thể thụ người tại chuôi, để tránh rước lấy càng nhiều phiền toái! Nhớ hắn không có bằng chứng, cũng sẽ không làm gì ta, ta đi một chút sẽ trở lại, các ngươi ngay tại khách sạn loại ta. Cho Nguyệt Nhi trang phục một chút, đừng dạy người nhận ra!"

Điệp Hiên xiên lấy eo nói: "Vậy ta với ngươi cùng đi!"

Tiểu Bảo khoát tay: "Không thể! Mấy người các ngươi võ công hảo, lưu lại bảo hộ Nguyệt Nhi cùng mầm mống nhi, Giao Nhi theo giúp ta đi một lần!"

Đằng Giao Nhi sững sờ, đỏ lên khuôn mặt nhỏ giọng nói: "Đối với người không biết võ công. . ."

Tiểu Bảo cười nói: "Cường thịnh trở lại võ công, cũng không thể trước mặt Thành chủ thi triển, ta cũng không muốn cùng toàn bộ Lâm Nguyệt thành là địch! Người tâm tư cẩn thận, có người tại bên cạnh khẳng định có thể gặp dữ hóa lành!"

Giao Nhi cúi đầu thẹn thùng nói: "Nào có người nói tốt như vậy. . . Giao Nhi liền cùng người đi một lần này!"

Tiểu Bảo gật đầu, đối với bên người mọi người nói: "Chúng ta đi, các người thu thập xong hành lý, yểm hộ hảo Nguyệt Nhi, loại ta vừa về đến, không cần thiết để cho quan binh biết thân phận Nguyệt Nhi!"

Úy nghi lo lắng lôi kéo tay của Tiểu Bảo nói: "Ca ca, người cần phải coi chừng một ít, không thể không đề phòng người!"

Tiểu Bảo nhéo nhéo tay nhỏ bé của nàng: "Ta tránh khỏi! Có người Giao Nhi tỷ tỷ, không có việc gì!"

Quay đầu đối với Long Giác tam huynh đệ thấp giọng nói rõ: "Cẩn thận bảo hộ các nàng, có thể không cùng người khác động thủ liền không nên động thủ!"

Long Giác gật đầu đáp lại: "Vâng, chủ nhân! Chính các người cẩn thận, chúng ta dàn xếp tốt bà cô nhóm liền đi nha môn phụ cận tiếp ứng các người!"

Tiểu Bảo "Ừ" một tiếng, quay đầu đối với dưới lầu Chu Phúc nói: "Hảo, ta cùng các người đi nha môn!"

Từ Hồng Phúc khách sạn nam đi 20m quẹo trái, chính là Lâm Nguyệt thành đại lộ phúc nguyệt đường cái, Lâm Nguyệt nha môn liền đứng lạng tại đường cái trung đoạn.

Này ngắn ngủn mấy trăm mét, lại tùy ý có thể thấy võ trang đầy đủ binh sĩ kết bè kết đội đi tới đi lui, mà trống trải trên đường phố lại không có một cái người đi đường, từng nhà đóng chặt đại môn!

Hai người nha dịch đứng ở nha môn đại môn hai bên, cầm trong tay đèn đỏ giao nhau thủy hỏa cơn (gây công sai), mặt không biểu tình nhìn nhìn dưới bậc thang (tạo lối thoát) hai cái về mặt dữ tợn Li Vẫn tượng đá.

Giao Nhi kỳ quái nhìn nhìn hai cái tượng đá, cau mày, nhưng không có lên tiếng.

Vừa thấy được Phiên Đầu dẫn một đại bang Binh vệ xuất hiện, vội vàng chồng chất lên khuôn mặt tươi cười nói: "Phiên lão đại, ngài trở về sao? Lão gia đang chờ nha."

Phiên Đầu cũng không ứng, hơi chút gật đầu, mang theo Tiểu Bảo cùng Giao Nhi liền vào đại môn.

Tiến đến phòng, Phiên Đầu liền đối với Tiểu Bảo hét lớn: "Quý ở chỗ này chờ, phiên hai đi gọi Thành chủ lão gia!"

Bên cạnh một người lên tiếng, quay người hướng {nội đường} chạy tới.

Tiểu Bảo lại là nhướng mày, ngang nhiên đứng thẳng, không thêm quan tâm đến lý lẽ.

Phiên Đầu gặn dữ: "Người là kẻ điếc? Quý xuống loại lão gia qua!"

Tiểu Bảo còn chưa nói chuyện, Giao Nhi đã lạnh lùng nói: "Phiên đại nhân, công tử nhà ta là chịu các người Thành chủ chỉ mời mới đến đây trong, không phải các người phạm nhân, không cần phải quý xuống!"

Phiên Đầu trừng mắt, đang muốn phát tác, Chu Phúc nhanh chóng tiến lên một bước cười nói: "Cô nương nói chính là, này lễ tiết loại lão gia xuất ra sẽ đi không muộn!" Phiên Đầu hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Công đường tranh luận

Tiểu Bảo thấp giọng nói với Giao Nhi: "Giao Nhi, người đoán Thành chủ gọi chúng ta tới đây, vì chuyện gì?"

Giao Nhi đôi mi thanh tú nhẹ tằm, cắn môi nhẹ nói: "Hôm qua Dạ Công Tử trước mặt Chu Thiện Nhân hiện thân, hôm nay hán liền đem chỗ ở của chúng ta nói cho Thành chủ, nói rõ hán đã đối với chúng ta cùng Nguyệt Nhi quan hệ nổi lên nghi ngờ."

Trần Giang Vương gia bị mất bảo vật, bị đề lộ tiếng gió, tất sẽ bị Dân Hoàng nghiêm trị, dân báo vì lấy công chuộc tội, khỏi bị Dân Hoàng trừng phạt, tất được ăn cả ngã về không, tại Kinh Thành tra rõ người đi đến Lâm Nguyệt lúc trước tìm về bảo vật, như vậy hán liền không thể không cầu trợ quan phủ, rốt cuộc hán bây giờ còn là Vương gia, Dân Hoàng chiếu tội sách còn không có, Lâm Nguyệt Thành chủ còn không dám đắc tội hán!

Lấy hán bây giờ tâm lý, quyết sẽ không bỏ qua bất kỳ một cái nào người khả nghi, thế nhưng đối với công tử cũng vèn vẹn là hoài nghi, không có chứng cứ, bằng không cũng sẽ không thỉnh chúng ta tới đây, trực tiếp đập quan binh vây quét là được. Thế nhưng là công tử lại muốn đề phòng bọn họ lừa dối cung cấp chi thuật, để tránh lộ ra chân tướng!"

Tiểu Bảo nhìn nhìn Giao Nhi kiều mị rất nghiêm túc bộ dáng, thật là thích, tai nghe nàng oanh thanh yến ngữ, ánh mắt lại nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm nàng thanh tú áp, chỉ ngây ngốc nhập thần.

Giao Nhi ngừng đầu nhìn hán liếc một cái, nhất thời ửng đỏ gương mặt, cắn môi sáng giọng: "Ngốc tử, nhìn cái gì đấy! Ta vừa rồi nói ngươi có thể đã nghe được?"

Tiểu Bảo lúc này mới tỉnh cảm giác, cười hắc hắc: "Chữ chữ lọt vào tai, ta đều ký!"

Qua thật lớn một hồi, mới nhìn thấy một cái dáng người thấp bé, mập mạp như heo người ăn mặc một thân Quan Phục, nâng cao một cái sâu sắc bụng, tại phiên hai nâng nghênh ngang từ trong nhà đi ra.

Chờ hán đi thẳng đến công đường chi, hướng ghế bành ngồi xuống, lúc này mới giương mắt hướng vừa nhìn, cầm trong tay kính sợ nhà mộc, "Ba!" một hướng đài án vỗ, hét lớn: "Lớn mặt điều dân! Thấy bốn quan còn không quý!"

Tiểu Bảo mỉm cười: "Xin hỏi Thành chủ, lần này gọi thảo dân tới là muốn mời mà đến, hay là đuổi bắt mà đến? Nếu như là muốn mời mà đến, người ta ngang hàng, vì sao phải quý? Nếu như là đuổi bắt mà đến, xin hỏi Thành chủ, thảo dân đã phạm tội gì?"

Thành chủ sững sờ, tức giận mắng: "Bất kể là nguyên nhân nào, ta chính là đường đường Lâm Nguyệt Thành chủ, ngươi một kẻ thảo dân, đâu có không quý chi lý? Tới nha, đánh cho ta! Đánh tới hán quý thôi!"

Phiền Đầu đã sớm ở một bên kiềm nén không được, nghe xong Thành chủ lệnh, một bả đoạt lấy bên cạnh một người nha dịch Thủy Hòa Côn, cử côn liền đánh!

Giao Nhi vội vàng trước một bước, bảo vệ Tiểu Bảo nói: "Chậm đã! Công tử nhà ta cũng không phải là Lâm Nguyệt thành người, hưởng thuở nhỏ sinh trưởng tại Tịnh Thủy Liên Tọa, không hỏi chuyện đời, không hiểu lễ quy, thỉnh Thành chủ buông tha công tử, phải lấy ta tới quý!"

Nói qua liền muốn quý gối quý, lại bị Tiểu Bảo kéo lại cánh tay, ánh mắt sáng rực nhìn nhìn nàng, mỗi chữ mỗi câu nói: "Giao Nhi, nhớ kỹ, này trời còn chưa có người ta hai người quý tôn sư!"

Giao Nhi nhìn nhìn Tiểu Bảo ánh mắt sắc bén, tự nhiên cảm giác được một loại vô cùng bá khí, thân thể cũng liền lập tức rút cuộc chìm không đi, hai đầu gối một mực, động thân nói: "Hào, ta nghe công tử được! Bọn họ muốn đánh, kia liền đánh đi, chúng ta không quý!"

Lâm Nguyệt Thành chủ oa oa giận dữ: "Chỉ bằng những lời này, ta liền có thể trị ngươi một cái đại nghịch bất đạo chi tội! Tới a, đánh cho ta!"

Phiền Đầu hét lớn một tiếng, cùng hai người nha dịch một chỗ nhảy lên đến trước mặt, cử côn liền hướng Tiểu Bảo cùng Giao Nhi hai người vào đầu vung mạnh!

Tiểu Bảo thấy Phiền Đầu này xuất thủ ác độc, này bức người quý là dùng tại đối phó cương quyết bướng bỉnh phạm nhân thân, đánh cũng chỉ là đầu gối bên trong ngoặt, Phiền Đầu này không biết cùng chính mình có gì cừu hận, vậy mà vào đầu vung mạnh còn!

Tiểu Bảo cánh tay phải duỗi ra, nhanh chóng đem Giao Nhi nắm ở bên cạnh, chân khí trong cơ thể trong chớp mắt đầy tràn toàn thân, quay thân cảm tức nhìn Phiền Đầu hét lớn một tiếng: "Ngươi dám!"

Phiền Đầu vừa tiếp xúc với Tiểu Bảo ánh mắt, trong nội tâm run lên, có thể tưởng còn như cũ theo quán tính bỏ, cũng tại cách Tiểu Bảo đỉnh đầu hai tấc chỗ "Phanh" một tiếng đụng nhau, sau đó rời tay bắn ngược trở về, "Phốc" một tiếng, đập trúng trán của mình!

Phiền Đầu ai nha kêu to một tiếng, ngửa mặt lên, đầu máu chảy như rót, điều này cũng may mắn là hán vừa rồi chấn kinh tại Tiểu Bảo uy nghiêm, tay đã đánh tan hơn phân nửa lực đạo, bằng không này một, có thể liền cho mình mở hồ lô!

Cái khác hai người nha dịch cũng xuống dốc hảo, Thủy Hòa Côn còn chưa gần Tiểu Bảo thân, liền bị chân khí bắn ra, chính mình khiến cho bao nhiêu lực đạo, liền có bao nhiêu phản xung chi lực, hai người ném đi nha côn, ừ ừ cụp hai cổ tay, xoay người thống khổ rên rĩ lên!

Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn nhìn mọi người, gầm lên một tiếng: "Ai dám động thủ? ! Chúng ta đã phạm tội gì? Thứ nhất liền muốn tra tẩn!"

Mọi người bị phen này biến cố kinh hãi trộn mắt há hốc mồm, trong khoảng thời gian ngắn ai cũng không dám tiến!

Thành chủ cũng bị hù tại cái ghế thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống, ngón tay lấy Tiểu Bảo kinh khủng nói: "Yêu. . . Yêu pháp! Cho ta một chỗ, đánh chết

yêu quái!"

Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn nhìn hắn hỏi: "Xin hỏi đại nhân, chúng ta đến cùng chỗ phạm chuyện gì?"

Thành chủ lấp lén lá gan vỗ cả kính nhà mộc, lại bởi vì trong nội tâm khủng hoảng, kính sợ nhà mộc lại rời khỏi tay, rơi xuống trong nội đường, cũng không dám sai người đi nhặt, chỉ vào Tiểu Bảo nói: "Người. . . Người câu dẫn lục lâm đạo tặc, trộm đi Trấn Giang Vương gia bảo vật!"

Tiểu Bảo ồ một tiếng, mắt liếc thấy Thành chủ hỏi: "Đại nhân còn có chứng cứ?"

Thành chủ hét lớn: "Nghị phạm liên giấu kín người, người cho ta không biết sao! Bao che triều đình tội phạm quan trọng, chính là từ tội!"

Muốn không phải Giao Nhi sớm có nhắc nhở, Tiểu Bảo này thật sự là bị này Thành chủ hù dọa, lúc này lại ha ha cười cười: "Thành chủ nghĩ tri thảo dân tội, tùy tiện tìm lý do là được rồi! Thành chủ nếu như biết thảo dân ở lại Hồng Phúc khách sạn, có hay không bao che tội phạm, phái binh đi thăm dò không là được rồi?"

Tiểu Bảo tin tưởng Tước Vũ năng lực của các nàng, nhất định có thể yểm hộ hảo Nguyệt Nhi, cho nên cũng không sợ quan binh đi thăm dò.

Lại thấy Thành chủ quay đầu hướng chính mình bên cạnh xem ra, Tiểu Bảo hơi quay đầu, liền thấy được bên cạnh Chu Phúc vẻ mặt nét hồ thẹn lắc đầu đối với Thành chủ ý bảo, trong nội tâm lại càng là thần nhiên.

Giao Nhi bị Tiểu Bảo hộ trong ngực, trong mũi nghe thấy được mãnh liệt hơi thở nam nhân, trong nội tâm rất là e lệ, lại cũng mơ hồ có chút say mê, hai người tự quen biết còn chưa bao giờ như thế tiếp cận qua, đáng tiếc hiện tại chính bản thân vị trí công đường, liền không muốn bỏ từ Tiểu Bảo trong lòng ngồi thẳng lên, nói với Thành chủ: "Có tội vô tội, Thành chủ một tra liền biết, như vậy không phân tốt xấu hành hung một trận, chẳng lẽ Lâm Nguyệt thành đô là dựa vào loại thủ đoạn này tới bắt tội phạm sao? Kia dân tâm như Hà Tài an? Dân tâm bất an, chắc hẳn Dân Hoàng cũng đứng ủng hộ Thành chủ sẽ có không ít phê bình kín đáo a?"

Thành chủ mặt thanh một hồi bạch một hồi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho phải, bên cạnh Chu Phúc nói: "Mới vừa rồi là một hồi hiểu lầm! Thành chủ hôm nay thỉnh công tử, là muốn hỏi tới hôm qua có từng nhìn thấy người khả nghi? Nghe lão gia nói, tới hôm qua giờ Tý, công tử không tại khách sạn hảo hảo ở lại đó, chạy đến Chu phủ hậu viện phụ cận đi, công tử là đi làm cái gì?"

Thành chủ lúc này cũng phản ứng kịp, nhìn chăm chăm Tiểu Bảo hét lớn: "Đừng, muộn như vậy người đi Chu phủ làm cái gì? Người là không phải cùng đạo phi bản bạc tốt, là bọn họ tiếp ứng?!"

Tiểu Bảo nhìn nhìn Thành chủ cười lạnh một tiếng: "Ngài là mệnh quan triều đình, sao có thể như thế ăn nói lung tung? Không nói trước Lâm Nguyệt thành cũng không cấm đi lại ban đêm, không cái gì pháp lệnh ngăn cản người nửa đêm xuất hành. Chỉ nói hoài nghi ta cấu kết đạo phi? Không có chứng cứ?"

Giao Nhi cũng ở một bên nói: "Thiên đạo phi sao mà nhiều, công tử nhà ta cấu kết là cái nào? Thành chủ nói có đạo phi trộm đi Trấn Giang Vương gia bảo vật, xin hỏi là cái gì bảo vật? Thành chủ không đi đuổi bắt đạo phi, vì sao đối với một cái vẩn vẩn là hoài nghi tiểu dân trắng trợn dụng hình?"

Thành chủ bị Giao Nhi một phen đặt câu hỏi, ghen một câu đều nói không ra!

Nghĩ Lâm Nguyệt thành dân chúng, cái nào thấy chính mình không phải dập đầu cúi đầu, hôm nay cuối cùng bị hai cái này vẫn chưa tới nhược quán chi niên hiếu tử liên tục vấn trách, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, ngón tay lấy Giao Nhi nói: "Người. . . Người thật to gan!"

Chu Phúc ho một tiếng, đối với Tiểu Bảo cùng Giao Nhi cười nói: "Công tử, tiểu thư, Lâm Nguyệt thành mặc dù không cấm đi lại ban đêm, nhưng công tử đêm khuya tại Chu phủ hậu viện phụ cận xuất hiện, lúc này chính trực đạo phi tại Chu phủ đi trộm, công tử nói là du lịch, có chút gượng ép a? Hoài nghi công tử cùng việc này có quan hệ, cũng là nhân chi thường tình. Mong rằng công tử có thể đối với cái này sự tình giải thích cận kề, lấy tẩy thoát hiềm nghi!"

Chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, Vương gia chi bảo bị hái Tinh Thần trộm cắp đi, này tặc tử thần bí khó lường, không người xem qua nó bộ mặt thật, bất quá tới hôm qua lão gia nhà ta từng cùng nàng giao thủ qua, đánh nàng một chưởng, đáng tiếc sắc trời thậm ám, thấy không rõ hình dạng của nàng, bị nàng bị thương chạy trốn!

Đường chạy trốn lại là công tử hiện thân chỗ, công tử nếu nói là không có nhìn thấy này tặc, thật sự làm cho người ta khó có thể tin phục! Về phần Vương gia ném đi vật gì, vậy khẳng định là quý trọng bảo bối, không chúng ta thảo dân sửa đổi hồi sự tình!

Từ tới hôm qua đến bây giờ Thành chủ đã phái đại lượng nhân thủ truy kích và tiêu diệt tới hôm qua tiến nhập Chu phủ chi tặc, tất cả liên quan nhân viên cũng nhất nhất mang đến hỏi, cho nên công tử vô cần đa nghi mâu thuẫn, đây cũng là Thành chủ chỗ chức trách. Mong rằng công tử phối hợp Thành chủ, giải thích thì cái!"

Tiểu Bảo cùng Giao Nhi nhìn chăm chú liếc một cái, hai người sắc mặt đều chìm, Chu Phúc này, khó đối phó!

Giao Nhi hừ một tiếng, nhìn nhìn Chu Phúc nói: "Khá lắm chỗ chức trách! Trấn Giang Vương gia ném đi đồ vật, liền muốn toàn thành giới nghiêm, trắng trợn lung bắt, có thể tới hôm qua phát sinh quý quý cần người sự kiện, nhưng không thấy thành chủ đại nhân khẩn trương một chút!

Chuyện lớn như vậy, Thành chủ không có khả năng không có nhận được tin tức, nhưng không thấy có gì cử động, kia xin hỏi Thành chủ, là dân chúng mệnh trọng yếu, hay là Trấn Giang Vương gia bảo bối trọng yếu?"

Thành chủ giật dừ: "Làm càn! Ngươi cũng biết Vương gia cột là bảo bối gì? Là. . ."

Chu Phúc cắt đứt hẳn nói: "Thành chủ đại nhân!" Ánh mắt lảng lệ nhìn nhìn Thành chủ, tựa hồ tại trách cứ hẳn không che đậy miệng!

Thành chủ tựa hồ đối với Tiểu Tiểu này quả gia rất là kiêng kỵ, nghe được cảnh cáo của hẳn, cũng liền nhanh chóng ngậm miệng mong, không dám nói nữa!

Chu Phúc mặt cười nhạt một tiếng, đối với Tiểu Bảo cùng Giao Nhi nói: "Vương gia tại chúng ta Chu gia ném đi đồ vật, chính là Chu phủ hơn mười miệng ăn lỗi! Tất cả cùng việc này có quan hệ người, toàn bộ đều muốn bắt trở lại kiểm tra rõ ràng! Ngươi nếu như tại lúc ấy xuất hiện qua, vậy không thoát được. . ."

Lời của Chu Phúc còn chưa nói xong, mọi người đột nhiên nghe được một tiếng "A ô. . ." Thanh âm thê lương, khủng bố dị thường!

Mọi người nhất thời thay đổi sắc mặt, Thành chủ lại càng là bị hù toàn thân run rẩy, đối với mặt liên tục phát tay hô to: "Là tối hôm qua con quỷ kia kỳ quái tiếng kêu! Nó đã tới! Nhanh đi ngăn lại nó!"

Lúc này thình lình nghe ngoài cửa một người hô to: "Yêu quái đến rồi! Mọi người chạy mau!"

Nha nội nhất thời nổ nôi, mọi người bốn chạy trốn vung, loạn thành một bầy!

Chu Phúc cũng bị hù sắc mặt tái nhợt, đối với bọn nha dịch hô: "Đỡ Thành chủ quay về nội đường!"

Vài người nha dịch cuống quýt chạy qua, dựng lên đã xui lơ Thành chủ vội vàng hướng vào phía trong nhà đi đến.

Tiểu Bảo kéo lấy tay của Giao Nhi nói: "Giao Nhi, chúng ta đi!" Nói qua hai người lách mình ngoại trừ phủ nha.

Đường cái khắp nơi đều là khăn trương cảnh giới binh sĩ cùng lê tể chạy tứ tán người đi đường, một người mang theo mũ rộng vành ngăn ở Tiểu Bảo cùng trước mặt Giao Nhi, thấp giọng nói: "Đi theo ta!"

Tiểu Bảo tập trung nhìn vào, kinh hi hô một tiếng: "Bà điên!"

Bà điên đem mũ rộng vành hướng nhếch lên, quay đầu lại kiêu mị cười cười: "Xú tiểu tử, vẫn còn nhớ rõ tỷ tỷ! Đi, nơi đây không thể ở lâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Đường thủy ra khỏi thành

Ba người vội vàng rời đi. Chu Phúc từ phía sau lách mình xuất ra, nhìn chăm chăm ba người bóng lưng thì thảo tự nói: "Phong Bà Tử? Thập Tam Thái Bảo? Xem ra bọn họ thật sự có cấu kết!"

Mất thấy ba người đã đi xa, thân hình nhoáng một cái, đã theo đi, khinh công đúng là tuyệt tích giang hồ đã lâu "Phát triển mạnh mẽ"!

Ánh nguyệt đầu cầu, Tước Vũ mọi người vừa nhìn thấy Tiểu Bảo cùng Giao Nhi chạy đến, kinh hi vây quanh.

Úy nhi ôm Tiểu Bảo cánh tay ân cần hỏi: "Ca ca, bọn họ có không có làm khó các ngươi?"

Giao Nhi lòng còn sợ hãi nói: "Muốn không phải kia tiếng kêu kì quái âm thanh sợ choáng váng Thành chủ, chúng ta còn không nhất định có thể xuất ra!"

Tiểu Bảo vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nhìn bên cạnh đỉnh đầu cổ kiệu cùng mọi người, kỳ quái hỏi: "Minh phủ Diêm điện? Thập Tam Thái Bảo? Như thế nào các ngươi cũng ở đây?"

Trong kiệu người cười ha hả: "Tiểu hữu, chúng ta lại gặp mặt!"

Nham Ứng đi tới vỗ vỗ Tiểu Bảo đầu vai nói: "Đêm qua gặp qua tiểu huynh đệ chi tư thế oai hùng, cả đời khó quên, không nghĩ được chúng ta nhanh như vậy liền gặp mặt!"

Tước Vũ mỉm cười nói với Tiểu Bảo: "Ngươi đi, tới một đám quan binh, muốn điều tra gian phòng của chúng ta, chúng ta ngăn không được, liền cùng bọn

họ động thủ, những cái kia quan binh đều là thủ thành binh sĩ, võ công tuy không cao, lại là tiến thối có độ, rất là khó chơi! May mắn những người bạn này chạy đến, giúp đỡ chúng ta đánh lùi quan binh, đem chúng ta lĩnh đến nơi này tới!"

Tiểu Bảo vội vàng hướng Nham Ứng cùng cổ kiệu chấp tay nói: "Đa tạ các vị tiên bối trượng nghĩa xuất thủ!"

Thường Tam bạch nghiêm mặt nói: "Tiểu huynh đệ nói chính là chuyện này! Ngươi là vì chuyện của chúng ta chịu liên quan đến, sao có thể ngồi nhìn mặc kệ!"

Thường bốn mặt đen lên nói: "Ngươi là Diêm Quân ân nhân cứu mạng, chính là chúng ta Diêm khiến cho ân nhân, ngươi có việc, chính là chuyện của người khác!"

Hạ Tuyết mưa gió trước ngực bọc lấy tầng tầng băng gạc, sắc mặt tuy trắng xám, thanh âm xác thực dồi dào hữu lực: "Tiểu huynh đệ, đêm qua muốn không phải ngươi, ta cùng Tam ca chỉ sợ cũng muốn hủy ở ma tung quỷ ảnh trong tay! Muốn không phải của ngươi Thuần Dương khí, thương thế của chúng ta cũng sẽ không hảo nhanh như vậy! Huynh đệ chúng ta hướng không dễ dàng phục người, thế nhưng đối với tiểu huynh đệ thân thủ, xác thực tâm phục khẩu phục, người bằng hữu này, chúng ta giao định!"

Tiểu Bảo mặt đỏ lên, đối với Hạ Tuyết mưa gió chấp tay nói: "Tiện tay mà thôi! Tịnh liên tâm pháp trong có chữa thương giới thiệu, ta liền xuất thủ dùng một lát!"

Hạ Tuyết gian nan vất vả cùng Hạ Tuyết mưa gió sắc mặt nghiêm nghị, đồng thời chấp tay nói: "Nguyên lai là Tịnh Thủy Liên Tọa cao túc, thất kính!"

Điệp Hiên phốc một tiếng cười ra tiếng: "Hắn đâu là cái gì cao túc, hắn liền Tịnh Thủy Liên Tọa Nhập môn tinh tâm quyền cũng sẽ không đánh!"

Tiểu Bảo mặt đỏ lên, ngượng ngùng mà cười, mọi người nhìn nhau ngạc nhiên.

"Ca ca!" Mầm mò nhí nhào đầu về phía trước, ôm Tiểu Bảo thân thể anh anh nỉ non.

Tiểu Bảo lại càng hoảng sợ, ôm nàng hỏi: "Mầm mò nhí làm sao vậy? Ai khi dễ ngươi rồi?"

Nguyệt Nhi cuống quýt bày biện bàn tay nhỏ bé nói: "Không phải ta không phải ta!"

Tước Vũ cũng là vẻ mặt lo lắng nói: "Phong Chí một đêm chưa về, mầm mò nhí là tìm không được nó sốt ruột. Băng Báo cũng không biết đi nơi nào. . ."

Úy nhí nhăn mày: "Tuyết Lang cũng không thấy! Bốn thú đều biến mất, tại sao gọi cũng không có phản ứng, ta đều vội muốn chết!"

Tiểu Bảo nhướn mày, này bốn thú từ khi nhận chủ, ban ngày cùng tất cả mọi người là như hình với bóng, như loại này hồ chi không ứng tình huống vẫn là lần đầu tiên xuất hiện, chúng đi đâu đâu này?

Có thể mất chuyện trọng yếu nhất còn không phải tìm kiếm chúng, còn nữa bốn thú cũng có thể ở ngoài thành gặp phiền toái, cho nên việc cấp bách lại muốn ra khỏi thành!

Tiểu Bảo nói với mọi người: "Chúng ta trước hết nghĩ cái biện pháp ra khỏi thành a, hiện tại cửa thành đã đóng bế, chúng ta như thế nào ra ngoài? Tổng không có khả năng xông vào a?"

Long Giác huy vũ lấy cút một tay nói: "Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, đụng phải loại tình huống này, lệ cũ nên đi đường thủy!"

"Đường thủy?" Tiểu Bảo nhìn chăm chăm ánh nguyệt kiều nước sông, mờ mịt khó hiểu.

Giao Nhi lại cười nói: "Ý của ngươi là nói, chúng ta ngồi thuyền dọc theo sông nước ra ngoài? Bất quá thành biên đều thiết lập đập nước, lúc này lại không phải lũ định kỳ, miệng cống tắt quan, hay là ra không được N hướng đây là thành bên trong khúc sông, qua sông dùng kiều, ít có độ thuyền, chúng ta đi đâu làm cho thuyền?"

Phong Bà Từ cười lấy tay hướng kiều chỉ: "Muội muội ngươi xem đó là cái gì?"

Giao Nhi nghiêng người vừa nhìn, lại có ba đầu rồng thuyền đứng ở vậy, mặt giãn ra nhõng nhẽo cười: "Ngã đảo đã quên bây giờ là Trung thu thi đấu thuyền rồng tiết. Đã có thuyền, vậy chúng ta như thế nào mở ra miệng cống?"

Nham Ứng cười ha ha: "Chúng ta là người nào? Lục lâm đạo tặc!" Thấy được Tiểu Bảo mấy người mờ mịt không hiểu bộ dáng, Lãnh Dao hừ một tiếng: "Có chúng ta Kì Môn Bát Lánh, không có không mở được áp, không giải được khóa!"

Mọi người giờ mới hiểu được.

Tiểu Bảo gọi mọi người nói: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền đi!"

Mọi người nhao nhao gật đầu, Long Giác kéo nhất nhất thẳng không nói một lời ngu ngốc đứng ở một bên cùng Chiến Thần nất to trùng đôi mắt nhỏ Sài Vũ nói: "Chủ nhân nói thuyền, còn không mau đi! Ô, ngươi khóc cái gì!"

Nói qua lau một cái con mắt của Sài Vũ, Sài Vũ bị hấn kéo khẽ động, mặt nhất thời xuất hiện buồn nan thần sắc.

Chiến Thần lạnh lùng nói: "Ngươi, đã thất bại!"

Sài Vũ khiêng đại đao, không cam lòng phân biệt: "Muốn không phải đại ca, ai thắng ai thua còn khó hơn định số!"

Mọi người lúc này mới tỉnh cảm giác, nguyên lai hai người này vừa rồi đang tại tỷ thí!

Chiến Thần là nổi danh hiệu chiến phần tử, người nào cũng dám gây, cái gì khung cũng dám đánh. Sài Vũ cái đầu mặc dù thấp, nhưng cũng là cái yêu gây chuyện chủ nhân, hai người vừa thấy mặt, chính là không ai phục ai, thương lượng hảo thi đấu một phen, lại là không biết đấu chính là cái gì.

Chiến Thần tựa hồ cũng biết mình thắng chi không võ, gật đầu nói: "Vậy hảo, chúng ta ra khỏi thành lại so qua!"

Sài Vũ lạnh lùng lắc đầu: "Không cần!"

Chiến Thần: "Hả?"

Sài Vũ thở dài một tiếng: "Thua chính là thua, không có mượn cớ, ngươi đã thắng!"

Chiến Thần sắc mặt ngưng trọng, thẳng nhìn chăm chăm Sài Vũ nói: "Hào hán tử, dám làm dám chịu! Ta lại cũng không nguyên ý chiếm ngươi tiện nghi 9 là một lần nữa so qua!"

Sài Vũ biến sắc, cũng ngưng trọng nhìn nhìn Chiến Thần nói: "Ngươi cũng là hào hán tử! Không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Thế nhưng là thua chính là thua, thắng chính là thắng, như thế đầy ủy, liền hiển làm ra về! Lấy ra!" Nói qua liền hướng Chiến Thần đưa tay ra.

Mọi người thấy hai người thần sắc, đã biết vừa rồi đấu vòng mười phần hung hiểm, đồ ước cũng nhất định cao dọa người!

Chỉ là người thua đảo hướng người thắng muốn cái gì, này còn mới kì, vì vậy đều ngừng thân thể nhìn nhìn hai người.

Chiến Thần mặt lộ vẻ do dự, tựa hồ không muốn mang thứ đó giao cho hắn.

Sài Vũ tức giận không vui: "Lê mê cái gì, ta đã thua, lấy ra!"

Chiến Thần thở dài một hơi: "Hào!" Nói qua đem vai trường thương một lần lượt: "Cầm lấy!"

Trường thương này ít nhất cũng có ba bốn mươi cân nặng, cùng Sài Vũ đại đao bất phân, hắn cầm trong tay lại nhẹ như không, vai trái khiêng đại đao, vai phải khiêng trường thương, cất bước hướng kiêu đi đến.

Mọi người thấy mặc danh kỳ diệu, Long Giác kéo lại Sài Vũ hỏi: "Ngươi bắt người bình khí làm cái gì!"

Sài Vũ lúc này mới về mặt đau khổ nói: "Đại ca, chúng ta vừa rồi tại tỷ thí, nếu ai trước trong nháy mắt, liền giúp đối phương khiêng một ngày binh khí! Hắn thua, liền làm một ngày đao của ta đồng, ta thua, liền làm một ngày thương của hắn đồng!"

"Ta đi!" Mọi người đều không hẹn mà cùng đối với Chiến Thần cùng Sài Vũ giờ lên ngón tay giữa, vừa rồi nhìn hai người nghiêm trang, như lâm đại địch đồng dạng thân thái, còn tưởng rằng là tánh mạng đánh đấm, không nghĩ được đúng là nhỏ như vậy nhi khoa thi đấu, đồ ước cũng chỉ là như thế, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười!

Mọi người nhao nhao đi bờ sông, chuẩn bị lên thuyền, lại nghe trong kiệu lấy mạng Diêm La thở dài: "Lại không biết hái Tinh Thần lên ra thành không?"

Nham Ứng cũng ngừng bước chân, sâu kín thở dài: "Hắn hành tung bí hiểm, chúng ta chính là muốn tìm cũng tìm không được!"

Tiểu Bảo trong lòng biết bọn họ còn không biết Lam Nguyệt nhi chính là hái Tinh Thần trộm sự tình, không khỏi hỏi bọn họ: "Chẳng lẽ nhị vị còn băn khoăn kia bảo vật?"

Diêm Tuyền trong kiệu ha ha cười cười: "Tiểu huynh đệ hiểu lầm. Bảo vật rơi vào chúng ta tam phương trong tay, chúng quy so với tại Trần Giang Vương gia cùng Dân Hoàng cầm lấy càng tốt! Ai lấy được, chúng ta cũng không đánh tiếp nó chú ý, chỉ là hái Tinh Thần trộm bây giờ là chúng chi mũi tên, quan phủ cùng quân đội phương diện đều tại tìm hắn, hắn nguy hiểm muốn lớn hơn chúng ta nhiều!"

Nham Ứng cũng nói: "Chúng ta mặc dù là đạo tặc, nhưng là hiểu được trộm cũng có câu, tuyệt không làm đen ăn đen sự tình! Hơn nữa đối mặt triều đình truy sát, còn có thể tổng cộng thi viện thù, liền thù chống đỡ địch!"

Tiểu Bảo yên tâm, cười nói: "Yên tâm đi, nàng không có việc gì!"

Nham Ứng cũng sờ: "Ngươi làm sao biết?"

Tiểu Bảo cũng sờ, gãi lấy da đầu nói: "Ta đoán. . ."

Giao Nhi thở dài: "Triều đình..., ngươi lừa ta gạt, lục lâm đạo phi lại là người mang hiệp nghĩa, cùng chung mối thù, xem ra Dân Hoàng này thật sự không được dân tâm, tạo phản chỉ là chuyện sớm hay muộn!"

Mọi người đã đến bờ sông, cách thuyền rồng bất quá trên dưới một trăm bước, lại nghe bờ có người hét lớn một tiếng: "Bọn họ tại kia! Bắn tên, ngăn lại bọn họ, đừng cho bọn họ đào tẩu!"

Mọi người thần sắc biến đổi, lập tức thấy được bên cạnh bờ hiện lên xuất rất nhiều quân đội, đầu lĩnh chính là Chu Phúc cùng Phiền Đầu!

Sau lưng có hơn năm mươi danh Xạ Thủ nghe được mệnh lệnh, nhanh chóng hái lưng (vác) trường cung, cài tên dây cung, đối với mọi người cử cung liền bắn!

Lấy mạng Diêm La trong kiểu hô to: "Khoái Long thuyền!"

Lúc này mũi tên đuôi lông vũ đã đến, Sài Vũ đem trường thương hướng trước mặt Chiến Thần một ném, hô một tiếng: "Tiểu tử, đón lấy!"

Chiến Thần ôm đồm quá dài thương, hai tay vừa chuyển, vũ như một giống như quạt gió, đem đánh úp lại mũi tên toàn bộ quét rơi xuống đất, vẫn không quên tranh thủ lúc rảnh rỗi nói với Sài Vũ: "Chúng ta lại đến nhiều lần: so so ai chống đỡ tiền nhiều!"

Sài Vũ huy vũ lấy đại đao đáp lại: "Hảo! Thế nhưng là không biết như thế nào mấy!"

Chiến Thần sững sờ, thâm nghĩ đây đúng là cái vấn đề, tổng không có khả năng đợi nhân gia phát xong tiền chính mình lại cúi đầu chậm rãi đi mấy a?

Này ngậy người một lúc, thiếu chút nữa bị mấy cái mũi tên bắn trúng, bị hù trong tay trường thương vũ gấp hơn, không còn dám buông lỏng, trong miệng lại trách móc: "Nếu không đợi lát nữa chúng ta đem tiền toàn bộ ôm đi?"

Sài Vũ nghe xong, này là một biện pháp tốt!

Hai người một cái dùng đại đao, một cái dùng trường thương, đem mọi người chắn sau lưng, ngăn trở đại bộ phận mũi tên, chỉ nghe sau lưng Phong Bà Từ phần nộ hô: "Các ngươi hai cái này tên điên đến cùng còn có đi hay không?"

Nguyên lai mọi người đã đăng thuyền rồng, sẽ chờ hai người bọn họ!

Chiến Thần thân thể một thấp, hướng địa lặn một vòng, trong lòng đã ôm lấy một đồng lớn mũi tên, xông Sài Vũ hô: "Đi mau!"

Sài Vũ cũng không cam chịu yếu thế, cúi người đem địa mũi tên vừa thu lại một ôm, quay người bỏ chạy, "Ai ôi!!!" Một tiếng nhảy thuyền rồng!

Mọi người nhanh chóng chèo thuyền, sau lưng mũi tên đuôi lông vũ viết bắn càng xa, bờ người cũng dần dần cùng không thuyền rồng bước chân.

Mọi người lúc này mới thở ra một hơi. Ba đầu rồng thuyền cũng đầu hướng tiền phương bước đi.

Mặt sông rất rộng, mặt nước cũng rất bình, ngoại trừ Tiểu Bảo, tất cả mọi người là võ lâm cao thủ, cho nên về lên thuyền tới cũng là nhẹ nhàng như thường, chưa phát giác ra cổ sức.

Bên trái một chiếc thuyền rồng là Thập Tam Thái Bảo, trung gian là Tiểu Bảo mọi người, bên phải thuyền nhỏ thì là Minh phủ Diêm điện năm người, chỉ nghe Chiến Thần cao giọng nói: "Ta bên này là ba trăm tám mươi sáu mũi tên, sáu chỉ người bên kia ít nhiều?"

Chỉ nghe Sài Vũ đáp lại: "Ta đây cũng là!"

Chiến Thần thất vọng nói: "Vậy trận này chúng ta đánh hòa!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lan Giang Hồ

Lại nghe Sài Vũ "Ai ôi!!!" một tiếng, run rẩy nói: "Cái mông ta còn có một chỉ! Ta là ba trăm tám mươi bảy chỉ!"

Chiến Thần phì cười nói: "Ngươi lại muốn đến dùng bờ mông tiếp tiền, vậy ngươi thắng, vừa rồi trận đầu tỷ thí triệt tiêu, ngươi không cần làm tiếp thương của ta đồng!"

Mọi người chưa phát giác ra cười khỏ, Phong Bà Từ trợn mắt nhìn Chiến Thần liếc một cái, xông hai người mắng to: "Hai người bị bệnh thần kinh!"

Giao Nhi lòng còn sợ hãi nói: "Chỉ bắt quá hơn năm mươi cái Xạ Thủ, này một hồi liền bắn ngàn mũi tên, xem ra bọn họ nghĩ bố trí chúng ta vào chỗ chết a!"

Diêm Tuyền lạnh lùng đáp lại: "Dần Báo đã thẹn quá hoá giận, thề tất yếu đem chúng ta bắt trở về gánh tội thay, đoạn đường này mọi người phải cẩn thận!"

Úy Nhi lại nhìn nhìn thuyền nhỏ cổ kiệu hỏi: "Ngươi vì cái gì luôn là trốn ở trong kiệu? Háo giống như Âm Xà vương!"

Điệp Hiến vội vàng đối với Úy Nhi đưa mắt ra ý qua một cái, thấp giọng quát lớn: "Úy Nhi không cho phép nói lung tung!"

Úy Nhi nhỏ ra một đầu lưỡi, quả nhiên ngậm miệng.

Ngư Thông khom người đối với cổ kiệu hỏi: "Diêm Quân?"

Người ở bên trong cao giọng nói: "Cứ nói đừng ngại!"

Ngư Thông đáp lại: "Vâng!" Quay người nói với mọi người: "Diêm Quân thuở nhỏ bị kẻ xấu trọng thương, kinh mạch thác loạn, không thể chịu được quang lâu phơi nắng!"

Mọi người giờ mới hiểu được, nguyên lai lấy mạng Diêm Quân lưu ở trong kiệu là bắt đắc dĩ, không phải làm bộ!

Tiểu Báo chấp tay nói: "Tạ Diêm Quân cứ nói, bí mật này chúng ta thì sẽ thủ khẩu như bình (giữ kín như bưng)!" Hắn biết người khác đem nhục điểm của mình nói cho hắn, chính là đối với tín nhiệm của mình, trong nội tâm rất là cảm kích!

Diêm Tuyền lại lớn cười nói: "Ngươi là ta ân công, không có cái gì có thể dẫu điểm được!"

Tước Vũ đột nhiên trầm giọng nói: "Bọn họ tới tốt lắm nhanh!"

Mọi người trở lại vừa nhìn, lại thấy mấy mảnh thuyền lớn bay nhanh mà đến, cầm đầu một thuyền đầu đứng hai người, chính là Âm Dương thư sinh Thiết Chấn!

Thiết Chấn giọng cảm hận kêu to: "Sur gia sớm đoán ra các ngươi muốn từ đường thủy ra khỏi thành, quả là thế! Mau mau giao ra bảo vật, theo ta trở về thành nha lĩnh tội!"

Nham Ứng cười lạnh: "Ngươi sớm biết bảo vật bị hái Tinh Thần trộm đoạt được, vì sao lại cầm lấy chúng ta không tha?"

Thiết Chấn tức giận mắng: "Các ngươi rắn chuột một ổ, nắm các ngươi, còn sợ hái Tinh Thần trộm không lộ diện?"

Lấy mạng Diêm La trong kiệu cười nói: "Vậy muốn xem ngươi có bản lĩnh hay không bắt được chúng ta!"

Âm Dương thư sinh hừ lạnh một tiếng: "Nhìn các ngươi còn có thể chạy trốn rồi bao lâu! Nhìn xem các ngươi sau lưng!"

Mọi người quay đầu nhìn lại, nhất thời hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy phía trước đường sông song song năm chiếc thuyền lớn, đem cả con sông đường bẻ tắc chặt như nêm cối!

Một chiếc thuyền lớn đứng vững quỹ Linh Sư gia, tay cầm lệnh kỳ, đối với bên cạnh người vung lên, hét lớn một tiếng: "Bất sống miệng!"

Nham Ứng lạnh lùng nhìn nhìn phía trước dùng khóa sắt cột vào cùng một chỗ năm chiếc thuyền lớn, im lặng không nói.

Chiến Thần hừ lạnh: "Vượt qua!"

Phong Bà Từ trợn mắt nhìn hắn: "Sau đó thì sao? Chúng ta bơi ra khỏi thành? Kia không được quan binh bia sao?"

Chiến Thần sững sờ, gãi lấy da đầu nói: "Vậy ta nhóm nên làm cái gì bây giờ?"

Nham Ứng nhìn chằm chằm phía trước mấy chiếc thuyền lớn nói: "Đoạt thuyền!"

Lãnh tinh đứng tại Nham Ứng bên cạnh, nhân nhạ nói: "Ý tứ của lão đại là, vứt bỏ thuyền rồng không cần, đoạt đối phương thuyền lớn, quay đầu ra khỏi thành?"

Nham Ứng gật đầu: "Đúng! Cho nên các ngươi Kì Môn Bát Lãnh muốn bận việc một hồi!"

Phong Bà Từ cười khanh khách: "Các ngươi tất cả đều là chút vịt lên cạn, may mắn chúng ta Bát huynh muội có học qua điều khiển nước thuật, bằng không mọi người chỉ có thể ở Kiền này trừng mắt!"

Tam phương đội ngũ giăng co tại mặt sông, trước sau cách xa nhau bắt quá mười trượng.

Tiểu Bảo mọi người ba đầu rồng thuyền ở bên trong, phía trước bị quỷ Linh Sư gia ngăn chặn, đằng sau có Âm Dương thư sinh truy kích.

Tước Vũ nhìn chăm chăm phía trước mấy chiếc thuyền lớn, nhả mày hỏi mọi người: "Như thế nào bọn họ bắt quá tới?"

Điệp Hiên hừ lạnh: "Bắt quá tới chúng ta liền đi qua! Chiếm thuyền của bọn hắn lại nói! Mọi người trộn lẫn cùng một chỗ, lượng bọn họ cũng không dám bắn tên!"

Giao Nhi lắc đầu: "Không thể!"

Điệp Hiên quay đầu hỏi: "Vì cái gì?"

Giao Nhi nhìn chăm chăm mặt sông nói: "Bọn họ ở trong nước mạng lưới, thuyền của chúng ta cùng người đều không đến gần được! Các ngươi vì ta yểm hộ, ta đi nhìn xem!"

Tiểu Bảo lập tức ngăn lại nàng nói: "Không được, ngươi không biết võ công, ta lo lắng!"

Giao Nhi mỉm cười nói: "Thế nhưng là ta sẽ nước, trong nước, cho dù tốt võ công cũng không đả thương được ta!"

Tiểu Bảo nhớ tới lần đầu gặp nàng thì tình cảnh, do dự một, Giao Nhi đã thừa cơ lạng lẽ trượt vào trong nước.

Mã Diện vỗ nhẹ chính mình mặt dài, ung dung nói qua: "Chu Thiện Nhân tên hiệu Lan Giang Hồ. Xem ra nước bằng hữu chính là Chu lão bản không thể nghi ngờ!"

Nói qua một chương lẳng không hướng nước đập đi, chỉ thấy một mảnh bọt nước đột nhiên luồn lên, cùng Mã Diện chương phong "Ba" một tiếng đụng vào nhau, bọt nước văng khắp nơi!

Một người từ trong nước bắn ra, bay ngược hướng quỷ Linh Sư gia bên cạnh thuyền lớn, dừng ở đầu thuyền cười ha ha: "Hảo, hảo tiểu tử! Nhanh như vậy đã bị ngươi nhìn ra đến rồi!"

Mã Diện lắc đầu nói: "Ta không nhìn ra, chỉ là tất cả mọi người đến đông đủ, chỉ cần thiếu đi ngươi gặp nước trở nên mạnh mẽ Lan Giang Hồ, đoán chừng là tại nước cất giấu, muốn đánh nhau chúng ta trở tay không kịp, mạo hiểm thử một lần, ngươi quả nhiên Đ...A...N...G...G!"

Chu Thiện Nhân mặt đều đen, nửa ngày mới hừ lạnh: "Nguyên lai các ngươi những cái này tự cho là hiệp nghĩa người cũng sẽ dối trá!"

Thường Tam bạch lấy khuôn mặt nói: "Chúng ta là lục lâm đạo tặc, không phải Chánh Nhân Quân Tử!"

Úy Nhi nhìn nhìn Chu Thiện Nhân dậm chân khí mắng: "Chu thúc thúc, ngươi sao có thể như thế Trự Trự Vi Ngược!"

Chu Thiện Nhân nhìn Úy Nhi liếc một cái, mặt vẻ xấu hổ lóe lên, quay đầu nói: "Ai là trự? Đường đường Trần Giang Vương gia chính là Dân Hoàng em ruột, mệnh quan triều đình, ta không giúp hắn giúp ai? Chẳng lẽ muốn giúp ngươi đám này đạo tặc bằng hữu? Ngươi niên kỷ còn nhỏ, không phân biệt thị phi, nghĩ đến Vương gia sẽ không cùng ngươi so đo, mau lại đây, quay đầu lại ta để cho lang nhĩ với ngươi một chỗ quay về Tịnh Thủy Liên Tọa, hướng Liễu chương môn mặt hiện lên hết thấy!"

Úy Nhi tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, quay đầu tức giận mắng: "Ngươi mới là không phân biệt thị phi! Dân Bảo làm nhiều việc ác, xem mạng người như cỏ rác, liên kiều Giao Nhi phụ thân của tỷ tỷ đều là bị tay hắn làm hại! Dân Hoàng lại càng là tàn bạo, vì chính mắt ngọc cương làm loạn thiên, ngươi còn giúp lấy bọn họ, thật sự là hồ đồ ngu xuẩn mất linh. . ."

"Im ngay!" Chu Thiện Nhân gầm lên: "Chỉ bằng những lời này, liền có thể mang đến cho Tịnh Thủy Liên Tọa không có đình tai ương! Ngươi là hiếu tử, Vương gia sẽ không cùng ngươi so đo, mau lại đây, bằng không đừng trách ta không niệm tình xưa!"

Úy Nhi tức giận đến toàn thân run rẩy, song quyền nắm chặt, đối với Chu Thiện Nhân hô to: "Ta mới không tức ngươi nhớ tình cũ tình! Ta không có loại như ngươi thúc thúc!" Nói qua lại anh anh nỉ non lên tiếng!

Tước Vũ nắm cả nàng, nhẹ nhàng lau đi mặt nàng nước mắt, thở dài nói: "Úy Nhi đừng tức giận, Chu Thiện Nhân đã là lợi muốn đánh tâm, không phân biệt thị phi. Chúng ta cần gì phải cùng loại người này tức giận?"

Úy Nhi tiếng khóc nói: "Chu thúc thúc trước kia không phải như thế, tại sao lại biến thành cái dạng này a!"

Tiểu Bảo khe khẽ thở dài: "Ta nghe chu lang nói qua, Dân Bảo từng đồng ý như bình yên trở lại Vương Phủ, tức miễn Thái Thương mét đi năm năm thuế má!"

Điệp Hiên hừ lạnh: "Chỉ vì lợi nhỏ, hắn đem sư môn giáo lý đều đã quên cái không còn một mảnh!"

Bên cạnh trong kiệu Diêm Tuyền thở dài một tiếng: "Cái này lợi nhỏ cũng đã đủ rồi! Thế gian này người, cái nào không phải vì mình vì tư? Liên Dân Hồ thân là Nhất Quốc Chi Quân đều tham lam như vậy, huống chi là Chu Thiện Nhân!"

Lãnh tình đối với mọi người trầm giọng nói: "Các ngươi có phát hiện hay không?"

Nham Ứng sớm biết chính mình thập tam muội dự cảm rất mạnh, gặp chuyện trầm ổn, lúc này hỏi nàng: "Tiểu yêu lại phát hiện cái gì?"

Lãnh tinh nhìn nhìn phía trước thuyền lớn nói: "Bọn họ không công qua, là bởi vì nước có bọn họ vãi bỏ mạng lưới, thế nhưng là vì cái gì đằng sau thuyền cũng không công, chúng ta một đường đi tới, cũng không nhìn thấy có cọc ngầm!"

Lãnh Thanh mỉm cười hỏi nàng: "Thập tam muội ý tứ là, bọn họ đang đợi?" Bình tĩnh một chút gật đầu.

Chiến Thần không hiểu hỏi nàng: "Chờ cái gì?"

Lãnh tinh nhìn chăm chăm mặt nước nói: "Loại thuyền của chúng ta chìm!" Vừa dứt lời, mọi người chỉ cảm thấy chân thuyền bỗng đột nhiên nhoáng một cái, cũng chỉ là nhoáng một cái, mặt nước liền tuôn ra mảnh lớn bọt nước, tiếp theo bình tĩnh như thường.

Liên Túc cùng Chu Thiện Nhân vốn nhìn nhìn Thập Tam Thái Bảo thuyền bỗng ghé dựa một, hai người nhìn nhau, âm hiểm cười cười.

Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, Thập Tam Thái Bảo thuyền bỗng chỉ là động một, liền quay về bình tĩnh, hai người mặt lại hiện ra mặc danh kỳ diệu thần sắc, đang muốn tra hỏi, lại thấy Tiểu Bảo thuyền cũng hơi hơi nhoáng một cái, hai người đang muốn đại hi, lại vẫn là không chờ nộ cười chất đầy, lại thấy được đối diện không còn động tĩnh, không khỏi có chút tức giận, phỏng đoán phục binh đã đã xảy ra chuyện, địch nhân đã có phòng bị!

Chỉ là đối phương Kì Môn Bát Lãnh kỹ năng bơi coi như có thể, nhưng là không địch lại Lâm Nguyệt thành xưa nay nổi tiếng thủy binh doanh, tuy lúc này chỉ phải xuất năm mươi danh thủy binh, thế nhưng đối phó ba đầu rồng thuyền như cũ đầy đủ, ai có bản lĩnh lớn như vậy, một người địch qua năm mươi tinh binh?

Tiểu Bảo hai mắt đột nhiên bộc đỏ, nhanh chăm chăm mặt nước, sau đó ngồi xổm tại thuyền rồng, yên lặng nghe một hồi, lòng nóng như lửa đốt nói: "Giao Nhi gặp nguy hiểm! Ba tàn bạo hộ Tước Vũ các nàng, ta đi nhìn xem!" Nói qua thả người nhảy dựng, nhảy xuống nước!

Kì Môn Bát Lãnh vừa nhìn, cũng cùng Nham Ứng đánh một tiếng gọi, nhao nhao nước!

Thiết Chấn ở phía sau nhìn rõ rõ ràng, nghe rằng cười lấy đối với sau lưng nha dịch nói: "Biết bơi, cho ta đi Sát! Phối hợp thủy binh, đem tên gia hỏa này hết thấy giết chết, thuyền người lưu lại người sống. Có thủy binh doanh trợ trận, còn sợ bọn họ làm chi!"

Mười mấy cái nha dịch hò hét một tiếng, nhao nhao thuyền hướng thuyền rồng bơi đi!

Tước Vũ tam nữ mặt trắng bệch, nghĩ nhảy thuyền đi giúp Tiểu Bảo, lại bị ba tàn huynh đệ chặt chẽ ngăn lại, Long Giác vội gọi: "Chủ nhân không muốn bà cô nhộm nước!"

Ngưu Thông hai tay duỗi ra, để ngang thuyền xuôi theo, tam nữ vô luận từ cái nào địa phương thuyền, hấn và Sài Vũ đều dời thân đi qua đối với ngăn, tam nữ trừ phi đem hai người bọn họ cái dụng thuyền đi, bằng không dù là cả thuyền chạy loạn, cũng không thể đột phá hai người phòng tuyến!

Sài Vũ biên ngăn vừa nói: "Chủ nhân thần kỹ nổi bật, chắc chắn bình yên không lo, bà cô lại nước, chắc chắn hỗn loạn chủ nhân tâm tư, tăng thêm nguy hiểm!"

Tước Vũ nghe xong lời này, kéo lại Điệp Hiên cùng Úy Nhi, trong mắt tuy cấp thiết vạn phần, lại vẫn là cẩn thận nói: "Hấn nói cũng đúng, chúng ta không thể đi!"

Cũng tại lúc này, đỉnh đầu thuyền đến "Ư...c!" một tiếng tiếng kêu kì quái, mồm mồm nhi ngửa đầu, mừng rỡ hô to: "Đại Điều! Đại Điều trở về!"

Liên Túc từng ở ly giang cùng Phong Chí giao thủ qua, đối với này quái điều một mực lòng còn sợ hãi, lúc này nghe mồm mồm nhi hô to, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng lại không phát hiện Phong Chí bóng dáng, trong nội tâm thầm mắng mình đa nghi!

Đang muốn phân phó thủy binh thu mạng lưới bộ người, đột nhiên cảm giác sát khí tập kích thân, sợ tới mức sắc mặt đại biến, song chưởng đẩy về phía trước, phản phật chưởng phong phá không mà ra!

Lại thấy trước mắt cách đó không xa cứ thế xuất hiện một đôi màu đỏ tươi hai mắt, nhanh nhìn mình chăm chăm tạt bắn mà đến, đối với phát ra chưởng phong không biết sợ hãi, mắt thấy chính mình hai tay bị mổ, vội vàng thu hồi, thân thể lập tức một hồi!

Lôi Yến tấn công đã không, tại Liên Túc bờ vai bay vút mà qua, cũng không trì hoãn, thân thể xoay tròn, hướng Tước Vũ mọi người bay đi, có thể cũng không thấy Tiểu Bảo, chỉ phải vây quanh Tước Vũ mọi người lượn vòng, trong miệng thì thầm tiếng kêu kì quái!

Điệp Hiên nhìn nhìn Lôi Yến bên trái cánh có chút tối đỏ, kêu sợ hãi: "Lôi Yến bị thương!"

Chương 84: Giang cuộc chiến

Tước Vũ vẩy tay một cái, Lôi Yến bay thấp tại nàng duỗi ra thủ chương, đối với nàng lại là gặt đầu lại là tiếng kêu kì quái, bên trái cánh run nhẹ, còn có huyết tinh thấm chảy ra!

Tước Vũ nhìn đau lòng, vuốt ve nó cái đầu nhỏ nói: "Yến nhi đừng nóng vội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đáng tiếc ta lại nghe không hiểu người đang nói cái gì, nếu Tiểu Bảo tại là tốt rồi!"

Úy Nhi đã lấy ra Kim Sang Dược, cho Lôi Yến tổn thương cánh rịt thuốc.

Đỉnh đầu tiếng gió gào thét, Phong Chí từ trên trời giáng xuống, tại thuyền trầm xuống, chỉ nghe hết thảy một tiếng, hai người thủy binh bị Phong Chí từ trong nước nhắc tới, sau đó lại nặng nề ném rơi, "Phù phù" hai tiếng, mặt nước nổi lên một hồi hồng sắc, hai người kia vừa vịn rơi xuống tại chính mình người chỗ kênh rạch chằng chịt bên trong, không còn có phù tới!

Mặt sông một hồi cuộn cuộn, thủy binh nhóm cũng không dám có thò đầu ra, thật sâu chìm nước vào, tránh né Phong Chí công kích.

Đáng tiếc thời gian lâu dài tổng không phải biện pháp, có chút không nín được khí địch người liên vụng trộm phù, nghĩ đổi khẩu khí ngựa chìm, nhưng không ngờ Phong Chí mất thần như điện, xuất bất chưa từng thất bại, lại có hai người thủy binh kêu thảm bị Phong Chí nắm lên, lợi trào đâm vào trong cơ thể, gãy dựa không được, sau đó bị trùng điệp ném, hôn mê tại trong sông!

Liên Túc Thiết Chấn hỗn hển, vốn định để cho binh sĩ phát tiễn, lại bởi vì hai phe đội ngũ tuy chính giữa cách Thập Tam Thái Bảo cùng Minh phủ mọi người, cũng cách xa nhau không được hai mươi trượng, chính là tiền lực phạm vi, khó tránh khỏi sẽ có ngộ thương, tức giận đến giẫm chân giẫm chân, lại lại không thể làm gì, đành phải không ngừng phất người nước, đã bỏ sung (bù chỗ thiếu) vị!

Nha Nhi lo lắng nhìn nhìn Phong Chí, nắm chặt nắm tay nhỏ hô to: "Đại Điều, trở về!"

Phong Chí một cái lao xuống, hạ xuống đầu thuyền, khí tức XIU...XIU... nhìn nhìn Nha Nhi đến gần.

Nha Nhi nghẹn lấy cái miệng nhỏ nhắn, chạy qua tới vuốt ve Phong Chí cái cổ khóc rống: "Ai đem Đại Điều của ta đánh thành như vậy! Ta để cho ca ca báo thù cho huynh!"

Mọi người lúc này mới phát hiện Phong Chí cái cổ thoát khỏi một tầng bộ lông, còn có một đạo thật sâu miệng vết thương đang tại không ngừng chảy ra huyết tới!

Úy Nhi kêu sợ hãi một tiếng, cầm lấy Kim Sang Dược chạy tới muốn cho Phong Chí thoa, Phong Chí lại uốn éo cái cổ, bất mãn hú lên quái dị, tựa hồ đối với Úy Nhi đại đề tiểu làm rất là khinh thường!

Nha Nhi lại ôm Phong Chí cái cổ nói: "Đại Điều nghe lời, để cho Úy Nhi tỷ tỷ cho người rịt thuốc, như vậy liền hết đau."

Phong Chí bất đắc dĩ, đành phải nhắm mắt con ngươi, đảm nhiệm Úy Nhi đem thuốc mỡ bôi ở cổ của mình.

Tước Vũ lo lắng nhìn nhìn mặt nước, thì thào nói qua: "Tiểu Bảo cùng Giao Nhi đến cùng thế nào? Vì cái gì một điểm động tĩnh cũng không có? Phong Chí cùng Lôi Yến như thế nào bị thương? Chúng như là đã trở về, Băng Bảo cùng Tuyệt Lang như thế nào không có đi theo?"

Lại nghe Sài Vũ ở một bên run rẩy nói: "Bà cô, người xem kia. . ."

Tước Vũ men theo Sài Vũ mục quang nhìn lại, nhất thời há to miệng! Úy Nhi cùng Điệp Hiên thấy được bộ dáng Tước Vũ, cũng đi theo nhìn lại, kêu sợ hãi một tiếng, che lại miệng của mình!

Mọi người nghe tiếng quay đầu nhìn, đều giật mình lập đương trường, tựa hồ bị trước mắt kỳ cảnh sợ choáng váng!

Nham Ứng nhìn nhìn Liên Túc thuyền lớn sau lưng càng ngày càng gần cuộn cuộn sóng lớn, nghẹn ngào kêu to: "Vây. . . Đó là cái gì!"

Liên Túc còn tưởng rằng mọi người dối trá, vừa định nhe răng cười lấy vạch trần, lại thấy liên Thiết Chấn thần sắc đều trở nên đã hoảng hốt lại ngốc trệ, lúc này mới vội vàng quay đầu lại, nhìn qua đập vào mặt sóng lớn nhất thời lại ngạc nhiên mà xem, không thể động đậy!

Phản phật một tiếng, Tiểu Bảo ôm sắc mặt tái nhợt Giao Nhi từ trong nước trôi lên đầu, khàn giọng hô to: "Chạy mau!"

Một tiếng này gào thét như là nhắc nhở mọi người, vô luận là Liên Túc Thiết Chấn đội tàu hay là Thập Tam Thái Bảo cùng Minh phủ Diêm điện, tất cả đều ra sức hướng bên cạnh bờ vạch tới!

Phong Chí hú lên quái dị, lưng mang Nha Nhi bay lên trời, hai móng tại mặt nước nhẹ nhàng một trào, đã bắt lấy Tiểu Bảo cùng Giao Nhi, là người thứ

nhất đạt tới bên cạnh bờ, đặt ở cách bờ sông ít nhất năm sáu trượng bình địa.

Tiểu Bảo đau lòng vuốt ve Giao Nhi... khuôn mặt, thấp giọng oán trách: "Người nha đầu này! Người không biết võ công, vì sao phải nước cùng những cái kia thủy binh dây dưa!"

Giao Nhi mỉm cười, rúc vào Tiểu Bảo trong lòng, trắng xám lấy khuôn mặt tươi cười, suy yếu nói: "Người cũng không biết võ công, lại chạy tới cứu ta. ."

Tiểu Bảo đem Giao Nhi ôm thật chặt vào trong lòng, như là tại thế, hoặc như là đang nói một mình nói: "Về sau, ta lại cũng sẽ không cho người mạo hiểm!"

Giao Nhi hai mắt đỏ lên, nhưng không có lên tiếng, chỉ là nhắm mắt lại, bình tĩnh nằm ở Tiểu Bảo trong lòng.

Mặt nước đã loạn cả một đoàn, tam phương đội ngũ tất cả đều bỏ qua tranh đấu, liều mạng hướng bờ vọt tới!

Cuốn cuộn sóng lớn việt tập kích càng gần, có chút không kịp thuyền binh sĩ tại sóng lớn tập kích thân chỉ kịp chỉ phát ra một tiếng kêu thảm, liền bị sóng biển chôn vùi, thừa binh sĩ bị hù hồn phi phách tán, lại càng là liều mạng hướng bên cạnh bờ bơi đi!

Đáng tiếc sóng lớn như là một cái tham lam mãnh thú, không ngừng nghi chút nào cản nuốt tất cả bị nó cuốn vào trong miệng mỹ thực, lần lượt binh sĩ bị bao phủ, nhát gan như Nha Nhi người đã không đành lòng nhìn nhiều, Nguyệt Nhi lại càng là trắng xám lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, cùng Tiểu Đậu Nha ôm chặt cùng một chỗ, rung động rung động run rẩy!

Thập Tam Thái Bảo thuyền rồng bơi vì phải đội Kì Môn Bát Lãnh, cho nên rơi vào phía sau mọi người, mắt thấy sóng lớn càng ngày càng gần, Tiểu Bảo kêu to: "Bọn họ gặp nguy hiểm!"

Nói qua đem Giao Nhi hướng Tước Vũ trong lòng vừa đẩy, liền muốn nước, Diệp Hiên cũng không để ý mọi người đang bên cạnh, một phát ôm lấy thân thể của hắn, nhãn mày nói với hắn: "Người không cho phép đi!"

Tiểu Bảo nhanh chóng dặm chân, rồi lại không đành lòng đại lực đẩy ra Diệp Hiên, muốn cho Phong Chí đi cứu, lại thấy được Phong Chí cắn cổ miệng vết thương bởi vì vừa rồi cứu mình cùng Giao Nhi lần nữa vỡ toang, chảy ra huyết, lồng ngực cũng là dồn dập phập phồng, nghĩ đến cũng đúng mỗi một cực kỳ!

Đang tại nóng vội, lại nghe Tước Vũ một tiếng thét kinh hãi: "Băng Báo!"

Mọi người tập trung nhìn vào, chỉ thấy sóng lớn phía trước, nguyên bản to lớn Băng Báo lúc này như một đuôi nho nhỏ tôm cá, một lần lại một lần xông vào sóng trong mắt, sau đó theo một tiếng khùng bô gào thét, bị một lần lại một lần ép ra ngoài!

Bên cạnh Tuyệt Lang cũng phát ra từng trận sói tru, phối hợp với Băng Báo hướng sóng lớn phát động công kích, Tiểu Bảo hít một hơi lạnh khí!

Cực địa tứ thú từ khi nhỏ máu nhận chủ, đã là Thần Thú, cho dù đối mặt trong chốn võ lâm cao thủ nhất lưu, cũng là lảng nhưng không sợ, này sóng lớn bên trong rốt cuộc là quái vật gì, nhìn Phong Chí cùng thương thế của Lôi Yên, hẳn là bốn thú đánh hội đồng (hợp kích), cũng không thể lấy so với, quái vật kia thực lực thật đúng là tương đối khủng bố!

Liên Túc trong nội tâm cũng âm thầm nghĩ mà sợ, chính mình như chạy trốn chậm một bước, liền bị này sóng lớn thôn phệ!

Mắt thấy sóng lớn việt tập kích càng gần, hẳn nguyên bản còn muốn đến mình tại trong nước bày Thiên La Địa Vồng, quái vật kia vọt tới, mặc dù không thể vây khốn, cũng có thể ngăn cản ngăn chặn, không ngờ một hồi sóng biển vượt qua, chính mình khổ tâm bố trí cơ quan mà ngay cả một chút dùng cũng không có, liền bị thủy lưu xông không còn một mảnh, không khỏi kinh khủng vạn phần, lại cũng ám khảm chính mình chạy nhanh!

Chỉ là nghe được quái vật ngẫu nhiên phát ra gào thét, lại sắc mặt tái nhợt kêu to: "Đây là kia ăn thịt người quái vật, nó vậy mà từ thủy bộ vào thành!"

Nghĩ đến qua truy tra đạo phi, nghe được quái vật kia tiếng kêu, mọi người đã là nhao nhao suy đoán, hôm nay rạng sáng, quái vật vậy mà giết chết thủ thành Bình vệ vào thành, lại chẳng biết tại sao lại lui trở về!

Lúc này nghĩ đến, đích thị là kia tới solo bốn cái cầm thú công lao!

Thủ thành binh sĩ cũng bởi vì chuyện này so với bình thường gia tăng lên gấp mấy lần, cũng điều tới đại lượng quân giới. Không ngờ quái vật kia vậy mà từ đường thủy vào thành, nghĩ đến là bởi vì nó trong nước, so với tại lục địa lợi hại hơn nhiều, nhìn bốn thú thân tổn thương đã là như thế!

Lúc này mọi người toàn bộ lực chú ý tại trong sông, chính là bắt lấy địch nhân thời cơ tốt, Liên Túc đang muốn vụng trộm bố trí, lại thấy xa xa hai đạo nhân ảnh nhanh chóng hướng bên này chạy tới, mặt đại hi, thì thảo nói qua: "Các người rốt cuộc đã tới! Ta đây liền có thể dùng ít sức không ít!" Lúc này không vội mà làm, chỉ là có chút hăng hái nhìn nhìn trong sông thú đầu.

Tiểu Bảo từ Diệp Hiên hai tay bên trong tránh thoát xuất ra, nói với nàng: "Hiên nhi không ai lo lắng, ta không đi!" Đi đến bờ sông, đối với mặt sông phát ra một tiếng dài GR...À..OOOO!!!

Ngưu Thông Mã Diện cùng Hắc Bạch Vô Thường mặc danh kỳ diệu nhìn nhìn hắn, không biết hắn dùng ý ở đâu, lại nghe Diêm Tuyền kêu sợ hãi: "Này tiểu hữu lại thông thú ngữ!"

Bốn người hướng trong sông vừa nhìn, lại thấy Tuyết Lang đã không hề công kích sóng lớn, quay người hướng thuyền rồng phóng đi!

Thập Tam Thái Bảo mắt thấy Tuyết Lang vọt tới, nhao nhao gầm lên, Tiểu Bảo kêu to: "Không nên kinh hoảng, nó là đang giúp các ngươi!"

Thập Tam Thái Bảo lúc này mới buông lỏng cảnh giới, chỉ thấy Tuyết Lang chân trước hướng đuôi thuyền một đáp, thuyền rồng liền muốn gia tăng lên mười người dao động tương đồng dạng, so với trước kia tốc độ nhanh ít nhất gấp đôi, trong nháy mắt chỉ thấy đã vọt tới bên cạnh bờ!

Tiểu Bảo mắt thấy Thập Tam Thái Bảo bình yên vô sự, yên tâm, dùng đôi mắt bờ sông gào thét vài tiếng, mới quay đầu nói với mọi người: "Nhìn tới đây chính là yêu quái kia! Nó rất lợi hại, bốn thú đầu không lại nó!"

Giao Nhi lúc này cũng kéo dài được một hơi, ngồi dậy nói với Tiểu Bảo: "Nếu như nó trong nước lợi hại như vậy, vậy chúng ta liền đem nó dẫn tới bờ tới!"

Tiểu Bảo nhãn tinh sáng lên, gật đầu nói: "Đúng!" Quay người rồi hướng lấy mặt sông gầm rú hai tiếng, Tuyết Lang cùng Băng Bảo quay đầu liền hướng bờ bơi lại, không hề cùng quái vật kia dây dưa.

Tước Vũ nhãn mày tự nói: "Đó là cái gì quái vật? Bốn thú tại sao lại cùng nó đã đánh nhau?"

Giao Nhi thở dài: "Ta tại ly giang lâu như vậy, chưa từng có nghe nói qua có loại quái vật này, chỉ là đoạn trước, mới có bởi vì xem bệnh vượt sông mà bị ăn bình sĩ cùng dân chúng sự tình phát sinh, xem ra chính là quái vật kia gây nên!"

Tiểu Bảo nhìn chăm chăm mặt sông, trầm giọng nói: "Mặc kệ nó là quái vật gì, quyết không thể khiến nó vào thành, bằng không Lâm Nguyệt thành dân chúng tất bị nó làm hại!"

Lúc này mọi người đã toàn bộ tập trung ở một loạt dọc theo sông rừng cây biên, Thiết Chấn Liên Túc kia một đám quan binh, cũng đều chặt vật vút bỏ thuyền bờ, cùng Tiểu Bảo mọi người cách xa nhau trăm mét.

Diêm Tuyền một bộ hắc y, đầu đội mũ rộng vành từ trong kiệu đi ra, cùng Tiểu Bảo đứng chung một chỗ, cười ha ha: "Vậy ta nhóm hôm nay sẽ tới gặp lại quái vật, nhìn xem nó đến cùng là vật gì!"

Nham Ưng cũng toàn thân mồ hôi đã đi tới, ôm bờ vai Tiểu Bảo nói: "Còn có ta, chúng ta một chỗ liên thủ, nhìn xem quái vật kia đến cùng bá đạo đến loại tình trạng nào!"

Lại nghe sau lưng hai tiếng thanh quát: "Dâm tặc, để mạng lại!" Mọi người xoay người nhìn lại, không khỏi chấn động, Tiểu Bảo lại càng là đau đầu, bởi vì người tới chính là tối hôm qua trong lúc lơ đãng chiếm tiện nghi Thiết Y Liên Tâm!

Diêm Tuyền hừ lạnh một tiếng: "Ma Tung Quý Ảnh, lại là các ngươi!"

Tiểu Bảo cuống quýt đối với hai nữ khoát tay nói: "Không được qua đây!"

Hai nữ sững sờ, lại thật sự ngừng bước chân, mặc danh kỳ diệu nhìn nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo xông hai nữ sốt ruột nói: "Nơi này có quái thú, các ngươi không được qua đây, nguy hiểm!" Quay đầu rồi hướng Tước Vũ chúng nữ nói: "Các ngươi cũng đi qua, cách càng xa càng tốt!"

Tước Vũ, Diệp Hiền, Úy Nhi tam nữ lại một cái bộ ngực, cùng kêu lên nói: "Chúng ta không đi!"

Giao Nhi cũng chậm chậm đứng lên nói: "Ta cũng không đi."

Tiểu Đậu Nha cùng Lam Nguyệt nhị hai người thân thể nhỏ tuy vẫn còn ở không ngừng run rẩy, lại cũng quật cường nói: "Tại sao phải chúng ta đi? Chúng ta muốn cùng ca ca cùng một chỗ!"

Tiểu Bảo nhanh chóng hô to: "Quái vật kia liền bốn thú liên hợp một chỗ cũng không thể đánh bại, các ngươi tại đây nguy hiểm!"

Diệp Hiền nổi giận quát: "Ngươi liền võ công cũng sẽ không, còn không phải không sợ? Ngươi còn không sợ, chúng ta sợ cái gì!" Tiểu Bảo nhất thời chán nản, không phản bác được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Li Vãn Thần Thú

Liên Tâm dắt Thiết Ý góc áo, nhẹ nói: "Tỷ tỷ, này xấu tiểu tử cư nhiên có nhiều như vậy nữ nhân!"

Thiết Ý hừ lạnh một tiếng: "Mặc kệ nó, chúng ta là tới giết hắn được!"

Liên Tâm đỏ mặt nói: "Thế nhưng là... Thế nhưng là hắn còn gọi chúng ta không muốn đi qua, sợ chúng ta gặp nguy hiểm..."

Thiết Ý dậm chân: "Hắn nói không lại liền bắt quá? Bà cô càng muốn đi qua, nhìn hắn có thể làm gì ta _!" Nói qua liền lôi kéo Liên Tâm hướng rừng cây đi đến, hồn nhiên đã quên chính mình là tới tìm người ta gây phiền toái, người ta cũng không nghĩ làm gì được tự mình!

Sóng lớn việt tập kích càng gần, Tuyết Lang cùng Băng Báo đã bờ, canh giữ ở Ủy Nhi cùng Tước Vũ bên người, nhìn chăm chăm nhìn nhìn mặt nước.

Bọn quan binh cũng đều sợ choáng váng mắt, vừa lui lui nữa, xa xa tránh được bờ sông!

Tiểu Tiểu này sông đào bảo vệ thành chưa từng xuất hiện qua như biển rộng sóng lớn, gợn sóng mãnh liệt, tựa hồ muốn đem cả mảnh sông đào bảo vệ thành cuốn cái úp sập, thanh thế thật là dọa người!

Mắt thấy sóng lớn đã cuốn đến bên cạnh bờ, Kì Môn Bát Lãnh đột nhiên lách mình ngăn cản ở trước mặt mọi người, trong tay nhanh chóng làm lấy thủ thế, cao giọng đủ hô: "Nước trôi qua!"

Kia sóng lớn xoát một vậy mà chìm đi, chỉ còn tiểu cổ ba đào mơ hồ cuộn cuộn, như là một nước sông ngựa sẽ bị nấu mở!

Mọi người thở ra một hơi, sắc mặt của Kì Môn Bát Lãnh lại càng ngày càng trắng xám, hai tay giao nhau tại trước ngực, như là lúc dùng song chưởng hướng án lấy vật gì, chỉ là mỗi người cánh tay đều tại run nhẹ nhẹ!

Chiến Thần khiêng trường thương nhảy đến tám lạnh bên người, quát to một tiếng: "Ta tới giúp đỡ các ngươi..."

Nham Ứng kêu to: "Đừng đi qua!" Vừa dứt lời, Kì Môn Bát Lãnh đồng thời phun ra một đạo máu tươi, bờ sông sóng biển trợn vện dâng lên hai trượng chí cao, hướng về tám lạnh xoắn tới!

Diêm Tuyền trầm giọng nói: "Cứu!"

Minh Phù Tử Sứ thân hình nhoáng một cái, mỗi người lôi kéo hai người Lãnh gia huynh đệ nhanh chóng trở lại lâm, Chiến Thần vừa nhìn tình huống không ổn, cũng một cái thân người chạy theo trở về, hắn là hiểu chiến, lại cũng không phải đồ ngốc!

Lại nghe một tiếng thê lương gào thét, sóng lớn tách ra, một vật tại trong sông chậm rãi dâng lên!

Mọi người đầu tiên là thấy được hai cái màu vàng kim Trường Giác, toát ra một cái to lớn long đầu, thế nhưng là thân thể lại như một đuôi to lớn cá vàng, thật dài đuôi cá hướng trong nước vỗ, một đạo sóng lớn liền hướng bờ đánh úp lại!

Mọi người nhao nhao xuất chưởng, mấy chục cao thủ chưởng phong bỏ về phía không trung, "Oanh" nghênh hướng sóng lớn, sóng lớn 'Rầm Ào Ào' một tiếng vỗ vụn, làm ướt bên cạnh bờ nham thạch!

Long Giác ngạc nhiên kêu to: "Này... Đây là cái gì quái vật!"

Giao Nhi vẻ mặt khó có thể tin kêu to: "Đây là Li Vãn Thần Thú! Ta nghe ta cha trước kia nói qua, quanh năm tại thủy hành đi đều tể bái loại quái vật này, ta cho rằng chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới lại thật sự có loại vật này!"

Mọi người giờ mới hiểu được vì sao Cực địa tứ thú liên thủ đều đánh không lại quái vật kia, bắt đầu Lai Nhân chính là chân chính Thần Thú! Mà bốn thú lại vừa mới tiến hóa, thực lực so với người ta kém không phải một cấp bậc!

Thế nhưng là Thần Thú này vì sao phải công kích mọi người, nó đến Lâm Nguyệt thành đến cùng vì chuyện gì?

Mọi người thấy nó long đầu cá thân, so với Băng Báo hình thể còn lớn hơn gấp đôi!

Ngoại trừ hai cái Long Giác cùng ngực bụng là màu vàng kim, còn lại lại là một mảnh Thủy Lam, bốn vây cá hơi hơi ba động, trôi nổi tại mặt sông, mắt lộ ra hung quang, hung hăng nhìn chăm chăm một người!

Tiểu Báo theo ánh mắt của nó quay đầu nhìn lại, đúng là Lam Nguyệt nhi!

Li Vãn trong hơi thở trùng điệp thở ra một hơi, thân thể khẽ động, tựa hồ muốn xông bờ, Tiểu Báo thân hình nhoáng một cái, gọi được phía trước, đối với sau lưng mọi người hô to: "Bảo vệ tốt Nguyệt Nhi, lui về phía sau!"

Li Vãn hướng về phía Tiểu Báo "Ngao!" kêu to một tiếng, miệng rộng mở ra, một cổ Thủy Trụ tạt bắn mà đến!

Tước Vũ chúng nữ kêu sợ hãi một tiếng, này thủy tiễn thế tới thậm gấp, liền ngay cả thân pháp nhanh nhất Tước Vũ cũng không có nắm chắc lần mất khai mở, lại thấy Tiểu Bảo toàn thân đột nhiên toát ra bạch sắc hơi, trong chớp mắt tràn ngập toàn thân!

Tại ánh mặt trời chiếu, Tiểu Bảo toàn thân lại tản mát ra màu vàng kim hào quang, quay quanh toàn thân hình thành một đạo kim sắc che chắn! Thủy Trụ bắn tới che chắn chi, liền bốn bắn ra, một giọt cũng không thể tung tóe đến Tiểu Bảo thân!

"Phá thể vô hình chân khí!" Liên Túc Thiết Chấn đồng thời kêu sợ hãi một tiếng, ngạc nhiên lấy bên cạnh bờ Tiểu Bảo. Hai người nhìn nhau, đều nhìn ra đối phương trong mắt vẻ sợ hãi!

Đương kim trong chốn võ lâm cao cấp nhất cao thủ, có thể tu luyện đạo chân khí phá thể mà ra, cũng bất quá lác đác mấy người!

Liên sư phụ của bọn hán Ma Vương cùng Quỷ vương, cũng không thể làm được điểm này, nhưng trước mắt này cái chi bất quá mười mấy tuổi hài tử, cư nhiên có thể làm được, chính mình cùng hán giao đấu, không thể nghi ngờ là chịu chết!

Tiểu Bảo ngửa đầu nhìn nhìn Li Vãn, hét lớn một tiếng: "Nghịch súc, nguoi dám!"

Li Vãn nhìn trước mắt người hai mắt đỏ bừng, lại lui lại vài bước, tựa hồ có chút sợ hãi.

Thế nhưng là chi là thời gian một cái nháy mắt, liền một lần nữa vọt lên, bốn vây cá hướng mặt nước vỗ, lẳng không lên, vượt qua Tiểu Bảo, trực tiếp hướng bờ vọt tới!

Tiểu Bảo trở lại kêu to: "Đừng cho nó tới gần Nguyệt Nhi!" hai tay đuổi ra, một phát bắt được Li Vãn đuôi cá!

Li Vãn rống giận vung vẩy cái đuôi, muốn đem Tiểu Bảo quét rơi, không ngờ Tiểu Bảo thân thể như nước lục bình, theo sóng sóng cuộn cuộn, lại vẫn không chìm, Li Vãn tránh chi không thoát, nhanh chóng oa oa tiếng kêu kì quái!

Thiên Tàn huynh đệ ngăn ở chúng nữ trước mặt, Long Giác cụt một tay xông lên, một quyền đập trúng Li Vãn bụng dưới, chỉ nghe "Phanh!" một tiếng, bên cạnh chạy tới Thập Tam Thái Bảo cùng Minh phủ mọi người chỉ cảm thấy kinh phong đập vào mặt!

Mọi người nhìn nhau ngạc nhiên, nhìn nhìn hán tử tuy trời sinh tàn tật, không nghĩ được quyền lực lại cường hãn như thế, mọi người tại đây liền ngay cả Diêm Tuyền đều tại để tay lên ngực suy tư, nếu như một quyền này đánh vào chính mình thân, có thể hay không thừa nhận tới?

Chiến Thần lại là thẳng tính tình, lúc này giờ ngón tay cái lên quát to một tiếng: "Hảo quyền C hán tử!" Lại thấy Long Giác cánh tay phải rũ xuống, mặt thống khổ không chịu nổi!

Sài Vũ kêu sợ hãi: "Đại ca làm sao vậy!"

Long Giác cổ nén đau đớn: "Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, hôm nay cũng tại quái vật kia thân chịu thua thiệt! Quái vật kia hảo dày da!"

Nguyên lai Li Vãn toàn thân da dày thịt béo, đao thương bất nhập, Long Giác một quyền này tất nhiên là không thể tổn thương nó, bất quá cũng không phải đều không có công hiệu, Li Vãn đau hủ lên quái dị, thân thể nhéo một cái, bên trái vây cá hát lên, một vây cá hướng Long Giác phiến tới!

Ngư Thông quét ngang thân, ngăn chặn ở trước người Long Giác, hai đầu gối một hồi, hai chường đi phía trước, bật hơi khai mở thanh âm, "Này!" kêu to một tiếng, song chường cùng vây cá đụng vào nhau!

"Phanh!" Li Vãn thân hình không hoảng hốt, chỉ là vây cá đã bị kích quay về, Ngư Thông hai chân răng rắc một tiếng, đã hăm vào chân nhám thạch!

Mọi người lại càng là ngạc nhiên, này ba tàn huynh đệ mỗi cái đều là trời sinh thân lực a! Này to con quả thật chính là người đá đồng dạng, liền Thần Thủ đều tựa hồ tại tay hán chiếm không được quá lớn tiện nghi!

Còn chưa chờ Ngư Thông thở một ngụm, Li Vãn tiếng kêu kì quái lấy lại là một vây cá đánh úp lại, Ngư Thông nổi lên khí lực, lại chống đỡ một chường, hai chân hăm địa không ngờ không có đầu gối!

Mất thấy vây cá lần nữa đánh úp lại, Ngư Thông sẽ bị nó cứng rắn nhập vào đấy, Sài Vũ đại đao một kéo, đối với vây cá dùng sức bỏ tới, chỉ nghe "Ca" một tiếng, Tinh Cương chế tạo trường đao cuối cùng bị từ đầu bẻ gãy!

Sài Vũ trong tay chỉ chứa một cái chuỗi đao, chỉ bắt quả Li Vãn cũng bị đao thế cản trở một ngăn, Ngư Thông lập tức nắm chặt thời cơ nhảy tới!

Thập Tam Thái Bảo cùng Minh phủ Diêm điện người như cũ đi đến, mọi người nhao nhao thi triển công phu, cùng Li Vãn đại chiến!

Li Vãn thân hình to lớn, lại tương đối linh hoạt, chỉ là vĩ bị Tiểu Bảo kéo lấy, mất đi một cái hữu hiệu công kích vũ khí, càng bởi vì là tại lục địa, vô pháp nhờ vào sức nước, năng lực giảm bớt đi nhiều, trong khoảng thời gian ngắn bị mọi người ngăn lại, thoát thân không được, chỉ có thể nhanh chóng ô ô kêu to, ánh mắt lại trừng mắt Nguyệt Nhi, như muốn phun ra lửa!

Nguyệt Nhi bị hù oa oa kêu to, trốn sau lưng Tước Vũ ủy khuất nói: "Nguoi trừng mắt ta xong rồi cái gì, ta lại không trêu chọc đến nguoi!"

Giao Nhi nhướng mày, đột nhiên xông Nguyệt Nhi hô to: "Nguyệt Nhi, nguoi trong lòng kia cái đi, nhanh lấy ra!"

Nguyệt Nhi sững sờ, sờ tay vào ngực, quả nhiên móc ra một cái bạch sắc hộp gấm, nâng tại trước mắt ngạc nhiên hỏi nàng: "Thân thể của ta tại sao có thể có loại vật này? Người làm sao biết thân thể của ta già rồi đi?"

Giao Nhi biết nàng lúc này đã quên tối hôm qua sự tình, không kịp nói tí mĩ, ôm đồm qua cái hộp kia, xa xa đối với Li Vẫn bóng một, hô to: "Bảo bối ở chỗ này! Người tới cầm!"

Li Vẫn hét lớn một tiếng, thân lực đạo tăng thêm, bốn vây cá đồng thời hướng bên cạnh vỗ, tất cả mọi người bị kích lui về phía sau vài bước!

Li Vẫn thân thể xoay tròn, đuôi dài lại mang theo Tiểu Bảo bay cuộn Giao Nhi, Tiểu Bảo kinh hãi, mắt thấy chính mình muốn quét trúng Giao Nhi, vội vàng một cánh tay duỗi ra, mang nàng một phát ôm lấy, Li Vẫn quá hống nhất thanh, thân thể liền trở mình, mang theo Tiểu Bảo cùng Giao Nhi lại một mực lặn Lạc Hà, trong chớp mắt liền chìm đi, ở trước mặt mọi người biến mất!

"Tiểu Bảo! Giao Nhi!" Chúng nữ cao giọng kinh hô, vừa định xả thân đi cứu, lại bị Thập Tam Thái Bảo cùng Minh Phủ Tứ Sứ ngăn lại, Diêm Tuyền đối với chúng nữ nói: "Các cô nương chớ để nóng vội, tiểu hữu thần kỳ thông thiên, Không có nguy hiểm được!"

Diệp Hiên phản nộ gọi: "Hắn thông thiên cái rắm! Hắn liền võ công cũng sẽ không! Đừng cản ta, ta muốn đi cứu hắn!"

Diêm Tuyền nhú mày nói: "Hắn là không biết võ công, thể nhưng ta tin tưởng cho dù là đệ nhất lưu cao thủ đến nơi, cũng không nhất định có thể chế trụ hắn, cô nương cần gì phải lấy thân phạm hiểm, cho hắn nhiều tăng một phần gánh nặng đầu này?"

Diệp Hiên sững sờ, nghĩ đúng là đạo lý này, mắt thấy mặt sông nói: "Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy ngu ngốc chờ?"

Diêm Tuyền lắc đầu nói: "Không, chúng ta còn có việc muốn làm, còn có một đám người muốn đối phó!"

Diệp Hiên giương mắt vừa nhìn, chỉ thấy Thiết Chấn Liên Túc đã dẫn dắt một loại quan binh chậm rãi hướng mọi người xúm lại qua.

Chu Thiện Nhân nhìn chăm chăm Lam Nguyệt nhi, nhẹ nhàng cười nói: "Li Vẫn Thần Châu như thế nào tại người thân, người rốt cuộc là ai? Nhìn người thân hình, cùng đêm qua kia đạo tặc giống như đúc, người là không phải hái Tinh Thần trộm? !"

Một roi vào trong sông, Tiểu Bảo liền kéo lại Giao Nhi. Hắn vừa mới còn nói về sau cũng sẽ không để cho Giao Nhi mạo hiểm, lúc này mới không được một nén nhang công phu, hai người đã bị Li Vẫn mức nước!

Li Vẫn cũng chìm, trừng mắt so với ngư nhân còn lớn hơn con mắt, căm tức nhìn hai người!

Tiểu Bảo tiếp nhận Giao Nhi trong tay hộp gỗ, đang muốn mở ra ném cho Li Vẫn, lại bị Giao Nhi một phát bắt được hai tay, nhìn nhìn Giao Nhi không ngừng lắc đầu!

Tiểu Bảo cũng nhất thời hiểu được, này Li Vẫn Thần Châu là phong ở bên trong Huyền Băng, Nếu như cái hộp vừa mở ra, đừng nhìn chỉ có một khối không được lớn chừng quả trứng Huyền Băng, cũng đủ để đem tất cả đóng băng tại đây mảnh rộng rãi sông lớn bên trong!

Li Vẫn mắt thấy hộp gỗ bị Tiểu Bảo nắm trong tay, con mắt nhất thời đỏ lên, mở cái miệng rộng mãnh liệt rống một tiếng, một cổ một người vây kín thô to thủy tiễn tạt bắn mà đến!

Giao Nhi hai chân đạp một cái, lôi kéo Tiểu Bảo hướng lui về phía sau đi, Li Vẫn bốn vây cá một cái, cũng đuổi. Giao Nhi kỹ năng bơi thật tốt, ở trong nước so với tại lục địa còn muốn linh hoạt, lôi kéo Tiểu Bảo nhanh chóng về phía trước bơi!

Tiểu Bảo nhìn ra đó là đập nước phương hướng, trong lòng biết Giao Nhi là muốn đem Li Vẫn dẫn xuất thành đi lại nghĩ cách đem Thần Châu ném cho nó, thầm khen Giao Nhi thận trọng, cũng nắm chắc tay của nàng, Không dám buông lỏng, sợ nàng bị kia Li Vẫn tổn thương!

Vừa bơi vài bước, thân thể lại như con quay xoay tròn, lại còn tốc độ càng lúc càng nhanh, hai người như một mực tên rời cung, phá sóng bước tới!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Li Vẫn đoạt châu

Giao Nhi ôm thân thể của Tiểu Bảo, tâm hồn thiếu nữ chấn động, nghĩ chính mình quanh năm tại ly giang hành tẩu, kỹ năng bơi luôn luôn có chỗ tự kiểm

ché, nhưng là bây giờ cùng Tiểu Bảo so với, quả thực là đồ chơi cho con nít đồng dạng, nếu như mình bơi, đoạn không có tốc độ nhanh như vậy!

Kỳ thật nàng lại không biết Tiểu Bảo lúc này cũng là khổ mà không nói được!

Tiểu Bảo có Thất thái nguyên đan hộ thân, tất nhiên là không sợ nước xâm, chỉ là một ôm lấy Giao Nhi thân thể, Phần hồng liệt khí cùng bạch sắc chân khí tại thể nội nhanh chóng bốc lên, hai cổ khí lưu dây dưa cùng một chỗ, vận chuyển thất kinh bát mạch, sau đó phá thể, tại hai người thân thể bốn phía luân chuyển lan tràn, hình thành một cỗ xoay tròn khí lưu, mang theo hai người nhanh chóng bước tới!

Giao Nhi dứt khoát ngừng hai chân kích thích, tùy ý Tiểu Bảo ôm, tâm hồn thiếu nữ rất nhanh nhúc nhích, hai tay vốn rủ xuống ở bên cạnh, trong lúc vô tình, đã hoàn đến sau lưng của Tiểu Bảo, ôm chặt lấy hắn!

Con mắt lơ đãng sau này nhếch lên, nhất thời kinh hãi quát to một tiếng, phun ra mấy cái bọt khí, lúc này mới nhớ tới chính mình vẫn còn ở trong nước, vội vàng ngậm miệng mong!

Tiểu Bảo bị nàng vừa gọi, cũng quay đầu sau này vừa nhìn, chỉ thấy kia Li Vãn Thần Thú lại như tại lục địa chạy trốn đồng dạng, bốn vây cá luân chuyển huy động, một tắc cũng không rời đi theo hai người sau lưng!

Xem ra ở trong nước, đúng là gia hỏa này thiên, lấy Tiểu Bảo lúc này tốc độ, chính là trăm người đủ vạch thuyền rồng, cũng khó có thể truy đuổi, nhưng này quái thú lại truy đuổi không tốn sức chút nào!

Trong khi giây chết, cách ra khỏi thành đập nước còn có xa xa một đoạn khoảng cách, chính mình lại càng ngày càng khó lấy đỉnh chỉ tức giận, chỉ khi nào thò đầu ra hô hấp, liền sẽ bị Li Vãn truy đuổi, đến lúc sau hai người nói không chừng đều bị quái vật ăn thịt!

Quay quanh thân thể xoay tròn hai cổ khí lưu viết xoáy càng nhanh, trong cơ thể Thất Hà nguyên đan cũng đã bày biện ra vàng óng ánh nhan sắc, thế nhưng là Tiểu Bảo lại cảm giác tốc độ càng ngày càng chậm, ôm Giao Nhi hai tay lại là không dám chút nào từng thoát!

Giao Nhi cũng cảm giác ra Li Vãn càng đuổi càng gần, ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Bảo, lại thấy hắn nét mặt đỏ bừng, đôi môi đóng chặt, trong lòng biết hắn đã đến khí tức chưa đủ thời khắc, trong nội tâm âm thầm sốt ruột.

Cảm giác được hai cánh tay của hắn viết ôm càng chặt, biết hắn cho dù lúc này nguy cấp thời khắc cũng không muốn vứt bỏ chính mình, tâm hồn thiếu nữ mừng thầm.

Mất thấy Li Vãn đã cách hai người không xa, chân đã cảm giác được phi tập kích mà đến thủy lưu, Giao Nhi cắn răng, mặt phần xấu hổ nhìn Tiểu Bảo liếc một cái, đột nhiên ôm lấy cổ của hắn, môi anh đào đã áp vào Tiểu Bảo đôi môi chi!

Tiểu Bảo vốn đã cảm giác khí lực không kế, khó có thể duy trì, vừa vận Li Vãn theo đuổi không bỏ, vô pháp thoát khỏi!

Đang tại lòng nóng như lửa đốt, người ngọc đã kề mặt qua, môi anh đào hôn lên chính mình miệng, một cỗ mùi thơm ngát đập vào mặt, Tiểu Bảo ý thức hé miệng, Giao Nhi đã đem một ngụm thanh khí độ qua, khẩu khí này để cho Tiểu Bảo tâm thần buông lỏng, chân khí trong cơ thể trong chớp mắt phồn vinh mạnh mẽ, thân thể xoay tròn tốc độ nhanh hơn, bá một, đã nhảy lên xuất mấy trượng xa!

Tiểu Bảo cảm giác trong cơ thể Thất thái nguyên đan bị cỗ này thanh khí xông lên, lực mũi đột nhiên nhanh một, tinh thần cũng lập tức chấn động, sinh mệnh lực tựa hồ cũng tràn đầy hơn nhiều!

Giao Nhi ưm một tiếng, hai tay cảm chặt ở Tiểu Bảo phía sau lưng, thân thể cũng run rẩy theo! thiếu nữ ôm ấp tình cảm lần đầu Hướng Nam người rộng mở, chưa bao giờ tiếp xúc qua nam tử môi anh đào hôm nay cũng cam nguyện bị trước mặt nam tử này tùy ý nhắm nháp!

Nghĩ kia ly giang gặp nhau, nam tử này lâm nguy cứu giúp, chính mình kia luôn luôn ngây thơ không khai mở tâm, liền có nam tử này bóng dáng!

Về sau một đường đi theo, cả ngày tương đối, nam tử này cẩn thận che chở, có việc luôn là động thân, tuy tương hộ còn có cái khác nữ tử, thế nhưng là chính mình vẫn có thể cảm giác ra hắn nồng đậm tình ý!

Người nam nhân nào không phải ba vợ bốn nàng hầu? Mình cũng chưa bao giờ nghĩ tới nam tử này hội chú ý tại chính mình, nguyện cứ như vậy một đời đối với theo, kia đã là cuộc đời đã tu luyện duyên phận, mình cũng liền cảm thấy mỹ mãn!

Đối với quan hệ của hai người, Giao Nhi cũng sớm biết sẽ có một ngày như vậy, chỉ là hai người đều đang đợi cơ hội thích hợp xuyên phá tầng kia cửa sổ.

Vốn định đợi thêm một đoạn thời gian, đợi đến lần nhau cũng không thể dứt bỏ, khi đó lại nước chảy thành sông, đem toàn tâm đều giao cho này tra tấn người tên vô lại!

Không nghĩ tới tại đây tùy thời không có đỉnh hiểm cảnh, tại đây mộng lung sương mù đầy nước, này vốn là vô ý thực hiện đối với hôn, liền dễ dàng tột suy sụp chính mình tất cả phòng tuyến, đó của mình trái tim món gan cũng bị một cái hôn này cho câu đi, không thể chờ đợi được bay vào này người xấu ôm ấp hoài bão!

Tiểu Bảo ôm chặt Giao Nhi, nguyên đan chân khí vây quanh toàn thân, đột nhiên cảm thấy, lúc này chính mình đã không cần hô hấp, thân thể mỗi một chỗ lỗ chân lông đều tại hấp thu trong nước dưỡng khí, làm chính mình không hề bị đè nén!

Giao Nhi lại cảm thấy, bên cạnh hết thấy cũng bắt đầu trở nên rõ ràng vô cùng, liền bên cạnh bơi qua một mảnh cá con có mấy cây môi tu, cũng có thể phân biệt ra được!

Điều này chẳng lẽ chính là linh thức tổng cộng dung? Tiểu Bảo không biết, Giao Nhi cũng không rõ ràng lắm, hai người đã đắm chìm tại đây ngọt ngào đối với hôn bên trong, không rảnh chú ý đến cái khác!

Hai cái thân hình như một chi trên không trung ghé qua tiễn, nhanh chóng hướng tiền phương bay nhanh. Ngay tại sắp đụng một đạo dài khắp rêu xanh dày đặc vách tường nháy mắt, hai người tâm hữu linh tê thân thể xoay tròn, hai chân hướng vách tường đập một cái, thân thể đột nhiên thẳng tắp rút lên, "Rầm Ào Ào" một tiếng từ trong sông luôn lên!

Tiểu Bảo tay phải giương lên, bạch sắc hộp gỗ đã từ đập nước cửa ra vào bay ra ngoài, hai người đang ở giữa không trung, rời môi, Tiểu Bảo nhìn chăm chăm đẳng Giao Nhi Hồng Hà rậm rạp xinh đẹp nhan, yêu thương gọi năng: "Giao Nhi. . ."

Giao Nhi si ngốc nhìn nhìn Tiểu Bảo, hai tay xiết chặt, ôm chặt ái lang, trầm thấp đáp lại: "Tướng công. . ." Tại Li Vẫn lao ra đập nước nháy mắt, hai người một lần nữa rơi xuống trong nước, lại là ôm nhau đối với hôn, cũng không có khả năng tách ra!

Chảy xiết thủy lưu tại phía trước chưa đủ năm trượng địa phương đáp xuống, hòa nhập vào thật sâu Giản Thủy bên trong. Áp ngoại đột nhiên dâng lên một vòng bạch quang, theo Li Vẫn một tiếng gào thét, một mảnh to lớn thú ảnh phóng lên trời, "Phanh!" một tiếng rơi vào áp bá đỉnh, hai mắt đỏ thẫm, thờ hồn hên nhìn chăm chăm hai người.

Tiểu Bảo trong lòng căng thẳng, hai tay nhỏ một cái, đem Giao Nhi dấu ở phía sau, cũng trừng mắt nhìn Li Vẫn, trong miệng lại nói khề với Giao Nhi hô to: "Đi mau! Tình huống không ổn!"

Li Vẫn trừng mắt đỏ bùng con mắt, ngửa mặt một tiếng thét dài, ngực dòn đập phập phồng, đầu vung qua vung lại, tựa hồ hết sức thống khổ!

Tiểu Bảo che chở Giao Nhi lặng lẽ sau này vừa lui, Thấy Li Vẫn cũng không động tác, vì vậy một phát bắt được tay của Giao Nhi xoay người rồi đi!

Lại nghe sau lưng "Oành" một tiếng vang thật lớn, Li Vẫn đã từ áp bá nhảy, nhảy xuống nước, tóe lên bọt nước đánh vào hai người thân, Giao Nhi run rẩy một, hảo băng nước!

Tiểu Bảo lôi kéo Giao Nhi dọc theo đề nhanh chóng trở về chạy, trong sông Li Vẫn chặt chẽ đi theo, Tiểu Bảo nhướng mày, ngừng bước chân, Li Vẫn quả nhiên cũng ngừng. Đứng tại trong nước nhìn nhìn hai người hồng hộc thở phì phò.

Giao Nhi cầm lấy tay của Tiểu Bảo, khẩn trương hỏi: "Nó vì sao phải đi theo chúng ta?"

Tiểu Bảo thấp giọng nói: "Ta cũng không hiểu. Bất quá nó dường như cũng không phải muốn công kích chúng ta."

Giao Nhi lúc này mới phát hiện Li Vẫn mắt to bên trong đã không còn vừa rồi vừa thấy mặt thì sát khí, chỉ là đáng thương nhìn nhìn hai người, thỉnh thoảng khẽ gọi vài tiếng, như là có cái gì ủy khuất.

Nữ hài tử vốn là mềm lòng, Giao Nhi thấy được bộ dáng Li Vẫn, trong nội tâm liền có chút thương yêu, đang đưa Tay của Tiểu Bảo nói: "Người không phải hiểu thú ngữ sao? Người hỏi một chút nó đến cùng có chuyện gì, là không phải muốn cầu cạnh chúng ta?"

Tiểu Bảo cười khổ mà nói: "Ta lại nghe không hiểu ý của nó, có lẽ ta trước kia thường xuyên cùng dã thú tiếp xúc, cho nên hiểu những cái kia chim bay cá nhảy ngôn ngữ, thế nhưng là Li Vẫn là trong truyền thuyết Thần Thú, ta nghe không hiểu. . ."

Giao Nhi nghe xong, cũng có chút bất đắc dĩ, nhìn nhìn ở trong nước thỉnh thoảng run rẩy Li Vẫn, nhăn mày nói: "Ta đoán nó đã đem Thần Châu ăn, thế nhưng là lại chịu không được Huyền Băng hàn ý, cho nên cảm giác rất thống khổ."

Tiểu Bảo gật đầu nói: "Ta cũng đoán chừng là như vậy. Thế nhưng là tại sao phải đi theo chúng ta? Chúng ta lại không phải bếp lò!"

Giao Nhi nhìn nhìn Tiểu Bảo, trong mắt một bộ như có điều suy nghĩ bộ dáng.

Tiểu Bảo bị nàng chăm chăm có chút kỳ quái: "Giao Nhi làm sao vậy, vì sao như vậy nhìn ta? Là không phải lại muốn hôn sao?"

Giao Nhi nhất thời xấu hổ mặt, trợn mắt nhìn hấn giận: "Ai ngờ hôn, xú nỡ! Người đi theo ta!" Nói qua dẫn Tiểu Bảo đi đến bờ sông, sau đó đem hai người tay đồng thời xuyên vào trong nước.

Tiểu Bảo mặc danh kỳ diệu nhìn nhìn Giao Nhi hỏi: "Làm cái gì vậy?"

Giao Nhi đập vào chiến tranh lạnh nói: "Người cảm thấy nước băng sao?"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Không biết là."

Giao Nhi liền hàm răng đều đụng phải một chỗ, từ trong nước lấy ra tay, đặt ở Tiểu Bảo trong lòng, ôm hấn nói: "Thế nhưng là ta cảm thấy thật tốt băng! Ta đều nhanh lạnh đã chết!"

Tiểu Bảo ôm chặt Giao Nhi, Trong ánh mắt lại là thương yêu, lại là không biết giải quyết thế nào, thì thảo nói qua: "Ý của người là, ta thể chất khác hẳn

với thường nhân, không cảm giác được băng lãnh?"

Giao Nhi đối với hấn nghịch ngợm vênh lên một miệng: "Ngươi a, chính là một cây gổ, đoán chừng liền nóng đều không cảm giác được!"

Tiểu Bảo nghe xong này là sự thật, bởi vì chính mình dường như từ trước đến nay cũng không có xuất mồ hôi thời điểm. Thế nhưng là Li Vãn như thế nào lại biết được những cái này? Mặc dù biết được lại có thể thế nào? Tổng không thể có thể làm cho mình mỗi ngày ôm cự thú a!

Nhìn ra Tiểu Bảo trong mắt nghi hoặc, Giao Nhi cười nói: "Chớ quên, nó cũng là Thần Thú, có lẽ có thể cảm nhận được ngươi chỗ bất đồng!"

Tiểu Bảo vừa nghĩ, tựa hồ cũng có loại khả năng này, lại như cũ nhũu mấy hồi nằng: "Vậy ta ứng như thế nào giúp nó?"

Giao Nhi lắc đầu: "Ta cũng không hiểu. Ngươi vì tại sao không hỏi một chút nó?"

Tiểu Bảo bất đắc dĩ xoay người nhìn nhìn Li Vãn, hô to một tiếng: "Ngươi là không phải rất khó chịu?"

Giao Nhi để cho hỏi, hấn liền đi hỏi, vốn cũng là vô ý hơi bị, lại thấy Li Vãn dường như nghe hiểu đồng dạng, thân hình khẽ động, đã đi tới trước mặt của hấn, cúi đầu tới dùng đầu Long Giác chống đỡ lấy Tiểu Bảo lồng ngực!

Tiểu Bảo cũng không sợ, bởi vì hấn đã cảm nhận được Li Vãn cũng không sát ý, truyền thuyết này bên trong Thần Thú lúc này lại như một đứa bé bị ủy khuất, dựa vào Tiểu Bảo trong lòng ô ô gào khóc, tựa hồ chỉ có như vậy tài năng giảm bớt trong cơ thể khổ sở.

Giao Nhi cũng thấy nó có chút đáng thương, đưa tay phải ra, nghĩ chạm đến một Li Vãn cái trán, an ủi một nó.

Không ngờ Li Vãn đột nhiên cai đầu dài uốn éo, đầu Long Giác nhoáng một cái, sừng nhọn bá một hướng Giao Nhi cánh tay phải vạch tới!

Này biến đổi có quá mức đột nhiên, Giao Nhi kêu sợ hãi một tiếng, cánh tay phải bản năng sau này co rút lại, thế nhưng là Long Giác vẫn là đem đầu ngón tay của nàng phá vỡ, Tiểu Bảo giận dữ, há mồm hét lớn: "Nghiệt súc!"

Nghĩ cứu Giao Nhi đã là không kịp, nhìn nhìn nàng tuyết trắng đầu ngón tay đã chảy ra đỏ tươi giọt máu, lại càng là phần nộ không thể uống, nhấc chân liền hướng Li Vãn đá vào!

Li Vãn lại là ô ô liền gọi, trong ánh mắt hình như có vẻ cầu khẩn. Giao Nhi lập tức bắt lấy Tiểu Bảo nói: "Đừng vội, nó khả năng cũng không phải cố ý!"

Tiểu Bảo oán hận thu hồi chân phải, lôi kéo Giao Nhi hướng lui về phía sau mấy bước, căm tức nhìn Li Vãn: "Ngươi muốn làm gì?!"

Li Vãn lại ô ô kêu theo, thấp đầu hướng Giao Nhi bị thương tay phải gom góp.

Giao Nhi sững sờ, chậm rãi nâng lên cánh tay, đặt ở Li Vãn đầu.

Một giọt huyết tinh nhỏ tại Li Vãn cái trán, trong nháy mắt liền biến mất, dường như bị Li Vãn hấp thu đồng dạng, Tiểu Bảo trong đầu linh quang lóe lên, bật thốt lên kêu to: "Ta hiểu được, nó là muốn nhận chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Li Vãn nhận chủ

Có Cục địa tứ thú kinh lịch, Tiểu Bảo rất nhanh nghĩ thông suốt tầng này, con mắt nhìn nhìn Li Vãn nói: "Ngươi là không phải còn cần Dương Thần huyết?"

Li Vãn nhìn chăm chăm tay phải của hấn, ô ô khẽ gọi, nhưng cũng không dám như đối với Giao Nhi như vậy đột nhiên động tác.

Tiểu Bảo ngừng đầu hướng Long Giác dùng sức nhấn một cái, Long Giác đâm rách ngón tay, huyết tinh rỉ ra, Tiểu Bảo chỉ đặt tại Li Vãn cái trán, nhìn nhìn huyết sắc bị hấp thu phai nhạt, áy náy nói: "Nguyên lai ngươi là muốn nhận chủ, ta trách oan ngươi rồi!"

Li Vãn hấp thu âm Dương Thần huyết, hai mắt cư nhiên càng thêm huyết hồng, ngửa đầu gào to một tiếng, đầu một thấp, lại một đầu đâm vào trong nước!

Giao Nhi nhủu mày nhìn nhìn Tiểu Bảo hỏi: "Cái gì là nhận chủ? Nó đi nơi nào? Máu của chúng ta đối với nó có tác dụng sao?"

Tiểu Bảo mỉm cười đem lúc trước Cực địa tứ thú nhận chủ tình huống đối với Giao Nhi một giảng, sau đó nhìn không ngừng cuộn cuộn mặt nước nói: "Li Vẫn nhất định là tại tiến hóa! Nó vốn là Thần Thú, không biết tiến hóa về sau sẽ biến thành bộ dáng gì nữa! Bất quá đáng ăn mừng là, nó sau này sẽ là Giao Nhi tọa kỵ!"

Giao Nhi kinh ngạc: "Tọa kỵ của ta? Li Vẫn sẽ là tọa kỵ của ta? Thực bất khả tư nghị!"

Tiểu Bảo cười nói: "Không có gì bất khả tư nghị, chớ quên nó là Thần Thú, hội chính mình chọn lựa chủ nhân! Giao Nhi thân thể thuộc tính cùng nó tương xứng, tất nhiên là trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác! Có âm thần huyết cùng Dương Thần huyết, nó định có thể áp chế Huyền Băng hàn độc. loại nó lại đến, về sau Giao Nhi đi đâu, Li Vẫn sẽ đi theo đó!"

Giao Nhi vẻ mặt vẻ mặt, lắc đầu thán phục: "Thật sự là bất khả tư nghị! Thế nhưng là ta vì sao lại có âm thần huyết?"

Tiểu Bảo quý hẹp cười: "Bởi vì ngươi là ngã đích thiên mệnh phu nhân!"

Giao Nhi mặt đỏ lên, trợn mắt nhìn hấn, giận mắng: "Ngươi đi luôn đi!"

Tiểu Bảo biết nàng không tin, cũng không giải thích, cười nói: "Ngươi sớm muộn gì sẽ rõ, Tước Vũ các nàng sẽ nói cho ngươi biết hết thảy!"

Giao Nhi vốn là đối với Tiểu Bảo lòng có tương ứng, lúc này cũng không hề truy vấn việc này, chỉ nhìn lấy mặt nước nói: "Ngươi nói Li Vẫn tại tiến hóa?"

Tiểu Bảo gật đầu nói: "Có âm Dương Thần huyết, thể chất của nó sẽ có cái biến, cho nên muốn vào hóa."

Giao Nhi lo lắng nói: "Thế nhưng là Li Vẫn Thần Châu ma tính to lớn, Li Vẫn ăn nó đi, có thể hay không như năm đó Thanh Thành Từ đồng dạng ma tính quá?"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Tuyệt đối sẽ không!"

Giao Nhi sững sờ, nhìn nhìn Tiểu Bảo hỏi: "Vì cái gì sẽ không?"

Tiểu Bảo khẳng định nói: "Bởi vì Thần Châu vốn là Li Vẫn bốn mạng nguyên đan! Li Vẫn là Thần Thú, năm đó nhất định là bởi vì chuyện gì xảy ra, mới có thể phun ra nguyên đan, hãm vào ngủ say trạng thái! Hiện giờ nó tỉnh, sẽ liêu lĩnh tìm nguyên đan, không có nguyên đan hộ thân, nó liền sống không được thời gian quá dài!"

Giao Nhi khẽ gật đầu một cái: "Loại này giải thích ngược lại hợp lý. Thế nhưng là ai sẽ có bản lãnh lớn như vậy, có thể làm Thần Thú này phun ra nguyên đan ngủ say đến bây giờ?"

Không đợi Tiểu Bảo nói chuyện, mặt sông đột nhiên "Rầm Æo Æo" một tiếng vang thật lớn, một đầu Kim Giáp quái thú lao ra mặt nước, đối với hai người "Ồ oa!" Quát to một tiếng, trong chớp mắt liền đi tới trước mặt hai người!

Giao Nhi kêu sợ hãi một tiếng, nhào vào Tiểu Bảo trong lòng, run rẩy hỏi: "Là vật gì!"

Tiểu Bảo tập trung nhìn vào, cười lớn nói: "Là Li Vẫn! Nó trở về!"

Tiến hóa Li Vẫn hình thể cũng không có bao nhiêu cái biến, chỉ là ngực bụng hoàng sắc làn da đã lan tràn đến toàn thân, lưng (vác) vẩy cá cũng biến thành màu vàng kim, như choàng một tầng kim quang lóng lánh khôi giáp!

Tiểu Bảo cánh tay phải duỗi ra, đối với Li Vẫn hô to: "Qua!"

Li Vẫn trừng mắt càng thêm đỏ tươi con mắt, ngoan ngoãn bơi tới bên cạnh bờ, cái đầu dài một thấp, đảm nhiệm Tiểu Bảo nhẹ khế vuốt vuốt trán của nó.

Tiểu Bảo đối với Giao Nhi cổ vũ: "Đừng sợ, sờ sờ nó, nó là của ngươi!"

Giao Nhi do dự mà vươn tay ra, vừa mới tiếp xúc, tựa như chạm đến một khối nung đỏ các-bon, bị hù lập tức rút tay trở về.

Tiểu Bảo kinh sợ hỏi: "Làm sao vậy?"

Giao Nhi lắc đầu, lần nữa bắt tay đặt ở Li Vẫn cái trán, mặt biểu tình càng ngày càng là kinh nghi, Tiểu Bảo nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nhìn nàng, sợ có nguy hiểm gì, qua nửa ngày Giao Nhi mới ngạc nhiên nói: "Ta chỉ muốn đem đề tay tại nó thân, dường như liền có thể nghe được nó đang nói chuyện!"

Tiểu Bảo ồ lên một tiếng: "Vì cái gì ta nghe không được? Nó đang nói cái gì?"

Giao Nhi nhắm mắt con ngươi, lấy tay đè lại Li Vẫn cái trán nói: "Nó tại gọi ta là chủ nhân. Nó tại cảm tạ chúng ta đem thú đan trả cho nó, lại còn cho nó âm Dương Thần huyết, trợ nó khôi phục Thần Thú tôn sư, nó nói về sau thể sống chết đối với theo. . ."

Tiểu Bảo cười nói: "Ta sớm biết được! Dùng tâm niệm nói cho nó biết, Cực địa tứ thú cũng là Thần Thú, là bằng hữu của chúng ta, về sau muốn cùng

chúng hảo hảo ở chung, không nên tùy tiện hại người!"

Giao Nhi nghe vậy, nhắm mắt lại thử cùng Li Vãn câu thông, một lát sau, mỉm cười nói: "Nó nói hết thấy đều nghe chủ nhân được!"

Tiểu Bảo ha ha cười cười, chặn ngang ôm lấy Giao Nhi, hai tay vừa nhấc, để cho nàng cười Li Vãn lưng (vác), chính mình ngồi xuống phía sau của nàng, vỗ Li Vãn nói: "Đi, chúng ta trở về tìm Tước Vũ các nàng! Đừng làm cho các nàng vì chúng ta lo lắng!"

Đã là vòng thứ ba công kích!

Diêm Tuyền mặt âm trầm, nhìn nhìn địa chân cụt tay đứt cùng chiếc cổ thi thể, đối với xa xa vẫn còn ở chỉ huy cường công quỹ Linh Sư gia Liên Túc gào thét: "Liên Túc, ngươi còn muốn thảo gian bao nhiêu mạng người mới bằng lòng dừng tay!"

Liên Túc mặt mũi tràn đầy nhe răng cười, đối với Diêm Tuyền hô to: "Lấy mạng Diêm La, chỉ cần các ngươi ngoan ngoãn đi theo ta quay về nha môn lĩnh tội, Vương gia có lẽ nhìn ngươi thành danh không dễ, có thể tha ngươi vừa chết!"

Diêm Tuyền tức giận mắng: "Các ngươi đã thấy được Thần Châu đã bị Li Vãn đoạt lại, hiện tại ta tiểu huynh đệ kia cùng tiểu nha đầu kia hoàn sinh chết chưa biết, vì sao còn muốn đau khổ bức bách?"

Nham Ứng toàn thân máu đen, đứng ở bên cạnh hân hừ lạnh nói: "Dần Báo đã thẹn quá hoá giận, đã không chiếm được Thần Châu, liền bắt chúng ta trở về, để cho chúng ta vì hân gánh tội thay! Vì kế hoạch hôm nay, chính là bảo vệ tốt này mấy cái nữ oa oa, các nàng hay là hải tử, chưa thấy qua loại này tình cảnh, lúc này sợ đến như vậy cũng là tình chi đương nhiên! Người của Dần Báo ngựa muốn đến, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta yểm hộ, ngươi cùng Minh Phủ Tử Sư che chở đám này nha đầu rồi đi!"

Diêm Tuyền nhướng mày, nhìn nhìn Thập Tam Thái Bảo mỗi cái toàn thân đầm máu, thở hồng hộc, trong nội tâm không đành lòng: "Không được, địch nhân nhân thủ đông đảo, lưu lại các ngươi lần nữa tuyệt không còn sống cơ hội!"

Nham Ứng cả giận nói: "Lúc này còn bà mẹ cái gì! Nếu ngươi không đi, tất cả mọi người đi không được nữa! Chúng ta vốn là đạo phi, cùng quan binh đối nghịch đã lâu, sớm có chuẩn bị ngày hôm nay! Nhưng những... này nhóc con nhóm ban đầu xuất giang hồ, liên quan đến việc này đúng là bất đắc dĩ, các nàng nếu có sơ xuất, ngươi ta sao hướng ân công tiểu huynh đệ nói rõ!"

Diêm Tuyền quay đầu nhìn nhìn mọi người vây hộ tại tối trung tâm Tước Vũ chúng nữ, chỉ thấy ánh mắt của các nàng đều si ngốc nhìn chăm chăm mặt sông, cho dù trời sập tới đều là một bộ không thèm để ý chút nào bộ dáng, biết là lo lắng Tiểu Bảo, thương tâm thậm chí chi cổ, lúc này đã không hề có năng lực tự vệ!

Thích thú thờ dài một tiếng, đại lực vỗ Nham Ứng bờ vai nói: "Hảo! Huynh đệ, ngươi ta nhiều năm đối nghịch, nhưng lại chưa bao giờ chân chính có qua xung đột! Ta một mực khâm phục ngươi là mảnh hân tử, lúc này ca ca nhận ngươi một tình, như có thể bình yên độ kiếp, Minh phủ Diêm điện định cùng Thập Tam Thái Bảo dẫn vì sinh tử chi giao, vinh nhục cùng!"

Nham Ứng mục quang thâm trầm, đối với Diêm Tuyền trùng điệp gật gật đầu.

Diêm Tuyền quay đầu phân phó: "Che chở những cái kia nữ oa oa, chúng ta theo bờ sông rút lui!"

Long Giác hét lớn: "Diêm Quân, bà cô nhóm liền giao cho ngươi rồi, ba huynh đệ chúng ta cùng Thập Tam Thái Bảo kẻ vai chiến đấu, yểm hộ các ngươi!"

Diêm Tuyền hét lớn: "Hảo! Có ta Diêm Tuyền một hơi, tuyệt không để cho các nàng chịu một chút tổn thương!"

Cũng tại lúc này, chỉ nghe xa xa chấn thiên giá hò hét, bụi mù cuộn cuộn mà đến, Phong Bà Tử biến sắc, đối với Diêm Tuyền hô to: "Đi mau! Dần Báo viện quân tới, nếu ngươi không đi liền không còn kịp rồi!"

Thiết Chấn cười ha ha: "Ta xem hôm nay các ngươi đám này đạo tặc còn hướng chạy đi đâu! Ngoan ngoãn chịu chết đi!" Nói qua một chưởng chụp về phía không trung tới quần chiến Phong Chí!

Bốn thú đã cùng Li Vãn dây dưa một ngày một đêm, lúc này đã là thân thể mỗi một đến cực điểm, muốn không phải trung tâm bảo vệ, thật sự là liên động một khí lực cũng không còn!

Lúc này Phong Chí lại nơi nào sẽ là đối thủ của Thiết Chấn, chỉ nghe một tiếng thét kinh hoàng, Phong Chí bị đánh giữa không trung, lông vũ tán mát phiêu, còn có tí ti giọt máu!

"Đại Điều!" Nha Nhi đau lòng khóc lớn, bị Úy Nhi một phát ôm lấy, hai người chưa từng gặp qua máu tanh như vậy tình cảnh, lúc này Tiểu Bảo không tại bên người, chúng nữ tất cả đều tâm loạn như ma!

trông mong Tiểu Bảo có thể nhanh lên trở về, chỉ cần có hân, cho dù chết cũng cam tâm tình nguyện!

Lam Nguyệt nhi cũng sợ choáng váng, cùng Nha Nhi cùng Úy Nhi ôm vào một chỗ, lên tiếng khóc lớn!

Tước Vũ phẫn hồng bạch lấy khuôn mặt, tuy trước mắt thảm cảnh để cho nàng bị hủ toàn thân run rẩy, lại vẫn là đối với chúng nữ nói: "Đừng khóc! Tiểu Bảo sẽ trở lại, chúng ta không muốn cho mọi người tăng thêm phiền toái!"

Điệp Hiên khần trương tay đều nắm không thành quyền, dùng sức một chưởng chụp về phía bên cạnh đại thụ, nhìn nhìn thân cây bị chính mình hóa liên chưởng đụng bẻ một mảnh lớn, trong nội tâm mới trấn định, đối với chúng nữ hô to: "Chúng ta đi giúp đỡ bọn họ! Không phải là giết người nha, bà cô không sợ!"

Lại thấy Ngưu Đại quay người lại, nói với các nàng: "Đi, chúng ta yểm hộ các người, theo bờ sông chạy, một mực hướng áp bá phương hướng chạy!"

Điệp Hiên đang định phản bác, lại nghe Dẫn Báo cười một thót khoái mã, khàn cả giọng hô to: "Bắn tên n muốn bắt người, chết muốn thu thi! Cho ta hung hăng bắn!"

Vừa dứt lời, phía sau hần một hồi bài sơn đảo hải tiếng kêu gào xuất ra, phô thiên cái địa đồng dạng mũi tên đuôi lông vũ tạt bắn tới, Phiền Đầu kêu sợ hãi: "Không thể! Nơi này còn có ta huynh đệ!"

Liên Túc một cước đem hần gạt ngã, mắng to: "Lúc nào còn cố kỵ bọn họ, nghi phạm chạy trốn người cần phải lên trách nhiệm này sao?"

Dẫn Báo nghe rồi cười nói: "Ta mang đến 2000 tinh binh, các người có chấp cánh cũng không thể bay!"

Đầy trời mũi tên đuôi lông vũ kẹp lấy không bỏ gió rít thanh âm tới, này hộ thành trong rừng cây cối vốn cũng không nhiều, tại đây mũi tên đuôi lông vũ cũng không ngăn cản được ít nhiều!

Long Giác mặt xám như tro, đoạt tại mũi tên đuôi lông vũ đến nơi lúc trước hét lớn: "Bảo hộ bà cô!"

Ba tàn huynh đệ cùng Minh Phủ Tử Sứ nhanh chóng đứng ở Tước Vũ chúng nữ bên cạnh, đã chính mình huyết nhục thân thể nghênh tiếp mũi tên đuôi lông vũ đến, mà cùng Thập Tam Thái Bảo quần chiến bọn nha dịch lại sợ tới mức gào khóc thảm thiết, chạy trốn chết!

Thập Tam Thái Bảo đang lúc mọi người bên ngoài vây thành một vòng, con mắt nhìn chăm chăm tạt bắn mà đến mũi tên đuôi lông vũ, lảng nhưng mà lập!

Chiến Thần cũng biết tại đây mũi tên đuôi lông vũ, tất cả ngăn cản đều là phí công, may mà cùng bách luân một chỗ ném xuống trường thương cùng hai lưỡi búa, cười khổ một tiếng, đồng thời mắng một tiếng: "Con bà nó, hôm nay nói rõ ở nơi này!"

Phô thiên mũi tên đuôi lông vũ trong chớp mắt liền tới, mắt thấy mọi người tánh mạng nguy tại sớm tới, Dẫn Báo liền cười ngựa bay nhanh mà đến biên ha ha cuồng tiếu, mà ở vào xa xa một cây đại thụ hai cái xinh đẹp thiếu nữ cũng lòng có không đành lòng, nhắm mắt lại, tựa hồ không muốn thấy được này thảm thiết một màn!

Liên Tâm ghen ngào nói: "Tỷ tỷ, chúng ta thật sự không đi sao?"

Thiết Ý thờ dài một tiếng: "Chúng ta đi, là muốn giúp ai? Giúp lấy mạng Diêm La, định lưng (vác) sư môn phản nghịch tội danh! Có thể Dẫn Báo đối với chúng ta đều còn chết sống không để ý, sẽ giúp hần cũng là không muốn, vậy chúng ta có thể giúp đỡ chỗ nào? Huống chi vừa rồi người ta đã xuất thủ, giúp đỡ mấy cái nữ nhân giải quyết xong nhiều như vậy nha dịch đánh lén, đã là đối với sư mệnh bất trung!"

Liên Tâm dậm chân: "Thế nhưng là cứ như vậy trợ mắt nhìn các nàng chết?"

Thiết Ý cũng là tâm loạn như lửa đốt, nhưng trong nháy mắt bình tĩnh, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng: "Muội muội người xem!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Chạy ra ngoài thành

Một đạo to lớn Thủy Long đột nhiên từ trong sông đột ngột từ mặt đất mọc lên, đón phỏ thiên mà đến mũi tên đuôi lông vũ xông bắn đi, tất cả mũi tên cũng bị cỗ này cường đại thủy lưu xông bốn phần tán, thủy thể lại là không giảm, liên tiếp không ngừng lăng không bắn về phía xa xa!

Chỉ nghe "Ai nha!" Một tiếng, Dẫn Báo cả người lẫn ngựa bị lũ lụt xông, sau lưng quân đội cũng bị Thủy Trụ này xông chia năm xẻ bảy, chặt vật không chịu nổi!

Bốn thú hí một tiếng, hướng về bờ sông chạy đi, Tước Vũ tam nữ kinh hãi kêu to: "Tiểu Bảo! Giao muội!"

Giao Nhi đối với chúng nữ mỉm cười: "Bọn tỷ muội không cần lo lắng, chúng ta tới rồi!"

Tiểu Bảo lại mặt mũi tràn đầy sát khí, đối với bốn thủ dãi rỗng một tiếng, bốn thủ dậm chân, nhanh chóng trở lại chúng nữ bên người, Tiểu Bảo cánh tay phải chỉ, cánh tay trái vỗ Li Vẫn phía sau lưng, hét lớn: "Bắn!"

Li Vẫn trước ngực co rụt lại, trong chớp mắt lại bành trướng, vạn đạo thủy tiễn phun ra, đối với nơi xa Thiết Chấn Liên Túc tạt bắn đi, Thiết Chấn Liên Túc phản ứng rất nhanh, nhanh chóng ghé vào địa!

Mà cái khác mọi người trốn tránh không kịp, bị Thủy Trụ xông đầu xối, liền kêu thảm thanh âm cũng không phát ra, ngực đã bị thủy tiễn xuyên thấu, bị mất mạng đương trường!

Mà thừa mấy ngàn người bị nước trôi trở thành tượng đất, nhét chung một chỗ, chặt vật không chịu nổi!

Lam Nguyệt nhi vỗ tay cười to: "Oa! Quái vật kia thật là lợi hại!"

Tiểu Bảo bờ bên kia mọi người nói: "Đi mau, đường thủy ra khỏi thành!"

Lâm Nguyệt ngoài thành, Diệp Hiên dùng sức ôm theo Tiểu Bảo lơ lửng, tức giận mắng hấn: "Ngươi cho ta thành thật khai báo, ngươi đến cùng đi đâu? Ngươi có biết hay không chúng ta có nhiều lo lắng ngươi?"

Tiểu Bảo vẻ mặt đau khổ, không ngừng cầu xin tha thứ: "Đau. . . Đau. . . Trước bụng tay, ta báo cho các ngươi. . ."

Tước Vũ cười nói: "Ngươi trước hết để cho hắn nói xong, kia bảo vật đi nơi nào? Quái vật kia vì sao đi theo bọn họ?"

Diệp Hiên lúc này mới buông lỏng tay, bóp eo nhìn nhìn Tiểu Bảo, gầm lên: "Nói mau!"

Tiểu Bảo cười khổ đem Li Vẫn nhận chủ sự tình vừa nói, mọi người giờ mới hiểu được.

Diệp Hiên hừ một tiếng, nhìn thoáng qua ở một bên si ngốc nhìn chăm chăm Tiểu Bảo Giao Nhi liếc một cái, không có hảo khí đích nói: "Giao Nhi cũng có âm thần huyết? Vậy thì thật là tiện nghi tiểu tử thú này!"

Lam Nguyệt nhi kỳ quái hỏi nàng: "Giao Nhi tỷ tỷ có âm thần huyết, vì sao tiện nghi ca ca?"

Tước Vũ phốc một tiếng bật cười, lập tức lại trừng Tiểu Bảo liếc một cái, mới nói với Nguyệt Nhi: "Giao Nhi có âm thần huyết, đã nói lên nàng có thể vĩnh viễn cùng với chúng ta, ai cũng không thể đem chúng ta tách ra, kia không phải tiện nghi tiểu tử thú này?"

Lam Nguyệt nhi gãi lấy cái đầu nhỏ nói: "Ta còn là không hiểu nhiều. . ."

Úy Nhi vuốt Lam Nguyệt nhi cái đầu nhỏ nói: "Ngươi về sau hội hiểu, có lẽ đến muộn liền đã hiểu!"

Tiểu Đậu Nha lại vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, bàn tay nhỏ bé một bên dùng sức sửa sang lấy Phong Chí lông vũ, một bên thấp giọng mắng: "Liền biết Giao Nhi tỷ tỷ không chạy thoát được đâu! Ca ca thú, nữ nhân càng ngày càng ... hơn nhiều!"

Sài Vũ cười hắc hắc nói: "Bà cô nhỏ, ngươi là nghĩ giúp đỡ Đại Điều sơ cái bướm á, hay là nghĩ nhỏ lông của nó?"

Tiểu Đậu Nha cả kinh, cúi đầu vừa nhìn Phong Chí đang đáng thương nhìn nhìn nàng, thân tuy lông vũ mất trật tự, đầu thẳng run, lại là một cử động cũng không dám, bị hù nhanh chóng đối với Phong Chí xin lỗi: "Thật xin lỗi a nghe lời chym, ta làm đau ngươi rồi. . . Đều là kia phong lưu ca ca xấu, tức chết ta!" Mọi người cười ha ha.

Diêm Tuyền cổ kiêu tại vừa rồi lúc chiến đấu đã bị phá hủy, lúc này đeo đỉnh đầu sâu sắc mũ rộng vành, mũ rộng vành biên giới có một vòng thật dài lụa đen, đem toàn thân đều bao bọc ở bên trong!

Hắn ngừng đầu, nhìn sắc trời một chút, nói với Tiểu Bảo: "Tiểu huynh đệ, chúng ta kẻ đó:tiếp đến muốn đi đâu?"

Tiểu Bảo chấp tay nói: "Còn chưa tạ ơn vừa rồi các vị đối với Vũ nhi các nàng liệu mình tương hộ. Ta muốn đi Việt Châu thành, cho nên hiện tại muốn tiến đến trực Lộc trấn, chúng ta như vậy từ biệt, ngày khác gặp lại, tất cùng mấy vị ca ca chè chén say mèm!"

Nham Ứng cười to: "Tiểu huynh đệ đây là muốn đuổi chúng ta đi sao?"

Tiểu Bảo nhanh chóng chấp tay: "Ca ca nói chính là chuyện này! Ta sao dám đuổi các ngươi! Chỉ là. . ."

Diêm Tuyền không vui nói: "Tiểu huynh đệ nói như vậy, há không phải xem thường chúng ta? Dân Báo tối hận thấu xương, chính là hái Tinh Thần trộm, lúc này đằng sau có 2000 truy binh, chúng ta một khi rời đi, ngươi mấy người kia ứng phó như thế nào? Đoạn đường này hung hiểm vạn phần, phục binh khắp nơi, chúng ta chia ra ba đường chẳng vận thành một cỗ, dù sao chúng ta vốn là triều đình truy nã tội phạm quan trọng, mặc dù lúc này rút đi, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua chúng ta, sao không kẻ vai chiến đấu?"

Nham Ứng cũng nói: "Diêm Quân nói chính là! Chúng ta mặc dù ngăn Dân Báo nhất thời, lại không tổn thương căn bản, hắn tất hội ngóc đầu trở lại! Lúc này mọi người nếu là tách ra, lực lượng càng thêm đơn bạc, chẳng tự hợp cùng một chỗ, sống hay chết phải dựa vào chúng ta đồng lòng dốc sức làm!

Chúng ta đi giang hồ, vốn là đem sinh tử không để ý, nhưng lại cũng không phải mặc người chém giết chủ nhân, nếu như gặp, vậy đánh qua, tiểu huynh đệ có Thần Thủ tương trợ, chúng ta tham mệnh, đang muốn mượn cơ hội che chở, tiểu huynh đệ chắc hẳn sẽ không cự tuyệt a?"

Tiểu Bảo trong lòng biết hai người bọn họ là tìm mượn cơ cùng với tự mình, lo lắng bên mình người an nguy, bằng không lấy bọn họ lực lâm đạo tặc thân phận, quanh năm cùng triều đình chỗ đứng, nếu muốn tránh né truy binh, tùy tiện tìm đỉnh núi là được rồi!

Nhưng là bây giờ tại vị đến nơi, lại đều Hoài Ân nghĩa, liệu mình tương hộ, trong nội tâm cảm kích, nhất thời cũng không biết đạo nói cái gì cho phải.

Phong Bà Từ cũng tại một bên nói: "Chúng ta không nên ở chỗ này dừng lại, Dàn Báo đại quân đã đuổi tới, phụ cận có tòa Hoài Lộc Sơn, sơn động huyết đa dạng, dễ nhất che dấu, dễ thủ khó công. Chúng ta trước hướng kia đi, trốn tránh qua đêm nay, ngày mai lại đi trục Lộc trấn!"

Mọi người nghe xong, lập tức khởi hành, hướng Hoài Lộc Sơn tiến đến.

Hai cái bóng người đột nhiên hiện thân đang lúc mọi người vừa rồi đứng lại địa phương.

Một người đối với bên cạnh người nói: "Tỷ tỷ, chúng ta có muốn hay không cùng đi qua?"

Thiết Ý gật đầu nói: "Đương nhiên muốn cùng! Chúng ta còn không có báo thù đó!"

Liên Tâm tức giận nói: "Tiểu tử này thật sự đáng giận, ngày ấy như vậy lãng phí chúng ta, nhưng bây giờ cũng không có việc gì người đồng dạng, loại truy đuổi hãm, không nên hảo hảo đánh hãm một trận không thể!"

Thiết Ý lại sớm đã biết được Liên Tâm tâm ý, che miệng cười nài: "Chỉ sợ thật sự truy đuổi tiểu tử kia, muội muội cũng không nỡ đánh!"

Liên Tâm khuôn mặt đỏ lên, giận mắng: "Nói nhăng gì đấy! Xem ta không đánh hãm quỳ gối địa gọi bà cô!"

Thiết Ý sâu kín thở dài, nhẹ nói: "Muội muội, chúng ta như vậy đi theo, lại không dám hiện thân thấy hãm, đến tốt cùng là vì sao?"

Liên Tâm sững sờ, khế cắn môi, muốn nói câu ngoan thoại, lại cảm thấy thật sự khó tránh khỏi này lạnh lợi tâm ý của tỷ tỷ, cũng đi theo than nhẹ một tiếng: "Ta cũng không biết, thế nhưng là lại không muốn đơn giản buông tha hãm. . . Cái kia dạng khinh bạc chúng ta, cũng không thể cứ như vậy muốn hãm đơn giản chạy!"

Thiết Ý lắc đầu nói: "Chúng ta là yêu ma Quỷ đạo, luôn luôn giết người không tính, vì sao thấy nam nhân này, lại luôn là hung ác không tâm địa?"

Liên Tâm thở dài: "Kiếp!"

Nhìn nhìn Thiết Ý ánh mắt kinh ngạc, lại thở dài một hơi: "Tiểu tử này, chính là tỷ muội chúng ta kiếp! Qua bất quá kiếp, liền nhìn tỷ muội chúng ta tạo hóa nữa!"

Thiết Ý lại kéo lại tay của nàng nói: "Bất kể nhiều như vậy, chúng ta trước tiên đem Dàn Báo dẫn đi, chớ để hãm Hoài Lộc Sơn, chúng ta còn chưa giáo huấn tiểu tử kia, sao có thể để cho hãm rơi vào trong tay Dàn Báo!"

Liên Tâm thở dài: "Chúng ta làm như vậy, cũng là vi phạm sự mệnh! Oan gia, người cũng hiểu biết chúng ta tâm ý?"

Hoài Lộc Sơn chim bay cá nhảy khắp nơi đều có, nghĩ là nơi này ở vào hai trấn giao tiếp, người ở thưa thớt chỉ có.

Tất cả mọi người người mang công phu, kiếm chút đồ ăn cũng là đơn giản. Sau khi ăn xong, mọi người đều tự tìm huyết động ngủ, Tiểu Bảo biết mọi người mỗi một ngày, sớm đã buồn ngủ, vì vậy xung phong nhận việc gác đêm gác, phòng ngừa Dàn Báo mang binh tấn công núi. Mọi người không lay chuyển được hãm, đành phải đồng ý, đều tự tìm huyết động thiếp đi.

Đã là Trung thu, ban ngày nóng bức khó nhịn, muộn lại là gió mát phơ phất. Tiểu Bảo khoanh chân ngồi chung một chỗ đá to chi, nhắm mắt lại thở nạt về hơi thở.

Trăng sáng nhô lên cao, Ngân Huy vẩy vào Tiểu Bảo thân, như là độ một tầng sáng trong viên bạc, tại bằng phẳng mặt đá đáng sừng sững bất động, giống như Thiên Thần.

Một đạo lệ ảnh lạnh lẽ đi vào, con mắt nhìn chăm chăm thạch nam tử, trong ánh mắt ý nghĩ - yêu thương nồng đậm, tựa hồ quanh mình hết thảy đều đã dung không tiến ánh mắt của nàng.

"Giao Nhi." Tiểu Bảo cũng không quay đầu lại, nhẹ giọng gọi nàng.

Đằng Giao Nhi vênh lên một ít miệng: "Người nào biết là ta? Nghĩ dựa người một cũng không được!",

Tiểu Bảo quay đầu, mỉm cười nhìn nàng nói: "Giao Nhi khi nào cũng biến thành như vậy nghịch ngợm sao?" Nói qua cúi người đuổi ra một tay, kéo lại Giao Nhi cổ tay trắng, đem nàng kéo nạt đá, ngồi bên người tự mình.

"Người không thích?" Giao Nhi quay đầu nhìn nhìn hãm, hai cái hắc bạch phân minh con mắt lớn tại trong bầu trời đêm chiếu lấp lánh.

Tiểu Bảo cũng không có bắt tay buông ra, hai tay hợp ở Giao Nhi bàn tay như ngọc trắng cười nói: "Ta như thế nào không thích! Ta chỉ hi vọng Giao Nhi mỗi Thiên Đô là như vậy vui vẻ!"

Giao Nhi đem thân thể nhẹ nhàng tựa ở Tiểu Bảo thân, sâu kín nói qua: "Chỉ cần có thể với người vĩnh viễn cùng một chỗ, Giao Nhi mỗi Thiên Đô biết lái tâm!"

Tiểu Bảo trong nội tâm cảm động, ôm Giao Nhi thân hình, nhẹ nói: "Đi theo ta sẽ ăn rất nhiều đau khổ, Giao Nhi sợ sao?"

Giao Nhi lắc đầu, hỏi hân: "Tại sao lại ăn rất nhiều đau khổ?"

Tiểu Bảo than nhẹ: "Mấy ngày nay, ta dường như đột nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều sự tình. Tuy sự tình trước kia đại bộ phận hay là không nhớ nổi, thế nhưng là có một số việc lại có mơ hồ ấn tượng! Thân thể của ta có rất nhiều trọng trách, ta thả không, cũng không thể thả, cho nên về sau đường có thể sẽ rất khúc chiết, ta thật sự không muốn làm cho các người ăn nhiều như vậy đau khổ!"

Giao Nhi cúi đầu, nghĩ một lát, phản tay nắm Tiểu Bảo nói: "Vô luận nhiều đau khổ rất khó, Giao Nhi cuộc đời này, đều đem tâm giao cho tướng công thân! Tướng công cũng phải đáp ứng Giao Nhi một sự kiện, có thể?"

Tiểu Bảo sững sờ, nhìn nhìn Giao Nhi sắc mặt ngưng trọng bộ dáng, gật đầu hỏi nàng: "Chuyện gì?"

Giao Nhi ngửa mặt nhìn nhìn Tiểu Bảo, si ngốc nói: "Giao Nhi sẽ cùng theo tướng công đi khắp chân trời góc biển, trọn đời đối với theo. Thế nhưng là nếu có một ngày, Giao Nhi rời đi, cũng không phải là bốn ý, tướng công có thể không bỏ Giao Nhi, Vĩnh Niệm tình cũ?"

Tiểu Bảo lấy làm kinh hãi, ôm chặt lấy thân thể của Giao Nhi nói: "Giao Nhi vì sao nói ra chuyện đó? ! Là không phải chuyện gì xảy ra?"

Nhìn nhìn Tiểu Bảo đáng vẻ khẩn trương, Giao Nhi nở nụ cười, bữu môi cười: "Người đến cùng có đáp ứng hay không?"

Tiểu Bảo bận rộn lo lắng nói: "Ta đối với Giao Nhi chân tình ý cắt, nguyện sinh tử đối với theo, những ngày này, Giao Nhi đã thành một bộ phận của thân thể ta, cho dù là rời đi ta một phút đồng hồ, đều là tuyệt đối không thể! Nếu có ai có thể bắt đi Giao Nhi, Tiểu Bảo chính là buông tha cái mạng này, cũng sẽ tìm đến người!"

Giao Nhi ưm một tiếng, nhào vào Tiểu Bảo trong lòng, tiếng khóc nói: "Tướng công. . . Giao Nhi. . . Thật là sợ!"

Tiểu Bảo vỗ nhẹ Giao Nhi lưng trắng, sốt ruột hỏi nàng: "Giao Nhi có thể hay không báo cho tướng công, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Giao Nhi khóc thút thít nói: "Vừa rồi Giao Nhi làm một giấc mộng, mơ tới bị một đám người kỳ quái mang đi, một cái cùng Li Vẫn dài không sai biệt nhiều lão nhân nói với Giao Nhi, ta là nữ nhi của hân, muốn ta không muốn chạy nữa, cả đời đều lưu lại ở bên cạnh hân, vĩnh viễn không thấy được tướng công! Giao Nhi thật sự thật là sợ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Âm thầm tương trợ

Tiểu Bảo nhìn không được cười lên, vuốt ve Giao Nhi tóc dài nói: "Nha đầu ngốc, nguyên lai là làm giấc mộng! Người kỳ quái? Có cái gì kỳ quái?"

Giao Nhi tựa hồ dĩ nhiên lòng còn sợ hãi, ngửa người nằm ở Tiểu Bảo chân, nhanh ôm cổ hân nói: "bọn họ dài thật là khủng khiếp! Có rất nhiều tôm thù linh thân, có lại như một cái con rùa đen! Lão đầu kia từ, dài liền Giống như Li Vẫn, chỉ là thân thể lại là người thân thể, còn có một cái nữ nhân, cùng hân không sai biệt lắm bộ dáng, nói là mẹ ruột của ta. . ."

Tiểu Bảo cười ha ha, chà xát một Giao Nhi mũi ngọc, trêu mếu nói: "Giao Nhi đích thị là vào ban ngày bị Li Vẫn hù đến, mới có thể làm như thế kỳ quái mộng! Yên tâm đi Giao Nhi, Kia chẳng qua là giấc mộng, không coi là thật!"

Giao Nhi nhìn nhìn Tiểu Bảo, đột nhiên cắn răng một cái ngồi dậy, Cúi người cởi bỏ chính mình giày vải, Thoát bạch sắc áo lót dài, lộ ra một đôi lóe sáng gót sen, nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Vậy người này giải thích thế nào? ta không chỉ một lần đã làm mộng, mỗi lần cũng có thể mơ tới kia một đôi lão nhân!"

Tiểu Bảo tập trung nhìn vào, nhất thời hít một hơi lạnh khí!

Chỉ thấy Giao Nhi hai chân, không hề giống người bình thường đồng dạng năm chỉ chuyển hướng, mà là chỉ cùng chỉ trong đó, có một tầng hơi mỏng

màng thịt, tựa như vệt màng!

Không công thịt, Không công màng, dưới ánh trăng hiển lộ quý dị lại có chứa một tia yêu dị thể mỹ.

Nhìn nhìn Tiểu Bảo trợn mắt há hốc mồm bộ dáng, Giao Nhi thê thảm cười, nhẹ nói: "Ngươi bây giờ biết ta vì cái gì sợ chưa? Ghét bỏ ta sao?"

Tiểu Bảo một lần nữa ôm chầm thân thể của Giao Nhi, dùng một cái hôn sâu làm trả lời!

Thẳng đến Giao Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghẹn đỏ lên lửa nóng, Tiểu Bảo mới ngẩng đầu lên, nắm chặt cười: "Vậy Giao Nhi còn tưởng rằng ta sẽ ghét bỏ sao?"

Giao Nhi xấu hổ đầu cũng không dám ngẩng lên, đôi bàn tay trắng như phấn tại Tiểu Bảo thân nhẹ nhàng một chúi[nặng], thấp giọng mắng hằn: "Ngươi bại hoại, liền biết khi dễ ta!"

Tiểu Bảo ha ha cười bắt lấy tay của nàng, hỏi nàng: "Là vẫn là cái dạng này, hay là cùng sinh có?"

Giao Nhi than nhẹ: "Đánh ta bắt đầu hiểu chuyện, ta liền biết mình hai chân dài cùng người khác không đồng nhất. Kỳ thật. . ."

Giao Nhi muốn nói lại thôi, Tiểu Bảo truy vấn: "Kỳ thật cái gì?"

Giao Nhi mím môi nói: "Kỳ thật cha ta cũng không phải ta cha ruột, hắn đã từng nói, ta là bị hắn từ nham đá ngầm san hô nhặt về. Hắn phỏng đoán ta là qua lại đi thuyền gặp kẻ xấu, cha mẹ vô pháp bảo hộ ta, mới đem ta giấu ở nham đá ngầm san hô!"

Giao Nhi nói tới chỗ này, thanh âm đã là trầm thấp hơn nhiều.

Tiểu Bảo biết nàng đau lòng. Ôm chặt thân thể của nàng, dùng khuôn mặt của mình dán gương mặt của nàng nói: "Kỳ thật, Ta cũng là bị phụ thân nhặt về đi, ta cũng không biết mình thân sinh cha mẹ là ai?"

Giao Nhi đưa tay ôm Tiểu Bảo cái cổ, ai oán nói: "Chúng ta đều là một đôi số khổ người."

Tiểu Bảo gật đầu nói: "Đây là thiên duyên, chúng ta cả đời cũng sẽ không lại tách ra!"

Giao Nhi hai mắt rung rung, nhìn nhìn Tiểu Bảo tiếng khóc nói: "Ta tin tưởng ngươi. Hôn ta, tương công. . ."

Ánh trăng như nước, tình ý như nước thủy triều, một đôi thiếu nam thiếu nữ ôm nhau tại núi đá hôn mãnh liệt, hồn nhiên đã quên xung quanh hết thảy!

Nơi xa một ngọn núi trong động, ba đạo lệ ảnh lặng yên mà đứng, nhìn nhìn mặt đá kia hai cổ dây dưa thân thể, thật lâu không nói.

Đây chính là Tước Vũ, Diệp Hiên, Úy Nhi ba người, mắt thấy chính mình tâm ái nam nhân cùng những nữ nhân khác cùng một chỗ, biết rõ là thiên mệnh như thế, tam nữ cũng là đều có tâm sự, không nói ra được khó chịu tư vị.

Hai hàng thanh nước mắt từ Úy Nhi sâu sắc trong hai mắt nhỏ xuống, nhìn nhìn như cũ ôm ở cùng một chỗ hai người, nàng không biết mình là nên cao hứng hay nên khổ sở!

Diệp Hiên lại dậm chân mắng to: "Thất sự tỷ, bọn họ đều làm chuyện như vậy, ngươi vì cái gì không cho ta đi mắng hắn? !"

Tước Vũ nhẹ nhàng thờ dài, lại quay người nhìn nhìn Úy Nhi nói: "Muội muội, chúng ta hẳn là cao hứng, lại thêm một cái tỷ muội!"

Diệp Hiên tức giận đến gần như muốn nhảy dựng lên, nhìn chăm chăm Tước Vũ nói: "Cái gì? Ta còn cao hứng hơn? Hồn đàn này có ngươi rồi ta ba người, còn tới vị trí trộm tanh, ta không giết hắn cũng đã là mềm lòng!"

Úy Nhi lại lau một bả nước mắt, cười nói: "Tước Vũ tỷ tỷ nói cũng đúng, chúng ta là hẳn là cao hứng!"

Diệp Hiên lại càng là khí đích run rẩy, chỉ vào Tước Vũ cùng Úy Nhi mắng: "Ta xem hai người các ngươi là bị tiêu tử kia mê tâm trí! Choáng váng!"

Úy Nhi lôi kéo tay của Diệp Hiên cười nói: "Tỷ tỷ, thấy được nam nhân của mình ôm những nữ nhân khác, ta cũng không vui. Thế nhưng là tướng công không phải phạm nhân, ngươi cũng biết được! Hắn cùng chúng ta là thiên mệnh nhân duyên, cùng Giao Nhi tỷ tỷ cũng là! Về sau chúng ta còn có thể có càng nhiều tỷ muội, các nàng đều là tướng công mệnh trung chủ định nữ nhân, chúng ta cho dù ngăn trở, cũng ngăn không được! chúng ta cần gì phải tự tìm phiền não, tự tìm phiền toái?"

Tước Vũ cũng gật đầu nói: "Chỉ cần tướng công đối với chúng ta hảo, trong nội tâm không có quên mất chúng ta, chúng ta lại để ý tới nhiều như vậy làm gì? Tỷ muội càng nhiều, đối với tướng công tương trợ lại càng lớn, chúng ta hà tất vì mình tư dục, đối với hắn ngang ngược ngăn trở? Ngươi chẳng lẽ không muốn cho hắn vui vẻ, Chẳng lẽ mình liền không muốn cùng hắn một chỗ thật vui vẻ sinh hoạt?"

Diệp Hiên giật mình, há to miệng, Nửa ngày lại nói không ra lời! cuối cùng dứt khoát một đạp chân, thờ phỉ phò nói: "nói không lại các ngươi, ta ngủ đi!"

Úy Nhi cười nhạt một tiếng, lôi kéo Tay của Tước Vũ nói: "Kỳ thật Diệp Hiên tỷ tỷ so với ai khác đều yêu thương tướng công, lại càng muốn giả trang ra một bộ trường mặt bộ dáng thật sự là thú vị!"

Tước Vũ cũng mỉm cười nói: "Nàng nha, tại đây tính tình, tướng công một khi xảy ra chuyện, nàng so với ai khác đều gấp!"

Úy Nhi che miệng cười cười, lại nghe Tước Vũ ở một bên lại nhẹ nhàng nói: "Tướng công, hi vọng người chờ để phụ chúng ta những tỷ muội này tình nghĩa, cả đời đối với chúng ta không muốn bỏ không bỏ!"

Trời vừa sáng, mọi người tùy tiện ăn một chút kèm theo lương khô, liền bắt đầu xuất phát.

Phía sau núi còn chưa đi ra rất xa, Diêm Tuyền liền chỉ vào địa nói với mọi người: "Tôi hôm qua Dẫn Báo quân đội đã từng đã tới!"

Tiểu Báo cúi đầu vừa nhìn, quả nhiên nhìn thấy đại lượng bị giẫm đạp ngã trái ngã phải bụi cỏ.

Long Giác ngồi xổm bụi cỏ bên cạnh nhìn một hồi, đứng dậy hừ lạnh: "Không nghĩ được Dẫn Báo lại điều tới eo nó binh!"

Sải Vũ cười lạnh: "Đối phó chúng ta những cái này dân phi, Dẫn Báo vậy mà vận dụng chiến trường mới dùng vũ khí! Xem ra hẳn là muốn đem chúng ta một mẻ hốt gọn, Không lưu người sống!"

Lãnh Tinh hỏi hần: "Cái gì là eo nó binh?"

Long Giác giải thích: "Eo nó binh là quân đội bên trong lớn nhất tính sát thương binh chủng! Bọn họ sử dụng nó nếu so với người binh thường hơn hẳn, phải dùng hai chân cùng hai tay cùng thì kéo động, tài năng phóng ra, có thể đồng thời bắn xuyên ba người! Đây là chiến trường từng binh sĩ tác chiến bá đạo nhất vũ khí!"

mọi người nhao nhao ngạc nhiên, Lãnh Tinh lại hỏi: "Người nào biết Dẫn Báo trong quân đội có eo nó binh?"

Long Giác chỉ vào dấu chân nói: "Eo nó binh thông thường tại hành quân trung hoà bộ binh hỗn tạp cùng một chỗ, phân tán tại bộ binh đội ngũ hình vuông hai bên. Bởi vì thể tích nếu so với binh thường nó lớn hơn nhiều, trọng lượng đương nhiên cũng là càng chìm!"

Long Giác ngồi xổm thân thể, tách ra bụi cỏ nói với mọi người: "Người xem những cái này dấu chân, chính giữa những cái này đều lưu lại rất nhẹ dấu vết, hai bên vô cùng trọng, hơn nữa đều là gót so với tay trước sâu hơn, nhất định là sau lưng lưng có vật nặng! Lại nhìn hai bên bụi cỏ, ngọn cỏ cũng bị đánh gãy, đây là lưng (vác) cung nó lướt qua dấu vết, Có thể vác tại sau lưng, rũ xuống cao độ vừa vặn đánh gãy ngọn cỏ, chỉ có eo nó!"

Mọi người lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, Nham Ứng tán thưởng: "Huynh đệ rõ ràng mắt thật trọng, không chúng ta không thể và!"

Long Giác liếc qua Lãnh Tinh, mặt đỏ lên: "Không phải lòng ta mảnh, là bởi vì ta từng ở trong quân đội qua!"

Lãnh Tinh mỉm cười nhìn hần nói: "Cho dù là từng là quân nhân, nếu như đối với mấy cái này không rõ ràng, cũng không thể nào biết được, công tử trước kia đích thị là Đại Tướng, chỉ có vừa mới, tài năng đối với trong quân tất cả quân chủng như thế quen thuộc!"

Long Giác hồ thẹn tao liễu tao đầu da, thấp giọng nói: "Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, bị người khoa trương làm Tương Quân vẫn là lần đầu tiên, ta hiện tại bất quá là cái giặc cướp. . ."

Ngưu Đại cười to: "Chúng ta lại làm sao không phải sao?"

"Không đúng!" Diêm Tuyền đột nhiên hét lớn một tiếng.

Mọi người nhao nhao quay đầu nhìn hần, Nham Ứng hỏi hần: "Diêm Quân hãy nhìn xuất mảnh khoe?"

Diêm Tuyền nhìn chăm chăm địa dấu chân nói: "nơi này cách Hoài Lộc Sơn không xa, Dẫn Báo không có lý do không biết chúng ta hội trốn ở sơn, vì sao tới hôm qua một đêm đều không hề có động tĩnh gì?"

"Chỉ có hai loại khả năng!" Giao Nhi cười Li Vẫn thân, tiến hóa Li Vẫn bốn vây cá đã biến thành kim sắc chi chương, hình thể tuy so với Băng Báo còn lớn hơn gấp đôi, hành động tốc độ lại là tuyệt không hiển lộ.

Mọi người không nói gì, biết nàng còn có thể tiếp tục.

Giao Nhi đi đến trước mặt mọi người, nói với mọi người: "đệ một loại khả năng, phía trước trực Lộc trấn phát sinh càng lớn sự tình, nhu cầu cấp bách Dẫn Báo suất quân giải cứu! Loại thứ hai khả năng, có người giúp đỡ chúng ta dẫn đi bọn họ, để cho Dẫn Báo cho rằng chúng ta hội trắng đêm chạy đi, đã đến trực Lộc trấn!"

Mọi người nghe nàng phân tích có lý, nhao nhao gật đầu.

Diêm Tuyền cười nói: "Vậy cô nương cho rằng loại nào tính khả năng lớn nhất?"

Giao Nhi trầm tư một chút: "Dẫn Báo bị mất Li Vẫn Thần Châu, Dẫn Hoàng khẳng định phải cảm hần tội, hẳn phải đợi gọi văn trước khi đến bắt được chúng ta, hay là đem chúng ta giết đi, đến lúc đó liền cho rằng có thể chết không có đối chứng, dụng ý lừa bịp Dẫn Hoàng.

Cho nên trước mắt mà nói, truy kích chúng ta mới là đầu của hần loại đại sự, cho dù trực Lộc trấn dân chúng đều chết hết, bằng cá tính của hần, cũng sẽ

không đi quân! Trừ phi Dàn Hoàng lúc này ngay tại trực Lộc trấn chờ hấn, này thế, hấn chỉ sợ này một người!"

Mọi người lần nữa gật đầu, lần này Nham Ứng hỏi: "Nếu như đệ một loại khả năng đã bài trừ, kia thừa loại thứ hai, đến tốt cùng là ai đang âm thầm tương trợ, dẫn đi dân quân?"

Giao Nhi lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Mọi người trầm mặc, nhao nhao suy tư, âm thầm tương trợ người rốt cuộc là ai? Có thể nghĩ tới nghĩ lui đều không nghĩ ra được!

Tiểu Bảo nguyên lai tưởng rằng sẽ là chu lang, có thể Giao Nhi ngựa huyễn bỏ. Hấn lừa dối tổn thương ngưng chiến đã là Bình đi hiểm chiêu, lúc này đoạn không dám lần nữa phạm lớn như thế sai. Kia Lâm Nguyệt thành bên trong không còn người cũ, đến tốt cùng là ai có thể có này với tư cách là?

Diêm Tuyền cao giọng nói: "Bất kể là ai, dù sao là bạn không phải địch, sớm muộn gì hội hiện thân! Hiện tại chúng ta tiếp tục chạy đi a, muốn tới trước khi trời tối tiến nhập trực Lộc trấn, Bằng không qua mấy ngày Thuyết Trúc Khê thủy lưu phóng đại, chúng ta vô pháp đi qua, muốn tới Việt Châu thành muốn loại vào đông băng tuyết phong suối!"

Giao Nhi lại nói với mọi người: "Không! Chúng ta không thể đi trực Lộc trấn!"

Mọi người kinh nghi, Phong Bà Tử cười nói: "Muội tử thế nhưng là có thêm gần đường xá?"

Giao Nhi lắc đầu nói: "Không có! chỉ là vô luận vừa rồi kia hai loại khả năng, lúc này Dàn Bảo ngay tại trực Lộc trấn ngồi đợi chúng ta chui đầu vô lưới! Trận này khung luôn là muốn đánh, bất quá ngay cả một môi tranh giành dân chúng, chúng ta lòng có bất an! Ta đề nghị đường vòng Bá Vương cương vị, tuy xa một chút, nhưng chúng ta ở trong tối bọn họ ở ngoài sáng, nhất định tránh thoát dân quân truy kích, mặc dù gặp, Giao chiến cũng là ở ngoài thành, sẽ không ngộ thương dân chúng!"

Tiểu Bảo lúc này gật đầu nói: "Ta đồng ý!" Tước Vũ mọi người cũng nhao nhao gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Thần Đan Bà Bà

Mã Nhị nhíu mày nói: "Nếu như muốn đường vòng, vậy nhất định phải đi đường núi. Nơi này sơn tuy cũng không cao, nhưng sâu sắc Tiểu Tiểu nhiều vô số kể, mãi cho đến Bá Vương cương vị cũng sẽ không đoạn tuyệt, rất dễ lạc đường."

Lam Nguyệt nhi vỗ tay cười nói: "Đừng sợ, ta có lục Tinh Tử, nó biết...nhất tìm đường!"

Diêm Tuyền mang theo mũ rộng vành, gật đầu nói: "Vậy theo cô nương ý tứ, đường vòng trực Lộc trấn, mục tiêu Bá Vương cương vị!"

Sơn tuy không cao, tuy nhiên lại liên tiếp phập phồng, liên miên không dứt, vùng này vốn là loạn lĩnh phân nhánh.

Thập Tam Thái Bảo phân thành hai tốp, các nam nhân tại phía trước nhất dò đường, ba tàn huynh đệ theo sát phía sau, các nữ nhân tụ tập cùng một chỗ, tại ở giữa nhất, lúu rúu nói không ngừng.

Tiểu Bảo đi theo vĩ, cùng người của Minh phủ đi ở một chỗ.

Như thế đi thẳng đã hơn nửa ngày, nhìn nhìn phía trước vẫn là nhìn qua không mặc rừng cây cùng xem không tuyệt liên sơn, Lam Nguyệt nhi trước hết nhất kêu khổ: "Như thế nào còn chưa đi ra đi a! đi tới khi nào 9 là kia tiểu đánh gãy thoải mái, ngồi lên Đại Điều muốn đi đâu thì đi đó!"

Diệp Hiền nhãn châu xoay động, đi đến nàng trước mặt, đưa lỗ tai nói mấy câu, Lam Nguyệt nhi nhãn tình sáng lên, quay người chạy đến trước mặt Tiểu Bảo mở ra cánh tay nói: "Ta mệt mỏi á..., ca ca ôm ta!"

Tiểu Bảo lặng rồi một, ngẩng đầu nhìn lên Diệp Hiền đang tại phía trước vui sướng trên nỗi đau của người khác nhìn nhìn hấn, không khỏi cười khổ một, xoay người đem Lam Nguyệt nhi ôm vào trong ngực, chà xát một cái mũi của nàng nói: "Mới đi này một hồi, người liền mệt mỏi?"

Lam Nguyệt nhi ôm cổ của hấn nói: "Đi một canh giờ sẽ mệt mỏi. Chúng ta lại không phải là không có tiền, vì cái gì không ngồi kiệu tử?"

Thường Tam thay Tiểu Bảo nói: "Bởi vì ngồi kiệu mộc nhỏ nhãn hiệu hội đại, dễ dàng bị địch nhân phát hiện!"

Lam Nguyệt nhi "Ồ" một tiếng, không nói thêm gì nữa, dù sao chính mình không cần đi bộ, quản lý hấn có hay không cỡ kiêu!

Nhưng này cũng khổ Tiểu Bảo, Lam Nguyệt này nhi tuy cái đầu cùng Nha Nhi không sai biệt lắm, đáng người cũng đã là nên lỗi địa phương lỗi, nên lỗi địa phương lỗi, hoạt thoát thoát một cái mini tiểu mỹ nhân!

Hết lần này tới lần khác nàng bộ dáng vẫn còn con nít, xung quanh lại có nhiều người như vậy, Tiểu Bảo mặc dù có tâm tư xấu, cũng không dám có xấu động tác, đành phải mượn cùng Diêm Tuyên cơ hội nói chuyện tới phân tán chú ý của mình lực!

Điệp Hiên nhếch miệng, nói một tiếng: "Đáng đời!" Quay đầu dương dương đắc ý chạy đi, lại vừa hay nhìn thấy bên cạnh Li Vẫn thân Giao Nhi chính tâm hư nhìn mình chăm chăm, vừa tiếp xúc với tầm mắt của mình, lại vội vàng nhảy ra, nguyên bản trắng nõn khuôn mặt cũng hơi hơi phiếm hồng, trong nội tâm lại càng là đắc ý, lẩm bẩm "Nhìn các người về sau còn dám sau lưng ta làm ầu!"

Bên cạnh Úy Nhi "Phốc" một tiếng bật cười, Điệp Hiên quay đầu hỏi nàng: "Người cười cái gì?"

Úy Nhi vuốt Tuyết Lang cái cổ nói: "Lần để cho kia người xấu khi dễ tỷ tỷ thời điểm, nhất định phải ngay trước mặt mọi người!"

Điệp Hiên nhất thời mặt mũi tràn đầy tao đỏ, nhảy đến Tuyết Lang bên cạnh, đưa tay tại Úy Nhi bấp chân dùng sức nhéo một cái, hung hăng nằng nằng: "Người nha đầu chết tiết kia, dám như vậy ép buộc ta!"

Úy Nhi ai ôi!!! Một tiếng, bùm lấy bấp chân xông Tước Vũ nói: "Thất sư tỷ, Bát sư tả khi dễ người!"

Tuyết Lang nghe được Úy Nhi kêu đau, quay đầu đối với Điệp Hiên hét lớn một tiếng, con mắt hung hăng nhìn chăm chăm nàng.

Điệp Hiên lại càng hoảng sợ, nửa ngày mới kịp phản ứng, chống nạnh mắng to: "Người thần khí cái rắm! Sớm muộn gì có một ngày, lão nương tìm mạnh hơn, đem người thân mao toàn bộ nhổ sạch!"

Tuyết Lang rút một cái cổ, cũng không dám có đối với nàng rống, cúi đầu ngoan ngoãn đi lên phía trước.

Điệp Hiên hừ một tiếng, nhìn nhìn mọi người tròn mắt há hốc mồm bộ dáng, cũng cảm giác chính mình vừa rồi quá mức không chú ý hình tượng, mặt đỏ lên, cũng không hề nói chuyện, bị Phong Bà Tử cười duyên ôm lấy bờ vai, đi lên phía trước.

Đã là buổi trưa, mọi người đuổi một buổi trưa đường, cũng đã mệt mỏi đối bụng.

Đúng lúc phía trước có một chỗ dòng suối nhỏ, Kỳ Môn Bát Lãnh đã thử qua suối nước tinh khiết, ngọt có thể uống. Mọi người liền tại bên dòng suối đã ngồi, móc ra chỗ mang lương khô, một bên uống, một bên nghỉ ngơi.

Chúng Thần Thú chạy đến bơi, không thể chờ đợi được nhảy đến trong nước du ngoạn lên.

Li Vẫn đã tiến hóa, cùng Cực địa tứ thú cũng đã tiêu trừ địch ý, chơi đùa túi bụi.

Chỉ có lục hồ, tựa hồ không muốn cùng với chúng, cách chúng có chút cự ly, đứng ở bên dòng suối, đuổi ra màu hồng phấn đầu lưỡi, từ từ thè lưỡi ra liếm ăn lấy suối nước.

Lôi Yến lại cùng nó có chút hợp ý, vây quanh nó lưu riu kêu, cuối cùng rơi vào lục hồ đình đầu, dùng yến mỏ chài vuốt lấy lục hồ bộ lông.

Mọi người ăn uống no đủ, tìm một chỗ râm mát địa phương nhắm mắt chợp mắt, Tiểu Đậu Nha cùng Lam Nguyệt nhi lại là có tinh thần, tại bên dòng suối người tới ta đi trên chốc nước đùa giỡn lấy.

Lam Nguyệt nhi thương thế còn chưa toàn bộ hảo, lúc này lại là giữa ban ngày, nàng không hề có thần thái ý thức, không bao lâu liền ở vào phong, bị Tiểu Đậu Nha một bả bắt được, đẩy tới đủ eo suối nước bên trong.

Lam Nguyệt nhi không cam lòng yếu thế, bắt được một cơ hội cũng đem Nha Nhi xách nước, hai cái tiểu nha đầu đứng ở suối nước trong lại càng là trắng trợn náo loạn lên!

Lại nghe Lam Nguyệt nhi kêu sợ hãi một tiếng, Tiểu Bảo vội vàng mở mắt ra, nguyên lai là cái này Tiểu Thiếu Nữ chơi điên rồi, lại không cẩn thận đem một cái ủng thổ nhỏ cho cuốn đi.

Dòng suối vốn là từ sơn lưu tới, thủy lưu rất gấp, Lam Nguyệt nhi thân mang thương, truy đuổi cũng truy đuổi không, đành phải trơ mắt nhìn nhìn giày bị cuốn đi.

Tiểu Bảo gọi các nàng trở về, đáp ứng rồi núi liền mưa cho nàng một đôi giày mới từ, Tiểu Thiếu Nữ mới tươi cười rạng rỡ, thành thành thật thật nằm ở Tiểu Bảo bên người.

Lại nghe xa xa Lôi Yến một tiếng kêu to, còn lại Thần Thú cũng nhất thời ngẩng đầu lên, Tiểu Bảo nghe tiếng tròn mắt vừa nhìn, chỉ thấy đối diện bên rừng lờ lờ ra một đạo nhân ảnh, tiếp theo biến mất!

Mọi người như cũ tinh cảm giác, Tiểu Bảo trầm giọng nói: "Có người, mọi người cảnh giới!"

Diêm Tuyền thấp giọng nói: "Này miền sơn thâm xứ, vì sao lại có người?"

Nham Ưng nhú mày nói: "chẳng lẽ là Dân Báo thám tử? đã hoài nghi chúng ta hội lượn hành trực Lộc trấn?"

Lãnh Tĩnh thấp giọng nói: "đi xem một chút liền biết!"

Long Giác đứng dậy nói với nàng: "Ta cùng ngươi đi!"

Bình tĩnh một chút đâu: "Hào!" Hai người trong chớp mắt liền tiêu thất tại đối diện rừng rậm

Sài Vũ nhìn nhìn Tiểu Báo nói: "Chủ nhân, không bằng ta cùng lão Tam cũng đi theo nhìn xem?"

Lãnh Dao cười nói: "Sài Huỳnh Đệ yên tâm, yêu muội khả năng tàng hình không ai bằng, lại thêm Long Huỳnh Đệ bá quyền, hai người bọn họ không có việc gì!"

Một lát sau, lại nghe đối diện rừng rậm truyền ra một tiếng gầm lên, chính là một nữ nhân tiếng kêu sợ hãi, mọi người biến sắc, Sài Vũ cùng Lãnh Dao đồng thời hô to: "Đại ca!" "Yêu muội!"

Hai người đồng thời khởi hành, lại thấy một cái bóng vèo một Bên người bọn họ lướt qua, trong chớp mắt liền quăng vào rừng rậm!

Phong Bà Từ ngạc nhiên kinh hô: "Tiểu tử này là người là quý? Thân pháp càng lúc càng nhanh!"

Tiểu Báo xông lên tiến rừng rậm, liền ngừng, mũi bàn thờ vỗ máy, mở mắt ra quay thân hướng một bên chạy tới, đứng ở một cây đại thụ ngọn nguồn, nhú mày đánh giá bốn phía, con mắt đột nhiên hướng nhìn lên, nhất thời có chút dờ khóc dờ cười!

Chỉ thấy Long Giác cùng Lãnh Nguyệt ôm nhau bị rửa qua tại thụ, con mắt đối với con mắt, cái mũi đối với cái mũi, hai người đều tao mặt đỏ bừng, lại muốn chia đều phân không ra, hảo như là một đôi đang tại thân mật người yêu!

Tuyệt hơn chính là, hai người mặt còn bị làm vẽ lên cái bừa bãi lộn xộn.

Lúc này mọi người đã đi đến, nhìn thụ hai người bộ dáng cũng đều phì cười không chỉ, ba chân bốn cẳng đem hai người thả, mọi người lúc này mới thấy rõ Long Giác mặt bị vẽ lên một cái con rùa đen nhỏ, Lãnh Nguyệt mặt đề hai hàng chữ: Ô ta ngân chồng chất, phạt ngươi làm quy.

Sài Vũ chịu đựng cười, đối với Long Giác hỏi: "Đại ca, hãy nhìn thanh người kia bộ dáng?"

Long Giác đỏ mặt nhìn thoáng qua Lãnh Tĩnh, thừa dịp nói: "Là một cái Lão Bà Bà. Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, từ trước đến nay không cùng bà bà động thủ, cho nên mới. . . Mới gặp đạo!"

Lão Bà Bà? Mọi người sững sờ, là dạng gì Lão Bà Bà, lại có như thế làm cho người ta sợ hãi thân thủ?

Long Giác cùng Lãnh Tĩnh công phu cũng không yếu, lại không được vừa đối mặt liền đã bị chế!

Diêm Tuyền xuyên thấu qua lụa đen, nhìn chăm chăm Lãnh Tĩnh mặt chữ, thoáng chút đăm chiêu nói: "Ngân chồng chất? Hẳn là này tuổi nước chính là Ngân Đồi Tuyền nước? Nơi này đã có Ngân Đồi Tuyền, cái này vị trí chính là Đan Đình núi?"

Đan Đình sơn?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lại có rất ít người biết cái chỗ này.

Giao Nhi lại nhăn tình sáng lên, bật thốt lên kêu một tiếng: "Thần Đan Bà Bà!"

Diêm Tuyền gật gật đầu, quay thân đối với bốn phía hô lớn: "Thần Đan Bà Bà, chúng ta vốn là đi ngang qua, vô ý quấy rầy bà bà thanh tịnh, ngra là được rồi đi, mong rằng bà bà rộng lòng tha thứ!"

Ngưu Đại ở một bên thờ dài: "Ngoại trừ Thần Đan Bà Bà, ai có thể tại trong nháy mắt chỉ thấy chế trụ Long Huỳnh Đệ cùng Lãnh muội tử! Ta nghĩ lúc này nhị vị thân còn có lưu lão nhân kia nhà lưu đồ vật a?"

Long Giác mờ mịt nói qua: "Lưu đồ vật? Ta không biết a, ta đã cảm thấy cái cổ đau xót, đầu óc liền bất tỉnh một, sau đó liền cùng Lãnh Cô Nương bị treo đến thụ. . ."

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, đưa tay sau này cái cổ vừa sờ, quả nhiên mò tới một cây châm! Cũng không để ý nam nữ kiêng kỵ, nắm chặt lấy Lãnh Tĩnh vai uốn éo, tại nàng mảnh bạch thon dài phía sau cổ cũng phát hiện một cây năm tấc dài ngân châm!

Long Giác không khỏi rút một ngụm khí lạnh, vừa đợi lấy tay đi nhỏ, Diêm Tuyền xuất thủ như điện, một chương đẩy ra tay của hắn, kêu to: "Đừng động! Thần Đan Bà Bà châm, chỉ có chính nàng tài năng Ra!"

Ngưu Đại thờ dài: "Thần Đan Bà Bà hai Đại Tuyệt Kỹ, thuật luyện đan cùng thi châm thuật song tuyệt với thiên! thành danh ít nhất ba mươi năm, hai

người các người cái trồng đến trong tay của nàng mà, cũng không tính thật xấu hổ chết người ta rồi! Người này vô cùng có thích sạch sẽ, đứng giờ trách cứ chúng ta làm ô uế nước suối, mới tay khiển trách!"

Mã Nhị ở một bên nói: "Thần Đan Bà Bà không đang không tà, vừa chính vừa tà, làm việc nghĩ mặc kệ đúng sai, toàn bộ bằng chính mình tâm tình, mọi người hay là cẩn thận thì tốt hơn!"

Diêm Tuyền lần nữa chấp tay hô to: "Khẩn cầu thần y tay lưu tình, ta bối lỗ mắng, vô tri chi qua, thỉnh tha thứ thì cái!"

Lại nghe rừng cây thâm xứ truyền đến một tiếng già nua thờ dài: "Tam hoa bách thảo, Kim Ô bán hải, hoàng hôn mà đến, quá hạn không đợi!" Thanh âm càng ngày càng xa, không bao lâu liền đã lặng yên không một tiếng động, không có nửa điểm động tĩnh!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không minh bạch những lời này là có ý gì. Nham Ứng liền tiếp lại hô vài tiếng, lại không còn có đáp lại, nghĩ đến kia bà bà đã đi rồi.

Phong Bà Từ gấp máng: "Đây coi là cái gì? Tại thân thể đâm hai châm liền không quan tâm sao? Này Thần Đan Bà Bà cũng quá tâm ngoan thủ lạt a? Yêu muội nếu đã xảy ra chuyện gì, ta tuyệt sẽ không bỏ qua nàng!"

Diêm Tuyền thờ dài: "Nàng nếu có tâm lấy chúng ta tánh mạng, cần gì phải như thế trêu chọc?"

Phong Bà Từ khẽ giật mình, nhất thời ngược lại nói không ra lời.

Nham Ứng nói: "Thần Đan Bà Bà từ xuất đạo đến nay, tính tình cực kỳ cổ quái, không thích người bình thường quấy rầy! Nghĩ là chúng ta chưa cho phép liền xâm nhập nàng cấm địa, mới làm nàng đối với chúng ta hơi thi tiểu trừng phạt, chỉ là này tam hoa bách thảo, Kim Ô bán hải đến cùng có ý tứ gì? Nàng nói qua thì không đợi, kia liền nhất định là, Thần Đan Bà Bà luôn luôn nói là làm!"

Sài Vũ khàn trương: "Cho nên chúng ta nhất định phải tại quá Dương Sơn lúc trước tìm đến cái chỗ này! bằng không thì đại ca liền hồng bát!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Lạc nhật quỳnh hoa

Chiến Thần khiêng trường thương kêu to: "Tìm? Làm sao tìm được? Nơi này khắp nơi là sơn, đâu mới là nàng nói đồ bỏ địa phương quý quý?"

Tước Vũ lại thấy được Tiểu Bảo một mực trầm mặc không nói lời nào, không khỏi ân cần hỏi han: "Tiểu Bảo, ngươi làm sao vậy?"

Tiểu Bảo "A" một tiếng, ngẩng đầu đối với nàng mỉm cười: "Không có việc gì. Ta nghĩ Thần Đan Bà Bà nói câu nói kia ở nơi này phụ cận không xa, nàng chỉ là muốn cho chúng ta chút giáo huấn, cũng không nghĩ áp đảo người tánh mạng."

Kỳ thật ánh mắt hần lợi hại, đã ở vừa rồi tại kia thoáng nhìn trong đó, nhìn ra đối phương là cái tuổi trẻ thiếu nữ, thế nhưng là vì cái gì hiện tại đột nhiên biến thành Thần Đan Bà Bà? Chẳng lẽ là tổ tôn hai một chỗ động tay?

Úy Nhi lại nhìn nhìn Giao Nhi hỏi: "Giao Nhi tỷ tỷ, ngươi nghĩ thế nào?"

Những ngày này, Giao Nhi tức trí đa mưu, tâm tế như phát sớm đã xâm nhập chúng tâm, mọi người cũng thói quen có cái nan đề ta chịu cô này tới nghĩ biện pháp, cho nên lúc này ánh mắt của mọi người đều đặt ở thân thể của nàng.

Giao Nhi nhẹ chau lại lông mày, thì thảo nói qua: "Tam hoa bách thảo, chính là chỉ cái địa phương kia là một có hoa có cỏ địa phương, trong núi này toàn bộ đều rừng cây, hoa cỏ tuy cũng rất nhiều, cũng không tập trung, chỉ có tìm đến hoa cỏ tươi tốt chỗ là được!"

Mọi người nhao nhao gật đầu, Lam Nguyệt nhi lại hỏi: "Vậy Kim Ô bán hải là có ý gì?"

Giao Nhi khẽ cắn môi, trầm tư một chút, mới nói: "Kim Ô chính là thái dương! Thái dương chiếu vào hải. . . Nói rõ cái chỗ này không phải trong rừng, mà là có năng lượng mặt trời soi sáng địa phương! Có thái dương soi sáng địa phương, liền chỉ có chỗ này khe núi, chúng ta theo Ngân Đồi Tuyền này suối nước một đường bước tới, nên có chỗ thu hoạch! Chỉ là này thiên Viễn Sơn khu, cách bờ biển thật sự xa xôi, cho nên, này hải khả năng chỉ là một chỗ hồ nước!"

Sài Vũ vỗ bắp chân nói: "Ta tại sao không có nghĩ đến!"

Chiến Thần trừng trừng mắt nói: "Người có thể nghĩ đến? Nếu người có thể nghĩ đến, ta chính là thiên ngon nguồn người thông minh nhất!" Sài Vũ lật ra hần liếc một cái, cư nhiên không có giải thích.

Mọi người lập tức khởi hành, theo suối nước đi lên phía trước. Không nghĩ được đi lần này chính là hơn nửa ngày, này dòng suối uyển uốn lượn diên, khúc chiết quanh co, dường như vĩnh viễn cũng không có phần cuối!

May mà này suối nước cư nhiên một mực ở dãy núi thung lũng trong ghé qua, mọi người đỉnh đầu thủy chung ánh mặt trời chiếu, mới hơi có chút an tâm.

Thế nhưng là trong núi Lạc Dương sớm, mắt thấy thái dương muốn trốn được sơn đằng sau, kia tam hoa bách thảo, Kim Ô bán hải địa phương còn không có xuất hiện, liền Tiểu Bảo trong thân sắc đều đã có có chút bộ dáng gấp gáp!

Lam Nguyệt nhi ném đi giấy, lúc này càng có không cần đi đường lý do, do Tiểu Bảo ôm, chính nàng thì ôm lục hồ, may mà hai cái tiểu gia hỏa cũng không trọng, Tiểu Bảo thể chất vốn là khác hẳn với thường nhân, cũng không thấy được mệt mỏi.

Dòng suối nhỏ tại một chỗ cự thạch đằng sau lại rẽ vào một ngã rẽ, lục hồ lại đột nhiên tại Lam Nguyệt nhi trong lòng đứng lên đầu, liền lỗ tai đều chỉ sững sờ, tứ chi cũng không ngừng lay, Nguyệt Nhi cánh tay buông lỏng, lục hồ đã nhảy lên ra ngoài, nhanh chóng chạy tới cự thạch đằng sau!

Lam Nguyệt nhi kêu to: "Tình Tử, người muốn đi đâu?"

Tiểu Bảo lại nói: "Nó là hồ ly, cái mũi nhất là linh mẫn, khẳng định nghe thấy được cái gì, đi theo nó!" Mọi người theo sát mà, vượt qua cự thạch, lại bị cảnh sắc trước mắt cho mê hoặc!

Chỉ thấy hai tòa sơn kệp cốc chi, lại có một chỗ rộng lớn thảo nguyên, suối nước từ thảo nguyên chính giữa chảy qua, tại một chỗ dần dần tụ tập, hình thành một cái bị cỏ xanh vây quanh bên nước, bên nước hơi nghiêng, là một cái sơn động, đổ nước cũng chảy đến ngấm đen trong sơn động, lại lạng yên không một tiếng động.

Chẳng lẽ Thần Đan Bà Bà sẽ ngụ ở này trong sơn động?

Lúc này trời chiều đã đem đến bên phải đỉnh núi, ngọn núi kia liền như độ một tầng viền vàng, Úy Nhi nhìn nhìn phát ngốc, thì thảo nói qua: "Thật đẹp a!"

Tiểu Bảo lại nhìn nhìn chân bên nước, trời chiều trong nước quăng một cái bóng, phản xạ đến bên trái sườn núi, chỗ đó rõ ràng có ba đóa to lớn không gì so sánh được đồ tươi đóa hoa!

"Tại nơi này!" Tiểu Bảo quát to một tiếng, mọi người theo tay của hắn thể vừa nhìn, quả nhiên thấy được kia ba đóa diễm hồng sắc to lớn đóa hoa!

Phong Chí một cái lao xuống, Tiểu Đậu Nha hưng phấn nói: "Vậy trong có cái sơn động!"

Tiểu Bảo phát tay: "Chúng ta đi!" Mọi người một đường chạy chậm, hướng sơn tiến đến.

Chỗ động khẩu ngồi lên một cái Lão Bà Bà, tựa hồ đối với mọi người làm như không thấy, con mắt chỉ là nhìn chăm chăm kia ba đóa đỏ au đại hoa.

Tiểu Bảo chấp tay: "Lão Bà Bà, ngài thể nhưng là Thần Đan Bà Bà?"

Kia Lão Bà Bà cũng không quay đầu lại từ từ nói: "Có thể tìm tới nơi này, cũng coi như là vận mệnh của các người. Đều ngồi đi!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, mọi người vốn là vì Long Giác cùng Lãnh Tinh cái cổ ngân châm mà đến, lúc này Lão Bà Bà này cư nhiên dường như đã quên.

Sài Tiến có chút nóng vội, nhìn không được muốn trước nói chuyện, Tiểu Bảo lại trở lại đối với hắn lắc đầu, ý bảo mọi người tất cả tìm địa phương, ngồi trên mặt đất.

Kia Lão Bà Bà như cũ yên lặng nhìn nhìn kia ba đóa hoa, cũng không cùng mọi người nói chuyện.

Nồng đậm mùi thuốc truyền vào mọi người trong mũi, trong sơn động bám lấy bếp lò, mặt để đó một cái đồng đỉnh, nghĩ đến là tại Luyện Đan.

Mọi người cũng không dám nói chuyện với nhau, tất cả đều mặc danh kỳ diệu nhìn nhìn đóa hoa, không biết mặt có gì huyền bí.

Này ba đóa hoa to như xe bàn, cách xa nhau không được một trượng, chỉ vì này sơn động xuất tại sườn núi lõm vị trí, bình thường dương quang bắn thẳng không được, chỉ có thể nhờ vào quá Dương Sơn trước kia một canh giờ, thông qua đáy cốc bên nước phản xạ, chiếu rọi tại đây ba đóa hoa, mà trong vòng một ngày, cũng chỉ có thời cơ, hoa mới là nở rộ.

Lúc này thái dương đã dần dần hàng đối diện đỉnh núi, kia ba đóa hoa đột nhiên cánh hoa vừa thu lại, cũng ngay trong nháy mắt này, Lão Bà Bà động, mọi người chỉ thấy nàng thân hình nhoáng một cái, cũng không thấy có gì động tác, chỉ là tiến vừa lui, đã xuyên qua mọi người thối lui đến trong động!

Chỉ có Tiểu Bảo thấy rõ, tại tam hoa thu hồi nháy mắt, kia Lão Bà Bà hai tay nhanh chóng tại ba đóa hoa cái vỏ bấm một cái, mới lui về trong động đi!

"Này bà bà động tác thật nhanh!" Điệp Hiền trừng mắt hai mắt thật to tán thưởng.

Sài Vũ lại gấp: "Chúng ta vẫn ngồi ở Kiền này cái gì? Đây thái dương đều núi, ta đại ca châm còn không có lấy ra! Ta tiến vào cầu nàng!"

Nói qua muốn quay người vào động, Tiểu Bảo vừa định mở miệng ngăn cản, lại thấy Thần Đan Bà Bà hai tay bung hai cái đựng đầy dịch thuốc dạng lỏng chén lớn đi ra.

Mọi người vội vàng đứng dậy, Thần Đan Bà Bà quét mọi người liếc một cái, ngao mạn nói: "Đều vội tới lão nhân gia ta thăm hỏi!"

Mọi người ngơ ngác xem ta, ta xem người, trong lòng biết này thế ngoại cao nhân tính tình cổ quái, không tốt đắc tội, dù sao nàng lớn tuổi, gửi lời thăm hỏi cũng là nên, vì vậy chỉnh lý y phục, vừa vận mở miệng, Thần Đan Bà Bà lại chậm rãi nói: "Đừng nóng vội, từng cái, ta lớn tuổi, lỗi tai lại cũng có tác dụng, một chỗ gọi ta là nhao nhao ồn ào tâm!"

Mọi người bất đắc dĩ, Tiểu Bảo chấp tay thi lễ, khom người nói: "Lão Bà Bà hảo! Tiểu tử hữu lễ, mạo phạm chỗ còn Vọng Hải hàm."

Đón lấy mọi người cũng từng cái thi lễ, Thần Đan Bà Bà bung hai chén nhắm mắt lại đại còi còi đứng ở cửa động, mặt vô hi vô bi (*).

Đợi mọi người đều thăm hỏi đã xong, mới đi đến lam trước mặt Nguyệt Nhi, trong tay trái chén thuốc đuổi ra, mệnh lệnh nàng: "Đem cái này quất!"

Lam Nguyệt nhi "A?" một tiếng, kinh ngạc nhìn nhìn trước mặt chén thuốc, đang muốn cự tuyệt, Tiểu Bảo cũng đã đưa tay giúp nàng nhận lấy, đối với Lão Bà Bà thi lễ: "Cảm ơn bà bà!"

Sau đó quay đầu đối với Lam Nguyệt nhi thấp giọng nói: "Lão Bà Bà vô ác ý, Nguyệt Nhi nghe lời, đem thuốc quất."

Lam Nguyệt nhi vênh lên cái miệng nhỏ nhắn nói: "Mới không uống đâu, ta lại không nhận ra nàng, dựa vào cái gì uống nàng thuốc? Ai biết trong này có hay không độc!"

Tiểu Bảo biến sắc, vừa muốn ngăn trở nàng nói tiếp đi, Thần Đan Bà Bà đã cười lạnh: "Nếu người không uống, kinh đào chương tồn thương cũng sẽ không hảo!"

Nói xong cũng mặc kệ nàng, trực tiếp đi đến Hạ thị huynh đệ trước mặt, đem tay phải đuổi ra: "Quất nó!"

Hạ thị huynh đệ không có do dự, Hạ Tuyết gian nan vát và tiếp nhận chén, hơi ngửa đầu quất một nửa, sau đó đưa cho Hạ Tuyết mưa gió, Hạ Tuyết mưa gió cũng đã làm giòn lưoát ngưỡng cái cổ cầm chén quất cái úp sấp, cái chén không đưa trả lại cho Lão Bà Bà, Lão Bà Bà mặt lộ xuất tán dương thần sắc, quay đầu khinh thường nhìn nhìn Lam Nguyệt nhi.

Tiểu Nguyệt Nhi vốn là hiếu tâm tính, hảo thắng tâm mạnh mẽ, một bả đoạt lấy Tiểu Bảo trong tay chén thuốc, ừng ực ừng ực một hơi uống cạn, muốn nói hai câu Đẩu Khí, lại đột nhiên quyết miệng về mặt đau khổ kêu to: "Như thế nào khổ như vậy!" Mọi người muốn cười, rồi lại sợ Lão Bà Bà này trách tội, đành phải liếc mắt nhìn xuống.

Lão Bà Bà hừ lạnh: "Dùng lạc nhật quỳnh hoa làm thuốc dẫn, đương nhiên hội đau khổ!"

Nguyên lai kia ba đoá hoa gọi lạc nhật quỳnh hoa, thế nhưng là Thần Đan Bà Bà tại sao lại biết Lam Nguyệt nhi bên trong chính là kinh đào chương? Thì như thế nào biết được Hạ thị huynh đệ cũng có tồn thương trên người? Chẳng lẽ liền từ vừa rồi mọi người thăm hỏi bên trong đã nghe xuất người phương nào bị thương? Đây bà bà công lực cũng quá mức không thể tưởng tượng a?

Sài Vũ sớm đã kiềm nén không được, nhảy đến trước mặt Thần Đan Bà Bà sốt ruột hỏi: "Lão Bà Bà, đây thái dương đều núi, người xem là không phải trước tiên đem ta đại ca cùng Lãnh muội tử cái cổ châm nổi lên?"

Thần Đan Bà Bà lão mắt một phen, nhìn chằm chằm hấn hỏi: "Cái gì châm? Nơi đó có châm?"

Sài Vũ một bả kéo qua Long Giác: "Lão nhân ngài trong nhà buổi trưa tại ta đại ca thân châm, hiện tại liền đã quên, người sẽ không. . ."

Lời chỉ nói một nửa đã nói không đi, bởi vì hấn vượt Long Giác cái cổ tay vậy mà tron hẳn một mảnh, đâu còn có châm bóng dáng!

Phong Bà Từ cũng vọt đến Lãnh Tinh bên người, vậy mà cũng nhìn không đến châm tung tích, đưa tay vừa sờ, cũng không có châm đã thâm nhập da thịt dấu hiệu, không khỏi cũng kinh sợ ngây người.

Lão Bà Bà này thân thủ xác thực làm cho người ta sợ hãi, mọi người căn bản cũng không biết nàng khi nào lên châm, may mắn nàng đối với mọi người cũng không ác ý, bằng không mọi người liền chết đều không biết mình là chết như thế nào!

Tiểu Bảo lần nữa cúi người hành lễ, nói với Lão Bà Bà: "Tạ bà bà cứu chữa chi ân!"

Lần này mọi người không do dự nữa, một chỗ đối với Lão Bà Bà thi lễ, Thần Đan Bà Bà khoát tay: "Miễn đi! Muốn không phải thấy các người tâm địa còn không xấu, ta cũng lười cứu!"

Giao Nhi đột nhiên nói: "Bà bà, hai ngày trước có hay không có một cái lão Hán cùng một đôi mẹ con đi tìm ngài?"

Thần Đan Bà Bà nói: "Đã trở về! Nghe nói Trần Giang Vương tư tàng bảo vật, lại bị người bắt đi, chẳng lẽ là các người?"

Mọi người nhìn chăm chú liếc một cái, Tiểu Bảo khom người nói: "Vây bảo vật vốn không nên bị hấn tất cả, chúng ta cũng không dám giấu giếm, coi như là vật quy nguyên chủ."

Thần Đan Bà Bà sững sờ, hỏi hần: "Nguyên chủ là ai?"

Tiểu Bảo lấy tay chỉ đang tại son thủy đồ bên trong chơi đùa Li Vẫn nói: "Chính là nó, kia vốn là nó nguyên đan!"

Thần Đan Bà Bà mỉm cười, gật đầu nói: "Hào! loại này hại người đồ chơi, vốn cũng không nên ở nhân gian tồn lưu lại! Các ngươi làm hào!" Mọi người lúc này mới thở ra một hơi.

Thần Đan Bà Bà nói: "Đêm nay các ngươi liền ở chỗ này a, tiểu tử này tổn thương phải đợi tài năng trì."

Mọi người thấy nàng ngón tay lấy Sài Vũ, không khỏi lại càng là thần phục, Sài Vũ chỉ là trong mộng đất tiền, thuộc ngoại thương, này bà bà còn có thể nghe ra, công lực đã là Đẳng Phong Tạo Cực.

Thần Đan Bà Bà lại mỉm cười: "Ta thấy hần hành động hơi có không tiện, chân trái so với đùi phải khá ngắn, đoán thương thế của hần bên trái mộng."

Sài Vũ về mặt kính nề nói: "Bà bà mắt thần như điện, tại bội phục!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ngân Thánh Hải Đại chiến

Thần Đan Bà Bà trừng mắt liếc hần một cái: "Thiếu vượt mộng ngựa, đi đem trong động Địa Hòa dập tắt, bên trong có một khối hỏa diễm bùn đất, ngươi lấy ra, tại mặt ngồi một canh giờ!"

Sài Vũ về mặt đau khổ hô to: "Một canh giờ! Kia cái mộng của ta há không phải quen thuộc sao?" Nói tới nói lui, hay là ngoan ngoãn chạy vào động!

Trong động không chỉ có thuốc, còn có thịt cùng tửu. Chỉ bất quá những rượu này đều là rượu thuốc, kinh đạo tuy không lớn, quát lại có thể cường thân kiện thể.

Mọi người ăn uống no đủ, vây trước mặt Thần Đan Bà Bà nói chuyện phiếm.

Tiểu Đậu Nha dựa vào Tiểu Bảo trong lòng ngây thơ nhìn nhìn Thần Đan Bà Bà hỏi: "Bà bà, một mình ngươi ở chỗ này, không khó chịu sao?" Thần Đan Bà Bà cười nói: "Ta đã thành thói quen. Ba năm này, các ngươi là nhóm đầu tiên đã đến người của Ngân Thánh Hải!"

Ngân Thánh Hải?

Lão Bà Bà thấy được mọi người mặt nghi vấn, khẽ mỉm cười nói: "Mặt kia bên nước, gọi Ngân Thánh Hải."

Ngư Đại lại thấp giọng nói với Diêm Tuyên: "Diêm Quân, Thần Đan Bà Bà lúc này, sao không. . ."

Diêm Quân lắc đầu nói: "Bà bà đã lao lực một ngày, chờ ngày mai lại nói không muộn."

Lão Bà Bà không biết có hay không đã nghe đến bọn họ thì thầm to nhỏ, quay đầu nói với Diêm Tuyên: "Ngươi thân Âm Ma bá lực rất khó trừ tận gốc, y thuật xác thực khó có thể có hiệu quả!"

Diêm Tuyên thân thể chấn động, khâm phục nói: "Bà bà mắt thần như điện, nguyên lai sớm đã nhìn ra thân thể của ta trọng ma độc! Ta tìm y vô số, xác thực dạy người thúc thủ vô sách, may mà chỉ cần không thấy dương quang, cũng cũng không đáng lo!"

Lão Bà Bà thở dài một tiếng nói: "Âm Ma bá lực tuy lợi hại, thế nhưng là có lạc nhật quỳnh hoa cùng ngân thánh sương mai, lại thêm nguyên bảo thần y y thuật, lại bá đạo nội thương cũng có thể trừ tận gốc! Đáng tiếc nguyên bảo thần y phiêu hốt bất định, ai cũng không biết hần hiện tại đâu, có thể hay không gặp được hần, liền nhìn vận mệnh của các ngươi! Bất quá kia hai vị thuốc dẫn, ta có thể cho ngươi!"

Minh Phủ Tử Sừ nghe xong, mặt lộ vẻ vui mừng, đồng thời quỳ xuống đất cầu khẩn: "Cầu bà bà quá thi thánh thủ, theo ta Diêm Quân một mạng, chúng ta làm trâu làm ngựa, định nghe theo bà bà hết thấy phân công!"

Lão Bà Bà nhủ mày nói: "Ta không thích này một bộ, các người tất cả đứng lên! Ta lại không phải thần y, chỉ có thể cho thuốc, vô pháp chữa bệnh! Là ngân thánh sương mai, đương nhiên phải chờ tới sáng sớm mới có, hiện tại nghĩ trị cũng trị không được, các người gấp cũng vô dụng!"

Mọi người nghe xong, đây quả thật là gấp không được, đành phải đứng dậy một lần nữa ngồi, bất quá Diêm Quân bệnh cũ đã có trị, mọi người như cũ lòng tràn đầy vui mừng.

Giao Nhi kính nể nhìn nhìn Thần Đan Bà Bà nói: "Bà bà chỉ bằng một câu liền có thể đoạn người thương thế, y thuật có thể có thể cùng nguyên bảo thần y sánh ngang!" Mọi người gật đầu đồng ý.

Thần Đan Bà Bà hừ một tiếng nói: "Ta há có thể cùng thần y so sánh! Lạc nhật quỳnh hoa mỗi ngày sớm bên trong muộn phải dùng Ngân Thánh Hải nước tưới tiêu một lần. Chúng đối với nước chất mười phần bất bễ, cũng tương đối miễn cảm, một khi trong nước có tạp chất, cánh hoa liền xuất hiện khô héo vè!

Ta giữa trưa tưới hoa, nước khế đảo đi, liền phát hiện cánh hoa khô héo, lúc này mới suy đoán bởi có người dùng nước, mà lại bản thân bị trọng thương, vì vậy lặng lẽ đi qua dò xét, không muốn cuối cùng bị các người phát hiện."

Tiểu Bảo trong nội tâm khẽ động, hỏi nàng: "Bà bà thế nhưng là còn có người nhà?"

Thần Đan Bà Bà sắc mặt buồn bã: "Bà lão một thân một mình, không cha không mẹ, không có con cái!"

Úy nhi vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, một phát bắt được tay của Lão Bà Bà nói: "Bà bà, ngài liền coi chúng ta là thành ngài thân nhân a!"

Thần Đan Bà Bà cười nói: "Tốt, về sau người tiểu nha đầu này liền lưu lại ở bên cạnh ta a!"

Úy nhi sắc mặt đỏ bừng, con mắt quét một Tiểu Bảo, sốt ruột nói: "Vây. . . Vây cũng không thành. . ."

Tiểu Bảo lại bùng tình chưa tỉnh, chau mày, âm thầm suy nghĩ: "Lão Bà Bà này nếu như không có người thân, trong lúc này buổi trưa chính mình đã chứng kiến cái cô nương kia bóng dáng là ai? Chẳng lẽ là mình hoa mắt?"

Mọi người đang trò chuyện, thỉnh linh nghe sơn Li Vẫn kêu to, Băng Báo cùng Tuyết Lang cũng đi theo thét dài lên!

Mọi người biến sắc, còn chưa chờ đứng dậy, lục hồ đã vèo nhảy chồm vào động, bỏ nhào vào Lam Nguyệt nhi trong lòng lạnh run!

Lam Nguyệt nhi biến sắc, nói với mọi người: "Cẩn thận, có biến!"

Thần Đan Bà Bà thấy được Lam Nguyệt nhi đột nhiên như là thay đổi một người, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Tiểu Bảo cũng không kịp giải thích, mắt thấy Lôi Yến bay vào được rơi vào chính mình đầu vai chiếm chiếm thét lên, nhướng mày, thì thảo nói qua: "Không nghĩ tới bọn họ lại tìm đến nơi này!"

Phong Chí hô một, rơi vào cửa động, Tiểu Bảo cao giọng phân phó: "Tiểu Đậu Nha, người mang Nguyệt Nhi thiên! Tước Vũ, Diệp Hiến, Úy nhi bảo vệ Hộ Thần Đan bà bà, ba tàn huynh đệ, Minh phủ huynh đệ, Thập Tam Thái Bảo cùng ta bên ngoài nghênh địch, Dàn Báo đã mang binh công tới!"

Ngoài động sáng ngời như ban ngày.

Dàn Báo xem ra lại đang trực Lộc trấn điều tới một bộ phận binh lực, nho nhỏ sơn cốc vậy mà trọn vẹn chen lấn hơn ba ngàn người!

Ba thú đối mặt ba ngàn đại quân, nghiêm nghị không sợ, thỉnh thoảng gào thét một tiếng, như là tùy thời liền muốn xông vào trong quân địch bộ dáng!

Âm Dương thư sinh Thiết Chấn nghe cười lấy đối với liền chân nói: "Hay là sư gia suy nghĩ chu toàn, đoán được bọn họ hội chuyển tới vùng núi, bằng không chúng ta chính là tại trực Lộc trấn thiết lập ngàn mai phục, cũng là vu sự vô bổ!"

Liền chân cầm trong tay giấy một ném: "Muốn không phải thấy được này giấy, ta cũng đoán không được!"

Lam Nguyệt nhi ngồi sau lưng Tiểu Đậu Nha, cư cao lâm nhìn nhìn mọi người, khí đích oa oa kêu to: "Đó là của ta giấy! Làm sao có thể ở trong tay hắn!"

Tiểu Đậu Nha không có hảo khí đích nói: "Khá tốt ý tứ nói! Muốn không phải người kia thối giầy, bọn họ còn tìm không được này tới đó! Người ngồi vững vàng, mắt đi ta cũng mặc kệ!"

Dàn Báo ngón tay sơn động, nghe răng cười lấy kêu to: "Bắn tên! Cho ta đem bọn họ chết cháy trong sơn động!"

Nhất thời từng dây dày đặc mũi tên đuôi lông vũ kẹp lấy ánh lửa phóng lên trời, nghĩ trong sơn động tạt bắn đi!

Chiến Thần oa nha nha nhảy ra, cùng Sài Vũ một bên huy vũ lấy binh khí trong tay một bên đón mũi tên đuôi lông vũ xông về phía trước, Tiểu Bảo kêu to: "Không thể lỗ mãng, lui về phía sau!"

Hai người vốn định lại so với một hồi, nghe được Tiểu Bảo tiếng kêu đành phải thôi, chậm rãi hướng trong động thối lui.

Bách luân vừa nhìn mũi tên đuôi lông vũ quá mức dày đặc, giờ hai lưỡi búa kêu lên: "Ta tới trợ các ngươi!" Cũng nghênh tiến mà!

Thế nhưng là ba người có thể ngăn rồi một sóng, ngăn không được đợt thứ hai, cửa động tuy nhỏ, thế nhưng mũi tên cũng là do kinh nghiệm mười phần Xạ Thủ phát ra, mục tiêu tập trung, ba người hơi có sơ xuất, liền táng thân cùng tiến!

Kì Môn Bát Lãnh vừa nhìn tình huống không ổn, Lãnh Đạo phân phó: "Quyết không thể để cho tiến rọi vào!"

Mũi tên này đều buộc có bó đuốc, lúc này ngoài động đã là ánh lửa hùng hực, nếu như ngay cả trong động bắt lửa, kia người ở bên trong liền ai cũng trốn không thoát đi rồi!

Kì Môn Bát Lãnh tâm ý tương thông, tám người lập tức đi đến Chiến Thần, Sài Vũ cùng bách luân sau lưng, hai tay kết ấn, trong miệng niệm thét lên: "Khí thuận!"

Phía trước ba người chợt cảm thấy trước người áp lực chợt nhẹ, chỉ thấy cửa động hình như có một màn chắn khí lưu động, phía ngoài mũi tên đụng vào khí này thuận liền nhao nhao rơi xuống địa!

Nham ưng sốt ruột hô to: "Bà bà, động này bên trong còn có đường lui? Kì Môn Bát Lãnh cầm cự không được bao lâu!"

Thần Đan Bà Bà tựa hồ đã bị dọa ngốc, kinh ngạc nhìn nhìn ngoài động, nửa ngày mới sắc mặt đại biến: "Ta lạc nhật quỳnh hoa!" Nói qua liền nghĩ hướng ngoài động chạy.

Diệp Hiên kéo lại nâng nói: "Lúc này còn quản nó cái gì hoa! Trước bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn!"

Thần Đan Bà Bà sắc mặt tro tàn, vô lực lắc đầu, hình như có vô hạn tiếc hận, thì thảo nói qua: "Đằng sau có xuất khẩu, có thể nói thẳng son!"

Mọi người theo Thần Đan Bà Bà lui son đi, ba thú đã cùng địch nhân nộp tay. Thần Thú mặc dù dừng, lại quả bất địch chúng, đã bị quân địch hãm vào trùng điệp bao vây.

Tước Vũ vừa nhìn yêu cười bị nhốt, thanh quát một tiếng, vọt lên đi, Úy nhi cũng theo Tước Vũ xông về phía trước!

Dần Báo vừa nhìn mọi người xuất hiện ở son, lấy làm kinh hãi, lập tức tổ chức đội ngũ sát đem qua!

Ba tàn huynh đệ hô to một tiếng: "Bảo hộ bà cô!" Động thân chắn Tước Vũ cùng Úy nhi phía trước!

Lại nghe Giao Nhi kêu sợ hãi: "Bọn tỷ muội, Tiểu Bảo chưa có tới!"

Chúng nữ trong nội tâm cả kinh, ngừng bước chân quay đầu nhìn lại, quả nhiên không có phát hiện Tiểu Bảo bóng dáng!

Úy nhi nhanh chóng muốn khóc, hét to: "Tướng công!"

Diệp Hiên ngửa đầu vừa nhìn, kêu to: "Hắn vẫn còn ở son động bên kia!"

Mọi người ngửa đầu, chỉ thấy ánh lửa hùng hực chỗ, một mảnh thân ảnh đang không ngừng đập, từ từ hướng vách đá di động.

Nham ưng nhũ mây nói: "Hắn muốn làm gì?"

Mọi người cũng là khó hiểu, đều ngẩng đầu nhìn nhau, chỉ thấy Tiểu Bảo chuyển qua vách đá, thoát y, hai tay huy động liên tục, đập lấy ba đóa hoa phụ cận ngọn lửa, lại đối với sau lưng đại hòa không quan tâm!

Diệp Hiên toàn thân run rẩy, chỉ vào Tiểu Bảo mắng to: "Cái tên điên này! Hắn như thế nào ngu như vậy! Hắn . . . Không nên gấp chết chúng ta sao?"

Thần Đan Bà Bà ngờ ngạc nhìn Tiểu Bảo, trong hai mắt toát ra một cổ nhu tình, thì thảo nói qua: "Ngươi là ai? Vì sao làm như vậy? Vì sao ta cảm giác ngươi là như thế quen thuộc?"

Đáng tiếc thế lửa còn không có bị dập tắt, lạc nhật quỳnh hoa đã chậm rãi héo rũ, cho dù là son mọi người, cũng có thể thấy được kia ba đóa hoa dần dần bị ánh lửa bao vây, đốt thành cảnh khô!

Tiểu Bảo thấy lại dập tắt lửa cũng là phí công, đành phải dừng tay, giật mình lập đương trường.

Úy nhi dậm chân: "Hắn làm sao còn chưa tới!" Lại thấy Tiểu Bảo đột nhiên xoay người tìm tòi, sau đó sờ tay vào ngực, hí dài một tiếng, lại từ nhai nhảy tới!

Mọi người kinh hô, liền Tước Vũ cũng thay đổi sắc mặt!

Thần Đan Bà Bà thân thể khẽ động, vừa muốn xông qua, lại thấy Tiểu Bảo rơi xu thế đột nhiên dừng một chút, tay phải đã bắt lấy vừa vận cúi xông lại Phong Chí chi chân, lướt đi mà!

Những cái kia quan binh vốn đã vọt tới Tước Vũ tam nữ trước mặt, thấy được thiên đột nhiên phi một người, tất cả đều ngẩn ngơ, Tiểu Bảo nhảy rụng đầy, đối với quân địch dài rống một tiếng!

Tam Thần thú tiếp ứng rống to, nhanh chóng phá tan trận địa địch, trở lại tam nữ trước mặt, tuy thở hồng hộc, có chút mỏi mệt, nhưng lại không vết thương, chúng nữ thích thú yên tâm.

Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn nhìn Dân Báo nói: "Người đã thấy được Thần Châu bị Li Vẫn dung, vì sao còn không buông tha chúng ta?"

Dân Báo mặt mũi tràn đầy nộ khí, khàn giọng rống to: "Vậy ta giết được súc sinh này, dung Thần Châu! Ta phải không được đồ vật, ai cũng đừng nghĩ đạt được! Người nào ngăn ta chết!"

Tiểu Bảo gầm lên: "Không có Thần Châu, người đã rơi vào Ma Đạo, có Thần Châu, người lại càng là không thấu đáo nhân tính! Thần Châu tuyệt đối không thể rơi xuống loại người như người tay!"

Dân Báo cuồng khiếu: "Vậy các người liền đi chết đi!" Nói qua trong tay lệnh kỳ rút ra dài nỏ, ném đầy đất!

Long Giác biến sắc: "Cẩn thận! Mau vào rừng cây, đây là eo nỏ trận!"

Chiến Thần nhảy ra hô to: "Ta tới ngăn cản một hồi, các người lui!"

Sài Vũ sắc mặt xanh trắng, lắc đầu nói: "Vô dụng! Đây là eo nỏ, ngăn không được được!" Lời nói, to lớn gió rít thanh âm trước mặt mà đến, eo nỏ đã phát!

Kì Môn Bát Lãnh nhanh chóng đứng ở mọi người bốn phía tám vị, cùng kêu lên hét lớn: "Thủy Thuần!" Chỉ thấy bên cạnh Ngân Thánh Hải trong đột nhiên nhấc lên một mảnh Thủy Long, như một mặt trong suốt tấm gương dựng ở trước mặt mọi người, cùng nó xuất tại Thủy Kính, cuối cùng bị ngăn cản tới!

Thế nhưng là Thủy Thuần mỗi chọc vào một cái nỏ, sắc mặt của Kì Môn Bát Lãnh sẽ bạch một phần!

Quạnh quẽ công lực yếu nhất, không bao lâu liền phun ra một búng máu tiễn, lại vẫn là cường tự không lùi, đau khổ chèo chống!

Tiểu Bảo quay đầu phân phó: "Mau lui lại vào rừng bên trong!" Quay người đi đến quạnh quẽ sau lưng, vịn bờ vai của nàng nói: "Người có nặng lắm không?"

!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Thú Binh đẩy lùi quân địch

Cũng tại lúc này, Lãnh Thanh thân thể run lên, chừng lực đột nhiên hùng hậu gấp mấy lần, lôi kéo cái khác bảy vị huynh muội tinh thần một chỗ đại chấn, trước mặt Thủy Kính lại dày hơn vài phần, lại như cũ nói không ra lời!

Tiểu Bảo gãi lấy da đầu nói: "Ta như thế nào giúp đỡ các người?"

Hắn này vừa nói, Thủy Kính đột nhiên yếu bớt, Lãnh Thanh gấp hô: "Đừng buông tay ra, lòng bàn tay dán tại ta phía sau lưng!"

Tiểu Bảo cuống quýt theo lời nghe theo, đem lòng bàn tay phải dán ở Lãnh Thanh lưng trắng chỉ!

Một nỏ bay tới, mắt thấy đã đâm rách Thủy Thuần, nỏ tiêm cùng Lãnh Thanh cái trán chưa đủ chỉ, cũng tại lúc này, Thủy Kính đột nhiên rầm rầm thêm dày vài thước, kia nỏ mũi tên nhất thời mất đi lực đạo, bị thủy lưu xông thất linh bát lạc, tan tành vô tung!

Tiểu Bảo lại cảm thấy trong cơ thể Thất Hà nguyên đan đã vận chuyển lên, vô cùng chân khí theo tay phải của mình xuyên thấu qua Lãnh Thanh lưng trắng đưa vào trong cơ thể của nàng, lại thông qua Thủy Kính truyền tới còn lại bảy người thân!

Mọi người tựa hồ có dùng không hết lực, không chỉ để cho Thủy Kính liền càng kiên cố hơn, còn có thể nói chuyện!

Lãnh Dao cười to: "Nguyên lai công tử nội lực như thế hùng hậu!"

Phong Bà Từ ha ha cười cười: "Ta sớm biết tiểu huynh đệ tất không phải người thường, không nghĩ được đúng là lợi hại như vậy!"

Tên bắn lên hừ một tiếng: "Chúng ta không bằng cũng làm cho bọn họ nếm thử eo nỏ lợi hại?"

Phong Bà Từ kỳ quái nói: "Hai ý tứ của Ca là, đem trong nước nỏ mũi tên bắn trở về?"

Lãnh Vũ nói: "Chuyện nào có đáng gì! Dùng nhu kinh nhốt chặt nỏ mũi tên, sau đó đem lực đạo tụ tập cùng mũi tên vĩ là được!"

Văng vè cười hắc hắc nói: "Phương diện này mười hai muội cùng yêu muội là hành gia, để cho các nàng, chúng ta phát lực!"

Văng lạng nói: "Sẽ không biết một lần có thể bắn mấy chỉ?"

Lãnh Tĩnh hô to: "Mười hai tỷ chỉ cần đem nhu kinh khống chế tốt, thừa sự tình giao cho ta!"

Lãnh Thanh đáp lại: "Hảo! Công tử, người đem nội lực tập trung ở ta hai tay khúc trạch huyết!"

Tiểu Bảo nói quanh co nửa ngày, mới hỏi lại nàng: "Khúc trạch ở đâu?"

Tám lạnh thiếu chút nữa té xiu, này có được cường đại vô cùng nội lực người, vậy mà không biết huyết vị!

Lãnh Thanh thở phì phì nói: "Tại tay ta cánh tay bên trong khuỷu tay!"

Tiểu Bảo ồ một tiếng, nhắm mắt con ngươi, đem chân khí trong cơ thể hướng Lãnh Thanh bên trong khuỷu tay bức tới!

Không bao lâu, liền nghe được địch quân mấy tiếng kêu thảm, Tiểu Bảo tròn mắt xuyên thấu qua Thủy Kính vừa nhìn, chỉ thấy đối phương eo nỏ trong trận, lại có mấy tên tiền thủ ngực chọc vào dài nỏ, có tức thì bị chuỗi đứt quả, hai người bị một cái nỏ bắn trúng, như cũ bị mất mạng!

Tiểu Bảo trong nội tâm run lên, nội lực liền rút cuộc khống chế không được, phút chốc trở lại đan điền. Kì Môn Bát Lãnh đồng thời khê hừ, Thủy Kính 'Rầm Áo Áo' một tiếng phá toái, biến mất!

Lãnh Dao khí mắng: "Mười hai muội, chuyện gì xảy ra!"

Lãnh Thanh quay người vội hỏi: "Công tử, người làm sao vậy?"

Tiểu Bảo nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nhìn loạn cả một đoàn quân địch, ngạc nhiên nói: "Các người. . . Giết người!" Mọi người nghe xong hấn đúng là vì thế mà dừng tay, nhao nhao không kịp thở nói:

"Người không giết bọn họ, chẳng lẽ muốn để cho bọn họ sát chúng ta?"

"Thời điểm này còn muốn cái gì lòng dạ đàn bà!"

"Không nặng tay, bọn họ như thế nào bỏ qua!"

. . .

May mà lúc này quân địch đại loạn, bọn cũng chưa bao giờ thấy qua như thế quỷ dị tình huống, trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám lần nữa lần phát tiễn, Kì Môn Bát Lãnh nhân cơ hội này, mang theo Tiểu Bảo rời khỏi trong rừng!

"Đem nơi này cho ta bao vây lại!" Mười mấy cái binh sĩ từ vong đối với ba ngàn đại quân mà nói căn bản tính không cái gì, Dẫn Bảo lập tức lệnh, đem Tiểu Bảo mọi người ẩn nấp rừng cây bao vây lại!

Mặc dù là khu rừng nhỏ, thế nhưng Dẫn Bảo Cung Tiễn cũng phải không cần trận. Dẫn Bảo đang muốn để cho đại quân cường công rừng cây, Liên Túc nhẹ nhàng cười nói: "Vương gia đừng vội! Không bằng chúng ta trước dùng hỏa công, đem cánh rừng này đốt đi, còn sợ bọn họ không đi ra?"

Dẫn Bảo âm hiểm cười cười: "Hảo, liền dùng hỏa công!"

Thiết Chấn ngồi trên ngựa, hừ một tiếng: "Muốn không phải ta đoạt phách Ma Âm còn chưa luyện thành, giết Vương gia lớn như thế phí sức!"

Liên Túc biết hấn tại Vương gia trước mặt nhiều lần thất thủ, không có cam lòng, mắt thấy chính mình càng nổi tiếng, ghen ghét không thôi, mỉm cười: "Thiết huynh Ma Âm đương nhiên lợi hại, bất quá bây giờ rốt cuộc chưa thành, ngày khác đại thành thời điểm, còn sợ Vương gia không thể trọng dụng?"

Thiết Chấn hừ một tiếng, trong nội tâm cũng có chút bồng bềnh, nói với Liên Túc: "Liên huynh quá khen! Nghĩ liên huynh mới là Vương gia trợ thủ đắc lực, muốn không phải liên huynh tình cảm thấy sớm, chúng ta đến nay còn bị sư muội kia sai lầm tin tức lừa tại trạch Lộc trấn!"

Vừa nghe đến thiết nghệ Liên Tâm, Liên Túc liền lạnh sắc mặt, âm hiểm nói: "Sư muội luôn luôn khôn khéo hơn người, lần này tại sao lại như thế ngu xuẩn? Sợ chỉ sợ. . ."

Liên Túc không có lại nói đi, Thiết Chấn truy vấn: "Sợ cái gì?"

Liên Túc mục quang co rút lại, giọng căm hận nói: "Sợ chỉ sợ liền các nàng cũng biết kia tin tức là giả được!"

Thiết Chấn sững sờ, nhẹ nói: "Liên huynh ý tứ là, các nàng cố ý dẫn đi lực chú ý của chúng ta?"

Liên Túc không nói gì, thế nhưng biểu tình lại là phần hận khó bình.

Thiết Chấn lắc đầu: "Không có khả năng! Sư muội luôn luôn nghe theo sư phụ phân phó, quyết sẽ không làm chuyện như vậy!"

Liên Túc thở dài: "Ta cũng hi vọng các nàng sẽ không, cho nên người ở bên trong nhất định phải chết!"

Thiết Chấn nghĩ một lát, mới âm hiểm cười cười: "Đúng, nhất định phải chết! Đặc biệt là kia cái gọi Tiểu Bảo thiếu niên! Như vậy liên huynh cũng sẽ không có nỗi lo về sau!"

Liên Túc cũng âm tiếu nói: "Đối với thiết huynh mà nói, làm sao không phải như thế? Ta kia Tiểu sư muội chắc hẳn các cũng là ngấp nghé đã lâu rồi a?"

Thiết Chấn cười ha hả: "Chúng ta ngầm hiểu lẫn nhau!"

Tiểu Bảo mọi người đang trong rừng đã che dấu, đợi nửa ngày nhưng không nghe thấy địch nhân tiến công thanh âm, đang cảm giác kỳ quái, Phong Bà Từ đột nhiên đứng thẳng một cái mũi, kêu sợ hãi: "Không tốt, bọn họ muốn phóng hỏa thiêu lâm!"

Trong lòng mọi người cả kinh, cánh rừng này như thiêu, mọi người liền không chỗ có thể trốn!

Lúc này trong rừng đã thấy khói đặc, mọi người nhanh chóng hướng giải đất trung tâm co rút lại, Diêm Tuyền phân phó: "Chặt!"

Tiểu Bảo lặng rồi một, lập tức minh bạch Diêm Tuyền là muốn đem bốn phía không xuất một mảnh vành đai cách ly, thế nhưng là lâm hỏa trôi qua liền tới, mọi người làm sao có thể tới kịp!

Bách luân hai lưỡi búa bay tán loạn, cũng không ngăn cản được thế lửa lan tràn, mọi người đã bị khói đặc bao vây, Tước Vũ chúng nữ đã ho khan không ngừng lên!

Thời khắc nguy cơ, tối không chịu nổi nóng Li Vẫn đột nhiên ngửa mặt hí dài một tiếng.

, Băng Báo cùng Tuyết Lang cũng từng trận thú rống, Thiên Phong chí cũng đi theo vang lên hòa cùng.

Lôi Yến vèo một tiếng, đã nhảy lên ra ngoài!

Chỉ chớp lát, Viễn Sơn thâm xứ truyền đến từng trận thú rống, mọi người nhìn nhau một xem, không rõ ràng cho lắm.

Tiểu Bảo lại mặt lộ vẻ mỉm cười, vuốt ve Li Vẫn nói: "Không nghĩ được các người còn có loại này bản sự!"

Dần Báo nhìn nhìn dĩ nhiên dâng lên hùng lực đại hóa, cười ngựa cười ha hả: "Ta xem các người có thể chạy đi nơi đâu!"

Đột nhiên sau lưng mấy tiếng kêu thảm thiết, phủ lên tiếng cười của hắn!

Dần Báo nhướng mày, quay đầu đối với Thiết Chấn hô: "Nhìn xem đã xảy ra chuyện gì!"

Thiết Chấn gạt đầu một cái, ruồi ngựa tách ra binh sĩ hướng về sau chạy tới. Chỉ chớp lát, lại sắc mặt tái nhợt chạy trở về, đối với Dần Báo kinh khủng hô: "Vương gia, không xong S mặt có, có. . ."

Liên Túc kinh sợ hỏi: "Làm sao vậy?" Lời còn chưa dứt, cả người tựa hồ giật mình!

Chỉ thấy binh sĩ sau lưng sơn, xuất hiện vô số màu xanh yếu ớt con mắt, không ngừng có binh sĩ có tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Liên Túc sợ run nửa ngày, mới khinh thường nói: "bất quá là một cô đàn sói, đuổi đi là được!"

Lại nghe mấy chục âm thanh hồ gầm liên tiếp truyền đến, Liên Túc biến sắc, ngạc nhiên kêu sợ hãi: "Còn có hồ!"

Thiết Chấn đã bị hù sắc mặt tái nhợt, khàn giọng rống to: "Còn có con báo Z gấu! Sư tử! Đây miền trong núi đã thú đều đến rồi!"

Liên Túc lúc này mới thay đổi sắc mặt, run giọng nói: "Như thế nào có nhiều như vậy mãnh thú, chạy nhanh hộ tống Vương gia lui lại!"

Lời còn chưa dứt, một vật đập vào mặt, tốc độ cực nhanh làm cho người khó có thể tránh và, may mắn Liên Túc công lực cao thâm, trong lúc vội vã đầu nghiêng một cái, giờ lên nắm tay phải đón bóng đen kia đánh tới!

Chỉ nghe "Phanh!" một tiếng, vật kia rơi xuống đất, ánh lửa nhất chiếu, đúng là một cái chết đi ung!

Dần Báo nhìn nhìn che bầu trời bé nguyệt bóng đen, sợ tới mức liền lời cũng nói không lưu loát: "Này. . . Đây là có chuyện gì!"

Đã không có người có thể trả lời hắn, tất cả binh sĩ đã chống cự lại loài chim bay cắn xé, vừa muốn ứng đối mãnh thú tiến công tập kích, ba ngàn đại quân loạn làm một đoàn, Trấn Giang Vương gia tại hộ vệ bảo hộ cũng khó chú ý chu toàn, thân đã bị loài chim bay mổ tổn thương vài chỗ, kêu thảm thiết liên tục!

Liên Túc cùng Thiết Chấn tuy võ nghệ cao siêu, thế nhưng trong núi này mãnh thú không giống người trong giang hồ, không hề có tiến công pháp luật, hung hãn không sợ chết, phía trước đồng bạn sau khi chết, càng khơi dậy thú tính, đạp trên đồng bạn thi thể hướng về đại quân phát khởi mãnh liệt tiến công!

Theo ba tiếng rống to, Li Vẫn, Băng Báo, Tuyết Lang ba thú đã từ trong rừng cây vọt ra, từ chính diện hướng về Dần Báo đại quân vọt mạnh!

Dần quân đại loạn!

Chúng binh sĩ tuy tác chiến kinh nghiệm phong phú, lại là chưa từng có quá dã thú solo kinh lịch!

Phen này đại chiến, Xạ Thủ đã đều không có công dụng, bộ binh cũng không thể kết trận, cho dù tại số lượng, đầy khắp núi đồi dã thú cùng phô thiên cái địa loài chim bay cũng quyết không tại mấy ngàn chi, huống chi còn có tam đại Thần Thú chính diện tấn công mạnh!

Chỉ cần có nước địa phương, Li Vẫn liền có thể phát huy tác dụng cực lớn!

Đầy trời thủy tiễn đem dẫn quân xông bầy lẻ tám tán, quân lính tan rã, Ngân Thánh Hải mặc dù là cái nước tiểu đồ, thế nhưng là ngân chông chất tuyến suối nước cũng rất chảy xiết, ngược lại nguồn năng lượng nguyên không dứt!

Băng Báo cùng Tuyết Lang đặc biệt thể chất cũng sâu sắc phụ trợ công kích hiệu ứng, một trào làm ăn xuất, chỉ nghe được binh sĩ rú thảm, lại không thấy đổ máu, bởi vì miệng vết thương đã bị lợi trào mang đến âm hàn chi khí cho phong bế, chỗ này da thịt cũng bị đông lạnh hủ, tuyệt không chuyển biến tốt đẹp khả năng!

Khắp nơi đều là binh sĩ kêu thảm, khắp nơi đều là mãnh thú gào thét!

Hắc Dạ làm cho người ta mang đến rất nhiều không tiện, đối với cảm thú lại tác dụng không lớn, lại thêm ngay từ đầu đã bị bọn cảm thú tấn công mạnh xông rối loạn đầu trận tuyến, nghĩ lẫn nữa tập kết đã là khó khăn trùng điệp!

Mất thấy đi binh sĩ càng ngày càng nhiều, sắc mặt của Dần Báo cũng càng ngày càng trắng.

Liên Túc một bên ngăn cản đỉnh đầu không ngừng đánh úp lại ung trào, vừa hướng Dần Báo hô to: "Vương gia, rút lui a! Rời đi trước nơi đây, còn muốn biện pháp đem những này tiểu tử bầm thây vạn đoạn!"

Dần Báo thân vết máu loang lổ, mặt song quyền nắm chặt, lại là không thể làm gì, rốt cục đêm đầy khang nộ khí cường chế trong lòng, trong tay lệnh kỳ vung lên, đối với đại quân phần nộ hô: "Rút lui!"

Bọn như nhật được đại xá, rơi xuống trên mặt đất binh khí cũng bắt chấp đi nhật, đất nhau vịn theo Dần Báo chạy ra sơn cốc!

Tiểu Báo mọi người sớm đã từ trong rừng xuất ra.

Đại hóa đã bị Li Vẫn dùng Ngân Thánh Hải thủy lưu dập tắt, chúng nữ nhìn nhìn đầy đất chân cụt tay đứt, đều dấu mực kinh hô!

Có dã thú loài chim bay đối với những binh sĩ kia thi thể còn không buông tha, làm thành một chỗ cắn xé đoạt thức ăn!

Tiểu Báo trong nội tâm không đành lòng, đối với năm Thần Thú hí dài vài tiếng, năm con Thần Thú giận dữ hét lên, nguyên bản đuổi theo dẫn quân lũ dã thú lập tức ngừng bước chân, cắn xé thi thể cảm thú cũng giờ lên đỉnh đầy huyết tinh đầu, sau đó quay người bỏ chạy, trong chớp mắt liền biến mất ở trong núi rừng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Xích Viêm Quỳnh Đan

Đỉnh đầu bóng đen cũng dần dần tàn đi, ánh trăng chậm rãi lộ đầu ra, mọi người thấy ánh trăng sát lục chiến trường, trong nội tâm đều có chút không nói ra được tư vị!

Tiểu Bảo thở dài: "Đem những này thi thể chôn a, ta rốt cuộc không muốn gặp lại trường hợp như vậy!"

Diêm Tuyền mũ rộng vành đã bị hỏa thiêu hư mất, lúc này lấy tướng mạo sẵn có kỳ nhân, đi đến Tiểu Bảo bên người, vỗ bờ vai của hắn nói: "Thế nhưng là ngươi về sau tuyệt đối không thể tránh được nó lần nữa phát sinh, thế giới này chính là như vậy, ngươi không giết bọn họ, liền sẽ bị bọn họ giết chết!"

Tiểu Bảo lắc đầu thở dài: "Vì cái gì luôn là muốn chém chém giết giết? Vì cái gì luôn là muốn ngươi tranh giành ta đoạt? Nhân mạng trọng yếu, thú mệnh ngang nhau trọng yếu! Như thế nào mới có thể để cho người cùng vận linh trong đó chung sống hoà bình?"

Nham Ứng nói: "Vậy cần đại trí tuệ, sự nghiệp thống nhất đất nước trì, không có ai có loại năng lực này, trừ phi hắn là thần!" Tiểu Bảo trong nội tâm khê động, lại không có tiếp tục nói chuyện.

Thần Đan Bà Bà yên lặng đi đến Ngân Thánh Hải bên cạnh, ngửa đầu nhìn nhìn sườn núi như cũ đang thiêu đốt son động, trầm mặc không nói.

Tiểu Bảo lập tức đi đến bên cạnh của nàng, từ trong lòng ngực móc ra ba khóa màu lửa đỏ hạt châu, đưa tới Thần Đan Bà Bà trong tay nói: "Bà bà, đây là lạc nhật Quỳnh hoa thiêu đốt về sau lưu đồ vật. Thật xin lỗi, ta không có có thể vì ngài giữ lại ở kia ba đóa hoa. . ."

Thần Đan Bà Bà vừa nhìn thấy hạt châu, hai mắt sáng ngời, liền hô hấp đều tựa hồ đình chỉ, hảo nửa ngày mới kích động nói: "Nguyên lai Xích Viêm Quỳnh Đan cần nhờ hỏa tới luyện hóa! Có này ba khóa Xích Viêm Quỳnh Đan, còn muốn lạc nhật Quỳnh hoa làm gì!"

Ngưu Đại kích động nói: "Lão Bà Bà, ngươi nói là Diêm Quân còn có khôi phục hi vọng?"

Thần Đan Bà Bà quay người cười nói: "Có Xích Viêm Quỳnh Đan, cho dù ngươi thân phụ bệnh nan y, gần chết một đường, ta cũng có thể để cho ngươi khỏi tử hồi sinh N huống là chỉ là Âm Ma bá lực! không cần đi làm phiền nguyên bảo thần y, Lão Bà Tử sẽ có thể giúp ngươi khó hiểu! Ngươi đi thịnh một chén nước qua!"

Thần Đan Bà Bà đem hai khóa Xích Viêm Quỳnh Đan lấy tay khăn bọc lại, thừa một hạt bóp nát, để vào ấm nước, nói với Diêm Tuyền: "Uống đi!"

Diêm Tuyền lúc này ngưỡng cái cổ uống, không được một hồi sắc mặt thay đổi trắng hồng, Thần Đan Bà Bà phân phó: "Khoanh chân vận khí! Khí bôi bát mạch!"

Diêm Tuyền theo lời ngồi tại mặt đất, chỉ chốc lát đỉnh đầu liền dâng lên lượn lờ khói trắng, qua một nén nhang thời khắc, Diêm Tuyền chậm rãi mở mắt, đối với Thần Đan Bà Bà cúi người liên bái, trong miệng nói: "Tạ bà bà ân cứu mạng!"

Thần Đan Bà Bà cười nói: "Đây đều là chính các ngươi tạo hóa, muốn không phải hủ tử liệu mình vào tay Xích Viêm Quỳnh Đan, ngươi cũng sẽ không dễ dàng như vậy trị tận gốc bệnh gì, muốn tạ, liền cảm ơn hắn đi!"

Diêm Tuyền đứng dậy nhìn nhìn Tiểu Bảo cười nói: "Tiểu huynh đệ, ta lại thiếu nợ ngươi một phần tình!"

Tiểu Bảo nhưng vẫn nhanh nhìn chăm chú mặt hắn bằng, kỳ quái nói: "Diêm đại ca, ta cuối cùng cảm thấy từ nơi nào gặp qua ngươi, thế nhưng là lại nghĩ không ra!"

Diêm Tuyền cười ha ha, vỗ bờ vai Tiểu Bảo nói: "Vậy từ từ suy nghĩ! Về sau Lão Ca Ca ta liền bạn ngươi, làm ngươi người tích cực dẫn đầu! Có rất nhiều thời gian suy nghĩ!"

Tước Vũ đi đến Thần Đan Bà Bà bên người, lời kéo tay của nàng nói: "Lão Bà Bà, thật xin lỗi! Đây là chúng ta làm liên lụy tới ngươi! Không bằng ngài cùng chúng ta cùng đi a!"

Thần Đan Bà Bà cười nói: "Ta còn muốn cảm ơn các ngươi như thế chiếu cố ta lão nhân này nhà đó! Ta muốn đi mình hồ tìm Vị Dương Tương Quân muốn một kiện đồ vật, hữu duyên, chúng ta còn có thể gặp lại được!"

Tiểu Bảo nhìn nhìn Thần Đan Bà Bà, thoáng chút đắm chiêu gạt đầu nói: "Chúng ta nhất định sẽ lần nữa gặp mặt được!"

Có Ngân Thánh Hải giáo huấn, Dẫn Báo thông minh rất nhiều, không dám lần nữa đối với Tiểu Bảo một đoàn người tại trong núi vây công chặn đường, cho nên liên tiếp mấy ngày đường núi, tuy gặp ghềnh khó đi, lại là bình an vô sự.

"Phía trước chính là Bá Vương cương vị! Vượt qua Bá Vương cương vị, vượt qua Thụy Trúc Khê, chính là đại bình nguyên, đến Việt Châu thành cũng chính là một hai ngày thời gian!" Diêm Tuyền chấp hai tay sau lưng, đứng ở vừa ra sườn núi nhỏ nói với mọi người.

Từ khi trị trong cơ thể Âm Ma bá lực, hắn quả thật trở thành một cái bại lộ cuồng, chỉ cần có dương quang địa phương, hắn luôn là xung trận ngựa lên trước đi ở người khác phía trước, Minh Phủ Tử Sứ muốn ngăn đều ngăn không được!

Nghĩ là trong bóng đêm khó chịu quá lâu, lúc này có thể cuộc sống vô câu vô thúc tại dương quang chi, có thể nào không làm hắn mừng rỡ như điên?

Nham Ứng lại là một bộ lo lắng bộ dáng, đứng ở bên cạnh hắn thở dài: "Chỉ sợ kia Thụy Trúc Khê sống khá già, Việt Châu thành lại là khó đạt!"

Diêm Tuyền cười to: "Ngươi là lo lắng Dân Báo sẽ ở bình nguyên chặn đường chúng ta?"

Nham Ưng không có trả lời, lại là gật gật đầu.

Diêm Tuyền cười nói: "Nếu như trốn không hết, sao không động thân đối mặt? Cũng là nên chúng ta đối mặt lúc sau! Bất phá dân quân, tiểu huynh đệ cho dù đi Việt Châu thành, cũng khó có thể an tâm làm việc!"

Nói qua đi đến trước mặt Tiểu Bảo, vỗ bờ vai của hắn nói: "Ta tuy không biết ngươi đi Việt Châu thành làm cái gì, thế nhưng có ta Lão Ca Ca này, ai cũng đừng nghĩ làm bị thương ngươi!"

Tiểu Bảo đang muốn nói chuyện, Lam Nguyệt nhi đã không kiên nhẫn ở phía sau nói: "Đi mau! Nơi này lớn như vậy thái dương, còn có lòng dạ thanh thần nói chuyện phiếm!"

Diêm Tuyền cười lớn nói: "Lời nói mới rồi không bao gồm các nàng ở trong, ta đi trước một bước!"

Bá Vương cương vị chỉ là một tòa tháp bé sù sù núi nhỏ, lại là trong truyền thuyết Huyền Ngọc Đại Đế cung điện dưới mặt đất nhập khẩu!

Truyền thuyết huyền ma đại chiến, Huyền Ngọc Đại Đế Thiên Cung đã bị đại Ma Tôn chiếm lĩnh, đành phải đi vào cung điện dưới mặt đất!

Mười hai Hoàng nô bên trong Vua Sư Tử cùng thần chuột phân biệt gác Nhập môn cùng đi ra ngoài.

Đại Ma Tôn tòa Đại Tướng Hình Thiên phái ra ba Đại yêu thú đất sỏi, khảm bắt đầu, xích xà mấy lần đánh bại Vua Sư Tử, Vua Sư Tử mặc dù tổn thương lại một bước cũng không nhường, cuối cùng lại dùng tử Hư Chân khí bảo vệ bốn mạng nguyên đan, thân thể hóa thành một chỗ dốc núi, phong bế cung điện dưới mặt đất nhập khẩu!

Hình Thiên cùng ba thú phóng ra toàn bộ thần thức cũng không thể phá tan chuyên môn đối phó thần nhân tử Hư Chân khí đích phong tỏa, đành phải nhìn qua son than thở: "Có này Bá Vương thủ hộ, ta bối khó đi nữa bước!" Thích thú dẫn Bình đi vòng, cuối cùng không vào cung điện dưới mặt đất. Bá Vương cương vị bởi vậy mà danh!

Sắc trời đã tối, mọi người ăn no rồi hàn huyên một hồi thiên, liền đều tự tìm địa phương nghỉ ngơi.

Giang hồ nhi nữ, màn trời chiếu đất tất nhiên là chuyện thường ngày, chỉ là Tiểu Bảo đau lòng chúng nữ chưa bao giờ đã ăn cái gì đau khổ, chỉ vì đi theo chính mình mới bước chân vào giang hồ, mới kinh lịch rất nhiều gió táp mưa sa, trong nội tâm thật là áy náy!

Giao Nhi nhìn ra ý nghĩ của hắn, mỉm cười, lôi kéo tay của Tước Vũ liền nằm ở thụ một đồng cỏ khô mát, như là nằm ở một trương thoải mái giường lớn đồng dạng, không hề có quãng đi ý tứ.

Tiểu Bảo thở dài, âm thầm thở chờ mình có năng lực, cũng không có khả năng để cho nữ nhân của mình chịu như vậy đau khổ!

Vốn Tiểu Bảo còn xưng phong nhận việc đi gác đêm, bởi vì thể chất của hắn mặc dù một đêm không ngủ, cũng sẽ không cảm thấy có chút mệt mỏi!

Thế nhưng những người khác cũng không đồng ý, mọi người dứt khoát ngay tại chỗ ước định trực đêm, thay phiên đang trực, Tiểu Bảo bắt đắc dĩ, đành phải theo bọn họ an bài.

Ngân Đồi Tuyền cũng là Thúy Trúc Khê một cái nhánh sông.

Mọi người theo tuyền suối một đường bốn ba, cuối cùng tại Thúy Trúc Khê phát triển thủy trước vượt qua. Phía trước chính là đại bình nguyên, kế đó tiếp đến đường xá, không có một ngọn núi, thậm chí như Bá Vương cương vị như vậy sù sù đất cũng không có, có chỉ là vô biên vô hạn thảo nguyên.

Từ loan ẩn sơn mạch nhập Việt Châu thành, vốn là một mảnh chưa có người đi con đường, hơn nữa còn là tha cái vòng tròn!

Bởi vì này mảnh bình nguyên chính là ly giang nhập hải lúc trước thay đổi tuyến đường lòng sông, ly giang hàng năm lũ mùa thu, nơi này liền đại dương mênh mông tựa như biển, theo Việt Châu ngoài thành xuyên núi, Khuê sơn hai tòa đại sơn chặn đường, vượt qua Việt Châu thành, chảy vào đồng ngân hải.

Lúc này lũ định kỳ tùy thời buông xuống, mọi người có thời gian một ngày vượt qua này mảnh bình nguyên. Thế nhưng là Trần Giang Vương gia truy binh cũng nhất định sẽ tại đây mảnh bình nguyên mai phục, một hồi chém giết đã là không thể tránh được!

Tiểu Bảo nhìn nhìn bên cạnh mọi người, tuy mỗi cái tinh thần vô cùng phấn chấn, thế nhưng là rốt cuộc nhân số mới hơn hai mươi người, tại mấy ngàn đại quân trước mặt tựa như kiến hôi đồng dạng, căn bản kém xa!

Tại loan ẩn sù sù núi là có sơn thú tương trợ, mới khiến cho Trần Giang Vương gia không công mà về, tại đây vừa nhìn bình nguyên vô tận, liền cây cối đều rất ít, lại nơi nào sẽ có chim thú!

Diêm Tuyền mục quang theo chân nhìn về phía xa xa, trầm giọng nói với mọi người: "Chúng ta nhất định phải đuổi trước lúc trời tối tiến nhập đến xuyên núi, bằng không sẽ bị Dân Báo bao vây tại đây thảo nguyên!"

Long Giác thở dài: "Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, theo kinh nghiệm dĩ vãng, sợ chỉ sợ Dân Báo sớm có chuẩn bị, ở chỗ này mai phục

Bình!"

Điệp Hiên nhủ mảy: "Cô này bắt đầu tuy cô hoang tươi tốt, có thể coi là có ngu cũng có thể vừa nhìn liền rõ ràng, mấy ngàn đại quân làm sao có thể mai phục?"

Sài Vũ thở dài: "Bà cô có chỗ không biết, trong quân tự có dòm dăm doanh, đừng nói lớn như vậy một mảnh thảo nguyên, coi như là ngoài cửa thành mặt hồ thành đê, bọn họ cũng có thể ẩn nấp một ngày một đêm không bị địch nhân phát hiện!"

Điệp Hiên biến sắc, kêu sợ hãi một tiếng: "Lợi hại như vậy!"

Giao Nhi lại mỉm cười nói: "Hiên muội vô cần lo lắng, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ trước mặt chúng ta che giấu!"

Tất cả mọi người một chỗ nhìn về phía nàng, Giao Nhi nói tiếp: "Đừng đã quên chúng ta có Thần Thú!"

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, người nào có thể trốn được Tuyết Lang lỗ tai, Băng Báo dự cảm, con mắt của Phong Chí, lục hồ cái mũi? Dã thú đối với nguy hiểm cảm ứng, vốn là so với nhân loại linh mẫn, huống chi là Thần Thú!

Lần này không phải trong núi hành tẩu, mọi người đội hình cũng có chút cải biến.

Diêm Tuyền cùng Nham Ứng hai người xung trận ngựa lên trước, đi ở đội ngũ phía trước nhất.

Kì Môn Bát Lãnh sau đó, bởi vì gặp được nguy hiểm, bọn họ Kỳ Môn công kích thuật uy lực lớn nhất, thế nhưng muốn trước kết trận, cho nên có Diêm Tuyền cùng Nham Ứng trước lùi ra một đoạn thời gian!

Chiến Thần, bách luân cùng Hạ thị huynh đệ đi ở đội ngũ bên trái, Thiên Tàn huynh đệ hộ bên phải bên cạnh.

Trung gian là Tiểu Bảo cùng chúng nữ, Minh Phủ Tứ Sử cản phía sau, võ công của bọn hắn vốn là tu hành âm nhu một đường, đối phó sau lưng đánh lên thế nhưng là hành gia.

Như thế đi mấy canh giờ, phóng tầm mắt nhìn lại hay là liên tục bát ngát thảo nguyên, Lam Nguyệt nhi vênh lên cái miệng nhỏ nhắn gọi: "Như thế nào còn chưa tới đầu a, ta đều chết đói!"

Tiểu Bảo vừa nhìn vào đầu Liệt Nhật đã vừa vẩn trốn vào tầng mây, cũng coi như có chút mát mẻ, vì vậy cười nói với mọi người: "Đều nghỉ ngơi một a, ăn no rồi lại đi, dù sao cho dù dân quân tới, chúng ta cũng có thể nghe thấy!"

Mọi người tùy tiện tìm vị trí chỗ lồm đầy nước, rửa tay rửa mặt, chuẩn bị ăn hàng, Giao Nhi lại ngồi xổm chỗ lồm đầy nước bên cạnh, nhìn nhìn bên trong một oa Thanh Thủy, tản nổi lên lông mây.

Sau đó rút một cọng cỏ, quan sát một cọng cỏ cây cùng bùn đất, mới quay đầu nói với mọi người: "Đừng có ngừng ăn, chúng ta phải nắm chặt vượt qua này mảnh thảo nguyên, mặt trời lặn lúc trước, lũ lụt đã tới rồi!"

Mọi người kinh hãi, vội vàng đứng dậy. Giao Nhi thuở nhỏ sinh trưởng tại ly giang, đối với nước tấn tất nhiên là rõ ràng nhất bất quá, cho nên nàng lời mọi người tin tưởng không nghi ngờ!

Mọi người lập tức khởi hành, có thời gian hạn chế, mọi người liền một phút đồng hồ cũng không muốn trì hoãn!

Lam Nguyệt nhi lại như cũ vô lo vô nghĩ bộ dáng, đã sớm đem Tiểu Đậu Nha cũng từ Phong Chí kêu, hai cái tiểu nha đầu một bên sồi nổi đi theo mọi người đi, một bên ngắt lấy này bên cạnh đó hoa chơi đùa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tù Thủy Mê Thần đại trận

Như thế đi tới mấy canh giờ, Diêm Tuyền cùng Nham Ứng đột nhiên ngừng bước chân.

Lãnh Dao trước hỏi: "Làm sao vậy?"

Nham Ứng mặt lộ vẻ về kỳ quái, chỉ vào chân một chỗ chỗ lồi đầy nước nói: "Các người nhìn!"

Mọi người vây quanh, nhìn nhìn chỗ lồi đầy nước, khó hiểu ý nghĩa.

Phong Bà Từ oán trách nói: "Đến cùng làm sao vậy? Đây chỗ lồi đầy nước khắp nơi đều là, có cái gì tốt nhìn được!"

Diêm Tuyền ngồi xổm thân thể, lạnh lùng nói với mọi người: "Các người chẳng lẽ không kỳ quái chúng ta đi lâu như vậy, vẫn là nhìn không đến phần cuối sao?"

Lãnh Tinh nhíu mày nói: "Ý tứ của Diêm Quân là, chúng ta lạc đường?"

Diêm Tuyền lắc đầu nói: "Không phải lạc đường, mà là tại xoay quanh! Các người nhìn!"

Mọi người theo tay của hắn thể nhìn lại, quả nhiên thấy chỗ lồi đầy nước bốn Chu Thanh thảo mất trật tự, như là vừa mới bị người áp qua bộ dáng!

Mà nơi này trừ mình ra những người này, căn bản không có những người khác đã tới, cho nên, mọi người đi đã hơn nửa ngày, hay là lại tha trở về!

Lãnh Dao vốn chính là Kỳ Môn Bát Lãnh lão đại, đối với chướng ngại vật trên đường nhất là hiểu rõ, lập tức gọi huynh đệ tỷ muội chạy ra ngoài, tại bốn phía dạo qua một vòng, sắc mặt càng thêm khó coi, nói với mọi người: "thật sự của chúng ta là tại xoay quanh! Bởi vì chúng ta lâm vào trong trận!"

Tên bắn lên giọng căm hận nói: "Đây là một cái rất mạnh trận thế! Chúng ta chưa từng có gặp qua!"

Phong Bà Từ nói: "Chúng ta sở học tập Kỳ Môn trong trận pháp chưa từng gặp qua loại này trận thế!"

Lãnh Vũ ngồi xổm thân thể, nói với mọi người: "Cái này chỗ lồi đầy nước là nhân lực khai thác, mọi người xem này chỗ lồi đầy nước biên bùn đất, hay là tân được!"

Văng về gật đầu nói: "Xung quanh cũng phát hiện mấy chỗ chỗ lồi đầy nước, chúng ta chính là vây quanh những cái này chỗ lồi đầy nước xoay quanh!"

Văng lặng nhíu mày nói: "Trận pháp này rất lợi hại, bước trận thế người cũng là Kỳ Môn cao thủ, lấy chúng ta huynh muội năng lực, vô pháp phá giải!"

Lãnh Thanh trầm tư nói: "Trận pháp này lấy chỗ lồi đầy nước làm đầu trận tuyến, một khi chúng ta động này oa bên trong nước, chẳng khác nào khởi động lên đại trận, thật sự là lợi hại!"

Lãnh Tinh hai mắt đột nhiên mở to, vẻ mặt hoảng hốt nói: "Hắn là. . . Là cái này. . ."

Kỳ Môn Bát Lãnh, lấy lãnh tinh nhất bình tinh, có rất ít thất kinh thời điểm, lúc này như thể thần sắc, liền Tiểu Bảo cũng nhìn ra thất thố tính nghiêm trọng, liền vội hỏi nàng: "Cô nương nhận ra trận này?"

Lãnh Tinh hít một hơi dài, quay đầu đối với Lãnh Dao nói: "Ca ca còn nhớ rõ sự phụ năm đó cho chúng ta nhìn Kỳ Môn bảo tuyên sao?"

Lãnh Dao kỳ quái gật đầu: "Đương nhiên nhớ rõ, chúng ta huynh muội ngày đọc đêm lưng (vác), như thế nào quên!"

Lãnh Tinh nói tiếp đi: "Vay ca ca đích thị là nhớ rõ bảo tuyên vĩ chỗ miêu tả cổ thập đại Phong Thần trận pháp sao? Đây lấy chỗ lồi đầy nước làm đầu trận tuyến, lại có thể đã lừa gạt Thần Thủ trận pháp, chẳng lẽ còn không nghĩ ra được sao?"

Cái khác Thất huynh muội hơi suy nghĩ một chút, sắc mặt đại biến, cùng kêu lên hô to: "Tù Thủy Mê Thần đại trận!"

Mọi người nghe xong như rơi trong sương mù, Long Giác trước hỏi bọn họ: "Đây trận thế rất lợi hại phải không?"

Lãnh Dao gật đầu nói: "Rất lợi hại! Truyền thuyết là dùng để vây khốn thần, liền thần Tiên Đô vô pháp thoát vây, huống chi chúng ta những người phạm tục này!"

Lãnh Tinh nói tiếp đi: "Trận pháp này tối chỗ lợi hại ở chỗ gặp nước thì mạnh mẽ. Nghĩ đến bày trận người đã biết lũ định kỳ buông xuống, trước dùng đại trận vây khốn chúng ta, sau đó loại Thủy Trúc Khê phát triển nước biển Hồng, nhất cử đem chúng ta đều chìm chết ở chỗ này!"

Mọi người ngạc nhiên biến sắc!

Sài Vũ nói: "Trong quân cũng có trận pháp, thế nhưng chỉ cần phá đầu trận tuyến, này trận liền tự sụp đổ! Vừa rồi người nói đầu trận tuyến là chỗ lồi đầy nước, vậy chúng ta dùng đất chôn nó, chẳng phải xuất trận sao?"

Tên bắn lên lắc đầu nói: "Vô dụng! Tù Thủy Mê Thần đại trận ảo diệu ngay ở chỗ đầu trận tuyến đơn giản có thể thấy, thế nhưng trận tâm lại khó có thể bắt, chỉ cần trận tâm tại vận chuyển, kia mặc dù chúng ta lấp đầy tất cả chỗ lồi đầy nước, như cũ đi không ra đại trận!"

Mọi người lại càng là uể oải, Tiểu Đậu Nha đã bị hù chạy tới Tiểu Bảo bên người, ôm thân thể của Tiểu Bảo ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Ca ca, chúng ta phải chết ở chỗ này sao?"

Tiểu Bảo trong nội tâm đau xót, ngồi xổm thân thể mang nàng ôm lấy mà nói: "Ca ca quyết sẽ không để cho mọi người ở chỗ này ném đi tánh mạng! Nếu

như không xảy ra trận, chúng ta liền dứt khoát không đi ra!"

Lam Nguyệt nhi chu miệng: "Vậy còn không phải là bị tưới sống chết đuối!"

Tước Vũ cùng Ủy Nhi lại đi đến Tiểu Bảo bên người, mặc dù không có nói chuyện, trong ánh mắt lại toát ra nghiêm nghị không sợ thần sắc, nghĩ là có thể cùng Tiểu Bảo chết cùng một chỗ, cũng là cảm thấy mỹ mãn!

Điệp Hiền đoán được Tiểu Bảo còn có nói sau, hẳn là chắc chắn sẽ không trở mặt nhìn nhìn mọi người bị hồng thủy chết đuối, vì vậy nhìn chằm chằm Tiểu Bảo hỏi: "Không đi ra sẽ có tránh né hồng thủy biện pháp sao?"

Tiểu Bảo gật đầu nói: "Chúng ta liền ở tại chỗ khai thác mà nói, sau đó dùng hàng mây tre lá dây thừng che kín đầu đỉnh, phủ bùn đất, hồng thủy tới chúng ta đã ở đây, sẽ không bị chết đuối được!"

Điệp Hiền kì hỏi: "Vậy ai tại mặt vì chúng ta che đất?" Tiểu Bảo cười nói: "Đương nhiên là chúng!" Mọi người thấy tay hẩn chỉ Tuyết Lang, Băng Báo, Li Văn ba thú, trong nội tâm cũng đã sáng tỏ.

Thường Tam cười nói: "Tiểu huynh đệ quả nhiên thông minh! Thần Thú chính là Thần Thú, tuy bị trận pháp vây khốn, lại cũng sẽ không bị chìm nước chết!"

Giao Nhi lại lắc đầu nói: "Không có tác dụng đâu! Cho dù chúng ta trốn qua nhất thời, cũng tránh không khỏi một ngày, trốn được một ngày, cũng tránh không khỏi một vòng nước thứ nhất, nơi này đại dương mênh mông biển hải, thủy lưu hội cuốn đi đồ đạc sở hữu, chúng ta tạm thời khai thác mà nói lại chắc chắn, cũng không có cục gạch lục ngói chắn nệm, khó tránh khỏi sẽ bị lũ lụt vỡ tung, đến lúc sau, liền sẽ bị vây ở trong nước! Mặc dù không có bị vỡ tung, Hồng này nước ít nhất phải ba ngày mới lui, khi đó trong địa đạo không khí sớm đã hao hết sạch, chìm nước bắt từ chúng ta, cũng đem chúng ta tưới sống kim nén mà chết!"

Mọi người nghe xong, sắc mặt như tro tàn!

Diêm Tuyền cường tiểu nói: "Không nghĩ được ta một đời tên tuổi anh hùng, cuối cùng lại bị chết đuối cỏ này bắt đầu! Bất quá tạm thời lúc trước nộp một cái tiểu huynh đệ, cũng coi như không oan!"

Nham Ứng lại nhìn nhìn Lãnh Dao vội hỏi: "Không có phá trận phương pháp sao?"

Lãnh Dao cười khò: "Bất kỳ trận pháp cũng có thể phá, Từ Thủy Mê Thần này đại trận cũng là như thế. Thế nhưng đầu tiên muốn tìm được trận tâm, chỉ có bừa bãi trận tâm, mới có thể để cho trận pháp mất đi hiệu lực!"

Nham Ứng hừ một tiếng: "Cho dù đào sâu ba thước, chúng ta cũng phải đem trận tâm tìm ra!"

Lãnh Thanh chán nản cười cười, nói với Nham Ứng: "Đại ca, không có tác dụng đâu! Cổ Phong Thần đại trận không giống với cái khác trận pháp, trận tâm nhất là bí mật, cho dù là tìm được, lấy phạm nhân lực lượng cũng không cách nào phá giải!"

Nham Ứng gầm lên: "Ta cũng không tin O chúng ta những người này lực lượng, coi như là một ngọn núi, cũng có thể đem nó đẩy bình, cái dạng gì trận tâm không phá được?!"

Lãnh tình thở dài: "Hay là nghe đại ca, trước tìm ra trận tâm, về phần rách nát không phá được, kia chỉ có thể nhìn thiên ý!" Mọi người nghe xong cũng đúng, vội vàng bốn tìm kiếm khả nghi sự vật.

Lam Nguyệt nhi cùng Tiểu Đậu Nha lúc này cũng thu hồi trên tức tâm tư, rốt cuộc sinh từ tồn vong bước ngoặt, coi như là hiểu tử cũng sẽ cảm thấy sợ hãi cùng sợ hãi!

Ủy Nhi tâm tư khẽ động, đối với hai người hô: "Nguyệt Nhi Nha Nhi, chúng ta đem những này hoa toàn bộ hái được!"

Nguyệt Nhi kỳ quái nói: "Tỷ tỷ không phải yêu nhất ngắm hoa sao, như thế nào ngày hôm nay đột nhiên muốn hái bỏ ra?"

Tiểu Bảo cũng có chút kì quái, Ủy Nhi ngày thường nhất là yêu hoa, có đẹp mắt bông hoa ngựa thằn lằn trở mình Sơn Việt linh chạy tới nhìn nửa ngày, lại là không đành lòng để cho sư huynh đệ giúp nàng ngắt lấy trở về, điểm này rất giống một người, Tiểu Bảo lại luôn là nghĩ không ra!

Lúc này Ủy Nhi vì sao phải làm như thế, đem những này bông hoa toàn bộ hái? Nhìn động tác của nàng, không riêng đem bông hoa hái được, mà ngay cả rễ cây cũng rút ra!

Bình tĩnh một chút đầu nói: "Ủy Nhi muội tử là nhìn hương hoa là không phải trận tâm! Nơi này có thể làm trận tâm, ngoại trừ chỗ lõm đầy nước, chính là bụi cỏ cùng bụi hoa, liền tảng đá cũng không có!"

Mọi người lúc này mới tỉnh cảm giác, cũng đi theo Ủy Nhi cùng Nguyệt Nhi Nha Nhi nhổ hoa, bất quá thời gian một nén nhang, mắt có khả năng thấy bụi hoa đã bị san bằng không còn, thế nhưng là mọi người vẫn không thể nào đi ra đại trận, hiển nhiên đại trận không phải trận tâm.

Hạ Tuyết mưa gió một mối ngồi tại mặt đất, tuyệt vọng nói: "Chẳng lẽ ngày hôm nay tất cả mọi người cũng bị chìm chết ở chỗ này sao?"

Hạ Tuyết gian nan vát và nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi không phải còn có Thần Điều sao? Khiến nó đem tất cả mạng ra ngoài không được sao?"

Long Giác vỗ đùi nói: "Đúng vậy, chủ nhân, để cho Phong Chí, đem chúng ta mang ra ngoài!"

Tiểu Bảo vội vàng ngửa mặt thét dài, có thể nửa Thiên Đô không có bất kỳ đáp lại, nhũn mày nói với mọi người: "Ta có thể cảm giác được Phong Chí cùng Lôi Yến đang ở phụ cận, tuy nhiên lại nghe không được nó đáp lại! Nha Nhi, người thử một chút!"

Tiểu Đậu Nha cũng học Phong Chí thanh âm kêu vài tiếng, đồng dạng là không có hồi âm.

Lãnh tinh âm đạm nói: "Sẽ vô dụng thôi! Là Tù Thủy Mê Thần đại trận, tự nhiên là có thể đem vây ở trong trận người đoạn tuyệt một ít cùng ngoại giới liên hệ, các người thấy thiên không lúc này đã thành giống hư không, không phải chân thật cảnh sắc!"

Chiến Thần ngạc nhiên biến sắc: "Không thể nào, này trời nắng ban ngày, chẳng lẽ đều là giả?"

Giao Nhi cũng thở dài nói: "Đương nhiên là giả! Người xem tầng mây kia mới bao nhiêu diện tích, thái dương đều chui vào mây canh giờ, còn không có xuất ra, nói rõ chúng ta thấy, chẳng qua là ảo giác mà thôi!"

Xa xa xuyên núi chân, mấy ngàn đại quân bày trận mà đối đãi. Một người niên kỷ rất, khuôn mặt tuấn mỹ phi phạm thiếu niên thân mặc khôi giáp quân cười một thót toàn thân đen nhánh, chỉ có bốn vó tuyết trắng ngựa, cười lạnh đối với sau lưng nói: "Thúc thúc, người chính là bị này một đám người cho đánh cho hoa rơi nước chảy?"

Trần Giang Vương gia Dẫn Báo từ phía sau ruổi ngựa trước, cười theo mặt nói: "Chỉ là chủ quan nhất thời, chất nhi. . ."

"Hừ!" Không chờ hắn nói xong, thiếu niên kia trùng điệp hừ một tiếng: "Vương gia, đừng quên người bây giờ là người chờ xử tội! Chớ để theo ta lôi kéo làm quen!"

Dẫn Báo bị hù thiếu chút nữa từ ngựa mất, mồ hôi lạnh lâm li cúi đầu đáp lại: "Tội thần biết sai 9 thành công. . . Trương Quân thế tội thần tại hoàng huynh trước mặt nói ngọt, ta nhất định sẽ cầm lại Li Vãn Thần Châu, giao cho hoàng huynh!"

Thiếu niên cười lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn hắn: "Chỉ bằng người? Ba ngàn đại quân đều không đã thương được này chỉ là hơn mười người, còn có mặt mũi nói đoạt lại Thần Châu?"

Thiếu niên này thân phận hiển nhiên tôn quý, đường đường Trần Giang Vương gia, Đường Kim Hoàng Đế đồng bào huynh đệ ở trước mặt hắn cũng bị nể không ngẩng đầu được lên, mà còn không dám tranh luận!

Dẫn Báo cho bên cạnh Liên Túc khiến cái nhan sắc, Liên Túc lập tức trước cười lấy lòng: "Trương Quân thần thao tiên hỡi, vài bố Phong Thần này đại trận vây khốn đám người này, loại này vốn là không chúng ta phạm nhân có thể đạt được, làm ta loại thật sự là khâm phục cực kỳ, cảm thấy không bằng ...! Vương gia cũng là nhất thời sơ sẩy, quá mức khinh địch, thế nhưng là xác thực truy đuổi bảo sát ruột, mong rằng Trương Quân niệm nó huyết mạch đi tìm nguồn gốc, thông cảm thì cái."

Thiếu niên kia Trương Quân lại là hừ một tiếng, ngữ khí cũng đã không vừa rồi lảng lẹ, vô luận là ai cũng thích nghe người khác đập ngựa của mình cái rầm, thiếu niên này đương nhiên cũng không ngoại lệ!

Thiết Chấn cũng cực nghĩ lấy lòng thiếu niên này, ruổi ngựa trước, tại thiếu niên sau lưng ngừng lại, không dám tới sóng vai, trong miệng lại nịnh nọt ton hót nói: "Cho dù đám kia tặc tử may mắn đi ra đại trận, trước mặt còn có 500 dóm đám doanh binh sĩ, bọn họ cho dù chấp cánh bàng, cũng khó thoát khỏi cái chết! loại này lo trước khỏi hoạ sách lược, cũng chỉ có Trương Quân có thể nghĩ như vậy chu toàn!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Lão chuột phá trận

Thiếu niên kia quả nhiên rất là khoan khoái, nhìn phía xa thảo nguyên khinh thường nói: "Đối phó này một đám phế vật, một cái trận pháp cũng liền đã đủ rồi! Những binh lính kia là ta phái đi qua cho bọn họ nhặt xác, hồng thủy thứ nhất, xông chạy thì thế đang tìm đã có thể khó tìm!"

Dẫn Báo cùng Liên Túc Thiết Chấn cùng kêu lên nói: "Trương Quân tính không lộ chút sơ hở, mưu kế vô song, chúng ta bội phục!"

Tiểu Bảo nhìn nhìn xung quanh một đám mặt lộ vẻ tuyệt vọng bằng hữu, áy náy nói: "Đều là bởi vì ta, làm liên lụy tới mọi người!"

Nham Ứng vốn đã bỏ qua muốn sống tâm tư, lúc này nghe Tiểu Bảo vừa nói, tức giận không vui: "Tiểu huynh đệ nói chính là nói cái gì! Chúng ta cái mạng này vốn là tiểu huynh đệ cứu, không có người, chúng ta từ lúc Lâm Nguyệt thành đã bị Dàn Báo vây quét! Hôm nay bị nhốt, cũng thuộc Thiên Ý, chúng ta cũng không hối hận!"

Diêm Tuyền cũng cười ha hả: "Chúng ta vốn là đạo phi, sinh tử đã sớm đặt một bên, trước khi chết có thể cùng tiểu huynh đệ tương giao một hồi, cũng không uổng công Trần này thế đi một lần! Đáng tiếc hiện tại không có tửu, bằng không thực nên hảo hảo phải say một cuộc, rồi cuộc ai ngờ giết chết chúng ta Minh phủ cùng Thập Tam Ứng, đều không phải chuyện dễ dàng! Nay bày trận tiểu tử, thật là một cái kỳ tài!"

Long Giác cười to: "Đầu chỉ là hai người các người, đừng quên còn có cái hái Tinh Thần trộm!"

Diêm Tuyền cười to: "Đứng đứng! Đem nha đầu kia đem quên đi! Triều đình này cuối cùng là đem chúng ta những cái này lực lâm đạo tặc cho một mẻ hốt gọn!"

Tiểu Bảo thấy những cái này hán tử tuy là tại sống chết trước mắt, lại như cũ nói nói cười cười, trong nội tâm thật là bội phục, cũng mở rộng lòng dạ cười nói: "Chúng ta liền lấy nước thay tửu, chúc mừng chúng ta quen biết, cũng kính kia bày trận người một ly, một trận chiến này, bại tâm phục khẩu phục!"

Nói qua một bữa kéo qua Lâm Nguyệt nhi, cười: "Người đương nhiên cũng phải uống một ly!" Nham Ứng cùng Diêm Tuyền nhìn nhau, cười ha hả.

Lâm Nguyệt nhi vốn sợ gần như muốn muốn khóc, lúc này bị Tiểu Bảo quấy rầy một cái, lòng mang sợ hãi cũng biến mất không ít, tiểu như rồng mảy: "Ta tại sao phải uống a? Ta ghét nhất uống rượu!"

Sài Vũ cười nói: "Bà cô nhỏ, đây là nước." Lâm Nguyệt nhi quệt mồ hôi nói: "Vậy cũng không uống, ta không khát!"

Giao Nhi tần lấy đôi mi thanh tú, nhìn nhìn chân chỗ lõm đầy nước, trầm tư không nói.

Li Văn cũng giống như cảm ứng được chủ nhân tâm thần, phát hiện nơi này nguy hiểm, lại vô pháp mang nó rời đi, đành phải một bên mút lấy chỗ lõm đầy nước, một bên lúc dùng lực phun ra trở về.

Giao Nhi cũng không ngăn trở, cứ như vậy ngoác nhìn nó, qua một lúc lâu, mới đột nhiên hô to một tiếng: "Ta biết!"

Mọi người bị nàng lại càng hoảng sợ, Tiểu Bảo vừa tung người đã vọt đến bên cạnh của nàng, nắm cả vai thom của nàng quan tâm hỏi: "Giao Nhi, làm sao vậy?"

Giao Nhi cũng không trả lời hần, quay đầu nói với mọi người: "Các người nhìn này chỗ lõm đầy nước!"

Mọi người rướn cổ lên nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra dị thường.

Điệp Hiên nhện không được hỏi: "Tỷ tỷ, người đến cùng muốn nói cái gì?"

Giao Nhi cười nói: "Này oa nước rất thanh tịnh, lại ánh không ra thiên thái dương cùng vân thái, kỳ quái sao?"

Mọi người nghe xong, lần nữa thân dài cái cổ, quả nhiên kia nước tuy mát lạnh, thế nhưng mặt lục quang sâu kín, lại phản xạ không được thiên không cảnh sắc!

Tước Vũ không hiểu hỏi: "Giao muội, điều này có thể không thể soi sáng thiên, đối với phá trận hữu dụng không?"

Giao Nhi gật đầu, nói với mọi người: "Này bày trận người tại lũ định kỳ buông xuống thời điểm phát động trận này, tài năng hiện ra trận này uy lực, bằng không chỉ có thể đem chúng ta vây khốn, vô pháp lấy chúng ta tánh mạng! Đó chính là nói, muốn đem khốn trận biến thành sát trận, cần phối hợp thiên thời! Cho nên, thiên thời mới là trận này mấu chốt!"

Lãnh Tinh nhân tình sáng lên, nhìn nhìn Giao Nhi nói: "Giao Nhi cô nương ý tứ là, trận tâm tại thiên?"

Giao Nhi gật đầu lại lắc đầu: "Tại thiên, cũng ở trong nước! Chỉ cần có thể để cho này oa nước chiếu ra thiên cảnh sắc, trận này chính là phá!"

Lãnh Tinh bừng tỉnh: "Chiếu ra thiên cảnh sắc, chính là trận pháp đã có lỗ thủng, có lỗ thủng, trận này không công mà PHÁ...!"

Tiểu Bảo quyết định thật nhanh, nói với mọi người: "Vậy ta ngựa triệu hoán Lôi Yến cùng Phong Chí, để cho chúng phá vỡ trận pháp ảo giác!"

Lãnh Tinh lắc đầu: "Vô dụng! Nếu như chúng có thể phá vỡ, đã sớm vọt tới trong trận đến rồi!"

Tiểu Bảo ngẫm lại vậy thì, bắt đắc dĩ nói: "Vậy làm sao bây giờ? Hiện tại đã biết trận tâm, vẫn là vô pháp thoát trận?"

Lãnh Tinh chán nản nói: "Vâng! Bởi vì trận này đã có thể Phong Thần, tất nhiên là người phạm không thể phá giải!"

Mọi người nghe xong, biết vậy nên nhụt chí, Diêm Tuyền cười nói: "Không nghĩ được chúng ta tìm được trận tâm, lại vẫn là vô pháp giải thoát, trận pháp này cũng thật sự quá mạnh mẽ!"

Long Giác đi đến Lãnh Tinh bên người, đỏ mặt thấp giọng nói: "Đừng sợ, ta cùng người cùng chết!"

Lãnh Tinh thân thể mềm mại run lên, quay đầu nhìn Long Giác liếc một cái, Hồng Hà đầy nhan, tâm hồn thiếu nữ hơi có an ủi, nhìn nhìn Long Giác mục quang cũng có vạn chủng nhu tình.

Tiểu Bảo vẫn chưa từ bỏ ý định, đối với thiên không hí dãi vài tiếng, hi vọng Phong Chí cùng Lôi Yến có thể nghe được.

Kỳ thật Phong Chí cùng Lôi Yến sớm đã nghe được, lại vô luận như thế nào trùng kích, đều xông không tiến thân bí này Phong Thần đại trận!

Mỗi xuống đến nhất định cao độ, đã bị trùng điệp bắn ra, thế nhưng hai chym như cũ nổi điên đồng dạng, hướng về Tiểu Bảo mọi người chỗ chỗ phóng đi, bị đánh rơi lông vũ cùng huyết tinh tàn mất giữa không trung, tình huống vô cùng thê thảm!

Bốn thú cũng muốn không ngờ như thế Tiểu Bảo dài hô lên thanh âm, lục hồ đứng ở Băng Báo lưng (vác), một tiếng đón lấy một tiếng lệ hô làm cho người ta nghe thấy chỉ tâm toái!

Thế nhưng là nơi này là thảo nguyên, là Thúy Trúc Khê phát Hồng lòng sông, nơi nào sẽ có dã thú!

Bốn thú kêu khóc nửa ngày, cũng không thấy có đồng bạn chạy đến. Lúc này thái dương đã ngã về tây, còn có hai ba canh giờ chính là hồng thủy đến nơi thời khắc, trong lòng mọi người một hồi mù mịt, chẳng lẽ hôm nay thật muốn mất mạng không sai?

Diệp Hiến đột nhiên nhìn nhìn đây, quát to một tiếng: "A! Có lão chuột!"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một cái dài vài thốn lão chuột từ trong đất chui ra, đứng xa xa nhìn mọi người, tiểu móng vuốt bung lấy một khóa hoa kính, đưa đến trong miệng cắn không ngừng.

Tiểu Bảo cười khổ: "Dã thú không có gọi đến, lại chiêu một cái lão chuột!"

Giao Nhi nhẹ chau lại lông mày: "Nơi đây vì sao lại có lão chuột?" Lại thấy kia lão chuột đối với Tiểu Bảo chít chít kêu vài tiếng, Tiểu Bảo biến sắc, vài bước bước đi qua, một phát nhấc lên kia lão chuột, dùng sức hất lên, lão chuột vèo Nhất Phi thiên!

Mọi người kinh hãi, cho rằng Tiểu Bảo không còn lối thoát trong nội tâm đang phiền muộn mới làm ra loại này cử động, lại thấy Tiểu Bảo ngửa mặt hí dài vài tiếng, kia lão chuột phi thế rất gấp, như là Tiểu Bảo đã dùng hết toàn lực!

Có thể lực đạo chung quy có phần cuối, mắt thấy lão chuột muốn bắt đầu rơi, rớt tại địa ngã chết, giữa không trung đột nhiên một con chim trảo, một tay đem lão chuột bắt lấy, sau đó một tiếng kêu to, Lôi Yến đã vèo một hiện ra thân hình!

Mọi người đại hỉ, Lôi Yến đi vào, liền biểu thị trận pháp đã có lỗ thủng, Lôi Yến cầm lấy con chuột nhỏ đang lúc mọi người không không ngừng nấn ná, mọi người thỉnh thoảng nghe một tiếng hí dài, giữa không trung xuất hiện một cái cự trảo, Phong Chí cũng giảm tới!

Theo Phong Chí đáp xuống, mọi người trước mắt đột nhiên sáng ngời huy hoàng, chỗ lõm đầy nước bên trong thịnh quang lóe lên, Thiên Vân màu Liệt Nhật đều đã cái bóng trong đó!

Lãnh Dao kinh hi hô to: "Trận pháp đã phá, mọi người chạy nhanh rời đi!"

Diêm Tuyền cùng Nham Ứng đồng thời khởi hành, che chở chúng nữ chạy như bay, một mực thấy được nơi xa Kỳ Lân sơn, mọi người mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, làm thành một đoàn, hưng phấn hô to: "Chúng ta thoát trận!"

"Này. . . Làm sao có thể!" Thiếu niên Tương Quân kinh ngạc nhìn nhìn thảo nguyên, mắt thấy Tiểu Bảo mọi người thoát khỏi, mặt phần nộ dị thường, tựa hồ có chút không tin hết thảy trước mắt!

Dần Báo dậm chân kêu to: "Không thể để cho bọn họ chạy! Mau để cho Khuy Thứ Doanh đánh lên!"

Thiếu niên Tương Quân nghe xong, như ở trong mộng mới tỉnh, cầm trong tay lệnh kỳ vung lên, bên cạnh một người binh sĩ lập tức thổi lên kèn lệnh.

Tiểu Bảo dẫn dắt mọi người thoát trận, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, đối với kia lão chuột tất nhiên là vô cùng cảm kích, kia lão chuột vèo một chạy đến Băng Báo đầu, đi theo Tước Vũ một chỗ đi phía trước xuyên núi phóng đi.

Vừa chạy hai bước, tất cả thú đột nhiên đồng thời dừng lại, Tiểu Bảo mọi người vừa nhìn, cũng bận rộn lo lắng đi theo ngừng thế, bởi vì từ Thần Thú trong ánh mắt, bọn họ cũng cảm thấy nguy hiểm!

Theo Băng Báo một tiếng rống giận vang lên, phía trước xuyên núi cũng truyền đến một tiếng kèn lệnh, mặt đất cỏ xanh đột nhiên tuôn động, Tiểu Bảo hô to một tiếng: "Cẩn thận!" Thập Tam Thái Bảo lập tức vượt qua thân chắn chúng nữ phía trước.

"Đất sụt!" Kì Môn Bát Lãnh nhanh chóng kết ấn, theo cùng kêu lên hét lớn, vài chục trượng ngoại mặt đất "Rầm Ào Ào" một tiếng, sụp đổ đi, nói đến từng trận kêu thảm!

Mấy trăm thân mặc màu xanh thẫm trang phục người đầy bụi đất tại sụp xuống đường hầm bên trong chui ra, lại ngựa định trụ tâm thần, nhanh chóng kết thành trận thế, một người cầm đầu từ hồng đang lúc rút ra chỗ mang súng lục, hô to một tiếng: "Ném thương!" Một trăm người đồng thời xuất thủ, đầy trời thương mưa đập vào mặt!

Long Giác thần sắc biến đổi, hô to một tiếng: "Khuy Thứ Doanh? ! Nằm sấp!" Mọi người không kịp nghĩ nhiều, cúi người nằm, Tước Vũ, Úy Nhi cùng Giao Nhi cũng toàn thân đều cúi tại Thần Thú thân!

Thần Thú chính là Thần Thú, đôi mắt thương mưa không sợ chút nào, cùng kêu lên rống to, toàn thân bộ lông bùng nổ, đầu thương còn chưa cận thân, đã bị Thần Thú gào thét khí lưu giải khai, không đã thương được một chút nào một mao!

Những cái này lực y người thật sự là nghiêm chỉnh huấn luyện, ném súng lực cũng không có buông lỏng, lập tức dẫn theo trường đao, reo hò hướng Tiểu Bảo mọi người vọt tới.

Một vòng thương mưa đang lúc mọi người tránh né rút lại phía sau, Tiểu Bảo vừa mới đứng dậy, liền thấy được lực y người đã lao đến!

Sài Vũ sắc mặt có chút tái nhợt, nhanh chóng nói với mọi người: "Khuy Thứ Doanh ba... Bảo, cạm bẫy, phi thương, trường đao trận! Hiện tại cạm bẫy đã phá, phi thương luân không (*không bị gặp đối thủ), trường đao trận uy lực so với trước hai loại thêm vào cũng phải lớn hơn, không thể địch lại được, mau lui!"

Chiến Thần hừ lạnh một tiếng: "Có lợi hại như vậy? Ta tới nghĩ kĩ!" Nói qua trong tay trường thương một vòng, đã động thân đón đi!

Long Giác biến sắc, đối với Chiến Thần kêu to: "Không thể X tới!" Đã là không kịp, Chiến Thần đã nhảy vào trận địa địch, trong chớp mắt liền bị đao ảnh bao vây!

Sài Vũ một đạp chân, đối với Long Giác uống Ngưu Thông hô to: "Đại ca Tam đệ, cứu người!" Hắn và Chiến Thần mặc dù lẫn nhau không phục, lại là tình tảo tương tích, nguy nan bước ngoặt, tự nhiên không muốn bỏ Chiến Thần uống mất mạng.

Thiên Tàn huynh đệ vốn là trong quân mãnh tướng, tự nhiên biết sự lợi hại của Khuy Thứ Doanh! Cho nên xông lên tiến vào, liền đem toàn thân hộ cái gió thổi không lọt!

Khuy Thứ Doanh binh sĩ bản thân võ công tại trong quân cũng rõ ràng cao hơn những người khác, bằng không cũng sẽ không chấp hành rình mò nhiệm vụ.

Bất quá lấy thân thủ của bọn hắn, đơn đã độc đấu, cũng chính là giang Hồ Nhị tam lưu trình độ, thế nhưng nếu như kết thành trường đao trận, tình huống kia đã có thể kinh khủng!

Toàn bộ trận hình tựa như một cái to lớn Ngạc ngư, mở ra sâu sắc miệng, vô luận công lực rất cao đối thủ, một khi tiến nhập Ngạc ngư miệng rộng, liền sẽ bị xé rách thành phần vụn!

Trong trận mỗi người đều có rõ ràng phân công, có người chém đầu, có người công bên trong ngực, có người chuyển quét địch nhân chi, một chiêu thất bại, tức có người bổ, đao thế liên tục không dứt!

Khuy Thứ Doanh nhiệm vụ chính là xoắn nát đối với quân Đại Tướng, cho nên tuy uy lực to lớn, lại vô pháp tiến hành đại quy mô chiến đấu, bất quá bắt giặc trước bắt vua, quân địch Đại Tướng bị chém, quân tâm cũng giải tán, cuộc chiến này thua không nghi ngờ!

Cho nên Khuy Thứ Doanh đơn giản không ra tay, một khi xuất hiện ở chiến trường, cũng chưa bao giờ lỡ tay quá!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Ngạc Ngư Trường Đao Trận

Trước mặt này 300 Khuy Thứ Doanh binh sĩ, xem ra là nhiều lần qua chiến trường, phối hợp ăn ý, ba tàn huynh đệ cùng Chiến Thần xông lên tiến vào, đã bị trường đao vây công đáp ứng không xuể, rút không ra thân, càng thêm hung hiểm chính là, bốn người bị chia ra bao vây, căn bản không Pháp Tướng lẫn nhau chiếu ứng!

Tiểu Bảo vừa nhìn Long Giác mấy người bị vây, biến sắc, lập tức nói với Diêm Tuyền: "Cứu bọn họ!" Minh Phủ Tứ Sĩ cùng Thập Tam Thái Bảo đồng thời vọt tới, thế nhưng là còn không đợi tiến nhập trong trận, đã bị nhất hòa nhân vì, ngăn cản thế công!

Tiểu Bảo đứng ở đằng xa vừa nhìn, nhất thời hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy nhóm người kia lại là Ngạc ngư cái đuôi, linh hoạt vô cùng, địch nhân ở kia, bọn họ liền vung ở đâu, trong tay trường đao là tả công từ trước đến nay địch, làm cho người đáp ứng không xuể, trường đao này trận quả nhiên lợi hại!

Thình lình nghe trong trận một người hô to: "Lão Nhị!" Tiểu Bảo trong lòng căng thẳng, đã nghe xuất là Long Giác thanh âm, xem tình hình Sài Vũ đã bị thương!

Điệp Hiên kiềm nén không được, nói với Tiểu Bảo: "Ta đi giúp đỡ bọn họ!"

Tiểu Bảo kéo lại nòng, lắc đầu nói: "Không được! Địch nhân quá lợi hại, đi cũng là chịu chết!"

Điệp Hiên gấp hô: "Vậy trơ mắt nhìn bọn họ ném đi tánh mạng? !"

Tiểu Bảo nhủ thầm nói: "Vũ nhi Úy Nhi Giao Nhị, các ngươi tới, ta muốn dùng Thần Thủ phá trận!"

Tam nữ vội vàng từ Thần Thủ, xúm lại bên người Tiểu Bảo, khẩn trương nhìn nhìn phía trước chém giết!

Tiểu Bảo gầm nhẹ một tiếng, Băng Bảo cùng Tuyết Lang vèo một... gần... Nhảy lên ra ngoài, hướng trong quân địch phóng đi! Li Vãn trong mắt hồng quang lóe lên, bốn vó trên mặt đất vỗ, lại phóng người lên, một cái ngư được, lại bay ra bảy tám trượng cự ly, phát sau mà đến trước, đã sớm xông vào quân địch trong trận!

Tiểu Đậu Nha cũng nghe đến Tiểu Bảo gọi, ngồi ở Phong Chí thân, một cái lao xuống, lướt qua trong trận, chỉ nghe hai tiếng kêu thảm thiết, hai người lục y người đã bị Phong Chí bắt vừa vặn, bay về phía giữa không trung, sau đó trùng điệp ngã sấp xuống một bên, cái trán ngũ trảo lỗ ngón tay, cuộn cuộn đỏ máu, mắt thấy là sống không được!

Phen này trùng kích, dĩ nhiên có hiệu quả, quân địch một hồi đại loạn!

Long Giác đám người thừa dịp cơ hội hướng ra phía ngoài vọt mạnh, mắt thấy thoát trận, binh sĩ bên trong một người cao giọng hô: "Vung đuôi!"

Một tiếng lệnh, chúng binh sĩ đột nhiên hướng lui về phía sau xuất vài chục bước, mang theo Ngạc ngư trong miệng Long Giác mấy người cũng không thể không theo bọn họ lui về phía sau, này vừa lui, lại đem Li Vãn ba thú từ trong trận cho phun ra!

, Thập Tam Thái Bảo cùng Minh Phủ Tứ Sử trước mắt xuất hiện một đám Hoàn Dao công kích binh sĩ, chính là Ngạc ngư cái đuôi, Thập Tam Thái Bảo nhanh chóng đón đánh, những binh sĩ kia lại chỉ công một vòng, nhanh chóng lại xông tới trước mặt Minh Phủ Tứ Sử!

Ngư Đại hô một tiếng: "Cẩn thận!" Song chương tung bay, vốn định đoạt được một người trường đao, liền giật nảy, mới phát hiện những binh sĩ này đúng là đem trường đao trời chặt tại cổ tay!

Nếu muốn đoạt đao, cũng chỉ có thể đem đối phương cánh tay chém, thế nhưng là một khi chém cánh tay, người khác trường đao cũng chém đứt đầu lâu của mình!

Bất đắc dĩ chi, Ngư Đại lập tức buông tay, giơ lên chân liền lui, dù là như thế, thân cũng bị mấy đao cắt rách quần áo, phá vỡ da thịt, huyết tinh bùng lên!

Chỉ là trận vĩ liền lợi hại như vậy, kia thân xông vào trận địa bên trong Long Giác bốn người, nó hung hiểm đã có thể không khó tưởng tượng!

Tiểu Bảo đứng ở đằng xa nhìn nhìn, chỉ thấy kia to lớn Ngạc ngư, miệng hợp lại, đã Long Giác bốn người nuốt, sau đó thân thể rút trở về, một mảnh thò to cái đuôi lại hung mãnh vung qua vung lại, Thập Tam Thái Bảo cùng Minh Phủ Tứ Sử hiển nhiên vô pháp đánh vào!

Liền ngay cả tam đại Thần Thủ tuy da dày thịt béo, không sợ đao thương, lại đối với không hề có kẻ hờ đao trận có chỗ có kỵ, con mắt thế nhưng là liền thần Tiên Đô kiêng kỵ trảo môn (điểm yếu), một khi bị chọc mũi, đó cũng là chẳng khác nào ném đi nửa cái mạng!

Mọi người hi vọng đều rơi vào Phong Chí thân, chỉ có nó cư cao lâm, mới có cứu mọi người cơ hội!

Phong Chí cũng tựa hồ đã minh bạch mọi người tâm tư, hí dài một tiếng, lần nữa lẳng không kích, chỉ nghe đinh đinh không ngừng, Long Giác đám người chỉ cảm thấy đinh đầu ngân quang chói mắt, nguyên lai đã có binh sĩ Hoàn Dao ngừng phát triển, trăm người cấu thành một tầng đao binh, Phong Chí một trảo chộp vào mặt đao, tron tuột xuất thủ, mặt người lại là bình yên vô sự!

Chiến Thần lúc này thật sự là hối hận cuồng quật, không nghĩ tới Khuy Thứ Doanh này trường đao trận lợi hại như vậy, chỉ vì chính mình lỗ mãng, mới khiến cho tất cả mọi người hăm sâu hiểm cảnh!

Thân thể của hắn đã bị chém trúng vài đao, toàn thân đầm máu, một bên ra sức ngăn cản, một bên hô to: "Các ngươi không cần lo cho ta, lao ra! Chỉ cần thoát trận, từ ngoại vi công kích, chắc chắn biện pháp!"

Mọi người nơi nào sẽ nghe, cũng xác thực vô lực phá vòng vây, bị Ngạc ngư này miệng cắn chặt, coi như là Liễu Phiên Hải loại kia thân thù người đến, nếu muốn một mình xông ra đi, có lẽ không khó, thế nhưng muốn dẫn lấy đồng bạn phá vòng vây, cũng sợ là chi vụng về!

Hết lần này tới lần khác Long Giác mấy người lại là huynh đệ tình thâm, ai cũng không chịu bỏ qua người khác hiện hành rồi đi, hơn nữa lấy võ công của bọn hắn, cùng Liễu Phiên Hải thật sự chênh lệch khá xa, cho dù muốn đi, cũng là thoát thân không được!

Sài Vũ toàn thân như một huyết nhân, vẫn đau khổ chèo chống, bụng đang lúc bị một đao chém trúng, da thịt đã xoay tròn ra, mỗi động một, trong bụng

sẽ chảy ra một cổ máu tươi, thậm chí ngay cả ruột đều lòi xuất ra!

Long Giác con mắt liếc về, tâm thần đều tang, liều lĩnh lao đến, thân đã trúng mấy đao, liền vốn là chỉ là một đoạn phần còn lại của chân tay đã bị cụt cánh tay trái, cũng từ nơi bả vai bị đồng thời gọt sạch, cũng may mắn chém đứt chỉ là một đoạn tàn cánh tay!

Long Giác vọt tới trước mặt Sài Vũ, huyết hồng con mắt như muốn thoát khung, một bả đỡ lấy Sài Vũ thân thể kêu to: "Nhị đệ!"

Đại chiến bên trong làm sao cho hấn phân tâm, ngay tại lời của hấn vừa ra miệng, đã có vài đao từ sau hướng hấn thân bổ tới, Sài Vũ nhãn tình sáng lên, ôm ngược lấy Long Giác một cái xoay người, chỉ nghe "Phốc phốc" vài tiếng, phía sau lưng lại bị đánh hai đao!

Long Giác kịp thời bừng tỉnh, cánh tay phải vừa nhấc, đã bắt lấy một mặt trường đao, sau đó dùng sức khu vực, phá khai cái khác thể công, ôm Sài Vũ ngay tại chỗ lăn một vòng, đã lăn đến Ngưu Thông bên người!

Ngưu Thông một thân khổ luyện, không sợ đao thương, hai tay bảo vệ mặt, rút sạch một quyền đập ra, liền có một người binh sĩ kêu thảm ngã xuống đất. Thế nhưng lập tức bị càng nhiều binh sĩ bổ, gắt gao cuốn lấy, thoát thân không được!

Vừa thấy Sài Vũ thương thế, Ngưu Thông trong đôi mắt như muốn phun ra lửa, cắn răng đem Long Giác cùng Sài Vũ một hộ, ôm ở thân, căn bản không hề có kỳ địch nhân thể công, chỉ cần có người vọt tới trước mặt, chính là song quyền huy động liên tục, như núi dựng hết toàn lực nện!

Phen này hung hãn không sợ chết thể, quả nhiên ngăn trở đao trận tiến công, chúng binh sĩ trong khoảng thời gian ngắn cũng xác thực cận thân không được!

Diệp Hiền nhìn về phía trước đại trận, dậm chân kêu to: "Nhanh nghĩ biện pháp cứu cứu bọn họ a!"

Tiểu Bảo như thế nào không muốn, thế nhưng là chính mình không biết võ công, những nữ hài tử này tuy mỗi cái tài nghệ không tầm thường, lại cũng không phải trường đao trận đối thủ, Tiểu Bảo tình nguyện chính mình chịu chết, cũng không muốn các nàng chịu một chút tổn thương!

Thế nhưng là một đám bằng hữu bị nhốt trong trận, liền ngay cả Thập Tam Thái Bảo, Minh Phủ Tứ Sử cùng tam đại Thần Thú, cũng bị Ngạc ngư cái đuôi cuốn lấy, thoát thân không được, Phong Chí cùng Lôi Yến cũng không thể từ không trung phát động hữu hiệu công kích, chính mình tuy lòng nóng như lửa đốt, lại là trong khoảng thời gian ngắn cũng nghĩ không ra biện pháp!

Lam Nguyệt nhi đột nhiên kinh hô một tiếng: "Lục Planetesimals, người muốn đi đâu?"

Mọi người cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy kia con chuột nhỏ không biết khi nào đã cưỡi lục hồ lung (vác), lục hồ đang lúc mọi người chân nhảy lên ra ngoài, nhảy mất liền vọt vào trong trận!

Tiểu Bảo muốn ngăn trở, đã là không kịp, dứt khoát giao trái tim quét ngang, nói với Tước Vũ: "Ta đi hỗ trợ, các người ngay ở chỗ này, ai cũng không thể động!"

Tước Vũ đang muốn ngăn trở, lại nghe trong đại trận xuất ra từng tiếng kinh hô: "Ai nha! Vật gì cắn ta!"

"Không tốt! Tránh mau, địa muốn sụp!" Mọi người quay đầu nhìn, lại thấy trong trận đột nhiên có đại bay lên, không ngừng có người rơi xuống bên trong địa trong hầm.

Khuy Thứ Doanh cơ quan Âm đạo sớm đã bị Kì Môn Bát Lãm phá vỡ, tại sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy cạm bẫy?

Mọi người đang tại nghi hoặc, con chuột nhỏ đã từ địa chui ra, lại nhanh chóng chui vào trong đất, theo binh sĩ chân bùn đất cuộn cuộn, không ngừng có người rơi vào trong hầm!

Tuy đường hầm không sâu, thế nhưng là làm trận đối địch, không thể có chút sai lầm, này một hồi luống cuống tay chân, trận thế đã PHÁ...!

Thập Tam Thái Bảo bắt □ hội, cùng Minh Phủ Tứ Sử hợp lực hướng trong trận xông, tam đại Thần Thú cũng gào thét một tiếng, miệng trào cùng sử dụng, liền xông mạng đụng, đem Ngạc ngư vĩ cứng rắn ngăn ra một mảnh lỗ hổng!

Ngạc ngư vĩ vừa đứt, trận không thành trận, binh sĩ lại dừng mảnh, cũng đã ngăn cản không ngừng những cái này vô lâm cao thủ đánh hội đồng (hợp kích), không ít người bùm lấy hai chân kêu thảm lấy té ngã, Càng nhiều người lại bị bức lui!

Ngưu Đại một cái lắc mình đã chạy vội tới trước mặt Ngưu Thông, một phát bắt được bỏ về phía Sài Vũ cái cổ một đao, sau đó bốn chi một tách ra, vịn Đoạn Đao thân, tay phải một đưa, đem một nửa thân đao xen vào một người binh sĩ ngực, giúp đỡ Ngưu Thông giải vây, trường đao trận lập tức cáo PHÁ...!

"Tương Quân, quyết không thể để cho bọn họ lên núi, bằng không lại càng thêm khó đối phó!" Liên Túc vừa nhìn trận phá, vội vàng hô to!

Thiếu niên Tương Quân nhìn chằm chằm thảo nguyên liên tiếp tan tác Khuy Thứ Doanh binh sĩ, mặt âm tình bất định, qua nửa ngày, mới thò ra một hơi, trong mắt toát ra nghiền ngẫm thần sắc, cười nhạt một tiếng: "Quả nhiên có hai từ! Kỳ binh doanh nghe lệnh, không tiếc tất cả mọi giá, đem đám này loạn thần tặc tử vây đoạn tại thảo nguyên, không muốn đổ vào bất kỳ người nào!"

"Vâng!" Sau lưng một người đáp lại: "Kỳ binh doanh, xông!"

Tiểu Bảo thấy mọi người lao ra phá vòng vây, trong nội tâm buồn lòng, đối với bên cạnh chúng nữ nói: "Đi, chúng ta đi tiếp ứng!" Mang theo mọi người vọt tới!

Lực y binh sĩ đã là quân lính tan rã, bọn họ bày ra trường đao trận có thể vô vị giang hồ bất kỳ một người cao thủ nhất lưu, thế nhưng lúc này quân tâm đã tán, binh bại như núi đổ, chỉ lo chạy thoát thân, đâu còn có thể bày trận, thì như thế nào là Thập Tam Thái Bảo cùng Minh phủ cao thủ đối thủ!

Phen này tan tác, trực tiếp thối lui đến thảo nguyên biên giới, địa đã có rất nhiều từ son lẫn xuống tảng đá, Tiểu Bảo mọi người đang muốn nhất cổ tác khí son, lại nghe một hồi tiếng vó ngựa vang truyền đến!

Này tiếng vang càng lúc càng lớn, mọi người chỉ cảm thấy liên chân đại địa đều tại hơi hơi rung động, chỉ chớp lát, đường núi liền lao ra rất nhiều người cười ngựa binh sĩ, cầm trong tay trường thương, sát đem qua!

"Kỵ binh doanh!" Long Giác mục quang co rút lại, đối với mọi người hô to: "Lui lại!"

Đường núi chỉ có một mảnh, lúc này kỵ binh doanh từ trong núi, thế xông tới lúc gấp rút, nếu như tùy tiện thẳng tiến, nhất định sẽ bị va chạm thịt nát xương tan, không thể nghi ngờ là tự tìm chết, duy có tạm lánh nó mũi nhọn, còn muốn đối sách!

Lui về nhất định là không được, thảo nguyên thế nhưng là kỵ binh thiên, mọi người võ nghệ mặc dù cao, thế nhưng rốt cuộc nhân số ít, này kỵ binh doanh ít nhất cũng có gần ngàn người, một khi chém giết, tuy có Thần Thú tương trợ, cũng sẽ không rơi quá nhiều chỗ tốt!

Giao Nhi mục quang chớp động, đối với mọi người hô: "Đi theo ta!" Mọi người theo Giao Nhi dọc theo chân núi bốn tẩu, đằng sau trước kỵ binh doanh giục ngựa đuổi theo, tiếng giết chấn thiên, bất quá bởi vì là tại chân núi, đá vụn đa dạng, cho nên nhất thời bán hội cũng truy đuổi không mọi người!

sắc trời có chút âm trầm, mây đen che đỉnh, biểu thị một trận mưa lớn sắp đến nơi.

Giao Nhi mang theo mọi người vây quanh chân núi xoay quanh, xa xa thấy được mấy khối đột ngột đá lồi chồm Đại Thạch, trong nội tâm vui vẻ, nói với mọi người: "Đứng ở tảng đá đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Hồng thủy tới

Mọi người cũng không nhiều hỏi, mấy người nhô một cái, leo tới tảng đá mặt.

Giao Nhi nhìn nhìn xông lại kỵ binh, tuần mã bốn vó bay lên, mang ra mảnh lớn bọt nước, mặt đại hi: "Đến rồi!"

Tiểu Bảo có chút mặt danh kỳ diệu, hỏi nàng: "Cái gì tới?"

Giao Nhi chỉ vào chân nói: "Hồng thủy đến rồi!"

Mọi người cúi đầu vừa nhìn, quả nhiên thấy nguyên bản ẩm ướt thảo nguyên lúc này đã là thủy quang hời hợt, kia xung phong liễu chết tới kỵ binh tựa hồ cũng bị móng ngựa kích thích bọt nước cho che mắt, không ít con ngựa chân trượt, ầm ầm mà, đám người cùng ngựa đứng lên, toàn thân lay lộn, chật vật không chịu nổi!

Thảo nguyên biến thành đầm nước, kỵ binh ưu thế liền thể hiện không ra ngoài!

Này thủy thế nhìn nhìn rất nhu, giống như là từ lòng đất xuất hiện đồng dạng, lại là lan tràn vô cùng nhanh, kỵ binh doanh từ trong núi thòi đầu, mặt đất vẫn chỉ là hơi hơi ẩm, bị Giao Nhi mọi người mang theo lượn cái vòng tròn, lúc này nước đã khắp qua móng ngựa, mà còn tại phát triển!

Tuy kỵ binh doanh đã vọt tới Tiểu Bảo trước mặt mọi người, thế nhưng cũng không thể lợi dụng ngựa làm ra hữu hiệu công kích!

Hơn nữa Tiểu Bảo mọi người cũng đã leo Đại Thạch, cư cao lâm, sau lưng lại là vách núi, không sợ bao vây, dù là đối phương nhiều người, cũng không làm gì được bọn họ, hơn nữa thời gian càng lâu, đối với Tiểu Bảo bên này lại càng có lợi, rốt cuộc bọn họ là tại tảng đá, mà kỵ binh doanh lại là thấm trong nước!

Kỵ binh thủ lĩnh đương nhiên cũng nhìn ra điểm này, cho nên hấn quyết tâm phải ở lữ lự đến nơi lúc trước đem người này đều toàn diệt, trước mặt Trương

Quân đầu lĩnh công lao!

Theo một tiếng lĩnh, mấy trăm danh kỵ binh lao đến, nửa vây quanh mấy khối Đại Thạch, trong tay trường thương gặp người liền đâm!

Mọi người võ công cũng không yếu, lúc này lại là cự cao lâm, ứng phó tự nhiên là thành thạo!

Minh Phủ Tứ Sĩ chỗ đứng Đại Thạch cùng Tiểu Bảo mọi người cách xa nhau gần nhất, chính giữa có thể cho một người thông qua, lại là ba mặt thụ địch, nguy hiểm nhất. Tứ sĩ nghiêm nghị không sợ, phân trạm bốn cái phương vị, loại trường thương đánh úp lại, cùng kêu lên hét lớn, tám cái thủ chương bay tán loạn, một hồi "Ba ba" giòn vang, đã bẻ gãy mấy chi trường thương!

Một người binh sĩ muốn từ núi đá khoảng cách bên trong xuyên qua, từ phía sau lưng đánh lên, ngựa hai đột nhiên một cái thả người, một cước đem binh sĩ kia đạp trở mình ngựa, sau đó hai chân tại lưng ngựa một chút, lại bay trở về Đại Thạch, này một đứa con, rốt cuộc không người dám mưu toan từ thạch ke hở bên trong xuyên qua!

Thập Tam Thái Bảo phân ra hai tốp đứng ở hai khối Đại Thạch, Kỳ Môn Bát Lãnh từ trước đến nay như hình với bóng, võ công chuyên mài nhẵn kích chi lộ, đối mặt địch nhân càng nhiều, đánh hội đồng (hợp kích) công hiệu cũng liền càng lớn!

Lúc này mặc dù không cần kết án, lấy bản thân võ công giao đấu kỵ binh, cũng là dư xài, mặc dù bởi vì địa thế không thể trước giết địch, thế nhưng tự bảo vệ mình đã là đầy đủ!

Nham Ung, bách luân, Hạ thị huynh đệ lại càng là khó có thể trêu chọc địch nhân vật, bọn họ vốn là sát tâm rất nặng, vừa rồi thiếu chút nữa bị địch nhân vây tại thảo nguyên, trong nội tâm đã sớm ô lấy một cỗ phát hỏa, lần này vừa vặn có thể phát tiết, động thủ chỗ không còn lưu tình!

Ba người một người chiếm một cây trường thương, có địch phụ cận đỉnh thương liền đâm, trong người liền kêu thảm cơ hội cũng không có, trước ngực bị chọc chọc một cái động lớn, trở mình ngựa bị mất mạng, sợ tới mức một đám kỵ binh không dám trước, chỉ là xa xa phò trương thanh thế, hò hét không chi!

Thiên Tàn huynh đệ cùng Chiến Thần lại là trong mọi người nguy hiểm nhất một tốp!

Long Giác ôm ấp lấy hai mắt nhắm nghiền Sài Vũ, dường như đối với tình cảnh trước mắt thờ ơ, trong miệng thì thảo nói qua: "Lão Nhị, tình, huynh đệ ta cái gì trận chiến chưa thấy qua? Cái gì tổn thương không có chịu qua? Điểm này vết thương nhỏ để cho người nằm sao?"

Sài Vũ sắc mặt xanh trắng, lúc này đã là hơi thở mong manh, tự nhiên không thể trả lời hẳn.

Chiến Thần bởi vì chính mình lỗ mưng, làm hại bằng hữu mạo hiểm bị thương, trong lòng cũng là hối hận không thôi, liều chết bảo hộ, lấy một địch trăm!

Ngưu Thông tuy không thể nói chuyện, trong đôi mắt lại ẩn hiện lệ quang, đối với đám tới trường thương căn bản không chỗ nào có kỵ, một bả kéo qua một bên, sau đó làm ăn quyền mãnh liệt nện, một người binh sĩ kêu thảm một tiếng, há mồm phun ra một đạo máu tươi, toàn bộ lồng ngực đều sụp đổ đi, rớt xuống ngựa, dĩ nhiên bị mất mạng!

Sắc trời đã dần dần đen, có thể thảo nguyên chém giết vẫn còn tiếp tục!

Một tiếng phích lịch, mưa to ào ào mà!

Càng ngày càng nhiều kỵ binh bị đánh xuống ngựa, thế nhưng là có càng nhiều binh sĩ lại vọt lên đi!

Mà lúc này Thần Thú lại tựa hồ như phát điên! Láy Li Vẫn làm chủ, Tuyết Lang cùng Băng Bảo theo sát phía sau, ba con Thần Thú đối với đàn quân phát động điên cuồng công kích!

Li Vẫn gặp nước càng mạnh, nếu như không phải sợ hãi làm bị thương đồng bạn, sớm đã đem nơi này biến thành trong nước địa ngục! Lúc này gậy sóng gió bốn sự khiến cho không đi ra, thế nhưng Phổ thông công kích cũng đầy đủ làm cho địch nhân vô pháp thừa nhận!

Một cỗ Thủy Long phun qua, cả người lẫn ngựa cũng bị xông ngã xuống đất! Mà Băng Bảo cùng Tuyết Lang trực tiếp đem chỗ bên cạnh mặt nước biến thành dày đặc Hàn Băng, làm cho người ngựa vô pháp bước tới!

Tất cả Thần Thú cùng Lôi Yến cùng Phong Chí, đã hai mắt phiếm hồng, đây là động sát tâm không để lại hậu thủ đặc thù, chúng cũng không muốn người đồng dạng hiểu tự mình bảo hộ, một khi công kích liền vĩnh viễn không đình chỉ, muốn không phải là bị Tiểu Bảo thét ra lệnh không thể đi xa, chỉ bằng những Thần Thú này liền có thể dọa lùi đại bộ phận kỵ binh!

Bởi vì những cái kia ngựa căn bản không dám tới gần, chỉ cần Thần Thú một tiếng gào thét, những cái kia ngựa liền thất kinh, bốn bên tẩu, không dám phụ cận!

Kỵ binh thủ lĩnh sắc mặt xanh trắng, vốn định tranh được một công lao, không có nghĩ tới những thứ này người cường hãn như thế, so với Thiên Quân Vạn Mã còn khó hơn mà đối phó!

Mất thấy sắc trời tối sầm lũ lụt buông xuống, chính mình không riêng không thể bắt được một người ngược lại liên tiếp tổn binh hao tướng, này mặt thế nhưng là cột lớn hơn!

Đang muốn lần nữa tổ chức một vòng mới công kích, sườn núi đột nhiên truyền đến một hồi cấp bách kèn lệnh, kỵ binh thủ lĩnh khuôn mặt buồn lòng, như là giải thoát rồi đồng dạng, đối với chúng binh sĩ hô to: "Lui!"

Trong nháy mắt, mấy ngàn kỵ binh thu thương giục ngựa, lui tán mà đi, Tiểu Bảo vốn định ngăn vài thót vô chủ con ngựa, hảo thuận tiện mọi người chạy đi, nhưng không ngờ những cái kia ngựa tuy không có chủ nhân, lại là nhận thức bầy, kẹp ở kỵ binh trong doanh đi theo rút lui!

Kỵ binh vừa mới rút đi, xa xa rền vang một tiếng, lũ lụt đã tới!

Mọi người mắt thấy một mảnh màu xanh yếu ớt thảo nguyên trong chớp mắt đã bị hồng thủy bao phủ, cuộn cuộn đầu sóng một đường gào thét mà qua, trong nội tâm kinh hãi không thôi, là bị giam ở trong đó, cho dù người là ba đầu sáu tay, cũng khó có thể đào thoát bị hồng thủy không có đỉnh hít thở không thông vận rủi!

Diêm Tuyền trong nội tâm cũng nghĩ mà sợ không chỉ, nhìn nhìn đối diện đằng Giao Nhi chấp tay hô to: "Cô nương nào biết nơi này là thủy lưu góc chết?"

Hai người cách xa nhau bất quá hơn trượng, Diêm Tuyền còn muốn đề cao thanh âm nói chuyện, có thể thấy thủy lưu chi cự, thanh thế to lớn!

Giao Nhi chỉ chỉ chân nói: "Những cái này nham thạch góc cạnh rõ ràng, tất nhiên thiếu bị nước trôi kích mới có thể như thế, nơi này địa thế hơi cao, vậy nhất định là thủy lưu góc chết!"

Diêm Tuyền cúi đầu vừa nhìn, quả nhiên thấy cước thạch đầu đột ngột đá lõm chồm, chia tay vị trí lại là trơn nhẵn mượt mà, trong nội tâm hiểu rõ, thâm than Giao Nhi tâm tế như phát!

"Tiểu Bảo, người làm sao vậy?" Tước Vũ thấy được Tiểu Bảo nhìn chăm chăm chân hồng thủy, mặt hơi có vẻ trắng xám, còn tưởng rằng ái lang bị thương, vội vàng thăm hỏi lấy toàn thân hắn, lại là không có nửa điểm vết thương!

Tiểu Bảo nhìn chăm chăm chân nước chảy xiết mà qua hồng thủy, thì thào nói qua: "Ta dường như gặp qua cái tràng diện này. . ."

Điệp Hiên nhíu mày: "Người chừng nào thì đã đến xuyên núi?"

Úy Nhi nhớ tới năm đó phụ thân chính là tại Bàn Long Giang cứu được Tiểu Bảo, đã đoán ra hắn khả năng nhớ tới sự tình trước kia, đối với Điệp Hiên làm một cái chó có lên tiếng thủ thế, nhẹ nói: "Tỷ tỷ chó đẻ quấy rầy tướng công, hắn khả năng nhớ ra cái gì đó?"

Tiểu Nguyệt Nhi hừ một tiếng, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn nói: "Đại cô nương nhà, cả ngày tướng công tướng công gọi không ngừng, xấu hổ cũng không xấu hổ?"

Úy Nhi khuôn mặt đỏ lên, ngắt một bả Tiểu Nguyệt Nhi khuôn mặt, giận mắng nàng: "Người tiểu bình dám chua! So với Nha Nhi còn có thể ghen!"

Nguyệt Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên, đang muốn phản bác, lại nghe bên cạnh truyền đến một tiếng tê tâm liệt phế gào khóc: "Lão Nhị!"

Tiểu Bảo toàn thân run lên, thân hình khẽ động, đã vọt đến Long Giác bên người, một bả kéo qua Sài Vũ!

Sài Vũ toàn thân là huyết, vai công vị trí vết thương chồng chất, da thịt xoay tròn, trí mạng nhất lại là ngực kia cái lỗ máu, lúc này liên huyết đều đã vấy kết, cả người đã chậm rãi bắt đầu lạnh như băng, cho dù nguyên bảo thân y lúc này, cũng là hết cách xoay chuyển!

Tiểu Bảo nhớ tới cùng hắn tại hừng gà lĩnh quen biết, một đường đồng hành, tuy là chủ tớ danh xưng, lại là bằng hữu chi nghị, hôm qua vẫn còn ở một chỗ chuyện trò vui vẻ, lúc này lại là Âm Dương cách xa nhau, trong nội tâm đau nhức kịch liệt, hai mắt hồng quang đại hiện, ngửa mặt một tiếng kêu dài, Thần Thú cũng lập tức đi theo gào thét, mọi người chỉ cảm thấy trong tai ầm ầm nổ mạnh, nhao nhao che lại lỗ tai!

Long Giác rất nhanh nắm tay, đối với Viễn Sơn cao giọng hô to: "Ta muốn các người nợ máu trả bằng máu!"

Tiểu Bảo nhẹ nhàng đem Sài Vũ giao cho Nguru Thông, cùng Long Giác sống vai đứng thẳng, đối với đỉnh núi "Ngao!" một tiếng, lại là một tiếng dài rỗng, mọi người thấy hắn hai cái đồng tử tại hoàng hôn hồng quang đại thịnh, trong nội tâm rung động!

, son truyền đến mấy tiếng thú rống, tựa như Dã Lang thanh âm, gào to càng ngày càng nhiều, thanh âm cũng càng ngày càng gần, chỉ chớp lát, đầy khắp núi đồi bóng cây chớp động, không biết bao nhiêu dã thú son cảm bị Tiểu Bảo tiếng kêu hấp dẫn qua, theo có người kêu to: "Dã thú đột kích! Bảo hộ Tương Quân!"

Không ngừng có tiếng kêu thảm thiết truyền tới! Sơn tuy tiếng nước rền vang, mọi người hay là như cũ có thể nghe được son thú kêu cùng người kêu thảm thiết, có thể thấy mặt đại chiến là bức nào thảm thiết!

Diêm Tuyền chán kinh nhìn nhìn Tiểu Bảo, trong ánh mắt một bộ khó có thể tin thần sắc, thì thào tự nói: "Hắn vậy mà có thể điều khiển thú! Tiểu tử này đến tột cùng là người hay là thần!"

Cũng tại lúc này, Li Vẫn đột nhiên bắt an kêu một tiếng, Băng Báo cùng Tuyết Lang cũng đứng thẳng lên, cảnh giác hộ tại Tước Vũ cùng Úy Nhi bên cạnh, lục hồ cùng con chuột nhỏ lại càng là bị hù thân thể co rút lại, trốn được Băng Báo sau lưng!

Tiểu Bảo cũng cảm giác có chút không đối đầu, thế nhưng lại không biết là nơi nào ra sai, đành phải nhẹ giọng khuyên bảo mọi người: "Cẩn thận, gặp nguy hiểm!" Mọi người lập tức cảnh giới, thế nhưng là trước mặt ngoại trừ này cuộn cuộn hồng lưu, lại là liên nửa cái bóng người cũng không có, nguy

hiểm từ đâu mà đến?

Lãnh Tinh ngẩng đầu nhìn lên trời, sắc mặt đột nhiên đại biến, ngón tay lấy sơn nói: "Các người mau nhìn!"

Mọi người một chỗ ngửa đầu, lại thấy sườn núi bên trong đột nhiên dâng lên một đoàn ánh lửa, kia ánh lửa càng lúc càng lớn, khói đặc cuộn cuộn vị trí người tê thú kêu, kêu thảm thiết liên tục!

Này trong mưa to vì sao lại có người phóng hỏa? Lửa này thế quả nhiên quý dị, căn bản không sợ mưa, tục ngữ nói thủy hỏa bất dung, nhưng này hỏa tại trong mưa lại là Việt thiếu càng lớn!

Sơn không ngừng truyền đến kêu thảm, ngựa hí thú kêu, hỗn loạn không chịu nổi, một người hô to: "Bảo hộ Tương Quân cùng Vương gia lui lại!"

Long Giác thân thể chấn động, ngửa đầu gào thét: "Đưa ta Nhị đệ mệnh tới!" Vừa tung người nhảy vào hồng thủy!

Tiểu Bảo kêu to: "Không thể!" Thế nhưng là Long Giác đã ở trong nước không có đình!

Giao Nhi vội vàng vỗ Li Vãn, nói: "Đi cứu hần!"

Li Vãn 'Rầm Ào Ào' một tiếng nhảy xuống nước, bá nhảy chồm xuất thật xa, chỉ là có một người thân pháp càng thêm nhanh!

Mọi người chỉ thấy thấy hoa mắt, Tiểu Bảo đã nhảy lên ra ngoài, hần tuy sẽ không nước, thế nhưng là bởi vì tốc độ cực nhanh, hai chân tại mặt nước một chút, không chờ chìm, dĩ nhiên đứng ở Li Vãn lưng (vác), một cái cúi người, đem Long Giác từ trong nước kiếm, nhảy tới đường núi!

Long Giác ngồi xổm đường núi, ho khan vài tiếng, phun ra một ngụm nước, đứng lên liền hướng sơn xông. Tiểu Bảo lo lắng hần gặp chuyện không may, cũng chặt chẽ cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Thiếu nữ Tương Quân

Sườn núi đã loạn cả một đoàn, khắp nơi đều là bị dã thú cắn bị thương hay là bị đại hỏa bỏng binh sĩ, những người này tuy vết thương chồng chất, lại là hai mắt tròn to, không ngừng hướng sơn chạy, tựa hồ sau lưng bị Lệ Quỷ đuổi theo!

Nhìn thấy Tiểu Bảo cùng Long Giác hai người, cũng không ngăn trở, điên cuồng hướng sơn chạy thoát thân, có chút lại càng là "Phù phù" một tiếng, nhảy vào hồng thủy bên trong!

Những binh sĩ này kinh nghiệm sa trường, giết địch vô số, tâm thần sớm đã lạnh như lưỡi đao, thế nhưng là bộ dáng bây giờ, lại là một bộ bị sợ bề mặt bộ dáng, vật gì, để cho bọn họ như thế kinh khủng?

Tiểu Bảo còn chú ý tới không riêng gì chạy tứ tán binh sĩ, liền dã thú đều là giống như gặp cao minh nhất thợ săn đồng dạng, xen lẫn tại binh mã bên trong chạy thực mạng, cũng không dám có phát động công kích!

Tiểu Bảo trong nội tâm đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, Loại nguy hiểm này hần chưa từng có mãnh liệt như vậy cảm thụ, cho dù giao đấu Âm Xà vương, hần cũng không có loại này khẩn trương tâm lý!

Thế nhưng là Long Giác hồn nhiên không sợ, huynh đệ đã qua đời bị thống bao phủ hần, hần thậm nghĩ chính tay đâm Tương Quân đó, vì huynh đệ báo thù, liền ngay cả tánh mạng của mình, cũng có thể không đáng kể!

Tiểu Bảo sợ hần gặp chuyện không may, từng bước theo sát, hần cũng không đi ngăn trở Long Giác, bởi vì hần hiểu rõ Thiên Tàn huynh đệ ở giữa cảm tình, loại kinh nghiệm này qua sinh tử, cõi mở tình nghĩa mặc dù không phải huyết nhục tương liên, so với thân huynh đệ còn muốn nồng hậu dày đặc!

Cho nên hần mặc dù ngăn cản, Long Giác cũng sẽ không nghe, chỉ có thể dùng hết chính mình lớn nhất năng lực đi bảo hộ hần!

Li Vãn tại sau lưng theo, Tiểu Bảo chú ý tới nó hai mắt đã đỏ thẫm, toàn thân ướt đẫm, thân hình lại là linh hoạt vô cùng, Tiểu Bảo biết nó gặp nước thì mạnh mẽ, cho nên đối với lấy nó gầm rú vài tiếng, khiến nó thời khắc bảo hộ Long Giác an toàn!

Long Giác cánh tay trái đã sóng vai mà đoạn, kia vốn là tàn cánh tay, cho nên đối với công phu của hần cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Chỉ bất quá tàn cánh tay cũng là cốt nhục, tuy huyết đạo bị phong, đã không chảy máu nữa, thế nhưng là cảm giác đau đớn như cũ mãnh liệt, chỉ là Long Giác lúc này đã bị lửa giận bao vây, những cái này đau xót hẳn căn bản chẳng muốn đi so đo!

Hai người một thú trong nháy mắt liền vọt lên sườn núi, chỉ thấy rộng như hai chiếc xe ngựa song song đường núi, ánh lửa hùng hục, mấy trăm tên binh sĩ đang tại sau này son phượng hướng nhanh chóng thối lui!

Một đoàn to lớn ánh lửa sau lưng bọn họ truy kích, thỉnh thoảng bắn ra một đạo Hỏa Long, chạy ở đằng sau binh sĩ trốn tránh không kịp, kêu thảm một tiếng, đã bị đốt thành hóa nhân, ngã xuống đất cuộn cuộn giãy dụa, chỉ là nháy mắt công phu, liền đã mất tiếng động, biến thành một cỗ than cốc hình dáng thi thể!

Tiểu Bảo trong nội tâm chấn động vô cùng, nhìn chăm chăm kia đoàn ánh lửa, thấp thoáng thấy được bên trong có một cái song giác đỏ thẫm quái thú!

Long Giác cũng bị tràng diện này bị hù không nhẹ, trong nội tâm rung động không thôi, đây là cái gì quái vật, vậy mà lợi hại như vậy!

Nơi đây khắp nơi đều là đại hỏa đốt cháy thảm cảnh, người cùng dã thú thi thể khắp nơi đều có, liền trong không khí đều tràn ngập từng trận thi thối, Tất cả may mắn còn sống sót dã thú cùng chiến mã sớm đã thoát đi không còn một mảnh, quái vật lại chỉ bằng chính mình một cái, đem nơi này biến thành nhân gian địa ngục!

Trong ngọn lửa đột nhiên truyền đến một người kêu thảm thiết: "Các người bảo hộ ta! Cho ta ngăn lại nó!"

Long Giác hai mắt tụ lại, tại mấy trăm binh sĩ bên trong đã thấy được Dàn Báo kia trương thất kinh mặt, trong lòng chi hỏa vọt thiêu đốt lên, nắm tay phải nắm chặt, đối với Dàn Báo hô to: "Dàn Báo, đưa ta huynh đệ mệnh tới!" Hai chân đạp một cái, hướng về Dàn Báo phóng đi!

Tiểu Bảo lại thấy được binh sĩ bên trong lại có một người tóc dài nữ tử, thân mặc khôi giáp, đối mặt sau lưng hỏa đoàn nghiêm nghị không sợ, cầm trong tay một thanh trường kiếm, tại binh sĩ tùm tùm đầu vào đẩy lui lại.

Thậm chí ngẫu nhiên còn đột nhiên quay người, đối với phun ra mà đến Hỏa Long toàn lực vừa bỏ, cái kia Hỏa Long cuối cùng bị trường kiếm từ đầu chém phá, rơi vào hai bên đấy, Hùng hục thiêu đốt!

Tiểu Bảo tại trong lòng hô to một tiếng, không nghĩ được dân trong quân còn có nhân vật bức này, thân thủ như vậy, huống chi còn là một nữ tử, nếu như nàng chính là người Tương Quân kia, chỉ bằng phần này gặp nguy không loạn trấn định, cũng xác thực khó có thể đối phó!

Nhưng bây giờ tuy cô gái này có thể ngăn cản Hỏa Long xâm hành hạ, kia bảo kiếm chi lợi cũng đã chiếm một bộ phận lớn, nếu như thời gian lâu dài, khí thế một suy, nhất định bị Hỏa Long nuốt hết, cũng là đáng tiếc!

Sự chú ý của hắn bị nàng kia hấp dẫn, Long Giác lúc này lại đã hai chân liền đạp, đạp tại vách núi, vượt qua kia hỏa đoàn, hướng về Dàn Báo phóng đi!

Dàn Báo sớm đã bị sau lưng quái vật bị hù hồn phi phách tán, lúc này Long Giác từ trên trời giáng xuống, lại càng là bị hù đặt mộng ngồi ở đấy, đỉnh đầu kinh phong đánh úp lại, chỉ nghe "Ba!" một tiếng, có người giúp hắn ngăn cản một quyền, chính là Thiết Chấn!

Long Giác nhất thức cường công không thể có hiệu quả, đã rơi vào dân quân bao vây, bất quá hắn không sợ chút nào, trong mắt chỉ nhìn chăm chăm Dàn Báo, cắn răng giọng căm hận hô to: "ta muốn các người vì ta huynh đệ đền mạng!" Một cánh tay vung lên, lại hướng Dàn Báo phóng đi!

Liên Túc cùng Thiết Chấn đồng thời ngăn ở trước người Dàn Báo, cùng Long Giác quần chiến cùng một chỗ!

May mắn vừa rồi quái vật kia một phen truy kích, Liên Túc cùng Thiết Chấn vì bảo vệ Dàn Báo, hao tổn lực quá lớn, lúc này miễn cưỡng nói lực giao đầu, công lực giảm bớt đi nhiều, hai người đối phó Long Giác, lại nhất thời lấy chi không!

Chúng binh sĩ một phương diện muốn tránh né sau lưng Hỏa Long, một phương diện kiêng kỵ ngộ thương mình người, cho nên cũng không dám ra tay vây công, thành toàn Long Giác toàn lực ứng phó, bức Liên Túc Thiết Chấn liên tiếp lui về phía sau.

Thình lình nghe sau lưng hô to một tiếng: "Long Đại Ca, ta tới giúp người!"

Một người cầm trong tay trường thương, từ giữa vách núi nhảy, nhất thương đẩy ra mấy tên binh sĩ, sau đó một cái phách không chém, trường thương đối với Liên Túc đỉnh đầu đánh rớt, Liên Túc cuồng quét ngay tại chỗ lăn một vòng, chặt vật né tránh, đứng dậy vừa nhìn, chính là Chiến Thân không lông này!

Tước Vũ ở phía sau kêu to: "Tiểu Bảo, chúng ta tới giúp người!"

Tiểu Bảo vội vàng trở lại cảnh báo: "Không được qua đây! Nơi này nguy hiểm!"

Bách luân cùng Hạ thị huynh đệ vượt lên trước một bước, nói với Tiểu Bảo: "Tiểu huynh đệ yên tâm, những binh sĩ này còn. . ."

Kia hỏa đoàn bên trong quái thú cảm giác sau lưng có người, đột nhiên trở lại, đối với bách luân đám người há miệng một phun, Tiểu Bảo trong lòng căng thẳng, hô to một tiếng: "Mau tránh!"

Bách luân phản ứng cũng coi như rất nhanh, vội vàng lui về phía sau, đồng thời hai lưỡi búa hướng trước mặt một hộ, một mảnh Hỏa Long hùng hục mà

đến, Tinh Cương đánh chế hai lưỡi búa trong chớp mắt liền đốt đi cái đồ bưng!

Bách luân "Ai nha" một tiếng ném đi hai lưỡi búa, hai tay đã bị liệu chảy máu bong bóng, bất quá cuối cùng tránh thoát một kiếp!

Hạ Tuyết mưa gió thân hình cao gầy, động tác xác thực linh hoạt tinh xảo, một cái lắc mình thả người thể đã áp vào vách núi, như thạch sùng cúi tại mặt đá, Hỏa Long từ lòng bàn chân lướt qua, giày của hắn ngọn nguồn cũng bị thiêu thoát, bàn chân một hồi kì đau nhức, nghĩ là đã bị tổn thương, đau oa oa kêu to, xác thực không dám buông tay. !

Hạ Tuyết gian nan vất vả thân hình thấp bé, muốn tránh cũng không được, lại cứ thế ở trước mặt mọi người tiêu thất, nguyên lai là lấy hai chân vì toàn (chui vào), trong chớp mắt liền trên mặt đất chui ra một chỗ sa hố huyết, đem chính mình đã ẩn tàng tiến vào!

Chỉ là này sơn là núi đá, Hạ Tuyết gian nan vất vả động địa công phu tuy lợi hại, cũng tại trong lúc nguy cấp không thể đều phát huy, chui ra một cái hố nhỏ, toàn thân đều co rúc ở bên trong, Hỏa Long từ đỉnh đầu lướt qua, cái đầu dài phát đều cho thiếu không còn một mảnh, liền ngay cả da đầu đều tựa hồ muốn hòa tan đồng dạng, nóng rất đau!

Ba người tránh né tuy chật vật, lại cơ bản cũng không có bị thương, Tiểu Bảo rốt cục thở ra một hơi, nói với mọi người: "Các người không được qua đây! Đây phóng hỏa quái vật thật là lợi hại!"

Mọi người cũng là vì bách luân ba người hít vào một hơi khí, trong lòng biết chính mình võ công còn chưa đủ để lấy chống cự lại hùng lực Hỏa Long, đi qua cũng là tăng thêm phiền toái, đành phải giăng chúng nữ hộ ở trong đó, xa xa quan sát.

Chỉ nghe "A!" hét thảm một tiếng, Thiết Chấn bị Long Giác một chiêu uất ức quyền đánh trúng, hai tay che ngực, trong miệng phun ra một ngụm huyết tinh!

Long Giác khí thế như cầu vồng, một bước ép sát, nhắm ngay Thiết Chấn bụng dưới lại là một quyền lao ra!

Chỉ nghe "Phốc!" một tiếng, Thiết Chấn phần bụng bên trong quyền, lại là thanh âm không bằng vừa rồi, tựa hồ lực đạo không lớn, Thiết Chấn cũng không có bên trong quyền xứng đáng kêu thảm thiết, mọi người đang cảm giác nghi hoặc, lại thấy Thiết Chấn phía sau lưng "Phanh!" một tiếng, khua lên một cái túi lớn, liền y phục đều nổ ra!

Long Giác chậm rãi thu hồi nắm tay, nhìn nhìn Thiết Chấn ngã xuống đất, trong miệng không ngừng phun ra huyết tinh, một quyền này đúng là đánh ra về sau tại trong lồng ngực tự lực, sau đó như thuốc nổ bạo liệt ra, một quyền cũng đã vỡ nát hân tràng phổi, Thiết Chấn đã là Thần Tiên khó cứu!

Liên Túc vừa nhìn Thiết Chấn dĩ nhiên bị mất mạng, trong nội tâm cũng hoảng hồn, mục quang lưu chuyển, tay lại tăng nhanh thế công!

Không lòng mảy mảy lại không biết tâm ý của hắn, trường thương lung ở Liên Túc bốn phía, không cho hắn thoát đi, trong miệng nói qua: "Ta nói rồi, ta muốn cùng người đánh một chầu, người không chạy thoát được đâu!"

Liên Túc hai chân xê dịch, hiện lên nhất thương, sau đó thân thể nhanh chóng thối lui, không lòng mảy mảy đỉnh thương liền truy đuổi, mũi thương trực chỉ Liên Túc ngực, theo thương hoa run lên, trường thương tựa hồ trong chớp mắt kéo dài, đối với Liên Túc trái tim liền đâm đi!

Chỉ nghe "Phốc!" một tiếng, mũi thương nhập vào cơ thể, lại là đâm chết một người binh sĩ!

Liên Túc bắt cái kẻ chết thay ngăn cản thương, dĩ nhiên có hiệu quả, thừa dịp trường thương không nhỏ chỉ kịp, lách mình bỏ chạy, lại đột nghe thấy bên tai quyền phong gào thét, thâm kêu một tiếng: "Không tốt!"

Phải nào giống bị đại chùy đánh trúng, hai lỗ tai "Oanh!" một tiếng, cả người bị chùy cách mặt đất lên, theo huyết tinh cùng óc rơi xuống nước, như một mảnh chó chết rơi xuống vách núi!

Long Giác con mắt huyết hồng, chậm rãi thu hồi nắm tay phải, thì thào nói qua: "Huynh đệ của ta thù, ta báo lại!" Quay người nhìn nhìn binh sĩ bên trong lạnh run Dân Báo, lạnh lùng nói với hắn: "Tới phiên ngươi!"

Chúng binh sĩ đã không hề có chiến chí, không còn chú ý bảo vệ, bốn chạy thoát thân. Cô gái kia lại hung hăng nhìn chăm chăm trong ngọn lửa quái vật, sau đó chuyển đi tầm mắt, rơi vào Tiểu Bảo thân, phần vừa nói: "Năm ngàn binh sĩ, cứ nhiên cầm không các người chỉ là hai mươi mấy người, tử thương hơn phân nửa, ta như thế nào có thể diện đi gặp phụ thân! Tốt lắm, nay Nhật Bản công chúa cho dù buông tha cái mạng này, cũng phải ngươi cùng quái vật kia chôn cùng!" Nói qua, trường kiếm nhảy lên, lại hơ lửa đoàn phóng đi!

Kia trong lửa quái vật mặc dù coi trời bằng vung, bá khí khinh người, thế nhưng trước sau đều có người, nó trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên đối phó bên nào, cho nên do dự một, lúc này thiếu nữ lao đến, lúc này không chút do dự, thân thể bốn phía hóa đoàn càn khôn, há miệng một phun, một mảnh Hỏa Long hướng về thiếu nữ bay tới!

Tiểu Bảo đột nhiên trong nội tâm đau xót, bật thốt lên kêu to: "Không thể!" Vèo một tiếng hướng thiếu nữ đánh tới!

Lại nghe sau lưng Li Vẫn "A ô" rống to một tiếng, Mạn thiên vũ nước dường như ngừng lại một cái, sau đó Hỏa Long bị một cổ Thủy Long từ bên trong chặn đường, nhất thời tiêu trừ ở vô hình!

Tiểu Bảo cũng đã vọt tới thiếu nữ trước mặt, trương cánh tay một khâu, mang nàng ôm vào trong ngực hướng địa lẩn một vòng, né tránh quái vật kia phạm vi công kích. loại hai người khởi thân, thiếu nữ rất kiểm liên tâm, trong miệng phần nộ gọi: "Liên là bởi vì ngươi, tử thương ta mấy ngàn huynh đệ!"

Tiểu Bảo đã gấp nằng sau lưng một đoàn Hỏa Long lần nữa đánh úp lại, không kịp nói tí mĩ, một tay đem nằng lần nữa ôm lấy, sau đó xoay người một cái, đã thân thể của mình bảo vệ thiếu nữ!

"Không muốn!" Tước Vũ tam nữ tâm thần đều nứt, tại Hỏa Long này chi, Thiết thạch đều đốt, ái lang như thế xả thân cứu người, đâu có mệnh tại!

Băng Báo một tiếng rống giận vang lên, đã lao đến, quái vật kia há mồm chính là một đoàn Liệt Hỏa phun, Băng Báo tựa hồ có chút kiêng kị, quay người nhảy ra, Tước Vũ lại là sinh tử không để ý, một cái thả người từ Băng Báo thân, hướng về Hỏa Long phóng đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Hỏa Phượng Hoàng đối với Hỏa Kỳ Lân

Nàng phải cứu ái lang, liền phải đi qua này phóng hỏa quái vật, lúc này ái lang sinh tử không biết, chính nàng liền mệnh cũng không để ý!

Hỏa Long trong chớp mắt tập kích thân, Mắt thấy Tước Vũ muốn táng thân tại Liệt Hỏa chi, mọi người cùng kêu lên kinh hô, lại thấy Tước Vũ cổ tay phải đột nhiên hồng quang đại thịnh, một đạo Liệt Hỏa lao thẳng tới Hỏa Long, hai hỏa tương giao, quay đầu hướng vách núi đánh tới, oanh một tiếng, lại đem vách núi tạc xuất một vài xích phương viên đại động!

"Nha!" Một tiếng vang thật lớn, không trung xuất hiện một cái to lớn Chim Lửa, Mỗi một lần cánh vỗ, đều mang ra một... Liệu người sống khi!

Úy Nhi bị Giao Nhi ôm chặt lấy, không được về phía trước, lúc này con mắt nhìn chăm chăm Chim Lửa, nhớ tới tại Già vân giản trong sơn động tình cảnh, bật thốt lên kêu lên: "Phượng Hoàng!"

Diêm Tuyền cũng đột nhiên hưng phấn hô to: "Tiểu huynh đệ!" Chỉ thấy quái thú kia phía trước, Tiểu Bảo cúi trên mặt đất, toàn thân kim quang lập lòe, thân áp chế một cái đáng người nhanh nhẹn thiếu nữ, hai người quần áo đã bị Liệt Hỏa đốt lên, mặc dù ra sức phát, lại cũng lam lũ không chịu nổi, may mắn thiếu nữ lúc này toàn thân cũng bị Tiểu Bảo ôm lấy, bắt trí tại xuân quang tiết ra ngoài!

Trường kiếm đã rơi xuống đất, Điện điệp phát sáng, Tiểu Bảo có Thất thái nguyên đan hộ thể, như thế nào bị nằng đâm bị thương!

Bất quá tình cảnh trước mắt lại làm cho người xấu hổ dị thường, thiếu nữ thân thể mềm mại bị nam tử xa lạ đặt ở mặt, tuy là chinh chiến sa trường nữ Trương Quân, giết người vô số, có thể đến cùng thân thể băng thanh ngọc khiết, chưa bao giờ bị nam nhân đã từng gặp, lúc này chặt chẽ ôm nhau, dù là địch nhân của mình, cũng khó tránh khỏi thất kinh, vừa thẹn vừa giận không chịu nổi!

"A! Người cứu ngay cho ta!" Thiếu nữ kêu sợ hãi một tiếng, ngựa đã mình bạch lúc này tình cảnh, muốn không phải cánh tay bị tiểu tử này ôm lấy, đã sớm một chưởng phiến đi qua!

Tiểu Bảo cũng phản ứng kịp, vội vàng muốn đứng dậy, nhìn nhìn thiếu nữ một trường trần ngập anh khí đích khuôn mặt lúc này đã là Hồng Hà rậm rạp, trong đôi mắt cư nhiên lộ quang diệu dàng, chưa phát giác ra có chút kỳ quái, tưởng rằng chính mình đường đột thiếu nữ này, nhanh chóng xin lỗi: "Thật xin lỗi cô nương, ta... Ta thật sự không phải cố ý như thế, người..."

Thiếu nữ đứng dậy không nói hai lời, "Ba" tại hấn mặt đánh một chưởng!

Điện Hiền khó thở mắng to: "Người này phong bà nương, tướng công ta cứu người, người rõ ràng còn đánh hấn, thật sự là lấy oán trả ơn!"

Thiếu nữ Trương Quân cũng biết vừa rồi muốn không phải Tiểu Bảo, mình đã bị kia phóng hỏa quái thú chết cháy, thẹn trong lòng, giương mắt thấy được Tiểu Bảo một bộ phải chảy nước miếng bộ dáng, ở một, cúi đầu vừa nhìn chính mình, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, nguyên lai y phục của mình đã bị thiếu rách mướp, khó có thể che lại trong áo xuân quang!

"A!" Thiếu nữ Trương Quân kêu sợ hãi một tiếng, hai tay ôm ở trước ngực, đối với Tiểu Bảo mắng to: "Không cho phép người xem! Mau đưa y phục thoát đến cho ta!"

Tiểu Bảo thân y phục cũng đã bị thiêu toàn bộ đều đại động, Cho nằng mặc cũng vô dụng! Giao Nhi tại tùy thân trong bao quần áo đưa tới một thân chính mình váy dài, ném cho nằng.

Thiếu nữ Trương Quân tiếp nhận y phục, thấy Tiểu Bảo vẫn còn ở trực câu câu nhìn nhìn nằng, khí đích một cước dẫm nát Tiểu Bảo mu bàn chân, rất âm thanh mắng to: "Nói không cho phép người xem X qua thân đi!"

Tiểu Bảo ồ một tiếng, nhanh chóng trở lại, trong sân nam nhân cũng đều con mắt nhìn nhìn Long Giác bên kia, không dám nhìn nàng!

Thiếu nữ Trương Quân nhanh chóng chụp vào Giao Nhi váy dài, lúc này mới thanh thoi, nhìn nhìn trước mặt như cũ bị xoay người Tiểu Bảo, trong lòng có chút cảm giác kỳ diệu.

Người này chẳng lẽ là ngu ngốc hay sao? Chẳng lẽ không biết như vậy đem phía sau lưng lưu cho địch nhân, chẳng khác nào đem tánh mạng của mình cũng giao cho người ta?

Thiếu nữ Trương Quân nhớ tới vừa rồi Tiểu Bảo nhào vào nàng thân, tình nguyện dùng Thân thể của mình vì nàng vật che chắn đại hòa trong nháy mắt đó, trong nội tâm cảm động, cắn chặt môi, nọ nọ nói: "Người ta là địch nhân, người vì sao phải liều chết cứu ta?"

Tiểu Bảo như cũ đưa lưng về phía nàng, thành thành thật thật nói: "Ta không có nghĩ đến cái gì địch nhân vẫn là bằng hữu, ta chỉ biết người là nữ tử, không thể bị quái thú này tươi sống chết cháy!"

Thiếu nữ quệt mồ hôi nói: "Ý của người là, nếu như ta là một nam tử, người liền mặc kệ phải không?"

Tiểu Bảo vội vàng lắc đầu, nhưng cũng không dám trở lại, biện giải nói: "Mặc kệ người là nữ tử hay là nam tử, cũng không trả lời nên bị quái thú chết cháy! Người là Trương Quân, phải chết cũng chết tại chiến trường!"

"Người mới chịu chết đó!" Thiếu nữ Trương Quân thờ phỉ phỉ mắng một câu, nhìn nhìn Tiểu Bảo vò đầu bứt tai không biết giải thích thế nào tung quần dạng, "Phốc phốc" một tiếng cười trộm xuất ra!

Có thể sau khi cười xong vừa thương xót từ tâm, nhìn nhìn này đầy đất từ thì, thực hận không thể đem Tiểu Bảo tươi sống cắn chết!

Trước mắt người này đánh lại đánh không chết, tổn thương lại tổn thương không được, thiếu nữ trong lòng có chưa bao giờ có cảm giác bị thất bại, Chính mình năm ngàn đại quân vây quét đám này không được ba mươi người tặc tử, lại tử thương hơn phân nửa, băng thanh ngọc khiết thân thể cũng bị tiểu tử này nhìn cái rõ ràng ràng, loại này vô cùng nhục nhã lấy chính mình công chúa tôn sư chưa từng chịu qua?

Thiếu nữ tuy quý vì công chúa, lại càng là trong quân chiến tướng, nhưng cũng là một cái mười mấy tuổi nữ hài tử, lần đầu tiên gặp được như vậy cảm thấy khó xử tình cảnh, để cho nàng như thế nào không khí không vội?

Trước mắt quân tâm đã tán, chính mình điểm binh sĩ căn bản không đủ những cái này võ công cao cường người giang hồ đánh, đành phải rời đi trước, làm tiếp quyết định!

Thế nhưng là chính mình mang đến, là trọn năm ngàn đại quân a, như vậy trở về, như thế nào hướng phụ hoàng nói rõ?

Thiếu nữ càng nghĩ càng giận, hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì, nhìn nhìn Tiểu Bảo trong đôi mắt gần như muốn phun ra lửa, rốt cục "Oa!" một tiếng, khóc lớn xuất ra, dậm chân đối với hắn nói: "Ta sẽ không bỏ qua người!" Quay người che trường bào chạy như bay, tiêu thất tại trong sơn đạo!

Tiểu Bảo bắt đắc dĩ nhún vai, nhìn nhìn thiếu nữ đi xa bóng lưng, thì thầm nói qua: "Bộ dáng tuấn tú như vậy, thân thủ như thế được, vì sao phải Trợ Trụ Vi Ngục, tương trợ Dàn Hồ đầu này?"

Hắn chậm rãi xoay người, con mắt nhìn về phía sau lưng, đột nhiên nhìn thấy trong ngọn lửa tranh đấu, không khỏi hít một hơi lạnh khí, ngạc nhiên hô to: "Hỏa Phượng Hoàng đối với Hỏa Kỳ Lân? !"

Kia trong lửa quái thú đã bị Phượng Hoàng cùng Li Vẫn vây kín, một cái trên không trung, một cái tại trước mặt, lại là nghiêm nghị không sợ, trong miệng không ngừng phun ra Liệt Diễm, cảm tức nhìn này hai cái Thần Thú, không chút nào lui!

Li Vẫn một ngụm thủy tiễn phun đi, quái thú kia thân thể lửa buồn bã, hiện ra nguyên hình, chỉ trong chớp mắt ánh lửa càng hơn, bắt quả đã bị Tiểu Bảo nhận ra, lúc này mới thốt ra kêu lên quái thú danh tự.

Hỏa Kỳ Lân bị Li Vẫn ngâm một thân nước, lại càng là giận dữ, há miệng một đạo Hỏa Long hướng Li Vẫn bay tới, Li Vẫn nhảy đến một bên, né tránh Kỳ Lân thế công!

Hỏa Phượng Hoàng "Nha!" kêu to một tiếng, một cánh phiến, thể lửa cuộn đảo, hướng Hỏa Kỳ Lân công tới, thuận tiện cũng đem Li Vẫn quét đến một bên, tựa hồ không nguyện ý Li Vẫn nhúng tay!

Hỏa Kỳ Lân mở cái miệng rộng, đem cuộn đảo Hỏa Long nuốt vào trong miệng, thân ánh lửa càng thịnh.

Lúc này dần quân đã chạy trốn không còn một mảnh, Long Giác trong tay mang theo một cái đầu người, chính là Dàn Báo thủ cấp, quỳ gối địa phương, lệ quang nét mặt, thì thầm nói qua: "Nhị đệ, ca ca báo thù cho người!"

Tiểu Bảo đi tới, cũng quỳ gối bên cạnh của hắn, hai mắt đỏ bừng, thấp giọng nói với Long Giác: "Long Đại Ca, thật xin lỗi, ta không thể bảo vệ tốt cũi nhị ca!"

Long Giác lau một bà khóe mắt, nói với Tiểu Bảo: "Chủ nhân nói chính là chuyện này! Nên là ba người chúng ta bảo hộ bất lực, để cho chủ nhân cùng cổ nai nai cũng chịu kinh sợ!"

Ngưu Thông bước nhanh đi tới, ôm đồm qua Long Giác trong tay Dàn Báo thủ cấp, hung hăng ngã ở bên cạnh núi đá, đem một cái đầu lâu ngã như nát tây qua nầu như 9 cãm giận gất một cái, lúc này mới quỹ gối bên người Long Giác, hai tay bụm mặt, lớn lên miệng khóc rống, lại không phát ra thanh âm nào!

Những người còn lại tất bị kia thể gian hiểm thấy Thần Thú đầu pháp cho hấp dẫn, tuy núp xa xa, lại là nhìn không chuyển mắt nhìn nhìn này tam đại Thần Thú.

Ai cũng không có chú ý, Diệp Hiền đã nhích tới gần tranh đấu sân bãi, dường như hồn nhiên không sợ kia liệu người nóng bức!

Hỏa Kỳ Lân một cái thả người, lại bay cao mấy trượng, tứ chi bỏ nhào về phía trước, thân mang ánh lửa hướng Hỏa Phượng Hoàng công tới!

Hỏa Phượng Hoàng hai cánh khê vỗ, lại đăng ký trà cao trượng, sau đó nhanh chóng rơi, hai móng hướng Hỏa Kỳ Lân đầu một trào, Hỏa Kỳ Lân đem đầu nghiêng một cái, tránh thoát một trào này, phi thể đã hết, trở xuống địa!

Li Vãn sớm đã đợi lâu, há miệng một đạo thủy tiễn vọt tới, Hỏa Kỳ Lân vừa mới rơi xuống đất, khí lực không kể, trong lúc vội vàng không kịp lấy Hỏa Long chống đỡ, đành phải nhân thể lăn một vòng, né tránh thủy tiễn!

Thủy Trụ xông sau lưng Hỏa Kỳ Lân vách núi, "Rầm Ào Ào" một tiếng, núi đá bay lên, lại sổng sò sò đựng xuất một cái động lớn! ,

Hỏa Kỳ Lân hơi chậm lại, khí thể đã tụ hợp, đối với Li Vãn nổi giận gầm lên một tiếng, một đạo Hỏa Long từ miệng phun ra, Li Vãn thân hình to lớn, cũng rất là linh hoạt, một cái tung người, đã vọt đến một bên, kia hỏa thiêu đến một loạt tiểu thụ, nhánh cây hừng hực thiêu đốt, khói đặc cuộn cuộn, chẳng qua là một miệng trà thời gian, đã hóa thành tro tàn!

Hỏa Kỳ Lân này cùng Hỏa Phượng Hoàng, thuộc tính tương đồng, liều đấu chi lực lượng ngang nhau, thể nhưng lại thêm Li Vãn, vậy rơi vào phong, bị hai đại Thần Thú giáp công, trong khoảng thời gian ngắn cũng không rảnh lại đi dả thương người!

Bất quá Hỏa Kỳ Lân thật là cường hãn, chẳng quản rơi vào phong, cũng là không hề nhượng bộ chút nào, hung ác tiến công, làm Hỏa Phượng Hoàng cùng Li Vãn cũng không dám ngạnh kháng, một cái lượn vòng không trung, một cái liên tục du đấu (hit and run), ba thú ai cũng không chịu nhận thua!

Diệp Hiền từ khi lần đầu tiên nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân, nội tâm liền có một loại cảm giác thân thiết, chung quy cảm giác quái vật cùng mình có rất sâu cảm tình, như là nhiều năm không thấy lão bằng hữu!

Mà chính mình đối với bên cạnh chói chang Liệt Hỏa cũng không có người khác khó như vậy lấy thừa nhận, nàng thậm chí có thể đọc hiểu Hỏa Kỳ Lân trong mắt chỗ toát ra tới không cam lòng cùng phần nộ, này Thần Thú ở trong mắt nàng dường như chính là một cái đang tại đang ngủ say bị đánh thức Anh nhi, bị người cắt đứt mộng đẹp, đương nhiên muốn nổi giận, thể nhưng là đến tốt cùng là ai đánh đã đoạn nó giấc ngủ?

Nàng nghĩ báo cho Thần Thú, chính mình những người này cũng không ác ý, sẽ không làm thương tổn nó. Nàng tin tưởng Hỏa Kỳ Lân này có thể nghe hiểu được, bởi vì chính mình cùng nó tâm ý tương thông, cho nên nàng liều lĩnh đi tới, đầy trời khói đặc vừa vịn che lại hành tung của nàng, lại không có người nào có thể chú ý tới nàng!

Đầy trời mưa to để cho Hỏa Phượng Hoàng rất là nôn nóng, nó tính thuộc hòa, đối với nước có bản năng chán ghét, tuy cùng Li Vãn phối hợp, ổn chiếm phong, thể nhưng cứu công không, thời gian dài ngâm tại mưa, tuy bản mạng nguyên hỏa hội trong chớp mắt bốc hơi, thể nhưng đối với thể lực lại là một loại mẫn tính tiêu hao, điều này làm cho công kích của mình hội trong lúc vô tình yếu bớt, cho nên nó đã nhịn không được muốn liều chết đánh cược một lần!

Thần Thú lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là thú, sẽ không cân nhắc chính mình thể lực tiêu hao, vì vậy một tiếng tê mình, hai cánh khê vỗ, mang theo cuộn cuộn sóng nhiệt, hướng Hỏa Kỳ Lân đánh tới!

Hỏa Kỳ Lân "Ngao!" kêu to một tiếng, không lùi mà tiến tới, tứ chi bắn ra, hướng không trung đánh tới, Li Vãn lại là tại trong mưa nhất được lợi một phương, đột nhiên lớn lên miệng, xung quanh mưa đều bị nó hút vào trong miệng, sau đó "Phốc!" một tiếng phun tới!

Thủy tiễn ở giữa không trung liền cản được Hỏa Kỳ Lân, như Thủy Long quấn lấy Hỏa Kỳ Lân thân thể, đem nó va chạm, trùng điệp nện ở vách núi, Hỏa Kỳ Lân thâm hào nhất thanh, thân ánh lửa nhất thời âm đạm tới!

Diệp Hiền trong nội tâm cả kinh, một cái thả người đã ngã ở Hỏa Kỳ Lân bên cạnh, hô to một tiếng: "Không muốn! Nó đã bị thương!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Kỳ Lân động

Hỏa Phượng Hoàng căn bản nghe không hiểu nàng, cho dù nghe hiểu cũng sẽ không để ý tới, bất chấp tất cả, đối với Hỏa Kỳ Lân liền phun ra một đoàn hỏa trụ!

Mọi người kinh hãi, nghe tiếng mà đến Tiểu Bảo vèo nhảy chồm, hướng Diệp Hiên đánh tới, cũng đã không kịp, mắt thấy Diệp Hiên muốn táng thân biển lửa, cách nàng gần nhất Long Giác cũng tại trong bi thương tỉnh táo lại, thả người nhảy dựng, đem Diệp Hiên đẩy ra, trong miệng kêu to: "Thôi làm tổn thương ta bà cô!"

Diệp Hiên bị hấn va chạm, mặc dù né tránh Hỏa Phượng Hoàng công kích, lại lăn đến Hỏa Kỳ Lân bên cạnh.

Nhìn nhìn Hỏa Kỳ Lân bị thương con mắt, Diệp Hiên trong nội tâm đau xót, đưa tay vuốt ve nó cái trán song giác, nhẹ giọng nói qua: "Người không phải sợ, ta sẽ không để cho bọn họ thương tổn người!"

Hỏa Kỳ Lân đột nhiên hai mắt tròn to, Thân Liệt Diễm hừng hực, đại khẩu mở rộng, một ngụm há miệng bờ vai Diệp Hiên!

Mọi người một hồi kinh hô, Long Giác đã bị thể lửa làm cho liên tiếp lui về phía sau, thấy được Diệp Hiên gặp nạn, Phấn đấu quên mình bắt tên Kỳ Lân một cái sừng, cả người cũng bị ánh lửa nuốt gọn!

Hỏa Kỳ Lân tứ chi khê động, ngậm Diệp Hiên căng chân chạy như điên, mọi người muốn chặn đường, bắt đắc dĩ Thần Thú này động tác quá nhanh, trong nháy mắt liền ở trước mặt mọi người tiêu thất, liền Tiểu Bảo cũng truy đuổi đến không!

"Diệp Hiên!"

"Long Giác!"

Mọi người kinh hô liên tục, Nguyệt Nhi cùng Úy Nhi lại càng là đương trường đau khóc thành tiếng, Lân Tinh căng chân muốn xông về phía trước, Tiểu Bảo mặt âm trầm, khoát tay ngăn cản nàng!

Tại nghe thiên không Phong Chí gọi, Tiểu Bảo quay đầu nói với mọi người: "Các người đi theo Lôi Yến, ta đi truy đuổi súc sinh kia!" Nói qua thân hình nhoáng một cái, đã biến mất ở trước mặt mọi người.

Xuyên núi rất lớn, tổng cộng có ba cái ngọn núi. Mặc dù không có Phong Chí chỉ dẫn, Tiểu Bảo cũng có thể từ ven đường trong không khí nhận nhận nhiệt khí tìm đến Hỏa Kỳ Lân đào tẩu lộ tuyến, chính là xuyên núi chủ phong!

Hỏa Kỳ Lân là trong truyền thuyết Thần Thú, bắt quả trước có Li Vãn, sau có Phượng Hoàng, Truyền thuyết này bên trong Thần Thú xuất hiện càng ngày càng nhiều, Tiểu Bảo cũng không thấy có cái gì kì quái.

làm Tiểu Bảo kinh ngạc là, Thần Thú này tốc độ cư nhiên một chút cũng không thể so với chính mình chênh lệch, trong núi truy đuổi đã hơn nửa ngày, rõ ràng còn là nhìn không đến Hỏa Kỳ Lân bóng dáng!

Muốn biết rõ lúc này sắc trời đã tối, mưa to cũng ngừng, lấy Hỏa Kỳ Lân hình thái, xa xa cũng có thể thấy được một đoàn ánh lửa, thể nhưng Tiểu Bảo lại nhìn không đến, chỉ là nghe ven đường nhận nhận nhiệt khí mới biết được Hỏa Kỳ Lân vừa mới đi qua nơi này.

Long Giác đã ngắt đi. bất quá Tay phải của hắn hay là nắm thật chắc sừng kỳ lân, thân thể ghé vào lưng kỳ lân.

không phải bởi vì bị hỏa tổn thương, mà là thân vốn là bị thương, mất máu quá nhiều, lại thêm Sài Vũ chết thảm tâm lực tiêu tụy, thể lực chống đỡ hết nổi ngắt đi qua.

Diệp Hiên lại là rất thanh tĩnh, nàng bị Hỏa Kỳ Lân một mực ngậm vòng eo, lại không có bị thương. Bởi vì Hỏa Kỳ Lân một chạy, thân thể lửa tất cả đều biến thành sóng nhiệt, liền quanh quẩn tại thân thể bốn phía hộ thể Liệt Hỏa cũng toàn bộ biến mất, chỉ là trong miệng như cũ sóng nhiệt cuộn cuộn, đối với nàng ngược lại không ngại.

Tiểu Bảo nói nàng bản tính thuộc hỏa, cho nên loại này nhiệt khí đối với nàng mà nói căn bản sẽ không tạo thành tổn thương, ngược lại có dũng khí không nói ra được thoải mái!

Hỏa Kỳ Lân này ngậm nàng, hàm răng cũng không cần lực, có lẽ Diệp Hiên thật có thể cùng nó tâm ý tương thông, nó không cảm giác được Diệp Hiên địch ý, cho nên cũng không làm thương hại nàng.

Hỏa Kỳ Lân trong núi trái đột quẹo phải, rốt cục chui vào một cái sơn động.

Tiến động, Diệp Hiên cũng cảm giác thân thể quá nóng!

Này sơn động rất sâu, Cũng rất rộng, cũng rất sạch sẽ, Liền một tí bụi bặm cũng không có!

Hỏa Kỳ Lân đem Diệp Hiên hướng địa vừa để xuống, Liền không để ý tới nữa nàng, run lấy bảy thân thể, đem Long Giác từ lưng (vác) vung, chính mình đi từ từ qua một bên, thân thể oanh một tiếng thiêu đốt lên, đối với bên cạnh một cái giếng nước không ngừng hít hà!

Điệp Hiên chịu đựng nóng bỏng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh của nó, thăm dò vừa nhìn, hít vào một hơi khí lạnh! Nguyên lai kia giếng nước bên trong cũng không có nước, lại là mảnh liệt thiêu đốt Liệt Hỏa!

Hỏa Kỳ Lân toàn thân đối với giếng nước không ngừng hít hà hơi thờ, từng đoàn từng đoàn Liệt Hỏa thuận thế bị nó hút vào trong miệng, sau đó lại lần nữa nhỏ ra trở về!

Như thế tuần hoàn mấy lần, Hỏa Kỳ Lân thân thể bốn phía hộ thể chi hỏa cũng việt đốt việt vương, đem toàn bộ trong động đều sấy [nướng] giống như chưng lò, đồ rực một mảnh, liền ngay cả Điệp Hiên, cũng không dám cách nó thân cận quá, có chút chịu không được nó nóng bức!

Long Giác rên rỉ một tiếng, trên mặt đất động một, chậm rãi mở mắt, thấy được tình cảnh trước mắt, một đứa con ngồi dậy, đối với Điệp Hiên hỏi: "Bà cô, Đây là ở đâu trong?"

Điệp Hiên vừa nhìn Long Giác, nhanh chóng ngồi xổm bên cạnh hắn hỏi: "Đây là Kỳ Lân động! Thương thế của ngươi ra sao?"

Long Giác lắc đầu nói: "Không có gì đáng ngại. Ta rút cục cho Nhị đệ báo thù!" Nói đến đây, ngữ khí một ngạnh, vành mắt lại có chút đỏ lên.

Điệp Hiên cũng tinh thần chấn nản, nghĩ Sài Vũ theo chính mình bao lâu, trung thành và tận tâm, không có ngờ tới đúng là như thế trận, oán hận nói: "Dần Báo thực nên bảm thây vạn đoạn! bất quá ngươi đã cắt thủ cấp của hắn, coi như là an ủi Sài Vũ tại thiên Chi Linh!"

Bọn họ cũng không biết thiếu niên kia Trương Quân cũng không nghe Dần Báo chỉ huy, thậm chí địa vị so với Trần Giang này Vương gia cao hơn, còn tưởng rằng là Dần Báo tay một người Phổ thông Trương Quân, cho nên hết thấy tướng đều tính đến Dần Báo đầu!

Cũng nên Dần Báo chuyện xấu làm quá, tội ác chồng chất, đầu tiên là bị Tiểu Báo điều khiển thú chi kỷ xông rối loạn trận hình, lại xui xẻo đụng Kỳ Lân phát uy, lúc này mới đến tội, thành toàn Long Giác là trời dẫn chúng ngoại trừ một đại hại!

Hỏa Kỳ Lân lúc này đã là có chút tinh thần uể oải, ngửa mặt gào thét một tiếng, hai người chợt cảm thấy màng tai đau từng cơn, liền toàn bộ son động đều run rẩy lên, không khỏi bụng tai nhìn nhau ngạc nhiên!

Hỏa Kỳ Lân một im ngay, thân thể đột nhiên tinh thần chấn động, toàn thân kéo căng, trước chân một nằm sấp, một bộ tùy thời chuẩn bị lao ra bộ dáng, con mắt gắt gao tiếp cận cửa động.

Điệp Hiên cùng Long Giác chỉ thấy cửa động thân ảnh lóe lên, đã xông tới một người, thấy được chính mình hai người thờ dài một cái, ôn nhu hỏi bọn họ: "Các ngươi không có sao chứ?"

Điệp Hiên hai mắt sáng ngời, một cái bước xa chạy đến Lai Nhân trước mặt, ôm cánh tay của hắn ngọt ngào gọi: "Tiểu Báo, ngươi tới thật nhanh!"

Tiểu Báo xụ mặt tại khuôn mặt nàng sờ một cái: "Ngươi chạy loạn cái gì! Ngươi có biết hay không như vậy rất nguy hiểm!" Nói qua đem Điệp Hiên dấu ở sau lưng, nói với Long Giác: "Qua, súc sinh này ta không có nắm chắc đối phó!"

Điệp Hiên đã trúng nắng, lại cũng không khí, về mặt ngọt ngào ở phía sau ôm Tiểu Báo eo, mặt vừa nói: "Ngươi không muốn dữ như vậy nha, nó thật biết điều, không bị thương người!"

Long Giác bao lâu xem qua Điệp Hiên cái dạng này, con mắt đều tựa hồ muốn rơi ra tới, gãi lấy da đầu nói: "Bà cô, dường như vừa rồi này đã thú chết cháy thật nhiều người. . ."

Điệp Hiên trừng mắt, hướng hắn hô to: "Vậy là nó cảm thấy sát khí, không biết là không phải đối với nó có thương hại, cho nên mới phản kích được!"

Tiểu Báo khoát tay chặn lại: "Trước đừng bảo là, nơi này không an toàn, chúng ta lui ra ngoài!"

Hắn nhìn chăm chăm con mắt của Hỏa Kỳ Lân, cảm giác được Long Giác đã đi đến bên người, mới bắt đầu chậm rãi hướng ngoài động lui về phía sau.

Thế nhưng là hắn vừa mới động, Kỳ Lân đột nhiên trừng lớn hai mắt, "Ngao!" kêu to một tiếng, chân trước bỏ nhào về phía trước, lui về phía sau trừng, lẳng không nhảy lên, từ ba người đỉnh đầu bay qua, khí thế hung mãnh, lại lẳng yên không một tiếng động rơi vào ba người sau lưng, ngăn chặn cửa động, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Điệp Hiên!

Tiểu Báo nhất thời khản trương lên, quay người đem Điệp Hiên cùng Long Giác dấu tại sau lưng nói: "Các ngươi trốn ở ta đằng sau, ta không sợ nó Liệt Hỏa!"

Điệp Hiên cầm lấy Tiểu Báo y phục nhỏ giọng nói: "Đừng sợ, nó chỉ là không nỡ bỏ ta đi."

Tiểu Báo sững sờ, quay đầu hỏi nàng: "Ngươi làm sao biết?"

Điệp Hiên nhẹ chau lại lông mày: "Ta dường như có thể cảm ứng được ý nghĩ của nó!"

Long Giác cũng gật gật đầu nói: "Bà cô nói không sai, ta cũng không cảm giác được dịch ý của nó!"

Tiểu Báo đánh giá một Long Giác, trong nội tâm đã đoán ra Long Giác cũng là thể tính thuộc hỏa người, bằng không cũng sẽ không bỏ tới Kỳ Lân thân

thời gian dài như vậy cũng không có bị thương, còn bị mang đến nơi này.

Tiểu Bảo cũng không hỏi nữa, mang theo hai người chậm rãi lui về phía sau, nhìn nhìn Kỳ Lân từng bước một tới gần.

Điệp Hiên nói với Tiểu Bảo: "Đề ta thử cùng nó trò chuyện, có lẽ nó có thể nghe hiểu ý của ta."

Tiểu Bảo vừa nghĩ, cũng chỉ có thể như vậy, chính mình không biết võ công, Diệp Hiên cùng Long Giác công phu tuy không kém, thế nhưng cùng Thần Thú này so sánh, thật sự là liền một tí đánh bại nó khả năng cũng không có, thế nhưng là nếu như muốn đi ra ngoài, liền phải khiến nó tránh ra, chỉ có thể để cho Diệp Hiên thử một lần!

Hắn kéo lại Diệp Hiên đầu ngón tay, nói với nàng: "Cẩn thận một chút."

Điệp Hiên gật gật đầu, con mắt nhìn nhìn Kỳ Lân nói: "Kỳ Lân, ngươi muốn ta lưu ở chỗ này sao?"

Kỳ Lân chuông đồng đại con mắt nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên thân thể xông lên, đầu lại thấp đi!

Tiểu Bảo cả kinh, đem Diệp Hiên sau này kéo một phát, : "Cẩn thận!"

Kỳ Lân đã phát giác Diệp Hiên thối lui đến đằng sau, trước mắt đổi thành Tiểu Bảo, bỗng nhiên ngừng đầu, hai mắt phần nộ trợn, một trào hướng Tiểu Bảo bắt tới!

Tiểu Bảo không có ngờ tới Kỳ Lân này động tác lại nhanh như vậy, tới không kịp trốn tránh, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, chiều cao bảo liền bị bắt cái tan tành, may mắn có Thất thái nguyên đan hộ thân, không có bắt rách da thịt, băng không này một, định để cho hắn da tróc thịt bong!

Phen này đột biến để cho ba người đều khản trương lên, Tiểu Bảo hai mắt trừng, trong mắt hồng quang đại thịnh, trong miệng "Oanh!" quát to một tiếng, hai tay duỗi ra, lại một phát bắt được Kỳ Lân song giác!

"Oanh!" Kỳ Lân thân Liệt Hỏa một đũa con tăng vọt, hừng hực đại hỏa trong chớp mắt liền đem Tiểu Bảo nuốt hết!

Điệp Hiên kêu sợ hãi một tiếng, vừa định chỗ xung yếu qua, trong hỏa diễm Tiểu Bảo hét lớn: "Các ngươi thối lui đến một bên, ta không sao!"

Kỳ Lân lực lớn vô cùng, đỡ đòn Tiểu Bảo hướng bên cạnh giếng tới gần.

Tiểu Bảo trong bụng Thất thái nguyên đan đột nhiên xoay tròn, hoàng mũi đồng thời lóe sáng, xích mũi cũng ảm có ánh sáng sáng sắc thái, bạch sắc chân khí trong chớp mắt bay kín toàn thân, trong miệng quát to một tiếng: "Lòng yên tĩnh liền khai mở, kỳ thể như núi - định!"

Hai chân hướng địa đập mạnh, vững vàng đứng lại, Kỳ Lân dụng hết toàn lực, cũng không thể lại di động một phần!

Hỏa Kỳ Lân song giác bị Tiểu Bảo một mực bắt lấy, thân thể khó có thể di động, trong nội tâm giận dữ, há mồm phun ra một đoàn Liệt Hỏa!

Tiểu Bảo vốn bị nó thân Liệt Diễm quấn lấy, lúc này tức thì bị nó trong miệng thốt ra đại hỏa nuốt hết, lại là lông tóc không tổn thương, cả người như là trách mà sinh thân linh, tản ra màu vàng kim quang huy, uy phong lẫm lẫm đứng trước mặt Hỏa Kỳ Lân, một bước cũng không nhường!

Hỏa Kỳ Lân ngăn địch có ba chiêu: Bỏ mạng nguyên hỏa, Thần Thú Nguyên Lực, tứ chi trào lợi.

Hiện tại người trước mắt không sợ bỏ mạng của mình nguyên hỏa, bẩm sinh Thần Thú Nguyên Lực tại trước mặt người này cũng lấy không được hảo, song giác bị bắt, tứ chi trào lợi cũng vận dụng không, trước mặt thiếu bất tử cũng đánh không chết người làm nó lần đầu tiên xuất hiện trốn tránh cảm giác!

Có thể hết lần này tới lần khác muốn chạy trốn cũng chạy không thoát, Hỏa Kỳ Lân hơi sợ, chống đối lực đạo cũng nhỏ hơn rất nhiều, hai mắt mở to, nhìn nhìn Tiểu Bảo đã có thần phục ý tứ, con mắt nháy hai, hai giọt màu lửa đỏ Liệt Diễm lăn xuống, đúng là nước mắt của nó!

Này một, Tiểu Bảo ngạc nhiên, chậm rãi buông lỏng ra bắt lấy hai sừng tay.

Hỏa Kỳ Lân một khi giải thoát, cũng không hề công kích, ngược lại cẩn thận đi đến Tiểu Bảo bên người, dùng thân thể nhẹ nhàng cọ lấy hắn, ý bảo hắn hướng bên cạnh giếng đi!

Chương 102: Kỳ Lân Tí cùng Kỳ Lân đao

Ba người có chút mặc danh kỳ diệu, đều mờ mịt không hiểu nhìn nhìn đột nhiên dụ dàng ngoan ngoãn tới Hòa Kỳ Lân, Diệp Hiên nói: "Chẳng lẽ trong giếng có bảo bối?"

Tiểu Bảo trong đầu đột nhiên lóe lên, mặt lộ xuất thần sắc mừng rỡ: "Chẳng lẽ là Kỳ Lân đao?"

Diệp Hiên cùng Long Giác đồng thời kêu sợ hãi: "Kỳ Lân đao?"

Tiểu Bảo gật đầu: "Còn nhớ rõ ta cùng các người nói qua, tới Việt Châu chính là tìm Kỳ Lân đao sao? Nơi này là Kỳ Lân động, Kỳ Lân đao không giấu ở đây, biết được giấu ở đâu? !"

Diệp Hiên cùng Long Giác vốn là nhân vật võ lâm, sao lại không biết Kỳ Lân đao truyền thuyết, Long Giác trở mặt hỏi hấn: "Chủ nhân, này thế thật là có Kỳ Lân đao? Đây chính là thí thần bảo vật a!"

Tiểu Bảo mỉm cười, Kỳ Lân đao cùng Long Phượng vòng tay không chỉ là võ Lâm Chi bảo, hay là mở ra thông tiên môn cái chìa khóa!

Thế nhưng là những cái này, cho dù hấn nói, Diệp Hiên cùng Long Giác cũng chưa chắc tin tưởng, cho nên dứt khoát cũng không giải thích, vỗ vỗ Kỳ Lân cái trán nói: "Người là muốn chúng ta đến kia bên cạnh giếng đi, đúng hay không? vậy chúng ta liền đi qua coi trộm một chút!" Nói qua bước đi dạo bên cạnh giếng, Hóa Kỳ Lân cũng nhảy lên thân đứng ở trước mặt của hấn.

Trong giếng Liệt Diễm hùng hực, chỉ là đứng ở bên, thường nhân liền sẽ bị lửa này thế thiêu vì tro tàn, bất quá Tiểu Bảo có Thất thái nguyên đan hộ thân, Diệp Hiên cùng Long Giác bản thân thuộc tính gần tương đương, tự nhiên có thể chịu được!

Thế nhưng là ba người nhìn hồi lâu, chỉ cảm thấy giếng này bên trong sâu thẳm, cũng không hấn vật.

Tiểu Bảo nhướng mày, chẳng lẽ Hòa Kỳ Lân này Là lửa gạt mình, Kỳ Lân đao cũng không tại đây?

Đột nhiên, trong giếng truyền đến một tiếng hơi yếu hô hấp, Tiểu Bảo thiên phú dị bẩm, này tiếng hít thở mấy không thể nghe thấy, Diệp Hiên cùng Long Giác chưa từng phát giác, hấn cũng đã đã nghe được!

"Trong này có người!" Tiểu Bảo trầm giọng đối với bên người hai người nói.

Diệp Hiên cùng Long Giác lúc này một bộ ngạc nhiên thần sắc kinh ngạc, ai sẽ ở lửa này trong giếng sinh tồn?

Dù là trong cơ thể của bọn họ có nóng tính, cũng chỉ là hơi hơi có thể chống cự một ít hỏa lửa đốt sáng, nếu đặt mình trong tại đây giếng khí đốt, không ra thời gian nửa nén hương liền bị đốt thành tro bụi!

Tiểu Bảo một cái cất bước, đứng ở bên cạnh giếng, Diệp Hiên kéo lại hấn hỏi: "Người muốn làm gì?"

Tiểu Bảo nhử mày nói: "Ta mau mau đến xem! Ta cảm giác mặt người đối với chúng ta rất trọng yếu!"

Diệp Hiên thay đổi sắc mặt, cầm lấy bờ vai của hấn lắc đầu nói: "Không được! mặt này thế lửa lớn như vậy, người. . ."

Tiểu Bảo mỉm cười lấy tay xoa xoa Diệp Hiên đầu: "Hiên nhi chớ để lo lắng, người quên ta phải không sợ thủy hỏa sao?" Sau đó nói với Long Giác: "Chiếu cố tốt nàng!" Đẩy ra Diệp Hiên ngón tay, thả người nhảy đi!

Giếng khí đốt cũng không sâu, Nhiều lắm là có hai trượng, thế nhưng rất rộng, Phương viên ít nhất ba trượng, nhưng không ai, Tiểu Bảo ở trong Liệt Hỏa Trộn mắt vừa nhìn, lại thấy được lại có một cái Kỳ Lân nằm ở đáy giếng, Này một cỗ thiêu đốt Liệt Hỏa chính là theo hấn thân phát ra được!

Tiểu Bảo đi đến nó bên người, hít một hơi lãnh khí, chỉ thấy Kỳ Lân này phản bưng, Có một cái nắm đấm lớn cửa động, bên trong có một khóa đồ bưng nguyên đan, hùng hực Liệt Hỏa Chính Nguyên nguyên không ngừng từ nguyên đan bên trong phát ra!

Rất rõ ràng, đây là một cái bị thương Kỳ Lân, bởi vì không có đánh nát bốn mạng của nó nguyên đan, cho nên nó không có chết, chỉ còn một hơi!

Bất quá thân thể thương tích lại làm nó vô pháp ức chế nguyên đan chi hỏa tiết ra ngoài, này mới tạo thành loại này không sinh bất tử cục diện!

Tiểu Bảo có chút không đành lòng, đi đến trước mặt Kỳ Lân ngồi xổm, kia Kỳ Lân phát giác được có người phụ cận, lại vô lực phản kháng, chỉ là rất nhỏ thở dốc.

Tiểu Bảo đưa tay che ở kia Kỳ Lân miệng vết thương, nhất thời che ở nguyên hỏa tiết ra ngoài, trong động âm một, tàn lửa đốt đi một hồi, cũng liền dập tắt!

"Bang bang" vài tiếng, Long Giác đã cùng Diệp Hiên một chỗ nhảy. Trong động tuy không có Liệt Hỏa, thế nhưng này lửa đốt sáng người nhiệt khí hay là làm hai người hô hấp trì trệ, qua hảo hồi lâu mới thích ứng qua.

Tiểu Bảo nhướng mày, đối với hai người nói: "Nơi này có chỉ chịu tổn thương Kỳ Lân!"

Điệp Hiên cùng Long Giác đi đến Tiểu Bảo bên người, nhìn nhìn kia chỉ chịu tổn thương Kỳ Lân, Long Giác ngạc nhiên hỏi hân: "Ai có thể đem nó đã thương? !"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Không biết, bất quá ta đoán không phải phạm nhân!"

Điệp Hiên nhìn nhìn Tiểu Bảo che miệng vết thương tay: "Như vậy một mực bịt lấy, tổng không phải biện pháp, có hay không những phương pháp khác cứu nó?"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Ta cũng nghĩ không ra."

Ban đầu Hỏa Kỳ Lân đã nhảy, thấy được Tiểu Bảo lấy tay che lại bị thương Kỳ Lân miệng vết thương, trong ánh mắt lộ ra cảm kích thần sắc, đối với ba người không ngừng xoay quanh, trong miệng "Ngao ngao" tiếng kêu kì quái!

Điệp Hiên nhìn một hồi, đột nhiên nói: "Nó dường như có thể cứu chữa trị biện pháp!"

Tiểu Bảo vội vàng hỏi nàng: "Biện pháp gì?"

Điệp Hiên nhìn chăm chăm quay quanh bên người tự mình xoay quanh Kỳ Lân, cau mày suy đoán ý của nó, xem nó một hồi tại Tiểu Bảo cùng mình bên cạnh hai người chuyển, thỉnh thoảng dùng răng nhẹ nhàng cắn khẽ cắn hai người chân, một hồi lại chạy đến Long Giác bên người, nhìn nhìn thương thế của hân cánh tay, lè lưỡi một hân y phục vết máu, chân chờ nói: "Nó dường như cắn huyết, ba người chúng ta huyết!"

Long Giác ngạc nhiên: "Ba người chúng ta huyết? Kia muốn bao nhiêu? Cũng không thể để cho chúng ta đem huyết khô, lấp đầy thương thế kia động a? Chỉ có huyết cũng không dùng được a, không có da thịt Kỳ Lân này hay là rất!"

Quay quanh ở bên cạnh Kỳ Lân như là nghe hiểu lời của hân, thân thể run lên, thân liệt Diễm tiêu hết, đi từ từ đến bị thương bên người Kỳ Lân, thân thể phục đi, trong chớp mắt, thân thể lại rút nhỏ gấp đôi!

"Ta biết!" Diệp Hiên hô to một tiếng, nói: "Nó muốn lấy mình làm da thịt, nhờ vào ba người chúng ta huyết tới cứu này chỉ chịu tổn thương Kỳ Lân!"

Tiểu Bảo cùng Long Giác đồng thời chấn động, không thể tin nhìn chăm chăm đầu kia thu nhỏ lại Kỳ Lân!

Điệp Hiên hai mắt rung rung, nhìn nhìn kia chỉ chịu tổn thương Kỳ Lân nói: "Này nhất định là vợ con của nó, nó mới có thể như vậy xả thân cứu giúp!"

Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Không phải. Là huynh đệ của nó!"

Điệp Hiên hỏi hân: "Vì cái gì?"

Tiểu Bảo chỉ vào Kỳ Lân góc nói: "Kỳ Lân chính là kỳ cùng lân hợp thành, công vì kỳ, Trường Giác, mẫu vì lân. Nay bị thương Kỳ Lân cũng là có góc, đích thị là huynh đệ của nó!"

Long Giác nhất là trọng nghĩa khí người, nghe vậy lồng ngực một cái, hào nhưng nói: "Không nghĩ được này dã thú đều có như thế tâm huyết! Ta đây như thế nào ngồi nhìn mặc kệ!"

Nói qua tay phải một chút vai trái, đem huyết đạo của mình coi bỏ, "Chi!" một tiếng, một cổ huyết tinh phun tung toé xuất ra, đánh vào kia thu nhỏ lại Kỳ Lân thân, hóa thành một luồng khói xanh!

Long Giác đối với kia thu nhỏ lại Kỳ Lân hô to: "Phải dùng bao nhiêu huyết, chính ngươi tới bắt!"

Kia thu nhỏ lại Kỳ Lân bị Long Giác huyết một kích, toàn thân kích linh một, đứng dậy, nhìn thẳng Long Giác, trong ánh mắt tràn ngập cảm kích.

Đột nhiên quay người lại, ba người chỉ cảm thấy hoa mắt, "Phanh!" một tiếng, kia Kỳ Lân đã một đầu đâm vào tình vách tường, đầu song giác "Răng rắc" hai tiếng, tận gốc mà đoạn!

"Nó làm gì!" Diệp Hiên kinh sợ hô một tiếng, muốn ngăn trở cũng đã không kịp!

Kia Kỳ Lân đứng gần như hôn mê, lại vẫn là cổ nén đau đớn, ngâm trong mồm lên hai cây thô góc, xích đu sáng ngời đi đến Long Giác bên người, sau đó một vọt người, lại phi thân lên, hai cây kỳ góc phù một tiếng, cắm vào Long Giác cánh tay đứt bên trong!

"A!" Long Giác kêu thâm một tiếng, phù phù khê đảo tại đây, toàn thân đau run rẩy, máu tươi từ cánh tay đứt bên trong liên tục không ngừng chảy ra, trên mặt đất tụ hợp thành một đoàn!

Phen này động tác quả thực quá nhanh, Diệp Hiên căn bản không kịp phản ứng, Tiểu Bảo cho dù phản ứng kịp, cũng không dám buông tay giải cứu, bằng không hội đem hai người bọn họ tươi sống chết cháy tại đây giềng khí đốt bên trong!

Hân biết phải cứu này bị thương Kỳ Lân cần đại lượng huyết tinh, thế nhưng là như thế cách làm, hay là làm hân lửa giận công tâm, nhưng khi nhìn đến kia thu nhỏ lại Kỳ Lân ánh mắt, lại là không hề có địch ý, ngược lại là đại sự đã thành, được đại tiện thoát thần sắc, không khỏi có chút kỳ quái!

Kia thu nhỏ lại Kỳ Lân đầu song giác đã đứt, chảy ra ánh vàng rực rỡ huyết tinh, miệng vết thương cũng càng lúc càng lớn, huyết càng chảy càng nhiều, cùng Long Giác huyết tinh tụ tập một chỗ, dâng một thiêu đốt lên!

Bị thương Kỳ Lân tựa hồ đã cảm ứng được, thân thể khẽ động, Tiểu Bảo bận rộn lo lắng nhanh, không cho nó động đậy.

Kia thiêu đốt huyết tinh tựa hồ có linh tính, chính mình chảy tới tổn thương kỳ bên người, dung nhập vào trong cơ thể của nó!

Đoạn góc Kỳ Lân mắt thấy huyết tinh bị tổn thương kỳ hấp thu, mục quang đại hỉ, đối với Tiểu Bảo cùng Diệp Hiên "Ngao ngao" kêu vài tiếng, trong mắt vô hạn cảm kích, cúi người ghé vào tổn thương kỳ thân, dùng đầu đẩy ra tay của Tiểu Bảo, che lại miệng vết thương, để cho máu chảy nhập tổn thương kỳ trong cơ thể.

Tiểu Bảo bừng tỉnh nói: "Ta hiểu được!"

Hắn đem hôn mê Long Giác nâng đến tổn thương kỳ bên người, để cho chảy ra huyết tinh cùng kỳ huyết dung hợp, một chỗ chảy đến tổn thương kỳ trong cơ thể, quay đầu nói với Diệp Hiên: "Nó chỉ dùng của mình tinh huyết thịt vì nguyên, phạm nhân huyết dịch làm gốc, thân huyết làm mối, vì thương thể kia kỳ bỏ chế!"

Diệp Hiên ngẩn ngơ, con mắt nhìn nhìn bởi vì mất máu quá nhiều mà càng ngày càng thu nhỏ lại Kỳ Lân, nước mắt rốt cục chảy, nghẹn ngào nói: "Vậy nó... Nó há không phải muốn hi sinh chính mình?"

Tiểu Bảo thở dài một tiếng: "Không nghĩ được Kỳ Lân này so với người còn nặng hơn tình nghĩa! Thật sự là đáng tiếc a!"

Kia đoạn góc Kỳ Lân lúc này huyết gần như đã chảy khô, thân thể cũng như Dã Lang cõ, đột nhiên ngửa đầu hí dài một tiếng, từ trong miệng phun ra một hạt kim quang lỏng lẻo tròn đản, cúi đầu đưa đến tổn thương kỳ trong cơ thể.

Hai đản đựng một cái, trong chớp mắt bạo tạc, hòa diễm đem phun không phun chỉ kịp, đoạn góc Kỳ Lân lấy dùng bản thân đem miệng vết thương ngăn chặn! Theo Liệt Hỏa thiêu đốt, đoạn góc Kỳ Lân cũng đi theo thiêu đốt lên, thân hình không ngừng héo rút, như là hòa tan!

Tiểu Bảo vội vàng nói: "Cẩn sát ngón tay! Nhanh!" Lúc này đem ngón trở để vào trong miệng, dùng sức khẽ cắn, huyết tinh bắn tung toé, lôi kéo Diệp Hiên cúi người đến tổn thương kỳ bên người, dùng ngón tay trở đặt tại nguyên lai miệng vết thương biên giới, nhẹ nhàng sự trượt, để cho huyết tinh dung nhập vào tổn thương kỳ trong cơ thể!

Diệp Hiên cũng học bộ dáng Tiểu Bảo, đem ngón tay ấn tại tổn thương kỳ thân, dọc theo trước kia miệng vết thương biên giới hoạt động.

Trước kia nắm đầm lớn tổn thương động lúc này đã bị phong bế, đoạn góc Kỳ Lân ở trong Liệt Hỏa thiêu đốt liền tro tàn cũng không có lưu lại, chỉ còn này bỏ ở tổn thương động một lớp da da, lại là cùng tổn thương kỳ trọn vẹn một thể, liền một tí vết sẹo cũng không có lưu lại!

Tổn thương kỳ trong cơ thể đã đình chỉ hút máu, tiếng thở dốc cũng chỉ lúc trước hùng hậu rất nhiều. Chỉ là trong bụng hay là dùng thanh âm không chỉ, nó cũng khó có thể động đậy.

Tiểu Bảo cùng Diệp Hiên thu tay lại chỉ, nâng dậy bên cạnh Long Giác, ngạc nhiên phát hiện kia hai cây kỳ góc lại cùng Long Giác cánh tay đứt xương cốt tiếp cùng một chỗ, căn bản không có khả năng rút ra!

Tiểu Bảo có chút đau lòng, vừa mới đụng vào, trong hôn mê Long Giác nhướng mày, đau rên rĩ một tiếng, Tiểu Bảo nhanh chóng rút tay, không dám lần nữa động!

Tổn thương kỳ trong cơ thể dùng thanh âm dần dần tiêu thất, thân thể một cái giật mình, chậm rãi đứng lên, "Oanh!" một tiếng, hộ thể chi gấu lừa gấu thiêu đốt, so với nguyên lai Kỳ Lân càng hơn vài phần, hồn nhiên đã không còn một chút bị thương bộ dáng!

Diệp Hiên không tự chủ được đi đến bên cạnh của nó, vậy mà không cảm giác được một tia nóng rực cảm giác, lấy tay thử thăm dò vuốt ve Liệt Hỏa bên trong Kỳ Lân, Kỳ Lân hét lớn một tiếng, trong đôi mắt hiện ra thần phục thần sắc, đối với Diệp Hiên lại quý đi, toàn thân cúi trên mặt đất, mặc cho Diệp Hiên vuốt ve!

Tiểu Bảo trong nội tâm một rộng, nói với Diệp Hiên: "Hiên nhi, Kỳ Lân nhận chủ nó là tọa kỵ của ngươi!"

Diệp Hiên kinh hi hô to: "Thật vậy chăng?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Kỳ Lân Vệ

Ban đầu Hỏa Kỳ Lân hạng gì hung hãn, đối mặt Li Vẫn cùng Hỏa Phượng Hoàng hợp công đều nghiêm nghị không sợ!

Lúc này Kỳ Lân khí thế so với ban đầu còn mạnh hơn thịnh gấp đôi, bởi vì nó đã dung hợp với hai cái Kỳ Lân nguyên đan, năng lực lại càng là thành lần tăng trưởng, loại Thần Thú này trở thành tọa kỵ, đó là hạng gì uy phong!

Điệp Hiên thử thăm dò cười Kỳ Lân lưng (vác), quay quanh tại thân thể bốn phía Liệt Hỏa không chút nào có thể đối với nàng tạo thành tổn thương, ngược lại như trách nữ thần uy phong run sợ!

Hỏa Kỳ Lân đứng đây, ngửa mặt một tiếng dài rống, vèo nhảy chồm đến Long Giác bên người, cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm lấy mấy miếng vết thương của hắn, miệng một trưng, "Phốc!" nhổ xuất một ngụm Liệt Diễm!

Tiểu Bảo mắt thấy Long Giác toàn bộ nửa người cũng bị Liệt Diễm bao vây, trong nội tâm cả kinh, hét lớn một tiếng: "Người dám!"

Điệp Hiên cũng tại lưng kỳ lân gấp hô: "Tướng công không ai động, Long Giác không có việc gì!"

Tiểu Bảo có chút bán tín bán nghi, con mắt chăm chú nhìn Liệt Diễm bên trong Long Giác, mục quang dần dần trở nên kinh ngạc, ngạc nhiên!

Chỉ thấy Long Giác tổn thương cánh tay tại Liệt Diễm thiêu đốt chỉ, miệng vết thương đầu tiên là hòa tan, cùng kỳ góc chặt chẽ dung hợp, hai cây kỳ góc cũng vết thiêu vết mềm, lại còn dần dần kéo dài!

Cuối cùng, một cây kỳ góc biến thành cánh tay bộ dáng, các đốt ngón tay ngón tay cùng hắn bản thân cánh tay phải cũng không hai dạng, một căn khác kỳ góc lại là vết thiêu càng sáng, cuối cùng dán chặt lấy kia huyền hóa ra cánh tay, biến thành chém kim quang chói mắt, sắc bén vô luân trường đao!

Tiểu Bảo hít một hơi lãnh khí, trong ánh mắt một bộ thần sắc bất khả tư nghị, nhẹ nhàng thờ dài: "Kỳ Lân Tí? Kỳ Lân đao?!"

Long Giác tựa hồ khó có thể chịu được thân thể biến hóa, chau mày, lại là cắn răng cứng rắn chịu thống khổ, một lát sau, cánh tay cùng thần đao bắt đầu định hình, thần sắc của hắn mới dần dần buông lỏng, bụng dưới lại bị kỳ hỏa thiêu màu đỏ bùng một mảnh, lại còn phập phồng không chỉ, hình như có một cái con chuột tại hắn trong bụng chạy loạn tán loạn!

Tiểu Bảo vẻ khiếp sợ càng lớn, lắc đầu thờ dài: "Long Giác lần này phát đạt, này kỳ hỏa có thể giúp hắn luyện ra tâm đan!"

Qua thời gian một nén nhang, Long Giác đột nhiên hai mắt mở to, một đôi kim quang từ trong mắt bắn ra, Hỏa Kỳ Lân cũng không hề phun lửa, đứng tại một bên!

Cũng không thấy Long Giác thân hình như thế nào động tác, liền đã động thân lên, quỳ trước mặt Tiểu Bảo cúi đầu nói: "Thần cung Kỳ Lân Vệ, Kỳ Lân cấm quân thống lĩnh Long Giác bái kiến Huyền Ngọc Đại Đế!"

Điệp Hiên há to miệng mong, nhìn nhìn Long Giác kêu to: "Người tại nói ai? Người là không phải là bị hỏa thiêu choáng váng?"

Long Giác hơi quay người, đối với Diệp Hiên dập đầu: "Ty chức bái kiến bươm bướm phi nương nương!"

Điệp Hiên một bộ kinh ngạc đến ngây người bộ dáng, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, đối với Long Giác hỏi: "Người. . . Người là đang nói chuyện với ta phải không?"

Long Giác chấp tay nói: "Vừa rồi ta tại trong hôn mê, nhớ tới rất nhiều sự tình, nguyên lai chủ nhân chính là Huyền Ngọc Đại Đế trọng sinh, bà cô nhóm đều là Tàn phi chuyên chế. ! Ta vốn là Thần cung tám vị bên trong Kỳ Lân Vệ, Đế Tôn nâng đỡ, để ta huấn luyện Kỳ Lân cấm quân!"

Hiện tại lòng ta đan đã thành, thần thức đã phục, ngày sau trợ Đế Tôn trọng triều lên đế vị, chỉ là tâm đan sơ thành, thần kỹ vẫn không thể quá phục, thần thức cũng chỉ có thể nhớ lại kiếp trước một phần nhỏ, không thể hoàn toàn khôi phục!"

Điệp Hiên miệng ngập ngừng, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể rõ ràng Bạch Long đầu khẩu bên trong ý tứ, hãy nhìn hắn ánh mắt tinh bản, cũng không muốn bị thiêu choáng váng bộ dáng, đành phải đưa ánh mắt nhìn về phía Tiểu Bảo, lấy cầu được đến giải thích.

Tiểu Bảo bản thân cũng là mê mẩn đờ đẫn, có khi trong đầu cũng sẽ hiện ra một ít mạc danh kỳ diệu ý chợt nảy ra, lão Thụ Tinh, Âm Xà vương, Liễu Phiến Hải cùng lời nói của mình, đối với kiếp trước của mình đều có đề cập, cho nên Long Giác nói ra nói như vậy, hắn đến chưa phát giác ra kỳ quái.

Vốn định từ miệng Long Giác hiểu rõ càng nhiều, nhưng nghĩ lại chính mình mấy người đến chỗ này thật sự là thời gian không ngắn, người ở bên ngoài nhất định là tìm lo lắng, vì vậy đối với Long Giác cùng Diệp Hiên nói: "Chúng ta sau này hãy nói cái này, hiện tại đi ra ngoài trước. Nhớ kỹ, chuyện nơi đây đừng cho người khác biết!"

Điệp Hiên nghe xong vậy thì, dù sao về sau thời gian còn dài mà!

Miệng giềng cách đây ước chừng hai trượng, lấy Tiểu Bảo thân pháp, đi tất nhiên là không khó.

Thế nhưng là Long Giác vừa mới bị thương, tới dễ dàng, đi đoán chừng cũng có chút cố hết sức.

Điệp Hiên vỗ vỗ Kỳ Lân cái trán: "Người có thể hay không nhảy xuống?"

Hòa Kỳ Lân cái mũi khê hừ, tựa hồ rất là khinh thường, một cái thả người, thân thể cao lớn lại phi thân lên, dễ dàng rơi vào bên cạnh giếng!

Điệp Hiên đại hì, ôm Hòa Kỳ Lân cái cổ nói: "Người thật là lợi hại!"

Tiểu Bảo kéo một phát Long Giác cánh tay phải: "Ta kéo người đi!"

Long Giác lắc đầu: "Không cần, tạ Đế Tôn!" Nói qua cánh tay trái nắm tay một nắm, đối với chân đột nhiên mãnh liệt nện một quyền, "Phanh!" một tiếng đất rung núi chuyển, Long Giác cả người nện một quyền này chỉ lực, lại đạn cao mấy trượng, văng văng rơi vào bên cạnh giếng!

Vừa mới lạc định, Tiểu Bảo đã không biết khi nào đứng ở trước mặt mình, nhìn nhìn cánh tay trái của hắn tán thưởng: "Kỳ Lân Tí, quả nhiên bá đạo!"

Long Giác không nghĩ tới chính mình được này mạnh mẽ cánh tay, còn nhanh bất quá Tiểu Bảo thân pháp, trong lòng cũng là vừa sợ lại phục, chấp tay nói: "Huyền Đế uy nghi, thần. . ."

Tiểu Bảo khoát tay chặn lại, nhìn nhìn Long Giác nói: "Từ giờ trở đi đối với bất kỳ người nào cũng không muốn nói chuyện của kiếp trước! Trước kia chúng ta là quan hệ như thế nào, về sau hay là! Bây giờ còn không phải báo cho mọi người thời điểm! Hơn nữa rất nhiều chuyện ta hiện tại so với người còn ít hiểu biết!"

Long Giác chấp tay nói: "Vâng!"

Điệp Hiên nhìn nhìn Long Giác cánh tay trái, kỳ quái nói: "Ta nhớ được còn có một cây đao đâu này?"

Long Giác ngạc nhiên cúi đầu, nhìn mình cánh tay trái nói: "Đao? Cái gì đao?"

Tiểu Bảo cũng có chút kỳ quái, mình và Điệp Hiên hai người rõ ràng nhìn thấy hai cây kỳ gộc một cây hóa cánh tay, một cây hóa đao, hiện giờ như thế nào chỉ còn cánh tay, đao nhưng không thấy sao?

Kỳ Lân này đao thể nhưng là mở ra thông tiên môn cái chìa khóa, tương đối trọng yếu, hiện giờ không thấy, làm sao có thể đi?

Có thể Long Giác thân quần áo đã bị kỳ hỏa thiêu đốt thành tẫn, không có vật gì, cũng không có chỗ che dấu, Long Giác thần sắc cũng báo cho hai người, hẳn xác thực không biết có Kỳ Lân đao, kia đao hẳn là chân phải, chính mình chạy mất?

Huống chi hết thấy đều tại mí mắt của mình từ ngọn nguồn, đao như thế nào chạy trốn? Vậy nó dấu ở nơi nào?

Tiểu Bảo đang định muốn hỏi, lại nghe bên ngoài son động truyền đến từng trận hô to: "Tiểu huynh đệ, Điệp Hiên cô nương, Long Huỳnh Đệ, các người ở nơi nào?"

Tiểu Bảo mỉm cười, đối với Điệp Hiên cùng Long Giác nói: "Chúng ta đi ra ngoài trước, bọn họ nhất định sốt ruột chờ. Nhớ kỹ, về chuyện của kiếp trước tình trước không muốn báo cho đoàn người, để tránh tăng thêm khủng hoảng!"

Long Giác cùng Điệp Hiên đồng thời gật gật đầu, ba người một thú, đủ bước hướng ngoài động đi đến.

Bóng đêm càng thâm, mưa to đã ngừng, mọi người đang xuyên núi chủ phong cùng nam phong chỗ va chạm đáp nổi lên lều vải, lại còn nhặt được nhánh cây, tại đất trống dâng lên đồng lửa, xúm lại cùng một chỗ, hưởng thụ lấy này sau khi chiến đấu gấp lại cùng ôn hoà.

Kỳ Lân động đã bị Long Giác một quyền kia chi uy cho chấn đập, phần này công lực, làm Tiểu Bảo cùng Điệp Hiên đều thán phục không thôi!

Mọi người mới gặp gỡ Long Giác từ trong động đi ra, gần như hoài nghi mình nhận lầm người!

Không chỉ là nguyên lai tàn chiêu dài cánh tay ra tân cánh tay, chỉ cần là hắn thân loại khí chất đó, cũng đã theo trước rất là khác lạ, nghiêm nghị uy nghiêm, giống như thiên binh thần tướng!

Thấy được Điệp Hiên cười một cái hình thể càng thêm không lồ Hòa Kỳ Lân, lại càng là kinh hãi liền mong đều cơ hồ muốn mất tới!

Long Giác cùng Điệp Hiên liền đem trong động phát sinh tình huống hướng mọi người giải thích một lần, đương nhiên cần tuân Tiểu Bảo nhắc nhở, không đề cập tới kiếp trước sự tình, mọi người lúc này mới cảm thán tạo vật trời người, phúc duyên khéo léo đến, một chỗ chân thành chúc mừng Điệp Hiên cùng Long Giác.

Sài Vũ bị mọi người chôn cất tại Kỳ Lân trong động, đây là Long Giác kiên trì!

Kỳ Lân trong động chuyện đã xảy ra đối với Long Giác cảm xúc không thể nghi ngờ là sâu nhất, bởi vì hắn chính mình chính là người như vậy, vì tình nghĩa huynh đệ ném đầu lâu vậy nhiệt huyết, giúp bạn không tiếc cả mạng sống không chối từ!

Sài Vũ chôn cất tại Kỳ Lân động, coi như là anh hùng thân vui anh hùng mộ, chết ở nó chỗ!

Từ Kỳ Lân động trở về, Long Giác một mực trầm mặc không nói, chỉ là trên nét mặt thiếu đi vài phần bi thống, nhiều vài phần kiên nghị, xem ra tâm đan luyện thành, đối với tính cách của hắn cũng có chút cải tạo, tuy bản tính không biến, đối với sinh tử lại là đã thấy ra rất nhiều!

Ngưu Thông đối với chính mình đại ca sẽ có như thế tạo hóa cũng là hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, cuối cùng phân tán một ít mất đi nhị ca đau khổ.

Long Giác lại đem hắn kéo đến một bên, nói cho hắn biết phải ở trong vòng vài ngày đã thông trong đầu hắn huyết đạo kinh mạch, để cho hắn có thể nói có thể nghe.

Tiểu Bảo tự nhiên biết Long Giác đã khôi phục thân thức, trước mắt mà nói, nhìn người nếu so với chính mình lợi hại, chuẩn xác, cho nên cũng không ngăn trở, theo hắn làm như!

Ngày hôm nay, đầu tiên là tại thảo nguyên hãm vào Tù Thủy Mê Thần đại trận, về sau lại bị Khuy Thứ Doanh bao vây, cuối cùng tam đại Thần Thú quyết đấu, có thể nói nguy hiểm trùng điệp, sinh tử một đường!

Dù là Diêm Tuyền cùng Nham Ưng hai cái này công lực cao thâm cao thủ đều có chút mệt mỏi ý tứ, chớ nói chi là Tước Vũ đám người, cũng đã trở lại chính mình lều vài đi ngủ. Tiểu Bảo lại là nửa điểm buồn ngủ cũng không, mình ngồi ở bên cạnh đồng lửa, sững sờ xuất thần.

Sài Vũ hi sinh, Tiểu Bảo tự trách không thôi! Muốn không phải đi theo mình tới Việt Châu thành, Sài Vũ cũng sẽ không có này một kiếp!

Cho nên Tiểu Bảo lại càng là kiên định mở ra thông tiên môn quyết tâm, chỉ có năng lực của mình cường đại, mới có bảo hộ người yêu, huynh đệ thực lực!

Chỉ là Kỳ Lân này đao rõ ràng tại Long Giác thân, lúc này vì sao lại biến mất không thấy đâu này? Điều này làm cho Tiểu Bảo trăm mối vẫn không có cách giải.

Hướng chi Long Phượng vòng tay hiện tại chỉ phải thứ nhất, Phượng vòng tay tại Tước Vũ tay, kia long vòng tay đang ở đâu? Là không phải thật sự như suy đoán của mình, tại tước hoàn thân? Tước hoàn lại đi nơi nào?

Tiểu Bảo nghĩ nửa ngày cũng không có làm rõ đầu mối, hiện tại duy nhất khẳng định là, Kỳ Lân đao đã xuất hiện, liền phụ ở trong cơ thể Long Giác, chỉ là không biết phải như thế nào kích phát ra!

Nếu như Kỳ Lân đao đã xuất, kia xuyên núi cũng liền không cần lưu lại, một bước đi đâu?

Mọi người hạ trại địa phương, là giữa hai ngọn đỉnh núi 0.0, cho nên phong không phải rất lớn, Tiểu Bảo hướng đồng lửa Lý Gia mấy cây sài mộc, ngọn lửa âm một sát, lại dâng một thiêu đốt lên!

Ở nơi này cái trong chớp mắt, Tiểu Bảo đột nhiên động, thân ảnh nhoáng một cái, trước đây đối diện một cây đại thụ tật bản đi!

Lấy Tiểu Bảo bây giờ thân thủ, tuy sẽ không không hề có võ công nền tảng, cũng không nội lực, thể nhưng tốc độ di chuyển cực nhanh, phóng tầm mắt thiên không ai bằng!

Hơn nữa hắn thể chất đặc thù cường hãn, lại có Thất thái nguyên đan hộ thể, cho dù bị cao thủ nhất lưu vây công, cũng sẽ không chịu một chút tổn thương, trừ phi địch nhân cầm trong tay Kỳ Lân đao như vậy thí thân binh!

Đương nhiên, hắn cũng không có biện pháp đánh chết địch nhân, bất quá lại có thể đem đối phương tươi sống một chết! Bởi vì Thiên Cương Khí thuần một khi thi triển, vô luận cao thủ đối với hắn căn bản không thể làm gì, đánh hắn chỉ là uống phí khí lực mà thôi!

Hơn nữa hắn hiện tại tuy còn không có khôi phục thân kỹ, cũng đã có thân đồng dạng cảm giác, loại này đối với ngoại giới nhận thức độ linh mẫn, liền tới cao thủ lợi hại như Liễu Phiến Hải người, cũng theo không kịp!

Vừa rồi ánh lửa buồn bã trong đó, hắn liền phát hiện đối diện năm trượng có hơn đại thụ cất giấu hai người, vì vậy lập tức khởi hành bắn đi qua!

Thụ hai người Hắc Y Nhân vừa mới giấu kỹ thân hình, liền thấy được Tiểu Bảo đã ngồi tại trước mặt các nàng, lúc này sợ hãi kêu lên một cái, một người kinh sợ hỏi: "Người. . . Người muốn làm gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Bằng hữu khó phân

Tiểu Bảo nhìn hai người đầu đội lụa đen che mặt, nghe xong thanh âm kiều mị, thế mới biết là hai nữ nhân, không khỏi nhủ thầm nói: "Là người nhóm muốn làm gì mới đối với! Vì sao phải giám thị ta?"

Một nữ nhân hừ một tiếng: "Thiên tài gọi bằng cụ giám thị người! Này sơn lại không phải của người, người tới, chúng ta không thể tới?"

Này đã thuộc về tiểu hài tử chơi xỏ lá thủ đoạn, Tiểu Bảo cảm thấy có chút buồn cười.

Nghe thanh âm này hai nữ người niên kỷ cũng không lớn, là địch là bạn? Nếu như là hữu, ngoại trừ Tước Vũ chúng nữ, chính mình dường như không có cùng nữ hài tử khác từng có kết giao.

Nếu như là địch, các nàng chẳng lẽ là Dàn Hồ phái tới thích khách? Có thể chính mình lại hoàn toàn không cảm giác được luồng nữ sát khí trên người, kia các nàng vì sao phải giám thị chính mình?

Hắn là. . . Tiểu Bảo trong đầu linh quang lóe lên, miệng một phát, cười hắc hắc nói: "Thiết cô nương, liên cô nương, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!"

Một người thân thể chấn động, nhìn đồng bạn liếc một cái, đưa tay tháo xuống khăn che mặt của tự mình, lộ ra một trương tuyệt mỹ vô luân khuôn mặt, oán hận nói: "Bị tiểu tử này nhìn ra!" Chính là Liên Tâm.

Thiết Ý cũng tháo xuống khăn che mặt, lạnh lùng nói: "Người là làm sao thấy được?"

Tiểu Bảo nhún nhún vai: "Có thể đối với tại hạ hận thấu xương, ngoại trừ Dàn Hồ, cũng chỉ có nhị vị cô nương mà thôi. Này đêm hôm khuya khoắt, hoang sơn lão lâm, cũng đúng là nhị vị báo ngày đó tại hạ mạo phạm chi cừu thời cơ tốt nhất."

Thiết Ý nghe xong, lông mày đứng đấy, mặt phản sương lạnh, cười lạnh nói: "Người cho rằng chúng ta là tới giết người?"

Liên Tâm hai mắt lại càng là tức giận đến cắn răng, kéo lại Thiết Ý cánh tay nói: "Tỷ tỷ, chúng ta đi! Uống chúng ta ngày đó dẫn đi Vương gia đại quân, lại bị hỗn đản này lấy được tâm trở thành lòng lang dạ thú!"

Tiểu Bảo nghe xong, trong nội tâm khẽ động, hai tay duỗi ra, phân biệt bắt lấy Thiết Ý cùng Liên Tâm tay trắng, ôn nhu hỏi các nàng: "Trách không được Bá Vương cương vị trên Bình An một đêm, không nghĩ được dẫn quân đúng là bị nhị vị cô nương dẫn đi! Tiểu Bảo tạ nhị vị viện thủ chi ân! Vừa rồi làm đem nhị vị trở thành Dàn Hồ phái tới sát thủ, là ta hỗn đản, trách oan nhị vị, hướng hai vị cô nương xin lỗi, thỉnh không nên tức giận!"

Thiết Ý cùng Liên Tâm nghe xong, đồng thời hừ một tiếng, không nói gì, chỉ là thân thể lại ngừng lại, hai tờ tất cả chiếc tuyệt luân vẻ khuôn mặt lại là đồng thời đỏ lên.

Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi các nàng: "Thiết cô nương, liên cô nương, lẽ ra các người là Ma Vương cùng Quỷ vương đồ đệ, Ma Vương cùng Quỷ vương lại là Dàn Hồ minh hữu, chúng ta là địch không phải bạn, vì sao nhị vị cãi lời sư mệnh, phải trợ giúp tại hạ?"

"Ta. . ." Liên Tâm đỏ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng cũng không dám nhìn Tiểu Bảo, trong nội tâm một hồi mờ mịt, đúng vậy a, chính mình vì sao phải tương trợ vốn nên là đúng đầu gia hỏa đầu này?

Thiết Ý thừa dịp nói qua: "Người. . . Khinh bạc tỷ muội chúng ta, coi như là giết người, cũng có thể do hai người chúng ta động thủ, có thể nào chết ở quan binh trên tay! Người trước buông tay!"

Tiểu Bảo lúc này mới tỉnh cảm giác chính mình còn lôi kéo người ta cánh tay, vội vàng buông ra hai tay, ha ha cười cười, nhìn nhìn Thiết Ý Liên Tâm nói: "Là như thế, kia nhị vị cô nương chỉ bằng động thủ, là sát là đánh, Tiểu Bảo đều do các người!"

Tiểu Bảo hai tay một lưng, vững vàng ngồi ở Thiết Ý Liên Tâm đối diện, mỉm cười nhìn các nàng.

Thiết Ý hừ lạnh một tiếng: "Người cho rằng ta không dám giết người!" Bá một chút giương lên cánh tay, lại thấy Tiểu Bảo hay là cười mỉm nhìn nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích, trong nội tâm mềm nhũn, một chương này đã có thể bỏ không nổi nữa!

Liên Tâm lại là lại càng hoảng sợ, bản năng đồng dạng xuất thủ kéo lấy Thiết Ý cánh tay, trong miệng vội gọi: "Tỷ tỷ, người thật đúng muốn. . ."

Lời chỉ nói một nửa, liền cảm giác ra Thiết Ý cũng không sát ý, Tiểu Bảo lại là cười hi hi nhìn mình chăm chăm, khuôn mặt nhất thời càng thêm đỏ tươi, tâm ý đã biểu lộ không bỏ sót, dù là nàng lúc trước là một giết người không thấy máu mặt lạnh sát thủ, lúc này cũng như tiểu cô nương đồng dạng, xấu hổ liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tiểu Bảo đến bây giờ còn nhìn không ra luồng nữ tâm tư, vậy cũng thật sự là cái kẻ ngu! Đưa tay lần nữa cầm chặt Thiết Ý Liên Tâm đầu ngón tay, chặt chẽ nắm tại lòng bàn tay của mình, ôn nhu nói: "Hai vị cô nương có thể nghe ta một lời?"

Thiết Ý thân thể run lên, thật vất vả khua lên tới hung ác bộ dáng nhất thời đã trút giận, dùng sức tránh thoát cánh tay của mình, lại vẫn là gãy giữa mà không thoát, đành phải đỏ lên khuôn mặt nói: "Người trước thả ta ra, người muốn nói gì?"

Tiểu Bảo lại là đem hai nữ tay bắt càng chặt, lại còn hai tay khép lại, đem nhì nữ tay nâng tại trước ngực, mỗi chữ mỗi câu nói: "Ta muốn nhị vị cô nương bỏ gian tà theo chính nghĩa, thoát ly sư môn!"

Thiết Ý Liên Tâm ngẩn ngơ, bật thốt lên kêu to: "Không được! Sư phụ đối với ta ân trọng như núi, làm sao có thể phản bội hân!"

"Đúng đây, sư phụ nuôi dưỡng ta nhiều năm như vậy, giống như cha ruột đồng dạng, làm trai gái làm sao có thể phản bội phụ thân của mình!"

Tiểu Bảo hừ lạnh một tiếng: "Ân trọng như núi? Thân như cha đẻ? Kia ta hỏi các ngươi, cái nào phụ thân hội nhần tâm để cho nữ nhi của mình làm một người giết người không chớp mắt sát thủ! Cái nào phụ thân sẽ ở các ngươi cái gọi là đang hành động chỉ lo sự tình thành bại không để ý nữ an nguy? Các ngươi chẳng qua là bọn họ bồi dưỡng ra công cụ sát nhân, tất cả tiểu ừ tiểu Huệ chẳng qua là để cho các ngươi đối với bọn họ khăng khăng một mực mà thôi!"

Hai nữ thân thể run lên, há mồm liền nghĩ phản bác, có thể lời đến bên miệng, lại một câu cũng không nói ra được!

Tiểu Bảo nói cũng đúng, từ tiểu nhị nữ đã bị Ma Vương cùng Quỷ vương thu dưỡng, tiến hành tàn khốc huấn luyện, học tập lại là các loại giết người kỹ pháp!

Thành tài, Ma Vương cùng Quỷ vương vì mình môn phái khuếch trương, còn có chính là Dàn Hồ chiêu dụ bày mưu đặt kế, ám sát rất nhiều người.

Có chút là triều đình quan viên, có chút là giang hồ đại hào, võ công có chiều cao ngọn nguồn, thế nhưng mệnh lệnh lại là không từ thủ đoạn, lấy giết chết đối phương làm mục đích cuối cùng, bằng không thì trở về cũng có nghiêm khắc trách phạt!

Nhưng lại chưa bao giờ bản khoả qua sinh tử của mình, tình huống này từ lần trước trong Chu phủ là được nhìn thấy đấy, Thiết Ý cùng Liên Tâm không phải không thừa nhận, mình quả thật là sư phụ công cụ sát nhân, nếu có một ngày mất đi giá trị, sẽ cùng sư môn nó đệ tử của hân đồng dạng, tại trong cuộc sống triệt để tiêu thất!

Có thể thật sự là muốn phản bội sư môn, kia hai nữ vẫn còn có chút do dự, rốt cuộc trên giang hồ mặc kệ hắc đạo bạch đạo, tôn sư trọng giáo đều là môn thứ nhất quy!

Huống chi chính mình dù cho thoát ly sư môn, thiên hạ to lớn đâu mới là chỗ ẩn thân của mình? Chẳng lẽ liền cả ngày cùng trước mắt tiểu tử này cùng một chỗ?

Tuy hai nữ trong phương tâm đối với Tiểu Bảo ám sinh tình tứ, nhưng dù sao tiếp xúc thời gian không nhiều lắm, quan hệ còn không có đạt tới vì người này liều lĩnh tình trạng!

Huống chi tiểu tử này liền võ công cũng sẽ không, thì như thế nào bảo vệ mình? Như thế nào chống cự Dàn Hồ cùng Ma Vương Quỷ vương truy sát?

Tiểu Bảo thấy được hai nữ cúi đầu không nói, cũng biết việc này không phải nhất thời bán hội có thể giải quyết, vì vậy nắm chặt hai nữ đầu ngón tay, chân thành nói: "Hai vị cô nương có thể lo lắng nhiều một đoạn thời gian, ta minh bạch tâm ý của các ngươi, Tiểu Bảo cảm tạ nhị vị coi trọng, cũng định sẽ không để cho nhị vị thất vọng!"

Dàn Hồ tai họa muốn dân trăm họ, sớm muộn ắt gặp Thiên Khiển, Ma Vương Quỷ vương Trợ Trụ Vi Ngục, cũng sẽ không có chết già, nhị vị cô nương hay là sớm ngày thoát ly hiểm địa, Tiểu Bảo lấy tánh mạng cam đoan, sẽ chiếu cố hảo các ngươi!"

Hai nữ vốn nghĩ cười nhạo Tiểu Bảo không biết võ công, còn mưu toan chiếu cố chính mình, có thể một nghĩ tới tên này tuy không một chút nội lực, lại thần pháp cực nhanh, hơn nữa thể chất tinh kỳ, cho dù thiên lôi đánh xuống, tựa hồ cũng khó lay nó thân, thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng, nói không chừng cũng thật có thể bảo vệ mình!

Còn có lúc này hân ngôn từ thành khẩu, ngữ khí bình thản lại những câu như thế, tâm hồn thiếu nữ ngọt ngào, lời vừa tới miệng đúng là vẫn còn không có nói ra, trong đầu đã đắm chìm tại đối với tương lai sinh hoạt vô hạn mơ màng trúng.

Hay là Thiết Ý kinh nghiệm hơn một chút, rất nhanh liền từ trong tưởng tượng tránh thoát xuất ra, dùng sức rút ra bản thân bàn tay nhỏ bé, đỏ mặt nói: "Việc này cho chúng ta còn muốn nghĩ, dù sao chúng ta còn không có báo thù, ngươi đi đâu đều không thoát khỏi được chúng ta truy sát!"

Tay của nàng rút ra, Liên Tâm cũng nghiêm chỉnh để cho Tiểu Bảo lôi kéo, vội vàng cũng rút tay ra ngoài, hừ lạnh: "Ngươi tốt nhất thả linh tinh một chút, chúng ta bây giờ hay là địch nhân!"

Tiểu Bảo ha ha cười cười, cũng minh bạch đây là hai cái Tiểu Thiếu Nữ đi theo chính mình lý do, cũng không nói ra, trong miệng nói qua: "Chỉ là lần sau tìm ta, đừng có lại lén lút lút lút, ngày mai ta giới thiệu Tước Vũ các nàng cùng các ngươi nhận thức, các ngươi chắc chắn vừa thấy như xưa!"

Thiết Ý nhú mày: "Không được, bọn chúng ta đợi hội muốn đi!"

Tiểu Bảo kinh sợ hỏi: "Vì cái gì?"

Liên Tâm trợn mắt nhìn hân: "Còn không phải bởi vì ngươi! Dàn Hoàng năm ngàn đại quân đều không làm gì được các ngươi, hiện tại đã nộ khí trùng thiên, phái ra hai đội đội ngũ để đối phó ngươi! Sư phụ cũng là được thỉnh mời rời núi, đã khởi hành đến đây, tỷ muội chúng ta nói như thế nào đều là Ma Môn rừng quý đệ tử, đương nhiên muốn đi nghênh tiếp sư phụ!"

Thiết Ý lo lắng nói: "Ngươi nên cẩn thận, sự phụ ta mà công đã đại thành, Quý vương quý thuật cũng không có người có thể địch, huống chi Dàn Hồ còn phải một cái thần bí cao thủ mà đến, liền sự phụ của chúng ta đều đối với hắn kiêng kỵ ba phần!"

Tiểu Bảo cuối cùng biết Thiết Ý Liên Tâm đêm nay tìm đến mục đích của mình, trong nội tâm một hồi cảm kích, nhìn nhìn hai nữ nói: "Để cho nhị vị cô nương phí tâm! Bất quá thần bí này cao thủ là ai? Võ công có gì chỗ độc đáo? So với sự phụ ta Liễu Như Phong thì như thế nào?"

Thiết Ý lạnh quát một tiếng: "Sự phụ ta cùng Quý vương võ công đều cùng Liễu Phiên Hải không sai biệt lắm, liền bọn họ đều có chút kiêng kỵ nhân vật, Liễu Như Phong như thế nào so sánh? Ngươi thực là một ngốc tử!"

Tiểu Bảo rõ ràng tao liễu tao đầu, hắn đối với võ công dốt đặc cán mai, có thể tưởng tượng ra tuyệt đỉnh cao thủ chính là Liễu Phiên Hải cùng Liễu Như Phong.

Về phần Âm Xà vương, đó là chính mình thần bộc, khiến cho là thần kỹ, không thuộc về võ công phạm trù!

Liên Tâm nhẹ chau lại lông mày, thấp giọng hỏi hắn: "Ngươi cũng biết Dàn Hoàng ảnh vệ?"

Tiểu Bảo trong đầu lóe lên, kêu sợ hãi một tiếng: "Ảnh vệ? Ta dường như từ nơi nào nghe nói qua!"

Liên Tâm gật đầu nói: "Bóng dáng mười vệ, là Dàn Hồ nhất thiết thân thị vệ, võ công chí cao, thế gian hiếm thấy! Hơn nữa từ trước đến nay không có người thấy tướng mạo của bọn hắn, bởi vì gặp qua người của bọn hắn, đều chết mất!"

Ta suy đoán, bọn họ cá nhân võ công, nên cùng Liễu Phiên Hải không sai biệt lắm, so với Liễu Như Phong cao hơn, thế nhưng nếu như mười người liên thủ, cho dù mười cái Liễu Phiên Hải, đều không phải là đối thủ!"

Tiểu Bảo hít một hơi lãnh khí, thì thào nói qua: "Lợi hại như vậy! Dàn Hoàng lại phải bọn họ để đối phó ta, ta thật là đủ được coi trọng rồi!"

Thiết Ý lắc đầu nói: "Ảnh vệ cùng Dàn Hoàng một tác cũng không rời, Dàn Hoàng tại Quan Trung, bọn họ cũng chắc chắn sẽ không đi tới đây!"

Tiểu Bảo ngạc nhiên nói: "Vậy các ngươi nói cho ta biết. . ."

Liên Tâm mặt mày bên trong thần sắc lo lắng càng sâu, than nhẹ một tiếng: "Theo ta được biết, thần bí kia cao thủ chính là ảnh vệ giáo đầu!"

Tiểu Bảo miệng Barton thì mở lớn lấy không khép lại được!

Ảnh vệ đã là đáng sợ như thế, bọn họ giáo đầu, võ công đã là khủng bố đến loại tình trạng nào!

Tiểu Bảo cười khổ một tiếng: "Xem ra lần này, ta là khó thoát khỏi cái chết! Đừng nói như vậy một cái khủng bố cao thủ, cho dù là các ngươi hai vị sự phụ, ta cũng khó có thể đối phó!"

Thiết Ý Liên Tâm nhìn nhau vừa nhìn, đều từ đối phương trong mắt nhìn ra kinh khủng cùng lo lắng thần sắc.

Tiểu Bảo thở dài: "Ta chỉ là một kẻ dân chúng, sẽ phải chịu Dàn Hoàng như thế lễ ngộ, cho dù chết, cũng là không lỗi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thần bí thích khách

Nghe gia hỏa này như thế hạ thấp chính mình, Thiết Ý Liên Tâm cũng có chút dở khóc dở cười, có cái nào dân chúng thấp cổ bé họng, hội trong giang hồ nhắc lên lớn như vậy sóng gió?

Thiết Ý trầm giọng nói: "Ngươi là Phổ thông dân chúng sao? Dàn Bảo có Thiết Chấn Liên Túc hộ vệ, công phu của bọn hắn quá được chúng ta sự phụ chân truyền, lại như cũ bị người cướp đi Li Vẫn Thần Châu! 2000 đại quân vây quét, lại cuối cùng vẫn còn không công mà về "Răng công chúa tự mình suất quân đến đây, bố trí xuống mê thần đại trận, cũng không thể làm gì được các ngươi! Khuy Thứ Doanh chiến không khỏi lợi, lại bị các ngươi đánh quân lính tan rã!"

Tay người không người nào, lại có thể hiệu lệnh thiên hạ đã thú cùng quân đội đối kháng, đem Hồ Nha công chúa mang đến năm ngàn đại quân sát thương hơn phân nửa, thầy ngã xuyên núi! Loại năng lực này, Dàn Hồ không khủng hoảng mới là lạ, không coi trọng mới là lạ! Nếu để cho người vũ lực

lại phong, Hoàng của hần vị cũng là người phi tay có thể đựng!"

Liên Tâm nghiêng đầu nhìn từ trên xuống dưới Tiểu Bảo, nhũ mày hỏi hần: "Người đến cùng là người hay quý? Sao giọt giống như này năng lực, dám cùng triều đình chống lại!"

Tiểu Bảo ha ha cười cười, đứng dậy nói với hần: "Ta cũng không biết ta là cái gì, người cũng tốt, quý cũng thế, ta không nhận tội gây người khác, người khác cũng đừng đến trêu chọc ta, bằng không quân người là hoàng đế chí tôn, ta đồng dạng để cho người tồn binh hao tướng, trả giá lớn!"

Những lời này nói chém đinh chặt sắt, rung động đến tâm can, Thiết Ý Liên Tâm nhìn nhìn dưới ánh trăng Tiểu Bảo đứng chấp tay, giống như Thiên Thần, không ngờ ngây dại!

Tiểu Bảo thờ dài một tiếng: "Ta mặc dù không sợ Dân Hồ, thế nhưng là đi theo đó của ta giúp đỡ huynh đệ tỷ muội lại khó có thể cùng chống lại, hay là nghĩ cái biện pháp tạm lánh mũi nhọn đầu tốt hơn."

Liên Túc vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, đầy ngập ghen tuông hừ một tiếng: "Người là lo lắng người đám kia nữ nhân a!"

Tiểu Bảo mỉm cười, cũng không phản bác, gật đầu nói: "Vâng! Nếu như là nữ nhân của ta, ta không thể để cho các nàng chịu nửa điểm tổn thương! Vô luận là cái nào, đều là như thế!"

Thiết Ý Liên Tâm như thế nào nghe không ra trong lời nói ý tứ, há to miệng, không nói gì.

Tiểu Bảo nói tiếp đi: "Còn có đám kia bằng hữu, bọn họ đi theo ta, chỉ vì nghĩa khí, không cầu danh lợi, ta thì như thế nào nhẫn tâm để cho bọn họ đối mặt loại nguy hiểm này?"

Thiết Ý nghĩ một lát, đột nhiên nói: "Các người dứt khoát đi Minh Hồ, Tiên Dương Tương Quân có thể bảo hộ các người!"

Tiểu Bảo nhướng mày, thì thào nói qua: "Minh Hồ? Tiên Dương? Ta như thế nào cảm giác mình dường như nghe nói qua? Bất quá thông tiên môn ngay tại Minh Hồ, nơi này xác thực thế tại phải làm!"

Liên Tâm cũng nói: "Minh Hồ thủ vệ quân có hơn năm vạn người, không bị Dân Hồ phân công, cũng chưa nghe nói qua Dân Hoàng cùng bọn họ có cái xung đột, các người chính là lấy đi chỗ của hần tìm kiếm che chở, nghĩ Dân Hồ có mạnh mẽ hơn nữa, cũng không dám đơn giản trêu chọc năm vạn đại quân, cho mình gây xuống vô cùng vô tận phiền toái!"

Thiết Ý nói tiếp đi: "Vậy thần bí cao thủ võ công, đoán chừng cũng chỉ có Tiên Dương Tương Quân có thể đối phó!"

Tiểu Bảo ngạc nhiên: "Tiên Dương Tương Quân lợi hại như vậy?"

Thiết Ý gật đầu nói: "Sư phụ nói, nếu như hần ma công... Toàn bộ hoàn thành, trên đời này liền Liễu Phiến Hải đều không phải là đối thủ của hần, cũng liền chỉ có một người có thể làm hần có chỗ kiêng kỵ, đó chính là Tiên Dương Tương Quân!"

Liên Tâm phụ họa: "Đúng vậy a, sư phụ nói Tiên Dương Tương Quân Tiên Dương Thuần không sợ bất kỳ ma công quỷ kỹ, công thì vạn phu không ai địch, thủ thì Lôi Hỏa bất xâm, người phạm không thể có thể PHÁ...! Cũng chỉ có Tiên Dương Thuần có thể phá thần bí kia cao thủ Huyền Nguyệt Phi Luân!"

"Huyền Nguyệt Phi Luân?" Tiểu Bảo nghi hoặc nhìn hai nữ.

Thiết Ý ừ một tiếng: "Vậy thần bí cao thủ vũ khí chính là Huyền Nguyệt Phi Luân, thế nhân có thể biết cũng chỉ có những cái này, bởi vì vũ khí của hần cuối cùng còn có thể làm cho người ta trông thấy, về phần hần người, cho dù đứng trước mặt người, người cũng không biết!"

Tiểu Bảo lần nữa hít một hơi khí lạnh, thờ dài một tiếng: "Thật là lợi hại!"

Liên Tâm sốt ruột nói: "Các người lập tức khởi hành a, hiện tại không sai biệt lắm đã canh bốn. Hồ Nha công chúa dùng dùng bỏ câu đưa tin báo cho Dân Hoàng nàng đã mất bại, Dân Hoàng lập tức phái tới sát thủ, chắc hẳn lấy sư phụ ta võ công, tối mai là được đi đến Việt Châu thành, sát thủ kia võ công càng cao, nói không chừng giữa trưa sẽ đi đến, các người hay là hiện tại liền đi hảo!"

Tiểu Bảo giờ mới hiểu được hôm nay cô gái kia Tương Quân, đúng là Hồ Nha công chúa, nhớ tới chính mình từng không hề có ngăn cách cùng nàng ôm nhau cùng một chỗ, trong nội tâm nhảy dựng.

Bất quá bây giờ cũng không phải muốn những thứ này thời điểm, lúc này gật đầu: "Hảo, ta lập tức thông báo bọn họ khởi hành, hôm nay nhận được nhị vị cô nương thông báo tin tức này, ngày khác gặp lại, khẩn cầu nhị vị đã làm quyết đoán, Tiểu Bảo định đem nhị vị dài lưu lại bên người, nhằm báo thù ân cứu mạng!"

Thiết Ý Liên Tâm như thế nào không rõ Tiểu Bảo trong lời nói ý tứ, khuôn mặt ửng đỏ, nhìn nhìn Tiểu Bảo dạn dò: "Chúng ta thì sẽ có chỗ quyết đoán, người. . . Chính mình coi chừng!" Nói qua hai cái lệ ảnh thả người dưới thụ, tiêu thất tại trong bóng đêm.

Tiểu Bảo nhìn nhìn hai người bóng lưng rời đi, thì thào nói qua: "Minh Hồ. . . Tiên Dương Tương Quân. . . Đúng rồi, Thần Đan Bà Bà cũng ở chỗ đó, có nàng, định có thể khiến Tiên Dương Tương Quân tiếp nhận chúng ta!"

"Chủ nhân, chúng ta thật sự muốn ăn nhờ ở đậu sao?" Một thanh âm dưới tàng cây truyền đến, Tiểu Bảo thờ dài một tiếng, nhảy xuống, nhẹ giọng nói qua: "Long Giác, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Long Giác cùng sau lưng Tiểu Bảo, trong mắt lại tràn ngập kính nể thần sắc, nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Nguyên lai Đế Tôn sớm đã biết ta tới."

Tiểu Bảo cũng không phủ nhận, lại là chuyện khẩu hời hấn: "Nguru Thông thế nào?"

Long Giác chỉ tiết nói: "Ta tuy khôi phục thần thức, thế nhưng Linh đan chưa thành, chỉ có thể đem hấn trong đại não tắc kinh mạch khơi thông khai mở, không thể hoàn toàn thanh trừ r hừa chỉ có Thần Đan Bà Bà, mới có thể để cho Tam đệ há miệng có thể ngôn."

Tiểu Bảo gật đầu nói: "Cái này chính là. Lấy lực lượng của ngươi bây giờ, căn bản vô pháp chống lại ma quỷ Nhị vương, chớ nói chi là kia Huyền Nguyệt Phi Luân! Thực lực chúng ta vẫn chưa đạt tới cùng Dân Hồ chống lại tình trạng, lại có thể nào không nhờ vào lực lượng người khác?"

Long Giác sốt ruột nói: "Thế nhưng là ta đã có tâm đan, khôi phục thần thức, chỉ cần cho ta một đoạn thời gian, coi như là ma quỷ Nhị vương, có thể làm khó dễ được ta?"

Tiểu Bảo dừng bước lại, quay người nhìn nhìn Long Giác nói: "Vậy nếu như ma quỷ Nhị vương ngày mai sẽ đến, ngươi như thế nào bảo hộ Thập Tam Thái Bảo cùng Minh phủ Diêm điện? Chớ nói chi là ngươi những cái kia bà cô nhóm!"

Long Giác khẽ gật mình, nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Ta thế sống chết bảo vệ Đế Tôn và các vị nương nương!"

Tiểu Bảo cười cười: "Ngươi lực lượng một người, như thế nào chiếu cố rồi chúng ta hơn mười người! Các ngươi đều là bằng hữu của ta, ta tuyệt sẽ không để cho một người trong đó lại lần nữa đạo Sài Vũ vết xe đổ!"

Long Giác ánh mắt buồn bã, đối với Tiểu Bảo quỳ lạy: "Đế Tôn, thần vô năng. . ."

Tiểu Bảo một bả kéo hấn nói: "Ta không có trách ngươi! Tâm đan mới được, chung quy có cái thời gian tới dung hợp luyện hóa, ta này hiểu! Chúng ta bây giờ còn không phải triệt để đoạn tuyệt với Dân Hồ thời cơ, loại bản thân năng lực đầy đủ cường đại, đến lúc sau lại xung đột vũ trang, vậy lúc vậy không muộn!"

Chỉ là trận này sát lực cuộc chiến, có thể miễn thì miễn, ta thật sự không muốn nhìn thấy những cái này huyết tinh tinh cảnh. Ta đi Minh Hồ, không chỉ là muốn Tiên Dương Tương Quân bảo hộ, thật sự là có sự tình trọng đại muốn làm, cho dù Tiên Dương Tương Quân sẽ không bảo hộ chúng ta, chuyện này Minh Hồ hành trình, cũng là thế tại khó tránh khỏi, huống chi ngươi nói Nguru Thông muốn khôi phục thường nhân căn Thần Đan Bà Bà xuất thủ, ta đây lại càng là muốn không đi không được!"

Long Giác trầm ngâm một hồi, dậm chân nói: "Đế Tôn, ta có một chuyện muốn nhờ!"

Tiểu Bảo nghe xong, dừng bước lại nói: "Chuyện gì?"

Long Giác hai tay nhún, quỳ trên mặt đất nói: "Khẩn cầu Đế Tôn cho ta gây dựng lại Kỳ Lân Binh Đoàn!"

Tiểu Bảo lông mày nhướng lên, kinh sợ hỏi: "Kỳ Lân Binh Đoàn? Ngươi làm sao có thể loại suy nghĩ này?"

Long Giác quỳ trên mặt đất nói: "Ta này mấy canh giờ, trong đầu một mực hồi tưởng đến lúc trước ký ức. Nhớ năm đó Đế Tôn trong tay có tam đại binh đoàn, phi long, Loạn Phượng, Kỳ Lân. Huyền ma đại chiến, Kỳ Lân Binh Đoàn toàn quân bỏ mình, Tương Quân đến quân tốt, không một may mắn còn sống sót! Hiện giờ ta nếu như đã khôi phục thần thức, tự nhiên ngay lập tức gây dựng lại Kỳ Lân quân!"

Tiểu Bảo hít sâu một hơi, chỉ là những lời này, năm đó huyền ma đại chiến chi tàn khốc, có thể thấy được rõ ràng. Hấn nâng dậy Long Giác nói: "Ngươi như thế nào gây dựng lại? Chẳng lẽ muốn thiên hạ trung binh?"

Long Giác cười nói: "Đế Tôn không phục thần thức, không hiểu trong đó mấu chốt cũng là tất nhiên. Kỳ Lân Binh Đoàn còn gọi là thần lực thiên binh, mỗi cái trời sinh thần lực, loại người này có thể ngộ nhưng không thể cầu, không phải người người cũng có thể Khi được!"

Tiểu Bảo nhất thời nhớ tới Nguru Thông cùng Hạ thị huynh đệ, bọn họ vừa vặn phù hợp điều kiện này.

Long Giác nói tiếp đi: "Những chuyện này không cần Đế Tôn phiền lòng, ta sẽ đang âm thầm an bài, ta chỉ cần Đế Tôn cho phép."

Tiểu Bảo nghĩ thầm chính mình dù sao là nhất định cùng Dân Hoàng đối nghịch, thủ hạ càng nhiều, phần thắng càng lớn, vì vậy gật đầu nói: "Hào, ta đáp ứng ngươi, bất quá không thể họa và dân chúng!"

Long Giác cười to: "Cho dù dân chúng chịu, ta còn không chịu đó!"

Tiểu Bảo hỏi hấn: "Vậy cái khác hai cái binh đoàn. . .?"

Long Giác nhú mày nói: "Ta thần thức còn chưa quá phục, chỉ có thể nhớ tới phi long binh đoàn còn gọi là hung hãn võ binh đoàn, bên trong toàn bộ đều nhân gian tối cao tuyệt võ thuật cao thủ. Loạn Phượng binh đoàn còn gọi là Chi Phấn Binh Đoàn, tất cả đều là nữ nhân."

Chi Phấn Binh Đoàn? Tiểu Bảo trong đầu lóe lên, nhớ tới Mộng Nương đã từng đề cập tới cái tên này, xem ra thật sự là có.

Hai người vừa nói vừa đi, không nhiều lắm hội đã đi đến mọi người lều vải bên cạnh, Tiểu Bảo nói: "Những cái này ngày sau hãy nói, hiện tại chúng ta đánh thức mọi người, nhanh chóng chạy tới Minh Hồ, trời vừa sáng có thể đã muộn!"

Từ xuyên núi đến Minh Hồ, có năm ngày lộ trình. Nếu như xuôi theo đông ngân hải mà đi, thì muốn gần đường nhiều, đại khái chỉ cần ba ngày.

Bất quá đường ven biển trên có Dàn Hồ thủy quân, lại không dễ tránh giấu, cho nên Tiểu Bảo cân nhắc lợi hại, hay là buông tha cho, trực tiếp vượt qua Khuê sơn, tại trong rừng rậm chọn tuyến đường đi Minh Hồ.

Dù sao chúng nữ có Thần Thú thay đi bộ, những người còn lại công lực cũng không tính quá kém, bước tới tốc độ cũng không chậm chạp. Bất quá giữa trưa, đã vượt qua Khuê sơn, Việt Châu thành đã bị xa xa vượt qua phía sau.

Trên đường đi cây cối che âm, mọi người cũng không thấy được nóng.

Tiểu Bảo có chút cảm thán, nghĩ thế nhân ích kỷ tại tư, Trung Nguyên khu vực cây cối rậm rạp, mọi người cũng có thể khác tuân thiên lệnh, ít có phạt chém, lại đem vùng địa cực vạn mẫu rừng phòng hộ chém ngã bảy tám phần, làm cho Âm Xà vương vây công Tịnh Thủy Liên Tọa, lại không biết môi hồ rã lạnh, vùng địa cực như bị bị diệt, Trung Nguyên lại há có thể bình yên vô sự?

Thế nhân chỉ nhìn trước mắt lợi ích, thì như thế nào đi cái ông tôn muôn đời sự tình, nhìn Lai nhân chỉ tham lam, so với thần càng lớn, đã là như thế!

Liên tiếp đuổi hai ngày đường, ngược lại bình an vô sự.

Mọi người đi ngang qua thị trấn nhỏ, để tránh làm người khác chú ý, liền sai người vào thành mua một chút đồ ăn cùng y phục, lúc này đã đến cuối mùa thu, thời tiết bắt đầu chuyển sang lạnh lẽo, mọi người tuy có cao cường võ công, nhưng là không thể lại áo mỏng mình trần, làm cho người ta dễ làm người khác chú ý.

Đoạn đường này theo đồ cơ bản đều là cá Hương Thủy thôn, cái nhân cự ly đông ngân hải không xa, hồ nước đông đảo, dân chúng dựa vào cái gì ăn cái gì, cơ bản đều lấy đánh cá mà sống.

Này khả nhạc hư mất Li Vãn, phạm trần gặp bến nước, tất yếu hạ xuống chơi trò chơi một phen, nó là Thủy Thú, trên đất bằng tốc độ cũng không thua tại Băng Báo Tuyết Lang, cho nên cũng sẽ không khiến mọi người đợi lâu, Giao Nhi cũng liền từ nào đó nó hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Hung mãnh rùa biển

Sắc trời đem đen, mọi người đi đến một tòa Tiểu Ngư Thôn, nghĩ Dàn Hoàng truy binh cũng không lại nhanh như vậy chạy đến, mọi người đuổi hai ngày đường, rửa mặt cực kỳ không tiện, Tước Vũ liền thương lượng với Tiểu Bảo, đêm quảng trong thôn, không cầu cái khác, chỉ vì tắm rửa thuận tiện một ít.

Nữ hài tử luôn là thích sạch sẽ, chẳng quản từ khi xuống núi, võ công của các nàng có kinh nghiệm thực chiến, công lực đại tăng, đã đạt đến Trần không dính thân cảnh giới!

Thế nhưng cây lâu năm sống thói quen cũng không có sửa, hay là thích dễ dàng tắm rửa một phen, ai cũng không muốn làm cho người yêu của mình lang nghe thấy được trên người mình có dưng khí thối hoặc mùi mồ hôi.

Tiểu Bảo cũng đã đáp ứng, mọi người đem Thần Thú lưu ở thôn, cất bước đi vào thôn.

Cái thôn này cũng không lớn, không được Bách hộ người ta, lại còn cư trú tập trung, nhà ai có việc tất cả mọi người hội kịp thời chiếu ứng, cho nên mọi người tiến thôn, liền bị người phát giác.

Tiểu Bảo đi đến một vị chống gậy trước mặt Lão Bà Bà, nhẹ giọng nói với nàng: "Lão Bà Bà, chúng ta qua đường không sai, muốn mượn túc một đêm, khẩn cầu bà đi cái thuận tiện!"

Lão Bà Bà niên kỷ không sai biệt lắm đã có thất tuần, thân thể cũng không phải rất tốt, lỗ tai lại như cũ linh thông, đánh giá Tiểu Bảo mọi người, thấy mỗi cái lông mày xanh đôi mắt đẹp, không giống ác nhân, mới yên lòng, đối với Tiểu Bảo hỏi: "Các ngươi từ nơi nào đến, lại đã nơi nào đây?"

Tiểu Bảo khom người nói: "Chúng ta từ Việt Châu qua, muốn đi hướng Minh Hồ."

"Minh Hồ?" Lão Bà Bà ngậy ra một lúc, cười nói: "Vậy có thể đủ xa được! Các ngươi muốn mượn túc, đi ra nhà của ta đến đây đi, chỉ có một cháu gái nhỏ, gian phòng ngược lại là đủ ở."

Tiểu Bảo nhanh chóng thi lễ: "Cảm ơn bà bà!"

Mọi người đi theo Lão Bà Bà trở về nhà, không nghĩ được Lão Bà Bà này trạch viện thật sự khá lớn, trong phòng bài trí cũng không giống gia đình bình thường, Giao Nhi mỉm cười hỏi hân: "Bà bà, trong nhà chỉ có ngài cùng cháu gái sao?"

Lão Bà Bà cười nói: "Còn có con trai, tại Minh Hồ tham gia quân ngũ."

Mọi người ngạc nhiên, này con trai của Lão Bà Bà, đoán chừng là Tiên Dương Tương Quân thủ hạ chính là Đại Tướng, bằng không trong nhà sẽ không như thế có khí thế.

Tước Vũ lại hỏi: "Bà bà, kia con dâu không cùng ngài ở cùng một chỗ à?"

Lão Bà Bà hừ một tiếng, thờ phỉ phỉ nói: "Cái kia hôn tiểu tử, đều hai mươi vài, liền nửa cái con dâu cũng không có cho ta tìm!"

Mọi người cười vang, Lão Bà Bà này có ý tứ, muốn tìm con dâu nơi nào sẽ tìm nửa cái?

Bất quá sau khi cười xong lập tức thanh tĩnh, Diệp Hiến về mặt cảnh giới nhìn nhìn Lão Bà Bà hỏi: "Bà bà, ngài không có con dâu, nơi nào đến cháu gái?"

Lão Bà Bà nở nụ cười, chậm rì rì dẫn theo một bình nước, cho mọi người ngược lại tốt rồi trà, mới nói: "Cái kia tiểu gây sự, là Dững Nhi nhặt về! Vừa ôm lúc trở lại, liền lời cũng sẽ không nói, đường cũng sẽ không đi, hiện tại mỗi ngày liền biết điên chơi, nghịch ngợm gây sự, để ta lão thái bà tức giận!"

Mọi người giờ mới hiểu được, ha ha cười cười, nhìn Lão Bà Bà này tuy ngoài miệng đích thị là nói nhảm, đối với kia cháu gái nhỏ lại cực kỳ yêu thương.

Điều này cũng khó trách, nhi tử tham gia quân ngũ, trong nhà chỉ còn lại này một già một trẻ sống nương tựa lẫn nhau, cháu gái lại nghịch ngợm, cũng là trong lòng Lão Thái Thái thật.

Bất quá nhìn Lão Thái Thái này chỉ là chỉ trong chốc lát liền lấy ra nhiều như vậy chén trà, đích thị là sớm có chuẩn bị, nghĩ đến kia Dững Nhi cũng là trung hiếu người, thường xuyên mang binh trở về vấn an lão nương.

"Các ngươi ngồi lên, ta đi nấu cơm, lần trước Dững Nhi trả lại một khối lớn thịt bò, ta kia tiểu gây sự cũng ăn không hết, vừa vụn cho các vị nhắm rượu ăn!"

Lão Bà Bà đứng người lên, vừa nói vừa hướng phòng bếp đi, Tước Vũ chúng nữ cũng đi theo đứng lên, vây quanh Lão Bà Bà cười nói: "Dâu còn dùng lấy lão nhân ngài nhà động thủ, chúng ta những bọn tiểu bối này tới làm là tốt rồi!"

Lão Thái Thái cũng cười híp mắt híp mắt nói: "Vậy cùng đi a!"

Diêm Tuyền uống nước trà, nói với Tiểu Bảo: "Này con trai của Lão Bà Bà, nhất định là trong quân Đại Tướng, chúng ta có thể không nên đắc tội người ta, bằng không ngày sau gặp mặt, vậy cũng khó chịu nổi!"

Tiểu Bảo gật đầu nói: "Lưu lại chút ngân lượng, này lão thiếu, chính xác khó khăn!"

Long Giác gật đầu, đối với Ngưu Thông khua vài cái, Ngưu Thông từ trên người móc ra một thỏi kim điển từ, khấu trừ tại một cái không dưới chén trà mặt.

Giao Nhi đột nhiên từ phòng bếp xuất ra, vội vàng đi ra ngoài, Tiểu Bảo đuổi theo hỏi nàng: "Làm sao vậy Giao Nhi?"

Giao Nhi nói: "Vừa rồi Lão Bà Bà nói, thôn này bên trong người đều lấy nuôi cá vì nghiệp, thôn thu nhập thêm đường đều là thôn nhân vòng móc cá đường, bên trong có rất nhiều cá bột, cũng không thể để cho Li Vãn ăn đi!"

Tiểu Bảo nghe xong, cũng hiểu được việc này rất trọng yếu, quay đầu đối với Diêm Tuyền đám người nói: "Các ngươi ngồi lên, ta cùng Giao Nhi ra ngoài một chút."

Tiểu Bảo vừa kéo Giao Nhi eo nhỏ nhắn, thân hình khê động, đã vọt nhanh ra ngoài cửa.

Diêm Tuyền nhìn nhìn Tiểu Bảo rồi đi thân ảnh, liú lười: "Cái này tiểu huynh đệ, thân pháp càng lúc càng nhanh!"

Long Giác trong mắt tràn ngập tự hào, nghĩ thầm: "Hắn là Huyền Ngọc Đại Đế linh thức trọng sinh, chỉ bất quá lúc này thần thức không phục, bằng không thì tốc độ so với hiện tại ít nhất nhanh lên nghìn lần gấp trăm lần!"

Bưng lên một ly trà, lại không có uống, nhìn nhìn Diêm Tuyền cùng Nham Thượng Ứng hai người nói: "Hai vị huynh đệ, ta có một chuyện khẩn cầu nhị vị hỗ trợ, chẳng biết có được không đáp ứng?"

Diêm Tuyền sửng sốt, đối với Long Giác chấp tay nói: "Long Huỳnh Đệ lẽ ra không sao!"

Nham Thượng Ứng đối với hắn cũng nói: "Chính chúng ta huynh đệ, hà tất như thế khách sáo, có gì phân phó kính thỉnh báo cho biết."

Long Giác mỉm cười nói: "Ta muốn hướng các người mượn mấy người."

Diêm Tuyền nhú mày hỏi hắn: "Mượn mấy người? Là ai?"

Long Giác lấy tay chỉ: "Mã Nhị tiên sinh, Thường Tứ tiên sinh, Bách Luân huynh đệ, Hạ Thị huynh đệ!"

Giao Nhi bị ái lang ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy nháy mắt công phu, cũng đã ra thôn, đây cũng là Tiểu Bảo sợ sợ hải thôn dân, cố ý thả chậm tốc độ.

Từ khi cùng Tiểu Bảo có da thịt chi thân, Giao Nhi cũng cảm giác theo trước thay đổi rất nhiều, thể lực tự nhiên là dồi dào, chính là đối với Li Vẫn thậm chí cái khác Thần Thú, đều tốt như càng thêm hiểu rõ.

Có khi Li Vẫn một ánh mắt liền có thể để cho nàng cảm giác được Thần Thú này lúc này tâm tình, có lẽ đợi một thời gian, chính mình mặc dù không nói không làm, cũng có thể cùng Li Vẫn tâm ý tương thông, vậy cũng cũng không phải là đều không có khả năng.

Vừa ra thôn, Giao Nhi liền nhăn mày nói với Tiểu Bảo: "Li Vẫn tại đánh nhau!"

Vừa dứt lời, liền vừa nhìn thấy một cái cũng không tính đại nước đường bên trong, hai cái hung mãnh quái thú đánh nhau cùng một chỗ, một phương đương nhiên là Li Vẫn, một phương khác nhưng thật giống như là một cái lớn như bánh xe đồng dạng rùa biển!

Một cái cùng Tiểu Đậu Nha tuổi không sai biệt lắm tiểu cô nương, đứng ở bên cạnh bờ, nắm chặt nắm tay nhỏ, một đôi vốn đại con mắt hung phấn nhìn chăm chăm nước đường bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng, đối với đường bên trong cao giọng hô: "Vũ Nhi, cản nó! Đứng, dùng nước phun nó _ , đám cùng Vũ Nhi của ta độ sức, thật sự là không muốn sống nữa!"

Tiểu Thiếu Nữ hô kích động vạn phần, lại đem Tiểu Bảo cùng Giao Nhi bị hù không nhẹ!

Li Vẫn này là cái gì? Thần Thú! Đây con rùa đen tuy thể tích khá lớn, cũng không thể cùng Thần Thú đối kháng a?

Thế nhưng là tình cảnh trước mắt lại báo cho hai người, này biển rộng quy không riêng cùng Li Vẫn Kiên lên, hơn nữa mấy may không rơi vào thể hạ phong!

Nước đường bên trong ba đào cuộn cuộn, từng mảnh từng mảnh Thủy Long giao nhau cắt cánh, này rùa biển cư nhiên so với Li Vẫn còn hung hãn, liền nước bùn cũng có thể phun, trực tiếp đem Li Vẫn phun toàn thân bị bùn phong bế!

Đương nhiên công kích này đối với Li Vẫn cũng không nhiều lắm tác dụng, Li Vẫn một cái run thân, toàn thân liền sạch sẽ như lúc ban đầu, chỉ là Li Vẫn dường như đặc biệt căm hận nước bùn, trong khoảng thời gian ngắn lại ở vào hạ phong, nếu như là tại trong biển, hai người này khẳng định liều đấu càng thêm hung hãn, ai thua ai thắng còn không nhất định!

Này một thú một quy tranh đấu, cho dù cái khác Thần Thú nghĩ hỗ trợ, cũng không cách nào tiếp cận, Hỏa Kỳ Lân bản thân liền đối với nước có chỗ cố kỵ, tuy đây chỉ là cái nước đường, nhưng bị Thần Thú với tư cách là công kích công cụ, nó cũng rất là kiêng kỵ, sớm chạy đến một bên, lười biếng nằm ở trong bụi cỏ, tới cái mắt không thấy tâm như hồ nước không phiền!

Cái khác Thần Thú vừa nhìn Tiểu Bảo cùng Giao Nhi tới, mới không biết từ chỗ nào chui ra, xúm lại tại bên cạnh hai người, giả vờ hung ác bộ dáng, đối với nước đường bên trong con rùa đen giương nanh múa vuốt.

"Li Vẫn, đi lên!" Giao Nhi hô một tiếng, Li Vẫn mới đành chỉ công kích, lắc đầu, tâm bất cam tình bất nguyện bơi tới bên cạnh bờ, chuẩn bị đi lên.

Kia con rùa đen trên đất bằng động tác ngốc, ở trong nước lại là linh hoạt vô cùng, vèo một cái đuối theo, lão đại đuối ra, hé miệng ngay tại Li Vẫn trên móng vuốt cắn một cái, Li Vẫn đau kêu thảm một tiếng, xoay người lại cùng kia rùa biển đấu cùng một chỗ!

Giao Nhi không có ngờ tới kia rùa biển hung hãn như vậy, nhanh chóng đối với bên người tiểu nha đầu nói: "Tiểu muội muội, để cho kia con rùa đen dùng lại a, nếu như là Li Vẫn đắc tội người, ta thay nó xin lỗi người!"

Tiểu nha đầu kia thấy Giao Nhi bộ dáng tươi đẹp đẹp, nói chuyện lại là hòa ái dễ gần, trong lòng cũng là thích, quay đầu đối với đường bên trong hô: "Vũ Nhi, đừng đánh nữa! Khiến nó về sau còn dám ăn vụng chúng ta cá, lần này cho nó cái giáo huấn!"

Kia rùa biển nghe xong, lúc này mới mà thôi tay, thân thể trầm xuống, đã không thấy bóng dáng, nháy mắt công phu, đã từ bên cạnh bờ chui ra, từ từ leo đến tiểu cô nương bên người.

Tiểu Bảo nhanh chóng đi qua xem xét Li Vẫn, may mắn gia hỏa này da dày thịt béo, vừa rồi kia rùa biển tại nó trên móng vuốt cắn một cái, ngược lại không bị thương, bất quá đau đớn là khẳng định.

Tiểu Bảo đối với tất cả Thần Thú dặn dò vài câu, một đám Thần Thú trong nháy mắt bỏ chạy xa xa.

Giao Nhi nhìn tiểu cô nương kia ghim lấy hai cây bím tóc nhỏ, con mắt cực lớn lại tươi ngon mong nước, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng điều ngọc mài rất là khả ái, trong nội tâm thích, xoay người mang nàng ôm lấy, cười hỏi nàng: "Tiểu muội muội, người tên là gì a? Người bảo bối cũng thật là lợi hại!"

Tiểu cô nương nhéo nhéo Giao Nhi mặt: "Tỷ tỷ, người thật xinh đẹp, này mặt có thể cùng thủy nộn a!"

Giao Nhi tại trên mặt nàng hôn một cái, cười nói: "Được làm người khác ưa thích tiểu nha đầu a! Người cũng xinh đẹp vô cùng, hiện tại chính là cái tiểu mỹ nhân, trưởng thành không biết muốn mê chết ít nhiều nam nhân đâu!"

Tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ đỏ lên, xấu hổ cúi đầu, trong miệng thấp giọng nói: "Nơi đó có nhi tại không có tỷ tỷ đẹp mắt!"

Giao Nhi cười nói: "Nguyên lai tiểu muội muội gọi Họa nhi, vậy là người cái thôn này a? Tỷ tỷ đưa người về nhà được không nào?"

Họa nhi gật gật đầu, đối với dưới chân con rùa đen hô: "Vũ Nhi, chúng ta về nhà!"

Kia con rùa đen vừa lên bờ, liền thấy được Tiểu Bảo, trong đôi mắt đột nhiên hồng quang lóe lên, nhìn chăm chăm Tiểu Bảo từng bước một leo đến bên chân của hắn.

Tiểu Bảo lực chú ý tại Giao Nhi cùng tiểu cô nương trên người, đối với kia con rùa đen cử động cũng không phát giác. loại Giao Nhi nói lúc trở về, Tiểu Bảo vừa muốn cất bước, một hồi bèn nhón đầu đón đột nhiên từ trên đuôi truyền đến, Tiểu Bảo quát to một tiếng, vội vàng hướng bên cạnh nhảy lên, kia Đại Ô quy miệng cắn chặt Tiểu Bảo bắp chân trái, bị bắt đến một bên, lại là không buông miệng!

Phải,nên biết con rùa đen trên đất bằng cắn người là đơn giản không gặm nhả ra, phen này biến cố đem mọi người lại càng hoảng sợ, Họa nhi lập tức quát lớn: "Vũ Nhi, người làm cái gì! Nhả ra!"

Kia con rùa đen lúc này mới nói lỏng miệng, lại là như cũ không cam lòng nhìn chăm chăm Tiểu Bảo.

Giao Nhi khẩn trương qua đây xem xét, chỉ thấy Tiểu Bảo quần đã bị cắn nát, da thịt lại không thấy chút nào bị thương, thậm chí ngay cả dấu răng cũng không có lưu lại, này mới yên lòng, đối với Tiểu Bảo hỏi: "Người không sao chứ?"

Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Không có việc gì, ngay cả có điểm đau!" Hắn có Thất Thái Nguyên Đan hộ thân, trừ phi mình động thủ, bất luận cái gì cũng không thể đối với thân thể của hắn tạo thành tổn thương, bất quá cảm giác đau đớn vẫn có!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Vũ Nhi nổi điên

Họa nhi từ trên người Giao Nhi nhảy xuống, ngồi xổm thân thể tại ô... Trên võ một chường, lắng nhục: "Người phát cái gì thần kinh! Tại sao phải cắn đại ca ca?"

Kia con rùa đen cũng không dám phản kháng, vèo một cái cai đầu dài rút vào trong vỏ, không dám ra.

Họa nhi ngửa đầu nói với Tiểu Bảo: "Có lỗi với đại ca ca, Vũ Nhi chưa từng có như vậy chủ động cắn qua người, ngày hôm nay không biết vì sao phát thần kinh. Ta nhìn nó, chúng ta trở về a!"

Tiểu Bảo xòe nàng mỉm cười, trong nội tâm tuy có nghi hoặc, lại vẫn là gật đầu nói: "Được rồi, chúng ta trở về. Tiểu muội muội, trong nhà người đều có người nào đó a?"

Họa nhi bàn tay nhỏ bé vỗ mai rùa, cả người ngồi ở trên lưng của nó, đi theo Tiểu Bảo cùng Giao Nhi hướng trong thôn đi, ngoài miệng nói: "Theo ta cùng nãi nãi hai người."

Giao Nhi nhìn kia con rùa đen chờ đi Họa nhi, không chút nào không hiện hết sức, âm thầm ngạc nhiên.

Tiểu Bảo cũng là có chút kinh sợ lay, này con rùa đen tất vật phi phạm! Chỉ là trong miệng ồ lên một tiếng, đối với Họa nhi tiếp tục hỏi: "Vậy người cha mẹ không ở trong nhà sao?"

Họa nhi lắc đầu nói: "Ta không có mẹ, chỉ có phụ thân, hắn thể nhưng là cái Đại Tướng Quân!"

Cái này Tiểu Bảo cùng Giao Nhi đồng thời sùng sốt, cúi đầu cùng kêu lên hỏi nàng: "Cha người là Trương Quân, vậy hắn danh tự là không phải có cái dũng chữ?"

Họa nhi gật đầu, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Cha ta gọi bọn lính mất chỉ huy, là trấn thủ Minh Hồ trung vũ Trương Quân. Ca ca tỷ tỷ các ngươi cũng nhận ra hán sao?"

Nguyên lai tiểu cô nương này chính là cái kia bà bà trong miệng theo như lời tiểu gây sự, Tiểu Bảo cùng Giao Nhi nhìn nhau cười cười, nhìn nhìn Họa nhi nói: "Rất nhanh sẽ nhận ra, chúng ta vốn chính là muốn đi Minh Hồ tìm người phụ thân được!"

Họa nhi hưng phấn vỗ tay nói: "Vậy ta cũng muốn đi! Ta đã rất lâu không có nhìn thấy phụ thân!"

Ba người một đường nói chuyện, rất nhanh liền tiến vào thôn, một đường đụng phải một ít trên vai đắp lưới đánh cá thôn dân, lại là ngay cả chào hỏi cũng không dám đánh, phải liếc một cái con rùa đen liền vội vàng rời đi.

Tiểu Bảo cùng Giao Nhi tuy kỳ quái, cũng không tiện hỏi nhiều.

Trở lại Lão Bà Bà trong nhà, Diêm Tuyên mọi người thấy Tiểu Bảo cùng Giao Nhi cư nhiên dẫn một cái cười con rùa đen trên nữ hài tử, đều mở to hai mắt nhìn, tắc tắc kêu kỳ lạ.

Họa nhi cũng không nhận sinh, một về đến trong nhà liền từ con rùa đen trên nhảy xuống, sôi nổi la to lấy chạy hướng phòng bếp: "Nãi nãi, ta đã trở về!"

Tiểu Đậu Nha cùng Lam Nguyệt nhi về mặt nồi tro từ trong phòng bếp nhảy ra ngoài, thấy được cái tuổi này cùng chính mình tương tự tiểu cô nương, đồng thời quái âm thanh.

Du Họa Nhi thấy được đột nhiên xuất hiện hai cái giống như trên sân khấu vai mặt hoa đồng dạng nữ hài tử, cũng là lại càng hoảng sợ, liền ôm bụng khanh khách cười ha hả!

Sau đó liền từ hai nàng bên người mặc đi qua, tiến vào phòng bếp. Không bao lâu liền truyền đến Lão Bà Bà hỗn hển hô to: "Ba người các ngươi tiểu gây sự đi ra ngoài cho ta! Đừng ở chỗ này thêm phiền!"

Ba cái Tiểu Thiếu Nữ quệt mồm, mỗi cái mặt mũi tràn đầy vai mặt hoa đi ra, Họa nhi một phát bắt được Nguyệt Nhi cùng Nha Nhi bàn tay nhỏ bé: "Ta mang các ngươi đi cái địa phương chơi!"

Nguyệt Nhi cùng Nha Nhi nghe xong, về mặt hưng phấn liên tục gật đầu, ba cái tiểu nha đầu liền sôi nổi chạy ra ngoài.

Mọi người vừa nhìn, nhìn nhau mỉm cười. Hay là hiểu từ nhất thuần chân vô hạ, mặc dù ban đầu quen, cũng không cảnh giác, hết thấy cử chỉ phát hồ tự nhiên, không giống đại nhân lục đục với nhau.

Đồ ăn đã chuẩn bị tốt, nhìn nhìn cả bàn gà vịt thịt cá, Ngưu Thông hai mắt đều phát quang. Mọi người hôm nay tới bốn ba ngũ ngoài trời, lúc này ở này nhà nông trong lại hưởng thụ đến đã lâu ấm áp.

Bách Luân ôm bốn năm cái đại vò rượu đi đến trong sảnh, Lão Bà Bà cười nói: "Chỗ con ta từ để ở nhà, ta Lão Bà Từ cũng sẽ không uống rượu, cháu gái càng sẽ không, sẽ tới chiều dài đường xa mà đến những khách nhân a!"

Mọi người vội vàng đứng dậy, chấp tay nói với nàng: "Bà bà, ngài quá khách khí!"

Lão Bà Bà cười nói: "Các ngươi đừng làm như người xa lạ, Lão Bà Từ cùng này tiểu gây sự sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, kia nghịch tử cũng không thường trở về nhìn chúng ta, trong nhà đã thật lâu không có nào nhiệt như vậy qua! Thấy được các ngươi, tựa như thấy được ta kia hồn tiểu tử, ta này nội tâm a, thật đúng là vui mừng nhanh!"

Úy Nhi nhất nhu thuận, ngồi bên người Lão Bà Bà nói: "Nãi nãi, loại chúng ta xong xuôi sự tình, trở về nữa nhìn ngài!"

Lão Bà Bà vui mừng mặt mũi tràn đầy nếp nhăn đều chồng chất lại với nhau, ôm Úy Nhi cười nói: "Ngoan hài tử, trong nhà đại môn thiên Thiên Đồ mở ra, các ngươi lúc nào nghĩ đến, sẽ tới nhìn xem ta Lão Bà Từ!"

Úy Nhi vừa gọi, còn lại chúng nữ cũng nhao nhao hô nãi nãi, mừng được Lão Bà Bà nước mắt tuôn đầy mặt, một hồi sờ sờ cái này đầu, một hồi xoa bóp kia cái mặt, bờ môi run rẩy nói: "Đều là tốt hơn hài tử, mỗi cái đều như vậy tuần tú, ai, ta kia nghịch tử nếu cười các ngươi một cái trong đó, đó là đời trước đốt đi bao nhiêu hương a!"

Chúng nữ khuôn mặt đỏ lên, đều mân mê miệng, kia Lão Bà Bà nói tiếp đi: "Đáng tiếc tiểu tử kia cũng không có loại này mệnh, các ngươi những cái này tiên nữ tựa như nhân vật a, phẩm nhân là vô phúc tiêu thụ rồi, cũng không biết là kia đường Thần Tiên quý nhân, có thể được các ngươi ưu ái!"

Nói qua ánh mắt giống như hữu ý vô ý lờm một chút Tiểu Bảo, cười ha hả không nói thêm gì nữa.

Mọi người khuôn mặt càng đỏ, lại là đem miệng nhỏ thu trở về, giống như buồn bã tự oán trừng mắt liếc Tiểu Bảo.

Lãnh Tinh lại là vụng trộm liếc qua Long Giác, lại phát hiện Long Giác cũng ở nhìn nàng không chớp mắt, trong nội tâm run lên, nhanh chóng rũ xuống tầm mắt, ngồi ở trên mặt ghế một cử động nhỏ cũng không dám.

Họa nhi cùng Nha Nhi Nguyệt Nhi sớm đã trở về, lúc này ba cái tiểu nha đầu ngồi cùng một chỗ, cầm lấy đôi đũa trong tay không ngừng gõ cái chén

không nói: "Nói xong chưa a, chúng ta đều chết đói!"

Mọi người cười ha ha, Lão Bà Bà nhanh chóng thúc giục: "Nâng cốc đều đầy vào, com cũng thịnh, các ngươi đừng lúc tự mình là người ngoại, đều là ta con trai của Lão Bà Từ tôn tử, buông ra ăn! Không đủ trong nhà còn có chính là." Mọi người lập tức thúc đẩy, trong khoảng thời gian ngắn chén quang giao thoa, rất náo nhiệt!

Lôi Yến vào một cái từ bên ngoài đã bay đi vào, rơi vào Tiểu Bảo đầu vai. Lục hồ cũng chui đi vào, cúi tại Nguyệt Nhi dưới chân.

Tiểu Bảo nhũ mày lắc đầu: "Các ngươi a, luôn là không thích sống chung! Có đói bụng không? Tới cho ngươi ăn ăn một chút gì!"

Gắp một mảnh thịt bò, đưa tới Lôi Yến bên miệng. Lôi Yến lại nghiêng đầu liu riu kêu, dường như không muốn ăn bộ dáng!

Tiểu Bảo ha ha cười cười, đem thịt bò bỏ vào miệng của mình, lại gắp một cây rau củ, lần này Lôi Yến oạch một tiếng, đem rau củ ngậm trong mồm tiến yến mổ, một hồi nhẹ mổ, đem rau củ ăn không còn một mảnh, nửa giọt dầu cũng không có dính vào trên người Tiểu Bảo!

Họa nhi cười hô to: "Thú vị thú vị! Này chim chóc không ăn côn trùng, lại ăn rau củ!"

Tiểu Bảo cũng cười khổ mà nói: "Ngươi a, cùng nữ hài tử đồng dạng, tổng không ăn thịt, liền thích tớ!"

Giao Nhi nhìn chăm chăm Lôi Yến, mục quang có chút kỳ quái, há mồm nói: "Yến nhi qua."

Lôi Yến ạch vài cái cánh, bay đến Giao Nhi đầu vai.

Nguyệt Nhi quyết miệng nói: "Có cái gì kỳ quái, Lục Tinh Tử của ta cũng là chỉ ăn chút bông hoa, cũng không ăn thịt! Thịt có cái gì tốt ăn, chán đã chết!"

Điệp Hiên tràn đầy đồng cảm nói: "Đúng rồi! Lên cân kia thì phiền toái!"

Các nam nhân cười lên ha ha, Long Giác bưng bát rượu nói: "Long mổ tung hoành giang hồ vài chục năm, tổng kết ra một cái đạo lý! Uống chén rượu lớn, ăn miếng thịt bự, đó mới là sướng ý nhân sinh!"

Điệp Hiên trừng mắt, mắng hằn: "Ngươi biết cái gì, chỉ có biết ăn thôi!"

Long Giác đầu lưỡi duỗi ra, cũng không dám có nói chuyện, cúi đầu vụng trộm uống rượu. Mọi người lại là một hồi cười to!

"Ai ôi!!!!" Tiểu Bảo đột nhiên kêu một tiếng, cúi đầu vừa nhìn, nguyên lai kia Đại Ô quy không biết khi nào lại leo tới dưới chân của hắn, một ngụm liền cắn bắp chân của hắn!

Lão Bà Bà cùng Họa nhi đồng thời thay đổi sắc mặt, Họa nhi tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đối với con rùa đen hô: "Vũ Nhi, ngươi phát cái gì thần kinh? ! Nhà ra!"

Kia con rùa đen ngược lại nghe lời, từ từ buông lỏng ra miệng của mình, chỉ là một túm máu tươi từ trong miệng của nó chảy ra, chúng nữ sợ hãi, nhao nhao đứng dậy xúm lại bên người Tiểu Bảo, không nói lời gì vén lên hắn ống quần, xem xét thương thế của hắn, lại thấy trên đùi hắn hoàn hảo không tổn hao gì, này mới yên lòng.

Có thể con rùa đen trong miệng huyết là từ đâu tới? Họa nhi chạy đến con rùa đen bên cạnh, ngòi xỏm người xuống đẩy ra miệng của nó, lại thấy bên trong đã là tan vỡ mấy viên hàm răng!

Phong Bà Từ nhìn chăm chăm Tiểu Bảo ngạc nhiên thán phục: "Ngươi tiểu huynh đệ này, rõ ràng không biết võ công, lại liên hoành luyện công phu đều luyện đến đỉnh phong, thật là khiến người khó có thể tin!"

Tiểu Bảo cười khổ: "Ta nơi nào sẽ cái gì khổ luyện công phu, trong cơ thể ta có tâm đan, thủy hỏa bất xâm, đao thương không sợ, cho nên mới không sợ bị cắn. Chỉ là này con rùa đen vì cái gì rất hoan hỉ cắn ta?"

Họa nhi cũng kỳ quái nói: "Ta cũng làm không rõ ràng lắm nó tại sao lại làm như vậy, trước kia từ trước đến nay không có phát sinh qua a!"

Lãnh Tinh che miệng cười khê: "Tiểu Bảo đệ đệ không phải đã từng đắc tội qua nó a?"

Tiểu Bảo cười khổ nhún nhún vai: "Ta hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy nó!"

Lại thấy kia con rùa đen tuy toái răng cũng bị sụp đổ mất mấy viên, lại vẫn không thuận không buông tha, thân dài cái cổ, lại đi Tiểu Bảo trên đùi câu dẫn!

Tiểu Bảo nhướng mày, rút về đùi phải, trong nội tâm cũng có chút tức giận, nhìn nhìn con rùa đen nói: "Ngươi đến cùng muốn làm gì!"

Họa nhi cũng là nhanh chóng không biết làm sao, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nói: "Nó chưa từng có như vậy qua! Ca ca, ngươi đến cùng là người nào? Vì sao Vũ Nhi chúng quy công kích ngươi!"

Tiểu Bảo nhũ mày nói: "Ta cũng muốn hiểu rõ!"

Lão Bà Bà cũng sắc mặt kinh ngạc, nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Vũ Nhi có thể phân biệt trung gian, nhận thức thiện ác, nó như chủ động hướng người phát động công kích, người này đích thị là có tà niệm!"

Tiểu Bảo giờ mới hiểu được vì cái gì cùng Họa nhi quay về thôn thời điểm, gặp được một ít ngay cả chào hỏi cũng không dám đánh thôn dân, đích thị là trước kia đối với này tuổi già cô đơn quả nhi nhà lên qua xấu niệm, lại bị này con rùa đen cắn qua, có chỗ kiêng kỵ!

Thế nhưng là chính mình đi được đang, ngồi được đầu, như thế nào lại có tà niệm?

Lão Bà Bà cũng lập tức nói với hân: "Thế nhưng là người đưa nhỏ này, mắt đang thì khí đang, đáy lòng thiện lương, Vũ Nhi cắn người, ta lại chẳng biết tại sao!"

Mọi người vốn đối với lời của Lão Bà Bà rất có phê bình kín đáo, lúc này nghe nàng vừa nói, cũng tiêu tan khí, nhìn nhìn con rùa đen sâu tư khó hiểu.

Lôi Yến lại bay tới, rơi vào Tiểu Bảo đầu vai, chiêm chiêm kêu to không thôi.

Tiểu Bảo nhướn mày, nhìn nhìn Lôi Yến nói: "Người nói là này con rùa đen muốn máu của ta?"

Lôi Yến cư nhiên giơng thân thể thấp vài cái, biểu thị đồng ý.

Tiểu Bảo lông mày dừng một chút: "Vậy có gì khó, nếu như này con rùa đen muốn máu của ta, ta cho nó là được! Chỉ bất quá nó muốn Dương Thần huyết thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ lại muốn nhận chủ?"

Tiểu Bảo từ khi Cực địa tứ thú đi theo, cộng thêm Li Vãn lục hồ, đã biết Dương Thần huyết là để cho Thần Thú nhận chủ chi dụng, thế nhưng là Tiểu Bảo này làng chài Phổ thông dân chúng nhà, chẳng lẽ cũng có chính mình Tàn phi? Không phải là Họa nhi a? Thế nhưng là này con rùa đen lại là làm thế nào biết chính mình có Dương Thần huyết?

Nghĩ thì nghĩ, Tiểu Bảo hay là một ngụm cắn nát chính mình ngón trỏ, tiến đến con rùa đen trước mặt: "Người là không phải là muốn?"

Kia con rùa đen tựa hồ hiểu tiếng người, lập tức tránh thoát Họa nhi, leo đến Tiểu Bảo bên người, đuổi ra thật dài đầu, tại Tiểu Bảo trên tay liếm lấy một chút.

Đón lấy, làm cho người giật mình một màn xuất hiện, kia con rùa đen thè lưỡi ra liếm qua Tiểu Bảo dính máu đầu ngón tay, đột nhiên nhanh vô cùng xoay người, đang vẽ nhĩ trên cánh tay trùng điệp cắn một cái, huyết tinh nhập hầu, tứ chi rất nhanh kích thích, trong nháy mắt liền nhảy lên ra ngoài cửa, tiêu thất tại trong bóng đêm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Mộng Nương cùng Hồ Phi

"Nãi nãi!" Họa nhi quát to một tiếng, cười toe toét cái miệng nhỏ nhắn khóc rống lên, chạy đến Lão Bà Bà trong lòng khóc lớn lên!

Tước Vũ chúng nữ lại là một bộ tức giận khó bình bộ dáng, từng cái một nhìn chăm chăm Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo vẻ mặt như đưa đám, xấu hổ nhìn nhìn chúng nữ, nhìn nhìn lại Họa nhi một bộ lê hoa mang nước mắt đáng thương bộ dáng, lắp bắp nói: "Cái này. . . Họa nhi không nghĩ được cũng thế. . . Ha ha. . . Ăn cơm đi, rau đều nguội lạnh. . ."

Lão Bà Bà tuy mục quang ngạc nhiên, lại vẫn là mỉm cười nhìn Tiểu Bảo nói: "Người đưa nhỏ này, tuyệt không phải phạm nhân nhi thuở nhỏ khác hân với nhà người ta hài nhi, lão thân khẩn cầu người đem nàng mang đi, cũng chỉ có người, tài năng phục tùng này tiểu gây sự!"

Tiểu Bảo nghe xong, nhanh chóng đứng lên khom người nói: "Bà bà, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, các người tổ tôn sống nương tựa lẫn nhau, ta thật sự không thể. . ."

Lão Bà Bà vung tay lên, cắt đứt hân nói: "Ta già rồi! Cha ta từng nói ta năm mươi mà chết, hôm nay chính là ta năm mươi chi thọ, e rằng đã không thể lại chiếu cố Họa nhi, người là hảo hài tử, ta nhìn ra, Họa nhi giao cho người, ta chính là chết cũng nhắm mắt!"

Mọi người kinh hãi, nhao nhao an ủi.

Lão Bà Bà mỉm cười nói: "Sinh lão bệnh tử, người phàm không thể thoát khỏi, hà tất xoắn xuýt? Họa nhi thể chất khác hẳn với thường nhân, về sau các ngươi sẽ biết được. Nàng theo các ngươi, có lợi không có hại! Ta đã ăn no rồi, các vị chậm dùng, không cần khách khí, các ngươi hôm nay tới đây, cũng là Thiên Ý. Người đều có tạo hóa, không cần thiết làm trái. Các vị phòng ngủ ta đã thu thập xong, đợi lát nữa Họa nhi hội mang các ngươi tới. Ta muốn nghỉ ngơi đi, mọi người chậm dùng!" Nói qua liền đi ra ngoài.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn ai cũng không dám nhiều lời.

Vốn tất cả mọi người là người trong võ lâm, một thân công phu tung hoành thiên hạ, vốn không tin trời mệnh quý thần mà nói, thế nhưng là từ khi kết giao được Tiểu Bảo, này lý kỳ sự tình là một kiện đốn lấy một kiện, hoàn toàn vượt ra khỏi bọn họ chỗ nhận thức thế giới, cũng không khỏi lấy bọn họ không tin!

Ngưu Thông lại là bụng lấy một cái thau com, trùng điệp đặt ở trên mặt bàn, cảm thấy mỹ mãn nói: "Ăn no rồi!"

Mọi người lần nữa kinh hãi, một chỗ nhìn chăm chăm hắn, Long Giác kinh hi bắt lấy tay của hắn, hô to một tiếng: "Tam đệ, ngươi có thể nói chuyện sao?!"

Ngưu Thông lại là hồn nhiên không hay, quay đầu nhìn nhìn Long Giác, chờ hắn hỏi nữa một lần, mới ngac nhiên nói: "Ta lời mới vừa nói sao?"

Long Giác hưng phấn nói: "Ngươi bây giờ cũng ở nói! Xem ra kinh mạch của ngươi đã thông một chỗ, hiện tại tuy nghe không được, thế nhưng đã có thể nói chuyện! loại chúng ta tìm đến Thần Đan Bà Bà, cầu nàng giúp ngươi dưới châm độ mạch, Thiên Tàn của ngươi cho dù triệt để trị tận gốc!"

Ngưu Thông nhìn nhìn Long Giác đôi môi, đọc lên hắn kích động trong lòng, cũng hưng phấn kêu to: "Thật tốt quá! Ta rốt cục giống như các ngươi! Đáng tiếc, nhị ca lại vô pháp thấy được bộ dáng của ta bây giờ. . ."

Lần này lời vừa nói ra, trong phòng nhất thời yên lặng hạ xuống, nghĩ đến Sài Vũ chết thảm, cho dù có thiên đại hi sự, mọi người cũng đều không vui!

Tiểu Bảo cũng hiểu được hưng ý hết thời, nói với mọi người: "Sắc trời không còn sớm, mọi người ăn no rồi sớm một chút an giấc, sáng mai còn muốn chạy đi!"

Tiểu Đậu Nha gấp nói: "Ta đã sớm mệt nhọc! Bộ ngực lớn, chúng ta ngủ đi!" Nói qua lời kéo tay của Nguyệt Nhi đi ra ngoài.

Tiểu Bảo nhìn nhìn bên ngoài tối như mực bầu trời đêm, thì thào nói qua: "Qua đêm nay, ngày mai chúng ta là được đạt tới Minh Hồ! Tiên Dương Tương Quân nói không chừng cũng biết chúng ta tới tìm hắn đó!"

Từ bên trái mấy căn phòng thứ hai, chính là Tiểu Bảo phòng ngủ. Lão Bà Bà đã nhìn ra hắn khác hẳn với thường nhân, cho nên cho mọi người an bài đều là mấy người ngủ một gian, độc lưu lại một cái tiểu, lại là cho hắn.

Lúc này trong phòng chân khí tràn ngập, Phấn hồng liệt khí cũng tràn ngập trong đó, Tiểu Bảo khoanh chân ngồi ở trên giường, cảm giác trong cơ thể Thất Thái Nguyên Đan đã vận chuyển cực nhanh, hoàng mùi kim quang lập lòe, xích mùi lại là lúc sáng lúc tối!

Như thế nửa nén hương thời gian, Tiểu Bảo liền mờ mắt, liếc mắt liền thấy được bên cạnh an tĩnh bất động nhìn nhìn Lôi Yến của hắn cùng lục hồ, mỉm cười, để cho Lôi Yến bay đến đầu vai của hắn, vuốt ve lục hồ đầu nói: "Các ngươi như thế nào chạy đến chỗ của ta sao?" Lôi Yến cùng lục hồ đương nhiên không có trả lời hắn.

Tiểu Bảo cùng y nằm ở trên giường, giống như là thì thào tự nói, hoặc như là tại cùng này một chim một thú nói chuyện: "Lão Bà Bà để ta mang đi Họa nhi, thế nhưng là ta ngay cả võ công cũng sẽ không, làm sao có thể bảo hộ nàng? Thất Thái Nguyên Đan lộ ra một, vô luận ta như thế nào vận công, xích mùi đều là lúc sáng lúc tối, lấy ta năng lực như vậy, đều muốn dựa vào mọi người bảo hộ, còn muốn tìm kiếm Tiên Dương Tương Quân che chở, các ngươi đi theo ta, là không phải cảm thấy rất ủy khuất? Ai!"

Tiểu Bảo phối hợp nói qua, Lôi Yến cùng lục hồ rúc vào thân thể của hắn bên cạnh, trong bóng tối hai cặp con mắt lóe hồng quang, nhu nhu nhìn nhìn hắn. Tiểu Bảo thanh âm càng ngày càng thấp, đã là dần dần đi ngủ!

"Đế Tôn!" Một tiếng kêu nhỏ ở bên tai Tiểu Bảo vang lên, Tiểu Bảo mở mắt, kinh hi hô một tiếng: "Mộng Nương? !" Sau đó quay đầu nhìn chung quanh: "Ta là đang ở trong mộng sao? Ngươi tại sao lâu như thế không đến tìm ta?"

Mộng Nương nằm ở bên người Tiểu Bảo, duỗi ra ngón tay ngọc nhẹ nhàng tại Tiểu Bảo cái trán một ấn, cười nói: "Đế Tôn nhớ kỹ tiện thiếp sao?"

Tiểu Bảo vội vàng gạt đầu, vừa định há mồm, nữ tử đã dùng ngón tay đè lại môi của hắn, ôn nhu nói: "Đế Tôn tâm ý, tiện thiếp hiểu. Hôm nay tiện thiếp còn mang đến một vị muối muối!"

Nói qua nghiêng đầu sang chỗ khác đối với Hắc Ám nói: "Muối muối, xuất hiện đi!" Trong hư không đi ra một vị đang mặc lục sa nữ tử, cất bước nhẹ lay động, nhìn quanh lưu chuyển, trán Nga Mĩ, mắt sáng rực trắng tinh, Tiểu Bảo nhìn cũng đã ngây người!

Nàng kia đi đến bên giường, đối với Tiểu Bảo dịu dàng cúi đầu, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khẽ nhếch, xấu hổ thi lễ: "Hồ Phi gặp qua Đế Tôn!"

Tiểu Bảo nửa ngày không có lên tiếng, Mộng Nương vênh lên cái miệng nhỏ nhắn dùng sức tại Tiểu Bảo trên cánh tay bấm một cái, giận mắng: "Người xấu! Ngươi xem choáng váng a!"

Tiểu Bảo liếm một chút miệng, này mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy, nâng dậy Hồ Phi, ngồi vào bên giường hỏi hân: "Ngươi là Hồ Phi? Cũng là mười tám âm phi nhất?"

Hồ Phi hai gò má đỏ lên, trợn mắt nhìn Tiểu Bảo liếm một cái, lại không có phản bác.

Tiểu Bảo nhìn chăm chăm Hồ Phi mặt nói: "Ta có tài đức gì, lại có thể có các ngươi những cái này quốc sắc Thiên Hương nữ tử tư thủ sống quăng đòi còn lại, thật sự là thần Tiên Đô không muốn làm!"

Hồ Phi trợn mắt nhìn hân: "Xem ra Đế Tôn cùng hoàng sắc ba phi đã là nước sữa hòa nhau, tính tình cải biến rất nhiều, cũng hiểu nói vậy chút lời lấy nữ tử thích!"

Mộng Nương cũng trợn mắt nhìn Tiểu Bảo liếm một cái, ngữ khí ê ẩm nói: "Vậy là đương nhiên, chúng ta Đế Tôn hiện tại thể nhưng là quý phong lưu, hoang son đã lĩnh cũng dám làm xằng làm bậy đó!"

Tiểu Bảo nhớ tới trước đó vài ngày tại Bá Vương cương vị trên cảnh tượng, đỏ mặt lên, cười hắc hắc nói: "Như thế nào các ngươi cái gì cũng biết?"

Mộng Nương hừ một tiếng: "Đương nhiên biết! Ta cũng nói qua tỷ muội chúng ta một mực cùng bên người ngươi, chỉ là còn chưa hóa ra hình người mà thôi!"

Hồ Phi lại nói: "Vậy cũng trách không được Đế Tôn, kia Bá Vương cương vị là Tử Thử biến ảo chi địa, này chuột nô thiên tính tà đảm, đem đó Đế Tôn gây nên, cũng là là chuyện đương nhiên!"

Mộng Nương ngón tay ngọc một chút Hồ Phi: "Ngươi a, liền biết giúp đỡ này người xấu nói chuyện!"

Tiểu Bảo lại cau mày nói: "Các ngươi nói, ta như thế nào nghe không hiểu? Ai là chuột nô? Đem đó ta. . . Đều là hân giờ trò quỷ?"

Hồ Phi than nhẹ một tiếng: "Đế Tôn, ngươi thần thức còn chưa mở ra, tất nhiên là không nhận biết chúng ta đám này cự thần. Chuột nô chính là này mấy Thiên Nhất thẳng đi theo đó của ngươi con chuột nhỏ, ngươi cũng chớ xem thường nó, bất kỳ tiên môn trận pháp đối với nó cũng không có tác dụng, nó đối với tất cả tượng tượng đều có được bẩm sinh sức miễn dịch! Bằng không, cũng sẽ không trở thành mười hai Đế bộc lão đại!"

Tiểu Bảo hít một hơi. Mộng Nương gật đầu nói: "Loại nó khôi phục Đế bộc thân phận, ngươi liền biết nó có bao nhiêu lợi hại! Đế Tôn, ngươi trọng trách rất nặng, bởi vì muốn rất nhiều cự thần muốn một lần nữa triệu tập, đều muốn chờ ngươi thần thức khôi phục, bằng không những cái kia cự thần không riêng vĩnh viễn rơi Huyền Cảnh, liền ngay cả tánh mạng, cũng khó khăn lấy tự bảo vệ mình!"

Tiểu Bảo nhũ mày nói: "Vĩnh viễn rơi Huyền Cảnh? Là có ý gì?"

Hồ Phi thở dài: "Năm đó huyền ma đại chiến, chúng thần liêu chết hộ vệ, một bộ phận chết trận, tâm như hồ nước đan hóa hư, hoặc ẩn nấp, hoặc mượn thú thân che giấu!"

May mắn còn sống sót Tương Thần, bị Đế Tôn phong ấn Pháp Lực, chuyển thế luân hồi, thành vì người bình thường. Đế Tôn nếu như không tự mình giải trừ phong ấn, đột hóa tâm như hồ nước đan vô pháp từ Huyền Cảnh thoát ly không nói, tỷ muội chúng ta cũng chỉ có thể đang ở trong mộng cùng Đế Tôn gặp nhau!"

Tiểu Bảo nghe mờ hồi đầm đìa, lắc đầu cười khò: "Nguyên lai hết thấy đầu sỏ gây nên đều là ta! Xem ra năm đó, ta đại phong ấn cách làm, thật sự là vô cùng ngu xuẩn!"

Mộng Nương vội vàng nói: "Vậy không phải! Năm đó Đế Tôn thi triển đại phong ấn, cũng là có chút bất đắc dĩ! Thần cung bởi vì đại chiến nguyên khí tổn thương nặng nề, đại Ma Tôn trọng thương chạy ra Bạch Loan, đại lục ở bên trên thần binh tàn lụi, yêu ma hoành hành, tà ma ngoại đạo thừa cơ làm loạn!

Lấy lúc ấy Huyền Đế chi lực, thật sự là khó phân tâm tư trấn áp, cộng thêm may mắn còn sống sót Tương Thần một lòng muốn thay huynh đệ đã chết báo thù, mỗi cái tình cảm quân chúng sục sôi, muốn truy kích và tiêu diệt Hồng Loan, Đế Tôn không đành lòng nhìn những Tương Thần này chết trận, đành phải nhẫn tâm đại phong ấn, dùng tụ hợp Thiên Thần kỹ, đem Bạch Loan tất cả thần lực triệu tập đến một chỗ, phong thiên Hóa Thuẫn, bảo hộ Bạch Loan không bị Ma Tôn phản công, thật sự là tạo phúc muôn dân trăm họ hành động vĩ đại!"

Tiểu Bảo lúc này cuối cùng đã minh bạch năm đó đại phong ấn tiền căn hậu quả, trong nội tâm trầm trọng cảm giác lại là có tăng không giảm, vô lực lệch ra ngã xuống giường, thì thào nói qua: "Ta trọng trách nặng như vậy, muốn giải trừ phong ấn, kia phải chờ tới năm nào tháng nào a!"

Mộng Nương nhu thuận nằm ở bên cạnh của hân: "Đế Tôn không cần phải lo lắng, những cái này đều là Thiên Ý N hướng có chúng ta mười tám tỷ muội giúp ngươi, Đế Tôn trọng trèo lên đế vị, ở trong tâm tay!"

Hồ Phi ngồi bên người Tiểu Bảo, ôn nhu nói: "Mười tám âm phi, tam nữ một lá, mỗi lá đại biểu Đế Tôn một loại tính tình.

Hoàng Diệp người đại biểu tình, cũng chính là Đế Tôn chân thân nhân loại Thất Tình Lục Dục.

Lam Diệp đại biểu ngây thơ chất phác, để cho Đế Tôn dùng tâm nhãn làm rõ sai trái. Thủy chung bảo trì một phần thiện tâm.

Lá xanh đại biểu điều khiển thú, thiên hạ sinh linh, ai cũng nghe theo Đế Tôn chỉ huy điều hành.

Lá tím đại biểu Đế uy, Đế Tôn vì Bạch Loan chí tôn, giờ tay nhắc chân đều bị vạn vật cúng bái.

Quả cam lá đại biểu thần kỹ, có này ba phi, Đế Tôn tài năng lĩnh hội Thất Thái Tâm Đan huyền diệu.

Xích lá đại biểu trung thành, nó có thể khiến vạn vật đối với Đế Tôn khẳng khái một mực, trung trinh như một.

Lúc sau Hồng Diệp đem sáu lá thống nhất Quy Nguyên, Thất Thái Tâm Đan luyện thành Ngũ Hành Linh Long, Đế Tôn chính là Bạch Loan chân chính vương giả tôn sư!"

Tiểu Bảo nghe sững sốt thần, ánh mắt lại trực câu câu nhìn nhìn Hồ Phi, cảm giác cô gái này từ bộ dáng đáng người, đến giờ tay nhắc chân, không một vị trí không đẹp tới cực điểm, toàn thân đều tản ra một loại làm cho nam nhân hơi bị động tâm khí tức!

Mộng Nương cười duyên ghé vào Tiểu Bảo bên tai nhẹ nói: "Đế Tôn động tâm a? Hồ muội thế nhưng là mười tám phi bên trong đẹp nhất được!"

Hồ Phi đỏ lên khuôn mặt nói: "Tỷ tỷ lại đang hủy bỏ ta!"

Tiểu Bảo nhìn nhìn hai nữ đẹp tuyệt nhân gian khuôn mặt, ôn nhu nói: "Ta nhất định phải mau chóng khôi phục thần thức, đem các người đều biến trở về hình người, vậy có thể cả ngày làm bạn, rốt cuộc không cần lo lắng vào ban ngày không thấy được các người!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Tâm như hồ nước

Tiểu Bảo cũng không biết vì cái gì, tuy tâm như hồ nước đan tu luyện, chính mình đối với nữ tử khao khát lại càng tới càng nhanh cắt, tựa hồ liền hiện hữu mấy cái nữ tử cũng đã vô pháp thỏa mãn hẳn..., không ngừng muốn càng nhiều nữ tử gia nhập vào!

Hắn chỉ là tuân theo bản năng, lại không biết mình là bằng không thiên tính háo sắc người, hay là trong cơ thể long dân quả tại quấy phá?

Mộng Nương thở dài một tiếng, ôm Tiểu Bảo nói: "Đế Tôn, kỳ thật tỷ muội chúng ta muốn cho người sớm ngày khôi phục thần thức, cũng không chủ yếu là vì mình có thể thường bạn, mà là Đế Tôn xuất thế, cũng cùng với Yêu Ma Quỷ Quái bắt đầu làm loạn nhân gian!"

Hồ Phi gật gật đầu nói: "Năm đó Đế Tôn thi triển phong thiên đại thuật, áp chế đều là Pháp Lực cao thâm Tiên ma, thế nhưng là đối với một ít năng lực thấp kém, lại không có ảnh hưởng! Đi qua này vạn năm thời gian, cho dù năng lực lại thấp kém, cũng trở nên cường hãn!"

Tiểu Bảo có chút kỳ quái, quay đầu hỏi nàng: "Đây là vì sao?"

Mộng Nương thở dài một tiếng nói: "Bởi vì mặc dù có Đế Tôn phong thiên đại thuật, hạn chế Linh Khí tiết ra ngoài, khiến cho bọn họ không thể chịu đựng thiên kiếp, cũng liền vô pháp đến đỉnh phong. Thế nhưng năm đó Thần Ma Đại Chiến, Linh Khí đại tiết, Bạch Loan đại lục ở bên trên chung quy có Linh Khí bỏ sót địa phương, những năng lực này thấp kém yêu ma chỉ bằng vào chút Hứa Linh khí, tu luyện tới người võ lâm cũng khó có thể chống lại cảnh giới! Cho nên Bạch Loan Bình An, chỉ có Đế Tôn tài năng duy trì!"

Tiểu Bảo không hiểu hỏi: "Vì cái gì ta vừa xuất thế sẽ lôi kéo yêu ma hoành hành?"

Hồ Phi cảm lấy Tiểu Bảo cánh tay nói: "Đế Tôn chính là Chân Thần tụ hợp thể, chuyên thể trọng sinh cần phong thiên đại thuật phía trên Linh Khí làm mai mối! Điều này sẽ đưa đến không ít Linh Khí tiết ra ngoài!"

Những Linh Khí này mặc dù đối với tại phong thiên đại thuật là không có ý nghĩa, thế nhưng đối với thiên hạ vạn vật lại di chân trân quý, rất nhiều Tu Luyện Giả bởi vậy đều có đại thành, phá sơn xuất quan!"

Tiểu Bảo nhớ tới Âm Xà Vương Băng Phong Thần công lao, Ma Vương ma công, Quỷ Vương quỷ thuật, đều là những ngày này mới đại thành, đối với lời của Hồ Phi cũng liền tin tưởng không nghi ngờ!

Mộng Nương môi anh đào dán tại Tiểu Bảo trên cánh tay, một bên hôn vừa nói: "Đế Tôn nếu muốn để cho tỷ muội chúng ta biến trở về hình người, phải dùng âm Dương Thần huyết phối hợp Hạo Thiên kính, theo ở trên người chúng ta, tài năng Tự Linh hóa huyết, khôi phục thân thể!"

Tiểu Bảo hỏi nàng nói: "Hạo Thiên kính ở nơi nào?"

Hồ Phi ở một bên nói: "Hạo Thiên kính tại Minh Hồ. Truyền thuyết là loan Pháp Bảo, có thể soi sáng ra vạn vật vốn như! Tỷ muội chúng ta muốn khôi phục thân thể, phải dựa vào trợ giúp của nó!"

Tiểu Bảo vừa định hỏi lại, Mộng Nương lại thở dài một tiếng, nói với Tiểu Bảo: "Đế Tôn, có người tới, chúng ta muốn đi!"

Tiểu Bảo "A" một tiếng, có chút không muốn bỏ nói: "Là ai?"

Hồ Phi ngón ngọt cười, tròn mắt nhìn Tiểu Bảo liếc một cái: "Tôi đã biết! Đêm nay giúp ngươi được một Lam phi, âm hoa càng nhiều, Đế Tôn thần thức sẽ càng nhanh khôi phục!" Đưa tay tại Tiểu Bảo trước mắt nhoáng một cái, Tiểu Bảo nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm, trong phòng đen kịt một mảnh, trong ý nghĩ cũng tỉnh táo lại!

Lại nghe cồng môn một người cũng không gõ cửa, đỉnh đặc đẩy cửa đi vào, thấy được Tiểu Bảo trên giường đỏ đồng từ lóe lên, "Ồ" một tiếng, móc ra hộp quẹt đốt nến, chỉ thấy Tiểu Bảo nằm ở trên giường, Lôi Yên cùng lục hồ một trái một phải cúi tại bên cạnh hắn, đều là một bộ ngủ bộ dáng.

Tiểu Bảo mở mắt, kỳ quái hỏi nàng: "Nguyệt Nhi, sao ngươi lại tới đây?"

Lam Nguyệt nhi xoa con mắt nói: "Ta ngủ một giấc, mở mắt ra tìm không được tinh tử, cảm giác nó ở chỗ này, liền tới tìm xem xem, quả nhiên là tại! Kỳ quái, tinh tử ngủ cũng không chạy loạn, làm sao có thể chạy tới ngươi nơi này?"

Tiểu Bảo cũng mặc danh kỳ diệu lắc đầu, sắp sửa trước gian phòng thế nhưng là liền một mình hắn, như thế nào một giấc tỉnh lại bên người thêm một con hồ ly, bản thân hắn đều như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì)!

Lam Nguyệt nhi đi đến bên giường, mở ra cánh tay đối với lục hồ nói: "Tinh tử nghe lời, chúng ta trở về ngủ đi!"

Lục hồ lại là thân thể co rút lại, vụt một chút chạy tới giữa giường mặt.

Lam Nguyệt nhi ngẩng ra một lúc, trong miệng hỏi nàng: "Làm sao vậy tinh tử? Không muốn theo ta trở về sao?"

Thân thể lại là khẽ động, hai đầu gối khẽ cong, đã nhảy trên giường, Tiểu Bảo ngẩng ra một lúc, lại thấy hai cái giấy chỉnh tề bày ở dưới giường, Lam Nguyệt nhi trần trụi hai chân, đứng ở trên giường!

Này giường ước chừng có ba thước cao, dù là Tiểu Bảo mắt như điện, cũng chỉ đã gấp nàng hai đầu gối hơi gấp, đã vô thanh vô tức nhảy đi lên!

Lục hồ vừa nhìn Lam Nguyệt nhi lên giường, lại vèo một tiếng chạy tới cuối giường, Lam Nguyệt nhi nhú mày hỏi nó: "Tinh tử, ngươi ngày hôm nay là thể nào?"

Thân hình nhoáng một cái, cũng đã đứng ở cuối giường, lúc này lục hồ lại đã chạy đến đầu giường, này một người một hồ dứt khoát ngay tại trên giường bắt lấy mê giấu, ngươi trốn ta truy đuổi, ngươi giấu ta bắt, hai đạo thân ảnh tại đây không được dài hai trượng rộng một trượng trên mặt giường lớn lúc ẩn lúc hiện!

Trên người Tiểu Bảo không biết đã trúng ít nhiều chân, rốt cục bắt được một cái cơ hội, một phát bắt được Nguyệt Nhi chân nhỏ, mang nàng ôm, ngạc nhiên hỏi nàng: "Ngươi đến tột cùng là ai?"

Cũng không khôi phục hắn không kỳ quái, Lam Nguyệt này nhi cả ngày cùng cái hiệu tử đồng dạng, cùng Nha Nhi cãi nhau, chưa từng biểu hiện ra thân thù bực này!

Lục hồ vốn là tự ý chạy, hành động nhanh nhẹn tất nhiên là chẳng có gì lạ, thế nhưng là này ngày thường ngày tho điều ngoa tiểu nha đầu cư nhiên cũng có loại này thân pháp, lấy Tiểu Bảo ánh mắt tự nhiên nhìn ra đi theo những người kia không một người có thể có này bản sự, đương nhiên ngạc nhiên!

Trong đầu đột nhiên linh quang lóe lên, nắm bắt Lam Nguyệt nhi khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: "Ngươi bây giờ là hái Tinh Thần tộm?!"

Truy đuổi đã hơn nửa ngày, Lam Nguyệt nhi khí tức hay là thông thả như lúc ban đầu, làm Tiểu Bảo cũng có chút kính nể, lúc này tròn mắt nhìn Tiểu Bảo liếc một cái, ánh mắt lại nhìn nhìn lục hồ nói: "Ta đương nhiên là hái Tinh Thần tộm! Planetesimals này ngày hôm nay là thể nào? Vì cái gì không theo ta trở về phòng đầu này?"

Từ khi rời đi Lâm Nguyệt Thành, mọi người ban ngày chạy đi, ban đêm nghỉ ngơi, ngẫu nhiên gặp gỡ truy binh, cũng là nam nhân động thân, bảo hộ lấy chúng nữ, cho nên Tiểu Bảo gần như đã quên Lam Nguyệt nhi trời vừa tối liền biến thành hái Tinh Thần tộm, thân pháp vẫn còn ở Diêm Tuyền cùng Nham Thượng Ứng đám người phía trên!

Lam Nguyệt nhi bị Tiểu Bảo kéo lấy, nhìn nhìn cuối giường Lục Tinh Tử, trong ánh mắt tràn ngập mê hoặc: "Nó đêm nay là thể nào? Trước kia lúc ngủ từ trước đến nay cũng sẽ không rời đi ta nửa bước được!"

Tiểu Bảo nhìn nhìn lục hồ, tao liễu tao đầu nói: "Ta cũng không biết! Nếu như nó muốn ở chỗ này, như vậy tùy nó a!"

Lam Nguyệt nhi vênh lên cái miệng nhỏ nhắn nói: "Được rồi, khiến nó ở lại đây a, ta trở về ngủ." Nói qua trở mình xuống giường, đi ra ngoài.

Không ngờ lực hồ đột nhiên một tháo chạy, trực tiếp nhảy xuống giường, như một đạo lực sắc tia chớp, bỏ nhào vào Lam Nguyệt nhi sau lưng, nhảy dựng lên ngay tại nằng trên mông đít cần một cái!

"Ai ôi!!!!" Lam Nguyệt nhi kêu sợ hãi một tiếng, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn một bộ muốn khóc lên bộ dáng, cũng là nhanh chóng nói với Tiểu Bảo: "Nhanh bắt lấy tinh tử , nó rất thất thường! Chưa bao giờ có thể như vậy được!"

Vừa định động, thân thể lại là nghiêng một cái, Tiểu Bảo nhanh chóng một phát ôm lấy nằng vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Lam Nguyệt nhi rên rỉ nói: "Ta chân tê dại!"

Tiểu Bảo khẽ cong eo mang nằng ôm lấy, nhẹ nhàng đặt ở trên giường nói với nằng: "Ta trước giúp ngươi nhìn xem tổn thương."

Lam Nguyệt nhi hai tay bụm lấy chính mình mông đít nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ nói: "Đừng. . . Không cần. . ."

Tiểu Bảo không nói lời gì, bắt lấy cổ tay của nằng kéo một phát: "Lấy võ công của ngươi, cho dù lực hồ muốn đả thương ngươi, cũng là không dễ! Chỉ là cần một cái chân liền tê dại, vậy cũng có thể trong miệng nó có độc!"

Lam Nguyệt nhi nghe xong, cũng lại càng hoảng sợ, trên cánh tay lực đạo cũng nhỏ hơn rất nhiều, bị Tiểu Bảo tháo ra, đành phải xấu hổ bưng kín mặt: "Tinh tử trong miệng vì sao lại có độc, ngươi không ai đoán. . ."

Tiểu Bảo nhìn nhìn nằm sấp ở bên cạnh Lam Nguyệt nhi, cũng ngại ngần cả người, không biết như thế nào ra tay!

Tiểu nha đầu này liền chính nằng cũng không biết đến cùng có bao nhiêu tuổi! Theo mọc ra một bộ mười hai mười ba tuổi dung nhan, nhưng lại có mười... Tuổi đáng người, ban ngày thì hài đồng, buổi tối là Thần Thâu, liền Tiểu Bảo cũng không biết nên cảm nằng Khi hài tử hay là Khi Thành Đại Nhân!

Nhưng bây giờ nằng có khả năng trúng độc, chính mình lại không thể không cứu, dứt khoát giao trái tim quét ngang! Dù sao Lam Nguyệt nhi là mười tám âm phi nhất, nhất định là thuộc về nữ nhân của mình, hai người sớm muộn gì sẽ có một ngày như vậy, hiện tại tình thế bắt buộc, cũng không cần lại xấu hổ làm ra vẻ!

"Nguyệt Nhi, không phải sợ, ca ca chỉ là giúp ngươi hút độc, ngươi không ai khẩn trương. . ." Tiểu Bảo nhìn nhìn dưới thân người ngọc kiều mị bộ dáng trong đầu rên vang một tiếng, tựa hồ liền thần trí đều có chút đã bị mất phương hướng!

Nguyệt Nhi nhớ tới buổi tối Tiểu Đậu Nha cùng nằng giảng thuật những cái kia rình coi ca ca cùng các tỷ tỷ cùng một chỗ thì sự tình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời khô nóng xấu hổ, trong nội tâm cũng đã minh bạch cái gì, nhớ tới các tỷ tỷ từng nói chính mình là Tiểu Bảo Tàn phi, trong nội tâm lại càng là kích động, nhắm mắt lại, thì thảo nói qua: "Ca ca, ngươi cần phải ôn nhu đối đãi ta. . ."

Tiểu Bảo sững sờ, nhìn nhìn Nguyệt Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ mị thái, trong nội tâm rung động, ma xui quỷ khiến liền nhẹ nhàng nằm ở Nguyệt Nhi bên cạnh. . .

Không biết khi nào, Tiểu Bảo gian phòng đột nhiên truyền ra một tiếng kiều gáy, sau đó vừa không có tiếng động.

Mặt khác trong một gian phòng, Diệp Hiên đột nhiên bừng tỉnh, hai tay khẽ chống liền muốn, một cái đầu ngón tay lại đè xuống bờ vai của nằng, sâu kín thờ dài: "Hiên nhi, không có việc gì, tiếp tục ngủ!"

Diệp Hiên khí mắng: "Su tử, tiểu tử kia liền hiếu tử cũng không buông tha, ngươi lại dung túng, hần lại càng là Vô Pháp Vô Thiên!"

Tước Vũ dụ dằng cười cười: "Ai nói Nguyệt Nhi là hiếu tử? Cho dù Nha Nhi thêm chúng ta, cũng đã hơn một vạn tuổi!"

Diệp Hiên nghĩ một lát, mới hiểu được Tước Vũ trong lời nói ý tứ, khí thế đã tiêu tan một nửa, lại vẫn là nổi giận dưng dưng nói: "Coi như là như vậy, cũng không thể từ nào đó tiểu tử này làm xằng làm bậy a!"

Tước Vũ mỉm cười, lôi kéo tay của Diệp Hiên nói: "Muội muội, nhớ kỹ, nam nhân của chúng ta, không phải phạm nhân! Nếu như thương hần, liền buông tay buông chân, không muốn trời buộc hần, trên người hần trọng trách so với chúng ta bất kỳ người nào đều muốn trọng, không có mười tám âm phi tương trợ, rất khó hoàn thành!"

Diệp Hiên sững sờ, đối với Tước Vũ cười khổ: "Tỷ tỷ, ta thủy chung không có lòng của ngươi rộng! Ai, theo hần, chỉ là chó đẻ đã quên tỷ muội chúng ta tình cảm là tốt rồi!"

Tiểu Bảo ôm Nguyệt Nhi, Thất Thái Nguyên Đan đã dâng lên, Lam Diệp cánh hoa lập tức lóe lên, bạch sắc chân khí, Phấn hồng liệt khí, vàng óng ánh chi khí, đỏ thắm chi khí, Light Blue chi khí bốn khí cùng phát, nồng đậm trình độ so với dĩ vãng cường thịnh gấp mấy lần!

Thất Thái Nguyên Đan nhanh chóng vận chuyển, bốn màu hỗn hợp chân khí liên tục không ngừng lưu chuyển khắp hai người toàn thân. Càng có một bộ phận chân khí phá thể, quanh quần tại hai người thân thể bốn phía! Tiểu Bảo biết, lúc này tâm như hồ nước đan, lại có đột phá mới!

Một lát sau, chân khí dần dần trở lại hai người trong cơ thể, Nguyệt Nhi lúc này mới một mồi rúc vào Tiểu Bảo trong lòng, ngủ thật say.

Cũng không biết ngủ bao lâu, bên ngoài một hồi đồng cái chiêng âm thanh truyền đến, tựa như triệu tập đội ngũ tin tức làm! Còn đang nghi hoặc, lại nghe Lão Bà Bà tại cổng môn thấp hồ một tiếng: "Các ngươi cũng không muốn xuất ra, như là trong thôn phát sinh đại sự, ta đi nhìn xem!"

Nguyệt Nhi cả kinh, nghĩ trở mình, "Ai ôi!!!" Một tiếng lại xụi lơ tại Tiểu Bảo trong lòng.

Tiểu Bảo hôn một chút môi anh đào của nàng, ôn nhu nói: "Nguyệt Nhi nghe lời, đừng động, liền dừng lại ở này, ta đi gọi Tước Vũ các nàng qua cùng ngươi!"

Nguyệt Nhi kéo lại cánh tay của hắn nói: "Vậy ngươi đâu này?"

Tiểu Bảo nhủ thầm nói: "Ta có loại rất khó chịu dự cảm. Khả năng xảy ra đại sự! Ta muốn cùng Lão Bà Bà đi xem một chút!" Nói qua đứng dậy xuống giường, vì Nguyệt Nhi đắp kín mền, bước nhanh đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Thiện ác suy nghĩ

Thôn đồ trang sức, là một chỗ dùng đồng đất lên Sái Ngư Tràng, dùng để chế tác cá khô.

Hiện trên Sái Ngư Tràng tụ họp đầy thôn dân, tất cả nhà tất cả hộ đều chạy tới, một cái hơn 40 tuổi hán tử một mặt gỗ cái chĩnh, một mặt đối với mọi người hô to: "Tất cả nhà quân sự đều tới đông đủ chưa?"

Trong đám người không ngừng có người hô: "Vương Lục chấp choạng, này hơn nửa đêm ngươi còn làm cho người ta ngủ không?"

"Thôn trưởng, xuất chuyện gì? Tại sao có thể có nhiều như vậy quan binh?"

Sái Ngư Tràng cũng là ngày bình thường chúng thôn dân tụ hội địa phương, lúc này xung quanh vây đầy quan binh.

Gần nhất có một cái Tiểu Thổ đài, lúc này đất trên đài đứng mấy người, một người toàn thân khôi giáp Trương Quân, còn có hai cái Hắc Y đen mặt người, toàn thân cũng bị che khuất, nhìn không đến bộ dáng, chỉ là ai cũng không dám nhìn hai người này liếc một cái, bởi vì chỉ là lùm trên liếc một cái, sẽ cảm thấy quý khí dày đặc, làm cho người không rét mà run!

Vương Lục chấp choạng thấy được người đều tới đông đủ, đứng ở Tiểu Thổ trên đài hắng giọng một cái nói: "Đêm nay triệu tập đoàn người, là bởi vì này mấy cái quan gia có chuyện muốn hỏi một chút mọi người."

Nói qua quay thân đối với bên cạnh về mặt uy nghiêm vượt qua đao mà đứng trung niên Trương Quân nịnh nọt cười: "Quan gia, người đều đủ, ngài muốn hỏi cái gì, liền chính mình hỏi đi."

Kia Trương Quân hơi hơi gật đầu một cái, lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người. Chẳng qua là nhìn lướt qua, đám người nhất thời an tĩnh lại, mỗi người đều cảm thấy Trương Quân này trùng chính là mình, bọn họ cũng hoàn toàn tin tưởng, nếu chính mình không phối hợp này Trương Quân, hẳn lập tức thì có thể làm cho chính mình đầu người rơi xuống đất!

Đây là nhiều năm giết người mà bồi dưỡng ra một loại khí thế, các thôn dân không hiểu, lại cảm thụ được! Cho nên, mỗi cái cảm như hén, liền hiếu đều tựa hồ bị hù đến, không hề khóc rống.

Kia Trương Quân trầm giọng nói: "Ngày hôm nay gọi mọi người, là ban phát hoàng thượng thù dụ!"

Mọi người nghe xong, cuống quýt quý xuống.

Kia Trương Quân đối với bên cạnh binh sĩ đưa mắt ra ý qua một cái, lập tức đi ra hai người lấy ra mấy pho bức họa cuộn tròn, mở ra ở trước mặt mọi người, Trương Quân nói tiếp đi: "Những người này khâm phạm của triều đình, phạm trăn có gặp được người, đương lập tức cử báo, có thể lĩnh thưởng ngân năm mươi lượng! Như có thể bắt ở một người, hoàng kim một trăm lượng!"

Mọi người một hồi ồn ào, hoàng kim một trăm lượng, đây chính là cả đời mình đều ăn không hết được!

Một thôn dân nhìn nhìn đi đến bên người binh sĩ trong tay bức họa, ồ lên một tiếng, bật thốt lên nói: "Cái này người không phải là buổi chiều cùng với Du Họa Nhi kia cái người trẻ tuổi sao?"

Người này nói vừa xong, liền cảm giác trước mắt kính phong đập vào mặt, liền hô hấp đều hơi bị trì trệ, sợ tới mức đặt mộng ngồi dưới đất, kia Trương

Quân đã đứng ở trước mặt hắn, trừng mắt hỏi hắn: "Ngươi gặp qua người này?"

Thôn dân kia vừa đợi nói chuyện, Lão Bà Bà đã thốt nhiên tức giận mắng: "Đánh rắm! Nhị cậu tử chớ có nói bậy, tôn nữ của ta cả ngày đều đứng lại ở trong nhà, chưa thấy qua người nào!"

Được kêu là nhị cậu tử thôn dân tựa hồ cũng có chút e ngại Lão Bà Bà này, nuốt một chút nước miếng ngưng ngưng nói qua: "Vậy có thể là ta nhìn sai rồi. . ."

"Hả?" Kia Trương Quân trông mắt hơi híp, trong đôi mắt bắn ra hai đạo hàn quang, nhìn chăm chăm nhị cậu tử, trầm giọng nói: "Vậy ngươi là đang trên Bồn Tướng Quân sao?"

Sớm có một tên binh lính bá một chút rút ra bội đao, sáng như tuyết hàn quang đâm thẳng mắt người, nhị cậu tử bị hù sắc mặt trắng bệch, ôm đầu kêu to: "Thảo dân không dám! Chẳng vạng tối xác thực từng thấy được kia Tiểu Thiếu Nữ cùng về lên người cùng một chỗ! Quan gia, ngài tạm tha tiểu dân a!" Nói qua quỳ trên mặt đất, không ngừng đập đầu ngẩng đầu lên!

Bên cạnh binh sĩ một đao đâm đi, kia nhị cậu tử liền hừ cũng không hừ, liền trước ngực đổ máu, nằm trên mặt đất!

Kia Trương Quân nhìn cũng không nhìn, quay người đi đến Lão Bà Bà bên người, híp mắt hỏi nàng: "Ngươi dám chứa chấp khâm phạm của triều đình?"

Lão Bà Bà chính là Du Họa Nhi nãi nãi, lúc này tuy quỳ trên mặt đất, trên thân lại là thẳng tắp, đầu đầy tóc trắng bị gió đêm thổi qua, ở sau ốt tung bay, đôi mắt Trương Quân hỏi, lại là sợ cũng không sợ, nhàn nhạt nói qua: "Vậy thôn du côn lòi ngươi cũng tin tưởng? Họa nhi ngày hôm nay là gặp qua ngươi, bất quá là ta bà con xa cháu trai, không phải cái gì khâm phạm của triều đình!"

Trương Quân tròn mắt trừng, tiến lên một bước, hung hăng nói với nàng: "Xem ra ngươi là nghĩ bao che đám kia phạm nhân sao? Tối a, cho ta chém!"

Vương Lục chấp choạng nhanh chóng chạy đến Trương Quân bên người, cúi ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói vài câu, kia Trương Quân nhướng mày, nhìn nhìn Lão Bà Bà cười lạnh nói: "Nguyên lai là trung vũ Trương Quân cao đường, trách không được giống như này sự can đảm! Ngươi thật sự cho rằng bao che triều đình trọng phạm, ngươi kia bảo Belle tử còn có thể che chở được ngươi?"

Lão Bà Bà không sợ chút nào, chậm rãi đứng dậy nói: "Lão thân lập lại lần nữa, đó là ta bà con xa cháu trai, cũng không phải cái gì khâm phạm của triều đình!"

Trương Quân phẫn nộ gọi: "Hắn ở đâu?"

Lão Bà Bà cũng không liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Chỉ là đến cho ta đưa thứ gì, đưa xong đã đi!"

Trương Quân cười lạnh: "Ngươi là tại lúc Bồn Tướng Quân là ngu ngốc sao! Minh Hồ quân coi giữ luôn luôn cùng triều đình không hợp, hoàng thượng sớm có tiêu diệt ý tứ, chỉ là thời cơ còn chưa thành thực. Ta khuyên ngươi hay là thức thời một chút, không muốn bởi vì nhất thời mất mòi, cho mình gây xuống phiền toái, khuyên nhủ con của ngươi, đầu hàng triều đình a! Bây giờ nói ra người kia tung tích, ta còn có thể tâu kêu hoàng thượng, cho các ngươi ghi nhớ một công lao, bằng không, hừ hừ!"

Lão Bà Bà quay đầu nhìn nhìn hắn, trong mắt đều là khinh thường, chậm rãi nói qua: "Mất mòi? Chúng ta chỉ là vô tri thôn dân, các ngươi mặc dù đuổi bắt khâm phạm, cũng không cần những binh lính này tới hù dọa Phò thông dân chúng! Nhị cậu tử mặc dù là cái thôn du côn, ngày thường cũng chỉ làm chút trộm đạo, chưa bao giờ phạm quá lớn ác, lại bị các ngươi một đao chọc chết, loại này xem mạng người như cỏ rác hành trình, mới là triều đình tối nên bắt lấy người! Ta nếu như Lão Bà Tử liền loại này thiện ác cũng không phân ra, cũng uống sống cả đời này!"

Trương Quân giận dữ, một cước đem Lão Bà Bà đạp đến trên mặt đất, cắn răng mắng to: "Lão già, thực lúc Bồn Tướng Quân sợ ngươi sao! Vương Lục chấp choạng dẫn đường, chúng ta đi này lão thái bà nhà bắt người!"

Hắn binh nghiệp xuất thân, lại tập võ nhiều năm, một cước chi lực có nhiều trọng! Lão Bà Bà bị hắn gạt ngã trên mặt đất, lúc này liền phun ra một búng máu tới!

Vương Lục chấp choạng thân thể khẽ run rẩy, nhìn thoáng qua té trên mặt đất Lão Bà Bà, ánh mắt đảo qua, lại là cả thôn nam nữ tròn mắt nhìn ánh mắt, lại càng là không dám lộn xộn!

Trương Quân "Bá" một tiếng rút ra bội đao, xông Vương Lục chấp choạng gào thét: "Ngươi dám kháng mệnh?!"

Vương Lục chấp choạng sợ tới mức phù phù một tiếng quỳ xuống, trong miệng kêu to: "Trương Quân tha mạng! Bơ lão thái bà là vốn thôn trưởng người, luôn luôn đợi mọi người không tệ, thỉnh Trương Quân chớ động khí, để cho ta tới khuyên nhủ nàng tốt chứ?"

Kia Trương Quân cũng nhìn ra Lão Bà Bà trong thôn thuộc về đức cao vọng trọng người, hắn mặc dù nặng Binh ở bên, không sợ đám này sơn dã thôn dân, nhưng cũng biết nếu như chọc nhiều người tức giận, sự tình tóm lại không dễ làm lý. ,

Hoàng thượng hạ lệnh phong tỏa bờ biển, suy đoán Tiểu Bảo một nhóm sẽ ở trên con đường này xuất hiện, phái hai Đại Cao Thủ đi theo chính mình đến đây chặn đường, nếu như có thể nhất cử bắt được, vậy cũng chính là một cái công lớn, nói không chừng còn có thể điều đến Kinh Thành, so với chính mình đóng quân bờ biển cả ngày uống gió biển mạnh hơn nhiều!

Nếu động tĩnh gây lớn hơn, đám người kia nghe hơi mà chạy, chính mình liền lại bằng thêm vô số phiền toái, vậy cũng không đẹp! Vì vậy đem bội đao

bỗng nhiên một tiếng cắm vào vỏ đao lại, xoay người sang chỗ khác, không để ý tới nữa!

Vương Lục chấp choạng run run rẩy rẩy đi đến Lão Bà Bà bên người, vẻ mặt đau khổ nói: "Boi Lão Thái Thái, ngài vẫn là đem những người kia giao ra đây a! Cùng triều đình đối nghịch, vậy còn có ngày tốt lành qua sao? Cho dù ngài không vì mình cân nhắc, cũng đừng cho ta cả thôn người đi theo ngài chịu liên lụy a? Chỉ cần ngài giao ra những người kia, những cái này quan gia nhìn tại trung vũ trên mặt của Trương Quân, là sẽ không làm khó ngài. . ."

"Sáu mặt rồi!" Lão Bà Bà từ dưới đất đứng lên, mới mở miệng, khoe miệng chảy ra một cổ huyết tinh, sắc mặt cũng trở nên trắng xám, lại là thông dong vỗ vỗ trên người đất, chậm rãi nói: "Người lúc nhỏ ta cũng đã nói với người, nam nhi làm việc, có cái nên làm, có việc không nên làm!"

Thiên ác suy nghĩ, hành sự không thẹn với thiên! Những hài tử kia nếu như là phạm nhân, chỉ có thể nói triều đình ngu ngốc, không phải chúng ta dân chúng triều đình! Ta lão thái bà cả đời này nhìn vô số người, là chính là tà liếc một cái có thể phân biệt, hiện tại tuy tuổi già, vẫn còn chưa từng hoa mắt! Người tuổi còn nhỏ cũng đã bị mê mắt sao!"

Vương Lục chấp choạng vẻ mặt đau khổ nói: "Thế nhưng là Lão Thái Thái, vậy chúng ta cũng không đáng bồi thường trên người cả thôn tánh mạng a!"

Lão Thái Thái quay người nhìn nhìn Trương Quân nói: "Những người này đều là vô tội, thỉnh Trương Quân thả bọn họ! Ta mang các người đi nhà của ta, ta nói kia cháu trai đã đi rồi, người thiên không tin, vậy chính mình nhìn a!"

Trương Quân nghe rằng cười nói: "Lão thái bà, đừng tưởng rằng vừa rồi người chỉ đi cháu gái đi mật báo, ta không nhìn thấy, hiện tại ta đã không cần đi, nói không chừng đám kia người đã bị nắm, ta có thể ở chỗ này ngồi đợi tin tức!"

Lão Bà Bà quả nhiên thấy đất trên đài hai người Hắc Y Nhân đã không biết khi nào biến mất, lúc này mới thay đổi sắc mặt chỉ vào kia Trương Quân nói: "Người nghĩ như thế nào?"

Kia Trương Quân hừ lạnh: "Lão già! Theo ta đây, người còn kém xa lắm!" Quay người đối với bên cạnh một người đem quan phát tay làm thủ thế, kia đem quan gật đầu một cái, đối với xung quanh binh sĩ nói: "Đem những này dân đen tất cả đều trói lại! Những cái này tất cả đều là chứa chấp cường đạo phạm nhân! loại khâm phạm cảm đến, toàn bộ mang đi sung quân!"

Chúng thôn dân nghe xong, nhất thời kêu trời trách đất loạn cả một đoàn!

Kia đem quan mặt lộ vẻ vẻ làm khó, thấp giọng nói với Trương Quân: "Dẫn Trương Quân, ngài làm như vậy, này e rằng không tốt lắm đâu? Thôn này bên trong đại bộ phận người đều là Minh Hồ quân coi giữ gia quyền, như thế khó tránh khỏi làm đám người kia triệt để cùng triều đình tan vỡ. . ."

Dẫn Trương Quân lạnh lùng nhìn nhìn hắn: "Hoặc Tiên Phong, người nghĩ kháng mệnh?"

Kia Hoặc Tiên Phong lúc này mồ hôi lạnh lâm li, khom người nói: "Thuộc hạ không dám!"

Dẫn Trương Quân hừ lạnh một tiếng, quay người đi đến đất đài, trong miệng lại lạnh lùng nói: "Đây là hoàng thượng mệnh lệnh! Bất kể những người này, còn sợ Minh Hồ đám kia phản quân không ngoan ngoan cúi đầu nghe lệnh?"

Hoặc Tiên Phong lúc này quỳ rạp xuống đất: "Hoàng thượng anh minh!"

Dẫn Trương Quân đứng ở đất trên đài, nhìn trước mắt quỳ xuống một đám người, trên mặt vẻ đắc ý càng lớn, thầm nghĩ lần này đại công sắp lập thành, vô số vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, trong nội tâm sướng khoái vô cùng!

Lại cảm giác vù vù hai đạo tiếng gió tập kích đến bên người, đã đứng một người Hắc Y Nhân.

Dẫn Trương Quân ngạc nhiên nói: "Hai vị thế nhưng là đắc thủ sao?"

Bên trái một người nhú mày hỏi hắn: "Chẳng lẽ Trương Quân nhìn không đến ta hai người tay không mà về?"

Dẫn Trương Quân bỗng nhiên biến sắc: "Lấy nhị vị đưa tay, không gây phương pháp bắt lấy đám người kia?"

Bên phải người hừ lạnh: "Còn chưa giao thủ, nào biết kết cục!"

Dẫn Trương Quân lại càng là khó hiểu, có thể vừa nhìn thấy hai người Hắc Y Nhân như là không muốn nhiều lời bộ dáng, cũng hậm hực ngừng nói, trong nội tâm thầm mắng: "Thần khí cái rắm! Muốn không phải hoàng thượng phái các người tới, một sức ba ngàn binh mã vây thôn, còn dùng lấy các người những tay!"

Đúng lúc này, một người đầu lĩnh bộ dáng Binh vệ vội vàng chạy tới, quỳ gối dẫn trước mặt Trương Quân nói: "Trương Quân, thuộc hạ không thể bắt được khâm phạm, nhìn qua Trương Quân thứ tội!"

Dẫn Trương Quân hừ lạnh một tiếng: "500 người cư nhiên bắt không được mấy chục người, muốn các người làm gì dùng!"

Đầu lĩnh kia đầu như bằm tỏi, dập đầu không ngừng, trong miệng nói: "Trương Quân bớt giận! Chúng ta cùng nhị vị đại nhân mặc dù tiểu nha đầu kia tiến đến thời điểm, đã là gian phòng trống trơn, không nữa cái thân ảnh!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Ma Vương Quỷ Vương

Dần Tương Quân sững sờ: "Cư nhiên có thể nhanh như vậy đã biết tin tức, ngược lại là khinh thường bọn họ! Kia vì sao các người không đi truy đuổi?"

Đầu lĩnh kia nhìn thoáng qua hai người Hắc Y Nhân nói: "Nhị vị đại nhân nói không cần truy đuổi, bọn họ sẽ đến nơi này được!"

Dần Tương Quân có chút kỳ quái nhìn lướt qua hai người Hắc Y Nhân: "Tiểu nha đầu kia đâu này?"

Đầu lĩnh kia cúi đầu xuống nói: "Tiểu nha đầu kia tiến Viện Từ, liền biến mất không thấy, dường như bị một đạo hắc ảnh ôm đi, thuộc hạ muốn ngăn đều ngăn không kịp!"

Dần Tương Quân nổi giận đùng đùng chửi bậy: "Một đám phế vật! . . ." Cái này liền kia hai cái Hắc Y Nhân đều mắng lên!

Hai người trong mắt đồng thời bắn ra một đạo hàn quang, chầm chầm dần Tương Quân trong nội tâm run lên, phía dưới cũng liền nuốt trở vào!

Dần Tương Quân vài bước đi đến trước mặt Lão Bà Bà, một bả kéo qua ngực của nàng vạt áo, hung dữ nói: "Chết lão già! Bọn họ chạy tới kia sao?"

Lão Bà Bà khoe miệng đỏ máu, lại cũng không thèm nhìn hấn một cái, một bộ lẳng nhưng không sợ bộ dáng.

Dần Tương Quân giận dữ, phát tay một chưởng đánh xuống, trùng điệp đem Lão Bà Bà bỏ ngã xuống đất, trong miệng mắng to lấy: "Nếu như người lão già này vội vã đi đâu thai, Bốn Tướng Quân. . ." Đột nhiên nghe được "Phanh!" một tiếng vang thật lớn, toàn bộ Sái Ngư Trảng đất rung núi chuyển, ngay cả đều đứng không vững, mọi người nhao nhao té ngã!

Hai người Hắc Y Nhân biến sắc, mặc dù không có báo cho biết đối phương, lại trong cùng một lúc phóng lên trời, hướng dưới trận Hắc Ám chỗ phóng đi!

Dần Tương Quân chặt vật bò dậy, thất kinh hô to: "Rõ ràng còn có thuốc nổ !"

Sớm có một đám binh sĩ bò người lên, vọt tới trước mặt của hấn, rút ra bội đao, khẩn trương nhìn chằm chằm bốn phía.

Lão Bà Bà cũng mạnh mẽ khởi động thân thể, lại vô pháp ngăn cản khoe miệng tuôn ra huyết tinh, chỉ là trên mặt tái nhợt còn mang theo nụ cười thần nhiên, thì thào nói qua: "Đám này hải từ quả nhiên rất cao minh, chỉ cầu các người có thể chiếu cố tốt Họa nhi , ta Lão Bà Từ này cho dù chết cũng liền nhắm mắt!"

Lại nghe không trung một người nữ đồng hô to: "Nãi nãi!"

Lão Bà Bà giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một đạo hắc ảnh từ phía trên trên bay qua, nghe thanh âm chính là Họa nhi !

Tiểu Đậu Nha một bả bưng kín Du Họa Nhi cái miệng nhỏ nhắn: "Tiểu muội muội, không muốn lên tiếng, ca ca bọn họ hội cứu con bà nó!"

Du Họa Nhi hơi có chút yên tâm, thì thào nói qua: "Muốn không phải Vũ Nhi phát điên, ta không nên nó cắn chết đám này người xấu! Ô, người làm gì thể bảo ta tiểu muội muội? Chẳng lẽ người lớn hơn ta?"

Kỳ thật hai người niên kỷ tương đương, Nha Nhi cả ngày bị Nguyệt Nhi áp chế, lúc này thật vất vả đụng phải một cái quen bạn mới, liền tự chủ trương ngồi dậy tỷ tỷ đến rồi!

Tiểu nha đầu nhần châu xoay động, nhìn nhìn phía dưới nói: "Hiện tại không phải tranh giành cái này thời điểm, về sau tỷ tỷ sẽ nói cho người biết! Không tốt, đám kia người xấu nghĩ bắn tên, ngồi vững vàng, chúng ta được bay cao một chút!"

không phải Nha Nhi mượn cơ nói sang chuyện khác, phía dưới một đám binh sĩ đã phản ứng kịp, cõi xuống sau lưng Cung Tiễn, đang tại ngắm lấy thiên thượng bay tới bay lui Phong Chí!

Họa nhi kêu to: "Không muốn cao như vậy nha, ta được đầu chóng váng! Về sau không còn ngồi Đại Điều này, nơi đó có Vũ Nhi của ta ổn định!"

Nha Nhi vừa bực mình vừa buồn cười nắng nằng: "Người kia con rùa đen, đi lên đường tới chậm phải chết, nếu cười ở trên người nó, sớm bị người ta giẫm thành thịt nát! . . ."

Hai người Hắc Y Nhân một trái một phải kẹp lấy hai người hán tử khỏi ngõ, chính là Long Giác cùng Ngưu Thông!

Long Giác lạnh lùng nhìn nhìn Hắc Y Nhân nói: "Ma Vương thiết thuận, Quý Vương Liên Thành?"

Bên trái một người tháo xuống trên mặt đen tráo, đồng dạng thanh âm băng lãnh nói: "Không nghĩ được người cư nhiên nhận ra ta thiết người nào đó, người là ai?"

Bên phải một người cũng lấy tấm che mặt xuống nói: "Người trẻ tuổi một quyền tiếc đấy, lại có như thế uy lực, lại cũng khó được!"

Long Giác trợn mắt nhìn nhìn Liên Thành nói: "Người chính là Quý Vương? Năm đó chính là người đem ca ca ta đã thương?"

Quý Vương Liên Thành cười ha ha: "Lão phu cả đời giết người vô số, đã thương người cũng là không ít, ca ca người là ai?"

Long Giác hai mắt tựa hồ muốn phun ra lửa, lạnh lùng hô to: "Cửu mệnh Tương Quân Long Dực!"

"Long Dực là ca ca người? !" Quý Vương nghẹn ngào kêu to, tiếp theo nhe răng cười nói: "Thật sự là oan gia ngõ hẹp! Không nghĩ được Long Dực năm đó may mắn đào tẩu, hôm nay đệ đệ của hần lại tự quăng đến cửa, sẽ không biết người có hay không Long Dực vận khí, có thể có mấy cái mệnh, đến ngăn trở ta lệ Quý Dao!"

Long Giác hừ lạnh: "Long mỗ tung hoành giang hồ vài chục năm, còn không có lâm trận bỏ chạy qua! Có dũng khí, đi theo ta, chúng ta hôm nay nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt!" Nói qua kéo một phát Ngưu Thông, xoay người rồi đi!

Thiết Thuận Liên Thành đồng thời hét lớn: "Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!" Căng chân hướng hai người đuổi theo!

"Phong tập kích!" Kì Môn Bát Lân đứng ở Sái Ngư Tràng bên cạnh, đồng thời kết ấn hướng trong sân công tới, một cổ mãnh liệt vọt rỗng nhắc lên lên, thổi trúng trên trận mọi người nhao nhao che mặt, ngã trái ngã phải!

Bọn binh lính cây đuốc trong tay cũng lập tức bị thổi tắt, toàn bộ sân bãi đen kịt một mảnh!

Giao Nhi cùng Ủy Nhi song song chạy vội tới trước mặt Lão Bà Bà, nâng lên thân thể của nàng thấp giọng nói: "Bà bà, đi mau!"

Giao Nhi đối với chúng thôn dân hô: "Mọi người giúp nhau dắt tay, đi theo tỷ muội chúng ta, rút lui đến trong rừng trúc đi!"

Lại nghe bên cạnh một người hừ lạnh: "Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!" Một đạo hàn quang thẳng đến Giao Nhi phía sau lưng!

Giao Nhi không biết võ công, thân pháp lại bởi vì cùng Tiểu Bảo mấy lần dung hòa so với thường nhân nhanh rất nhiều, vội vàng quay thân lảng tránh, lúc này mới thấy được trước mặt đứng đấy một người thân mặc khôi giáp binh sĩ, chính là vừa rồi người kia đem quan!

Điệp Hiên đã rất nhanh song quyền lao đến, đối với kia đem quan quát một tiếng: "Hòa liên chương!" Một quyền hướng kia đem quan ngực đâm đi!

Kia đem quan lập tức cảm thấy kinh phong tập kích ngực, lại còn xen lẫn lửa đốt sáng liệt sóng nhiệt, không dám đón đỡ, sau này liền chột hiện, Diệp Hiên một quyền đánh hụt, cũng không truy bức, quay đầu liền đi!

Kia đem quan ngực ngọn lửa lóe lên, lập tức dập tắt, lại cũng quả thực bị hù không nhẹ, không có ngờ tới một cái nữ hài tử xinh đẹp từ cư nhiên quyền kinh như thế bá đạo, vội vàng gọi: "Cho ta ngăn lại các nàng!" Một đám binh sĩ lên tiếng, nói đạo hướng chúng nữ đánh tới!

Điệp Hiên vừa đánh vừa lui, trong miệng khí mắng: "Tiểu Bảo vì sao không cho ta là Hòa Kỳ Lân đến đây? Đám này bọn đạo chích, một đoàn hòa là được diệt hần cái bày tám!"

Tước Vũ che chở thôn dân lui lại, thỉnh thoảng vận chương ngăn trở đến đây truy đuổi tập kích binh sĩ, trong miệng nói qua: "Thần Thú chẳng phân biệt được địch ta, ngoại trừ chúng ta những cái này cả ngày làm bạn chúng sẽ không công kích, thế nhưng là những thôn dân này lại đều lạ mặt nhanh, khó tránh khỏi sẽ làm bị thương và vô tội!"

Điệp Hiên ngẫm lại cũng đúng, không nói thêm gì nữa, vừa đánh vừa lui.

Ủy Nhi lại là một bộ hào hứng bùng bùng bộ dáng: "Cả ngày ý vào Thần Thú bằng thân, ta đều đã quên chính mình còn có thể võ công! Hiện tại vừa vận, có thể luyện tay một chút!"

Chúng nữ võ công không kém, lâm trận kinh nghiệm lại là chưa đủ, trong khi nói chuyện đã bị bọn binh lính bắt kịp, đánh lẫn nhau, tuy võ công cao cường, lại khó tránh khỏi có chút khản trương, công phu phát huy chưa đủ bình thường đồng dạng, cực kỳ nguy hiểm!

Một tên binh lính nhìn ra những cái này nữ hài bên trong Giao Nhi yếu nhất, đột nhiên nhào nặn thân về phía trước, tranh thủ thời gian đâm ra một cái Lân Dao!

Tước Vũ thấy được bên cạnh hàn quang lóe lên, Giao Nhi ngực không môn mở rộng ra, tránh cũng không thể tránh, chính mình lại bị ba người binh sĩ cuốn lấy, không Pháp Tướng cứu, nhanh chóng hô to một tiếng: "Giao Nhi cẩn thận!"

Chỉ nghe "A!" hét thảm một tiếng, Tước Vũ trong lòng căng thẳng, lại thấy người kia đánh lên binh sĩ ném đi trường đao, hai tay máu淋漓, máu tươi từ giữa

ngón tay phun mạnh ra ngoài, ngửa mặt lên!

Tước Vũ kinh hi hô to: "Nguyệt Nhi!"

Lam Nguyệt nhi trong tay hàn quang một tay, một mảnh ngân dây xích đã thu tay lại, trong miệng kêu to: "Các tỷ tỷ chớ sợ, ta tới trợ các ngươi!"

Tay phải giương lên, một đạo ngân quang phóng lên trời, đỉnh một tiếng móc tại bên đường một khỏa thô to trúc hơi, cánh tay trái duỗi ra, ôm lấy Giao Nhi nói: "Tỷ tỷ đi phía trước, cho các hương thân dẫn đường, Tiểu Đậu Nha tại kia trong rừng trúc chờ đó!"

Sau đó dâng lên lên, như một cái linh hoạt Viên Hầu, ôm Giao Nhi bay vọt Nakamura dân đỉnh đầu, đón lấy quán tính thân thể không ngã, liền tiếp dùng như ý thân xử thay đổi mấy chỗ trúc hơi, vừng vàng rơi vào mọi người phía trước, buông xuống Giao Nhi, nếu như nhẹ nhàng Tiên Tử lẳng không lay động trở về!

Điệp Hiên khoe mắt liếc về Nguyệt Nhi thân pháp, lưu lười tán thưởng: "Tiểu nha đầu này, biến thành hái Tinh Thần thật đúng là lợi hại!"

Tứ nữ đồng tâm hiệp lực, hộ tại chúng thôn dân sau lưng, đối mặt với mấy trăm binh sĩ, đúng là nghiêm nghị không sợ!

Diêm Tuyền dẫn dắt Minh Phủ Tử Sử, cùng Thập Tam Thái Bảo một chỗ, ngăn cản dần Trương Quân một đám quan binh bước chân!

Kì Môn Bát Lãm tại chúng hương thân bỏ chạy trên đường bày ra trận hình, cho dù đối phương có Thiên Quân Vạn Mã, cũng khó có thể vượt qua một bước!

Bất quá rốt cuộc địch ta cách xa, mọi người cái thân hăm bao vây, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể thoát thân.

Tiểu Bảo cùng dần Trương Quân đối diện mà thị, vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Bảo cảm giác ra trước mặt Trương Quân này không giống với Dàn Báo, Dàn Báo là Trần Giang Vương gia, sống an nhàn sung sướng, đối với mạng binh đánh giặc lại là người thường.

Mà trước mặt Trương Quân này vừa nhìn chính là cái hai tay dính đầy huyết tinh người, toàn thân khí thế đều là tại vô số lần sinh tử chinh chiến bên trong tích lũy lên, cũng tuyệt đối là cái giết người không chớp mắt Ma Vương!

Dần Trương Quân nhìn nhìn Tiểu Bảo, lại cảm giác có chút đoán không thấu.

Thiếu niên trước mặt này, dường như một bộ hoàn toàn không có nội lực bộ dáng, thế nhưng là hết lần này tới lần khác lại vô pháp tới gần một bước, một khi tiếp cận, liền có vô tận áp lực vây khốn toàn thân, tựa hồ liền hô hấp đều trở nên khó có thể trôi chảy!

Dần Trương Quân đã cảm giác ra gặp cuộc đời không gặp đại địch, một hồi rợn người rút đao âm thanh nhớ tới, bên hông bách luyện trường đao đã nắm trong tay, bật hơi khai mở thanh âm, rống to một tiếng, một đao đánh xuống!

Hắn cự ly Tiểu Bảo ít nhất có vài chục bước, một đao này bất kể như thế nào là đúng thân thể của Tiểu Bảo không tạo được tổn thương, mà hắn cũng không nghĩ qua một đao chém xuống này người trẻ tuổi đầu lâu, hẳn chỉ là muốn phá vỡ tầng này áp lực vô hình!

Tiểu Bảo tuy không biết võ công, thân pháp lại là người bên ngoài không kịp!

Cách vài chục bước, liền đã cảm thấy một đao này sát khí, hắn thân theo niệm chuyển, hai chân xê dịch, đã vọt đến một bên, bên cạnh vây đoạn binh sĩ còn chưa đựng phải thân thể của hắn, đã bị một đoàn hùng hậu khí lưu cho bị đâm cho lăn đến một bên!

Dần Trương Quân một đao không trúng, cổ tay đao hoa, Hoàn Đao lại là chém, lưỡi đao gió rít, phát ra chói tai gào thét, Tiểu Bảo lần nữa di động, hướng một bên chột hiện đi!

Ai ngờ một đao này lại như kiến phụ cốt, đuôi sát không buông, vô luận Tiểu Bảo trốn đến đâu, đao phong liền theo tới đâu, này sa trường trên liễu ra Trương Quân, quả nhiên danh bất hư truyền!

Ngay tại đao phong bức bách thân chỉ kịp, chỉ nghe "A..." một tiếng tiếng kêu kì quái, trong đêm tối cứ thế xuất hiện một cổ Lệ Quỷ đầu lâu, không trung miệng rộng mở ra, "Ba!" một tiếng, cắn chặt lưỡi đao!

, chúng binh sĩ chỉ cảm thấy trước mắt không mấy đạo nhân ảnh nhảy lên động, thân pháp ma quỷ cực kỳ, trong chớp mắt liền đến dần trước mặt Trương Quân, "Phanh!" một tiếng, đưa hắn đánh bay một trọng!

Tiểu Bảo mỉm cười, nhìn nhìn Lai nhân nói: "Các ngươi rốt cuộc đã tới!"

Một đạo nhân ảnh hai tay kẹp lấy dần Trương Quân trường đao, ném xuống đất, dậm chân khí mắng: "Ngươi người này, chính là mạo hiểm dẫn chúng ta xuất ra?" Thanh âm kiêu mị động lòng người, trong tức giận lại bao hàm lo lắng.

Tên còn lại hơi hơi thở dài: "Ngươi là bức chúng ta phản bội sư phụ, ai, tỷ muội ta cuối cùng vẫn còn tránh không khỏi ngươi cửa ải này!"

Dần Trương Quân té trên mặt đất, "Oa!" một tiếng, phun ra một ngụm huyết tinh, chỉ vào hai người nói: "Thiết Ý Liên Tâm, các ngươi dám phản bội Dần

Hoàng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Tỉnh thế Phạm Âm

Liên Tâm trợn mắt nhìn Tiểu Bảo liếc một cái, quay đầu đối với dần Trương Quân nói: "Ta mới mặc kệ cái Dần Hoàng gì! Tóm lại, ai dám tổn thương hần, ta muốn hần chết!"

Thiết Ý cũng lạnh lùng nói: "Dần Xà, ngươi là trấn hải Trương Quân, cũng là Dần Hoàng đệ đệ, bất quá nếu dám động đến hần một cọng tóc gáy, ta để cho ngươi chết không có chỗ chôn!"

Dần Xà tức giận mắng: "Chỉ bằng ngươi những lời này, đã hợp Khi phan thân xé xác! Tới a, giết cho ta! Một cái cũng không muốn để cho hần đào tẩu!"

Đầu lĩnh kia lên tiếng, lập tức mang theo đen ngòm binh sĩ đem ba người bao bọc vây quanh, mắt lộ ra hung quang, một hồi đại chiến lập tức bạo phát!

Tiểu Bảo ngẩng mặt nhìn trời, đối với xông lên binh sĩ đứng là nhìn cũng không nhìn, thì thào nói qua: "Chẳng lẽ thật sự muốn lấy bạo chế bạo? Chẳng lẽ người với người thật sự muốn huyết quang gặp nhau, tài năng lắng lại chiến hỏa?"

Trong đầu đột nhiên một mảnh thanh minh, trong nội tâm Linh đan lại rất là xao động, vừa mới đột phá cảnh giới trong chớp mắt mở ra, trước mắt thế giới trở nên chưa bao giờ có rõ ràng! Nhìn nhìn xung quanh đặng đặng sát khí quân sư, Tiểu Bảo chậm rãi ngồi dưới đất, trong miệng sáng sủa nhớ kỹ: "Sinh lòng nhẫn nại, liên khiết không nhiễm; đầm nước thiên hạ, không sạch sẽ trả hết nợ. . ."

Trong sân mấy ngàn người hò hét, lại ép không được hần thanh âm của một người, mọi người tai nghe này vài câu kệ lời nói, trong nội tâm chấn động, linh đài đột nhiên một hồi không rõ ràng, thân thể dừng lại, trong tay trường đao cũng chậm rãi để xuống, lại sinh ra đối với trận chiến sự vô hạn chán ghét tình cảnh!

Thiết Ý Liên Tâm cũng khuôn mặt dừng một chút, hai mắt si ngốc nhìn nhìn Tiểu Bảo, lúc này quanh người hần lại dâng lên một tầng Hoàng Xích xanh trắng đối với tạp chân khí, đem trọn cá nhân quanh quần trong đó, nắm đến giữa không trung, toàn thân Quang Minh, giống như Thiên Thần!

Chúng quan binh nhao nhao ném đi vũ khí, nấp đầu liền bái, trong miệng gọi thẳng Thiên Thần hiện thân!

Thiết Ý mê mang ngửa đầu nhìn nhìn Tiểu Bảo hỏi: "Ngươi rồi lại như thế nào hiểu được ta sư ca Ma Âm...?"

Một lát sau, Tiểu Bảo thân thể chậm rãi hàng xuống, đứng dậy đứng lên đối với nàng mỉm cười nói: "Đây là ta vừa mới lĩnh ngộ tinh thể Phạm Âm, niệm rất đúng Tịnh liên tâm pháp, có thể không phải cái gì Ma Âm...!"

Lại nghe một người rống to: "Di ngươi Tâm Pháp! Ta muốn ngươi chết!" Một đao đánh úp lại, hướng Tiểu Bảo đỉnh đầu chém rớt!

Thiết Ý Liên Tâm kinh hãi, nghĩ cứu chi lại là không kịp, trên người Tiểu Bảo có Thất Thái Nguyên Đan hộ thể, đỉnh đầu lại là không môn, mắt thấy sẽ bị một đao chém trúng, chỉ thấy hô một tiếng, một tôn uy phong凛凛 Thiên Thần ảo giác từ Tiểu Bảo đỉnh đầu lao ra, hai cái quạt hương bồ đại bàn tay hợp lại, đã vững vàng kẹp lấy thân đao!

Thiết Ý cùng Liên Tâm lập tức đi đến thân thể bị người một khâu, đã Tấn Tốc rút khỏi hai trượng xa, vừa vận khó khăn tránh thoát đầu lĩnh kia đánh lên!

Hãy nhìn đến Tiểu Bảo động tác, lại đồng thời kêu sợ hãi một tiếng!"Ma tung mị mị, quỷ ảnh trùng điệp! Ngươi như thế nào hội thân pháp của chúng ta!"

Tiểu Bảo lại là không đáp, con mắt nhìn nhìn nhặt đao lên Dần Xà cùng đầu lĩnh kia, tiếc hận lắc đầu: "Các ngươi đã rơi vào Ma Đạo, đánh mất người bản tính!"

Thiết Ý Liên Tâm cũng phản ứng kịp, cùng kêu lên gầm lên, song song hướng Dần Xà cùng đầu lĩnh kia đánh tới, muốn không phải Tiểu Bảo, vừa rồi các nàng phân thân trong đó, đã bị hai người này giết chết!

Mà Dần Xà cùng đầu lĩnh kia đã bị vừa rồi ảo giác dọa ở một, cũng không có đánh trả, bị Thiết Ý Liên Tâm một chương vũ trúng, kêu thảm té xuống hơn trượng, đầu nghiêng một cái, như vậy khí tuyệt!

Tiểu Bảo thờ dài một tiếng, đối mặt với đã sợ choáng váng binh lính bình thường nói: "Ta thật sự không muốn nhìn thấy người chết tình cảnh, các ngươi đi

thôi!"

Một đám binh sĩ như gặp đại xá, quay thân liền chạy cái không còn một mảnh!

Tiểu Bảo kéo lấy Thiết Ý Liên Tâm đầu ngón tay nói: "Chúng ta đi tìm Vũ nhi các nàng, lần này, ta không còn để cho các ngươi rời đi ta!"

Long Giác cùng Nguru Thông đứng sóng vai!

Ma Vương Quỷ Vương một cái như Sát Thần trên đời, một cái như âm phủ quỷ u đồng dạng, âm trầm nhìn nhìn hai người.

Mấy người kia chỗ đứng phương vị, chính là thôn thu nhập thêm đường tụ tập chi địa, đại đường cộ tới tiểu đường, đường biên đường nhỏ như mê cung tổng hợp giao thoa, không dễ ý, sẽ rối xuống nước đường trong.

Quỷ Vương Liên Thành nhìn nhìn Long Giác, âm hiểm cười cười: "Cho ta xem nhìn, ngươi đến cùng có Long Dực mấy thành phẩm sự tình!"

Long Giác nhắm mắt lại, không nói gì, lại đem tay phải hướng bên cạnh Nguru Thông trên đỉnh đầu vỗ!

Nguru Thông chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể đột nhiên rung động, trong chớp mắt chạy toàn thân, kinh mạch toàn thân mãnh liệt sục sôi, lấy chưa bao giờ có hùng hậu khí thế, tại trong kinh mạch mạnh mẽ đâm tới, thân thể cũng bởi vì thực khí đích trong chớp mắt bạo mạnh mẽ mà biến thành run rẩy lên, mặt hiện lên vẻ thống khổ!

Đột nhiên một cổ ngọt tanh từ trong cổ tuôn ra, vốn nên trên trở mình lại bị chân khí cưỡng ép ép xuống thành hai cổ, một cổ theo trước ngực đại huyết một đường ngang ngược xuống tụ tập, khi đến nhận thức âm vị trí ngưng kết thành đoàn!

Một cổ theo xương sống chậm chạp lại kiên quyết ở phía sau lưng khuếch tán, Nguru Thông chỉ cảm thấy cốt cách khanh khách rung động, toàn thân đau nhức kịch liệt, nghĩ hô lại hô không đi ra!

Thiết Thuần Liên Thành lại là nhìn trong nội tâm cả kinh, nhìn nhau ngạc nhiên!

Quỷ Vương Liên Thành còn mắt nhìn nhìn Long Giác, không có chút nào vừa rồi khinh miệt ý tứ, đối với bên người Ma Vương nói: "Tiểu tử này vậy mà có thể tại trong chớp mắt cưỡng ép đã thông người khác hai mạch Nhâm Đốc, đem một cái Võ sư cấp bậc người trong chớp mắt biến thành Vũ Vương cao thủ, kích phát tất cả tiềm năng, tiểu tử này còn là không phải người?"

Ma Vương thiết thuần hừ lạnh: "Như vậy đánh nhau mới đã ghiên! Chúng ta tuy không thể làm đến cái kia dạng sóng sò sò chế tạo xuất một cao thủ, thế nhưng này không có nghĩa là hấn công phu mạnh hơn chúng ta, đánh nhau ai thua ai thắng cũng không nhất định!"

Ma Vương lần này lại đã đoán đúng, Long Giác dám ở thời điểm này cưỡng ép tương trợ Nguru Thông đột phá hai mạch Nhâm Đốc là bởi vì mấy ngày nay một mực ở giúp hấn khơi thông âm thanh mạch, cho nên đối với hấn thể Nội Kinh mạch phân bố xu thế hiểu rõ rõ rõ ràng ràng, lúc này mới dám dùng trọng kích giúp hấn kích phát tiềm lực, đổi lại trước kia, hấn dù có là gan lớn như trời cùng bốn sự, cũng không dám như thể mạo hiểm!

Quỷ Vương tròn mắt hơi híp, nói với Ma Vương: "Thiết huynh, còn chưa động thủ?" Nói qua thân hình khẽ động, đã chạy trốn ra ngoài!

Ma Vương chỉ cảm thấy người trước mắt ánh nhoáng một cái, lấy con mắt của hấn lực, tại Hạo Nguyệt này trên không thời điểm không ngờ nhìn không đến Quỷ Vương bóng dáng, trong nội tâm ám phó: "Liên Thành Lệ Quỷ quyết xem ra đã đã luyện thành!" Lập tức cũng không chần chờ, thả người hướng Long Giác cùng Nguru Thông đánh tới!

Cảm nhận được hai cổ kinh phong đánh úp lại, Nguru Thông bỗng nhiên trợn mắt, trong bóng đêm hai mắt lại tinh quang sáng ngời, trong lồng ngực một ngum ngẹn lấy trọc khí cũng thật sự khó có thể tại chịu được, vì vậy bật hơi khai mở thanh âm, hô to một câu: "Oanh!" Một cổ bạch sắc khí tiền lại thốt ra mà ra!

Quỷ Vương đứng mũi chịu sào, vốn đã súc thế một quyền hướng Long Giác đánh tới, lại đột nhiên cảm giác khí tiền đánh úp lại, thế mãnh liệt khó ngăn cản, trong nội tâm cả kinh, quyền thế biến đổi, cánh tay đứng lên, khí tiền "Phanh!" một tiếng đâm vào khuỷu tay, thân thể của mình cũng bị bức bách trì trệ, ngừng lại!

Bên tai "Là tà" vài tiếng, dưới ánh trắng xung quanh lại nhảy lên xuất vô số thân ảnh, nhìn kỹ vậy mà toàn bộ đều là Ma Vương thiết thuần bộ dáng, càng kinh hãi hơn, này thiết thuần Huyền Ma công lao xem ra cũng đã có chín thành hóa hầu!

Đều do những người trước mắt này, muốn không phải bọn họ cướp đi Li Văn Thần Châu, có Thần Châu ma khí tương trợ, chính mình Lệ Quỷ quyết cùng thiết thuần Huyền Ma công lao đều có khả năng đại thành, nhưng bây giờ tại cuối cùng bước ngoặt không thể không kẹt tại bình cảnh, khó có thể viên mãn!

Nghĩ vậy, hấn đối với hai người trước mắt hận ý lại thêm vài phần!

Long Giác mắt thấy Ma Vương huyền xuất hư ảnh, toàn bộ hướng chính mình bao vây mà đến, quanh thân đều là chưởng phong, phân biệt không ra kia vừa ra mới là thực hình!

Hấn lại cũng không sợ, nắm tay phải nắm chặt, hét lớn một tiếng, cánh tay phải một vòng, người bên ngoài chỉ thấy một đoàn ánh lửa gào thét mà đến, lửa đốt sáng người sóng nhiệt lao nhanh tới, Ma Vương chỗ huyền giống hư không toàn bộ đều ở đây hóa cánh tay công kích đến tiêu trừ không còn, Ma

Vương liền trở mình lặn mấy vòng, cách Long Giác mấy trượng bên ngoài đứng lại, ngạc nhiên nhìn nhìn cái kia đồ bùng trong vắt sáng cánh tay kêu to: "Kỳ Lân Tĩ!"

Long Giác cũng không để ý đến hắn, cầm lấy tay của Ngưu Thông hướng Ma Vương chỉ, sau đó chỉ chỉ Quỷ Vương, sau đó điểm một cái chớp mũi của mình!

Ngưu Thông minh bạch đại ca là muốn hắn đối phó Quỷ Vương, chính mình đối phó Ma Vương, cũng không nói chuyện, trùng điệp gật đầu một cái, hai chân đi phía trước đạp mạnh, hướng thiết thuận đi đến.

Quỷ Vương muốn ngăn ở hắn, lại phát giác mình đã bị Long Giác để mất tới, kia một đôi trong bóng tối hai con ngươi như hai thanh đao găm đồng dạng đưa hắn chặt chẽ dính tại trên mặt đất, động cũng không dám động!

"Tám năm trước, ngươi đã thương ca ca ta, lại bị Dân Hồ phái binh lấy âm mưu sát hại, khoản này sổ sách, chúng ta sớm nên tính toán!" Long Giác cách Quỷ Vương một trượng chỗ đứng lại, lạnh lùng nhìn nhìn hắn nói.

Quỷ Vương âm hiểm cười cười: "Ngươi quả nhiên so với ca ca ngươi khó hơn đối phó! Muốn mạng của ta, liền nhìn ngươi có bản lĩnh này hay không!"

Long Giác không nói thêm gì nữa, lại là rất nhanh nắm tay phải, xa xa chỉ hướng Liên Thành.

Liên Thành thần sắc ngưng trọng lên, quanh thân đã dung nhập vào trong bóng đêm, cùng này bóng đêm hóa thành một thể. Chỉ là cánh tay của Long Giác, lại như trong bóng đêm một chiếc đèn sáng, thủy chung uy vũ chỉ hướng phía trước.

Quỷ Vương mồ hôi lạnh đã chảy xuống, bởi vì vô luận hắn đi động đến đâu cái phương vị, bằng chính mình quý ảnh thân pháp, cho dù Liễu Phiến Hải lúc này, cũng sẽ không nhìn ra!

Thế nhưng là trước mắt người này, lại tổng có thể liếc một cái nhìn thấu, giờ lên nắm tay phải luôn là không chút nào kém đang đối với mình, để cho nguyên bản mượn bóng đêm yểm hộ thân thể không chỗ che giấu!

Quỷ Vương nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình đột nhiên hiện ra, như một bả hắc sắc đại đao, đối với Long Giác vào đầu chặt bỏ!

"Lệ Quỷ Đao!" Long Giác từ Quỷ Vương thanh thể bên trong đã nhìn ra chiêu này chính là Quỷ Vương tuyệt kỹ thành danh!

Đối với năm đó chỉ bằng chiêu này liền trọng thương ca ca của mình này một hung mãnh công kích, Long Giác cũng hiểu được không thể ngạnh kháng, bởi vì hắn cũng không biết Kỳ Lân Tĩ có thể hay không ngăn trở lệ Quỷ Đao, cho nên chỉ có tạm lánh nó mũi nhọn.

Hắn này vừa lui, lại mất đi tiên cơ, lệ Quỷ Đao lại cứ thế đột nhiên phát triển, huyền xuất hơn trượng đao ảnh, khí thế nhanh hơn trước kia tăng trưởng gấp đôi!

Long Giác lui nữa chính là nước đường, lấy nước của hắn tính, chính là rơi vào đường bên trong cũng sẽ không có tánh mạng mà lo lắng, thế nhưng là trong nội tâm cũng rất bài xích chính mình dính vào một chút hơi nước, cho nên bước chân ngưng tụ, dứt khoát không lùi, hét lớn một tiếng, cánh tay phải hướng lên vừa nhấc, nghĩ đón đỡ một kích này!

"Dừng tay!" Một tiếng thanh thúy tiếng quát truyền đến, một đạo nhân ảnh đã nhảy lên qua, hai tay kéo một phát Long Giác cánh tay, lượn quanh xuất mấy mét!

Lệ Quỷ Đao vốn như cũ có thể tăng cường khí thế lại đánh lên một tầng như có như không tường khí, lại như vậy tiêu trừ, kia nguyên lai kinh đạo cũng Tần Tốc biến thành hư không, cả người cũng như choáng váng đồng dạng, giật mình lập đường trường!

Đây là cái gì dạng khí tràng! Trong truyền thuyết phá thể vô hình chân khí? Người nào sẽ có tu vi như thế?

Hắn kinh ngạc nhìn nhìn ngăn tại phía trước Long Giác thiếu niên, trong ánh mắt tràn ngập khó có thể tin, trong đầu suy tư hồi lâu, cũng không có trong giang hồ nghĩ ra hội có một người như thế vật!

Một đạo lệ ảnh chạy đến bên người Liên Thành, lôi kéo cánh tay của hắn cầu khẩn: "Sự phụ, không muốn đánh, chúng ta trở về a!"

Liên Thành không để ý đến bên cạnh nữ tử, con mắt thẳng nhìn chăm chăm trước mặt thiếu niên: "Ngươi chính là Tiểu Bảo?"

Tiểu Bảo gật gật đầu.

Liên Thành trầm giọng nói: "Trách không được Vương gia cùng công chúa năm ngàn đại quân bắt ngươi không thành, không nghĩ được đúng là cao thủ trong cao thủ!"

Tiểu Bảo mỉm cười, cũng không giải thích, chỉ nhìn lấy Liên Thành nói: "Quỷ Vương, dân Tương Quân đã đền tội, các ngươi hay là không muốn lại Trụ Trụ Vi Ngược."

Lời này vừa nói ra, liền Ma Vương cũng là thân hình chấn động, giả thoảng một chiêu, né tránh Ngưu Thông dây dưa, đứng bên người Liên Thành kinh sợ hỏi: "Ngươi nói cái gì? Dân Xà đã chết?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Thầy trò tan vỡ

Quý Vương hít một hơi dài, đối với bên cạnh nữ hài nói: "Liên Tâm, trong miệng hân theo như lời, có thể thật sự là?"

Liên Tâm mím môi, có chút e ngại Liên Thành mục quang, gật gật đầu, cúi đầu xuống không dám nhìn hân.

Thiết Ý cũng đi đến Ma Vương bên người, nhỏ giọng nói: "Sự phụ, Dàn Hoàng cùng ân oán của bọn hân, chúng ta tội gì muốn trộn lẫn trong đó? Không bằng chúng ta quay về Ma Môn a, không còn quân này phạm trần thế tục. Những năm nay, chúng ta giúp hân cũng giúp đỡ đủ rồi!"

Ma Vương lạnh lùng nhìn nhìn Thiết Ý, lại nhìn lướt qua Tiểu Bảo, mục quang co rút lại, âm tiếu nói: "Được! Quả nhiên rất tốt!" Cũng không biết hân là nói đề nghị của Thiết Ý, hay là chỉ cái khác.

Mọi người nhất thời không nói chuyện, Ma Vương Quý Vương hai mắt không ngừng đánh giá học trò cưng của mình cùng Tiểu Bảo mọi người, ánh mắt lấp lánh, không biết suy nghĩ cái gì.

Tiểu Bảo mọi người cũng đều lạnh lùng nhìn nhìn bọn họ, lúc này có thể Bình không Huyết Nhận đem sự tình giải quyết tốt nhất, từ bỏ hai cái đại địch, cho nên một ý niệm, quyết định lấy về sau vô số người mệnh, Tiểu Bảo cũng không dám quấy rối bọn họ.

Lại nghe sau lưng một hồi bước nhanh truyền đến. Một đám quan binh xa xa thấy được nước đường biên đứng mấy người, lập tức quay đầu mà đi, một người hô to: "Được người hai cái này phản đồ, quả nhiên cùng địch nhân cấu kết, sai khiến đồ đệ mình giết chết Trương Quân! Chạy nhanh báo cho Dàn Hoàng, báo thù cho Trương Quân!" Nói qua té biến mất cái không còn một mảnh!

Tiểu Bảo mọi người cũng không đi truy đuổi, bọn họ chỉ là phụng mệnh làm việc, cùng chính mình không oán không cừ, bên mình cũng xác thực không có đuôi tận giết tuyệt người, cho nên mọi người cũng không có nhúc nhích, tro mắt nhìn nhìn đám kia quan binh rồi đi.

"Dàn Trương Quân là các người sát?" Quý Vương nhìn chăm chăm Liên Tâm, âm hiểm hỏi nàng.

Liên Tâm thân thể run rẩy, cắn môi dưới, lại vẫn là có lấy dũng khí nói: "Sự phụ, Tiểu Bảo cùng chúng ta tổ không oán thù, đối với đồ đệ còn có ân cứu mạng. Chúng ta cần gì phải đối phó hân? Dàn Hoàng tàn bạo bất nhân, gây thiên hạ sự phẫn nộ của dân chúng ngập trời, chúng ta cần gì phải. . ."

"Im ngay!" Quý Vương nổi giận gầm lên một tiếng, cười lạnh nói: "Được! Quả nhiên là ta hảo đồ đệ, đã học được lão phu bản sự, cánh cứng cáp rồi, dám cùng sự phụ đối nghịch!"

Liên Tâm khuôn mặt trắng bệch, "Phù phù" một chút quỷ trên mặt đất, không ngừng dập đầu: "Sự phụ, đệ tử không dám!"

Thiết Ý cũng quỷ gồi Ma Vương dưới chân, dập đầu lấy đầu nói: "Sự phụ đợi chúng ta ân trọng như núi, đệ tử cho dù có lá gan lớn như trời, cũng không dám cùng phản bội sự phụ!"

Ma Vương cười lạnh: "Thế nhưng các người lại dám giết dản Trương Quân, hân ta vào bất nghĩa! Người cũng đã biết, Dàn Xà là Dàn Hồ đường đệ, giết hân đi chẳng khác nào cùng Dàn Hoàng đối nghịch!"

Liên Tâm ngẩng đầu đối với Ma Vương hô: "Đối nghịch liền đối nghịch! Lấy Dàn Hồ chi tính, thiên hạ lại có người phương nào là hân thân tín? Chúng ta chẳng qua là hân dùng tới giết hại đối lập công cụ mà thôi!"

Thiết thuần bị Liên Tâm một hồi trách móc, trên mặt nộ khí hiện lên, lại còn không có bạo phát đi ra, đối với Quý Vương cười lạnh: "Liên huynh, không nghĩ được chúng ta lại dạy dỗ loại này nhận thức thân thể to lớn hiểu chừng mực hảo đồ đệ!"

Liên Thành hừ một tiếng, ánh mắt lại nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Vị tiểu huynh đệ này công phu, chúng ta cảm thấy không bằng ...! Tiếp tục đánh xuống cũng thật sự không có tất thắng nắm chắc, không bằng chúng ta như vậy dừng tay, mỗi người tản đi, về sau là hữu là địch, liền nhìn người ta tạo hóa, như thế nào?"

Tiểu Bảo mỉm cười gật đầu nói: "Chính hợp ý ta, bất quá, tại hạ còn có một chuyện muốn nhờ!"

Ma Vương chớp mắt, lạnh lùng nói với hân: "Lấy các hạ chi năng, còn có việc cầu người? Nói nghe một chút?"

Tiểu Bảo lấy tay chỉ Thiết Ý Liên Tâm: "Tại hạ cùng hai vị ái đồ trò chuyện với nhau thật vui, lẫn nhau ăn ý, bên người tử muội cùng hai người bạn họ cái cũng thật là hợp ý, nghĩ kết bạn đối với tôi, không biết nhị vị có thể đáp ứng không?"

Ma Vương thân hình chấn động, vừa muốn nói chuyện, Quý Vương đã quay đầu quét mắt nhìn hẩn một cái, Ma Vương liền ngừng nói, Quý Vương ha ha cười cười, nói với Tiểu Bảo: "Công tử đã coi trọng kém đồ, ưu ái như thế, chúng ta nào có không biết điều chi lý? Bất quá chúng ta lần này trở về, ngày sau tất khó gặp nhau, trái tim theo ta mười mấy năm, đã như ta con gái ruột đồng dạng, ta ngay tại bên cạnh cùng nàng giao cho vài tiếng, cũng không đến mức ở trước mặt công tử mất cấp bậc lễ nghĩa, ngươi xem thế nào?"

Tiểu Bảo gật đầu: "Vây là hẩn là!"

Thiết Ý Liên Tâm không nghĩ tới Tiểu Bảo lại hội tại trước mặt mọi người giữ lại chính mình, khuôn mặt đã là đỏ bừng, may mắn sắc trời đen kịt, người bên ngoài vô pháp thấy được, bằng không thì thật là mắc cỡ chết người!

Càng không có nghĩ tới sự phụ vậy mà đáp ứng, một trái tim sớm như đựng lộc đồng dạng, bang bang nhảy không ngừng!

Liên Thành cúi đầu nói: "Ngươi trưởng thành, có ý trung nhân cũng không nói cho sự phụ! Đứng lên đi, theo ta đến bên này, để cho ta cho ngươi biết làm vợ người thiếp nên chú ý cái gì, tình về sau ném đi ta rừng quý mặt!"

Liên Tâm chưa từng nghe qua sự phụ đối với chính mình như thế ôn tồn vui mừng sắc qua, mắc cỡ không dám ngắt đầu: "Sự phụ người ta nào có a, lại nói chính là tiểu tử kia nói bậy, đồ nhi còn không muốn cùng hẩn đi đó! Đồ nhi nghĩ cả đời cùng tại sự phụ bên người!"

Trong miệng tuy nói như vậy, dưới chân lại vẫn là đi theo Quý Vương bước chân đi đến một bên, bên cạnh thiết thuần hai thầy trò cũng theo qua, cùng Tiểu Bảo mọi người cách xa nhau ba trượng xa.

Ma Vương Quý Vương dẫn Thiết Ý Liên Tâm tại một chỗ nước đường biên đứng lại, mắt thấy cùng Tiểu Bảo mấy người cách xa nhau mấy cái nước đường, mới yên tâm lại, xoay người sang chỗ khác, nhìn phía xa tán loạn binh sĩ cùng lần lượt trở lại trong thôn dân chúng, rất nhanh nắm tay, lại là không nói gì!

Thiết Ý Liên Tâm nhìn nhau, đều từ đối phương trong mắt nhìn ra một tia mê hoặc cùng sợ hãi, nhớ tới ngày thường sự phụ thủ đoạn, cũng mình bạch tự mình nghĩ thoát ly sự môn cũng không phải chuyện dễ dàng tình, hai người bắt tay khiến lại với nhau, "Đồng" một tiếng quý trên mặt đất, cùng kêu lên nói: "Khẩn cầu sự phụ thành toàn tử muội chúng ta!"

Ma Vương hừ lạnh một tiếng, quay người nhìn nhìn Thiết Ý nói: "Hảo đồ đệ! Lâm trận đào ngũ! Nay mười mấy năm qua, vì sự đâu có lỗi với người?!"

Thiết Ý ní non: "Sự phụ đối đãi ta ân trọng như núi, như đồ nhi cha mẹ!"

Quý Vương hừ lạnh: "Là như thế, các ngươi vì sao làm như vậy?"

Liên Tâm lôi kéo tay của Thiết Ý nói: "Sự phụ, đồ nhi thật sự đã chán ghét loại này lấy giết người làm thú sinh sống! Có người cùng đồ nhi nói qua, mỗi người đều có sinh tồn quyền lợi, bất luận kẻ nào không có quyền tước đoạt, chúng ta cần gì phải làm chút chuyện thương thiên hại lý. . ."

"Ngươi biết cái gì!" Quý Vương giận dữ: "Đây là giang hồ! Ngươi không giết người khác, người khác sẽ giết ngươi! Mạnh được yếu thua mới là sinh tồn được cơ bản!"

Ma Vương lạnh lùng nhìn nhìn Thiết Ý Liên Tâm: "Các ngươi trước kia chưa từng có cái lời qua sự mệnh, tiểu tử kia đến cùng có cái gì ma lực, lại để cho các ngươi như thế mê muội?"

Thiết Ý cúi đầu nói: "Tiểu Bảo không hề giống sự phụ trong tưởng tượng như vậy, hẩn liền võ công cũng sẽ không, thế nhưng lại có một loại không nói ra được lực lượng, có thể bảo hộ xung quanh người an toàn, hơn nữa hẩn cũng không giết người, cho dù là địch nhân của mình, cũng vẫn luôn là làm cho mà không giết, ngày đó đệ tử cũng là mệnh treo một đường, lại bị hẩn cứu!"

Quý Vương cùng Ma Vương nhìn nhau, hai người mục quang chớp động, Quý Vương nhìn nhìn Thiết Ý nói: "Ngươi nói tiểu tử kia căn bản không biết võ công?"

Thiết Ý gật đầu nói: "Hẩn từng chiêu từng thức cũng sẽ không! Bất quá cho dù võ công cao hơn người, cũng không nhất định có thể giết hẩn, bởi vì hẩn trên người có một cỗ chính khí, khiến cho hẩn không sợ đao kiếm. . ."

Thất Thái Nguyên Đan bí mật liền ngay cả Tiểu Bảo mình cũng là kiến thức nửa vời, Thiết Ý Liên Tâm thì như thế nào có thể biết được, cho nên các nàng chỉ có thể đem Thiên Cương Khí thuần lý giải vì Hạo Nhiên Chính Khí hộ thể, làm Tiểu Bảo đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm!

Quý Vương cùng Ma Vương đột nhiên cười lên ha ha, Ma Vương lắc đầu thở dài: "Nguyên lai là cái tốt mã giẻ cùi, ngươi ta cư nhiên bị hẩn hù dọa!"

Quý Vương cũng cười nói: "Là như vậy, chúng ta lại có sợ gì hẩn, những người kia, lợi hại nhất bất quá là có Kỳ Lân Tỉ người kia, bất quá xem ra là vừa học được sử dụng, uy lực của Kỳ Lân Tỉ căn bản khiến cho không ra một phần mười! Còn lại kia cái đại Bàn Tử, lấy thiết huyết chỉ năng, cũng không ra một trăm chiêu có thể toi ở dưới lòng bàn tay!"

Ma Vương lại lắc đầu: "Hôm nay không nên tái chiến!"

Quý Vương nhíu mày hỏi hần: "Thiết huynh chẳng lẽ sợ?" Ma Vương lại con mắt quét một chút nơi xa Tiểu Bảo mấy người, Quý Vương vừa nhìn, nguyên lai là Thập Tam Thái Bảo cùng Tước Vũ chúng nữ đã trở lại Tiểu Bảo bên người, cười lạnh: "Được, hôm nay tạm thời buông tha bọn họ, dù sao Ảnh Vương cũng đã chạy đến!"

Thiết Ý Liên Tâm nghe xong, tâm như hồ nước nguội lạnh một nửa, hai người ngạc nhiên nhìn qua Ma Vương Quý Vương: "Sur phụ hay là muốn giết bọn họ sao?"

Ma Vương mắt lạnh nhìn các nàng nói: "Các ngươi không nhớ bỏ? Vì sư cuối cùng hỏi một lần, các ngươi hay là không phải ta Ma Môn rừng quý đệ tử?"

Thiết Ý Liên Tâm vội vàng cúi đầu lễ bái: "Đệ tử vẫn luôn là Ma Môn (rừng quý) người!"

Quý Vương sắc mặt dừng một chút: "Tính các ngươi còn có lương tâm! Vì sư cũng không phải ý chí sắt đá, nếu như các ngươi thích tiểu tử kia, liền cùng bọn họ đi thôi!"

Thiết Ý Liên Tâm mặt lộ vẻ sắc mặt kinh hãi, nhìn nhìn Ma Vương Quý Vương nói: "Sur phụ, này có thể thật sự là?"

Ma Vương đã minh bạch Quý Vương ý trong lời nói, gật đầu nói: "Đương nhiên thật sự là! Bất quá, các ngươi cũng phải đáp ứng vì sư một sự kiện!"

Thiết Ý nhanh chóng nói: "Sur phụ mời nói!"

Ma Vương trông mắt hơi híp, nhìn nhìn Thiết Ý nói: "Bọn họ mỗi đến một chỗ, đều muốn trước tiên thông báo vì sư! Các ngươi đáp ứng sao?"

"A!" Thiết Ý Liên Tâm thần sắc ngẩn ngơ, co quắp ngồi dưới đất, Liên Tâm kinh sợ hỏi: "Sur phụ là muốn tỷ muội chúng ta làm gian tế?"

Quý Vương nhìn chăm chăm Liên Tâm nói: "Ngươi có đáp ứng hay không?"

Liên Tâm khóc thầm nói: "Cầu sư phụ chớ làm khó đồ nhi, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!"

Quý Vương hừ lạnh một tiếng, quay lưng lại thân đi, không hề lý!

Thiết Ý một lần nữa quỳ lên, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt dần dần bình tĩnh trở lại.

Ma Vương nhìn nhìn nàng nói: "Ngươi sao? Ngươi lại có đáp ứng hay không?"

Thiết Ý nhẹ nói: "Ta cùng sư phụ quay về Ma Môn, cuộc đời này không hề bước vào giang hồ một bước!"

Liên Tâm cả kinh, kéo lại Thiết Ý nói: "Tỷ tỷ, ngươi. . ."

Thiết Ý thê thảm cười cười, nói với Liên Tâm: "Muội muội, chúng ta cũng không thể đổi đầu không nổi chuyện của hần, càng không thể bội phản sư môn, ngoại trừ phương pháp này, còn có nó nghĩ sao?"

Liên Tâm ngẩn ngơ, mặt xám như tro nói: "Đúng vậy a, chúng ta xác thực không đường có thể đi, ta đẩy cùng tỷ tỷ đồng dạng, trở về rừng quý a, hầu hạ sư phụ cả đời, vĩnh sinh không bước vào giang hồ!"

Ma Vương tức giận vô cùng ngược lại cười, vỗ tay cười: "Được CC! Thật sự là ta Ma Môn hảo đồ đệ! Trung nghĩa song toàn!"

Nói qua, càn đem tay phải tại Thiết Ý trên đầu vỗ, Thiết Ý toàn thân run lên, cảm giác trong cơ thể Kỳ Kinh Bát Mạch đều giống như tiết Hồng Nhất, hướng đỉnh đầu Huyết Bách Hội dũng mãnh lao tới!

Liên Tâm kêu sợ hãi: "Thiết sư thúc, ngươi muốn làm chi?"

Ma Vương vẻ mặt nhẹ răng cười, nhìn nhìn Thiết Ý nói: "Công phu của ngươi là ta dạy, hiện giờ vì một ngoại nhân vậy mà cãi lời sư mệnh, lưu lại ngươi còn có cái gì dùng! Ta trước đem công lực của ngươi thu hồi, sau đó lại một chương đánh chết ngươi, ngươi đi âm phủ hội tình lang của ngươi đi thôi!"

Thiết Ý nhắm hai mắt, cũng không phản kháng, hai hạt óng ánh nước mắt từ khóe mắt chảy xuống!

Liên Tâm nhìn nhìn Quý Vương hung ác dung mạo, thở dài một tiếng, nhắm mắt lại nói: "Sur phụ, ngươi cũng phế đi đồ nhi a!"

Quý Vương hừ lạnh một tiếng, đem bầy tay trái vỗ vào Liên Tâm đỉnh đầu, gầm lên một tiếng: "Đang có ý này! Uống phí ta nuôi dưỡng ngươi mười mấy năm, vậy mà vì một cái tiểu Bạch mặt phản bội ta! Lưu lại ngươi làm gì dùng!"

Chương 114: Quỷ U Ma ngăn cách

Thiết Chấn nhẹ nhàng cười nói: "Cho các nàng nói nhảm cái gì! Chúng ta lại đi tìm một cái hải tử là được! Giết đi cha mẹ của nàng, lại bồi dưỡng nàng mười mấy năm, lấy người ta chỉ năng, còn sợ bồi dưỡng không ra so với các nàng tốt hơn sắt thủ?"

Thiết Ý Liên Tâm thân thể run lên, nguyên bản trên mặt tái nhợt lúc này lại càng là so với giấy còn trắng!

Thiết Ý cố nén trong cơ thể như kiến phụ cốt đau đớn, run giọng hỏi hân: "Cha mẹ ta là người giết?"

Thiết Chấn cuồng tiếu: "Không giết cha người mẹ, như thế nào an an ổn ổn đem người mang đi!"

Liên Tâm phần nộ gọi: "Nguyên lai cha mẹ ta là bị người giết làm hại! Ta vậy mà nhận giặc làm cha mười mấy năm!"

Quý Vương cười ha hả: "Người biết thì như thế nào? Công phu của các người vốn chính là chúng ta trao, hiện tại đã nhanh bị chúng ta thu hồi hơn phân nửa, còn muốn báo thù hay sao?"

Hai nữ trong nội tâm bị thống vạn phần, thể nhưng là thân thể cũng đã không nghe chỉ huy, liền ngay cả hai tay cũng khó có thể giơ lên, dưới sự kinh hãi vội vàng vận khí tàn công lao, bảo vệ tâm mạch, để cho công lực xói mòn tốc độ chậm lại!

"Không tốt! Các nàng gặp nguy hiểm!" Lúc này thiên đã trắng bạch, Tiểu Bảo nhìn phía xa hai đôi thầy trò, trong nội tâm đột nhiên dâng lên một loại bất an ý niệm trong đầu!

Lời còn chưa dứt, hân đã nhảy lên ra ngoài! Mọi người cũng nhìn ra tình huống không ổn, vội vàng đi theo Tiểu Bảo hướng Thiết Ý Liên Tâm chạy đi!

Ma Vương Quỷ Vương nhìn nhìn Tiểu Bảo đã phát giác, cũng không hoảng loạn, Ma Vương duỗi ra tay phải, Quỷ Vương duỗi ra bảy tay trái, hai chưởng đụng vào nhau, Thiết Ý Liên Tâm đồng thời thân thể rung động mạnh, sắc mặt lại càng là trắng xám không có một tia huyết sắc, thái dương mồ hôi lạnh lâm li, hiển nhiên là chèo chống không được quá lâu!

Tiểu Bảo đã chạy đến trước mặt, quát to một tiếng: "Dừng tay!" Chỉ nghe "Phanh!" một tiếng, lại dường như đập lấy lấp kín trên tường, bị bắn đi ra, 'Rầm Rào Rào' một chút, rút xuống nước đường!

"Quý U Ma ngăn cách!" Diêm Tuyền cắn răng kêu một tiếng, một cái phi thân, giăng Tiểu Bảo từ đường bên trong cứu lên.

Nham Thượng Ứng kinh sợ hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Thường Tam trầm giọng nói: "Ma Vương Quỷ Vương sư từ Cửu U lão quái, là đồng môn sư huynh đệ, Cửu U lão quái cả đời chỉ này hai đồ. Quý U Ma ngăn cách là Cửu U lão quái sáng chế hai người hợp kích chi thuật, dụng ý phòng ngự so với chính mình càng lợi hại hơn đối thủ, bọn họ đã chạy không thoát, người khác cũng công không tiến, mặc người đao chém búa bằm, cũng không thể phá vỡ tầng này ma chướng!"

Lãnh Dao trong nội tâm không phục, cho mấy vị huynh đệ khiến cái nhan sắc, Kì Môn Bát Lãnh đem Ma Vương Quỷ Vương vây vào giữa, hai tay rất nhanh kết ấn, trong miệng hét lớn: "Nước châm toàn (chui vào)!"

Một đạo thủy tiễn từ bên cạnh nước đường bắn ra, không trung phân tán, như hàng tỉ cây ngân châm, hướng về hai ma thứ đi!

Còn chưa chờ cận thân, lại bị một tầng vô hình ngăn cách khí bắn ngược trở về, Long Giác hô to một tiếng cẩn thận, một quyền hướng khí ngăn cách công tới, chỉ nghe "Phanh!" một tiếng vang thật lớn, Ma Vương Quỷ Vương sắc mặt tái nhợt, lại là trong chớp mắt bình yên vô sự!

Quyền kinh rơi vào khí ngăn cách, tạc xuất một tầng ánh lửa, đem bắn ngược mà bay thủy tiễn trong chớp mắt bốc hơi, lực đạo không chút nào chưa giảm, Long Giác vượn cánh tay duỗi ra, đem Lãnh Tinh ôm vào lòng, những người khác cũng bước nhanh tiến lên, nâng ở Kì Môn Bát Lãnh, để tránh cùng Tiểu Bảo đồng dạng bị bắn vào trong nước!

Lãnh Tinh đỏ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đối với Long Giác ngạc nhiên kêu sợ hãi: "Này quý U Ma ngăn cách quả nhiên lợi hại!"

Tiểu Bảo mất thấy Thiết Ý sắc mặt của Liên Tâm đã bảy biện ra xám trắng, toàn thân cũng đã ướt đầm, lại vô pháp gần phía trước, liền thanh âm của các nàng đều nghe không được, nhanh chóng kêu to: "Như thế nào tài năng cứu các nàng! Các nàng không chịu nổi!"

Tước Vũ cầm chặt tay của Tiểu Bảo nói: "Tướng công, đừng nóng vội, để cho Giao Nhi ngẫm lại biện pháp!"

Mọi người đã coi Giao Nhi là trở thành người nhiều mưu trí, lúc này con mắt toàn bộ đều chăm chú vào trên người của nàng. Giao Nhi cười khò: "Đối với võ công ta cùng Tiểu Bảo đồng dạng hoàn toàn không biết gì cả, cho nên cũng thật sự không có cách nào!"

Mọi người nghe xong, nhất thời đã trút giận!

Tiểu Bảo lại càng là sốt ruột, Thiết Ý Liên Tâm có thể nói là vì hấn mới gặp này trắc trở, hướng chỉ hấn đối với hai người cũng có lo lắng tình cảnh, mắt thấy ngay tại gang tấc, lại vô pháp thay hai nữ giảm bớt thống khổ, tránh kiếp nạn, có thể nào không làm hấn lòng nóng như lửa đốt!

Giao Nhi nhủ thầm nói: "Coi như là Tường Đồng Vách Sắt, cũng không phải vô kiên bất tồi! Bất kỳ phòng hộ đều có một cái thừa nhận điểm mấu chốt, có lẽ chỉ có công kích lực lượng đạt tới nó có khả năng thừa nhận cực hạn, này ma chướng mới có thể tan vỡ!"

Tiểu Bảo lòng nóng như lửa đốt, tuy nhiên lại đều không có biện pháp a! Hấn căn bản không biết võ công, lực lượng thật sự có hạn! Này quý U Ma ngăn cách liền Long Giác quyền kinh còn không sợ, trong cuộc sống còn có cái gì lực lượng có thể khiến mở ra nó? Nhân lực đúng là vẫn còn có hạn đó a!

Đúng vậy, nhân lực có hạn, thiên uy khó dò! Mắt thấy Thiết Ý Liên Tâm toàn thân xui xẻo, muốn không phải đỉnh đầu bị hai ma mút ỡ, thậm chí ngay cả ngồi dậy khí lực cũng không còn, Tiểu Bảo hai mắt đỏ bừng, trong đầu cũng không ngừng suy tư về!

Nếu như nhân lực vô pháp làm được, vậy hướng lên trời mượn lực! Dùng Thất Thái Nguyên Đan, cùng thiên địa cầu thông!

Chỉ nghe "Tiu tiu!" một tiếng kêu to, một đạo hắc ảnh điện xạ khí ngăn cách, "Phốc!" một tiếng, đã ở khí ngăn cách trên mở một ngum

"Lôi Yển!" Tước Vũ kinh hi hô to! Đáng tiếc nụ cười còn chưa tản đi, lại thấy đến Lôi Yển phóng người lên, từng mảnh lông vũ xen lẫn giọt máu rơi xuống, Lôi Yển lại là không chút nào chú ý, lần nữa ngưng thể hướng khí ngăn cách phóng đi!

Tước Vũ cũng đã thấy được Lôi Yển đã bị thương, yển mô bốn phía đều là vết máu, vội vàng vẩy tay ngăn cản nó!

Lại nghe "Oành!" một tiếng vang thật lớn, đất rung núi chuyển! Một đạo nhân ảnh đã bị bắn bay rơi vào nước đường, rồi lại nhanh chóng bò lên đi lên, lại hướng kia khí ngăn cách phóng đi!

"Tam đệ!" Long Giác kêu sợ hãi một tiếng, quay người hướng ngăn lại hấn, Ngưu Thông tựa hồ đã quên mình đã rất biết nói chuyện, đối với Long Giác một hồi khua, Long Giác do dự một chút, Ngưu Thông đã lần nữa đâm vào khí ngăn cách lên!

Ma Vương Quý Vương đồng thời sắc mặt tái nhợt, khoe miệng mờ mờ ảo ảo xuất hiện vết máu! Điều này nói rõ có ích! Vừa rồi Lôi Yển tại quý U Ma ngăn cách trên đục thủng một cái lỗ, Ngưu Thông liền căn cứ lỗ, đem quý U Ma ngăn cách giả bộ một đạo khe nứt!

Máu tươi từ trên đầu Ngưu Thông cuộn cuộn lưu lại, rất nhanh liền thấm ướt trước ngực của hấn!

Long Giác một cánh tay một trương, đưa hấn ôm vào trong ngực, hai người đồng thời lui về phía sau vài bước, Ngưu Thông lung lay đầu, tránh thoát Long Giác, lần nữa hướng khí ngăn cách phóng đi!

Long Giác lại trời không được hấn, mắt thấy hấn lại một lần "Phanh!" một tiếng đâm vào khí ngăn cách, Ma Vương Quý Vương lúc này phun ra một búng máu tươi, Ngưu Thông cũng huyết vẩy giữa không trung, bay ngược mà rơi!

Long Giác một cái bắn người, đưa hấn gắt gao ôm lấy, trong miệng kêu to: "Tam đệ! Không cho phép lại đụng, người bị thương!"

Ngưu Thông phun một tiếng phun ra một ngum huyết tinh, đem nửa người trên của Long Giác đều nhiễm cái đỏ bừng một mảnh, suy yếu nhìn nhìn Tước Vũ cùng Diệp Hiến mấy người nói: "Chủ nhân, ta không còn khí lực. . ."

Mọi người hai mắt rung rung, Tước Vũ đi tới lấy tay lau đi Ngưu Thông khoe miệng vết máu nói: "Cảm ơn người!"

Long Giác lại quát to một tiếng, buông ra Ngưu Thông, cúi đầu nhìn nhìn cánh tay phải của mình!

Chỉ thấy cái kia cánh tay phải ánh lửa đại thịnh, một đạo kim quang phá hỏa, Long Giác ngửa mặt dài rống một tiếng, thân thể đột nhiên lẳng không lên, vung cánh tay phải hướng khí ngăn cách đập tới!

Lúc này mặt trời mới mọc mới lên, mọi người chỉ cảm thấy giữa không trung Long Giác như một cái kim quang lóng lánh Kỳ Lân, khí thế mạnh mẽ làm cho người ta liền hô hấp cũng đã ngừng lại, con mắt lại không dám đối mặt!

Vạn đạo kim quang ngưng tại nhất thể, như một bả kim quang đại đao, "Vèo" một chút chém vào khí ngăn cách lên!

Ma Vương Quý Vương kêu thảm một tiếng, bị này thiên địa đang lúc vô cùng đao khí một kích, nhất thời cứng rắn bị nện xuống dưới đất một thước, muốn không phải Long Giác sợ ngộ thương Thiết Ý Liên Tâm, một đao này nhưng làm hai người chém thành mảnh vỡ!

"Kỳ Lân đao!" Tiểu Bảo kêu sợ hãi một tiếng, trong đôi mắt hồng quang lóe lên, hai tay nắm quyền, đột nhiên từ trên hướng xuống dùng sức kéo một phát, một đạo kinh lôi từ trên trời giáng xuống, "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, bên cạnh nước đường bên trong sóng nước ngập trời, đầm đông toàn thân đều ngâm ướt đầm!

Muốn không phải Tiểu Bảo mắt thấy quý U Ma ngăn cách đã phá, tạm thời cải biến chủ ý, để cho tiếng sấm rơi vào trong nước, Quý Vương cùng Ma Vương hai người rất có thể sẽ bị này một đạo sét cho tươi sống đánh chết!

Tước Vũ chúng nữ đã phản ứng kịp, nhao nhao phi đến Thiết Ý Liên Tâm bên người, ôm lấy dĩ nhiên hôn mê hai nữ, trở lại Tiểu Bảo bên người!

Thiết Ý Liên Tâm toàn thân mồ hôi lạnh, hai mắt nhắm nghiền, đã hôn mê!

Tước Vũ chúng nữ lúc này đem hai nữ vây vào giữa, đồng thời vì hai nữ độ khí vận công lao.

Các nàng sớm đã nghe Tiểu Bảo nói qua hai nữ từng ở âm thầm mấy lần bảo vệ mình đám người này, trước kia cùng hai nữ cũng không xung đột trực tiếp, cho nên đối với các nàng cũng rất có hảo cảm.

Tiểu Bảo nóng vội đứng ở bên cạnh, nhìn nhìn Thiết Ý Liên Tâm hai tờ khuôn mặt dần dần do trắng xám trở nên ửng đỏ, tuy còn chưa từ trong hôn mê tỉnh lại, khí tức cũng đã vững vàng, biết tánh mạng dĩ nhiên không lo, lúc này mới thật dài thở một hơi!

Thập Tam Thái Bảo cùng Minh phủ Diêm điện đem Ma Vương Quý Vương bao bọc vây quanh!

Thiết Thuần Liên Thành tuy bị Kỳ Lân đao đánh thành trọng thương, thế nhưng bản thân công lực hùng hậu, hai người liên thủ uy lực lại càng là lớn hơn gấp mấy lần, cộng thêm Long Giác một chiêu kia bởi vì đoán chừng Thiết Ý Liên Tâm, căn bản không có dùng tới toàn lực, mọi người trong khoảng thời gian ngắn đúng là đánh cái khó khăn chia lìa!

Long Giác lại đứng ở một bên, cùng Ngưu Thông dặt nhau đỡ, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn nhìn trong sân, cánh tay phải của hắn càng lại lần hóa thành nguyên lai bộ dáng, như không phải mọi người tận mắt nhìn thấy, ai cũng sẽ không tin tưởng một người cánh tay sẽ biến thành hơn trượng trường đao!

Bất quá xem ra Kỳ Lân đao tuy uy lực vô cùng, lại cực kỳ hao tổn tinh lực, Long Giác hiện tại đừng nói tham dự tranh đấu, liền vững vàng đứng trên mặt đất cũng khó khăn lấy duy trì!

Trong mọi người, lấy Diêm Tuyền võ công tối cao. Hắn đã xưng lấy mạng Diêm La, võ công chuyên đi tàn nhẫn một đường, xuất thủ không để lại chỗ trống!

Minh Phủ Tử Sư quanh năm bận, giống như hữu giống như bực, năm người phối hợp khăng khít, đem vốn đã bị thương Ma Vương bức bách chỉ vụng về, lại cũng cầm chi không dưới!

Ma Vương dù sao cũng là một phương kiêu hùng, võ công cao tuyệt, chiêu thức xuất thần nhập hóa, mặc dù đã bị thương, công lực chỉ có ngày thường năm sáu, thế nhưng dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, cầu thắng sát ruột, cuồng ma chi khí tăng vọt, làm Minh phủ mọi người cũng không thể phớt lờ, hơi không cẩn thận, sẽ bị mất mạng!

Thập Tam Thái Bảo cùng Quý Vương cuộc chiến, lại là có chút hết sức!

Quý Vương khỏe miệng huyết tinh không chỉ, lại càng thêm âm trầm hung hãn, Quý Trảo dày đặc, mỗi xuất một chiêu liền làm Nham Thượng Ứng mọi người cảm giác trên mặt da thịt đau như cắt khó nhịn, đành phải lui bước!

May mắn không Mi Thiên tính hiếu chiến, một cây trường thương xuất quỷ nhập thần, Quý Vương lợi trảo quét về phía đầu, đầu thương liền đâm về kia, nếu bình thường, Quý Vương đơn giản liền có thể đem không lông mày binh khí bẻ gãy, lúc này bản thân bị trọng thương, vừa muốn chiêu cổ những người khác công kích, cũng không rảnh đi hủy diệt không lông mày binh khí, nhưng là bức ra Chân Hóa, xuất thủ càng lăng lệ, Thập Tam Thái Bảo trong khoảng thời gian ngắn lại rơi xuống hạ phong!

Mọi người hỗn chiến, Kỳ Môn Bát Lãnh cũng không thể lợi dụng Kỳ Môn kỹ xảo tới phá địch, đành phải bằng bản thân công phu cùng các huynh đệ khác cuốn lấy Quý Vương, uy lực của bọn hắn chỉ có tại tám người đánh hội đồng (hợp kích) bên trong có thể thể hiện ra, bản thân vũ kỹ cũng không xuất chúng, lúc này bởi vì sợ tổn thương chính mình người, vô pháp thi triển, cho nên mười ba người giao đấu Quý Vương, đúng là mỗi cái mồ hôi đầm đìa, cực kỳ nguy hiểm!

Mọi người phen này đại chiến, một mực đánh tới sắc trời sáng rõ!

Bọn quan binh sớm đã chạy tứ tán không còn một mảnh, các thôn dân cũng từng người trở lại trong nhà.

Nước đường biên tranh đấu lấy thôn dân gan dạ sáng suốt, mặc dù hiếu kỳ, lại cũng không dám nhìn nhiều, đao quang kiếm ảnh sinh hoạt dù sao cũng là mọi người chỗ không nguyện ý thấy, nói không chừng một cái ngộ thương, cái mạng nhỏ của mình cũng liền đã xong!

Tránh thoát tới hôm qua một kiếp, chúng hương dân lại càng là cảm giác ra sinh mệnh đáng quý, qua loa mai táng nhị cầu tử, liền đóng lại đại môn, núp ở trong nhà, bên ngoài ai thắng ai bại đều không có quan hệ gì với bọn họ, trông mong đều chết mất mới tốt, như vậy thiên hạ liền có thể thái bình!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Vũ Nhi tiến hóa

Ma Vương Quý Vương đã biết đại thế đã mất, trong nội tâm đã có khiếp ý, chân chính làm bọn họ sinh lòng kiêng kỵ, không phải những người trước mắt này, mà là kia có được Kỳ Lân đao gia hòa, còn có lại có thể đưa tới Thiên Lôi Tiểu Bảo!

Đó là cái gì dạng công phu? Tại sao có thể có uy lực không lồ như thế? Chẳng lẽ... Đó chính là Tịnh Thủy Liên Tọa quyết định công phu bên trong long sét dần? Liên Liễu Phiền Hải cũng không có linh ngộ đến công phu, như thế nào lại bị một cái liên Võ Sinh đều không phải gia hòa luyện thành?

Hai người đều mang đồng dạng tâm tư, đối với Tiểu Bảo cùng Long Giác sinh lòng kiêng kỵ, rồi lại tự phủ bằng vào trong cơ thể thương thế, tại đồng đảo cao thủ trong vòng vây, cũng không có khả năng đào tẩu, dứt khoát giao trái tim quét ngang, liền lên tánh mạng!

Lại nghe xa xa đột nhiên một tiếng gào thét, mọi người chỉ cảm thấy kinh phong đánh úp lại, vội vàng tránh ra, liền ngay cả Ma Vương Quý Vương cũng lại càng hoảng sợ, dừng bước lại sau này vừa rút lui!

Chỉ thấy Kỳ Lân, Li Vãn, Băng Báo, Tuyết Lang bốn thú đã đi tới trước mặt, nhìn chằm chằm nhìn nhìn Ma Vương Quý Vương, chân trước không ngừng bới ra chạm đất mặt, một bộ tùy thời chuẩn bị công kích bộ dáng!

Tước Vũ chúng nữ tiếng hoan hô kêu to: "Thần Thú trở về!"

Ma Vương Quý Vương lại là biến sắc, trong ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, thế nhưng người liền khó có thể đối phó rồi, này bốn cái dã thú xem ra tuyệt không phải Phổ thông mặt hàng, xem ra hôm nay thật muốn mất mạng không sai!

Lại nghe một tiếng kêu nhỏ: "Dừng tay!" Mọi người quay đầu nhìn lại, Thiết Ý đã ung dung tĩnh lại, chỉ vào bốn thú nói với Tước Vũ: "Để cho chúng dừng tay, được không nào?"

Tiểu Bảo thấy nàng sắc mặt tuy chuyển biến tốt đẹp, thân thể lại là cực kỳ suy yếu, trong nội tâm đau xót, cho bốn thú làm thủ hiệu, chỉ là đem Ma Vương Quý Vương vây quanh, cũng không công kích, chính mình chạy đến Thiết Ý bên người nói: "Ngươi như thế nào?"

Thiết Ý đối với hân mỉm cười: "Ta không sao. Ca ca, buông tha bọn họ a!"

Diệp Hiền như rồng mây, thở phì phì mắng nàng: "Vừa rồi hai người các ngươi cái thiếu chút nữa bị bọn họ giết chết, ngươi còn muốn giúp đỡ bọn họ nói chuyện?"

Thiết Ý mục quang phức tạp nhìn nhìn Ma Vương, mỗi chữ mỗi câu nói: "Sát thân chi cừu, không đội trời chung! Nhưng hân rất cuộc đường dục ta mười mấy năm, ta muốn báo thù, liền tự mình hướng hân tác quay về, hôm nay ta công lực đã mất, xem như hoàn lại này mười mấy năm dạy bảo chi ân, ngày khác ta tất tự tay chém xuống đầu của ngươi, cảm thấy an ủi song thân!"

"Đứng!" Liên Tâm cũng đã tĩnh lại, nhìn nhìn Quý Vương nói: "Ngươi ta trong đó, không còn ân tình đáng nói, ta từ nay về sau cùng rừng quỷ thể không lưỡng lập, hôm nay thả các ngươi đi, ngày khác ta chắc chắn lấy tính mệnh của ngươi, vì cha mẹ báo thù!"

Thiết Thuần Liên Thành rung mình một cái, nhìn nhau, rồi lại cười ha hả: "Được! Ngã đảo yếu nhìn xem, các ngươi không có võ công, thì như thế nào tìm ta báo thù? Ngày khác gặp lại, ta lại hưởng các vị đòi lại hôm nay đã chịu chuyện nhục nhã!"

Hai người nói xong liền xoay người, đối với mọi người cùng bốn thú nhìn cũng không nhìn, bước nhanh đi thẳng về phía trước, trong chớp mắt liền tiêu thất trước mặt mọi người!

Mọi người ai cũng không có ngăn trở, Diêm Tuyền thở dài: "Thật sự là hai cái bất thế nhân vật, làm gì được về đường cho hươu chạy, rơi vào Ma Đạo!"

Một đêm đại chiến, có thể nói hiểm lại càng hiểm, mấy ngàn đại quân trong vòng vây, mặc dù mọi người có thể đào thoát, thôn dân cũng tất chịu gặp nạn!

May mắn Tiểu Bảo đối với Thiết Ý Liên Tâm lại đầy đủ tín nhiệm, khiến cho các nàng nguy cấp thời khắc hiện thân, lâm trận đảo ngũ, chém giết địch chủ soái, quân địch đại loạn chỉ kịp, lại bảo hộ thôn dân thừa dịp loạn đào tẩu, Thập Tam Thái Bảo cùng Minh phủ Diêm điện thừa cơ ra tay độc ác trừng trị truy binh, lại càng là đã diệt địch nhân khí thế!

Long Giác cùng Ngưu Thông lại dẫn đi hai người cường địch, quân địch Quân Long Vô Thủ, tự sụp đổ, thôn dân mới trình độ lớn nhất không bị thương tổn, bình yên về nhà!

Trong lòng mọi người buông lỏng, so với mấy lần trước đánh lui dần quân còn muốn hưng phấn, bởi vì bọn họ bảo vệ toàn bộ thôn người.

Phong Chí đột nhiên bay tới, Tiểu Đậu Nha ngồi ở phía trên kinh hoảng hô to: "Ca ca nhanh đi Họa nhi nhà!"

Tiểu Bảo biến sắc, cũng không nhiều hỏi, đối với mọi người phân phó: "Các ngươi nhanh lên theo tới!" Chính mình dưới chân khê động, người đã nhảy lên xuất nẩy tượng, trong chớp mắt liền tiêu thất tại mọi người trước mắt!

Liên Tâm le lưỡi ngạc nhiên kêu sợ hãi: "Hắn đến cùng là không phải người? Như thế nào chạy nhanh như vậy!"

Tước Vũ mỉm cười, ôn nhu nói với nàng: "Bản lĩnh của hân có thể khá nhiều loại, các người chậm rãi sẽ phát hiện nhi nhất định là xảy ra chuyện, chúng ta nhanh chóng đi qua!"

Tiểu Bảo còn chưa vào cửa, đã đã nghe được Họa nhi khóc lớn thanh âm, trong lòng căng thẳng, như một trận gió chạy tới sương phòng, một chương đem cửa đẩy ra, ôm lấy quỳ gối bên giường nữ hài nói: "Họa nhi, chuyện gì xảy ra?"

Họa nhi hai mắt sưng đỏ, chỉ vào trên giường nói với Tiểu Bảo: "Nãi nãi. . ."

Tiểu Bảo nhìn thoáng qua nằm ở trên giường bà bà, hít vào một hơi khí lạnh! Chỉ thấy Lão Bà Bà sắc mặt tro tàn, khóe miệng ả có vết máu, hơi thở mong manh, hiển nhiên mệnh không lâu sau vậy!

Tiểu Bảo kinh sợ hỏi: "Tại sao có thể như vậy? Ai đã thương bà bà!"

Họa nhi vừa khóc vừa nói: "Tối hôm qua nãi nãi bị kia người xấu Tương Quân đá một cước, đã không được! Nãi nãi!"

Tiểu Bảo hắc một tiếng, tại trên đầu của mình đập một quyền, trong miệng hối hận: "Đều do chúng ta làm liên lụy tới các người! Đều tại ta tối hôm qua không có đến sớm vài phần!"

Lão Bà Bà ung dung mở mắt ra, đối với Tiểu Bảo mỉm cười: "Đừng áy náy. . . Hài tử. . . Đây là Thiên Ý! Đáp ứng ta. . . Chiều cổ tốt Họa nhi. . ."

Tiểu Bảo một phát bắt được tay của nàng nói: "Bà bà, ta biết rồi!"

Lão Bà Bà muốn chút đầu, cũng đã vô lực, trong miệng thì thảo nói qua: "Họa nhi, báo cho cha người, đừng nhịn, phản a. . ."

"Nãi nãi, Họa nhi nghe không hiểu. . ." Họa nhi kỳ quái hỏi nàng, nhưng không nghe thấy con bà nó giải thích.

Tiểu Bảo trong lòng căng thẳng, đưa tay tại Lão Bà Bà trong mũi tìm tòi, giật mình lập đương trường, hai chân lại mềm quỳ xuống!

Họa nhi cũng hiểu được, khóc lớn lấy nhào ở trên người Lão Bà Bà, không ngừng kêu to: "Nãi nãi, người tỉnh! Ta không muốn người chết!"

Tước Vũ mọi người đã gấp trở về, thấy được trong phòng cảnh tượng, đều che miệng lại mong, chậm rãi vây quanh ở Lão Bà Bà bên giường, quỳ xuống, trong miệng nghẹn ngào kêu: "Bà bà!"

An táng được Lão Bà Bà, Tiểu Bảo ôm lấy đã khóc vô lực Họa nhi, lau khô vệt nước mắt trên mặt nàng nói: "Họa nhi nghe lời, ca ca dẫn người đi Minh Hồ tìm phụ thân tốt chứ?"

Họa nhi gật gật đầu, hai tay ôm Tiểu Bảo cái cổ nói: "Ca ca là người tốt, ca ca đi đâu Họa nhi liền đi đó!"

Mọi người đang trong thôn mua mấy thớt ngựa, chuẩn bị ra đi.

Họa nhi lại từ trên người Tiểu Bảo hạ xuống, chạy đến nước đường biên, đối với xa xa cao giọng hô to: "Vũ Nhi! Ta phải đi! Người cản ta, ta cũng không trách người! Người ở đâu a? Nãi nãi chết rồi, người về sau muốn chính mình chiếu cố chính mình rồi, loại thấy phụ thân, ta trở về nữa nhìn người!"

Họa nhi hô một hồi, còn không có nhìn thấy Vũ Nhi xuất ra, thất vọng lôi kéo tay của Tiểu Bảo nói: "Đi thôi."

Tiểu Bảo ngăn chặn eo của nàng, mang nàng phóng tới trên lưng ngựa, mình cũng ngồi vào phía sau của nàng, vừa đi ra vài bước, dưới háng con ngựa đột nhiên hí dài một tiếng, chân trước cao cao dâng lên, Tiểu Bảo bỗng sinh cảnh giác, vội vàng ôm triện nhi nhảy xuống tới!

Những người khác con ngựa cũng là như thế, dường như đột nhiên chấn kinh đồng dạng, tránh thoát kiểm chế, vung ra bốn vó chạy đi!

Mọi người đang định muốn ngăn, đột nhiên nghe được sau lưng nước đường một hồi như nước sôi cuộn cuộn nổ mạnh, mọi người quay thân vừa nhìn, chỉ thấy nước đường bên trong đường nước cuộn cuộn, không ngừng lên cao, chỉ chốc lát liền dâng lên một cái to lớn nước cây nấm!

Từ đại Thần Thú đã cảnh giác, loại Tước Vũ chúng nữ từ trên người tự mình hạ xuống, liền một chữ xếp hạng đường biên, cảnh giác nhìn nhìn phía trước!

Muốn không phải Tiểu Bảo đã báo cho biết chúng không muốn hành động thiếu suy nghĩ, Li Vãn đã sớm lao xuống nước đi rồi!

Kia nước cây nấm sôi trào hướng bên cạnh bờ tuôn động, một cái so với đầu ngựa còn lớn hơn đầu lâu chậm rãi trôi lên mặt nước, theo sóng nước cuộn cuộn, ngân bạch sắc cái cổ cũng hiển lộ ra, lại có một mét chiều dài!

Mọi người còn tưởng rằng là mảnh đại xà, thế nhưng là lập tức ra, lại là một cái như hai tờ bàn tròn lớn nhỏ mai rùa, hình cầu chấp lên, phía dưới đúng là bốn mảnh thô như vẽ nhi hai tay ôm hết tứ chi, tứ chi trên chiều dài lân góc, chỉ đang lúc lợi như đao mũi nhọn, một cước đạp, bùn đất cũng bị bắt như bò cày qua!

"Đây là cái gì quái vật!" Diêm Tuyền nghẹn ngào kêu to!

Mọi người bị hù lui về phía sau vài bước, bốn thú bên trong liền ngay cả Kỳ Lân đều không đủ hình thể của nó, bất quá bốn thú dù sao cũng là Thần Thú,

đôi mắt như thể quái vật khổng lồ mây may không sợ, Kỳ Lân dẫn đầu phát uy, há miệng "Ngao!" một tiếng, một đoàn Liệt Hỏa hướng quái thú đánh tới, quái thú kia đầu rắn duỗi ra, phun ra một đoàn Thủy Trụ nghênh đón tới, thủy hỏa đụng vào nhau, hóa ra đại cổ hơi lộn lờ phiêu tán không trung!

Li Vẫn cũng hấp lên một cổ thủy tiễn, vừa định phun ra, quái vật kia tựa đầu hướng trên mặt đất nhún, xoáy lên đại lượng bùn đất, cái cổ uốn éo, bùn đất lại bay vút mà đến, đem Li Vẫn vừa mới phun ra Thủy Trụ ngăn ở trước mặt, hóa thành nước bùn, thoa khắp Li Vẫn một thân!

Băng Báo cùng Tuyết Lang cũng muốn cử động nữa, quái vật kia lại hướng về phía bốn thú hét lớn một tiếng, bốn thú thân thể dừng lại, cũng không biết là bị quái vật kia khí thể hù ngã, hay là nghe đã hiểu cái gì, cứ nhiên không có lần nữa công kích, lại còn còn nhượng ra một con đường!

Quái vật kia chậm rãi hướng Họa nhi đi đến, Họa nhi sợ tới mức co lại đến Tiểu Bảo trong lòng, toàn thân run rẩy!

Tiểu Bảo nhìn chăm chăm quái vật kia hai mắt, cảm giác giống như đã từng quen biết, lấy tay vỗ vỗ Họa nhi phía sau lưng nói: "Họa nhi chớ sợ, nó không có ác ý."

Quái vật kia đi đến trước mặt Tiểu Bảo, tứ chi một khúc, lại nằm trên đất, thật dài đầu lâu đưa qua, dùng cái cổ ma sát Tiểu Bảo cùng Họa nhi thân thể.

Họa nhi cũng thấy xuất thiện ý của nó, do dự mà vươn tay, vuốt ve đầu của nó, con mắt nhìn từ trên xuống dưới nó, đột nhiên thấy được trên lưng nó mai rùa, ánh mắt biến đổi, tránh ra Tiểu Bảo, đến gần quái vật kia, nhìn nhìn nó cần cổ mai rùa, nghẹn ngào kêu to: "Vũ Nhi? Nó là Vũ Nhi! Trên lưng của nó có ta giúp nó khắc danh tự! Vũ Nhi, ngươi làm sao có thể biến thành cái dạng này!"

Tiểu Bảo theo ánh mắt của nàng nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy mai rùa trên còn có một chỗ nhàn nhạt vô chữ. Diệp Hiền chắc chắn đi tới nói: "Ta cho rằng Kỳ Lân của ta tối uy phong, không nghĩ tới Họa nhi đại gia hòa này lợi hại hơn!"

Giao Nhi mỉm cười nói: "Trách không được hôm qua cái nó luôn là cần ngươi, còn cần Họa nhi, nguyên lai là muốn nhờ máu nhận chủ, tiến Hóa thần thú! Như vậy Thần Thú ta dường như từ chỗ nào gặp qua, nó gọi. . . Huyền Vũ!"

Họa nhi hưng phấn ôm Vũ Nhi cái cổ, nói với mọi người nói: "Danh tự em tai!"

Lam Nguyệt nhi vênh lên cái miệng nhỏ nhắn khí đạo: "Các ngươi đến là tốt, chúng ta thế nào? Không được, ta cũng phải Thần Thú!"

Thiết Ý cười nói: "Trên đời này kia có nhiều Thần Thú như vậy a?"

Liên Tâm lắc đầu: "Hiện tại cũng đã nhiều như vậy, về sau nhất định sẽ càng ngày càng nhiều được!"

Hai nữ cùng sư môn tan vỡ, triệt để thả tâm tình, nghĩ đến về sau muốn cùng bên người những người này lang bạt thiên hạ, trong nội tâm tất nhiên là có chút hưng phấn, cũng có chút lo lắng, dù sao lấy trước từng là đối đầu, trong nội tâm thật sự không biết người khác có tin tưởng hay không mình đã bỏ gian tà theo chính nghĩa, cho nên tổng hướng nỗ lực lấy lòng mọi người.

Tước Vũ dụ dàng cười cười, đối với Tiểu Bảo thấp giọng rỉ tai vài câu, Tiểu Bảo gật gật đầu, lại cùng Diêm Tuyền cùng Nham Thượng Ứng nói vài câu, Bách Luân khiêng đại phủ liên chạy ra ngoài, Hạ Thị huynh đệ cùng Minh Phủ Tứ Sĩ cũng cùng theo một lúc chạy vào rừng trúc.

Không chỉ trong chốc lát, mấy người mang một bộ Trúc Tử ngồi thành giản dị cổ kiệu xuất ra, đặt ở Thiết Ý trước mặt Liên Tâm, Thường Tam khom người nói với Thiết Ý: "Cô nương, mời lên kiệu!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Ảnh Vương

Mọi người không nghĩ tới bọn họ chạy tới mang hoạt nửa ngày, lại là làm mấy đình cổ kiệu!

Thiết Ý Liên Tâm nghĩ đến mấy ngày trước đây còn cùng những người này đối nghịch, hiện giờ lại đòi người nhà giờ lên kiệu thay đi bộ, đầu không biết xấu hổ, cuống quýt khoát tay: "Này như thế nào khiến cho!"

Thường Tứ cười nói: "Cô nương chớ có khách khí, thân thể ngươi suy yếu, không nên quá mức mệt nhọc, chúng ta trước kia mang Diêm Quân đi khắp đại Giang Nam bắc, cũng không có chút cảm giác nào mệt mỏi, cô nương suy nhược chỉ thân, huynh đệ chúng ta nâng lên đích thị là rất dễ dàng!"

Diêm Tuyền gật đầu nói: "Các ngươi hiện tại thân thể rất hư, nếu quả thật mệt muốn chết rồi, tiểu huynh đệ của chúng ta đã có thể lo lắng gần chết!"

Mọi người thấy Tiểu Bảo cười ha ha, Tiểu Bảo nhất thời cảm thấy khó xử, nói không ra lời. Thiết Ý Liên Tâm khuôn mặt đỏ bừng, đành phải ngoan ngoãn lên cổ kiệu!

Từ Tiểu Ngư Thôn còn có hai ngày lộ trình, chính là Minh Hồ.

Đoạn đường này bởi vì tới gần đông ngân hải, bến nước khá nhiều, dãy núi lại là thừa thớt, ngẫu nhiên có vài toà, cũng là hòn đá nhỏ sơn, không thảo không mộc, trụi lủi, hiển lộ thật là thê lương.

Đã tiếp cận Dân Quốc biên cảnh, qua Minh Hồ chính là Uy điều quốc khu vực.

Uy điều chính là Bạch Loan đại lục nổi danh xảo trá dã man quốc gia, người trong nước sinh hoạt tại trên đảo, lấy đánh cá mà sống, đáng sợ hơn chính là, toàn dân đều là hải tặc, nếu có cô ghi quý trọng hàng hóa đội thuyền đi qua, không thể thiếu sẽ gặp đến Uy điều đạo phi ăn cướp!

Dân Quốc ở vào Bạch Loan đại lục trung ương, đông Uy điều, tây hồ kiều, nam mạc hoàn, bắc hách lan bốn cái tiểu quốc chỉ có nam bắc hai nước thần phục Dân Quốc, đồ vật hai quốc lại là cùng Dân Quốc thường xuyên phát sinh xung đột, chiến sự thì có phát sinh.

Dân Hoàng sở dĩ chậm chạp không đối với Tiên Dương Tương Quân chiêu an, trong đó nguyên nhân lớn nhất chính là Tiên Dương quân không chỉ là trấn thủ Minh Hồ, lại càng là Đông Hải bờ phòng tuyến trọng yếu cấu thành, bằng không chỉ bằng dẫn hướng chỉ là ba vạn thủy quân, đâu là Uy điều quốc toàn dân đều phi đối thủ!

Mọi người đi một ngày, ngược lại bình an vô sự.

Tiểu Bảo lại thấp thoáng cảm thấy, có nguy hiểm lớn hơn nữa tại chờ đợi mình!

Hắn cũng không hiểu mình tại sao sẽ có như thế cảm giác, dường như cùng chúng nữ ở chung lâu rồi, đối với người hoặc sự tình độ miễn cảm lại càng phát linh mãnh. Đối với nguy hiểm cũng tựa hồ có chỗ biết trước, chẳng lẽ đây là mọi người trong miệng truyền lại nói thần thông?

Có lẽ đây là đạt được Đế phi âm hoa chỗ tốt, chỉ bất quá bây giờ năng lực của mình vẫn rất thấp, coi như là bản thân vốn có năng lực, cũng không có thể phát huy ra một phần mười.

Nhìn bên cạnh mọi người, Tiểu Bảo có một nụ cười khổ, mỗi người đều người mang tuyệt kỹ, liền ngay cả trong lòng Lam Nguyệt nhi, trời vừa tối là được hái Tinh Thần trộm, khinh công thân pháp liền Tước Vũ chúng nữ đều có chỗ không kịp. Thế nhưng là chính mình ngoại trừ chạy nhanh, có thể bị đánh, liền kiện có thể lấy được xuất thủ được bản lĩnh cũng không có!

Thế nhưng đám này huynh đệ, những nữ hài tử này, lại như cũ khăng khăng một mực đuổi theo chính mình, không hề có câu oán hận, lại còn vì bảo vệ mình thậm chí ngay cả mệnh cũng có thể không muốn, phần này chân tình, mỗi lần nhớ tới đều cảm động không thôi.

Một ngày nào đó, chính mình hội trở nên cường đại lên, để cho bên người hết thảy mọi người không bị thương tổn, để cho thiên hạ tất cả dân chúng cũng có thể an cư lạc nghiệp, không hề gặp ức hiếp, lặc lư lưu ly nỗi khổ!

"Ca ca, ngươi làm gì thế bắt ta đây như vậy nhanh!" Trong lòng Lam Nguyệt nhi vênh lên cái miệng nhỏ nhắn oán trách hắn. Người khác này đều làm cổ kiệu, tiểu nha đầu lại hồ đau bụng, không nên Tiểu Bảo ôm. Tiểu Bảo đương nhiên biết mình tối hôm qua ngồi xuống sự tình, trong lòng có quý, cho nên cũng không dám cự tuyệt.

Tiểu Bảo vội vàng xấu hổ buông tay ra: "Thật xin lỗi, ca ca đang suy nghĩ chuyện gì, bắt thương ngươi sao?"

Lam Nguyệt nhi cười nói: "Trách không được Liên Tâm tỷ tỷ gọi ngươi vài tiếng còn chưa nghe thấy!"

Tiểu Bảo đi mau hai bước, đi đến Chiến Thần cùng Bách Luân mang trúc bên kiệu hỏi: "Trái tim, ngươi kêu ta?"

Liên Tâm nghe được Tiểu Bảo đối với chính mình xưng hô, trong nội tâm ngọt ngào, thấp giọng nói: "Thái dương nhanh xuống núi, chúng ta muốn tìm được một chỗ rừng cây, nghỉ ngơi một đêm!"

Tiểu Bảo gật đầu, ngửa mặt đánh cái hô lên. Chỉ chốc lát, Phong Chí đã nán ná hạ xuống, Tiểu Bảo nói với Nha Nhi: "Để cho Phong Chí tìm một cái vị trí rừng cây, chúng ta hôm nay tại kia nghỉ chân!"

Nha Nhi nói một tiếng được đấy, cười Phong Chí lẳng không mà đi.

Diêm Tuyền đột nhiên quay đầu nói với Liên Tâm: "Đây một mảnh đất trống dễ nhất mắc lều cột buồm, không bằng chúng ta liền ở chỗ này nghỉ ngơi?"

Thiết Ý vội vàng nói: "Không được! Nhất định phải vào trong rừng cây mật đi, hơn nữa là rừng rậm!"

Điều này làm cho tất cả mọi người có chút buồn bực, vì cái gì không nên tìm rừng cây?

Thiết Ý ngửa đầu nhìn thiên, trong thần sắc có chút lo lắng nói: "Hắn khả năng đã đuổi tới!"

Nhìn nhìn mọi người cặp mắt nghi hoặc, Liên Tâm cắn môi một cái, run giọng nói: "Ảnh Vương!"

Tiểu Bảo trong nội tâm khẽ động, chẳng lẽ mình đoán cảm thấy nguy hiểm chính là hắn?

Người bên ngoài lại là lần đầu tiên nghe được cái tên này, Tước Vũ hỏi nàng: "Muội muội, Ảnh Vương này là một người?"

Thiết Ý gật gật đầu.

Diệp Hiền khinh thường cười: "Chúng ta liền dẫn quân năm ngàn đại quân còn không sợ, tại sao phải sợ hắn chỉ là một người?"

Thiết Ý thờ dài một tiếng: "Một mình hắn, so với năm ngàn đại quân muốn khủng bố nhiều! Dân quân giao đấu, chú ý trận pháp, là trận pháp chung quy có sơ hở, chúng ta ít người, ngược lại có thể từng cái đánh bại, tiền thối có thừa. Có thể là người này, không ai gặp qua bộ dáng của hắn, ta từng nghe sư phụ. . . Quý Vương nói qua, võ công của hắn, liền ngay cả Ma Vương Quý Vương liền thủ, cũng không nhất định có thể thắng!"

Liên Tâm nói tiếp đi: "Huống chi hắn là ảnh vệ giáo đầu! Dân Hoàng ảnh vệ phụ trách chính là ám sát hành động, hắn thế nhưng là ám sát đại hành gia, chúng ta ở ngoài chỗ sáng hắn ở trong tối, không thể không đề phòng!"

Mọi người cũng hiểu được có đạo lý, nhao nhao gật đầu có thể lại không hiểu cái đó và ở lại trong rừng cây có quan hệ gì?

Hít sâu một hơi, Thiết Ý giống như là muốn ngăn chặn trong nội tâm sợ hãi, nói với mọi người: "Cái này người lợi hại nhất bình khí chính là Huyền Nguyệt Phi Luân. Truyền thuyết loại bình khí này thuộc về thần binh, hơi có ánh sáng liền phát huy ra so với bình thường lối nặng gấp trăm lần uy lực! Chúng ta những người này bên trong không một là đối thủ của hắn, chỉ có trong rừng rậm không thấy mặt trời, Liên Nguyệt quang đều theo không tiến, chúng ta mới có cơ hội cùng hắn đánh một trận!"

Mọi người giờ mới hiểu được qua, nguyên lai Thiết Ý Liên Tâm gọi mọi người vào rừng, là vì khắc chế địch nhân bình khí!

Đúng lúc Nha Nhi trở về, báo cho phía trước mọi người cách đó không xa liền có một chỗ phương viên không được vài dặm rừng cây, nhánh cây đa dạng, lá cây tươi tốt.

Thiết Ý Liên Tâm một chỗ gật đầu: "Như thế rất tốt, tối nay chúng ta ngay ở chỗ đó ghim trướng a!"

Rừng cây kỳ thật không coi là nhỏ, có lẽ cây cối cũng không phải quá nhiều, thế nhưng chuẩn bị chọc trời đứng vững, chạc cây đa dạng.

Trong rừng đen kịt một mảnh, mọi người mặc dù mặt đối mặt, cũng thấy không rõ lẫn nhau dung mạo, chỉ có thể căn cứ hô hấp, tối phân biệt từng người vị trí.

Chiến Thần một bên nhai lấy lương khô, một bên oán hận nói: "Chúng ta thật sự muốn như vậy sợ tên kia sao? Chẳng qua là cái sát thủ, lợi hại hơn nữa cũng không thể đem chúng ta những người này thoát cái toàn bộ giết sạch, chỉ cần có người phát hiện hắn, ta cũng không tin bằng chúng ta những người này, một chỗ liền thủ còn đánh không lại hắn!"

Tiểu Bảo còn chưa nói chuyện, Long Giác trầm giọng nói: "Không phải sợ, là đề phòng! Ta chết đi một cái huynh đệ, không muốn lại mất đi bất kỳ một cái nào! Ta cũng chưa nghe nói qua người này, thế nhưng hắn có thể làm được ảnh vệ giáo đầu, liền không phải người ta có khả năng ứng phó rồi được!"

Thường Tử kinh hô một tiếng: "Vây ý của người là nói là, chúng ta rốt cục khó thoát khỏi cái chết?"

"Vây không nhất định!" Tước Vũ hừ một tiếng: "Chúng ta có trợ thủ, có chúng, lợi hại hơn nữa đối thủ cũng có đánh bại khả năng!"

Tất cả mọi người hứng thú, một chỗ gom góp qua hỏi nàng: "Là ai?"

Tước Vũ sờ lên bên người Băng Bảo, trong bóng đêm Băng Bảo hai mắt bày biện ra quý dị hồng sắc, cần cổ bộ lông để cho Tước Vũ dùng ngón tay tóc chải ngược mềm mại trơn nhẵn, thoải mái đánh một tiếng hất xì, Tước Vũ nhõng nhẽo cười: "Chính là chúng rầu-!"

Mọi người giờ mới hiểu được qua. Không hề nghi ngờ, dã thú đối với nguy hiểm có vượt qua thường nhân biết trước năng lực, huống chi những cái này hay là Thần Thú, tại nguy hiểm còn chưa hàng lâm thời điểm sớm đã sẽ thông báo cho cho mọi người, địch nhân nếu như muốn đánh lên, vậy khẳng định là lấy không được hảo!

Giao Nhi nói với mọi người: "Thế nhưng chúng ta vẫn không thể phớt lờ, địch nhân thật sự là quá cường đại, so với Thiên Quân Vạn Mã còn khó hơn mà đối phó! Cho nên đêm nay mọi người không muốn tách ra, có biến có thể tại trước tiên làm ra phản ứng!"

Diêm Tuyền gật đầu: "Đừng, đừng cô nương nói có lý. Chúng ta hay là trước kia phương pháp, thay phiên canh giới."

Trong rừng vô pháp an định trướng bồng, càng không thể tại trên nhánh cây ngủ, bởi vì phía trên kia lá cây thừa thốt, rất dễ dàng để cho Nguyệt Quang chiếu vào!

Mọi người lấy một khóa năm người ôm hết đại thụ làm trung tâm, đám nữ hài tử ý thụ mà ngủ, các nam nhân thì thành vây kín xu thế, giăng các nàng bao vây vào giữa, tìm đến cỏ khô, ở trên mặt đất mà nằm.

Trên cây còn có hai người trạm gác ngầm, đây là Giao Nhi nghĩ ra được phương pháp an toàn nhất.

Bất tri bất giác đã đêm đã khuya, nhánh cây đang lúc tao động một chút, nghĩ đến là Phong Chí cũng mệt mỏi, thu hồi cánh, đỡ hạ xuống.

Long Giác trở mình, ngửa mặt chỉ thiên, đột nhiên ở trên mặt lau một cái, thấp giọng tự nói: "Tiểu Vũ sao?" Trong tay dính ẩm ướt, tựa như hạt mưa nhỏ xuống hạ xuống.

Hắn khẽ động, Tiểu Bảo lập tức tỉnh lại, vừa muốn ngồi dậy, trong nội tâm khẽ động, ngón tay tiến đến chóp mũi vừa ngửi, trong đôi mắt hồng quang đột nhiên đại thịnh, trên mặt biến sắc, quay đầu nhìn chăm chăm Long Giác, lại càng là vẻ mặt thần sắc, thấp giọng hỏi hắn: "Hiện tại ai tại trực đêm?"

Long Giác ngạc nhiên ngồi dậy, trong nội tâm đánh giá tính một chút thời cơ nói với Tiểu Bảo: "Là Thường Tam Thường Tứ huynh đệ!"

Tiểu Bảo trong lòng căng thẳng, ngẩng đầu hướng trên cây nhìn lại, trong miệng đột nhiên thấp giọng gầm lên: "Dịch tập kích!" Thanh âm của hắn cũng không cao, thế nhưng mọi người lại đều đã nghe được, nghe tiếng Tần Tắc đứng dậy!

Chúng nữ vừa định hỏi, Hòa Kỳ Lân cùng cái khác Thần Thú đột nhiên lập, là tả vài tiếng nhảy lên ra ngoài!

Diêm Tuyền đối với Tiểu Bảo thần phục: "Không nghĩ được phản ứng của ngươi, so với Thần Thú còn muốn linh mãnh!"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Không phải ta phản ứng nhanh, mà là Thường Tam Thường Tứ huynh đệ đã xảy ra chuyện!"

Long Giác đưa tay đưa lên mũi vừa ngửi, bỗng nhiên biến sắc: "Là huyết!"

Diêm Tuyền tròn mắt nhìn mặt, vừa định leo đi lên, đột nhiên hai đạo bóng đen từ trên xuống dưới cấp tốc đánh tới, Diệp Hiên phản ứng nhanh nhất, hô một tiếng: "Lui lại!" Một chưởng hướng kia hai đạo bóng đen bổ tới!

Đi qua những ngày này tôi luyện, nàng hòa liên chưởng đã rất có quy mô, coi như là Liễu Như Phong cũng chưa chắc dám đón đỡ!

Chỉ thấy nàng song chưởng phát ra cùng một lúc, kia hai đạo bóng đen lại là tránh cũng vì tránh, "Phốc phốc" hai chưởng toàn bộ đánh trúng, một cổ ngọn lửa nhất thời thiêu đốt lên, sau đó chính là "Bang bang" hai tiếng, kia hai đạo bóng đen trực tiếp nện vào trên mặt đất, không còn động tĩnh!

Tiểu Bảo lại là sắc mặt đại biến, điên cuồng hét lên một tiếng: "Thường huynh đệ!" Bên cạnh Tước Vũ song chưởng một phần, vỗ vào Thường thị huynh đệ trên người, trên thân hai người ngọn lửa lập tức dập tắt!

Diêm Tuyền thân hình chấn động, phi chạy bộ đến trước mặt, móc ra hộp quẹt đốt, ngồi xổm người xuống vừa nhìn, khước mắt co rút vài cái, mắt hồ bên trong như muốn nhỏ ra huyết, lại là run rẩy bờ môi, một câu đều nói không ra!

Chỉ thấy Thường Tam cổ họng, Thường Tứ trán tất cả có một cái lỗ máu, hai người liên báo động cũng không truyền ra, đã bị giết chết!

Ngưu Đại cùng Mã Nhị lệ rơi đầy mặt, ngửa mặt kêu to: "Ai giết ta huynh đệ! Là ai!"

Diệp Hiên ngạc nhiên nhìn mình song chưởng, bị hù sắc mặt tái nhợt, khóc hô: "Không phải ta, ta không phải cố ý! Ta không biết là bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Trong rừng đấu

Nhìn nhìn Diệp Hiên tự trách kinh hoàng thần sắc, Tiểu Bảo trong nội tâm đại thống, vừa định đi qua an ủi nàng, Phong Bà Từ ôm thân thể của nàng.

"Đương nhiên không phải ngươi! Muội muội ngàn vạn không muốn tự trách, bởi vì bọn họ rơi xuống thời điểm, liền đã chết!"

Thiết Ý Liên Tâm dĩ nhiên bị hù ôm lại với nhau, Liên Tâm kinh khủng nói: "Hắn đã tới! Hắn tìm đến chúng ta!"

Chiến Thần bá lộ ra trường thương, dùng hỏa đốt một đoạn nhánh cây, ném trên mặt đất: "Nếu như tới, vậy hiện thân a! Có bản lĩnh sẽ tới giết đi ta!"

Diêm Tuyền thân hình khẽ động, đứng dậy giẫm diệt nhánh cây, thanh âm băng lãnh làm cho người ta nghe đều có chút phát lạnh: "Đánh là nhất định phải đánh, bất quá không thể để cho các cô nương bị thương! Ảnh Vương, ta biết ngươi đã đến rồi! Xuất hiện đi, chúng ta công bình đánh một trận!"

Tiểu Bảo đột nhiên kêu to: "Cẩn thận thì hơn mặt!"

Diêm Tuyền bỗng nhiên lui về phía sau, một đạo kinh phong lau chớp mũi lướt qua, "Phốc" một chút xen vào trong đất, biến mất!

Đỉnh đầu một người khẽ di một tiếng, một cái giọng trẻ con cười nói: "Cư nhiên có thể tránh thoát Vô Ảnh của ta thần đao, thú vị!"

Mọi người chỉ cảm thấy thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến, lại phân biệt không rõ đến cùng ở đâu cái phương vị. Nghe thanh âm chỉ là một cái tiếng từ, chẳng lẽ thần bí này ảnh vệ giáo đầu, đúng là đứa bé?

Ngưu Đại cuồng khiếu: "Ta mặc kệ ngươi là đại nhân hay là hài tử, giết ta huynh đệ liền lấy mạng đi thường!" Nói qua thả người leo đến trên cây, Mã Nhị cũng lau một bà nước mắt, đi theo!

Tiểu Bảo bỗng nhiên biến sắc: "Không thể! Hạ xuống!"

Lại nghe "Phù phù" hai tiếng, Ngưu Đại cùng Mã Nhị quả nhiên từ trên cây rớt xuống, lại là tiếng động đều không có, Diêm Tuyền một cái thả người tháo chạy đến bên cạnh bọn họ, đưa tay vừa sờ, vậy mà đã dính chỉ hô hấp!

Chẳng qua là trong nháy mắt, thêm...nửa hai người tánh mạng! Ảnh Vương này chẳng lẽ là Sát Thần chuyển thế hay sao?

Đỉnh đầu kia đồng âm cười ha ha: "Ta không phải đại nhân, cũng không phải thiếu, ta là thần! Không gì không làm được thần!"

Diêm Tuyền trong nội tâm đau nhức như đao xoắn, mỗi chữ mỗi câu nói: "Giết ta bốn cái huynh đệ, ta với ngươi không chết không thôi!"

Kia đồng âm lần nữa vang lên: "Vậy ngươi sẽ chết a, dù sao ta vốn chính là tới giết chết các ngươi, chính ngươi giải quyết xong cũng giảm đi khí lực của ta. Các ngươi nhìn không đến ta, ta có thể thấy được các ngươi, ha ha, thú vị!"

Tiểu Bảo ngồi chồm hóm trên mặt đất, nhìn nhìn Ngưu Đại cùng Mã Nhị thi thể, trong nội tâm bị phần này ra, chỉ là làm hấn ngạc nhiên chính là, bất kể là Ngưu Đại Mã Nhị, hay là Thường Tam Thường Tứ, đều chỉ thấy vết thương, không thấy hung khí!

Địch nhân rốt cuộc là dùng phương pháp gì sát hại bốn người? Một chiêu trong đó lấy tánh mạng người ta, này ảnh vệ giáo đầu dùng quả thật không phải võ công, mà là ma pháp!

Đột nhiên, con mắt của Tiểu Bảo thấy được một chỗ kỳ quái địa phương, đó chính là bốn người miệng vết thương bốn phía, đều có một tầng nhân nhật thủy quang! Trong nội tâm khẽ động, trầm giọng nói với mọi người: "Châm lửa!"

Mọi người sững sờ, Huyền Nguyệt Phi Luân này thích nhất ngay cả có quang, chỉ cần có ánh sáng địa phương thì có thể làm cho Binh này khí uy lực gia tăng gấp mấy lần! Hiện tại mọi người điều chỉnh ống kính tuyến tránh không kịp, Tiểu Bảo rõ ràng còn gọi mọi người châm lửa!

Thiết Ý kêu sợ hãi: "Ngươi điên rồi sao?"

Chiến Thần lại hưng phấn kêu to: "Được! Đã sớm nên cùng hấn tử chiến quyết đấu một trận! Giết đi chúng ta bốn người huynh đệ, cho dù ngươi là lợi hại hơn nữa, chúng ta cũng phải ngươi nợ máu trả bằng máu!"

Tiểu Bảo sốt ruột hô to: "Không cần nói nhiều như vậy, châm lửa! Cẩn thận đỉnh đầu!"

Tiếng xé gió từ đỉnh đầu truyền đến, Tiểu Bảo đột nhiên hét lớn một tiếng, trong cơ thể Thái Thái Nguyên Đan trong chớp mắt vận chuyển, chân khí cuồng bạo, ở đỉnh đầu mọi người hóa hư là thật, như một khối to lớn phiến đá, "Đương đương đương" vài tiếng giòn vang, công kích của địch nhân toàn bộ bị ngăn trở!

Kì Môn Bát Lãnh Tấn Tốc kết ấn, trong miệng hô to: "Hỏa trận!" Oanh một chút, trên mặt đất cỏ khô đều thiêu đốt lên, trong trảng nhất thời sáng rõ!

"Hừ!" Trên đầu người hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi xấu! Nhiều người như vậy đánh ta một cái còn muốn phóng hỏa, thật đáng chết!"

Mọi người chỉ cảm thấy người này là người điên, thanh âm tuy non nớt, giết người không chút nào không nương tay!

Dường như với hấn mà nói, giết người là một loại niềm vui thú đồng dạng, càng ưa thích đem người khác tánh mạng thao túng tại trên tay mình, đùa bỡn tại trong bàn tay!

Đột nhiên, Tiểu Bảo sắc mặt ngẩn ngơ, mọi người cũng nhìn ra dị thường, chỉ thấy xung quanh cây cối đang đã mất thường có thể thấy tốc độ ngưng kết thành băng, vốn đã đốt tới dưới cây ngọn lửa cũng bị băng tắt!

Tiểu Bảo kêu sợ hãi: "Đừng cho ngọn lửa dập tắt!"

Kì Môn Bát Lãnh lúc này thúc dục công kích, để cho thể lửa lần nữa thiêu đốt lên, mọi người cũng nhao nhao nhặt lên có thể thiêu đốt đồ vật ném đến trong lửa, thể lửa lại một lần nữa hung mãnh lên, mọi người ngược lại mượn băng thụ trốn được một bên, khỏi bị nóng bỏng nung!

Ngọn lửa gặp được băng, tắt nhiên là thiêu không lên, thế nhưng bởi vậy lại sinh ra đại lượng khói đặc, theo thân cây lượn lờ hướng lên dừng mảnh lao tới!

Ngoài rừng cũng truyền đến Kỳ Lân loại thú tiếng gầm gừ, còn xen lẫn người kêu thảm thiết!

Ảnh Vương hiển nhiên cũng đã nghe được, bắt mẫn hừ lạnh: "Vây chút quan binh thật sự là chút phế vật, liền mấy cái súc sinh đều đánh không lại, thế nhưng là phụ hoàng không cho ta mang ảnh vệ, bằng không nhìn nhìn đồ đệ của ta giáo huấn các người, cũng tốt chơi nhanh!"

Tiểu Bảo trong nội tâm buồn lòng, không nghĩ được Ảnh Vương này lại vẫn có đồng lõa, bắt quá xem ra chỉ là quan binh, không phải ảnh vệ, hơn nữa bị Thần Thú cho cắn được!

Khói đặc càng ngày càng nhiều, mọi người bị sắc ho khan không chỉ, nghĩ đến kia Ảnh Vương trên không trung lại càng là không dễ chịu, một mực ở phòng ngự khói đặc, không có tiếp tục phát động công kích.

Lãnh Dao thấp giọng nói với Tiểu Bảo: "Có những cái này sương mù, hẳn nhìn không được chúng ta, nhân cơ hội này nhanh chóng chạy đi!"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Không được! Một khi ra rừng cây, chúng ta càng không cách nào tránh né! Người này quá mức lợi hại, chúng ta ra ngoài chẳng khác nào chịu chết!"

Nham Thượng Ứng có chút gấp: "Thế nhưng là không đi ra, không đợi hẳn tới giết chúng ta, chính chúng ta đã bị hun khói đã chết!"

Giao Nhi trầm giọng nói: "Tiểu Bảo là đang đánh cuộc hẳn chịu được lực, khói lửa trở lên phiêu, hẳn so với chúng ta càng khó lấy chịu được! Chỉ cần hẳn vừa đi, chúng ta liền dập tắt lửa, hẳn như hiện thân, chúng ta là được phản kích!"

Tiểu Bảo gật gật đầu: "Chính là như vậy! Hữu hình chung quy so với vô hình được đánh! Chiều cổ tốt Nha Nhi Nguyệt Nhi Họa nhi, còn có. . . Diêm đại ca. . ."

Mọi người thấy trong sương khói Diêm Tuyền, lúc này dường như đột nhiên già nua hơn mười tuổi, ngồi xổm Minh Phủ Tứ Sứ thì thể lấy tay dùng sức bắt (đào) bảo chạm đất mặt, mặt không biểu tình, ánh mắt lại càng lạnh lẽ, nắm chặt song quyền run nhè nhẹ, đối với bên cạnh sương mù lại là phảng phất giống như không nghe thấy!

Thập Tam Thái Bảo thấy được trong mắt, cũng là thần sắc âm đạm, mọi người móc ra binh khí đi đến Diêm Tuyền bên người, hợp lực đào một cái hố to, giăng Minh Phủ Tứ Sứ thì thể chôn tiến vào, để tránh bị hòa phần thiêu!

Kia giọng trẻ con rốt cục nhìn không được, quát to một tiếng: "Không dễ chơi! Không chơi, các người thả khói lửa, khó nghe đã chết!"

Bỗng dưng, một khóa song người ôm hết đại thụ đột nhiên ngã xuống, Nham Thượng Ứng quát to một tiếng: "Cẩn thận!" Song chương hướng đại thụ đẩy đi, lại có càng nhiều đại thụ nhao nhao ngã xuống, mọi người tránh trái tránh phải, trong khoảng thời gian ngắn luống cuống tay chân!

Tiểu Bảo bắt đắc dĩ hô to: "Đi theo ta, xông!" Mọi người không nghĩ được Ảnh Vương lại lợi hại như vậy, trong chớp mắt rút lên hơn mười khóa đại thụ, bức mọi người rời đi rừng cây, này đã không phải sức người có khả năng đạt tới sức mạnh, trách không được hẳn xưng chính mình vì thần!

Mọi người phát chân chạy như điên, Tiểu Bảo ôm Du Họa Nhi, thân thể tại trong rừng không ngừng lên xuống, hẳn như phát lực chạy trốn, chính là Thần Thú cũng truy đuổi đến không hơn!

Tước Vũ ôm Tiểu Đậu Nha, nàng phiến vân vượt biển đã từ lúc Tịnh Thủy Liên Tọa thì liền mười phần xuất chúng, lúc này tuy so ra kém Tiểu Bảo, lại cũng có thể thấy được Tiểu Bảo bóng dáng.

Điệp Hiên lôi kéo Giao Nhi, nàng Lăng Ba đỉnh bước đã đến tầng thứ bảy, so với Tước Vũ hơi kém, nhưng cũng là nhanh vô cùng, liền Diêm Tuyền nhìn đều thầm khen không thời!

Úy Nhi khinh công không tính xuất chúng, lại bị Lam Nguyệt nhi kéo lại, mượn như ý thần xử kỳ diệu, tại trong rừng cây như Viên Hầu luôn lên nhảy xuống, chỉ chốc lát liền truy đuổi lên Tước Vũ cùng Điệp Hiên, cùng các nàng sóng vai tề khu!

Còn lại mấy người khinh công tuy so ra kém Tiểu Bảo cùng chúng nữ, nhưng cũng là giang hồ cao thủ nhất lưu, chạy cũng không chậm, trong chớp mắt mọi người đã lao ra rừng cây.

Vừa ra rừng cây, Long Giác đột nhiên quay người, hét lớn một tiếng, một quyền đánh hướng mặt đất!

Mọi người chỉ cảm thấy đại địa chấn động, giờ lên mây trượng bụi đất, Long Giác mượn phản lực phóng lên trời, nắm tay phải xông lên, oanh một tiếng, phách không đánh ra một mảnh Hỏa Long!

Trong hư không một người kêu to: "Tối tốt lắm!" Một tiếng điếc tai nhức óc lời kích trong tiếng, một đạo nhân ảnh hồng quang lóe lên, chậm rãi đáp xuống, Long Giác lại là ngân quang lóe lên một cái, rơi xuống mặt đất, cánh tay phải hơi trắng ngần, lạnh lùng nhìn nhìn rơi vào Diêm Tuyền chưa đủ mười bước một người!

Dưới ánh trăng, Ảnh Vương mặc một bộ áo choàng, cái đầu cùng Tiểu Bảo không sai biệt lắm, thân hình gầy gò, cả khuôn mặt đều ẩn nấp ở áo choàng phía dưới, lại là tại Hắc Dạ, Long Giác căn bản nhìn không đến hình dạng của hắn, Tiểu Bảo lại có thể rõ ràng nhìn ra, Ảnh Vương này, đúng là một cái mười sáu mười bảy tuổi hài tử!

Ảnh vệ giáo đầu dĩ nhiên là một cái cùng chính mình tuổi tác không xê xích bao nhiêu hải tử!

Tiểu Bảo trong nội tâm rung động, biểu tình cũng kinh ngạc không thôi, nhìn chăm chăm Ảnh Vương nói: "Ngươi chính là Ảnh Vương?"

Kìa Ảnh Vương sắc mặt trắng xám, ánh mắt như đao, nhìn chăm chăm Long Giác, nhìn cũng không nhìn Tiểu Bảo, vỗ tay nói: "Ngươi có chút môn đạo a! Bất quá vẫn là đánh không lại ta!"

Long Giác không để ý tới hắn, quay đầu đối với Tiểu Bảo thấp giọng nói: "Chủ nhân, loại ta một đấu võ, ngươi liền mang theo bọn họ rời đi, càng nhanh càng tốt!"

Tiểu Bảo còn chưa nói chuyện, Ảnh Vương lạnh quát một tiếng, khinh thường nói: "Ngươi cho rằng nơi này còn sẽ có người sống lấy rời đi sao?"

Long Giác hít một hơi dài, cánh tay phải hồng quang chớp động, đột nhiên hô to một tiếng: "Đi!" Một quyền hướng Ảnh Vương đánh tới!

Quyền còn chưa đến, cuộn cuộn sóng nhiệt đã đập vào mặt đập tới, Ảnh Vương sắc mặt thu vào, cũng cong lên cánh tay phải, ngón trở phải đón Long Giác quyền diện một chút, không có bất kỳ tiếng vang!

Thế nhưng là Long Giác toàn bộ nắm tay lại bị khí lạnh lượn lờ, năm ngón tay như là đột nhiên bị phụ trên một tầng sương lạnh, từ quyền diện đến chưởng lưng lan tràn, rốt cục tại cổ tay vị trí dừng lại!

Mà kìa Ảnh Vương ngón trở khi thì đỏ bừng, khi thì trắng bệch, đỏ bừng thì như một cây nung đỏ còn sứt, trắng bệch thì như một mảnh ngưng tụ thành băng tinh kem cây, nhìn nhìn Long Giác ánh mắt cũng càng ngày càng lạnh lẽ, tựa hồ kinh ngạc cùng đối thủ đột nhiên cường đại!

Mọi người thấy Long Giác vô cùng quyền kinh cuối cùng bị đối phương dùng một ngón tay tiếp được, đều kinh khủng trở mắt không nói, Ảnh Vương này công lực lại khủng bố như thế, cho dù mọi người liên thủ, chỉ sợ cũng tuyệt không phải nó địch!

Diêm Tuyền một cái thả người, đã nhảy đến trước mặt, không nói hai lời, một sợi dây xích hướng Ảnh Vương trên cổ quấn đi!

Ảnh Vương ngón tay biến chuyển, "Ba" một chút vỗ vào Long Giác quyền diện thượng, đưa hắn đẩy lui ba bước, sau đó trở tay một trào, một phát bắt được tác quỷ dây xích!

Diêm Tuyền chỉ cảm thấy khóa sắt trên hàn khí bức người, tựa như bắt lấy một khối ngàn năm Hàn Băng, lại cũng không buông tay, dứt khoát hai tay bắt lấy khóa sắt, dùng sức kéo một phát!

Ảnh Vương "Ồ" một tiếng, tựa như hết sức ngạc nhiên, cổ tay run lên, khóa sắt bị hai người lôi kéo khản khách rung động, Tiểu Bảo thấy được một tầng miếng băng mỏng bắt đầu ở khóa sắt trên ngưng kết, lại còn dần dần lan tràn đến Diêm Tuyền thủ chưởng bên cạnh!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Lực đấu Ảnh Vương

Diêm Tuyền cũng không buông tay, đảm nhiệm miếng băng mỏng bao trùm tới tay, hóa thành một cổ khí lạnh, theo cánh tay chui vào trong lòng!

Ảnh Vương lại càng là kinh ngạc, ngón trở tại khóa sắt trên một chút, "Ba!" một tiếng, tác quỷ dây xích chém làm hai đoạn, Diêm Tuyền thu thế không ngừng, sau này vừa lui, Ảnh Vương đã lấn trên người, một chưởng ấn hướng Diêm Tuyền ngực!

Diêm Tuyền căn bản không muốn né tránh, tác quỷ dây xích ném đến một bên, song quyền đều xuất hiện, như hai ngọn núi quan tai, trực tiếp đánh hướng Ảnh Vương hai bên trán!

Đây là ngọc đá cùng tan chiêu thức, Ảnh Vương đương nhiên sẽ không đón đỡ, lại cũng cũng không lui lại, toàn bộ đầu lâu đột nhiên xuống co rút lại, lại hư không tiêu thất, trực tiếp rút vào trong lồng ngực, tay phải hay là ba tại Diêm Tuyền trước ngực!

Phen này giao thủ như điện quang thạch hỏa, loại mọi người phản ứng kịp, Diêm Tuyền đã trúng chưởng ngã xuống, lại mượn một cái lý ngư đã đỉnh đứng lên, khoe miệng ẩn có vết máu, thoạt nhìn bị thương cũng không phải trọng!

Ảnh Vương lúc này mới thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói: "Cư nhiên không sợ Hàn Ngọc của ta công lao! Trên người ngươi đến cùng có bảo bối gì, có thể hút đi hàn khí!"

Diêm Tuyền hừ lạnh: "Người chết đã biết!" Nói qua thân thể một ngời xỏm, điên cuồng hét lên một tiếng, song chương biến trào, một trào chụp vào Ảnh Vương cổ họng, một trào chụp vào nó ngực, chỉ cần trúng một trào, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Diêm Tuyền đối với Ảnh Vương này đã hận cực, xuất thủ không cầu tự bảo vệ mình, thậm chí giết địch, vì chính mình chết đi bốn cái huynh đệ báo thù!

Long Giác cũng đồng thời vọt lên, cánh tay phải như một mảnh thiêu đốt chùy, hướng về Ảnh Vương ngực đánh ra một quyền, cự ly đối phương còn có một thước xa, quyền phong đã hóa ra một cái hung mãnh Hỏa Kỳ Lân, gầm thét hướng địch nhân ngực phóng đi!

Thập Tam Thái Bảo cùng Ngưu Thông cũng đồng thời công hướng Ảnh Vương, lúc này chỉ có mọi người tề tâm hợp lực một kích, mới có thể đem Ảnh Vương đánh tan, bằng không đơn đã độc đầu, căn bản không có người là đối thủ của hắn!

Ảnh Vương quả nhiên lui lại vài bước, trong miệng mang theo khóc nức nở kêu to: "Các người thật ác độc tâm như hồ nước, nhiều người như vậy khi dễ ta! Ta muốn báo cho phụ hoàng nghe, để cho hắn đem các người toàn bộ bắt lại, chém đứt đầu của các người!"

Trong miệng hắn nói chuyện, thân thể lại là liên tục, đang lúc mọi người trong đó chạy, Diêm Tuyền một trào đã bắt lấy cổ họng của hắn, trong nội tâm vui vẻ, dùng sức sờ một cái, Ảnh Vương cả người cũng đã tan tành!

Diêm Tuyền khẽ giật mình, bên tai có người kêu to: "Cẩn thận!"

Một người mãnh liệt nhào đầu về phía trước, "Phanh!" một chút phá khai phía sau hắn một đoàn bóng đen, chính mình cũng ngã trên mặt đất, đầu vai một cái lỗ máu, đang tại cuộn cuộn phún ra ngoài huyết, chính là Nham Thượng Ứng!

Diêm Tuyền biến sắc, nhanh chóng cúi người điểm ở Nham Thượng Ứng đầu vai huyết đạo, vì hắn cầm máu.

Nham Thượng Ứng sắc mặt tái nhợt nói: "Cẩn thận hắn Phân Thân Thuật!"

Kia Ảnh Vương đang lúc mọi người bao vây phía dưới nghiêm nghị không sợ, Long Giác một quyền đã đánh tới, Ảnh Vương tránh cũng không tránh, Long Giác chỉ cảm thấy nắm tay không còn, toàn bộ cánh tay vậy mà từ thân thể của Ảnh Vương bên trong mặc đi qua!

Kia Ảnh Vương hi hi cười cười, chỉ mình trước ngực đại động đối với Long Giác cười to: "Người đánh không được ta!" Một chương từ không đánh rớt, tiếp cận Long Giác cánh tay thì biến thành băng đao, thế tất yếu đem Long Giác toàn bộ cánh tay chặt xuống!

"Vèo!" Một người vọt tới, đưa tay tại Ảnh Vương dưới nách gài một bả, Ảnh Vương "Phốc" một tiếng bật cười, băng đao lại biến thành thủ chương, mềm mềm chém vào Long Giác trên cánh tay, lại là đã không còn một chút tác dụng, Long Giác thu hồi cánh tay phải, chưa tỉnh hồn nhìn nhìn Ảnh Vương!

Kia Ảnh Vương lại đối với Tiểu Bảo vừa khóc vừa cười nói: "Người âm toán ta! Ta cũng phải gài người ngựa!" Nói qua thân hình khẽ động, một trào hướng Tiểu Bảo chụp tới!

Ai cũng có thể thấy được, một trào này như chứng thực, liền không phải gài ngựa, chỉ sợ Tiểu Bảo tâm như hồ nước đều bị móc ra!

Bất quá Tiểu Bảo cũng không kinh hoàng, thân hình khẽ động, đã lui mấy trượng, kia Ảnh Vương oa một tiếng, cười nói: "Người lợi hại hơn! Ta cứ nhiên không có phát hiện!"

Hắn vừa định muốn truy kích, mọi người đã bao quanh đem hắn vây quanh, Ảnh Vương dậm chân khí mắng: "Các người những cái này đồ đàn tránh ra a, ta muốn cùng hắn chơi!"

Mọi người cũng không đáp lời, bởi vì tất cả mọi người đã nhìn ra, Ảnh Vương này võ công tuy cao tuyệt, đầu óc cũng rất không bình thường, nhiều lời vô dụng, hay là trước đem hắn đánh bại lại nói!

Mọi người một chỗ phát động công kích, Ảnh Vương hừ lạnh một tiếng: "Nhiều người khi dễ ít người a, ta cũng có trợ thủ!"

Nói qua, thân hình uốn éo, sau lưng nhảy lên xuất khác một người mặc áo choàng Ảnh Vương, vô luận thân cao cùng trang phục, đều cùng nguyên lai giống như đúc!

Mọi người sững sờ trong đó, hai cái Ảnh Vương đồng thời đập mạnh một chút mặt đất, sau lưng từng người lại đứng ra một người thân mặc áo choàng Ảnh Vương!

Như vậy một cái hóa hai cái, hai cái hóa bốn cái, chỉ chớp lát, trước mặt mọi người đã đứng ra 16 cái Ảnh Vương, ai cũng phân biệt không được cái nào là thực, cái nào là giả!

Tràng diện này giật mình tất cả mọi người thay đổi sắc mặt!

16 cái Ảnh Vương đồng thời vỗ tay nói: "Thú vị thú vị! Cái này nhìn các người còn ý vào nhiều người!"

16 người đồng thời xuất thủ, công hướng cách mình địch nhân gần nhất!

Mọi người giật mình lui về phía sau vài bước, lại nghe Tiểu Bảo kêu to: "Long Giác, nắm tay phải vượt qua đánh!"

Long Giác bên phải là Diêm Tuyền, nếu như nắm tay phải vượt qua đánh, đó chính là một quyền đánh hướng Diêm Tuyền, không riêng đã thương chính mình người, trước mặt mình Ảnh Vương cũng sẽ thừa dịp hù mà vào, thẳng đánh trúng cửa!

Thế nhưng Long Giác cũng không chút do dự, nắm tay phải nắm chặt, quyền tâm như hồ nước hướng ra phía ngoài, quét ngang, một quyền hướng Diêm Tuyền đập tới!

Lúc này vừa vặn một cái Ảnh Vương vọt tới Diêm Tuyền bên người, song chừng dò xét hướng Diêm Tuyền ngực, Long Giác một quyền này, đang đánh hướng hậu tâm của hắn!

Ảnh Vương võ công tuy cao tuyệt, thế nhưng Long Giác Kỳ Lân Tỉ cũng là vật phi phàm, một khi bị đập trúng bất tử cũng là trọng thương, một quyền này tới hung mãnh, Ảnh Vương vừa xông lại đã không cách nào nữa rút về lại, đành phải trở lên một tháo chạy, nhảy đến không trung!

Diêm Tuyền chỉ cảm thấy sóng nhiệt tập kích ngực, né tránh đã là không kịp, đang nhắm mắt chờ chết, một người đã kéo lấy hai vai của hắn sau này vừa lui, nghìn cân treo sợi tóc đang lúc tránh khỏi Long Giác một quyền!

Kia Ảnh Vương lúc này cũng có chút tức giận, nhưng vẫn không trung không roi, lạnh lùng nhìn nhìn Tiểu Bảo nói: "Ngươi cư nhiên có thể khám phá ta chân thân! Lưu lại ngươi không được!"

Mười sáu đạo ảo ảnh đột nhiên trở lại nhất thể, một đạo hàn quang ngưng kết tại Ảnh Vương trong tay, chỉ nghe hét lớn một tiếng: "Ngăn cái ánh trăng!"

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hàn mang đại hiện, kia Ảnh Vương trong tay lại bay ra một vòng trắng tròn, lượn vòng ở đỉnh đầu mọi người, "Phanh!" một tiếng nổ vang, ánh trăng chia năm xẻ bảy, vô số hàn quang như giông như cuồng phong bạo vũ tạt bắn mà đến!

Liên Tâm Thiết Ý kêu sợ hãi: "Mọi người cẩn thận, là Huyền Nguyệt Phi Luân!"

Mọi người kinh hãi, nhao nhao né tránh, Chiến Thần trường thương khê múa, đổi thành một mặt bình phong, chỉ nghe "Đình đình" không ngừng, công kích bị ngăn trở hơn phân nửa, lại vẫn là có không ít bắn vào thân thể, nhất thời tay chân băng lãnh, đau nhức kịch liệt khó nhịn, ngã trên mặt đất!

Lại nghe rống to một tiếng, Long Giác lại nâng lên một khóa tiểu thụ, quét ngang, tất cả hàn mang bị quét rơi không còn, mọi người thở một hơi dài nhẹ nhõm, không chờ đứng người lên, những cái kia hàn mang lại Tần Tốc tụ tập, lần nữa biến thành một vòng Viên Bàn, xoát một chút hướng Long Giác bay tới!

Long Giác khiêng thân cây quét qua, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, cánh tay thô thân cây bị chặn ngang bẻ gãy!

Long Giác nổi giận gầm lên một tiếng, giờ lên trong tay đoạn mộc hướng giữa không trung Ảnh Vương đập tới, Huyền Nguyệt Phi Luân lượn vòng trở về, bên cạnh sinh ra răng cưa, đón đoạn mộc cắt ngang mà vào, nháy mắt công phu, trước mặt mọi người mảnh gỗ vụn bay lên, hơn trượng đoạn mộc lại biến thành một đồng bột phấn!

Mọi người đây mới chân chính thấy được ảnh vệ giáo đầu khủng bố thực lực, còn có Huyền Nguyệt Phi Luân này bá đạo nan địch!

Mỗi người trong lòng đều có một loại âm thầm sợ hãi, cho dù đối mặt năm ngàn dân quân, mọi người cũng chưa bao giờ giống hiện tại như vậy khăn trương qua!

Ảnh Vương này thật sự là thần? Liên ngay cả đã có Kỳ Lân Tỉ Long Giác đều không phải là đối thủ của hắn, chẳng lẽ đêm nay chính là mọi người thật sự bỏ mạng ở không sai?

Kia Ảnh Vương đứng ở giữa không trung, hi hi cười: "Các ngươi hiện tại biết sợ rồi sao? Đáng tiếc cho dù các ngươi hiện tại quỳ xuống tới dập đầu, ta cũng sẽ không tha tính mạng các ngươi được! Phụ hoàng nói, muốn nhìn thấy đầu của các ngươi, cho nên, đều thân dài cái cổ loại ta đi chém a!"

Theo lời của hắn âm, Huyền Nguyệt Phi Luân lượn vòng tới, mục tiêu thứ nhất, chính là Long Giác cái cổ!

Ảnh Vương cũng nhìn ra Long Giác là trong mọi người thực lực tối cường, Tiểu Bảo tuy có thể nhìn ra hắn chân thân, chỉ là hắn không cảm giác được một tia nội lực ba động, nghĩ đến cũng đúng cái mắt người nhanh nhẹn chậm người, không đủ gây sợ, chỉ có trước hết giết Long Giác, những người còn lại cho dù là muốn chạy trốn, hắn cũng có nắm chắc truy đuổi lên!

Long Giác hừ lạnh một tiếng, nắm tay phải nắm chặt, cả người tựa hồ cũng thiêu đốt lên, hai mắt nhìn chăm chăm lượn vòng mà đến Viên Bàn, đang muốn một quyền đập tới, đột nhiên đỉnh đầu tối sầm, một Trương Khoan đại áo bào chặn mọi người trên không!

một đạo hắc ảnh cứ thế tới, trong tay một cây kim quang lóng lánh trường côn, "Đ...A...N...G...G!" một tiếng, gõ trên Huyền Nguyệt Phi Luân mặt, đem nó trực tiếp nện bay thấp một bên, cắm vào trong đất!

Một người từ một thân cây nhảy đến một cái khác cây, thân pháp uyển chuyển phiêu dật, thật dài áo bào trong gió bay phất phới, trong miệng thương yêu thờ dài: "Tình Nhi, ngươi còn muốn tổn thương bao nhiêu người mới bằng lòng dừng tay?"

Ảnh Vương phần nộ kêu to: "Lại là ngươi người này! Ngươi vì cái gì đúng là âm hồn bất tán tổng đi theo ta! Ta bị ngươi đuổi ba ngày, chẳng qua là trộm ngươi một cái bánh bao mà thôi, ngươi nghĩ muốn bấy nhiêu, ta giết những người đó trở về, gấp bội thường cho ngươi!"

Về sau người cười ha ha: "Ta không muốn ngươi màn thầu, ta chỉ muốn ngươi không muốn lại xem mạng người như cỏ rác! Ngươi đi đến kia, ta sẽ theo

tới kia, bởi vì người trên người lệ khí chưa tiêu, còn cần nghe nữa ta một năm thanh tâm phạm nguyên rửa!"

Ảnh Vương xì một tiếng khinh miệt, từ không trung đáp xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm người này nói: "Vô danh, người liên tên của mình cũng không biết, còn muốn giáo hóa người khác? Thiên tài gọi bằng cụ nguyên ý nghe người lái nhái! Đừng tưởng rằng ta thật sự sợ người, cùng ta đối nghịch, người sẽ chết vô cùng thảm!"

Vô danh mỉm cười, nói: "Tình Nhi, người bản tính không xấu, chỉ bị ma chúrog, hay là ngoan ngoãn cùng ta rời đi, Hồ Nha công chúa năm đó cứu ta một mạng, ta không muốn nài nỉ tỷ rơi vào Ma Đạo!"

Mọi người nghe xong, chấn động, Ảnh Vương này dĩ nhiên là đứa con gái chi thân. Tiểu Bảo lại càng là kinh ngạc, nàng dĩ nhiên là Hồ Nha tỷ tỷ!

Nghĩ đến tại xuyên núi phía trên, mình và Hồ Nha công chúa không lấy mảnh vải ôm ở một chỗ, Tiểu Bảo trong nội tâm rung động, con mắt nhìn chằm chằm Ảnh Vương áo choàng ở dưới khuôn mặt, khóe miệng nhếch lên: Hồ Nha, người hiện tại tốt chứ?

Ảnh Vương mắt thấy đêm nay nhiệm vụ khó có thể hoàn thành, tức giận đưa tay đuổi ra, vùi sâu vào trong đất Huyền Nguyệt Phi Luân trong chớp mắt được vùi quay về, nắp trong ngực.

Vô danh đối với mọi người mỉm cười nói: "Các người còn không đi?"

Tiểu Bảo khom người đối với nam tử kia khom người vãi chào, cũng không nói nhảm, quay người cho mọi người đưa mắt ra ý qua một cái, vội vàng rời đi!

Ảnh Vương vừa định muốn truy đuổi, vô danh đã ngăn ở trước người nàng, cười nói: "Tình Nhi, cùng ta rời đi!"

Ảnh Vương tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, dậm chân mắng to: "Người theo ta chờ, sớm muộn gì có một ngày ta sẽ giết người!" Nói qua thà người nhảy lên, tiêu thất tại trong bầu trời đêm!

Vô danh ngửa đầu nhìn nhìn ánh trăng, khẽ mỉm cười nói: "Người ta đều là người cơ khổ, ta không quan tâm người, lại có ai thương hại người? Chẳng lẽ người cả đời đều chỉ muốn làm Dân Hồ Khô Lỗ? Tình Nhi, mặc dù người trốn đến chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm đến người được!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Minh Hồ Tiên Dương

Mọi người đi đường suốt đêm, chính giữa lại không dám dừng lại, rốt cục tại ngày thứ hai buổi chiều chạy tới một cái trấn nhỏ.

Thị trấn nhỏ tuy không lớn, mọi người lại cảm giác rất an toàn, bởi vì nơi này chính là Minh Hồ khu vực.

Tiểu Bảo nhìn nhìn mọi người phong trần mệt mỏi bộ dáng, hơn nữa rất nhiều người trên người đều có tổn thương, liền tìm một cái khách sạn ở đây, ý định dưỡng đủ tinh thần về sau lại đi tiếp Tiên Dương Tương Quân.

Huyền Vũ loại Thần Thú kéo lại Ảnh Vương hơn một ngàn binh sĩ, những cái kia vốn là từ làng chài tan tác đào binh, bị Ảnh Vương dụ dỗ với, lại kiên trì trở về tiếp tục truy kích, không nghĩ tới tổn thất càng thêm thảm trọng, còn chưa thấy đến Tiểu Bảo mấy người, liền bị Thần Thú truy đuổi bỏ mạng chạy tán loạn!

Bọn họ vốn là thủy quân, lực trên chinh chiến cũng không am hiểu, Thần Thú bộ dáng hung ác, thực lực so với giang hồ cao thủ nhất lưu còn khủng bố hơn, chỉ là thấy được đã dọa bể mật, đầu còn dám giao đầu, chỉ hận cha mẹ thiếu sinh ra hai cái đùi, có thể chạy nhiều nhanh bỏ chạy nhiều nhanh!

Phong Chí lại bị Tiểu Đậu Nha quả trách một ngày, cái nhân nó còn chưa tới kịp cảnh báo, đã bị Ảnh Vương đóng băng, không thể động đậy, may mắn Lôi Yến tìm đến Hòa Kỳ Lân, đem băng tan ra, lúc này mới cứu nó.

Phong Chí cũng không dám làm thanh âm, điếc lòi kéo đầu, một bộ phạm sai lầm hiếu tử bộ dáng, Tiểu Đậu Nha mắng hai câu, cũng liền mắng không nổi nữa, gọi nó cùng cái khác Thần Thú lưu ở bên ngoài trấn, tình dọa hồng dân chúng.

Mọi người tùy tiện ăn chút gì, liền trở về phòng của mình.

Người bị thương gọi tới nước ấm, tắm rửa một cái, đem quần áo dính máu côi, vừa nhìn miệng vết thương tuy sâu, may mắn không động vào gân cốt, rịt

thuốc an dưỡng mấy ngày là được, cũng an lòng, thay xong y phục ngã đầu liền ngủ.

Tiểu Bảo không có ngủ, lấy hấn thể lực, coi như là một tháng không ngủ, cũng sẽ không có chút mệt mỏi, chỉ bất quá người đích thói quen cùng bản năng trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tiêu trừ, cũng chỉ được cùng thường nhân đồng dạng hoảng hốt mà hơi thờ.

Bất quá bây giờ hấn lại ngủ không được, ngồi ở bàn vuông trước, trầm ngâm không nói.

Long Giác ngồi ở bên cạnh hấn, bưng một ly trà, lại là không uống. Nửa ngày, quay đầu hỏi hấn: "Đế Tôn không cần phải lo lắng, chúng ta như là đã đi đến Minh Hồ, kia Ảnh Vương cho dù là Dàn Hồ nữ nhi, cũng không dám ở nơi đây giương oai N huống Đế Tôn một khi mở ra thông tiên môn, thì sẽ khôi phục thần thức, kia Ảnh Vương cũng không đủ gây sợ!"

Tiểu Bảo lắc đầu: "Ta không phải sợ Ảnh Vương, mà là tại nghĩ kia cái vô danh. Ảnh Vương tuy công lực cao tuyệt, lại đối với người này lòng có cố kỵ! Người hành tẩu giang hồ nhiều năm, có từng nghe nói qua có người này? Hành sự như thế nào? Là chính là tà?"

Long Giác nghe xong, cũng trầm tư một chút, lưng lay cười khổ: "Ta chưa từng nghe qua có người này. Bất quá công lực của hấn thoát nhìn cũng không yếu, mặc dù không bằng Ảnh Vương, cũng có biện pháp có thể đối phó Huyền Nguyệt Phi Luân! Hơn nữa nghe ngữ khí của hấn, không giống như là người xấu, bằng không cũng sẽ không khiến Ảnh Vương nghe hấn một năm thanh tâm phạm nguyên rửa!"

Đang khi nói chuyện có người đi tới ngoài cửa, nhẹ nhàng gõ cửa: "Ca ca, người đã ngủ chưa?"

Tiểu Bảo đi qua mở cửa, cười giữ cửa ngoại người lĩnh đi vào nói: "Họa nhi, người không mệt mỏi sao? Như thế nào không nghỉ ngơi một chút?"

Họa nhi nhảy đến Tiểu Bảo trong lòng nói: "Họa nhi không phiền lụy đó! Vừa rồi nhìn thấy dưới lầu có chút quan binh đang tại tra hỏi lão bản, một người trong đó có chút quen mặt, nghĩ đến là phụ thân bộ hạ cũ, liền báo cho bọn họ trở về gọi phụ thân tới đón chúng ta, lúc này mới tới cùng ca ca nói một tiếng."

Tiểu Bảo vuốt một cái cái mũi của nàng: "Còn muốn nhiều điều dưỡng mấy ngày, hiện tại này bức bộ dáng, sao bỏ đi tiếp cha người?"

Long Giác bưng chén trà uống một ngụm: "Nghĩ là chúng ta những người này toàn thân vết máu, phong trần mệt mỏi, làm Minh Hồ tuần tra Binh sinh ra nghi, lúc này mới đề ra nghi vấn lão bản lai lịch của chúng ta!"

Tiểu Bảo gật đầu: "Điều này cũng nhìn ra Minh quân cùng dân quân bất đồng, đồng dạng là tra người, dân quân giương nanh múa vuốt, sợ hãi dân chúng không sợ, Minh quân lại lặng lẽ hỏi, cũng không nhiều dân. Tiên Dương Tương Quân quả nhiên là trị quân có phương pháp!"

Ba người hàn huyên một hồi, Tiểu Bảo đang muốn đem Họa nhi đưa về phòng nghỉ ngơi, lại nghe ngoài cửa một người gõ cửa nói: "Huyền công tử tại sao?"

Tiểu Bảo ở trọ đăng ký dùng danh tự chính là Huyền Bảo, nghe vậy vội vàng nói: "Mời đến!"

Long Giác đứng dậy mở cửa, ngoài cửa đứng một người khôi ngô quân nhân, nhìn nó trang phục quan chức không thấp, sau lưng còn mang theo ba người tùy tùng.

Kia Tương Quân liếc nhìn Tiểu Bảo trong lòng Họa nhi, nhãn tình sáng lên, cười nói: "Họa nhi, thật sự là người?"

Họa nhi thoáng cái từ trên người Tiểu Bảo nhảy xuống, bổ nhào vào kia Tương Quân trong lòng, quát to một tiếng: "Phụ thân!" Xem ra người này chính là trung vũ Tương Quân bọn lính mất chỉ huy!

Bọn lính mất chỉ huy thương yêu đem Họa nhi ôm lấy, hôn một cái nàng khuôn mặt nhỏ nhắn, quay đầu nói với Tiểu Bảo: "Cảm tạ huyền công tử một đường tới đối với tiểu nữ chiếu cố. Đại Tướng Quân có lệnh, cho mời công tử một nhóm đến trong quân một lời!"

Tiểu Bảo cười khổ mà nói: "Ta bốn ý nghĩ tình dưỡng mấy ngày, dưỡng đủ tinh thần lại đi tiếp Tiên Dương Tương Quân, nếu như trung vũ Tương Quân đã đến đây, ta đây đành phải cung kính không bằng tuân mệnh! Chờ một chút một lát, ta đi triệu tập những người khác, mọi người hiện tại liền xuất phát!"

Tiểu Bảo cũng đã không thể chờ đợi được muốn gặp được trong truyền thuyết Tiên Dương Tương Quân, cho nên cũng không hề khách sáo, lập tức cùng Long Giác một chỗ đánh thức mọi người, thu thập xong hành lý, theo trung vũ Tương Quân chạy về quân doanh.

Trung vũ Tương Quân vốn là cưỡi ngựa tới, trên nửa đường tất cả Thần Thú đều đã bị Tiểu Bảo triệu hồi, con ngựa chân kinh, vẫn chạy!

Bọn lính mất chỉ huy mặc dù sợ hãi tại Thần Thú chi uy, rốt cuộc là Tiên Dương Tương Quân thủ hạ trọng tướng, kiến thức có phần quảng, trong nội tâm cảm thán những người này không tầm thường, biểu hiện ra cũng trấn định tự nhiên, dứt khoát xuống ngựa đi đường, để cho tọa kỵ tự rút quân về doanh, đi theo mọi người đi đường trở về.

Một chỗ bao la bên trên bình nguyên, rậm rạp chằng chịt ghim nước cờ không rõ lều vải, phía trước nhất có một tòa cao cao Liễu Vọng Tháp, thấy được bọn lính mất chỉ huy một đoàn người thân ảnh xuất hiện, liền thổi lên nặng nề kèn lệnh. Nơi này chính là Minh quân doanh trại.

Đi vào cao cao cửa gỗ, thủ vệ Binh đối với trung vũ Tướng Quân Hành lễ, bọn lính mất chỉ huy gật đầu một cái, đối với một người phân phó: "Thông báo Đại Tướng Quân, khách nhân đã tới!" Người kia nhìn không chớp mắt, cúi đầu lên tiếng mà đi.

Lúc này đã là buổi chiều, chúng quan binh đang tại thao trường huấn luyện. Trong binh doanh tuy có đông đảo cần vụ cùng tuần tra Binh, cũng không ồn ào, từng người ngay ngắn trật tự làm việc. Thấy được Tiểu Bảo chỗ mang Thần Thủ cũng chỉ là khuôn mặt kinh ngạc một chút, lại trong chớp mắt khôi phục bình thường.

Long Giác cùng Ngưu Thông đã từng là dần quân Đại Tướng, tự nhiên biết Minh quân này kỷ luật nghiêm minh, không tầm thường quân đội có thể so sánh, không ngừng gật đầu thăm khen.

Thần Thủ tiến vào quân doanh, tựa hồ đồng thời cảm nhận được cái gì, đều tụ tập bên người Tiểu Bảo, ô ô làm nũng.

Tiểu Bảo ha ha cười cười, vuốt ve Huyền Vũ đầu đối với chúng phát tay nói: "Các ngươi đi thôi! Phải tránh không muốn đả thương người, bằng không ta cũng không làm cho các ngươi!" Quay đầu đối với bọn lính mắt chỉ huy nói: "Kính xin Tương Quân hạ lệnh cho đi, chúng muốn đi Minh Hồ chơi đùa, sẽ không chạy loạn!"

Bọn lính mắt chỉ huy thấy được hấn cùng chúng thú thân mật tình cảnh, tựa hồ đã kinh sợ ngây người, nửa ngày mới kịp phản ứng, truyền lệnh xuống, nhìn thấy Thần Thủ không cần kinh hoảng, không cho phép chặn đường!

Long Giác thấy được quân doanh tuy lớn, lại thậm chí có tự, mờ mờ ảo ảo tựa như một loại trận thế, không khỏi thán phục: "Minh quân quả nhiên có thể cùng Dân Hồ phân ra đình mười mấy năm, nhưng nhìn này doanh trại phân bố, đầu đuôi hô ứng, dấu điểm sát cơ, có địch xâm phạm, một khi tiến nhập liền bị chặt đứt, uống đưa tánh mạng, thật sự là lợi hại!"

Bọn lính mắt chỉ huy tán dương nhìn nhìn hấn nói: "Long huynh hảo nhãn lực! Đây là Đại Tướng Quân dựa theo Dương Giác trận thiết lập lập doanh trại phân bố, lại bị Long huynh liếc một cái xem thấu, chắc hẳn huynh đài đã từng là trong quân người a?"

Long Giác cười khỏ vỗ vỗ bờ vai Ngưu Thông nói: "Ta xác thực từng ở dần trong quân là, chỉ bất quá về sau vào rừng làm cướp là giặc, hiện tại xác thực huyền công từ nô bộc!"

Bọn lính mắt chỉ huy khuôn mặt nghiêm, chấp tay nói: "Long Huynh Đệ được lòng ngực!" Bọn lính mắt chỉ huy thấy Long Giác lần đầu gặp mặt liền thẳng thắn thành khẩn bẩm báo, trong nội tâm đối với hấn từ kia cũng có tình tảo tương tích.

Giao Nhi chỉ vào trong quân doanh đang lúc một tòa lớn nhất lều vải nói: "Vậy trong chính là Tiên Dương Tương Quân doanh trưởng a?"

Bọn lính mắt chỉ huy gật đầu: "Thật sự là!" Lời còn chưa dứt, từ trong đại tướng chậm rãi đi ra một người, vẫy vẫy tay quát lui đi theo Binh vệ, một thân một mình đi đến trước mặt mọi người, nhìn từ trên xuống dưới Tiểu Bảo, trong ánh mắt tựa hồ kích động vạn phần, cũng không nói chuyện.

Tiểu Bảo cũng nhìn nhìn người này, thấy hấn bốn mươi tuổi tuổi chừng, khuôn mặt thanh tú, toàn thân mùi sách rất đậm, nghĩ đến là Tiên Dương Tương Quân quân sư, đang muốn nói chuyện, bên cạnh bọn lính mắt chỉ huy đã quỳ một chân trên đất, trong miệng nói: "Mặt tướng tham kiến Đại Tướng Quân!"

Này thoát nhìn là thư sinh người đúng là trong truyền thuyết Tiên Dương Tương Quân? Mọi người chần động, tựa hồ khó mà tin được!

Tiên Dương Tương Quân khoát tay để cho hấn, đối với Tiểu Bảo mọi người nói: "Doanh trưởng ta đã an bài thỏa đáng, các vị đường xa mà đến, trước nghỉ ngơi một chút, nếu có cần, có thể phân phó lính cần vụ!" Lại ngừng đầu nhìn hướng Tiểu Bảo: "Thỉnh công tử đạo trong trưởng một lời, ta có chút lời nghĩ báo cho công tử!"

Tiểu Bảo gật gật đầu, quay đầu đối với Tước Vũ mọi người nói: "Các ngươi đi trước doanh trưởng, một hồi ta lại đi tìm các ngươi."

Tước Vũ mọi người gật đầu, vài người binh sĩ đi tới, tiếp nhận mọi người trên tay bao bọc: "Mời đi theo ta!" Mang theo mọi người đi về hướng đã an bài tốt doanh trưởng.

Long Giác nhìn nhìn Tiên Dương Tương Quân nói: "Tương Quân, ta vì công tử chi bộc, khẳng định Tương Quân chuẩn ta đi theo!"

Tiên Dương Tương Quân nhìn hấn một cái, ngơ ngác một chút, khoe miệng lộ ra mỉm cười, sang sảng nói qua: "Được! Thỉnh!" Lập tức đầu lĩnh dẫn đường, hướng lều lớn đi đến!

Tiến trong trưởng, Tiểu Bảo chỉ cảm thấy mặt này tích tuy rộng lớn, phương tiện lại cũng không xa hoa, đối diện cửa là một trương liêu mộc văn án, đằng sau là một cái ghế, toàn bộ lều lớn cũng chỉ có này một cái ghế, xem ra Tiên Dương Tương Quân là cái rất chú trọng hiệu suất người, liền ngay cả đem quan triều hội, đều là đứng thẳng.

Tiên Dương Tương Quân loại Tiểu Bảo cùng Long Giác đều tiến vào lều lớn, phân phó thủ vệ lui ra, sau đó chỉ vào cái ghế nói với Tiểu Bảo: "Mời ngồi!"

Tiểu Bảo ngạc nhiên: "Ta mới quấy rầy Tương Quân, đâu còn có thể giọng khách át giọng chủ, dám ngồi Tương Quân chi vị!"

Tiên Dương Tương Quân ha ha cười cười, trong giọng nói hình như có khó có thể ức chế kích động run rẩy, không nói lời gì đem Tiểu Bảo đặt tại trên mặt ghế: "Ai là chủ ai là tân? Ngươi không ngồi, ai có tư cách ngồi!"

Tiểu Bảo mặc danh kỳ diệu nhìn nhìn hấn, Long Giác cũng đứng bên người Tiểu Bảo, cảnh giác trừng mắt Tiên Dương Tương Quân, không biết hấn trong hồ lô muốn làm cái gì!

Tiên Dương Tương Quân đi đến thối lui đến văn án đằng sau, đối mặt với Tiểu Bảo, đột nhiên quỳ xuống, trong miệng kêu: "Lão nô Tiên Dương, khấu

kiến Đế Tôn!"

Này khê động làm, để cho Tiểu Bảo cùng Long Giác đồng thời lấy làm kinh hãi, Tiểu Bảo từ trên ghế đứng lên, vừa định qua nâng dậy Tiên Dương, lại bị Long Giác kéo lại, ý bảo hấn trước không nên động.

Long Giác nhìn nhìn Tiên Dương nói: "Tương Quân cử động lần này lại làm công tử nhà ta hoảng hốt!"

Tiên Dương quỳ trên mặt đất, vai bên cạnh nhún, lại là không có ngẩng đầu, trong miệng nói qua: "Đế Tôn, lão nô đợi ngài một vạn năm! Xích Long đã dùng còn sót lại thần niệm báo cho lão nô, Đế Tôn đã xuất thế, lão nô phỏng đoán Đế Tôn sẽ đến Minh Hồ, nhưng không ngờ này nhất đẳng, hôm nay quả nhiên gặp lại Đế Tôn thân dụng cụ! Lão nô. . ."

Nói được này, Tiên Dương giọng nói một hồi nghẹn ngào, lại kích động rồi cuộc nói không được nữa!

Long Giác vẫn còn do dự mà nói: "Tương Quân sợ là nhận lầm người a?"

Tiên Dương ngẩng đầu, trên mặt lệ quang chớp động, đối với Long Giác cười khổ: "Kỳ Lân Tương Quân cần gì phải làm lời ấy luận, thiết thòi ta còn vì người chiêu mộ ba vạn Kỳ Lân quân!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Minh quân thao luyện

Đến tận đây Tiểu Bảo cùng Long Giác không còn hoài nghi thân phận Tiên Dương, nhanh chóng đưa hấn nâng đứng dậy!

Tiên Dương kích động nói: "Ta chờ đợi ngày này, đợi trọn một vạn năm! Lão nô mặc dù chuyển thế trăm năm, thế nhưng nhiều thế hệ đóng giữ Minh Hồ, chính là cần tuân Đế Tôn chỉ dụ, thủ vệ thông tiên môn. Dựa vào điểm này Linh Khí, mới khiến cho lão nô không quên bốn mạng thân phận, đau khổ đợi Đế Tôn đến đây, hiện giờ Hoàng Thiên không phụ, lão nô rốt cục chờ đến!"

Những Tiểu Bảo này cùng Long Giác trong nội tâm cũng đã hoàn toàn đã minh bạch tâm tư của Tiên Dương, lập tức không còn băn khoăn, đi tới nâng dậy Tiên Dương.

Long Giác ở một bên thờ dài nói: "Này vạn năm chuyển thế người còn có thể lưu lại thần thức, thật sự là khó khăn! Ta đoạn thời gian trước mới khôi phục một chút thần thức, hiện tại lão bằng hữu đứng ở đối diện, cư nhiên nhận không ra!"

Tiên Dương cười ha hả: "Kỳ Lân Tương Quân không cần tự trách, chúng ta thần thức là theo Đế Tôn hỗ trợ lẫn nhau, chỉ có Đế Tôn thần thức khôi phục, chúng ta tài năng chân chính trở lại chân thân!"

Tiểu Bảo dài than một hơi: "Tiên Dương Tương Quân chịu khổ!" Ba người bắt tay thần thức không thôi!

Long Giác đề nghị: "Vậy ta nhóm chạy nhanh mang Đế Tôn đi Minh Hồ a!"

Tiên Dương Tương Quân lắc đầu: "Minh hồ ngay tại cách đó không xa, chỉ là hiện tại cho dù mang Đế Tôn đi, cũng không có cái gì tác dụng! Đợi đến Đế Tôn tập hợp tam bảo thời điểm lại đi, mới có thể mở ra thông tiên môn!"

Long Giác nhíu mày gãi đầu hỏi hấn: "Tam bảo? Cái gì tam bảo? Có bí mật gì?"

Tiên Dương Tương Quân sắc mặt trịnh trọng nói: "Tam bảo chính là uyên ương cảm, Long Phượng vòng tay, Kỳ Lân đao. Không có uyên ương cảm, liền vô pháp tìm đến thông tiên môn! Không có Long Phượng vòng tay, liền vô pháp mở ra thông tiên môn! Sẽ không sử dụng Kỳ Lân đao, liền vô pháp phá vỡ khóa tiên ngăn cách? Cho dù mở ra thông tiên môn, chúng ta cũng không cách nào tiến vào!"

Tiểu Bảo cùng Long Giác đồng thời hít một hơi khí lạnh, Tiểu Bảo cười khổ: "Ta cho rằng đến Minh Hồ, là được khôi phục thần thức, không nghĩ tới đúng là như thế phiền toái!"

Tiên Dương Tương Quân gật đầu: "Kỳ thật tam bảo tề tụ, cũng không phải là việc khó. Thiên mệnh nhân duyên đường quanh co, tới tấp bên trong tự có an bài, nếu như tìm đến uyên ương cảm, lo sợ đến này cùng Đế Tôn tụ hợp được! Long Phượng vòng tay chỉ cần được thứ nhất, một nửa khác cũng sẽ chịu lôi kéo, đi tới đây! Đến lúc sau tam bảo tề tụ, Đế Tôn cũng liền có hi vọng có thể đánh khai thông tiên môn!"

Tiểu Bảo còn đợi hỏi, lại nghe ngoài - trưởng một người hô to: "Đại Tướng Quân, trung võ Trương Quân cầu kiến!"

Tiên Dương Trương Quân đáp lại: "Đi vào!"

Bọn lính mất chỉ huy tự ngoài - trưởng đến gần, hai mắt đỏ bừng, con mắt nhìn nhìn Tiểu Bảo, đi thẳng đến cách Tiểu Bảo mười bước dừng lại, đột nhiên trừng điệp quỳ xuống, trong miệng ni non: "Ta công tử đối với tiểu nữ ân cứu mạng!"

Tiểu Bảo đã biết Họa nhi đã đem lòng chuyện phát sinh nói cho hắn, đi nhanh lên trước vài bước, đưa hắn nâng dậy, áy náy nói: "Nếu như không phải chúng ta, bà bà cũng sẽ không chết. . ."

Bọn lính mất chỉ huy lắc đầu: "Gia mẫu sớm đối với ta nói qua năm mươi mà chết, năm nay chính là nàng biết trước ngày, tại hạ cũng không oán hận. Nếu như nói có, cũng là nhằm vào Dàn Hoàng!"

Bọn lính mất chỉ huy căn răng nhìn nhìn Tiên Dương hỏi: "Trương Quân, chúng ta còn muốn nhẫn bao lâu!"

Tiên Dương cười nhạt một tiếng: "Ta chưa từng nói qua cho ngươi, chúng ta là tại nhẫn? Ta một mực nói, chúng ta đang đợi, loại một người!"

"Vậy Đại Tướng Quân báo cho mặt tướng, chúng ta còn phải đợi bao lâu?" Bọn lính mất chỉ huy lau một cái nước mắt, về mặt sục sôi nhìn nhìn Tiên Dương.

Tiên Dương đưa tay gỡ một chút dưới hàm chòm râu: "Không cần chờ, người đã tới!"

Bọn lính mất chỉ huy khê giạt mình, con mắt đánh giá chung quanh, thấy được thân hình cao lớn, tướng mạo lại có chút tuấn mỹ Long Giác, mặt lộ vẻ khen ngợi thần sắc: "Đại Tướng Quân ý tứ là vị huynh đệ kia chính là Đại Tướng Quân phải đợi người? Nay huynh đệ thân hình khôi ngô, làm người bằng phẳng, thật là Trương Quân trợ thủ đắc lực, đáng bọn chúng ta đợi những năm nay!"

Long Giác cuống quýt khoát tay: "Ngươi nghĩ sai rồi, muốn người của loại không phải ta, mà là hắn!" Long Giác hướng trên người Tiểu Bảo chỉ.

Bọn lính mất chỉ huy sững sờ, nhìn nhìn Tiểu Bảo biên lắc đầu vừa nói: "Tiểu huynh đệ mặc dù hoài hiệp nghĩa nhân tâm như hồ nước, bắt quá lại nhìn không ra một chút luyện võ bộ dáng, chẳng lẽ trí tuệ hơn người, Đại Tướng Quân cũng mời đến làm quân sư sao?"

Tiên Dương biến sắc: "Lớn mật!"

Bọn lính mất chỉ huy hoảng hốt lễ bái: "Mặt tướng biết tội!"

Tiên Dương cũng biết hắn cũng không phải xem thường Tiểu Bảo, chỉ là người chỉ phản ứng, lại cũng không thể không hung ác quyết tâm tràng nói: "Hắn không phải quân sư, hắn là chủ nhân của ta! Từ giờ trở đi, cũng là chủ nhân của các ngươi!"

Tiểu Bảo đang muốn ngăn lại hắn, lại thấy Tiên Dương cùng Long Giác đồng thời đối với hắn lắc đầu, đành phải thôi.

Tiên Dương nói tiếp đi: "Truyền lệnh xuống, lập tức lên sửa quân hào vì huyền! Cấp rút thao luyện, đến thời cơ thích hợp, chúng ta sát hồi kinh đều!"

"Vâng!" Bọn lính mất chỉ huy mặc dù lòng đầy nghi hoặc, lại cũng không hỏi lại, lập tức đứng dậy đi xuống.

Nhìn nhìn bọn lính mất chỉ huy rồi đi thân ảnh, Long Giác tán thưởng: "Thật sự là một mảnh hán tử!" Tiên Dương cười nói: "Hắn về sau về ngươi rồi! Vốn chính là vì Kỳ Lân quân tuyển chọn vừa mới!"

Tiểu Bảo lại nhú mày không nói.

Tiên Dương cuống quýt khom người nói với hắn: "Đế Tôn thỉnh tha thứ lão nô vừa rồi lỗ mắng! Kì thực trong quân nặng nhất quân uy, như không thể trợ Đế Tôn tại chúng tướng trước lập uy, quân tâm tất tán!"

Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Ta không phải đang suy nghĩ. Ta đang suy nghĩ, chúng ta thật sự muốn cùng dân quân tác chiến sao?"

Long Giác hừ một tiếng: "Đế Tôn, ta biết ngươi không muốn gặp lại họa chiến tranh bồi linh, thế nhưng là ngươi nghĩ Dàn Hồ sẽ bỏ qua chúng ta sao? Đế Tôn năm đó vất vả xây dựng Bạch Loan đế quốc, hiện giờ bị hắn tai họa chia năm xẻ bảy, kêu ca ngập trời, Đế Tôn không đau lòng sao?"

Tiên Dương gật đầu nói: "Dàn Hồ đã nhập ma đạo, Đế Tôn như còn thương và ngày xưa chủ tớ tình cảnh, nên đưa hắn kéo về Thần vị, bằng không cuối cùng có một ngày, hắn Nguyên Thần diệt hết, chúng ta những huynh đệ này, cũng không đành lòng xem chi!"

Tiểu Bảo mờ mịt nhìn nhìn ngoài - trưởng, thì thảo nói qua: "Thế nhưng là một khi chiến tranh, sẽ người chết, chịu khổ, hay là dân chúng! Có người đã từng nói với ta, thế giới vạn vật, một chim một trùng, từng cọng cây ngọn cỏ, đều có mệnh số, không thể đơn giản sát sanh! Ta thật sự không muốn nhìn thấy những cái này tình cảnh!"

Tiên Dương thở dài một tiếng: "Nếu như một người phạm sai lầm, chúng ta có thể cưỡng chế cảm hóa. Nhưng khi người kia tay cầm quyền cao, thao túng hàng tỉ nhân sinh chết, một khi rơi vào Ma Đạo, thiên hạ dân chúng còn đâu có mệnh tại? Chúng ta không còn ngăn lại, há không phải vẽ đường cho hươu chạy, thay vì không khác!"

Tiểu Bảo cũng đi theo thở dài một tiếng: "Đề ta suy nghĩ một chút a! Nếu như thành thần giả lớn là hi sinh tuyệt đối người tánh mạng, vậy ta còn không muốn!"

Long Giác còn cần nói, Tiên Dương kéo hẳn lại cánh tay, đối với hắn lắc đầu than nhẹ: "Hay đề cho Đế Tôn chính mình cân nhắc a, đây chính là quan hệ lấy Bạch Loan tất cả sinh linh đại sự, chúng ta thì như thế nào có tư cách làm chủ!"

Ba người nhất thời im lặng, trong đại trường càng thêm an tĩnh.

Tiểu Bảo ần ần nghe đến xa xa truyền đến binh sĩ thao luyện hò hét, quay đầu nói với Tiên Dương: "Mang ta đi thao trường nhìn xem như thế nào?"

Tiên Dương khom người: "Vâng!" Dẫn Tiểu Bảo cùng Long Giác, hướng ngoài - trường đi đến.

Quần doanh phía Tây, có một chỗ phương viên hơn mười dặm đại thao trường, phía trên có người công nhân xây khai thác sườn núi nhỏ cùng khe nứt.

Nhiều đội ngũ đang tại trên bãi tập lao nhanh hò hét, thấy được chủ tướng đến đây, chỉ có số ít đốc đem khom mình hành lễ, còn lại binh sĩ như không nhìn thấy tiếp tục thao luyện.

Ba người leo lên Đỉnh Tương Thai, nhìn về phía trước vạn mã bốn đằng, cát vàng cuộn cuộn, trong nội tâm đều sinh ra một loại hào hùng, Tiểu Bảo thở dài: "Nam nhi ý chí tại sa trường, cầu được khi còn sống công lao cùng danh!"

Long Giác cũng đã từng là Tương Quân, hiểu được binh sĩ thao luyện chỉ đạo, nhìn nhìn những cái này đang huấn luyện binh sĩ, tự đáy lòng tán thưởng: "Minh quân tiến thoái có độ, tâm như hồ nước không bên cạnh vụ, thế như chẻ tre, khó trách liên Dân Hồ cũng không dám động tới người một phần!"

Tiên Dương nghiêm mặt quát lớn: "Kỳ Lân Tương Quân chẳng lẽ đã quên vừa rồi đã sửa lại quân hào, lập tức lên, quân ta xưng là Huyền Quân!"

Tiểu Bảo đột nhiên lấy tay chỉ trong đại quân mấy cỗ xe ngựa hỏi hắn: "Đó là cái gì?"

Tiên Dương Tương Quân vừa nhìn, mỉm cười nói: "Bẩm Đế Tôn, đó là chiến xa!"

"Chiến xa?" Cái này liền Long Giác cũng nhíu mày, hắn mặc dù trước kia tại dân quân là, nhưng chưa bao giờ thấy qua chiến xa bộ dáng, lúc này nghe Tiên Dương vừa nói, cũng có chút tò mò.

Tiên Dương chỉ vào chiến xa nói: "Một cỗ chiến xa lấy bốn ngựa ra sức, bên trong giấu sáu người, một người bội kiếm tư thừa lúc, chủ chức khống chế. Hai người trường kích tham gia thừa lúc, chủ chức kích đâm, ba người Xạ Thủ giáp đầu, chủ chức cung bắn."

Long Giác hỏi hắn: "Nghe uy lực rất lớn, thế nhưng nếu như địch nhân lấy kỵ binh trận vây quét, chiến xa há không phải trở thành mua dây buộc mình, bị địch nhân bắt rùa trong hồ?"

Tiên Dương cười nói: "Thùng xe, càng xe, thậm chí ngựa chân đều do Thanh Đồng bao trùm, lúc này vì thao luyện, thân ngựa cũng không khô giáp, lại trói lại bao cát, so với khô giáp nặng không nhẹ. Binh khí công chi không tiến, thùng xe khai mở có cửa sổ nhỏ, người ở bên trong lại có thể hướng ra phía ngoài đánh lên N hướng hai bên trục xe trang bị mọc gai, kỵ binh trận căn bản vô pháp tới gần!"

Long Giác biến sắc thán phục: "Được! Không nghĩ được Tiên Dương Tương Quân mưu lược cẩn thận như vậy, dân quân tối Trọng Kỵ Binh trận, bốn phương đại quốc sự uy lực của nó, không dám tranh phong. Tương Quân lại có thể nghĩ ra phá địch phương pháp, thật là khiến người khâm phục!"

Tiên Dương lắc đầu cười to: "Kỳ Lân Tương Quân quá khen! Người xem chỗ đó." Tay phải chỉ thao trường một góc mười ngọn cao tới hai trượng giá gỗ.

Kia giá gỗ đỉnh giả vờ một cây dài ước chừng năm sáu trượng cả mộc, đầu gỗ một mặt có một cái to lớn cái sọt. Cái sọt trên thả một khối hai người hợp giờ lên Đại Thạch đầu!

Theo giá gỗ bên cạnh một người đầu lĩnh trong tay lệnh kỳ vừa rơi xuống, mười ngọn giá gỗ đồng thời phóng ra, mười khối Đại Thạch như không lồ đạn pháo gào thét lên bay về phía nơi xa một loạt hồng sắc tiểu kỳ, chỉ nghe ầm ầm không ngừng, toàn bộ đại địa tựa hồ cũng đang run động, hồng sắc tiểu kỳ dĩ nhiên không thấy!

Long Giác hít một hơi lạnh khí, bật thốt lên kêu sợ hãi: "Xe bắn đá!"

Tiên Dương gật đầu: "Đây là chuyên phá dân quân thuẫn giáp trận cùng công thành chi dụng. Còn có liên nô Binh, chuyên phá dân quân eo nó trận!"

Long Giác giơ ngón tay cái lên tán thưởng: "Tiên Dương Tương Quân thật sự là lãnh binh kỳ tài! Dân quân xưng bá Bạch Loan hơn mười năm, nghe thấy chi ai cũng nghe hơi mà chạy, không nghĩ được Tiên Dương Tương Quân lại đã sớm nghĩ kỹ đối sách, thật sự là người tài ba chi không thể, thật sự anh hùng đấy!"

Tiên Dương lắc đầu: "Chân chính chiến trường, cũng không phải có đối sách liền có thể thắng, còn phải phối hợp Thiên Thời, Địa Lợi, còn muốn có binh sĩ chiến ý! Kỳ Lân Tương Quân đối với mấy cái này, hẳn là hiểu rất rõ được!"

Tiểu Bảo sâu kín thở dài: "Vô luận thắng cũng phải, bại cũng tốt, đều muốn lấy thi thể chồng chất làm đại giá!" Tiên Dương cùng Long Giác nhìn nhau, im lặng không nói.

Buổi tối toàn quân võ đài đại tiệc, vì Tiểu Bảo một nhóm mời khách từ phương xa đến dùng cơm.

Trong quân nam nhi nhất là hào hùng, Minh Hồ tuy vắng vẻ, lại là địa quảng dồi dào, mỗi người tự lực gánh sinh, cơm no áo ấm.

Mọi người nhiều ngày tới bốn ba mệt nhọc, chỉ có thể ăn chút lương khô dưa muối, lúc này cuối cùng đã tới an toàn chỗ, cũng mở rộng khẩu vị ăn uống thả cửa!

Từ đến uống chưa đủ độ, Tiên Dương đứng dậy nói: "Các vị đều là Bạch Loan con dân, chỉ vì chịu sâu thẳm Dàn Hoàng hãm hại, mới tránh loạn quăng quân ta. Dư từng nhận lời chư vị, đến thời cơ thích hợp, cử cờ dễ dàng hướng!"

Mọi người nghe đến đó, nhất thời đình chỉ ồn ào, tất cả mọi người ý thức được, theo như lời Đại Tướng Quân, nhất định là một kiện oanh động thiên hạ đại sự!

Cho nên liền ngay cả Nha Nhi mấy người, cũng ngừng lại hô hấp, nhìn chăm chăm Tiên Dương, lắng nghe trong miệng hắn từng cái chữ! ;

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đại Huyền Tôn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.